ဂျက်ရှာ

အခန်း ၁

၁ တဖန် ဘုရားသခင်က၊ ငါတို့ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်အညီ၊ ငါတို့ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တညီတညွတ်တည်း လူကို ဖန်ဆင်းကြစို့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဘုရားသခင်သည် မိမိပုံသဏ္ဍာန်နှင့်အညီ လူကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။

၂ ဘုရားသခင်သည် မြေကြီးမှ လူကို ဖန်ဆင်းတော်မူပြီး သူ၏နှာခေါင်းထဲသို့ အသက်၏အသက်ကို မှုတ်သွင်းတော်မူလျှင်၊ လူသည် စကားပြောနိုင်သော အသက်ရှင်သောဝိညာဉ်ဖြစ်လာ၏။

၃ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ လူသည် တစ်ယောက်တည်းမနေကောင်း၊ သူ့အဖို့ အထောက်အမကို ငါလုပ်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄ ထာဝရဘုရားသည် အာဒံကို ကြီးသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်စေတော်မူသဖြင့်၊ သူသည် အိပ်ပျော်လေ၏။ သူ၏နံရိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီးလျှင်၊ အသားကို ပုံသွင်း၍ အာဒံထံသို့ ဆောင်ခဲ့တော်မူ၏။ အာဒံသည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးသောအခါ၊ မိန်းမတစ်ဦးသည် သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်ကို မြင်လေ၏။

၅ ဤအရိုးသည် ငါ့အရိုးထဲက အရိုးဖြစ်၏။ လူမှ ထုတ်ယူသောကြောင့် မိန်းမဟုခေါ်ရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အာဒံကလည်း၊ သူသည် အသက်ရှင်သောသူအပေါင်းတို့၏ အမိဖြစ်သောကြောင့် ဧဝအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၆ ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို ကောင်းချီးပေး၍၊ ဖန်ဆင်းတော်မူသောနေ့၌ အာဒံနှင့် ဧဝဟူသော အမည်ဖြင့် မှည့်တော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားသခင်က၊ သင်တို့သည် များပြားစွာ မွေးဖွားကြလော့။ မြေကြီးကို ပြည့်စေကြလော့။

၇ ထာဝရဘုရားသခင်သည် အာဒံနှင့် သူ၏ဇနီးကိုခေါ်၍ ဒေဝဥယျာဉ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်စေခြင်းငှာ ထားတော်မူ၏။ ထိုဥယျာဉ်၌ ရှိသမျှသော အပင်တို့၏အသီးကို သင်တို့သည် စားရကြ၏။ ကောင်းမကောင်းကို သိကျွမ်းရာ အပင်၏အသီးကိုကား မစားရ။ ထိုအပင်ကို စားသောနေ့တွင် ကေန်အမှန် သေရမည်ဟု သူတို့အား မိန့်တော်မူ၏။

၈ ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို ကောင်းချီးပေးပြီး မိန့်တော်မူပြီးနောက် သူတို့ထံမှ ထွက်သွားတော်မူသဖြင့်၊ အာဒံနှင့် သူ၏ဇနီးသည် ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသော အမိန့်တော်အတိုင်း ဥယျာဉ်၌ နေထိုင်ကြ၏။

၉ ဘုရားသခင်က သူတို့နှင့်အတူ မြေကြီးပေါ်တွင် ဖန်ဆင်းတော်မူသော မြွေသည် ဘုရားသခင် မှာထားတော်မူသော အမိန့်တော်ကို ချိုးဖောက်စေရန် သူတို့ကို နှိုးဆော်ရန် သူတို့ထံသို့ လာ၏။

၁၀ မြွေသည် မိန်းမအား ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ ကောင်းမကောင်းကို သိကျွမ်းရာအပင်မှ စားစေ၏။ မိန်းမသည် မြွေ၏စကားကို နားထောင်၍ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို လွန်ကျူး၏။ ကောင်းမကောင်းကို သိကျွမ်းရာအပင်မှ ယူ၍ စား၏။ ထိုအပင်မှ ယူ၍ မိမိခင်ပွန်းအားလည်း ပေး၏။ ထိုသူလည်း စား၏။

၁၁ အာဒံနှင့် သူ၏ဇနီးသည် ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသော ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တော်ကို လွန်ကျူးကြ၏။ ဘုရားသခင်သည် သိတော်မူသဖြင့်၊ အမျက်တော်ထွက်၍ သူတို့ကို ကျိန်တော်မူ၏။

၁၂ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ဒေဝဥယျာဉ်မှ နှင်ထုတ်တော်မူ၍ သူတို့နေရာ၌ ထွန်ယက်ကြ၏။ သူတို့သည် ဒေဝဥယျာဉ်၏ အရှေ့ဘက်သို့ သွား၍ နေထိုင်ကြ၏။ အာဒံသည် ဇနီးဧဝနှင့် ချစ်ကြိုက်၍ သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးသုံးယောက်ကို ဘွားမြင်လေ၏။

၁၃ သားဦးကို ကာဣနဟု ခေါ်၏။ ထာဝရဘုရားထံတော်၌ လူတယောက်ကို ငါရပြီ။ နောက်တယောက်ကို အာဗေလဟု မှည့်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့သည် အချည်းနှီး၌ မြေကြီးထဲသို့ လာကြ၏။ အချည်းနှီး၌ ငါတို့သည် ပယ်ရှင်းခြင်းကို ခံရကြလိမ့်မည်ဟု မိန်းမဆိုလေ၏။

၁၄ သူငယ်တို့သည် ကြီးပြင်းလာ၍ သူတို့၏အဘသည် ထိုပြည်၌ အမွေပေးလေ၏။ ကာဣနသည် လယ်လုပ်သောသူ၊ အာဗေလသည် သိုးထိန်းဖြစ်၏။

၁၅ နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ၊ သူတို့သည် ထာဝရဘုရားအား ပူဇော်သက္ကာကို ယူဆောင်လာကြ၏။ ကာဣနသည် မြေအသီးအနှံကို ယူဆောင်လာ၏။ အာဗေလသည် မိမိသိုးစုတွင် အဦးဘွားသောသားများကို သိုးဆီဥထဲမှ ယူဆောင်လာ၏။ ဘုရားသခင်သည် အာဗေလနှင့် သူ၏ပူဇော်သက္ကာကို လှည့်၍ ပူဇော်သက္ကာပြုတော်မူသဖြင့်၊ ထာဝရဘုရားထံတော်မှ မီးသည် ကောင်းကင်မှ ကျ၍ လောင်လေ၏။

၁၆ ထာဝရဘုရားသည် ကာဣနနှင့် သူ၏ပူဇော်သက္ကာကို မျက်နှာမမူ၊ ထိုပူဇော်သက္ကာကို နှစ်သက်တော်မမူ၊ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် မြေအသီးအနှံညံ့ကို ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ယူဆောင်လာသောကြောင့်၊ ကာဣနသည် ဤအကြောင်းကြောင့် သူ့ညီ အာဗေလကို မနာလိုသဖြင့် သူ့ကိုသတ်ရန် အကြောင်းပြချက်ရှာ၏။

၁၇ ထိုနောက်မှ ကာဣနနှင့် သူ့ညီ အာဗေလတို့သည် တစ်နေ့တွင် အလုပ်လုပ်ရန် လယ်ထဲသို့ သွားကြ၏။ ကာဣနသည် မြေကို ထွန်ယက်လျက်၊ အာဗေလသည် သူ့သိုးစုကို ကျွေးမွေးလျက် လယ်၌နေကြ၏။ သိုးစုသည် ကာဣန မြေ၌ ထွန်သောအပိုင်းကို ဖြတ်သွား၍၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ကာဣနသည် အလွန်ဝမ်းနည်းလေ၏။

၁၈ ကာဣနသည် အမျက်ထွက်၍ ညီအာဗေလထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ ငါနှင့် သင်၌ အဘယ်အရာရှိသနည်း။ သင်သည် ငါ့ပြည်၌ သိုးစုကို ကျွေးမွေးစေခြင်းငှာ လာ၍ နေရမည်အကြောင်း၊

၁၉ အာဗေလက ညီကာဣနကို ပြန်ပြောလျှင်၊ ငါ့သိုးစုအသားကိုစား၍ သိုးမွှေးကိုဝတ်ရမည်အကြောင်း ငါနှင့်သင်၌ အဘယ်အရာရှိသနည်း။

၂၀ ယခုမူကား၊ သင်ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးသော ငါ့သိုးမွှေးကို ချွတ်လော့။ သင်စားသော အသီးအနှံနှင့် အသားအတွက် ငါ့ကို ပြန်ဆပ်လော့။ သင်ဤသို့ပြုသောအခါ၊ သင်ပြောသည့်အတိုင်း သင်၏ပြည်မှ ငါထွက်သွားမည်။

၂၁ ကာဣနကလည်း၊ ယနေ့ငါသင့်ကိုသတ်လျှင် သင်၏အသွေးကို ငါ့ထံမှ အဘယ်သူတောင်းမည်နည်းဟု ညီအာဗေလအားဆို၏။

၂၂ အာဗေလကလည်း၊ မြေကြီးပေါ်မှာ ငါတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ဘုရားသခင်သည် ငါ့အမှုကို လက်စားချေတော်မူလိမ့်မည်။ ငါ့ကိုသတ်လျှင် ငါ့အသွေးကို သင့်ထံမှ တောင်းလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် တရားသူကြီးနှင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်သူဖြစ်၍၊ လူကို သူ၏အပြစ်အတိုင်းရှင်း၊ မတရားသောသူကို မြေကြီးပေါ်မှာ သူပြုသော မကောင်းမှုအတိုင်းရှင်း ဆပ်ပေးတော်မူလိမ့်မည်။

၂၃ ယခုမူကား၊ သင်သည် ငါ့ကို ဤနေရာတွင် သတ်လျှင်၊ ဘုရားသခင်သည် သင်၏ လျှို့ဝှက်သော အမြင်များကို ကေန်အမှန် သိ

တော်မူ၍၊ ယနေ့ ငါ့အား ပြုမည်ဟု သင် ကြေငြာခဲ့သော မကောင်းမှုအတွက် သင့်ကို တရားစီရင်တော်မူလိမ့်မည်။

၂၄ ကာကွနသည် မိမိညီ အာဗေလ ပြောသော စကားများကို ကြားလျှင်၊ ဤအရာကို ကြေငြာသည့်အတွက် မိမိညီ အာဗေလကို အမျက်ထွက်လေ၏။

၂၅ ကာကွနသည် အလျင်အမြန်ထ၍ ထွန်ယက်သော ကိရိယာ၏ သံအပိုင်းကို ယူ၍၊ ထိုအပိုင်းဖြင့် မိမိညီကို ရုတ်တရက် ရိုက်သတ်လေ၏။ ကာကွနသည် မိမိညီ အာဗေလ၏ အသွေးကို မြေပေါ်သို့ သွန်ပစ်၍၊ အာဗေလ၏ အသွေးသည် သိုးစုရှေ့မှာ မြေပေါ်သို့ စီးကျလေ၏။

၂၆ ထို့နောက်တွင်၊ ကာကွနသည် မိမိညီကိုသတ်၍ နောင်တရသဖြင့်၊ သူသည် ဝမ်းနည်းစွာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးပြီး ညီအတွက် ငိုကြွေးသဖြင့်၊ ၎င်းသည် သူ့အား အလွန်စိတ်ဆင်းရဲစေ၏။

၂၇ ကာကွနသည် ထ၍ လယ်၌တွင်းတူးပြီးလျှင်၊ မိမိညီ၏အလောင်းကိုထား၍ မြေမှုန့်ကို ဖုံးအုပ်လေ၏။

၂၈ ကာကွနသည် မိမိညီအား အဘယ်သို့ပြုသည်ကို ထာဝရဘုရားသိတော်မူလျှင်၊ ထာဝရဘုရားသည် ကာကွနအား ထင်ရှား၍ သင်နှင့်အတူရှိသော သင်၏ညီ အာဗေလသည် အဘယ်မှာရှိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

၂၉ ကာကွနကလည်း၊ အကျွန်ုပ်မသိပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် အကျွန်ုပ်ညီကို စောင့်သောသူဖြစ်ပါသလောဟု လျှို့ဝှက်စွာပြောဆို၏။ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ သင်သည် အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ သင်ညီ၏အသွေး၏အသံသည် သင်သူ့ကိုသတ်သောမြေမှ ငါ့ထံသို့ အော်ဟစ်လျက်ရှိ၏။

၃၀ အကြောင်းမူကား၊ သင်သည် သင်၏ညီကိုသတ်၍ ငါ့ရှေ့မှာ ဖုံးကွယ်လျက်၊ ငါသည် သင့်ကိုမမြင်၊ သင်၏လုပ်ရပ်အားလုံးကို မသိဟု သင်၏စိတ်နှလုံး၌ ထင်မှတ်လေ၏။

၃၁ သို့ရာတွင် သင်သည် ဤအရာကိုပြု၍ သင့်ညီကို အချည်းနှီးသတ်ခဲ့သည်၊ သူသည် သင့်အား မှန်ကန်စွာပြောဆိုခဲ့သောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်၊ သင့်လက်မှ သင့်ညီ၏အသွေးကို ခံယူရန် ၎င်း၏ပါးစပ်ကိုဖွင့်၍ သင်မြုပ်နှံခဲ့သော မြေကြီးမှ သင်သည် ကျိန်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်။

၃၂ သင်သည် ၎င်းကို ထွန်ယက်သောအခါ၊ မူလကကဲ့သို့ သင့်အား ၎င်း၏အစွမ်းသတ္တိကို မပေးတော့ပါ၊ အကြောင်းမှာ မြေသည် ဆူးပင်များနှင့် ဆူးပင်များကို ပေါက်စေလိမ့်မည်၊ သင်သည် သင်သေဆုံးသည့်နေ့အထိ မြေကြီးပေါ်တွင် ရွေ့လျားသွားလာရလိမ့်မည်။

၃၃ထိုအခါ ကာကွနသည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌၊ မိမိနေရာအရပ်မှ ထွက်သွား၍ မိမိနှင့်ဆိုင်သောသူအပေါင်းတို့သည် ဧဒင်အရပ်အရှေ့ ဧဒင်ပြည်၌ လှည့်လည်သွားလာကြ၏။

၃၄ ထိုကာလ၌ ကာကွနသည် မိမိမယားနှင့် သိကျွမ်း၍ သူမသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်၏။ ထိုကာလ၌ ထာဝရဘုရားသည် မြေကြီးပေါ်မှာ ငြိမ်ဝပ်စွာ နေစေတော်မူ၏ဟုဆိုလျက်၊ သူ့ကို ဧနောက်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၃၅ထိုကာလ၌ ကာကွနသည်လည်း မြို့တစ်မြို့ကို တည်ဆောက်စပြု၍ မြို့ကိုတည်ဆောက်ပြီး မိမိသား၏အမည်အတိုင်း မြို့ကို ဧနောက်ဟု မှည့်ခေါ်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုကာလ၌ ထာဝရဘုရားသည် မြေကြီးပေါ်မှာ ငြိမ်ဝပ်စွာနေစေတော်မူသဖြင့် သူသည် အစကကဲ့သို့ မလှည့်လည်၊ မလှည့်လည်။

၃၆ ဣရဒ်သည် ဧနောက်မှ မွေးဖွား၍၊ ဣရဒ်သည် မေခုယေလကို မွေးဖွား၏။ မေခုယေလသည် မသုရှလကို မွေးဖွား၏။

အခန်း ၂

၁ အာဒံသည် မြေကြီးပေါ်မှာ အသက်တစ်ရာ့သုံးဆယ်ပြည့်သောအခါ၊ ဧဝနှင့် တဖန်ဆက်ဆံပြန်လျှင်၊ ဧဝသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် တညီတညွတ်တည်း သားကို ဘွားမြင်၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကာကွနသည် အာဗေလ၏ကိုယ်စား တပါးသောအနွယ်ကို ငါ့အား ပေးသနားတော်မူပြီဟုဆိုလျက်၊ ရှေသအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၂ ရှေသသည် အသက်တစ်ရာ့ငါးနှစ်ရှိသော် သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်လေ၏။ ထိုကာလ၌ လူသားတို့သည် များပြားလာ၍ ဘုရားသခင်ကို ပြစ်မှား၍ ပုန်ကန်သဖြင့် မိမိတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် စိတ်နှလုံးကို ညှဉ်းဆဲကြ၏ဟုဆိုလျက်၊ မိမိသားကို ဧနုတ်ဟု မှည့်လေ၏။

၃ ဧနုတ်၏ နေ့ရက်များတွင် လူသားတို့သည် ဘုရားသခင်ကို ဆက်လက်ပုန်ကန်ပြီး ကျူးလွန်ကြသည်မှာ၊ လူသားတို့အပေါ် ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်ကို တိုးပွားစေခဲ့ကြသည်။

၄ လူသားတို့သည် သွား၍ အခြားဘုရားများကို ဝတ်ပြုကြ၏။ မြေကြီးပေါ်မှာ သူတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ထာဝရဘုရားကို မေ့လျော့ကြ၏။ ထိုကာလ၌ လူသားတို့သည် ကြေးဝါ၊ သံ၊ သစ်သား၊ ကျောက်ဖြင့် ထုလုပ်၍ ဦးချဝတ်ပြုကြ၏။

၅ လူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ဘုရားကို ပြုလုပ်၍ ဦးချကြ၏။ ဧနုတ်နှင့် သူ၏သားသမီးတို့ လက်ထက်ကာလပတ်လုံး လူသားတို့သည် ထာဝရဘုရားကို စွန့်ပစ်ကြ၏။ မြေကြီးပေါ်မှာ သူတို့ပြုသော အကျင့်နှင့် ရွံရှာဖွယ်အမှုများကြောင့် ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော် ပြင်းစွာ ထွက်လေ၏။

၆ ထာဝရဘုရားသည် ဂိဟုန်မြစ်ရေကို သူတို့ကို လွှမ်းမိုးစေတော်မူသဖြင့်၊ သူတို့ကို ဖျက်ဆီး၍ မျိုချတော်မူ၏၊ မြေကြီး၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို ဖျက်ဆီးတော်မူ၏၊ ထိုသို့ပြုသော်လည်း၊ လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ မကောင်းသောလမ်းမှ မလှည့်ကြ၊ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မကောင်းမှုကို ပြုရန် မိမိတို့၏ လက်များကို ဆန့်ထားဆဲရှိ၏။

၇ ထိုကာလ၌ မြေကြီး၌ မျိုးစေ့ကြဲခြင်း၊ ရိတ်သိမ်းခြင်း မရှိ။ လူသားတို့အဘို့ အစာရေစာလည်း မရှိ၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းလည်း အလွန်ကြီး၏။

၈ ထိုကာလ၌ မြေ၌ကြဲသော မျိုးစေ့သည် ဆူးပင်၊ ဆူးပင်နှင့် ဆူးပင်များ ဖြစ်လာ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အာဒံလက်ထက်မှစ၍ မြေကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ဤကြေငြာချက်သည် အာဒံသည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ပြစ်မှားသောအပြစ်ကြောင့် မြေကြီးကို ကျိန်ဆဲသော ဘုရားသခင်၏ ကျိန်ခြင်းအကြောင်း ဖြစ်၏။

၉ လူသားတို့သည် ဘုရားသခင်ကို ပုန်ကန်၍ ပြစ်မှားကာ မိမိတို့၏ အကျင့်စရိုက်များကို ဆက်လက် ယိုယွင်းပျက်စီးစေသောအခါ၊ မြေကြီးသည်လည်း ပုပ်ပျက်လာခဲ့သည်။

၁၀ ဧနုတ်သည် အသက်ကိုးဆယ်ရှိသော် ကေနန်ကို မြင်လေ၏။

၁၁ ကာကွနန်သည် ကြီးပြင်းလာပြီး အသက်လေးဆယ်ရှိသောအခါ၊ သူသည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ဉာဏ်ပညာအမျိုးမျိုး၌ အသိပညာ

နှင့် ကျွမ်းကျင်မှုရှိကာ လူသားအပေါင်းတို့ကို အုပ်စိုး၍ လူသားတို့ကို ဉာဏ်ပညာနှင့် အသိပညာသို့ ပို့ဆောင်တော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကာလ္လနန်သည် အလွန်ပညာရှိ၍ ဉာဏ်ပညာအမျိုးမျိုး၌ ဉာဏ်ပညာရှိ၍၊ သူ၏ဉာဏ်ပညာဖြင့် နတ်ဆိုးများနှင့် နတ်ဆိုးများကို အုပ်စိုး၏။

၁၂ ကာလ္လနန်သည်လည်း မြေကြီးပေါ်မှာ ပြစ်မှားသောကြောင့် လူသားတို့ကို ဘုရားသခင်သည် ဖျက်ဆီးတော်မူမည်ကိုငှင်း၊ နောက်ဆုံးသောကာလ၌ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့အပေါ်သို့ ရေလွှမ်းမိုးခြင်းရေကို သက်ရောက်စေတော်မူမည်ကိုငှင်း၊ မိမိဉာဏ်ပညာအားဖြင့် သိ၏။

၁၃ ထိုကာလ၌ ကေနန်သည် နောင်လာမည့်အရာများကို ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ရေးမှတ်၍ မိမိဘဏ္ဍာတိုက်၌ ထားလေ၏။

၁၄ ကာလ္လနန်သည် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို စိုးစံ၍၊ လူသားအချို့တို့ကို ဘုရားသခင်၏အမှုတော်သို့ ပြောင်းလဲစေ၏။

၁၅ ကေနန်သည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိသောအခါ သားသုံးယောက်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်၏။

၁၆ ကေနန်၏သားတို့အမည်ကား၊ သားဦးအမည်ကား မဟာလေလ၊ ဒုတိယသား နေန်၊ တတိယသား မေရက်၊ သူတို့၏ညီမများမှာ အာဒ နှင့် ဇိလတိုဖြစ်သည်။ ဤသားငါးယောက်မှာ ကေနန်၏သားဖြစ်သည်။

၁၇ မသုရှလ၏သား လာမက်သည် ကေနန်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍ အမျိုးအနွယ်ဝင်ဖြစ်၍ သမီးနှစ်ယောက်ကို မယားအဖြစ် သိမ်းယူလေ၏။ အာဒသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ လာမက်အား သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်၏။ ထိုသားကို ယာဗလအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၁၈ သူမသည် တစ်ဖန်ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကို ဖွားမြင်လေ၏။ ထိုသားကို ယုဗလအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ ထိုကာလ၌ သူမ၏ ညီမဇိလသည် မြုံသောကြောင့် သားသမီးမရှိ။

၁၉ အကြောင်းမူကား၊ ထိုကာလ၌ လူသားတို့သည် ဘုရားသခင်ကို ပြစ်မှား၍ မြေကြီးပေါ်မှာ များပြားစေခြင်းငှာ၊ အာဒံအား မှာထားတော်မူသော ပညတ်တော်များကို လွန်ကျူးကြ၏။

၂၀ လူသားအချို့သည် မိမိတို့၏ ရုပ်ရည်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်နှင့် လှပသော ရုပ်ရည် မညှိုးနွမ်းစေရန် မိမိတို့၏ ဇနီးများကို ရေတိုက်ကြသည်။

၂၁ လူသားတို့သည် မိမိတို့မယားအချို့ကို အရက်တိုက်သောအခါ၊ ဇိလသည် သူတို့နှင့်အတူ သောက်၏။

၂၂ သားသမီးမွေးဖွားသောမိန်းမတို့သည် မိမိတို့၏ခင်ပွန်းတို့ရှေ့တွင် မုဆိုးမများကဲ့သို့ ရွံရှာဖွယ်ကောင်းပုံရကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ မြုံသောမိန်းမတို့ကိုသာ ခင်တွယ်ကြ၏။

၂၃ ဇိလသည် အိုမင်းသောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် သူမ၏ သားအိမ်ကို ဖွင့်လှစ်တော်မူ၏။

၂၄ သူမသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်၏။ ငါသည် ပိန်လှီပြီးနောက် သူ့ကို အနန္တတန်ခိုးရှင် ဘုရားသခင်ထံမှ ရရှိခဲ့ပြီဟုဆိုလျက်၊ ထိုသားကို တဗလကာလ္လနအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၂၅ တဖန်ပဋိသန္ဓေယူပြန်၍ သမီးကိုဘွားမြင်လျှင်၊ ငါပိန်လှီပြီးမှ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ငါရပြီဟုဆိုလျက်၊ နေမာအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၂၆ လာမက်သည် အသက်ကြီးရင့်၍ မျက်စိမှုန်သောကြောင့် မမြင်နိုင်။ သားတုဗလကာလ္လနသည် သူ့ကို ဦးဆောင်၏။ တစ်နေ့သ၌ လာမက်သည် လယ်သို့သွား၍ သားတုဗလကာလ္လနလည်း ပါ၏။ လယ်၌ လမ်းလျှောက်ကြစဉ် အာဒံ၏သားကာလ္လနသည် သူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ လာမက်သည် အလွန်အသက်ကြီး၍ မျက်စိမမြင်၊ သားတုဗလကာလ္လနသည် အလွန်ငယ်သေး၏။

၂၇ တုဗလကာလ္လနသည် ဖခင်အား လေးကိုဆွဲထုတ်ရန်ပြောပြီး မြားများဖြင့် အဝေးတွင်ရှိနေသေးသော ကာလ္လနကို ထိမှန်အောင်ပစ်သတ်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ထင်မြင်ကြသောကြောင့်ပင်။

၂၈ မြားများသည် ကာလ္လန၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ မြားများနှင့် ဝေးကွာ နေသော်လည်း ဝင်သွားသဖြင့် သူသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

၂၉ ကာလ္လနသည် မိမိညီ အာဗေလအား ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအတိုင်း၊ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသော နှုတ်ကပတ်တော်နှင့်အညီ၊ ထာဝရဘုရားသည် မိမိအပြစ်ကို ဆပ်ပေးတော်မူ၏။

၃၀ ကာလ္လန သေပြီးနောက်၊ လာမက်နှင့် တုဗလတို့သည် မိမိတို့သတ်ခဲ့သော တိရစ္ဆာန်ကို ကြည့်ရှုရန် သွားကြ၏။ သူတို့၏အဘိုး ကာလ္လနသည် မြေကြီးပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို သူတိုမြင်ကြ၏။

၃၁ လာမက်သည် ဤသို့ပြုမိသောကြောင့် အလွန်ဝမ်းနည်းပြီး လက်ခုပ်တီးကာ သားကို ရိုက်သတ်လေ၏။

၃၂ လာမက်၏မယားများသည် လာမက်ပြုသောအမှုကို ကြားလျှင်၊ သူ့ကိုသတ်ရန် ကြိုးစားကြ၏။

၃၃ လာမက်၏မယားများသည် ကာလ္လနနှင့် တုဗလကာလ္လနကို သတ်သောကြောင့် ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ကိုမုန်းတီးကြ၏။ လာမက်၏မယားများသည်လည်း သူ့ထံမှကွဲကွာသွား၍ ထိုနေ့ရက်များတွင် သူ့စကား ကို နားမထောင်ကြ။

၃၄ လာမက်သည် မိမိမယားများထံသို့ လာ၍ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့စကားကို နားထောင်ရန် သူတို့ကို တိုက်တွန်းလေ၏။

၃၅ ထိုအခါ သူသည် ဇနီး အာဒနှင့် ဇိလတို့အား “အို လာမက်၏ ဇနီးတို့၊ ငါ့စကားကို နားထောင်ကြလော့။ ယခု သင်တို့သည် ငါ၏ အနာများဖြင့် လူကိုငှင်း၊ ငါ့ဒဏ်ရာများဖြင့် ကလေးကိုငှင်း သတ်ခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်ကြပြီ။ သို့သော် ငါသည် အသက်ကြီး၍ ဆံပင်ဖြူလျက်ရှိသည်ကိုငှင်း၊ အသက်ကြီး၍ မျက်စိလေးလံလျက်ရှိသည်ကိုငှင်း၊ မသိဘဲ ဤအမှုကို ပြုမိသည်ကိုငှင်း သိကြလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၆ လာမက်၏မယားများသည် ဤအမှု၌ သူ့စကားကို နားထောင်၍ သူတို့၏အဘအာဒံ၏ အကြံဉာဏ်အတိုင်း သူ့ထံသို့ ပြန်လာကြ၏။ သို့သော် ထိုကာလ၌ ဘုရားသခင်၏အမျက်တော်သည် လူသားတို့ကို မိမိတို့၏ဒုစရိုက်ကြောင့် ရေလွှမ်းမိုးခြင်းရေဖြင့် ဖျက်ဆီးခြင်းဘှာတိုး၍များပြားသည်ကို သိကြ၏။

၃၇ ကေနန်၏သား မဟာလာလေလသည် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်အသက်ရှင်၍ ယာရက်ကိုမြင်လေ၏။ ယာရက်သည် ခြောက်ဆယ့်နှစ်နှစ် အသက်ရှင်၍ ဧနောက်ကိုမြင်လေ၏။

အခန်း ၃

၁ ဧနောက်သည် အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိသော် မသုရှလကို ဘွားမြင်လေ၏။ မသုရှလကို ဘွားမြင်ပြီးနောက် ဘုရားသခင်နှင့်အတူ

လျှောက်လှမ်း၍ ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကိုးကွယ်၏။ လူတို့၏ မကောင်းသောအကျင့်ကို မထီမဲ့မြင်ပြု၏။

၂ နောက်၏ဝိညာဉ်သည် ထာဝရဘုရား၏ ဆုံးမညွှန်ပြချက်ပါဝင်သော၊ အသိပညာနှင့် နားလည်မှု၌ရှင်း စွဲလမ်းလျက်နေ၏။ သူသည် ပညာရှိစွာ လူသားတို့ထံမှ ထွက်ခွာ၍ သူတို့နှင့် ဝေးကွာစွာ ရက်ပေါင်းများစွာ ပုန်းအောင်းနေ၏။

၃ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ၊ သူသည် ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြု၍၊ မိမိအိမ်၌ ဆုတောင်းလျက်နေစဉ်တွင်၊ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ကောင်းကင်ဘုံမှ ခေါ်၍၊ အကျွန်ုပ်ရှိပါသည်ဟု လျှောက်လေ၏။

၄ ကိုယ်တော်ကလည်း၊ ထလော့။ ကိုယ်အိမ်မှစ၍ ပုန်းရှောင်ရာအရပ်မှ ထွက်သွားလော့။ လူတို့သည် သွားရမည့်လမ်းကိုရှင်း၊ ဘုရားသခင်၏လမ်းတော်သို့ ဝင်စားရမည်အရာကိုရှင်း သင်ပြစေခြင်းငှာ၊ လူသားတို့အား ထင်ရှားလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၅ နောက်သည် ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အတိုင်း ထ၍ မိမိအိမ်၊ မိမိနေရာ၊ မိမိဝပ်ထားသော အခန်းမှ ထွက်၍ လူသားတို့ထံသို့ သွား၍ ထာဝရဘုရား၏ လမ်းစဉ်များကို သွန်သင်လေ၏။ ထိုအခါ လူသားတို့ကို စုဝေးစေ၍ ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တော်တို့ကို သိကျွမ်းစေ၏။

၆ လူသားတို့ နေထိုင်ရာအရပ်ရပ်တို့၌ ကြွေးကြော်ရန် အမိန့်တော်ရှိတော်မူ၏။ ထာဝရဘုရား၏ လမ်းခရီးတော်နှင့် ကောင်းမြတ်သောအကျင့်တို့ကို သိလိုသောသူသည် အဘယ်မှာရှိသနည်း။ နောက်ထံသို့ လာပါစေဟု မိန့်တော်မူ၏။

၇ ထိုအခါ လူသားအပေါင်းတို့သည် သူ့ထံသို့ စုဝေးကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဤအရာကို အလိုရှိသောသူအပေါင်းတို့သည် နောက်ထံသို့ သွားကြ၏။ နောက်သည် ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အတိုင်း လူသားတို့ကို အုပ်စိုးလေ၏။ သူတို့သည် လာ၍ သူ့ထံသို့ ဦးညွှတ်၍ သူ၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို နားထောင်ကြ၏။

၈ ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်တော်သည် နောက်အပေါ်၌ ရှိတော်မူ၍၊ သူသည် မိမိလူအပေါင်းတို့အား ဘုရားသခင်၏ ပညာနှင့် ကိုယ်တော်၏ နည်းလမ်းများကို သွန်သင်လေ၏။ လူသားတို့သည် နောက်၏ နေ့ရက်ကာလပတ်လုံး ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကြ၏။ သူတို့သည် သူ၏ ပညာကို နားထောင်ခြင်းငှာ လာကြ၏။

၉ လူသားတို့၏ ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည်၊ အဦးဆုံးမှစ၍ နောက်ဆုံးမှစ၍ မင်းသားများ၊ တရားသူကြီးများနှင့်တကွ နောက်၏ပညာကို ကြားသောအခါ၊ သူ့ထံသို့လာ၍ ဦးချကြ၏၊ နောက်အား သူတို့ကို အုပ်စိုးခွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုကြ၏၊ ထိုမင်းကြီးကလည်း သဘောတူ၏။

၁၀ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်နှင့် မင်းသားပေါင်း တစ်ရာ့သုံးဆယ်တို့ကို စုဝေးစေပြီးလျှင်၊ နောက်ကို သူတို့အပေါ်မှာ ရှင်ဘုရင်အဖြစ် ခန့်အပ်ကြ၍၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သူ၏ တန်ခိုးနှင့် အမိန့်ပေးမှုအောက်တွင် ရှိကြ၏။

၁၁ နောက်သည် သူတို့အား ဉာဏ်ပညာ၊ အသိပညာနှင့် ထာဝရဘုရား၏ လမ်းစဉ်များကို သွန်သင်ပေးခဲ့ပြီး သူတို့အလယ်တွင် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သဖြင့် နောက်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် မြေကြီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ငြိမ်းချမ်းမှု ရှိခဲ့သည်။

၁၂ နောက်သည် လူသားတို့ကို နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာလေးဆယ်သုံးနှစ် စိုးစံ၍၊ မိမိလူမျိုးအပေါင်းတို့နှင့်အတူ တရားမျှတခြင်းနှင့် ဖြောင့်မတ်ခြင်းကို ပြု၍၊ ထာဝရဘုရား၏ လမ်းစဉ်တော်များ၌ ဦးဆောင်လေ၏။

၁၃ နောက်၊ မသုရှလ၊ ဧလိရှ၊ ဧလိမလက်တို့၏ သားစဉ်မြေးဆက်ဟူမူကား၊ သားသုံးယောက်ရှိ၏။ သူတို့၏နာမများကား မေလကနှင့် နမာတည်း။ မသုရှလသည် အသက်ရှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိသော် သားလာမက်ကိုမြင်လေ၏။

၁၄ လာမက်၏ အသက်ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်တွင် အာဒံသည် သေဆုံးသောအခါ အသက်ကိုးရာသုံးဆယ်ရှိလေ၏။ နောက်နှင့် သားမသုရှလတို့နှင့်အတူ သားနှစ်ယောက်တို့သည် ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသော ဂူ၌ ရှင်ဘုရင်တို့၏ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၁၅ ထိုအရပ်၌ လူသားအပေါင်းတို့သည် အာဒံအတွက် ကြီးစွာသော ညည်းတွားငိုကြွေးခြင်းကို ပြုကြ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့တိုင်အောင် လူသားတို့တွင် ထုံးစံဝလေ့ဖြစ်လေ၏။

၁၆ အာဒံသည် ထာဝရဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သိကျွမ်းရာအပင်၏အသီးကို စားသောကြောင့် သူနှင့် သူ့နောက်မှ သားသမီးများ သေကြ၏။

၁၇ အာဒံသေဆုံးသည့်နှစ်၊ နောက်၏နန်းစံ နှစ်ရာ့လေးဆယ်သုံးနှစ်တွင်၊ ထိုအချိန်၌ နောက်သည် လူသားများနှင့် ခွဲထွက်ရန်နှင့် ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုရန် အစကကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို လျှို့ဝှက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

၁၈ နောက်သည် ထိုသို့ပြုခဲ့သော်လည်း သူတို့ထံမှ လုံးဝပုန်းအောင်းမနေဘဲ လူသားများနှင့် သုံးရက်ဝေးဝေးနေပြီးနောက် တစ်ရက်ကြာ သူတို့ထံသို့ သွားလေ၏။

၁၉ သူသည် အခန်းထဲတွင် သုံးရက်ကြာနေထိုင်စဉ် ဆုတောင်းပြီး သူ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို ချီးမွမ်းခဲ့သည်။ သူ၏နောက်လိုက်များထံ သွားရောက်၍ ထင်ရှားခဲ့သောနေ့တွင် ထာဝရဘုရား၏လမ်းစဉ်များကို သွန်သင်ပေးခဲ့ပြီး သူတို့မေးမြန်းသမျှကို ထာဝရဘုရားအား ပြောပြခဲ့သည်။

၂၀ သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဤနည်းအတိုင်း ပြုခဲ့ပြီး၊ ထို့နောက် ခြောက်ရက်ကြာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ပြီး သူ၏လူမျိုးထံသို့ ခုနစ်ရက်တွင် တစ်ရက် ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ ထို့နောက် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ ရှင်ဘုရင်များ၊ မင်းသားများနှင့် လူသားအားလုံးသည် သူ့ကို ရှာဖွေကြပြီး နောက်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုကြပြီး သူ၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို ကြားလိုကြသည်။ သို့သော် လူသားအားလုံးသည် နောက်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြပြီး သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိနေသော ဘုရားသခင်၏ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် သူ့ထံ ချဉ်းကပ်ရန် ကြောက်ရွံ့ကြသောကြောင့် သူတို့ မတတ်နိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ သူ့ကို ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရပြီး သေဆုံးမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် သူ့ကို မကြည့်နိုင်ကြပေ။

၂၁ ရှင်ဘုရင်နှင့် မင်းသားအပေါင်းတို့သည် လူသားတို့ကို စုဝေးစေပြီး နောက်ထံသို့ လာရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ နောက်သည် သူတို့အလယ်၌ ထွက်လာမည့်အချိန်၌ သူတို့အားလုံး သူ့ကို စကားပြောနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။

၂၂ နောက်ထွက်သွားသောနေ့ရောက်သောအခါ၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ သူ့ထံသို့လာကြ၏။ နောက်သည် ထာဝရဘုရား၏

စကားတော်ကို ဟောပြော၍၊ ကိုယ်တော်သည် သူတို့အား ဉာဏ်ပညာနှင့် အတတ်ပညာကို သွန်သင်တော်မူ၏။ သူတို့သည်လည်း သူ့ရှေ့မှာ ဦးညွှတ်၍၊ ရှင်ဘုရင်သည် အသက်တော်ရှည်ပါစေ။ ရှင်ဘုရင်သည် အသက်တော်ရှည်ပါစေဟု လျှောက်ကြ၏။

၂၃ ထို့နောက် အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင်၊ ရှင်ဘုရင်များ၊ မင်းများနှင့် လူသားများသည် ဧနောက်နှင့် စကားပြောနေကြပြီး၊ ဧနောက်သည် ဘုရားသခင်၏ လမ်းစဉ်များကို သူတို့အား သွန်သင်နေသောအခါ၊ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်တစ်ပါးသည် ကောင်းကင်မှ ဧနောက်ကို ခေါ်၍၊ မြေကြီးပေါ်ရှိ လူသားများကို အုပ်စိုးခဲ့သကဲ့သို့၊ ထိုနေရာတွင် ဘုရားသခင်၏ သားများအပေါ်၌ အုပ်စိုးစေရန် သူ့ကို ကောင်းကင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာရန် အလိုရှိ၏။

၂၄ ထိုအခါ ဧနောက်သည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် သွား၍ မြေကြီးသားအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေ၍၊ သူတို့အား ပညာနှင့် အသိပညာကို သွန်သင်၍၊ ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တော်တို့ကို ပေးလေ၏။ ငါသည် ကောင်းကင်သို့ တက်ရမည်ဟု မိန့်မှာခံရ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသွားရမည့်နေ့ရက်ကို ငါမသိ။

၂၅ ထို့ကြောင့် ယခုတွင် ငါသည် သင့်အား ဉာဏ်ပညာနှင့် အတတ်ပညာကို သွန်သင်ပေးမည်။ ငါသည် သင့်ထံမှ မထွက်ခွာမီ မြေကြီးပေါ်တွင် သင်အသက်ရှင်နိုင်ရန် မည်သို့လုပ်ဆောင်ရမည်ကို သွန်သင်ပေးမည်။ သူသည်လည်း ထိုသို့ပြုလေ၏။

၂၆ ကိုယ်တော်သည် သူတို့အား ဉာဏ်ပညာနှင့် အသိပညာကို သွန်သင်တော်မူ၍၊ ဆုံးမတော်မူ၍၊ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျင့်ရမည့် ပညတ်တရားများနှင့် တရားစီရင်ချက်များကို သူတို့ရှေ့၌ ထားတော်မူ၍၊ သူတို့အလယ်၌ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၍၊ ထာဝရအသက်ကို သွန်သင်တော်မူ၍၊ သူတို့နှင့်အတူ အချိန်အတော်ကြာ နေထိုင်တော်မူ၍၊ ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို သွန်သင်တော်မူ၏။

၂၇ ထိုကာလ၌ လူသားတို့သည် ဧနောက်နှင့်အတူရှိ၍၊ ဧနောက်သည် သူတို့ကို စကားပြောလျက်၊ သူတို့သည် မော့ကြည့်၍၊ ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်သော မြင်းကြီး၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်လျှင်၊ မြင်းသည် လေထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာ၏။

၂၈ သူတို့သည် မိမိတို့မြင်တွေ့ခဲ့ရသောအရာကို ဧနောက်အား ပြန်ပြောကြလျှင်၊ ဧနောက်က ငါ့ကြောင့် ဤမြင်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းသက်၏။ ငါသည် သင်တို့ထံမှ ထွက်သွားရမည့်အချိန် ရောက်ပြီ။ သင်တို့ရှေ့၌ နောက်တဖန် မမြင်ရတော့ဟု ဆို၏။

၂၉ ထိုအခါ မြင်းသည် ဆင်းသက်၍ ဧနောက်ရှေ့မှာ ရပ်လေ၏။ ဧနောက်နှင့်အတူရှိသော လူသားအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို မြင်ကြ၏။

၃၀ ထိုအခါ ဧနောက်သည် အသံတစ်ခုကို ကြွေးကြော်ရန် တစ်ဖန် အမိန့်ပေးသည်မှာ၊ သူ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၏ လမ်းစဉ်များကို သိလိုသောသူသည် အဘယ်မှာရှိသနည်း၊ ငါတို့ထံမှ ခေါ်ဆောင်ခံရခြင်းမပြုမီ ယနေ့ ဧနောက်ထံသို့ လာပါစေဟု ဆို၏။

၃၁ လူသားအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ထိုနေ့၌ ဧနောက်ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။ မြေကြီးပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် သူတို့၏ မင်းသားများနှင့် အကြံပေးများနှင့်တကွ ထိုနေ့၌ သူနှင့်အတူ နေကြ၏။ ထို့နောက် ဧနောက်သည် လူသားတို့အား ဉာဏ်ပညာနှင့် အသိပညာကို သွန်သင်၍၊ ဘုရားသခင်၏ သွန်သင်ချက်ကို ပေး၏။ သူသည် သူတို့ကို ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြု၍ သူတို့၏ အသက်တာတစ်လျှောက်လုံး ကိုယ်တော်၏ လမ်းစဉ်များအတိုင်း လိုက်လျှောက်ရန် မှာကြား၏။ သူသည် သူတို့အလယ်တွင် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဆက်လက် ပြုစု၏။

၃၂ ထို့နောက် သူသည် မြင်းစီး၍ ထွက်သွားလေ၏။ လူသားအပေါင်းတို့သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ ရှစ်သိန်းခန့်ရှိသော လူတို့သည် သူနှင့်အတူ တစ်ရက်ခရီးကို လိုက်သွားကြ၏။

၃၃ ဒုတိယနေ့၌လည်း၊ သင်တို့တဲများသို့ ပြန်သွားကြလော့၊ အဘယ်ကြောင့် သွားကြမည်နည်း။ သင်တို့သည် သေကောင်းသေနိုင်သည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ အချို့တို့သည် သူ့ထံမှ ထွက်သွားကြ၏။ ကြွင်းကျန်သောသူတို့သည် ခြောက်ရက်ကြာ ခရီးကို သူ့နှင့်အတူ လိုက်သွားကြ၏။ ဧနောက်ကလည်း၊ သင်တို့သည် သေခြင်းနှင့် ကင်းလွတ်မည်အကြောင်း သင်တို့တဲများသို့ ပြန်သွားကြလော့ဟု နေ့တိုင်းပြောသော်လည်း၊ သူတို့သည် ပြန်သွားလိုခြင်းမရှိသောကြောင့် သူနှင့်အတူ လိုက်သွားကြ၏။

၃၄ ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့၌ လူအချို့တို့သည် နေရစ်၍ သူ့၌ မှီဝဲလျက်၊ ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သေခြင်းသည်သာ ငါတို့ကို ခွဲထားလိမ့်မည်ဟု သူ့အား ပြောဆိုကြ၏။

၃၅ သူတို့သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်လိုကြောင်း အလွန်သွေးဆောင်ကြသောကြောင့် သူသည် စကားမပြောဘဲ လိုက်သွားကြ၏။ သူတို့သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်သွား၍ ပြန်မလာဘဲ နေကြ၏။

၃၆ ရှင်ဘုရင်တို့သည် ပြန်လာသောအခါ၊ ဧနောက်နှင့်အတူ လိုက်သွားသော ကျန်ကြွင်းသော လူအရေအတွက်ကို သိရန် သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်ယူကြ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဧနောက်သည် မီးမြင်းများနှင့် မီးရထားများနှင့်အတူ လေဘွေဖြင့် ကောင်းကင်သို့ တက်သွား၏။

၃၇ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဧနောက်နှင့်အတူရှိသော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ဧနောက်ကောင်းကင်သို့တက်ကြွသွားရာအရပ်သို့ လိုက်လာသောလူများကို ခေါ်ဆောင်လာရန် စေလွှတ်ကြ၏။

၃၈ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ မြေကြီးသည် ဆီးနှင်းများနှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ကြ၏။ ဆီးနှင်းပေါ်တွင် ဆီးနှင်းကျောက်ကြီးများကို တွေ့ကြ၏။ တယောက်နှင့်တယောက်၊ လာ၊ ဆီးနှင်းကို ဖောက်ထွင်း၍ ကြည့်ကြကုန်အံ့။ ဧနောက်နှင့်အတူ ကျန်ရစ်သောသူတို့သည် သေလွန်၍ ယခု ဆီးနှင်းကျောက်များအောက်တွင် ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။ သူတို့သည် သူ့ကိုရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ကောင်းကင်သို့ တက်သွားသောကြောင့်တည်း။

အခန်း ၄

၁ ဧနောက်သည် မြေကြီးပေါ်မှာ အသက်ရှင်သော အသက်နှစ်ပေါင်း သုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ် ဖြစ်၏။

၂ ဧနောက်သည် ကောင်းကင်သို့ တက်သွားသောအခါ၊ လောကီရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ထ၍ သားမသုရှလကိုယူ၍ ဘိသိက်ပေးသဖြင့်၊ သူ၏အဘအရာ၌ ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။

၃ မသုရှလသည်လည်း သူ၏အဘ ဧနောက် သွန်သင်သည်အတိုင်း၊ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ တရားသဖြင့် ပြု၏။ ထိုနည်းတူ၊ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လူသားတို့အား ဉာဏ်ပညာ၊ ပညာနှင့် ဘုရားသခင်ကို

ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ကို သွန်သင်၏။ ကောင်းသောလမ်းမှ လက်ျာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်သို့ မလွှဲ။

၄ သို့သော် မသုရှလ၏ နောက်ဆုံးသောကာလ၌ လူသားတို့သည် ထာဝရဘုရားထံတော်မှ လှည့်သွား၍၊ မြေကြီးကို ဖျက်ဆီးကြ၏။ အချင်းချင်းလုယက်ကြ၏။ ဘုရားသခင်ကို ပုန်ကန်ကြ၏။ ပြစ်မှားကြ၏။ မိမိတို့အကျင့်ကိုလည်း ဖောက်ပြန်ကြ၏။ မသုရှလ၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ ပုန်ကန်ကြ၏။

၅ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ပြင်းစွာအမျက်ထွက်တော်မူသဖြင့်၊ ထိုကာလ၌ ထာဝရဘုရားသည် မျိုးစေ့ကို ဆက်လက်ဖျက်ဆီးတော်မူသဖြင့် မြေကြီး၌ မျိုးစေ့ကြဲခြင်း၊ ရိတ်သိမ်းခြင်း မရှိ။

၆ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏ ထောက်ပံ့မှုအတွက် အစာရရှိရန် မြေကို ကြဲသောအခါ၊ သူတို့ မကြဲသော ဆူးပင်များနှင့် ဆူးပင်များကို ပေါက်ရောက်ကြ၏။

၇ သို့သော်လည်း လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ မကောင်းသောလမ်းစဉ်မှ မလှည့်ကြ၊ ဘုရားသခင်၏ ရှေ့တော်၌ မကောင်းမှုကို ပြုရန် မိမိတို့၏ လက်များကို ဆန့်ထုတ်နေကြဆဲ၊ မိမိတို့၏ မကောင်းသောလမ်းစဉ်များဖြင့် ထာဝရဘုရားကို နှိုးဆော်ကြသဖြင့်၊ ထာဝရဘုရားသည် အလွန်အမျက်ထွက်၍ လူကို ဖန်ဆင်းတော်မူသည်ကို နောင်တရတော်မူ၏။

၈ သူသည် သူတို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် အကြံရှိ၍ ထိုသို့ပြုလေ၏။

၉ထိုကာလ၌ မသုရှလ၏သား လာမက်သည် အသက်တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်ရှိသောအခါ၊ အာဒံ၏သား ရှေသသည် သေလေ၏။

၁၀ ရှေသသည် အသက်နှစ်ပေါင်း ကိုးရာတစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် စေ့သော် သေလေ၏။

၁၁ လာမက်သည် အသက်တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ရှိသောအခါ၊ ဦးလေးဧနောက်သား ဧလိရှ၏သမီး အာရှမွာနှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍ ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။

၁၂ ထိုအခါ လူသားတို့သည် မြေကိုကြဲ၍ အစာအနည်းငယ်ထွက်သော်လည်း လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ မကောင်းသောလမ်းစဉ်မှ မလှည့်ဘဲ ပြစ်မှား၍ ဘုရားသခင်ကို ပုန်ကန်ကြ၏။

၁၃ လာမက်၏ဇနီးသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ ထိုနှစ်၏ တော်လှန်ရေးအချိန်တွင် သားယောက်ျားကို ဖွားမြင်လေ၏။

၁၄ မသုရှလကလည်း၊ သူ့လက်ထက်၌ မြေကြီးသည် ငြိမ်ဝပ်၍ ပုပ်ပျက်ခြင်းကင်း၏ဟုဆိုလျက်၊ သူ့ကို နောအေမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ သူ့အဘ လာမက်ကလည်း၊ ဤသူသည် ဘုရားသခင် ကျိန်တော်မူသော မြေကြီး၌ ငါတို့၏အလုပ်နှင့် ပင်ပန်းစွာခံရသော ငါတို့ကို နှစ်သိမ့်စေလိမ့်မည်ဟူ၍ သူ့ကို မေနခင်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၁၅ ထိုသူငယ်သည် ကြီးပြင်း၍ နိုဖြတ်လေ၏။ သူသည် မိမိအဘ မသုရှလ၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း၊ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ စုံလင်ဖြောင့်မတ်လျက် လိုက်လေ၏။

၁၆ ထိုကာလ၌ လူသားအပေါင်းတို့သည် ထာဝရဘုရား၏ လမ်းစဉ်မှ လွဲသွား၍၊ မြေကြီးပေါ်မှာ သားသမီးများ များပြားလာသဖြင့်၊ မိမိတို့၏ မကောင်းသော အကျင့်များကို အချင်းချင်း သွန်သင်၍ ထာဝရဘုရားကို ပြစ်မှားကြ၏။

၁၇ လူအသီးသီးတို့သည် မိမိတို့အဘို့ ဘုရားတစ်ပါးကို ပြုလုပ်၍၊ မိမိတို့၏ အိမ်နီးချင်းကိုငင်း၊ မိမိတို့၏ ဆွေမျိုးကိုငင်း လုယက်ကြ၏။ မြေကြီးကို ဖျက်ဆီး၍၊ မြေကြီးသည် အဓမ္မအမှုဖြင့် ပြည့်လေ၏။

၁၈ သူတို့၏တရားသူကြီးများနှင့် အုပ်စိုးရှင်များသည် လူသားသမီးများထံသို့ သွား၍ မိမိတို့အလိုရှိသည်အတိုင်း မိမိတို့၏ခင်ပွန်းများထံမှ မယားများကို အတင်းအကျပ်သိမ်းယူကြ၏။ ထိုကာလ၌ လူသားတို့သည် မြေတိရစ္ဆာန်များ၊ တောသားရဲများ၊ မိုးကောင်းကင်ငှက်များထဲမှ သိမ်းယူ၍၊ ထာဝရဘုရားကို အမျက်ထွက်စေခြင်းငှာ တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ရောနှော၍ သွန်သင်ကြ၏။ ဘုရားသခင်သည် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို မြင်တော်မူ၍၊ မြေကြီးပေါ်မှာ လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၊ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့၊ မိမိတို့အကျင့်တို့ကို ဖောက်ပြန်စေကြ၏။

၁၉ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ ငါဖန်ဆင်းသော လူကို မြေကြီးမျက်နှာမှငင်း၊ လူမှစ၍ မိုးကောင်းကင်ငှက်များတိုင်အောင်ငင်း၊ တော၌ရှိသော တိရစ္ဆာန်များ၊ သားရဲများနှင့်တကွ၊ ငါသည် သူတို့ကို ဖန်ဆင်းသောကြောင့် နောင်တရသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၀ ထာဝရဘုရား၏ လမ်းတော်၌ လိုက်လျှောက်သောသူအပေါင်းတို့သည် ထိုကာလ၌ သေကြ၏။ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသော ဘေးဥပဒ်ကို လူအပေါ်သို့ မသက်ရောက်စေမီ၊ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသော ဘေးဥပဒ်ကို သူတို့သည် မမြင်စေခြင်းငှာ ထာဝရဘုရား စီရင်တော်မူ၏။

၂၁ နောဧသည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ကျေးဇူးတော်ကို ခံရ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် သူနှင့် သူ၏သားသမီးတို့ကို မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး၌ သူတို့မှ အမျိုးအနွယ်ကို ပေါက်ဖွားစေခြင်းငှာ ရွေးကောက်တော်မူ၏။

အခန်း ၅

၁ နောအေသက် ရှစ်ဆယ့်လေးနှစ်တွင်၊ ရှေသ၏သား ဧနောက်သည် အသက်ကိုးရာငါးနှစ်ရှိသော် အနိစ္စရောက်လေ၏။

၂ နောအေသက် တစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ်ကိုးနှစ်တွင်၊ ဧနုတ်၏သား ကာဣနန်သည် အနိစ္စရောက်၍၊ ကာဣနန်သည် အသက်နှစ်ပေါင်းကိုးရာ့တစ်ဆယ်စေ့သော် သေလေ၏။

၃ နောအေသက် နှစ်ရာသုံးဆယ်လေးနှစ်တွင်၊ ကေနန်၏သား မဟာလေလသည် အနိစ္စရောက်၍၊ မဟာလေလသည် အသက်ရှစ်ရာကိုးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိသော် သေလေ၏။

၄ မဟာလေလ၏သား ယာရက်သည် ထိုကာလ၌ နောအေသက် သုံးရာသုံးဆယ်ခြောက်နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်၍၊ ယာရက်သည် အသက်နှစ်ပေါင်း ကိုးရာခြောက်ဆယ်နှစ်နှစ်စေ့သော် သေလေ၏။

၅ ထာဝရဘုရားကို လိုက်သောသူအပေါင်းတို့သည် မြေကြီးပေါ်မှာ ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသော မကောင်းမှုကို မမြင်မီ ထိုကာလ၌ သေကြ၏။

၆ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံးပြီးနောက်၊ နောဧ၏ အသက်လေးရာရှစ်ဆယ်ပြည့်သောနှစ်တွင်၊ ထာဝရဘုရားနောက်တော်သို့ လိုက်သောသူအပေါင်းတို့သည် လူသားများထဲမှ ကွယ်ပျောက်၍ မသုရှလတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရှိသောအခါ၊ ဘုရားသခင်သည် နောဧနှင့် မသုရှလတို့အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊

၇ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ သင်တို့၏ မကောင်းသောအကျင့်များကို စွန့်ပစ်ကြလော့။ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့

အား စီရင်မည်ဟု နောင်တရတော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအမှုသည် မဖြစ်ရ။ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကား၊

၈ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ကြည့်ရှုလော့၊ ငါသည် သင်တို့ကို အနှစ်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ကာလကို ပေးမည်။ သင်တို့သည် ငါ့ထံသို့ ပြန်လာ၍ သင်တို့၏ မကောင်းသော လမ်းများကို စွန့်ပစ်လျှင်၊ ငါပြောခဲ့သော မကောင်းမှုကိုလည်း ငါစွန့်ပစ်မည်။ ထိုမကောင်းမှုသည် မရှိရဟု ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူ၏။

၉ နောဧနှင့် မသုရှလတို့သည် ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အလုံးစုံတို့ကို လူသားတို့အား နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဟောပြောကြ၏။

၁၀ သို့သော် လူသားတို့သည် သူတို့၏စကားကို နားမထောင်လိုကြ၊ သူတို့၏စကားကို နားမထောင်လိုကြ၊ လည်ပင်းခိုင်မာကြ၏။

၁၁ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့အား အနှစ်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ကာလကို ပေးတော်မူ၍၊ သူတိုပြန်လာလျှင်၊ ဘုရားသခင်သည် မြေကြီးကို မဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မကောင်းမှုကို နောင်တရတော်မူလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၂ လာမက်၏သား နောဧသည် ထိုကာလ၌ သားသမီးယူခြင်းငှာ မိန်းမမယူဘဲနေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဘုရားသခင်သည် မြေကြီးကို ဖျက်ဆီးတော်မူလိမ့်မည်။ သိုဖြစ်လျှင် ငါသည် အဘယ်ကြောင့် သားသမီးကို မရနိုင်မည်နည်း။

၁၃ နောဧသည်လည်း ဖြောင့်မတ်သောသူ၊ သူ့အမျိုး၌ စုံလင်သော သူဖြစ်၏၊ ထာဝရဘုရားသည် သူ့အမျိုးအနွယ်မှ မျိုးစေ့ကို မြေကြီးမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါက်ဖွားစေရန် သူ့ကို ရွေးချယ်တော်မူ၏။

၁၄ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ ဤလူမျိုးဆက်၌ သင်သည် ငါ့ရှေ့၌ ဖြောင့်မတ်သည်ကို ငါမြင်သည်ဖြစ်၍၊ မယားကိုယူ၍ သားသမီးများကို ဖွားမြင်လော့ဟု နောဧအား မိန့်တော်မူ၏။

၁၅ သင်သည် အမျိုးအနွယ်ကို၎င်း၊ သင်၏သားသမီးတို့ကို၎င်း မြေကြီးအလယ်၌ ပေါက်ဖွားစေလိမ့်မည်။ နောဧသည်လည်း သွား၍ မယားနှင့်စုံဘက်၍၊ ဧနောက်၏သမီး နာမကို ရွေးချယ်လေ၏။ သူသည် အသက်ငါးရာရှစ်ဆယ်ရှိ၏။

၁၆ နောဧသည် နာမနှင့်ထိမ်းမြားသောအခါ အသက်လေးရာကိုးဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိသတည်း။

၁၇ နာမသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်၏။ ဘုရားသခင်သည် မြေကြီးပေါ်မှာ ငါ့ကို ကျယ်ဝန်းစေတော်မူပြီဟုဆိုလျက်၊ သူ့ကို ယာဖက်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ သူသည် တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်၏။ ဘုရားသခင်သည် မြေကြီးအလယ်၌ မျိုးစေ့ကို ပေါက်စေမည့်အကြောင်း ငါ့ကို ကျန်ကြွင်းစေတော်မူပြီဟုဆိုလျက်၊ ရှေမအမည်ဖြင့် မှည့်၏။

၁၈ နောဧသည် ရှေမကို ဘွားမြင်သောအခါ အသက်ငါးရာနှစ်နှစ်ရှိလေ၏။ သူငယ်တို့သည် ကြီးပြင်း၍ မသုရှလနှင့် နောဧ၏အဘ သွန်သင်သမျှအတိုင်း ထာဝရဘုရား၏ လမ်းတော်သို့ လိုက်သွားကြ၏။

၁၉ နောဧ၏အဘ လာမက်သည် ထိုကာလ၌ သေဆုံးသွား၏။ သို့သော်လည်း၊ သူသည် မိမိအဘ၏လမ်းစဉ်သို့ စိတ်နှလုံးအကြွင်းမဲ့ မလိုက်ဘဲ၊ နောဧ အသက် ရာ့ကိုးဆယ့်ငါးနှစ်တွင် သေဆုံးသွား၏။

၂၀ လာမက်သည် အသက်နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာခုနစ်ဆယ်စေ့သော် သေလေ၏။

၂၁ ထာဝရဘုရားကို သိသောလူသားအပေါင်းတို့သည် ထာဝရဘုရားသည် သူတို့အပေါ်၌ ဘေးဥပဒ်မရောက်မီ ထိုနှစ်တွင် သေဆုံးသွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သူတို့၏ညီအစ်ကိုများ၊ ဆွေမျိုးများအပေါ်၌ ကျရောက်စေမည့် ဘေးဥပဒ်ကို မမြင်စေခြင်းငှာ၊ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို သေစေလိုတော်မူ၏။

၂၂ထိုကာလ၌ ထာဝရဘုရားသည် နောဧနှင့် မသုရှလတို့အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ထိုကာလ၌ ငါပြောသမျှသော စကားတို့ကို လူတို့ရှေ့မှာ ဟောပြောကြလော့။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ မကောင်းသောလမ်းကို စွန့်ပစ်ကောင်း စွန့်ပစ်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါသည်လည်း နောင်တရ၍ မကောင်းသောအမှုကို မဆောင်ခဲ့။

၂၃ နောဧနှင့် မသုရှလတို့သည်လည်း ထရပ်၍၊ မိမိတို့အကြောင်း ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသမျှကို လူသားတို့၏နား၌ ပြောဆိုကြ၏။

၂၄သို့ရာတွင် လူသားတို့သည် နားမထောင်လိုကြ၊ မိမိတို့ဟောပြောသမျှသော စကားကို နားမထောင်လိုကြ။

၂၅ ထိုနောက်မှ ထာဝရဘုရားသည် နောဧအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အဆုံးသည် သူတို့၏ မကောင်းမှုကြောင့် ငါ့ရှေ့တွင် ပေါ်လာပြီ။ ကြည့်ရှုလော့။ မြေကြီးကို ငါဖျက်ဆီးမည်။

၂၆ သင်သည် ဂေါဖာသစ်သားကိုယူ၍ တစ်နေရာသို့သွား၍ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကို လုပ်ပြီး ထိုနေရာတွင် ထားလော့။

၂၇ သင်သည် ဤသို့လုပ်ရမည်။ အလျားအတောင်သုံးရာ၊ အနံအတောင်ငါးဆယ်၊ အမြင့်အတောင်သုံးဆယ်။

၂၈ တံခါးကို ဘေးတစ်ဖက်၌ ဖွင့်ရမည်။ အပေါ်၌ တစ်တောင်အချင်းရှိသော တံခါးကို လုပ်၍ အတွင်းအပြင်ကို ထင်းရှူးစေးဖြင့် ဖုံးအုပ်ရမည်။

၂၉ ကြည့်ရှုလော့၊ ငါသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ရေလွှမ်းမိုးခြင်းကို သက်ရောက်စေ၍၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ဖျက်ဆီး၍၊ ကောင်းကင်အောက်မှ မြေကြီးပေါ်ရှိ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် ပျက်စီးကြလိမ့်မည်။

၃၀ သင်နှင့် သင်၏အိမ်သူအိမ်သားတို့သည် သွား၍ အသက်ရှင်သောသတ္တဝါအမျိုးမျိုးထဲက အထီးအမ အတွဲနှစ်တွဲကို စုရုံးပြီးလျှင်၊ မြေကြီးပေါ်မှာ မျိုးစေ့ကို ပေါက်စေခြင်းငှာ သင်္ဘောသို့ ယူဆောင်လာရမည်။

၃၁ သင်နှင့် သူတို့အတွက် အစာရှိစေရန် တိရစ္ဆာန်အားလုံးစားသော အစာအားလုံးကို သင့်ထံသို့ စုဆောင်းလော့။

၃၂ သင်၏သားတို့အဘို့ လူသမီးသုံးယောက်တို့ကို ရွေးကောက်၍ သူတို့သည် သင်၏သားတို့၏ မယားဖြစ်ကြလိမ့်မည်။

၃၃ နောဧသည် ထ၍ ဘုရားသခင် မှာထားတော်မူသော အရပ်၌ သင်္ဘောကို လုပ်လေ၏။ ဘုရားသခင် မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း နောဧ ပြုလေ၏။

၃၄ နောဧသည် အသက်ငါးရာကိုးဆယ့်ငါးနှစ်တွင် သင်္ဘောကိုစတင်တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသည်အတိုင်း ငါးနှစ်အတွင်း သင်္ဘောကိုတည်ဆောက်ခဲ့သည်။

၃၅ ထာဝရဘုရားသည် နောဧအား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ နောဧသည် မသုရှလသား ဧလျာကိမ်၏ သမီးသုံးယောက်တို့ကို မိမိသားများအတွက် မယားဖြစ်စေခြင်းငှာ သိမ်းယူ၏။

၃၆ ထိုအခါ ဧနောက်၏သား မသုရှလသည် အသက်ကိုးရာခြောက်ဆယ်ရှိ၍ အနိစ္စရောက်လေ၏။

အခန်း ၆

၁ မသုရှလ သေသောနောက်၊ ထာဝရဘုရားသည် နောအအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ သင်၏အိမ်သူအိမ်သားတို့နှင့်အတူ သင်္ဘောထဲသို့ ဝင်လော့။ မြေတိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့၊ တောသားရဲများနှင့် အာကာသငှက်များကို သင့်ထံသို့ ငါစုဝေးစေမည်။ သူတို့သည် လာ၍ သင်္ဘောကို ဝိုင်းကြလိမ့်မည်။

၂ သင်သည် သွား၍ သင်္ဘောတံခါးဝ၌ ထိုင်လော့။ သားရဲ၊ သားရဲ၊ ငှက်အပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ သင့်ရှေ့မှာ ရပ်ကြလိမ့်မည်။ သင့်ရှေ့မှာ လာ၍ ပျပ်ဝပ်သော သူတို့ကို သင်၏သားတို့လက်သို့ အပ်လော့။ သူတို့သည် သူတို့ကို သင်္ဘောသို့ ဆောင်ခဲ့ကြလိမ့်မည်။ သင့်ရှေ့မှာ ရပ်နေသောသူအပေါင်းတို့ကိုလည်း ထားရမည်။

၃ နောက်တစ်နေ့၌ ထာဝရဘုရားသည် ဤအမှုကို ဖြစ်စေတော်မူသဖြင့်၊ တိရစ္ဆာန်များ၊ သားရဲများနှင့် ငှက်များသည် များပြားစွာသော အစုအဝေးဖြင့် လာ၍ သင်္ဘောကို ဝိုင်းကြ၏။

၄နောသည် သွား၍ သင်္ဘောတံခါးဝ၌ ထိုင်လေ၏။ မိမိရှေ့၌ ဝပ်နေသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို သင်္ဘောထဲသို့ ခေါ်ဆောင်၍ မိမိရှေ့၌ ရပ်နေသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို မြေကြီးပေါ်မှာ ချန်ထားလေ၏။

၅ ခြင်္သေ့မတစ်ကောင်သည် သားငယ်နှစ်ကောင်ပါလျက် အထီးအမသုံးကောင်ပါလျက် လာ၍ နောရှေ့မှာ ဝပ်လျက်နေကြ၏။ သားငယ်နှစ်ကောင်တို့သည် ခြင်္သေ့မကို ရန်ဘက်ပြု၍ ရိုက်သတ်သဖြင့် မိမိနေရာမှ ထွက်ပြေးစေကြ၏။ ခြင်္သေ့မသည် သွား၍ မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်သွား၍ နောရှေ့မှာ မြေပေါ်မှာ ဝပ်လျက်နေကြ၏။

၆ ခြင်္သေ့မသည် ထွက်ပြေး၍ ခြင်္သေ့များနေရာတွင် ရပ်နေ၏။

၇ နောသည် ထိုအမှုကိုမြင်လျှင်၊ အလွန်အံ့ဩ၍၊ ထ၍ ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်ကိုယူ၍ သင်္ဘောထဲသို့သွင်းလေ၏။

၈ နောသည် မြေကြီးပေါ်မှာရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့ထဲမှ သင်္ဘောထဲသို့ ဆောင်ခဲ့သဖြင့်၊ နောသည် သင်္ဘောထဲသို့ ဆောင်ခဲ့သော သတ္တဝါမှတပါး အခြားသော သတ္တဝါ မရှိရ။

၉ နောဧထံသို့ သင်္ဘောထဲသို့ နှစ်ယောက်တစ်စုံတွဲ ရောက်လာသော်လည်း ဘုရားသခင် မှာထားတော်မူသည့်အတိုင်း သန့်ရှင်းသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် သန့်ရှင်းသော ငှက်များထဲမှ ခုနစ်စုံကို နောဧ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

၁၀ သတ္တဝါများ၊ သားရဲများ၊ ငှက်များအားလုံးသည် ထိုနေရာတွင် ရှိနေသေးပြီး သင်္ဘောကို နေရာအနှံ့ ဝိုင်းရံထားကာ ခုနစ်ရက်ကြာမှ မိုးရွာခဲ့သည်။

၁၁ ထိုနေ့ရက်၌ ထာဝရဘုရားသည် မြေကြီးတစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်စေတော်မူ၍၊ နေလည်း မှောင်မိုက်လေ၏။ လောက၏အမြစ်လည်း ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလေ၏။ မြေကြီးတစ်ခုလုံးသည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်၍၊ လျှပ်စစ်ပြက်လျက်၊ မိုးကြိုးလည်း မြည်ဟီးလေ၏။ မြေကြီးပေါ်ရှိ စမ်းရေတွင်းအပေါင်းတို့သည် ကွဲပြတ်သွားကြ၏။ ထိုစမ်းရေတွင်းတို့သည်လည်း လူတို့မသိသေးသော စမ်းရေတွင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ မြေကြီးပေါ်မှာ မကောင်းမှု မရှိစေခြင်းငှာ၊ လူသားတို့ကို ကြောက်ရွံ့စေခြင်းငှာ ဘုရားသခင်သည် ဤတန်ခိုးကြီးသော အမှုကို ပြုတော်မူ၏။

၁၂ သို့သော်လည်း လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ မကောင်းသောလမ်းစဉ်မှ မပြန်ကြ၊ ထိုအချိန်၌ ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်ကို တိုး၍ များပြားစေကြ၏။ ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို စိတ်နှလုံးအကြွင်းမဲ့ မကြံစည်ကြ။

၁၃ နောအသက်ခြောက်ရာပြည့်သောနှစ်တွင်၊ ခုနစ်ရက်စေ့သောအခါ၊ ရေလွှမ်းမိုးခြင်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့ပေါ်လာ၏။

၁၄ နက်နဲရာရေတွင်းရှိသမျှတို့သည် ကွဲပြတ်၍ ကောင်းကင်ပြွန်ဝများပွင့်လျက် မြေကြီးပေါ်မှာ ရက်လေးဆယ်နှင့် ညလေးဆယ်ပတ်လုံး မိုးရွာလေ၏။

၁၅ ရေလွှမ်းမိုးဘေးကြောင့် နောဧနှင့် သူ၏အိမ်သူအိမ်သားများ၊ သူနှင့်အတူရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် သင်္ဘောထဲသို့ ဝင်ကြ၏။ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ နောဧကို အထဲမှာ ပိတ်ထားတော်မူ၏။

၁၆ မြေကြီးပေါ်မှာ ရေတွေ ပိုပိုပြီး တက်လာတာကြောင့် မိုးရွာလို့ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ လူသားတွေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကုန်ကြတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သားရဲတွေကလည်း သင်္ဘောကို ဝိုင်းရံထားဆဲပဲ။

၁၇ လူသားတို့သည် ခုနစ်သိန်းခန့်ရှိသော ယောကျ်ားမိန်းမတို့သည် စုဝေး၍ နောဧရှိရာ သင်္ဘောသို့ ရောက်လာကြ၏။

၁၈ သူတို့က နောဧကို “သင်္ဘောထဲမှာ ခင်ဗျားဆီလာနိုင်အောင် ဖွင့်ပေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလို့သေရမှာလဲ” လို့ အော်ပြောကြတယ်။

၁၉ နောဧသည်လည်း ကြီးသောအသံဖြင့် သင်္ဘောထဲက ပြန်ပြော၏။ သင်တို့ရှိသမျှသည် ထာဝရဘုရားကို ပုန်ကန်၍ ဘုရားသခင်မရှိဟု ဆိုကြသည်မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့ကို မြေကြီးပြင်မှ ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ ဤဘေးဥပဒ်ကို သင်တို့အပေါ်သို့ ရောက်စေတော်မူ၏။

၂၀ ဤသည်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ရာနှစ်ဆယ်က ငါသင်တို့အား ပြောခဲ့သောအရာ မဟုတ်ပါလော၊ သင်တို့သည် ထာဝရဘုရား၏ အသံကို နားမထောင်ဘဲ ယခု မြေကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်လိုကြသလော။

၂၁ သူတို့က နောဧကို “ငါတို့သည် ထာဝရဘုရားထံသို့ ပြန်ရန် အသင့်ရှိပါပြီ၊ အသက်ရှင်၍ မသေစေရန်သာ ဖွင့်ပေးပါ” လို့ ပြောကြတယ်။

၂၂ နောဧကလည်း၊ ယခု သင်တို့သည် သင်တို့၏ဝိညာဉ်၌ ခံရသော ဒုက္ခကို မြင်သောအခါ၊ ထာဝရဘုရားထံတော်သို့ ပြန်လာလိုကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့အား သတ်မှတ်ထားသောကာလအဖြစ် ပေးသနားတော်မူသော ဤနှစ်ပေါင်းတစ်ရာနှစ်ဆယ်အတွင်း အဘယ်ကြောင့် မပြန်လာကြသနည်းဟု ပြန်ပြော၏။

၂၃ ယခုမူကား၊ သင်တို့သည် စိတ်ဝိညာဉ်၌ ဒုက္ခဆင်းရဲသောကြောင့် ငါ့ကို ဤစကားကို လာ၍ ကြားပြောကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည်လည်း သင်တို့စကားကို နားမထောင်၊ ယနေ့၌လည်း သင်တို့စကားကို နားမထောင်သောကြောင့် သင်တို့သည် ယခု သင်တို့အလိုသို့ မလိုက်နိုင်ကြ။

၂၄ လူသားတို့သည် မိုးရေကို မခံနိုင်သောကြောင့်၊ သင်္ဘောထဲသို့ ဝင်ခြင်းငှာ ချဉ်းကပ်ကြ၏။

၂၅ ထာဝရဘုရားသည် သင်္ဘောပတ်လည်၌ ရပ်နေသော သားရဲအပေါင်းတို့ကို စေလွှတ်တော်မူ၍၊ သားရဲတို့သည် သူတို့ကို အောင်၍ ထိုအရပ်မှ နှင်ထုတ်သဖြင့်၊ လူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်သွား၍ မြေကြီးပေါ်မှာ ကွဲပြားကြ၏။

၂၆ မိုးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ မပြတ်ရွာနေပြီး၊ ရက်ပေါင်းလေးဆယ်နှင့် ညဉ့်လေးဆယ်ကြာအောင် ရွာချသဖြင့်၊ ရေသည် မြေကြီးပေါ်မှာ အလွန်အားကြီးလေ၏။ မြေကြီးပေါ်၌ရှင်း၊ ရေ၌ရှင်းရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊ သားရဲ၊ တွားတတ်သော သတ္တဝါ၊ မိုးကောင်းကင်ငှက် ဖြစ်စေ၊ သေကြကုန်၏။ နောဧမှစ၍ နောဧနှင့်အတူ သင်္ဘောထဲ၌ရှိသော သူတို့သာ ကျန်ကြွင်းကြ၏။
၂၇ ရေသည် လွှမ်းမိုး၍ မြေကြီးပေါ်မှာ အလွန်များပြားသဖြင့်၊ သူတို့သည် သင်္ဘောကို မြောက်တင်သဖြင့်၊ မြေကြီးမှ မြောက်တင်လေ၏။
၂၈ သင်္ဘောသည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပေါလောမျောနေ၍၊ ရေပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အ ...
၂၉ သင်္ဘောထဲမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေက သင်္ဘောကို ဖျက်ဆီးပြီး သင်္ဘော ကွဲလုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။
၃၀ သင်္ဘောထဲ၌ရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ခြင်္သေ့တို့သည် ဟိန်းဟောက်ကြ၏။ နွားတို့သည် မြည်ကြ၏။ တောခွေးတို့သည်လည်း အော်ဟစ်ကြ၏။ သင်္ဘောထဲ၌ရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆို၍ ညည်းတွားကြ၏။ သူတို့၏အသံသည် အလွန်ဝေးလံသောအရပ်သို့ ရောက်လေ၏။ နောဧနှင့် သူ၏သားတို့သည်လည်း ဒုက္ခဆင်းရဲ၌ ငိုကြွေးကြ၏။ သေမင်းတံခါးဝသို့ ရောက်ပြီဟု အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။
၃၁ နောဧသည် ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်း၍၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် အော်ဟစ်လေ၏။ အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်မတော်မူပါ။ ရေလှိုင်းတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ဝိုင်းရံ၍၊ မကောင်းသော မြစ်ရေသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ကြောက်ရွံ့စေ၍၊ သေမင်း၏ကျော့ကွင်းတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှာ ရောက်နေပါပြီ။ အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ဖြေကြားတော်မူပါ။ မျက်နှာတော်ကို ထွန်းလင်းစေတော်မူပါ။ ကျေးဇူးပြုတော်မူပါ။ ရွေးနုတ်တော်မူပါ။ ကယ်တင်တော်မူပါ။
၃၂ ထာဝရဘုရားသည် နောဧ၏ စကားကို နားထောင်တော်မူ၍၊ သူ့ကို အောက်မေ့တော်မူ၏။
၃၃ မြေကြီးပေါ်မှာ လေတိုက်ခတ်သဖြင့် ရေသည် ငြိမ်သက်၍ သင်္ဘောသည် ရပ်တန့်နေလေ၏။
၃၄ နက်နဲသော စမ်းရေတွင်းများနှင့် ကောင်းကင်ပြတင်းပေါက်များကို ပိတ်၍ ကောင်းကင်မှ မိုးရေကို ဆီးတားလေ၏။
၃၅ ထိုကာလ၌ ရေလျော့သွား၍ သင်္ဘောသည် အာရရတ်တောင်ပေါ်မှာ တင်လေ၏။
၃၆ ထိုအခါ နောဧသည် သင်္ဘောပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်၍၊ ထိုအချိန်၌ နောဧသည် ထာဝရဘုရားကို အော်ဟစ်ဆဲရှိ၍၊ အို ထာဝရဘုရား၊ မြေကြီးနှင့် ကောင်းကင်နှင့် ထိုအရာ၌ရှိသမျှတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသောအရှင်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဝိညာဉ်များကို ဤချုပ်နှောင်မှုမှ ငင်း၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ထားတော်မူသော ထောင်မှငင်း နုတ်ယူတော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် ညည်းတွားခြင်းဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းလှပါပြီဟု လျှောက်လေ၏။
၃၇ ထာဝရဘုရားသည်လည်း နောဧ၏စကားကို နားထောင်၍၊ သင်သည် တစ်နှစ်ပြည့်သောအခါ ထွက်သွားရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၃၈ ထိုနှစ်ပတ်လည်၌ နောဧသည် သင်္ဘောထဲတွင် နေ၍ တစ်နှစ်ပြည့်သောအခါ၊ မြေကြီးပေါ်မှ ရေခန်းခြောက်လေ၏။ နောဧသည် သင်္ဘောအဖုံးကို ချွတ်လေ၏။
၃၉ထိုအခါ ဒုတိယလ၊ နှစ်ဆယ်ခုနစ်ရက်နေ့တွင် မြေကြီးသွေ့ခြောက်လေ၏။ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်တိုင်အောင် နောဧနှင့် သူ၏သားများ၊ သူနှင့်အတူပါသောသူတို့သည် သင်္ဘောထဲကမထွက်ကြ။
၄၀ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ထွက်သွားရန် မိန့်တော်မူသောနေ့ရောက်လျှင်၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သင်္ဘောထဲက ထွက်သွားကြ၏။
၄၁ သူတို့သည်လည်း သွား၍ အသီးအသီး မိမိတို့လမ်းသို့၊ မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်သွားကြ၏။ နောဧနှင့် သူ၏သားတို့သည် ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသောပြည်၌ နေထိုင်ကြ၏။ သူတို့သည် တစ်သက်လုံး ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် နောဧနှင့် သူ၏သားတို့သည် သင်္ဘောမှ ထွက်လာသောအခါ၊ ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။
၄၂ သင်တို့သည် များပြားစွာမွေးဖွားကြလော့။ မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို ပြည့်စေကြလော့။ မြေကြီးပေါ်မှာ ခွန်အားကြီး၍ များပြားစွာ မွေးဖွားကြလော့။

အခန်း ၇

၁ နောဧ၏သားတို့၏အမည်ကား ယာဖက်၊ ဟာမ နှင့် ရှေမတို့တည်း။ ရေလွှမ်းမိုးခြင်းနောက်တွင် သူတို့သည် သားသမီးများကို မွေးဖွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ရေလွှမ်းမိုးခြင်းမခံရမီ သူတို့သည် မယားများကို ယူကြ၏။
၂ ယာဖက်၏သားကား ဂေါမာ၊ မာဂေါဂ၊ မာဒဲ၊ ယာဝန်၊ တုဗလ၊ မေရှက်၊ တိရတ်၊ ပေါင်းခုနစ်ယောက်တည်း။
၃ ဂေါမာ၏သားကား အစ္စိနတ်၊ ရေဖတ်နှင့် တေဂါမတည်း။
၄ မာဂေါဂ၏သားကား ဧလိခါနက်နှင့် လုဗလတည်း။
၅ မဒဲ၏သားကား အာခုန်၊ ဇေလော၊ ဟာဇုနိ နှင့် လောတတည်း။
၆ ယာဝန်သားကား ဧလိရှဲ၊ တာရှု၊ ခိတ္တိမ်၊ ဒုဒနိမ်တည်း။
၇ တုဗလသားကား အရိဖိ၊ ကေသက်၊ တာရိတည်း။
၈ မေရှက်၏သားကား ဒေဒုန်၊ ဇာရုန်နှင့် ရှေဗရှနိတည်း။
၉ တိရတ်၏သားကား ဗေနစ်၊ ဂေရ၊ လူပိရိယွန်နှင့် ဂိလက်တို့တည်း။ ဤသူတို့သည် ယာဖက်၏သားဖြစ်၍၊ မိမိတို့အဆွေအမျိုးအလိုက် ရေတွက်လျှင်၊ လေးရာခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိကြ၏။
၁၀ ဟာမ၏သားကား ကုရှ၊ မိဇရိမ်၊ ဖုတနှင့် ခါနာန်၊ လေးယောက်တည်း။ ကုရှ၏သားကား သေဘ၊ ဟာဝိလ၊ သာဗတ၊ ရာမနှင့် သာတခါ၊ ရာမ၏သားကား ရှေဘနှင့် ဒေဒန်တည်း။
၁၁ မိဇရိမ်သားကား လုဒ၊ အာနံ၊ ပါသရု၊ ခါသုတ်၊ ချက်ဖတော။
၁၂ ဖုတ၏သားကား ဂေဗုလ၊ ဟာဒန်၊ ဗေနနှင့် အာဒန်တည်း။
13 ခါနာန်သားကား ဇိဒုန်၊ ဟေသ၊ အာမောရိ၊ ဂေဂါရှိ၊ ဟိဝိ၊ အာကီ၊ စိနိ၊ အာရောဒိ၊ ဇိမိုဒိ၊ ခါမိုသိ။
၁၄ ဤသူတို့သည် မိမိတို့အဆွေအမျိုးအလိုက် ဟာမ၏သားများဖြစ်၍၊ ထိုကာလ၌ ခုနစ်ရာသုံးဆယ်ခန့်ရှိကြ၏။
၁၅ ရှေမ၏သားကား ဧလံ၊ အာရှုရ၊ အာဖာဇဒ်၊ လုဒ နှင့် အာရံ၊ ပေါင်းငါးယောက်ဖြစ်၏။ ဧလံ၏သားကား ရှုရှန်၊ မခုလ နှင့် ဟာမုန် တည်း။
၁၆ အာရှာ၏သားကား မိရုနှင့် မိုကိလ၊ အာဖာဇဒ်၏သားကား ရှေလက်၊ အာနာနှင့် အာရှကောလတို့တည်း။

၁၇ လုဒ၏သားကား ပေသော်နှင့် ဗိဇယုန်၊ အာရံ၏သားကား ဥဇ၊ ခါလ၊ ဂါသနှင့် မာရှတို့တည်း။

၁၈ ဤသူတို့သည် မိမိတို့အဆွေအမျိုးအလိုက် ရှေမ၏သားဖြစ်၍၊ ထိုကာလ၌ အရေအတွက်အားဖြင့် သုံးရာခန့်ရှိကြ၏။

၁၉ ရှေမ၏ သားစဉ်မြေးဆက်ဟူမူကား၊ ရှေမသည် အာဖာဇဒ်သား၊ အာဖာဇဒ်သား ရှာလုတ်၊ ရှာလုတ်သား ဟေဗာ၊ ဟေဗာသည် သားနှစ်ယောက်ကို ဘွားမြင်လေ၏။ တယောက်ကား ဖာလက်အမည်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူ့လက်ထက်၌ လူသားတို့သည် ကွဲပြားကြ၏။ နောင်ကာလ၌ မြေကြီးသည်လည်း ကွဲပြား၏။

၂၀ ဒုတိယမြစ်၏အမည်ကား ယုတ္တန်ဖြစ်ပြီး၊ သူ့လက်ထက်၌ လူသားတို့၏အသက်များသည် လျော့နည်းသွားသည်ဟုဆိုလို၏။

၂၁ ဤသူတို့သည် ယုတ္တန်၏သားများဖြစ်ကြ၏၊ အာလမောဒဒ်၊ ရှေလပ်၊ ဟာဇာမောဗက်၊ ယေရတ်၊ ဟာဒုရုံ၊ ဩဇေလ၊ ဒိကလာ၊ ဩဗလ၊ အဘိမေလ၊ ရှေဘ၊ ဩဖိရ၊ ဟဝိလနှင့် ယောဗပ်၊ ဤသူအပေါင်းတို့သည် ယုတ္တန်၏သားများဖြစ်ကြ၏၊

၂၂ သူ့ညီ ဖာလက်သား ယန်၊ ယန်သား စေရောက်၊ စေရောက်သား နာခေါ်၊ နာခေါ်သား တေရ၊ တေရသည် အသက်သုံးဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိ၍ ခါရန်နှင့် နာခေါ်တို့ကို မြင်လေ၏။

၂၃ ထိုကာလ၌ နောဧ၏သားဖြစ်သော ဟာမ၏သား ကုရှသည် အသက်ကြီးသောအခါ မယားနှင့်စုံဘက်၍ သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်၏။ ထိုသားကို နိမ်ရောဒအမည်ဖြင့် မှည့်ကြ၏။ ထိုကာလ၌ လူသားတို့သည် တဖန်ပုန်ကန်၍ ဘုရားသခင်ကို ပြစ်မှားကြ၏။ ထိုသူငယ်သည် ကြီးပြင်းလာ၏။ သူ၏အဘသည် သူ့ကို အလွန်ချစ်၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် အသက်ကြီးသောအခါ သားဖြစ်၏။

၂၄ အာဒံနှင့် သူ၏ဇနီး ဥယျာဉ်မှ ထွက်သွားသောအခါ ဘုရားသခင်ပြုလုပ်ပေးတော်မူသော သားရေအဝတ်များကို ကုရှအား ပေးလေ၏။

၂၅ အကြောင်းမူကား၊ အာဒံနှင့် သူ၏ဇနီး သေဆုံးပြီးနောက်၊ အဝတ်များကို ယာရက်၏သား ဧနောက်အား ပေးခဲ့ပြီး ဧနောက်သည် ဘုရားသခင်ထံသို့ ဆောင်ယူခံရသောအခါ၊ သူ၏သား မသုရှလအား ပေးခဲ့သည်။

၂၆ မသုရှလ သေသောအခါ၊ နောဧသည် သူတို့ကို ခေါ်၍ သင်္ဘောသို့ ယူဆောင်သွားလေ၏။ သင်္ဘောထဲက ထွက်သည်တိုင်အောင် သူတို့သည် သူနှင့်အတူ ရှိကြ၏။

၂၇ ထွက်သွားသောအခါ၊ ဟာမသည် မိမိအဘနောဧထံမှ ထိုအဝတ်များကို ခိုးယူ၍ အစ်ကိုများလက်မှ ဝှက်ထားလေ၏။

၂၈ ဟာမသည် သားဦးကုရှကို ဘွားမြင်သောအခါ၊ အဝတ်များကို လျှို့ဝှက်စွာပေး၍ ထိုအဝတ်တို့သည် ကုရှနှင့်အတူ ရက်ပေါင်းများစွာ နေကြ၏။

၂၉ ကုရှသည် မိမိသားများနှင့် ညီအစ်ကိုများထံမှလည်း ထိုအဝတ်အစားများကို ဝှက်ထားလေ၏။ ကုရှသည် နိမ်ရောဒကို မွေးဖွားသောအခါ၊ သူ့ကိုချစ်သောကြောင့် ထိုအဝတ်များကို ပေးလေ၏။ နိမ်ရောဒသည် ကြီးပြင်းလာ၍ အသက်နှစ်ဆယ်ရှိသောအခါ ထိုအဝတ်များကို ဝတ်ဆင်လေ၏။

၃၀ နိမ်ရောဒသည် အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်သောအခါ ခွန်အားကြီးလာပြီး ဘုရားသခင်သည် သူ့အား ခွန်အားနှင့် အစွမ်းသတ္တိကို ပေးသနားတော်မူသဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် အားကြီးသော မုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်၊ အမှန်စင်စစ် သူသည် လယ်ကွင်းထဲတွင် အားကြီးသော မုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တိရစ္ဆာန်များကို အမဲလိုက်ကာ ယဇ်ပလ္လင်များကို တည်ဆောက်ကာ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ တိရစ္ဆာန်များကို ပူဇော်ခဲ့သည်။

၃၁ နိမ်ရောဒသည်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွန်အားပြန်ဖြည့်ပြီး သူ့ညီအစ်ကိုများထဲမှ ထရပ်ကာ သူ့ညီအစ်ကိုများ၏ တိုက်ပွဲများကို ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရန်သူအားလုံးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

၃၂ ထာဝရဘုရားသည် သူ့ညီအစ်ကိုများ၏ ရန်သူအပေါင်းတို့ကို သူ့လက်၌ အပ်နှင်းတော်မူ၍၊ ဘုရားသခင်သည် သူ၏တိုက်ပွဲများတွင် အခါအားလျော်စွာ သူ့အား ကြီးပွားတိုးတက်စေတော်မူ၍၊ သူသည် မြေကြီးပေါ်တွင် စိုးစံတော်မူ၏။

၃၃ ထို့ကြောင့်၊ ထိုကာလ၌ စစ်တိုက်ရန် လေ့ကျင့်ထားသော သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ၊ ဘုရားသခင်သည် မြေကြီးပေါ်မှာ ခွန်အားကြီးသော မုဆိုးဖြစ်၍၊ မိမိညီအစ်ကိုတို့ကို အောင်နိုင်သော တိုက်ပွဲများတွင် အောင်မြင်သော နိမ်ရောဒအား ပြုတော်မူသကဲ့သို့၊ ဘုရားသခင်သည် ငါတို့ကို ယနေ့ ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံစေတော်မူပါစေသောဟု ပြောဆို၏။

၃၄ နိမ်ရောဒသည် အသက်လေးဆယ်ရှိသောအခါ၊ သူ၏ညီအစ်ကိုများနှင့် ယာဖက်၏သားများ စစ်ဖြစ်ကြသဖြင့်၊ သူတို့သည် ရန်သူလက်၌ ရောက်ကြ၏။

၃၅ ထိုအခါ နိမ်ရောဒသည် ထွက်သွား၍ ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့နှင့် သူတို့၏အိမ်သား လေးရာခြောက်ဆယ်ခန့်ကို စုဝေးစေ၏။ သူ၏မိတ်ဆွေ၊ အသိအကျွမ်းအချို့ထံမှလည်း လူရှစ်ဆယ်ခန့်ကို ငှားရမ်း၍ အခကြေးငွေပေး၏။ သူသည် သူတို့နှင့်အတူ တိုက်ပွဲသို့ လိုက်သွားလေ၏။ လမ်းခရီး၌ နိမ်ရောဒသည် မိမိနှင့်အတူ လိုက်သွားသော လူတို့၏စိတ်နှလုံးကို ခိုင်မာစေ၏။

၃၆ ထိုသူကလည်း၊ မကြောက်ကြနှင့်၊ မထိတ်လန့်ကြနှင့်။ ငါတို့၏ရန်သူအပေါင်းတို့သည် ငါတို့လက်သို့ အပ်နှံခြင်းကို ခံရကြလိမ့်မည်။ သင်တို့သည် အလိုရှိသည်အတိုင်း သူတို့ကို ပြုကြလော့။

၃၇ သွားသောလူအပေါင်းတို့သည် ငါးရာခန့်ရှိ၍၊ ရန်သူတို့ကို တိုက်ဖျက်ဖျက်ဆီး၍ အောင်နိုင်လေ၏။ နိမ်ရောဒသည် သူတို့နေရာ၌ အစောင့်အကြပ်များကို ခန့်ထားလေ၏။

၃၈ သူသည် သူတို့၏ သားသမီးအချို့ကို အာမခံအဖြစ် ယူ၍ သူတို့အားလုံးသည် နိမ်ရောဒနှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများ၏ ကျွန်များဖြစ်ကြ၏။ နိမ်ရောဒနှင့် သူနှင့်အတူ ပါလာသော လူအပေါင်းတို့သည် အိမ်သို့ ပြန်သွားကြ၏။

၃၉ နိမ်ရောဒသည် ရန်သူများကို အောင်နိုင်ပြီးနောက် တိုက်ပွဲမှ ဝမ်းမြောက်စွာ ပြန်လာသောအခါ၊ သူ့ညီအစ်ကိုအားလုံး၊ သူ့ကို ယခင်က သိကျွမ်းသူများနှင့်အတူ သူ့အား ရှင်ဘုရင်အဖြစ် ခန့်အပ်ရန် စုဝေးကြပြီး တော်ဝင်သရဖူကို သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် တင်မြှောက်ကြ၏။

၄၀ ရှင်ဘုရင်တို့တွင် ထုံးစံအတိုင်း မိမိပြည်သားများနှင့် လူများအပေါ်မှာ မင်းများ၊ တရားသူကြီးများနှင့် အုပ်စိုးရှင်များကို ခန့်အပ်တော်မူ၏။

၄၁ နာခေါ်သားတေရကို မိမိဗိုလ်ခြေအမှူးအရာ၌ ခန့်ထား၍ ဂုဏ်တင်သဖြင့်၊ သူ၏မှူးမတ်အပေါင်းတို့ထက် ချီးမြှောက်တော်မူ၏။

၄၂ သူသည် စိတ်နှလုံးအလိုတော်အတိုင်း စိုးစံနေစဉ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရန်သူအပေါင်းတို့ကို အောင်နိုင်ပြီးနောက်၊ သူ၏ အတိုင်ပင်ခံများ

နှင့်အတူ သူ၏နန်းတော်အတွက် မြို့တစ်မြို့တည်ဆောက်ရန် အကြံပေးခဲ့ပြီး သူတို့သည်လည်း ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။
၄၃ သူတို့သည် အရှေ့ဘက်ရှိ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိ၍ သူ့အတွက် ကျယ်ဝန်းသော မြို့တစ်မြို့ကို တည်ဆောက်ကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ရန်သူတို့ကို ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်စေ၍ ဖျက်ဆီးတော်မူသောကြောင့်၊ နိမ်ရောဒသည် သူတည်ဆောက်သော မြို့ကို ရှိနာမြို့ဟု မှည့်ခေါ်၏။
၄၄ နိမ်ရောဒသည် ရှိနာမြို့၌ နေ၍ ဘေးကင်းစွာ စိုးစံလေ၏။ ရန်သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်၍ သူတို့ကို အောင်နိုင်လေ၏။ တိုက်ပွဲအားလုံး၌ အောင်မြင်လေ၏။ နိုင်ငံတော်သည် အလွန်ကြီးကျယ်၏။
၄၅ ခပ်သိမ်းသော လူမျိုး၊ ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးကို ပြောသောသူတို့သည် သူ၏ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားသိကြလျှင်၊ သူ့ထံသို့ စုဝေး၍ မြေပေါ်မှာ ဦးချ၍ ပူဇော်သက္ကာများကို ယူဆောင်လာကြ၏။ သူသည် သူတို့၏ သခင်နှင့် ရှင်ဘုရင် ဖြစ်လာ၍ သူတို့အားလုံးသည် ရှိနာမြို့၌ သူနှင့်အတူ နေထိုင်ကြ၏။ နိမ်ရောဒသည် နောဧ၏ သားအပေါင်းတို့ကို မြေကြီးပေါ်မှာ စိုးစံလေ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သူ၏ တန်ခိုးနှင့် အကြံဉာဏ်ကို ခံယူကြ၏။
၄၆ မြေကြီးသားအပေါင်းတို့သည် ဘာသာစကားတစ်မျိုးတည်း၊ စကားတစ်မျိုးတည်းရှိသော်လည်း၊ နိမ်ရောဒသည် ထာဝရဘုရား၏ လမ်းတော်၌ မလိုက်၊ ရေလွှမ်းမိုးခြင်းကာလမှစ၍ ထိုကာလတိုင်အောင် သူ့ရှေ့၌ရှိသောသူအပေါင်းတို့ထက် သာ၍ဆိုးယုတ်၏။
၄၇ သူသည် သစ်သားနှင့် ကျောက်ဖြင့် ဘုရားများကို ပြုလုပ်၍ ဦးချကိုးကွယ်ကာ ထာဝရဘုရားကို ပုန်ကန်ပြီး သူ၏ တိုင်းသူပြည်သားများနှင့် မြေကြီးပေါ်ရှိ လူများအား သူ၏ မကောင်းသော အကျင့်များကို သွန်သင်ပေးခဲ့သည်။ သူ၏သား မာဒွန်သည် သူ့ဖခင်ထက် ပို၍ဆိုးသွမ်းခဲ့သည်။
၄၈ နိမ်ရောဒ၏သား မာဒုန်၏ အမှုကို ကြားသောသူတိုင်းက သူ့အကြောင်းကို "ဆိုးသောသူထံမှ မကောင်းမှုထွက်တတ်၏" ဟု ပြောကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် "ဆိုးသောသူထံမှ မကောင်းမှုထွက်တတ်၏" ဟူသော စကားပုံသည် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး ထိုအချိန်မှစ၍ ယခုတိုင်အောင် လူတို့၏ စကားများတွင် ပျံ့နှံ့နေခဲ့သည်။
၄၉ ထိုကာလ၌ နိမ်ရောဒ၏ဗိုလ်ချုပ် နာခေါ်သား တေရသည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့၌၎င်း၊ မှူးတော်မတ်တော်တို့ရှေ့၌၎င်း အလွန်ဘုန်းကြီး၏။ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးတော်မတ်တော်တို့သည် သူ့ကိုချစ်၍ အလွန်ချီးမြှောက်ကြ၏။
၅၀ တေရသည် ကော်နေဗော၏သမီး အမသဲလောအမည်ရှိသော မယားနှင့်စုံဘက်၍ တေရသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ ထိုကာလ၌ သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်လေ၏။
၅၁ တေရသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိသောအခါ သားကိုဘွားမြင်၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုကာလ၌ ရှင်ဘုရင်သည် သူ့ကိုချီးမြှောက်၍ မိမိနှင့်အတူရှိသော မှူးမတ်အပေါင်းတို့ထက် ချီးမြှောက်တော်မူသောကြောင့်၊ တေရသည် အာဗြံအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

အခန်း ၈

၁ အာဗြံဘွားမြင်သောညဉ့် တေရ၏ကျွန်အပေါင်းတို့နှင့် နိမ်ရောဒ၏ ပညာရှိအပေါင်းတို့နှင့် သူ၏မှော်ဆရာအပေါင်းတို့သည် လာ၍ တေရအိမ်၌ စားသောက်ကြ၏။ ထိုညဉ့် အာဗြံနှင့်အတူ ပျော်မွေ့ကြ၏။
၂ ပညာရှိများနှင့် မှော်ဆရာအပေါင်းတို့သည် တေရအိမ်မှ ထွက်သွားသောအခါ၊ ထိုညဉ့်တွင် ကြယ်များကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ ကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်ကြ၏။ သူတို့သည် အရှေ့အရပ်မှ ကြယ်ကြီးတစ်လုံး ပေါ်လာ၍ ကောင်းကင်၌ ပြေးလျက်ရှိသည်ကို မြင်ကြ၏။ ကောင်းကင်လေးမျက်နှာမှ ကြယ်လေးလုံးကို မျိုချလေ၏။
၃ ရှင်ဘုရင်၏ ပညာရှိများနှင့် သူ၏ မှော်ဆရာအပေါင်းတို့သည် ထိုမြင်ကွင်းကို အံ့ဩချီးကျူးကြ၍၊ ပညာရှိတို့သည် ဤအကြောင်းအရာကို နားလည်ကြ၍ ၎င်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သိကြ၏။
၄ သူတို့ကလည်း၊ ဤအရာသည် ယနေ့ညတွင် တေရ၌ ဘွားမြင်သောသား၏ လက္ခဏာသက်သက်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူသည် ကြီးပွား၍ သားမြေးအစဉ်အဆက်များပြားလိမ့်မည်။ သူနှင့် သူ၏သားမြေးတို့သည် မြေကြီးတပြင်လုံးကို အမွေခံရလိမ့်မည်။ သူနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်သည် မင်းကြီးတို့ကို သတ်၍ သူတို့၏မြေကို အမွေခံရလိမ့်မည်။
၅ ပညာရှိများနှင့် မှော်ဆရာများသည် ထိုညတွင် အိမ်ပြန်သွားကြပြီး နံနက်တွင် ဤပညာရှိများနှင့် မှော်ဆရာအားလုံးသည် စောစောထ၍ သတ်မှတ်ထားသော အိမ်တွင် စုဝေးကြသည်။
၆ သူတို့က "ကြည့်ပါဦး၊ မနေ့ညက ငါတို့မြင်ခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းက ရှင်ဘုရင်ရှေ့မှာ ဝှက်ထားခံရတယ်၊ မပြဘူး" လို့ အချင်းချင်းပြောကြတယ်။
၇ ဤအကြောင်းကို နောင်ကာလ၌ ရှင်ဘုရင်အား ကြားသိစေလျှင်၊ ဤအမှုကို အဘယ်ကြောင့် ငါ့ထံမှ ဝှက်ထားသနည်းဟု မေးတော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါတို့အားလုံး သေရကြမည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ငါတို့မြင်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းနှင့် အနက်ကို မင်းကြီးအား ပြောပြကြကုန်အံ့။ ထိုအခါ ငါတို့သည် ရှင်းလင်းစွာ နေရကြလိမ့်မည်။
၈ သူတို့သည် ထိုသို့ပြု၍၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်ထံသို့ သွား၍ ဦးချလျက်၊ ရှင်ဘုရင်သည် အသက်တော်ရှည်ပါစေ၊ ရှင်ဘုရင်သည် အသက်တော်ရှည်ပါစေဟု လျှောက်ကြ၏။
၉ သင်၏ဗိုလ်ခြေ၏ခေါင်းဆောင် နာခေါ်၏သား တေရ၌ သားယောကျ်ားကို ဖွားမြင်ကြောင်းကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ကြားသိပါ၏။ မနေ့ညက သူ၏အိမ်သို့ ရောက်၍ ထိုညတွင် သူနှင့်အတူ စားသောက်၍ ပျော်မွေ့ကြ၏။
၁၀ ကိုယ်တော်၏ ကျွန်တို့သည် တေရအိမ်မှ ထွက်၍ မိမိတို့အိမ်သို့ ညဉ့်အိပ်ရန် သွားသောအခါ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်၍၊ အရှေ့အရပ်မှ ကြယ်ကြီးတစ်လုံး ထွက်လာသည်ကို မြင်ပါ၏။ ထိုကြယ်သည် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးသွား၍ ကောင်းကင်လေးမျက်နှာမှ ကြယ်ကြီးလေးလုံးကို မျိုချပါ၏။
၁၁ ကိုယ်တော်ကျွန်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့မြင်သော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့ဩ၍ အလွန်ထိတ်လန့်ကြပါ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်၍ ဉာဏ်ပညာအားဖြင့် သင့်လျော်သော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို သိပါ၏။ ထိုသားသည် ကြီးပွား၍ အလွန်များပြားလိမ့်မည်။ တန်ခိုးကြီး၍ မြေကြီးပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ကို သတ်ပြီး သူနှင့် သူ၏ အမျိုးအနွယ်၏ မြေအားလုံးကို အစဉ်အမြဲ အမွေခံရလိမ့်မည်။
၁၂ ယခုမူကား၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရှင်နှင့် ရှင်ဘုရင်၊ ဤသူငယ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အရာများကို သင့်အား ကျွန်ုပ်တို့ အမှန်တကယ် သိရှိပါပြီ။

၁၃ ဤသူငယ်အတွက် သူ၏ဖခင်အား တန်ဖိုးပေးသင့်သည်ဟု ရှင်ဘုရင်ထင်လျှင်၊ သူသည် ကြီးပွား၍ တိုင်းပြည်၌ များပြားလာမည်၊ သူ၏မကောင်းမှုများသည် ငါတို့အပေါ်၌ များပြားလာမည်၊ သူ၏ဆိုးညစ်မှုကြောင့် ငါတို့နှင့် ငါတို့၏သားသမီးများ ပျက်စီးမည်အကြောင်း ငါတို့သည် သူ့ကို သတ်ကြမည်။

၁၄ ရှင်ဘုရင်သည် ထိုသူတို့၏ စကားကို ကြား၍ နှစ်သက်တော်မူသဖြင့်၊ တေရကို ခေါ်၍ လူကို စေလွှတ်လျှင်၊ တေရသည် အထံတော်သို့ ဝင်လေ၏။

၁၅ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ မနေ့ညက သင်၌ သားယောကျ်ားကို ဖွားမြင်သည်ဟု ငါ့အား ကြားပြော၏။ ဘွားမြင်သောအခါ ဤအတိုင်း ကောင်းကင်၌ ဖြစ်လေ၏။

၁၆ ယခုမှာ သူ၏အပြစ်သည် ငါတို့အပေါ်သို့ မပေါ်ပေါက်မီ သူ့ကို သတ်စေခြင်းငှာ သူငယ်ကို ငါ့အားပေးလော့။ ရွှေငွေနှင့်ပြည့်သော သင်၏အိမ်ကို သူ၏အဘိုးနှင့် ငါပေးမည်။

၁၇ တေရသည် မင်းကြီးအား ပြန်လျှောက်သည်ကား၊ အကျွန်ုပ်၏အရှင်မင်းကြီး၊ ကိုယ်တော်၏စကားကို အကျွန်ုပ်ကြားပါပြီ။ ကိုယ်တော်၏ကျွန်သည် မင်းကြီးအလိုရှိသမျှကို ပြုပါမည်ဟု လျှောက်လေ၏။

၁၈ အကျွန်ုပ်၏အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ကိုယ်တော်၏ကျွန်အား အဘယ်သို့ အကြံပေးမည်ကို အကျွန်ုပ်သိနိုင်ရန် မနေ့ညက အကျွန်ုပ်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို အကျွန်ုပ်ပြောပြပါမည်။ ထို့နောက် အရှင်မင်းကြီး မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း အကျွန်ုပ်ပြန်လျှောက်ပါမည်ဟု လျှောက်လျှင်၊ အရှင်မင်းကြီးက လျှောက်ပါဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၉ တေရကလည်း၊ မောရက်၏သား အာယုန်သည် မနေ့ညက အကျွန်ုပ်ထံသို့ လာ၍၊

၂၀ ရှင်ဘုရင်ပေးတော်မူသော မြင်းကြီးလှလှကို ငါ့အား ပေးလော့။ ရွှေငွေ၊ ကောက်ရိုးနှင့် မြက်ခြောက်တို့ကို ပေးမည်ဟု ငါပြောပြီးမှ၊ သင်၏စကားအလုံးစုံကို ရှင်ဘုရင်အား ငါမြင်၍ မင်းကြီးမိန့်တော်မူသမျှကို ကြည့်ရှုလော့။

၂၁ ယခုမူကား၊ အကျွန်ုပ်၏ အရှင်မင်းကြီး၊ ကြည့်ရှုတော်မူပါ၊ ဤအမှုကို သင့်အား ကျွန်ုပ်ဖော်ပြပြီးပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်၏ မင်းကြီးသည် ကိုယ်တော်၏ ကျွန်အား ပေးမည့် အကြံဉာဏ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် လိုက်နာပါမည်။

၂၂ ရှင်ဘုရင်သည် တေရ၏စကားကို ကြားလျှင် အမျက်ထွက်၍ သူ့ကို မိုက်မဲသောသူကဲ့သို့ မှတ်တော်မူ၏။

၂၃ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်သည် ဤအမှုကိုပြု၍၊ ရွှေငွေ၊ ကောက်ရိုးနှင့် အစာအတွက် သင်၏ လှပသောမြင်းကို ပေးရမည်အကြောင်း၊ မိုက်မဲသောသူ၊ မသိသောသူ၊ ဉာဏ်နည်းသောသူ ဖြစ်သလောဟု မေးတော်မူ၏။

၂၄ မြင်းကိုကျွေးဖို့ ကောက်ရိုးနဲ့အစာမရနိုင်လို့ ရွှေငွေနဲ့ငွေတွေ အရမ်းလိုအပ်နေလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလား။ ငါပေးခဲ့တဲ့ မြင်းကောင်းတွေကို ပေးရမှာလား။ မြေကြီးပေါ်မှာ မြင်းကောင်းတွေလိုပေါ့။

၂၅ ရှင်ဘုရင်သည် မိန့်တော်မူသော စကားတော်ကို ငြိမ်းစေတော်မူ၏။ တေရကလည်း၊ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိကျွန်အား ဤကဲ့သို့ မိန့်တော်မူ၏။

၂၆ အကျွန်ုပ်၏အရှင်နှင့် ရှင်ဘုရင်၊ ကိုယ်တော်၏သားကို သတ်အံ့သောငှာ ပေးပါ၊ ရွှေငွေကို ပေးမည်ဟု အကျွန်ုပ်အား မိန့်တော်မူသော ဤစကားကား အဘယ်နည်း။ အကျွန်ုပ်၏သား သေပြီးနောက် ရွှေငွေကို အဘယ်သို့ ရမည်နည်း၊ မည်သူသည် အကျွန်ုပ်အား အမွေဆက်ခံမည်နည်း။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သေဆုံးသောအခါ ရွှေငွေသည် ကျွန်ုပ်၏အရှင်ထံ ပြန်သွားလိမ့်မည်။

၂၇ ရှင်ဘုရင်သည် တေရ၏ စကားနှင့် ရှင်ဘုရင်အကြောင်း ပြောသော ဥပမာကို ကြားသောအခါ၊ အလွန်ဝမ်းနည်းခြင်းရှိ၍၊ ထိုအမှုကြောင့် စိတ်ပူပန်ခြင်းရှိ၍၊ အမျက်တော်လောင်လေ၏။

၂၈ တေရသည် ရှင်ဘုရင်၏ အမျက်တော်ထွက်သည်ကို မြင်လျှင်၊ အကျွန်ုပ်၌ရှိသမျှသည် ရှင်ဘုရင်၏ လက်၌ရှိ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် ကိုယ်တော်၏ကျွန်၌ ပြုလိုသမျှကို ပြုပါစေ၊ ငါ့သားကိုပင် ပြုစေလော့၊ အကယ်စင်စစ် သူသည် ရှင်ဘုရင်၏ လက်၌ရှိ၏။ သူနှင့် သူ့ထက်အသက်ကြီးသော အစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် အဘိုးအဘွားကို ပေးစားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပါ။

၂၉ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ မပြုရ။ သင်၏သားငယ်ကို အဘိုးနှင့် ငါဝယ်မည်ဟု တေရအား မိန့်တော်မူ၏။

၃၀ တေရသည် ရှင်ဘုရင်အား၊ ကိုယ်တော်ကျွန်သည် ရှေ့တော်၌ စကားတစ်ခွန်းပြောရမည်အကြောင်း၊ ကိုယ်တော်ကျွန်၏ စကားကို နားထောင်တော်မူပါဟု ပြန်လျှောက်လျှင်၊ တေရသည် ဤအမှုကို အကျွန်ုပ်ဆင်ခြင်၍ ရှင်ဘုရင်၏ စကားကို အကျွန်ုပ်၏အဆွေအမျိုးတို့နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမည်အကြောင်း သုံးရက်အချိန်ပေးပါဟု ရှင်ဘုရင်အား လျှောက်လေ၏။ ထိုသို့ပြုမည်အကြောင်း ရှင်ဘုရင်အား အလွန်အသနားခံလေ၏။

၃၁ ရှင်ဘုရင်သည် တေရစကားကို နားထောင်၍ မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း သုံးရက်အချိန်ပေးတော်မူ၏။ တေရသည် ရှင်ဘုရင်ထံမှ ထွက်၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားလျှင်၊ ရှင်ဘုရင်၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို ပြန်ပြောလေ၏။ လူများတို့သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၃၂ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ရှင်ဘုရင်သည် တေရထံသို့ လူကိုစေလွှတ်၍၊ ငါပြောသည်အတိုင်း သင်၏သားကို ငါ့ထံသို့ ပြန်ပို့လော့။ သင်ဤသို့မပြုလျှင်၊ ခွေးတစ်ကောင်မျှ မကျန်စေရန် သင်၏အိမ်၌ရှိသမျှကို ငါစေလွှတ်၍ သတ်မည်ဟု မှာထား၏။

၃၃ တေရသည် ရှင်ဘုရင်အမိန့်တော်အတိုင်း အလျင်စလိုသွား၍၊ ထိုနေ့၌ မိမိကျွန်မ ဘွားမြင်သော ကျွန်လက်မှ သူငယ်ကို နှုတ်ယူလေ၏။ တေရသည် သူငယ်ကို ရှင်ဘုရင်ထံသို့ ယူဆောင်သွား၍ အဘိုးကို ခံလေ၏။

၃၄ ဤအမှု၌ ထာဝရဘုရားသည် တေရနှင့်အတူရှိတော်မူ၍၊ နိမ်ရောဒသည် အာဗြံကို မသတ်မည်အကြောင်း၊ ရှင်ဘုရင်သည် သူငယ်ကို တေရထံမှယူ၍ အားကုန်လျက် ခေါင်းကိုမြေပေါ်သို့ ထုလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အာဗြံဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ထံမှ ဝှက်ထားလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အာဗြံကို မသေစေလိုသော ဘုရားသခင်အလိုတော်ရှိသောကြောင့် ရှင်ဘုရင်သည် မေ့လျော့လေ၏။

၃၅ တေရသည် သားအာဗြံကိုငှင်း၊ အမိနှင့်နို့ထိန်းတို့ကိုငှင်း တိတ်ဆိတ်စွာခေါ်ဆောင်သွား၍ ဥမင်ထဲမှာ ဝှက်ထားလေ၏။ ထိုသူတို့ကို လစဉ်ရိက္ခာများ ယူဆောင်လာလေ၏။

၃၆ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြံနှင့်အတူ ဥမင်ထဲမှာရှိတော်မူ၍၊ သူသည် ကြီးပြင်းလာ၏။ အာဗြံသည် ဥမင်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်နေလေ၏။ ရှင်ဘုရင်မှစ၍ မှူးမတ်များ၊ ပရောဖက်များ၊ ပညာရှိများတို့သည် ရှင်ဘုရင်သည် အာဗြံကို သတ်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။

အခန်း ၉

၁ ထိုကာလ၌ အာဗြံ၏အစ်ကိုအကြီး၊ တေရ၏သား ဟာရန်သည် မယားနှင့်ယူ၏။
၂ ဟာရန်သည် ထိုမိန်းမကို သိမ်းယူသောအခါ အသက်သုံးဆယ်ကိုးနှစ်ရှိ၏။ သူ၏မယားသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်၏။ ထိုသားကို လောတအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၃ တဖန်ပဋိသန္ဓေယူ၍ သမီးကိုဘွားမြင်၍ မိလကာအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ တဖန်ပဋိသန္ဓေယူ၍ သမီးကိုဘွားမြင်၍ စာရဲအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၄ ဟာရန်သည် အသက်လေးဆယ်နှစ်ရှိသောအခါ စာရဲကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်သည် အာဗြံ၏အသက်ဆယ်နှစ်ဖြစ်သည်။ ထိုကာလ၌ အာဗြံနှင့် သူ၏မိခင်နှင့် နို့ထိန်းတို့သည် ဂူထဲမှ ထွက်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ရှင်ဘုရင်နှင့် သူ၏ကျွန်တို့သည် အာဗြံ၏အမှုကို မေ့လျော့ကြပြီ။
၅ အာဗြံသည် ဂူထဲကထွက်သောအခါ၊ နောနှင့် သားရှေမထံသို့ သွား၍၊ ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တရားတော်ကိုငှင်း၊ တရားတော်များကိုငှင်း သင်ယူခြင်းငှာ သူတို့နှင့်အတူနေလေ၏။ အာဗြံရှိရာအရပ်ကို အဘယ်သူမျှမသိ။ အာဗြံသည် နောနှင့် သားရှေမကို ကြာမြင့်စွာ အမှုတော်ထမ်းလေ၏။
၆ အာဗြံသည် နောအိမ်၌ သုံးဆယ်ကိုးနှစ်နေလေ၏။ အာဗြံသည် သုံးနှစ်သားမှစ၍ ထာဝရဘုရားကို သိကျွမ်း၍ သေသည်တိုင်အောင် ထာဝရဘုရား၏လမ်းတော်၌ လိုက်လေ၏။ ထိုကာလ၌ မြေကြီးသားအပေါင်းတို့သည် ထာဝရဘုရားကို အလွန်ပြစ်မှားကြ၏။ သူတို့သည် ထာဝရဘုရားကို ပုန်ကန်ကြ၏။ မြေကြီးပေါ်မှာ ဖန်ဆင်းတော်မူသော ထာဝရဘုရားကို မေ့လျော့ကြ၏။ မြေကြီးသားအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ဘုရားကို ဖန်ဆင်းကြ၏။ စကားမပြောနိုင်၊ မကြားနိုင်၊ မကယ်လွှတ်နိုင်သော သစ်သားနှင့် ကျောက်ဘုရားတို့ကို ကိုးကွယ်ကြ၏။ လူသားတို့သည်လည်း ထိုဘုရားတို့ကို ဝတ်ပြုကြ၏။ ထိုဘုရားတို့သည် မိမိတို့ဘုရားများ ဖြစ်လာကြ၏။
၇ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်မှစ၍ သူ၏ကျွန်အပေါင်းတို့နှင့် တေရနှင့် သူ၏အိမ်သားအပေါင်းတို့သည် သစ်သားဘုရားနှင့် ကျောက်ဘုရားတို့ကို ဝတ်ပြုသောသူတို့တွင် အဦးဆုံးဖြစ်ကြ၏။
၈ တေရသည် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ဆယ့်နှစ်လကြာပြီးနောက် သစ်သားနှင့် ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကြီးမားသောဘုရား ဆယ့်နှစ်ဆူရှိ၍ လစဉ် တစ်ပါးစီကို ဝတ်ပြု၏။ တေရသည် လစဉ် မိမိ၏ ဘောဇဉ်ပူဇော်သက္ကာနှင့် သွန်းလောင်းရာပူဇော်သက္ကာကို မိမိ၏ဘုရားများထံ ယူဆောင်လာ၏။ ထိုသို့ တေရသည် နေ့ရက်အစဉ် ပြုလေ၏။
၉ ထိုလူမျိုးဆက်အပေါင်းတို့သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ဆိုးညစ်ကြသဖြင့်၊ ထိုလူမျိုးတိုင်းသည် မိမိတို့၏ဘုရားကို ကိုးကွယ်ကြသော်လည်း၊ သူတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ထာဝရဘုရားကို စွန့်ပစ်ကြ၏။
၁၀ ထိုကာလ၌ မြေကြီးတပြင်လုံး၌ ထာဝရဘုရားကို သိသောသူ တယောက်မျှမရှိ။ အကြောင်းမူကား၊ နောနှင့် သူ၏အိမ်သူအိမ်သားမှတပါး အခြားသောသူတို့သည် မိမိတို့ဘုရားသခင်ကို ဝတ်ပြုကြ၏။ သူ၏အကြံပေးခြင်းကို ခံရသောသူအပေါင်းတို့သည် ထိုကာလ၌ ထာဝရဘုရားကို သိကြ၏။
၁၁ထိုကာလ၌ တေရ၏သား အာဗြံသည် နောအိမ်၌ ကြီးပွား၏။ အဘယ်သူမျှ မသိ။ ထာဝရဘုရားသည် သူနှင့်အတူရှိတော်မူ၏။
၁၂ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြံအား ဉာဏ်ပညာရှိသော စိတ်နှလုံးကို ပေးတော်မူ၍၊ ထိုလူမျိုးဆက်၏ အမှုအပေါင်းတို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်ကြောင်းကိုငှင်း၊ သူတို့၏ ဘုရားအပေါင်းတို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်ပြီး အချည်းနှီးဖြစ်ကြောင်းကိုငှင်း သူသိ၏။
၁၃ အာဗြံသည် မြေကြီးပေါ်မှာ နေထွန်းလင်းသည်ကို မြင်လျှင်၊ မြေကြီးပေါ်မှာ ထွန်းလင်းသော ဤနေမင်းသည် ဘုရားသခင်မှန်ပေ၏။ ငါသည် ဘုရားသခင်ကို ဝတ်ပြုမည်ဟု တွေးလေ၏။
၁၄ ထိုနေ့၌ အာဗြံသည် နေကိုဝတ်ပြု၍ ဆုတောင်းလေ၏။ ညအချိန်ရောက်သောအခါ နေဝင်လေ၏။ အာဗြံကလည်း၊ ဤသူသည် ဘုရားသခင်ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်လောဟု တွေးတောလေ၏။
၁၅ အာဗြံက "ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းသောသူကား မည်သူနည်း။ မြေကြီးပေါ်မှာ ဖန်ဆင်းသောသူကား အဘယ်သူနည်း။ ကိုယ်တော်သည် အဘယ်မှာရှိသနည်း" ဟု တွေးတောနေဆဲပင်။
၁၆ ညဉ့်သည် သူ့အပေါ်မှာ မှောင်မိုက်လာသဖြင့် သူသည် အနောက်၊ မြောက်၊ တောင်နှင့် အရှေ့သို့ မော့ကြည့်သောအခါ နေသည် မြေကြီးမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နေ့သည် မှောင်မိုက်လာသည်ကို မြင်လေ၏။
၁၇ အာဗြံသည် မိမိရှေ့၌ရှိသော ကြယ်များနှင့် လကိုမြင်လျှင်၊ ဤဘုရားသခင်သည် မြေကြီးတပြင်လုံးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ဘုရားသခင်ဖြစ်တော်မူ၏။ ဤဘုရားသခင်၏ ကျွန်တို့သည် ကိုယ်တော်ပတ်လည်၌ နတ်ဘုရားများဖြစ်ကြ၏ဟု ဆိုလေ၏။ အာဗြံသည်လည်း လကိုဝတ်ပြု၍ ထိုညဉ့်လုံး ဆုတောင်းလေ၏။
၁၈ နံနက်အချိန်၌ အလင်းရောင်ရောက်၍ နေမင်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံမှန်အတိုင်း ထွန်းလင်းသောအခါ၊ အာဗြံသည် မြေကြီးပေါ်မှာ ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းတော်မူသော အရာအလုံးစုံတို့ကို မြင်လေ၏။
၁၉ အာဗြံသည် မြေကြီးနှင့် လူသားအားလုံးကို ဖန်ဆင်းသော ဘုရားများ မဟုတ်ပါဟု တွေးတောလေ၏။ ဤသူတို့သည် ဘုရားသခင်၏ ကျွန်များ ဖြစ်ကြသည်ဟု အာဗြံက တွေးတောလေ၏။ အာဗြံသည် နောအိမ်၌ နေ၍ ထာဝရဘုရားနှင့် ကိုယ်တော်၏ လမ်းစဉ်တော်ကို သိ၏။ သူသည် တစ်သက်လုံး ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြု၏။ ထိုလူမျိုးအပေါင်းတို့သည် ထာဝရဘုရားကို မေ့လျော့၍ သစ်သားနှင့် ကျောက်ဘုရားတို့ကို ဝတ်ပြု၍ ပုန်ကန်ကြ၏။
၂၀ နိမ်ရောဒမင်းကြီးသည် ဘေးကင်းစွာ စိုးစံ၍၊ မြေကြီးတစ်ခုလုံးသည် သူ၏ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိ၍၊ မြေကြီးတစ်ခုလုံးသည် ဘာသာစကားတစ်မျိုးတည်းနှင့် စည်းလုံးညီညွတ်သော စကားများ ရှိ၏။
၂၁ နိမ်ရောဒ၏ မင်းများနှင့် သူ၏ မှူးမတ်များ၊ ဖုတ၊ မိဇရိမ်၊ ကုရှ၊ ခါနာန်တို့သည် ၎င်းတို့၏ မိသားစုများနှင့်တကွ တိုင်ပင်ပြီးလျှင်၊ လာကြ၊ ငါတို့သည် မြို့တစ်မြို့ကိုငှင်း၊ ထိုမြို့၌ ခိုင်ခံ့သော ရဲတိုက်ကိုငှင်း တည်ဆောက်ကြကုန်အံ့။ ထိုမြို့၏ထိပ်သည် မိုးကောင်းကင်သို့ မှီ၍ မြင့်၏။ ငါတို့သည် ကိုယ်ကိုကိုယ် ချီးမြှောက်၍ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးကို အုပ်စိုးနိုင်ကြလိမ့်မည်။ သို့မှသာ ငါတို့ရန်သူတို့၏ မကောင်းမှုကို ငါတို့

ထံမှ ငြိမ်းစေ၍ သူတို့ကို တန်ခိုးနှင့် အုပ်စိုးနိုင်လိမ့်မည်။ သူတို့၏ စစ်ပွဲများကြောင့် မြေကြီးပေါ်မှာ ကွဲပြား၍ မနေရကြ။
၂၂ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ရှေ့တော်၌ ဝင်၍ ဤစကားများကို လျှောက်ကြလျှင်၊ ရှင်ဘုရင်သည် ဤအမှု၌ သူတို့နှင့် သဘောတူတော်မူသဖြင့် ပြုတော်မူ၏။
၂၃ အိမ်ထောင်စုအပေါင်းတို့သည် လူခြောက်သိန်းခန့်စုဝေး၍၊ မြို့နှင့် ရဲတိုက်ကိုတည်ဆောက်ရန် ကျယ်ဝန်းသောမြေကွက်ကိုရှာကြ၏။ ရှိနာပြည်အရှေ့ဘက်၌ နှစ်ရက်ခန့်ခရီးသွား၍ မြေချိုင့်ဝှမ်းနှင့်တူသော မြေကွက်တစ်ခုကိုမျှမတွေ့ကြ။ ထိုအရပ်သို့ ခရီးသွား၍ နေကြ၏။
၂၄ သူတို့သည် ပြီးစီးရန် စိတ်ကူးထားသော မြို့နှင့် မျှော်စင်ကို တည်ဆောက်ရန် အုတ်များပြုလုပ်၍ မီးရှို့ကြသည်။
၂၅ မျှော်စင်တည်ဆောက်ခြင်းသည် သူတို့အတွက် လွန်ကျူးခြင်းနှင့် အပြစ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး၊ သူတို့သည် ၎င်းကို တည်ဆောက်ရန် စတင်ခဲ့ကြပြီး၊ ကောင်းကင်ဘုံ၏ ထာဝရဘုရားသခင်ကို ဆန့်ကျင်၍ တည်ဆောက်နေစဉ်တွင်၊ သူတို့၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် ကိုယ်တော်ကို ဆန့်ကျင်၍ ကောင်းကင်ဘုံသို့ တက်သွားရန် တွေးတောကြ၏။
၂၆ ဤလူအပေါင်းတို့နှင့် မိသားစုအပေါင်းတို့သည် သုံးပိုင်းကွဲသွားကြ၏။ ပထမအပိုင်းက ငါတို့သည် ကောင်းကင်သို့တက်၍ သူ့ကိုတိုက်မည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဒုတိယအပိုင်းက ငါတို့သည် ကောင်းကင်သို့တက်၍ ငါတို့၏ဘုရားများကို ထိုနေရာတွင်ထား၍ ဝတ်ပြုမည်ဟု ဆိုကြ၏။ တတိယအပိုင်းက ငါတို့သည် ကောင်းကင်သို့တက်၍ သူ့ကို လေးနှင့်လှံဖြင့် ရိုက်မည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဘုရားသခင်သည် သူတို့၏အကျင့်အလုံးစုံနှင့် မကောင်းသောအကြံအစည်အလုံးစုံကို သိတော်မူ၏။ သူတို့တည်ဆောက်နေသော မြို့နှင့် ရဲတိုက်ကိုလည်း မြင်တော်မူ၏။
၂၇ သူတို့သည် မြို့ကြီးကို တည်ဆောက်သောအခါ၊ အလွန်မြင့်မား၍ ခိုင်ခံ့သော ရဲတိုက်ကြီးကို တည်ဆောက်ကြ၏။ မြို့၏ အမြင့်ကြောင့် တည်ဆောက်သူများ တစ်နှစ်ပြည့်သည်အထိ အင်္ဂတေနှင့် အုတ်များသည် တည်ဆောက်သူများထံသို့ မရောက်ရှိခဲ့ပါ။ ထို့နောက် တည်ဆောက်သူများထံသို့ ရောက်ရှိ၍ အင်္ဂတေနှင့် အုတ်များကို ပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ နေ့စဉ်ပြုလုပ်ကြသည်။
၂၈ ရှုလော့၊ ဤသူတို့သည် တက်သွားကြပြီး အခြားသူများသည် တစ်နေ့လုံး ဆင်းသွားကြသည်၊ အုတ်တစ်ချပ်သည် သူတို့လက်မှ ပြုတ်ကျပြီး ကွဲသွားလျှင်၊ သူတို့အားလုံး ငိုကြွေးကြလိမ့်မည်။ လူတစ်ဦး ပြုတ်ကျပြီး သေဆုံးသွားလျှင်၊ သူတို့ထဲမှ မည်သူမျှ သူ့ကို မကြည့်ကြ။
၂၉ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့၏ အကြံအစည်များကို သိတော်မူ၍၊ သူတို့ တည်ဆောက်နေစဉ်တွင် မြားများကို ကောင်းကင်သို့ ပစ်ချသောအခါ၊ မြားအားလုံးသည် သွေးဖြင့် ပြည့်လျက် သူတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်လေ၏။ သူတို့ကို မြင်သောအခါ၊ ကောင်းကင်ဘုံ၌ ရှိသောသူအပေါင်းတို့ကို ငါတို့သည် သတ်ပစ်ခဲ့ပြီဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြ၏။
၃၀ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့ကို လမ်းလွဲစေ၍ စနစ်တကျဖြစ်စေခြင်းငှာရင်း၊ မြေကြီးမျက်နှာမှ ဖျက်ဆီးခြင်းငှာရင်း ထာဝရဘုရားထံမှ လာသတည်း။
၃၁ သူတို့သည် မျှော်စင်နှင့် မြို့ကို တည်ဆောက်၍၊ ရက်ပေါင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံးသည်အထိ နေ့စဉ် ဤအမှုကို ပြုကြ၏။
၃၂ ဘုရားသခင်သည် မိမိရှေ့၌ရပ်နေသော ကောင်းကင်တမန်ခုနစ်ဆယ်တို့အား အနီးအပါး၌ရပ်နေသောသူတို့အား၊ လာကြ၊ ငါတို့သည် ဆင်းသက်၍ သူတို့၏လျှာကို ရှုပ်ထွေးစေကြကုန်အံ့။ သို့ပြုလျှင် လူသည် မိမိအိမ်နီးချင်း၏စကားကို နားမလည်ဘဲနေလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ သူတို့သည်လည်း ထိုသို့ပြုကြ၏။
၃၃ ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့သည် မိမိတို့အိမ်နီးချင်း၏ စကားကို မေ့လျော့ကြ၍၊ တစ်မျိုးတည်းသော ဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆိုရန် နားမလည်နိုင်ကြ။ ဆောက်လုပ်သူသည် မိမိအိမ်နီးချင်းလက်မှ မိမိမမှာထားသော ထုံး သို့မဟုတ် ကျောက်ကို ယူသောအခါ၊ ဆောက်လုပ်သူသည် ပစ်လိုက်၍ အိမ်နီးချင်းအပေါ်သို့ ပစ်ချသဖြင့် ထိုသူသည် သေလိမ့်မည်။
၃၄ သူတို့သည် ထိုမျှလောက် ရက်ပေါင်းများစွာ ပြုကြ၍၊ ဤနည်းဖြင့် သူတို့ထဲမှ များစွာသောသူတို့ကို သတ်ကြ၏။
၃၅ ထာဝရဘုရားသည် ထိုမြို့၌ရှိသော လူသုံးစုကို ဒဏ်ခတ်တော်မူ၍၊ သူတို့၏အကျင့်နှင့် အကြံအစည်အတိုင်း ဒဏ်ပေးတော်မူ၏။ ငါတို့သည် ကောင်းကင်သို့တက်၍ ငါတို့၏ဘုရားများကို ဝတ်ပြုမည်ဟု ပြောဆိုသောသူတို့သည် မျောက်ဝံနှင့် ဆင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကြ၏။ ငါတို့သည် ကောင်းကင်ကို မြားဖြင့် ရိုက်မည်ဟု ပြောဆိုသောသူတို့သည် အိမ်နီးချင်း၏လက်ဖြင့် တစ်ယောက်ကို ထာဝရဘုရား သတ်တော်မူ၏။ ငါတို့သည် ကောင်းကင်သို့တက်၍ သူ့ကို တိုက်မည်ဟု ပြောဆိုသော သူတို့သည် တတိယအုပ်စုကို ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး၌ ကွဲပြားစေတော်မူ၏။
၃၆ သူတို့အထဲတွင် ကျန်ကြွင်းသောသူတို့သည် သူတို့အပေါ်သို့ ရောက်လာမည့် မကောင်းမှုကို သိရှိနားလည်သောအခါ၊ အဆောက်အဦကို စွန့်ပစ်၍၊ မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးတွင် ပြန့်ကျဲသွားကြ၏။
၃၇ သူတို့သည် မြို့နှင့် ရဲတိုက်ကို မတည်ဆောက်တော့ဘဲ၊ ထို့ကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး၏ ဘာသာစကားကို ရှုပ်ထွေးစေတော်မူသောကြောင့် ထိုအရပ်ကို ဗာဗုလုန်ဟု ခေါ်လေ၏။ ရှိနာပြည်၏ အရှေ့ဘက်၌ ရှိ၏။
၃၈ လူသားတို့တည်ဆောက်ခဲ့သော ရဲတိုက်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မြေကြီးသည် မိမိပါးစပ်ကိုဖွင့်၍ သုံးပုံတစ်ပုံကိုမျိုချ၏။ ကောင်းကင်မှ မီးသည်ဆင်းသက်၍ နောက်ထပ်သုံးပုံတစ်ပုံကို လောင်ကျွမ်းလေ၏။ ကျန်သုံးပုံတစ်ပုံသည် ယနေ့တိုင်အောင် ကျန်ရှိနေသေး၏။ ထိုသုံးပုံတစ်ပုံသည် မြင့်မားသော ထိုအပိုင်း၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ လုံးပတ်မှာ သုံးရက်ခရီးရှိသည်။
၃၉ လူသားများစွာတို့သည် မရေမတွက်နိုင်သော လူမျိုးဖြစ်သည့် ထိုရဲတိုက်တွင် သေဆုံးကြ၏။

အခန်း ၁၀

၁ ထိုကာလ၌ ဟေဗာ၏သား ဖာလက်သည် တေရ၏သား အာဗြံ၏ အသက်လေးဆယ်ရှစ်နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်၍၊ ဖာလက်သည် အသက်နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာသုံးဆယ်ကိုးနှစ်ရှိသတည်း။
၂ ထာဝရဘုရားသည် လူသားတို့၏ အပြစ်ကြောင့် မျှော်စင်၌ ကွဲပြားစေတော်မူသောအခါ၊ ရှုလော့၊ သူတို့သည် များစွာသော ကွဲပြားခြင်းသို့ ပျံ့နှံ့သွား၍၊ လူသားအပေါင်းတို့သည် မြေကြီး၏ လေးထောင့်သို့ ကွဲပြားကြ၏။

၃ မိသားစုအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏ဘာသာစကား၊ မိမိတို့၏မြေသို့မဟုတ် မိမိတို့၏မြို့အလိုက် ဖြစ်လာကြ၏။

၄ လူသားတို့သည် သူတို့သွားလေရာရာ၌ရင်း၊ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ကွဲပြားစေတော်မူသော မြေကြီးတပြင်လုံး၌ရင်း၊ မိမိတို့အမျိုးအနွယ်အလိုက် မြို့များစွာကို တည်ဆောက်ကြ၏။

၅ သူတို့အနက် အချို့တို့သည် နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းတို့ကို ဖယ်ရှားခဲ့သော နေရာများတွင် မြို့များကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီး၊ ဤမြို့များကို သူတို့၏ကိုယ်ပိုင်အမည်များ၊ သို့မဟုတ် သူတို့၏သားသမီးများ၏အမည်များ၊ သို့မဟုတ် ၎င်းတို့၏ သီးခြားဖြစ်ရပ်များကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

၆ နောဧ၏သား ယာဖက်၏သားတို့သည် သွား၍ ကွဲပြားသောအရပ်တို့၌ မြို့များကို တည်ဆောက်ကြ၏။ မြို့အပေါင်းတို့ကို မိမိတို့၏အမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ကြ၏။ ယာဖက်၏သားတို့သည် မြေကြီးမျက်နှာပြင်၌ ကွဲပြား၍ ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးဖြင့် ကွဲပြားကြ၏။

၇ ယာဖက်၏သားစဉ်မြေးဆက်များမှာ ဂေါမာ၊ မာဂေါဂ၊ မေဒဲ၊ ယာဝန်၊ တုဗလ၊ မေရှက်၊ တိရတ်တို့ဖြစ်သည်။ ဤသားစဉ်မြေးဆက်အလိုက် ယာဖက်၏သားစဉ်မြေးဆက်များဖြစ်သည်။

၈ ဂေါမာ၏သားမြေးများသည် မိမိတို့မြို့များအလိုက် ဖရန်ဇာပြည်၊ ဖရန်ဇာမြစ်နား၊ သေနာမြစ်နားတွင် နေထိုင်သော ဖရန်ကမ်လူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။

၉ ရေဗတ်သားကား၊ လေဒမြစ်နား၊ ဗာတောနိပြည်၌နေသော ဗာတောနိအမျိုးဖြစ်၍၊ ထိုမြစ်သည် ဂိဟုန်ပင်လယ်ကြီးထဲသို့ ရေစီးဝင်၏။

၁၀ တုဂါမာ၏ သားမြေးများသည် မိသားစုဆယ်စုရှိပြီး ၎င်းတို့၏အမည်များမှာ ဘူဇာ၊ ပါဇူနက်၊ ဘယ်လ်ဂါ၊ အယ်လီကိန်နမ်၊ ရာဂစ်၊ တာကီ၊ ဘစ်ဒ်၊ ဇေဗွတ်၊ အွန်ဂါလ် နှင့် တိလ်မတ်ဇ်တို့ဖြစ်သည်။ ဤသူအပေါင်းတို့သည် မြောက်ဘက်တွင် ပျံ့နှံ့နေထိုင်ကာ မြို့များတည်ဆောက်ကြ၏။

၁၁ သူတို့သည် မြို့များကို မိမိတို့၏အမည်များဖြင့် မှည့်ခေါ်ကြပြီး၊ ယနေ့တိုင်အောင် ဟိသလာမြစ်နှင့် အိတလက်မြစ်တို့၌ နေထိုင်ကြသော ထိုသူတို့သည် လာမြို့များ ဖြစ်ကြသည်။

၁၂ သို့သော် အန်ဂိုလီ၊ ဘယ်လ်ဂါနှင့် ပါဇူနက်တို့၏ မိသားစုများသည် ဒူဘနီးမြစ်ကြီး၏ အနီးတွင် နေထိုင်ကြပြီး သူတို့၏ မြို့များ၏ အမည်များသည်လည်း သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အမည်များအတိုင်း ဖြစ်သည်။

၁၃ ယာဝန်အမျိုးသားတို့သည် မက္ကဒေါနီးယားပြည်၌နေသော ယာဝန်အမျိုးဖြစ်၍၊ မေဒါယာ၏အမျိုးသားတို့သည် ကာရှုန်ပြည်၌နေသော အိုရလုပ်အမျိုးဖြစ်၍၊ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် ပါရှုယာမြစ်နား၊ တုစကာနာပြည်၌နေသော လူတို့ဖြစ်ကြ၏။

၁၄ မေရှက်၏သားမြေးများမှာ ရှိဗရှနိ၊ တိရတ်၏သားမြေးများမှာ ရုရှနိ၊ ကုရှနိ၊ အွန်ဂေါလိတို့ဖြစ်သည်။ ဤသူအပေါင်းတို့သည် သွား၍ မြို့များကို တည်ဆောက်ကြ၏။ ထိုမြို့တို့သည် ပင်လယ်ကမ်းနားရှိ ယာဗုတ်မြို့၌ တည်ရှိပြီး တရန်မြစ်၌ စီးဝင်သော ကုရာမြစ်ကမ်းနားရှိ မြို့များ ဖြစ်၏။

၁၅ ဧလိရှ၏ သားသမီးများမှာ အာလမန်လူမျိုးများဖြစ်ပြီး၊ သူတို့သည်လည်း သွား၍ မြို့များကို တည်ဆောက်ကြ၏။ ထိုမြို့များမှာ ယောဘတောင်နှင့် ရှိဗတ္တမိုတောင်ကြားတွင် တည်ရှိသော မြို့များဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့အနက် ယောဘတောင်နှင့် ရှိဗတ္တမိုတောင်များ၏ တစ်ဖက်တွင် နေထိုင်သော လုမ်ဘာဒီလူမျိုးများ ပါဝင်ပြီး သူတို့သည် အီတလီပြည်ကို သိမ်းပိုက်ကာ ယနေ့တိုင် ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

၁၆ ခိတ္တိမ်၏သားများမှာ တိဘရုမြစ်နားရှိ ကနိုပီးယားချိုင့်ဝှမ်းတွင် နေထိုင်သော ရိုမိမ်များဖြစ်သည်။

၁၇ ဒုဒန်နိမ်၏ သားသမီးများသည် ဘော်ဒနာပြည်ရှိ ဂိဟုန်ပင်လယ်ရှိ မြို့များတွင် နေထိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

၁၈ ဤသူတို့သည် မျှော်စင်နောက်၌ ကွဲပြားသောအခါ၊ မိမိတို့မြို့ရွာ၊ ဘာသာစကားအလိုက် ယာဖက်၏အဆွေအမျိုးများဖြစ်၍၊ မိမိတို့၏အမည်နှင့် ဇာစ်မြစ်အလိုက် မြို့များကို သမုတ်ကြ၏။ ဤအမည်များသည် မျှော်စင်နောက်၌ ထိုကာလ၌ မိမိတို့တည်ဆောက်ခဲ့သော မိမိတို့၏အဆွေအမျိုးအလိုက် မြို့များ၏အမည်များဖြစ်၏။

၁၉ ဟာမ၏သားများကား ကုရှ၊ မိဇရိမ်၊ ဖုတနှင့် ခါနာန်တို့တည်း။ မိမိတို့၏ အမျိုးအနွယ်နှင့် မြို့အလိုက်။

၂၀ ဤသူအပေါင်းတို့သည် သွား၍ မိမိတို့နေရာ၌ သင့်လျော်သော မြို့များကို တည်ဆောက်ကြ၏။ သူတို့၏အဘ ကုရှ၊ မိဇရိမ်၊ ဖုတနှင့် ခါနာန်တို့၏ အမည်များကို အစွဲပြု၍ မြို့များကို သမုတ်ကြ၏။

၂၁ မိဇရိမ်၏သားကား လုဒိမ်၊ အာနမိမ်၊ လဟာဗိမ်၊ နတ္တုခိမ်၊ ပါသရုသိမ်၊ ကသလုခိမ် နှင့် ကတ္တုရိမ်၊ ပေါင်းခုနစ်မျိုးရှိ၏။

၂၂ ဤသူအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၏ ချိုင့်ဝှမ်းဖြစ်သော ရှိဟောရမြစ်နားမှာ နေထိုင်၍၊ မိမိတို့အဘို့ မြို့များကို တည်ဆောက်၍ မိမိတို့အမည်ဖြင့် သမုတ်ကြ၏။

၂၃ ပါသရုနှင့် ကက်သလု၏သားများတို့သည် အချင်းချင်းထိမ်းမြားကြပြီးမှ ဖိလိတ္တိလူ၊ အာဇသိလူ၊ ဂေရရိမ်လူ၊ ဂိသိလူနှင့် ကြေန်လူတို့သည် မိသားစုငါးစုမှ ဆင်းသက်လာ၍ သူတို့သည် မြို့များကို တည်ဆောက်၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဘိုးဘေးများ၏အမည်ကို အစွဲပြု၍ မြို့များကို သမုတ်ကြ၏။

၂၄ ခါနာန်အမျိုးသားတို့သည်လည်း မြို့များကို တည်ဆောက်၍၊ သူတို့၏အမည်များကို အစွဲပြု၍ မြို့ပေါင်း တစ်ဆယ့်တစ်မြို့နှင့် မရေမတွက်နိုင်သော အခြားမြို့များကို မှည့်ခေါ်ကြ၏။

၂၅ ဟာမအမျိုးသားလေးယောက်တို့သည် လွင်ပြင်သို့သွားကြ၏။ သောဒုံမြို့၊ ဂေါမောရမြို့၊ အာဒမာမြို့၊ ဇေဘိုင်မြို့ဟူသော လူလေးယောက်တို့၏အမည်ကား၊

၂၆ ဤလူတို့သည် လွင်ပြင်ဒေသတွင် မြို့လေးမြို့ကို တည်ဆောက်ပြီး မိမိတို့၏အမည်များကို မိမိတို့၏အမည်များဖြင့် မှည့်ခေါ်ကြ၏။

၂၇ သူတို့နှင့် သူတို့၏ သားသမီးများနှင့် သူတို့နှင့် သက်ဆိုင်သူအပေါင်းတို့သည် ထိုမြို့များတွင် နေထိုင်ကြ၍၊ သူတို့သည် သားသမီးများ တိုးပွားများပြားလာကာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ကြ၏။

၂၈ ခါနာန်၏သား၊ ဟိဝိ၏သား ဟုရ၏သား စိရသည် သွား၍ ပါရန်တောင်ရှေ့၌ ချိုင့်ဝှမ်းကိုတွေ့လျှင်၊ ထိုအရပ်၌ မြို့ကိုတည်၍ သားခုနစ်ယောက်နှင့် အိမ်သားတို့သည် နေကြ၏။ မိမိအမည်အတိုင်း စိရမြို့ကို သမုတ်လေ၏။ ထိုမြို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် စိရပြည်ဖြစ်သတည်း။

၂၉ ဤသူတို့သည် ရဲတိုက်ပြီးနောက် မိမိတို့နေရာပြည်သို့ ကွဲပြားသွားသောအခါ၊ မိမိတို့ဘာသာစကားနှင့် မြို့အလိုက်၊ ဟာမအမျိုးသားတို့၏ အမျိုးအနွယ်များ ဖြစ်၏။

၃၀ ဟေဗာအမျိုးသားအပေါင်းတို့၏အဘဖြစ်သော နောဧ၏သား ရှေမ၏သားအချို့တို့သည်လည်း သွား၍ ကွဲပြားလျက်နေသောအရပ်တို့၌ မြို့များကို တည်ဆောက်ကြ၏။ ထိုမြို့များကို မိမိတို့အမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ကြ၏။

၃၁ ရှေမ၏သားကား ဧလံ၊ အာရှုရ၊ အာဖာဇဒ်၊ လုဒ နှင့် အာရံတို့ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် မြို့များကို တည်ဆောက်၍ မြို့အပေါင်းတို့ကို မိမိတို့အမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ကြ၏။

၃၂ ထိုအခါ ရှေမသား အာရှုရသည် မိမိသားသမီးများ၊ အိမ်သူအိမ်သားများ၊ အလွန်များပြားစွာသော လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ ထွက်သွား၍ ဝေးလံသောပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုပြည်၌ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် ဆုံတွေ့၍ မြို့လေးမြို့ကို တည်ဆောက်၍ မိမိတို့၏အမည်နှင့် ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း မှည့်ခေါ်ကြ၏။

၃၃ အာရှုရိအမျိုးသားတို့ တည်ဆောက်သော မြို့များ၏ အမည်များမှာ နိနေဝမြို့၊ ရေသင်မြို့၊ ကာလုတ်မြို့၊ ရဟောဗောသာမြို့တို့ ဖြစ်သည်။ အာရှုရိအမျိုးသားတို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် ထိုမြို့၌ နေထိုင်ကြ၏။

၃၄ အာရံအမျိုးသားတို့သည်လည်း သွား၍ မြို့တစ်မြို့ကို တည်ပြီးလျှင်၊ ထိုမြို့ကို မိမိတို့၏ အစ်ကိုအကြီးအစွဲပြု၍ ဥဇမြို့ဟု သမုတ်၍ ယနေ့တိုင်အောင် ဥဇပြည်၌ နေကြ၏။

၃၅ ရဲတိုက်ဆောက်ပြီး ဒုတိယနှစ်တွင်၊ အာရှုရအမျိုးမှ ဗေလာအမည်ရှိသောသူတယောက်သည် မိမိအိမ်သူအိမ်သားများနှင့်အတူ တည်းခိုခြင်းငှာ နိနေဝေပြည်မှ ထွက်သွား၍ သောဒုံမြို့နှင့်တဘက်ရှိ လွင်ပြင်မြို့များရှေ့သို့ ရောက်၍ ထိုမြို့၌ နေကြ၏။

၃၆ ထိုသူသည် ထ၍ ထိုအရပ်၌ မြို့ငယ်တစ်မြို့ကို တည်လေ၏။ မိမိအမည်ကို အစွဲပြု၍ ဗေလအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ ထိုမြို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် ဇောရပြည်ဖြစ်သတည်း။

၃၇ ဤသူတို့သည် မျှော်စင်ပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေထိုင်ပြီးနောက်၊ ရှေမ၏သားများအလိုက် သူတို့၏ဘာသာစကားနှင့် မြို့များအလိုက် မိသားစုများဖြစ်၏။

၃၈ နောဧ၏သားမြေးများ၏ မိသားစုတိုင်း၊ မြို့တိုင်းနှင့် မိသားစုတိုင်းသည် ဤနောက်တွင် မြို့များစွာကို တည်ဆောက်ကြ၏။

၃၉ သူတို့၏ အမိန့်များအတိုင်း ထိန်းညှိနိုင်စေရန် သူတို့၏ မြို့အားလုံးတွင် အစိုးရများကို တည်ထောင်ကြ၏။ နောဧ၏ သားမြေးများ၏ မိသားစုအားလုံးသည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း အစဉ်အမြဲ ပြုကြ၏။

အခန်း ၁၁

၁ ကုရှ၏သား နိမ်ရောဒသည် ရှိနာပြည်၌ ရှိနေသေး၍ စိုးစံလျက်နေ၏။ ရှိနာပြည်၌ မြို့များကို တည်ဆောက်လေ၏။

၂ သူတည်ဆောက်ခဲ့သော မြို့လေးမြို့၏ အမည်များမှာ ဤအမည်များဖြစ်ပြီး၊ မျှော်စင်တည်ဆောက်ရာတွင် သူတို့အပေါ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို အစွဲပြု၍ ၎င်းတို့၏ အမည်များကို မှည့်ခေါ်ခဲ့သည်။

၃ ထာဝရဘုရားသည် မြေကြီးတပြင်လုံး၏ စကားကို ထိုအရပ်၌ ရှုပ်ထွေးစေတော်မူသောကြောင့်ဟု ဆိုလျက် ပဌမမြို့ကို ဗာဗုလုန်မြို့ဟု ခေါ်၏။ ထိုအရပ်မှ ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို ကွဲပြားစေသောကြောင့် ဒုတိယမြို့ကို ရေက်မြို့ဟု ခေါ်၏။

၄ တတိယမြောက်ကို ထိုအရပ်၌ ကြီးစွာသောတိုက်ပွဲရှိသည်ဟု ဆို၍ ဧခိတ်ဟု အမည်ပေး၏။ စတုတ္ထမြောက်ကို ကာလနာဟု အမည်ပေး၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူ၏မှူးမတ်များနှင့် စစ်သူရဲတို့သည် ထိုအရပ်၌ ဆုံးပါး၍ ထာဝရဘုရားကို အမျက်ထွက်စေ၍ ပုန်ကန်ပြစ်မှားကြသောကြောင့်တည်း။

၅ နိမ်ရောဒသည် ရှိနာပြည်၌ ဤမြို့များကို တည်ဆောက်ပြီးသောအခါ၊ သူ၏နိုင်ငံတော်တွင် ကျန်ကြွင်းသော သူ၏လူများ၊ သူ၏မင်းသားများနှင့် သူ၏စစ်သူရဲများကို ထိုမြို့များတွင် နေရာချထား၏။

၆ နိမ်ရောဒသည် ဗာဗုလုန်မြို့တွင် နေထိုင်ပြီး ထိုနေရာတွင် သူ၏ကျန်ရှိသော လက်အောက်ငယ်သားများအပေါ် သူ၏ အုပ်ချုပ်မှုကို ပြန်လည်အသက်သွင်းကာ ဘေးကင်းစွာ စိုးစံခဲ့သည်။ နိမ်ရောဒ၏ လက်အောက်ငယ်သားများနှင့် မင်းသားများက သူ့အား အမ်ရဖေလဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြသည်၊ အကြောင်းမှာ မျှော်စင်တွင် သူ၏ မင်းသားများနှင့် လူများသည် သူ၏ နည်းလမ်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။

၇ ဤသို့ ဖြစ် သော်လည်း၊ နိမ်ရောဒသည် ထာဝရဘုရားထံသို့ မပြန်ဘဲ၊ မကောင်းမှုကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ပြီး လူသားတို့အား မကောင်းမှုကို သွန်သင်ပေးခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူ မာဒွန်သည် သူ့ဖခင်ထက်ပင် ဆိုးရွားပြီး သူ့ဖခင်၏ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော အမှုများကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

၈ သူသည် လူသားတို့ကို အပြစ်ပြုစေခဲ့သည်၊ ထို့ကြောင့် မတရားသောသူထံမှ မကောင်းမှုထွက်တတ်သည်ဟု ဆိုလေ့ရှိ၏။

၉ ထိုကာလ၌ ဟာမအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့တည်ဆောက်သော မြို့များတွင် နေထိုင်စဉ်၊ စစ်ဖြစ်ကြ၏။

၁၀ ဧလံမင်းကြီး ခေဒေါရလောမာသည် ဟာမအမျိုးသားတို့ထံမှ ထွက်သွား၍ သူတို့ကို စစ်တိုက်၍ အောင်နိုင်လေ၏။ လွင်ပြင်၌ရှိသော မြို့ငါးမြို့သို့ ချီသွား၍ သူတို့ကို တိုက်ဖျက်သဖြင့် အောင်နိုင်လေ၏။

၁၁ သူတို့သည် သူ့အား တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အစေခံကြပြီး နှစ်စဉ်အခွန်ပေးဆောင်ကြသည်။

၁၂ထိုအခါ စေရောက်၏သား နာခေါ်သည် တေရ၏သား အာဗြံအသက် လေးဆယ်ကိုးနှစ်တွင် အနိစ္စရောက်လေ၏။

၁၃ တေရ၏သား အာဗြံသည် အသက်ငါးဆယ်နှစ်တွင်၊ နောအေိမ်မှ ထွက်၍၊ မိမိအဘအိမ်သို့ သွားလေ၏။

၁၄ အာဗြံသည် ထာဝရဘုရားကို သိ၍ မိမိလမ်းနှင့် ပညတ်တော်အတိုင်း လိုက်လျှောက်၏။ သူ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် သူနှင့်အတူ ရှိတော်မူ၏။

၁၅ထိုကာလ၌ သူ၏အဘတေရသည် နိမ်ရောဒမင်းကြီး၏ တပ်မှူးဖြစ်လျက်၊ အခြားတပါးသောဘုရားများကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်လျက်နေ၏။

၁၆ အာဗြံသည် မိမိအဘ၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဗိမာန်တော်၌ ရပ်နေသော ဘုရားတစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကို မြင်လေ၏။ ထိုရုပ်တုများကို မိမိအဘ၏အိမ်၌ မြင်သောအခါ အာဗြံသည် အမျက်ထွက်လေ၏။

၁၇ အာဗြံကလည်း၊ ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း ဤရုပ်တုများသည် ငါ့အဘ၏အိမ်၌ မနေရ၊ သုံးရက်အတွင်း ငါထိုရုပ်တုအားလုံးကို မချိုးဖျက်လျှင် ငါ့ကိုဖန်ဆင်းတော်မူသော ထာဝရဘုရားသည် ငါ့ကိုပြုတော်မူလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

၁၈ အာဗြံသည် သူတို့ထံမှ ထွက်သွားသောအခါ မိမိအမျက်ထွက်လေ၏။ အာဗြံသည် အခန်းမှ မိမိအဘ၏ အပြင်ဘက် ရင်ပြင်သို့ အလျင်အမြန်သွားလေ၏။ မိမိအဘနှင့် မိမိကျွန်အပေါင်းတို့ကို ရင်ပြင်၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လေ၏။ အာဗြံသည် ချဉ်းကပ်၍ မိမိရှေ့မှာ ထိုင်လေ၏။

၁၉ အာဗြံကလည်း၊ အဘ၊ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကိုရင်း၊ မြေကြီးပေါ်မှာရှိသော လူသားအပေါင်းတို့ကိုရင်း၊ သင့်အားရင်း၊ ငါ့ကိုရင်း ဖန်ဆင်းတော်မူသော ဘုရားသခင်သည် အဘယ်မှာရှိတော်မူသနည်းဟု အကျွန်ုပ်အား ပြောပြပါဟု အဘအား မေးလျှောက်လျှင်၊ တေရသည် သားအာဗြံအား ပြန်ပြောလျှင်၊ ငါတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော သူတို့သည် အိမ်၌ ငါတို့နှင့်အတူ ရှိကြ၏။

၂၀ အာဗြံကလည်း၊ အကျွန်ုပ်၏သခင်၊ အကျွန်ုပ်အား ပြတော်မူပါဟု တောင်းပန်လျှင်၊ တေရသည် အာဗြံကို အတွင်းတန်တိုင်းအခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ အာဗြံသည် ကြည့်လျှင်၊ အခန်းတစ်ခုလုံးသည် သစ်သားဘုရား၊ ကျောက်ဘုရား၊ ရုပ်တုကြီးတစ်ဆယ့်နှစ်ဆူနှင့် မရေမတွက်နိုင်သော ရုပ်တုငယ်များ ပြည့်နေသည်ကို မြင်လေ၏။

၂၁ တေရသည် မိမိသားအားလည်း၊ ဤသူတို့သည် သင်မြင်သမျှသော အရာတို့ကို ဖန်ဆင်း၍၊ ငါနှင့် သင်မှစ၍ လူသားအပေါင်းတို့ကို ဖန်ဆင်းသောသူဖြစ်ကြ၏ဟု ဆို၏။

၂၂ တေရသည် မိမိဘုရားများကို ဦးချ၍ ထိုဘုရားများထံမှ ထွက်သွားသဖြင့် သားအာဗြံသည်လည်း လိုက်သွားလေ၏။

၂၃ အာဗြံသည် သူတို့ထံမှ ထွက်သွားပြီးမှ အမိထံသို့ သွား၍ အမိရှေ့မှာ ထိုင်လျက်၊ အမိအား၊ ငါ့အဘသည် ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော သူတို့ကိုရင်း၊ လူသားအပေါင်းတို့ကိုရင်း ဖန်ဆင်းတော်မူသော သူတို့ကိုရင်း ငါ့အား ပြလေပြီ။

၂၄ ထို့ကြောင့် ယခုအလျင်အမြန်သွား၍ သိုးစုထဲက ဆိတ်သငယ်တစ်ကောင်ကို ယူခဲ့လော့။ အရသာရှိသော အမဲသားကို ချက်လော့။ ငါ့အဘ၏ ဘုရားတို့စားစရာဘို့ ပူဇော်သက္ကာအဖြစ် ငါယူခဲ့မည်။ ထိုသို့ပြုလျှင် သူတို့သည် ငါနှစ်သက်ကြလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၅ သူ၏အမိသည်လည်း ထိုသို့ပြု၍၊ ဆိတ်သငယ်ကိုယူ၍ အရသာရှိသောအမဲသားကိုချက်ပြီးလျှင်၊ အာဗြံထံသို့ ယူခဲ့၏။ အာဗြံသည်လည်း အမိထံမှ အရသာရှိသောအမဲသားကိုယူ၍ မိမိအဘ၏ဘုရားတို့ရှေ့တော်၌ ဆောင်ခဲ့လေ၏။ ထိုဘုရားတို့သည် စားစေခြင်းငှာ ချဉ်းကပ်လေ၏။ သို့ရာတွင် အဘတေရသည် ထိုအကြောင်းကို မသိ။

၂၆ အာဗြံသည် သူတို့အလယ်တွင် ထိုင်နေသောနေ့၌ သူတို့တွင် အသံမရှိ၊ မကြားရ၊ လှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ စားသောက်ရန် လက်ကိုဆန့်၍မရသည်ကို မြင်လေ၏။

၂၇ အာဗြံကလည်း၊ ငါချက်သော အမဲသားသည် သူတို့နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ သို့မဟုတ် သူတို့အတွက် နည်းလွန်းသောကြောင့် မစားဘဲနေကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် နက်ဖြန်နေ့၌ ဤထက်သာ၍ ကြွယ်ဝသော အမဲသားကို ငါချက်မည်။ ရလဒ်ကို ငါမြင်နိုင်စေရန်။

၂၈ နက်ဖြန်နေ့၌ အာဗြံသည် အမဲသားအကြောင်း မိမိအမိကို မှာထားလေ၏။ အမိသည် ထ၍ သိုးစုထဲက ကောင်းသော ဆိတ်သငယ်သုံးကောင်ကို ယူခဲ့၍၊ မိမိသား နှစ်သက်သော အမဲသားကို ချက်၍ သားအာဗြံအား ပေးလေ၏။ သို့သော် တေရသည် ထိုအကြောင်းကို မသိ။

၂၉ အာဗြံသည်လည်း အမိထံမှ အရသာရှိသော အမဲသားကိုယူ၍ အဘ၏ဘုရားတို့ရှေ့တော်၌ ယူဆောင်သွားလေ၏။ သူတို့စားစေခြင်းငှာ သူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သူတို့ရှေ့မှာ ထားလေ၏။ အာဗြံသည်လည်း သူတို့စားကောင်းစားလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်၍ သူတို့ရှေ့မှာ တစ်နေ့လုံးထိုင်နေလေ၏။

၃၀ အာဗြံသည် သူတို့ကိုကြည့်ရှု၍၊ သူတို့သည် အသံလည်းမရှိ၊ မကြားလည်းမရှိ၊ အသားစားရန် လက်ကိုဆန့်၍လည်းမရ။

၃၁ ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ထိုအိမ်၌ အာဗြံသည် ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်တော်နှင့် ပြည့်စုံ၏။

၃၂ သူက အော်ဟစ်၍ “ငါ့အဘနှင့် ဤဆိုးညစ်သော မျိုးဆက်သည် အမင်္ဂလာရှိ၏၊ စိတ်နှလုံးအားလုံးသည် အချည်းနှီးဖြစ်ခြင်း၊ မစားနိုင်၊ အနံ့မခံနိုင်၊ မကြားနိုင်၊ မပြောနိုင်၊ စကားမပြောနိုင်သော ပါးစပ်၊ မျက်စိမမြင်နိုင်၊ နားမကြားနိုင်၊ ခံစားချက်မရှိသော လက်နှင့် မလှုပ်နိုင်သော ခြေထောက်များရှိသော ဤသစ်သားနှင့် ကျောက်ရုပ်တုများကို ဝတ်ပြုကိုးကွယ်သော၊ ၎င်းတို့သည် အမင်္ဂလာရှိကြ၏။ ၎င်းတို့ကို ဖန်ဆင်းခဲ့သူများနှင့် ၎င်းတို့ကို ယုံကြည်ကိုးစားသော သူတို့သည်လည်း သူတို့ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။

၃၃ အာဗြံသည် ထိုအမှုအလုံးစုံတို့ကို မြင်သောအခါ၊ မိမိအဘကို အမျက်ထွက်၍၊ ပုဆိန်ကို အလျင်အမြန်ကိုင်လျက်၊ နတ်ဘုရားတို့၏ အခန်းသို့ သွား၍ မိမိအဘ၏ နတ်ဘုရားအပေါင်းတို့ကို ချိုးဖဲ့လေ၏။

၃၄ ရုပ်တုများကို ချိုးဖဲ့ပြီးမှ၊ သူတို့ရှေ့၌ရှိသော ကြီးမြတ်သောဘုရားသခင်၏ လက်၌ ပုဆိန်ကို အပ်၍ ထွက်သွား၏။ တံခါးဝ၌ ပုဆိန်ရိုက်သံကို ကြားသောကြောင့် အဘတေရသည် အိမ်ပြန်လာ၏။ ထိုအမှုအရာကား အဘယ်သို့နည်းဟု တေရသည် သိလိုသောငှါ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လေ၏။

၃၅ တေရသည် ရုပ်တုအခန်း၌ ပုဆိန်ခတ်သံကိုကြားလျှင်၊ ရုပ်တုရှိရာ အခန်းသို့ ပြေးသွား၍၊ ထွက်လာသော အာဗြံကို တွေ့လေ၏။

၃၆ တေရသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သောအခါ၊ ရုပ်တုဆင်းတုအပေါင်းတို့သည် လဲလျောင်းကျိုးပဲ့လျက်ရှိသည်ကိုရင်း၊ အကြီးဆုံးသောသူ၏ လက်၌ ပုဆိန်ကိုရင်း၊ မကျိုးမပဲ့ဘဲ ကိုင်ထားသည်ကိုရင်း၊ သားအာဗြံချက်သော အမဲသားသည် သူတို့ရှေ့မှာ ရှိသေးသည်ကိုရင်း တွေ့၏။

၃၇ တေရသည် ထိုအမှုကိုမြင်သောအခါ အမျက်ထွက်၍ အခန်းမှ အာဗြံထံသို့ အလျင်အမြန်သွားလေ၏။

၃၈ သားအာဗြံကို အိမ်၌ထိုင်လျက် ထားသည်ကိုတွေ့လျှင်၊ ငါ့ဘုရားတို့အား သင်သည် အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟု မေး၏။

၃၉ အာဗြံကလည်း၊ အဘတေရအား ထိုသို့မဟုတ်ပါ၊ အဘ၊ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် သူတို့ရှေ့၌ အရသာရှိသော အမဲသားကို ယူခဲ့၍၊ သူတို့စားစရာအမဲသားကို ယူခဲ့သောအခါ၊ အဘသည် လက်ကိုဆန့်၍မစားမီ၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် စားခြင်းငှာ လက်များကို ဆန့်ကြ၏။

၄၀ ထိုမင်းသည် မိမိရှေ့၌ သူတို့ပြုသောအမှုတို့ကို မြင်လျှင်၊ အမျက်ထွက်၍ အိမ်၌ရှိသော ပုဆိန်ကိုယူ၍ သူတို့ထံသို့သွား၍ လူအပေါင်းတို့ကို ချိုးဖဲ့လေ၏။ သင်မြင်သည်အတိုင်း ပုဆိန်ကို သူ့လက်၌ ရှိသေး၏။

၄၁ ထိုသို့ပြောဆိုသောအခါ၊ တေရသည် သားအာဗြံကို အမျက်ထွက်၍၊ တေရသည် သားအာဗြံအား အမျက်ထွက်၍၊ သင်ပြောသော ဤစကားကား အဘယ်သို့နည်း။ သင်သည် ငါ့ကို မုသာပြော၏။

၄၂ မင်းငါ့ကိုပြောခဲ့သမျှကို လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ ဒီနတ်ဘုရားတွေမှာ ဝိညာဉ်၊ ဝိညာဉ် ဒါမှမဟုတ် တန်ခိုးရှိပါသလား။ ဒါတွေက သစ်သားနဲ့ ကျောက်မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါကိုယ်တိုင် မလုပ်ခဲ့တာလား၊ သူတို့နဲ့အတူရှိတဲ့ ဧရာမနတ်ဘုရားက သူတို့ကို ရိုက်သတ်ခဲ့တယ်လို့ လိမ်ညာပြောနိုင်သလား။ သူ့လက်ထဲမှာ ပုဆိန်ကိုထည့်ပြီးမှ သူတို့အားလုံးကို ရိုက်သတ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ မင်းပဲတဲ့။

၄၃ အာဗြံကလည်း၊ သင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မတတ်နိုင်သော ဤရုပ်တုများကို အဘယ်သို့ ဝတ်ပြုနိုင်မည်နည်း။ သင်ယုံကြည်ကိုးစားသော ထိုရုပ်တုများသည် သင့်ကို ကယ်တင်နိုင်ပါမည်လော။ သင်ခေါ်သောအခါ သူတို့သည် သင်၏ဆုတောင်းချက်များကို ကြားနိုင်ပါမည်လော။ ရန်သူတို့လက်မှ သင့်ကို ကယ်တင်နိုင်ပါမည်လော။ သို့မဟုတ် သင်သည် စကားမပြောနိုင်၊ မကြားနိုင်သော သစ်သားနှင့် ကျောက်တို့ကို ဝတ်ပြုစေခြင်းငှာ၊ သူတို့သည် သင်၏ရန်သူများကို တိုက်၍ သင့်အဘို့ စစ်တိုက်ကြမည်လော။

၄၄ ယခုမူကား၊ ဤအရာများကို ပြုလုပ်ရန် သင်အတွက်လည်းကောင်း၊ သင်နှင့် ဆက်နွယ်နေသော လူသားများအတွက်လည်းကောင်း မကောင်းပါ။ သင်တို့သည် သစ်သားနှင့် ကျောက်ကို ဝတ်ပြု၍ ဤနည်းအတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန် မိုက်မဲလွန်းသလော။

၄၅ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ထာဝရဘုရားဘုရားသခင်၊ မြေကြီးပေါ်မှာ သင်တို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၍၊ ကျောက်နှင့် သစ်သားကို ဝတ်ပြုခြင်းအားဖြင့် ဤအမှု၌ သင်တို့၏ဝိညာဉ်အပေါ်၌ ကြီးစွာသော မကောင်းမှုကို ယူဆောင်လာတော်မူသော ထာဝရဘုရားသခင်ကို မေ့လျော့တော်မူသလော။

၄၆ ရှေးကာလ၌ ငါတို့၏ဘိုးဘေးများသည် ဤအမှု၌ အပြစ်ပြုခဲ့ကြသည်မဟုတ်လော။ စကြဝဠာ၏ဘုရားသခင်ထာဝရဘုရားသည် သူတို့အပေါ်သို့ ရေလွှမ်းမိုးဘေးကို ကျရောက်စေ၍ မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို ဖျက်ဆီးတော်မူခဲ့သည်မဟုတ်လော။

၄၇ သင်တို့သည် မည်သို့ဆက်လက်၍ ဤသို့ပြု၍ သစ်သားနှင့် ကျောက်ဘုရားများကို ဝတ်ပြုကိုးကွယ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုဘုရားများသည် မကြားနိုင်၊ မပြောနိုင်၊ ဖိနှိပ်မှုမှ မကယ်တင်နိုင်သောကြောင့် စကြဝဠာ၏ဘုရားသခင်၏ အမျက်တော်ကို သင်တို့အပေါ်သို့ သက်ရောက်စေကြသနည်း။

၄၈ ယခုတွင် ကျွန်ုပ်၏အဘသည် ဤအရာကို ရှောင်ကြဉ်ပါ။ သင်၏ဝိညာဉ်နှင့် သင်၏အိမ်သူအိမ်သားတို့အပေါ်၌ မကောင်းသောအမှု မဖြစ်စေပါနှင့်။

၄၉ အာဗြံသည် အလျင်အမြန်ထ၍ အဘရှေ့မှ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင်၊ အဘ၏ အကြီးဆုံးရုပ်တု၏ ပုဆိန်ကို လုယူသဖြင့်၊ ထိုပုဆိန်ကို ချိုးဖဲ့၍ ထွက်ပြေးလေ၏။

၅၀ အာဗြံပြုသမျှကိုမြင်လျှင်၊ မိမိအိမ်မှအလျင်အမြန်သွား၍ ရှင်ဘုရင်ထံသို့သွားလေ၏။ နိမ်ရောဒထံသို့ရောက်၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ရပ်လျက် ဦးချရှိခိုး၏။ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်သည် အဘယ်အရာကို အလိုရှိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

၅၁ သူကလည်း အကျွန်ုပ်၏အရှင်၊ အကျွန်ုပ်စကားကို နားထောင်တော်မူပါဟု တောင်းပန်ပါ၏။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်ငါးဆယ်က အကျွန်ုပ်အား သူငယ်တစ်ဦး ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် အကျွန်ုပ်၏ဘုရားတို့အား ဤသို့ပြုခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ပြောခဲ့ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်၏အရှင်နှင့် အရှင်မင်းကြီး၊ ယခု အကျွန်ုပ်၏အရှင်နှင့် အရှင်မင်းကြီး၊ သူ၏ဆိုးယုတ်မှုမှ လွတ်မြောက်စေရန် သူ့ကို ရှေ့တော်၌ ခေါ်လာ၍ တရားဥပဒေနှင့်အညီ စီရင်တော်မူပါ။

၅၂ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ကျွန်သုံးယောက်ကို စေလွှတ်၍ သူတို့သည် သွား၍ အာဗြံကို ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်သို့ ခေါ်ဆောင်လေ၏။ ထိုနေ့၌ နိမ်ရောဒနှင့် သူ၏မှူးမတ်၊ ကျွန်အပေါင်းတို့သည် အာဗြံရှေ့မှာ ထိုင်ကြ၏။ တေရသည်လည်း သူတို့ရှေ့မှာ ထိုင်ကြ၏။

၅၃ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်က အာဗြံအား "သင်၏အဘနှင့် သူ၏ဘုရားတို့အား အဘယ်သို့ပြုသနည်း" ဟုမေးလျှင်၊ အာဗြံသည် မိမိအဘအား မိန့်တော်မူသော စကားအတိုင်း ပြန်ပြော၏။ "အိမ်၌ သူတို့နှင့်အတူရှိသော ကြီးမြတ်သောဘုရားသည် သင်ကြားသည်အတိုင်း သူတို့၌ပြုလေပြီ" ဟု ပြန်ပြော၏။

၅၄ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်ပြောသည်အတိုင်း ပြောဆိုခြင်း၊ စားသောက်ခြင်း၊ ပြုခြင်းငှာ အခွင့်အာဏာရှိသလောဟု အာဗြံအား မေးတော်မူလျှင်၊ အာဗြံကလည်း၊ သူတို့၌ အခွင့်အာဏာမရှိလျှင် သင်သည် သူတို့ကို အဘယ်ကြောင့် အမှုထမ်း၍ လူသားတို့ကို သင်၏မိုက်မဲသောအကျင့်အားဖြင့် လမ်းလွဲစေသနည်း။

၅၅ သူတို့သည် သင့်ကို ကယ်တင်နိုင်သည်ဟု သို့မဟုတ် သင်သည် သူတို့ကို အလုပ်အကျွေးပြုရန် မည်သည့်အရာမဆို လုပ်နိုင်သည်ဟု သင် စိတ်ကူးပါသလား။ ထို့အပြင် သင့်ကို ဖန်ဆင်းခဲ့ပြီး သတ်ဖြတ်ရန်နှင့် အသက်ရှင်စေရန် တန်ခိုးရှိသော စကြဝဠာတစ်ခုလုံး၏ ဘုရားသခင်ကို အဘယ်ကြောင့် သင် မခံစားနိုင်သနည်း။

၅၆ ဝ မိုက်မဲသော၊ ရိုးရှင်းသော၊ မသိနားမလည်သော ရှင်ဘုရင်၊ သင့်အား ထာဝရ အမင်္ဂလာရှိစေသတည်း။

၅၇ ကိုယ်တော်သည် ကိုယ်တော်၏ ကျွန်တို့အား ဖြောင့်မတ်သော လမ်းကို သွန်သင်ပေးလိမ့်မည်ဟု အကျွန်ုပ်ထင်ခဲ့ပါသော်လည်း၊ ကိုယ်တော်သည် ဤသို့မပြုခဲ့ပါ။ ကိုယ်တော်၏အပြစ်များနှင့် ကိုယ်တော်၏လမ်းစဉ်ကို လိုက်လျှောက်သော ကိုယ်တော်၏လူများ၏ အပြစ်များနှင့် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို ပြည့်စေတော်မူပါပြီ။

၅၈ သင်ပြုသော ဤမကောင်းမှုကို ငါတို့၏ဘိုးဘေးများသည် ရှေးကာလ၌ ပြစ်မှားခဲ့ကြောင်း၊ ထာဝရဘုရားသခင်သည် သူတို့အပေါ်သို့ ရေလွှမ်းမိုးဘေးကို ကျရောက်စေ၍ သူတို့အားလုံးကို ဖျက်ဆီးတော်မူကြောင်း၊ သူတို့ကြောင့် မြေကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်း ဖျက်ဆီးတော်မူကြောင်း သင်မသိသလော၊ သို့မဟုတ် မကြားသလော၊ သင်နှင့် သင်၏လူမျိုးသည် ယခုထ၍ ဤအမှုကို လုပ်ဆောင်မည်လော။ စကြဝဠာ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်ကို သက်ရောက်စေရန်နှင့် သင်နှင့် မြေကြီးတစ်ခုလုံးအပေါ်သို့ မကောင်းမှုကို သက်ရောက်စေရန် သင်နှင့် သင်၏လူမျိုးသည် ယခုထ၍ ဤအမှုကို လုပ်ဆောင်မည်လော။

၅၉ ယခုမှာ သင်ပြုသော ဤမကောင်းမှုကို စွန့်ပစ်၍ သင်၏ဝိညာဉ်သည် ဘုရားသခင်၏လက်တော်၌ ရှိသကဲ့သို့ စကြဝဠာ၏ဘုရားသခင်ကို ဝတ်ပြုလော့။ သို့ပြုလျှင် သင်သည် ကောင်းစားရလိမ့်မည်။

၆၀ သင်၏ဆိုးညစ်သောစိတ်နှလုံးသည် သင်၏မကောင်းသောအကျင့်များကို စွန့်ပစ်၍ ထာဝရဘုရားသခင်ကို ဝတ်ပြုစေရန် ငါ၏စကားများကို နားမထောင်ပါက၊ သင်၏စကားများကို ကြားနာသူ သို့မဟုတ် သင်၏မကောင်းသောအကျင့်များအတိုင်း လိုက်လျှောက်သူ၊ သင်၏လူများနှင့် သင်နှင့်ဆက်စပ်သူအားလုံးသည် နောက်ဆုံးသောကာလ၌ ရှက်ရွံ့စွာ သေဆုံးရလိမ့်မည်။

၆၁ အာဗ်သည် ရှင်ဘုရင်နှင့် မင်းသားများရှေ့တွင် စကားပြောဆိုခြင်းပြီးသောအခါ၊ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်၍၊ ထာဝရဘုရားသည် မတရားသောသူအပေါင်းတို့ကို မြင်တော်မူ၏။ သူတို့ကို တရားစီရင်တော်မူလိမ့်မည်ဟု ဆို၏။

အခန်း ၁၂

၁ ရှင်ဘုရင်သည် အာဗ်၏စကားကိုကြားလျှင် သူ့ကိုထောင်ထဲ၌ထားရန် အမိန့်တော်ရှိတော်မူ၏။ အာဗ်သည် ဆယ်ရက်ထောင်၌နေရ၏။
၂ ထိုကာလအဆုံး၌ ရှင်ဘုရင်သည် အရပ်ရပ်သော ရှင်ဘုရင်၊ မင်းညီမင်းသား၊ ဘုရင်ခံများနှင့် ပညာရှိအပေါင်းတို့ကို ရှေ့တော်၌ လာစေဟု အမိန့်တော်ရှိ၍၊ သူတို့သည် ရှေ့တော်၌ ထိုင်ကြ၏။ အာဗ်မူကား၊ ထောင်ထဲမှာ နေရ၏။
၃ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်က မင်းညီမင်းသားများနှင့် ပညာရှိများအားတေရ၏သား အာဗ်သည် မိမိအဘအား အဘယ်သို့ပြုသည်ကို သင်တို့ကြားကြပြီလော။ သူသည် ဤသို့ပြု၏။ ငါသည် သူ့အား ငါ့ရှေ့တော်၌ ခေါ်ခဲ့ဟု အမိန့်ပေး၏။ သူသည် ဤသို့ပြော၏။ သူ၏စိတ်နှလုံးသည် သူ့ကို မလှည့်ဖြား၊ ငါ့ရှေ့မှာလည်း မလှုပ်မယှက်။ ယခု သူသည် ထောင်ထဲမှာ ချုပ်နှောင်ခံရ၏။
၄ ထို့ကြောင့် သင်တို့ကြားရသမျှကို ပြောဆို၍ လုပ်ဆောင်သော ရှင်ဘုရင်ကို စော်ကားသော ဤသူအား မည်ကဲ့သို့ စီရင်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ကြလော့။
၅ ထိုသူအပေါင်းတို့က၊ ရှင်ဘုရင်ကို ကဲ့ရဲ့သောသူသည် သစ်တိုင်၌ ကြိုးပေးရမည်။ သို့သော် သူပြောသမျှကို ပြု၍ ငါတို့၏ဘုရားများကို မထီမဲ့မြင်ပြုသောကြောင့် မီးရှို့သတ်ရမည်။ ဤအမှု၌ ဤပညတ်တရားရှိ၏။
၆ ရှင်ဘုရင်အလိုရှိလျှင် ကိုယ်တော်၏ကျွန်တို့အား နေ့ရောညပါ အုတ်မီးဖို၌ မီးမွှေးရန် အမိန့်ပေးတော်မူပါ၊ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤလူကို ထိုမီးဖိုထဲသို့ ပစ်ချပါမည်။ ရှင်ဘုရင်သည်လည်း ပြုတော်မူပြီးလျှင်၊ ကက်စဒိမ်မြို့ရှိ ရှင်ဘုရင်၏မီးဖို၌ သုံးရက်နှင့် သုံးညတိုင်တိုင် မီးမွှေးရန် ကျွန်တို့အား အမိန့်ပေးတော်မူ၏။ ရှင်ဘုရင်သည်လည်း အာဗ်ကို ထောင်မှခေါ်ဆောင်၍ မီးရှို့စေခြင်းငှာ ထုတ်သွားစေခြင်းငှါ အမိန့်တော်ရှိ၏။
၇ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်များ၊ မင်းညီမင်းသားများ၊ သခင်များ၊ ဘုရင်ခံများ၊ တရားသူကြီးများနှင့် ပြည်သားအပေါင်းတို့၊ ကိုးသိန်းခန့်ရှိသော အမျိုးသားတို့သည် အာဗ်ကိုကြည့်ရှုခြင်းငှာ မီးဖိုရှေ့၌ ရပ်နေကြ၏။
၈ မိန်းမနှင့်သူငယ်အပေါင်းတို့သည် အာဗ်၌ အဘယ်သို့ပြုသည်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ အိမ်မိုးနှင့် မျှော်စင်များပေါ်မှာ စုဝေးကြ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ဝေးဝေးမှာ စုဝေး၍ ရပ်နေကြ၏။ ထိုနေ့၌ ထိုအမှုကို မကြည့်ဘဲနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်မျှ မကျန်ရှိ။
၉ အာဗ်ရောက်လာသောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်၏ ဗေဒင်ဆရာများနှင့် ပညာရှိများသည် အာဗ်ကိုမြင်လျှင်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏အရှင်၊ မွေးဖွားချိန်တွင် ကြယ်ကြီးသည် ကြယ်လေးလုံးကို မျိုချခဲ့သော ဤသူကား အကယ်စင်စစ် ဤသူပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သိပါသည်၊ ထိုကြယ်ကို လွန်ခဲ့သော ငါးဆယ်နှစ်က ရှင်ဘုရင်အား ကျွန်ုပ်တို့ ကြေညာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်” ဟု ရှင်ဘုရင်အား အော်ဟစ်ကြ၏။

၁၀ ရှုလော့၊ ယခုတွင် သူ၏အဘသည်လည်း သင်၏အမိန့်များကို လွန်ကျူး၍၊ သင်သတ်ခဲ့သော အခြားကလေးတစ်ဦးကို သင့်ထံ ယူဆောင်လာခြင်းဖြင့် သင့်ကို လှောင်ပြောင်လေ၏။
၁၁ ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့၏စကားကိုကြားလျှင် အလွန်အမျက်ထွက်၍ တေရကို ရှေ့တော်သို့ခေါ်ခဲ့ဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။
၁၂ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ မှော်ဆရာတို့ ဟောပြောသောစကားကို ကြားပြီလော။ ယခု သင်သည် အဘယ်သို့ပြုသည်ကို အမှန်အတိုင်းပြောလော့။ မှန်စွာပြောလျှင် အပြစ်လွတ်လိမ့်မည်။
၁၃ ရှင်ဘုရင်သည် အလွန်အမျက်ထွက်သည်ကို မြင်လျှင်၊ တေရသည် မင်းကြီးအား၊ အကျွန်ုပ်၏အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးသည် အမှန်တရားကို ကြားရပါ၏။ ပညာရှိတို့ ဟောပြောသောစကားလည်း မှန်ကန်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးကလည်း၊ သင်သည် ငါ့အမိန့်ကို လွန်ကျူး၍ မမွေးသော သူငယ်ကို ငါ့အား ပေး၍ အဘိုးကို မယူဘဲ အဘယ်ကြောင့် ဤအမှုကို ပြုနိုင်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။
၁၄ တေရကလည်း၊ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည် သားအတွက် အလွန်သနားကြင်နာသောကြောင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် ကျွန်မ၏ ကျွန်မ၏သားကို သိမ်းယူ၍ ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ ဆောင်ခဲ့ပါ၏။
၁၅ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ဤအမှုကို အဘယ်သူ အကြံပေးသနည်း။ ငါ့အား အဘယ်အရာကိုမျှ မဝှက်နှင့်ဟု ပြောလော့။ သို့ပြုလျှင် သင်သည် မသေရဟု မိန့်တော်မူ၏။
၁၆ တေရသည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ ဤအမှုကို အကျွန်ုပ်အား အကြံပေးသောသူကား အကျွန်ုပ်၏သားကြီး ဟာရန်ဖြစ်သည်။ ထိုကာလ၌ အာဗ်ကို ဟာရန်သည် အသက်သုံးဆယ်နှစ်နှစ်ရှိ၍ ဘွားမြင်လေ၏။
၁၇ ဟာရန်သည် မိမိအဘအား အဘယ်အရာကိုမျှ အကြံပေးခြင်းမပြုခဲ့။ အကြောင်းမူကား၊ တေရသည် အလွန်ကြောက်သောကြောင့် မိမိအသက်ကို ရှင်ဘုရင်လက်မှ ကယ်နှုတ်ခြင်းငှာ ရှင်ဘုရင်အား ထိုသို့ပြော၏။ ရှင်ဘုရင်က၊ ဤအမှုကို အကြံပေးသော သင်၏သား ဟာရန်သည် အာဗ်နှင့်အတူ မီးဖြင့် သေရလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ ဤအမှုကို ပြု၍ ရှင်ဘုရင်၏အလိုတော်ကို ပုန်ကန်သောကြောင့် သေဒဏ်ပေးရမည်။
၁၈ ထိုအချိန်တွင် ခါရန်သည် အာဗ်၏လမ်းစဉ်များကို လိုက်လျှောက်လိုစိတ်ရှိသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်သာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။
၁၉ ခါရန်ကလည်း၊ အာဗ်ပြုသော ဤအမှုများကြောင့် ရှင်ဘုရင်သည် အာဗ်ကို ဖမ်းဆီးလေ၏။ အာဗ်သည် ရှင်ဘုရင်ကို အောင်နိုင်လျှင် ငါသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်မည်။ ရှင်ဘုရင်သည် အောင်နိုင်လျှင် ငါသည် ရှင်ဘုရင်နောက်သို့ လိုက်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့၏။
၂၀ တေရသည် သားတော်ခါရန်အကြောင်း ရှင်ဘုရင်အား ထိုသို့လျှောက်ဆိုသောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်သည် ဟာရန်ကို အာဗ်နှင့်အတူ ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်တော်ရှိ၏။
၂၁ သူတို့သည် အာဗ်နှင့် သူ၏ညီ ခါရန်ကို မီးထဲသို့ပစ်ခြင်းငှာ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်များ၊ မှူးမတ်များ၊ မိန်းမများနှင့် သူငယ်များအပေါင်းတို့သည် ထိုနေ့၌ သူတို့ရှေ့မှာ ရပ်နေကြ၏။
၂၂ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် အာဗ်နှင့် သူ၏ညီကို ခေါ်သွား၍၊ အောက်ခံအဝတ်မှတပါး အခြားသော အဝတ်ရှိသမျှကို ချွတ်ကြ၏။

၂၃ သူတို့သည် လက်ခြေတို့ကို ပိတ်ချောကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်၍၊ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ကို ချီ၍ မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ချကြ၏။

၂၄ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြံကို ချစ်တော်မူ၍ ကရုဏာတော်လည်းရှိ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ဆင်းသက်၍ မီးထဲက ကယ်လွှတ်တော်မူသဖြင့် သူသည် မီးလောင်ခြင်းသို့ မရောက်။

၂၅ အာဗြံမူကား မီးထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာနေချိန်တွင် သူ့ကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးအားလုံး မီးလောင်သွားလေ၏။

၂၆ ခါရန်သည် သူ့ကို မီးထဲသို့ ပစ်ချသောအခါ သေဆုံးသွားပြီး ပြာကျသွားသည်။ အကြောင်းမှာ သူ၏စိတ်နှလုံးသည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မစုံလင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မီးထဲသို့ ပစ်ချသောသူတို့သည် မီးလျှံသည် သူတို့အပေါ်သို့ ပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် သူတို့သည် မီးလောင်ခံရပြီး ထိုသူတို့ထဲမှ တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် သေဆုံးကြသည်။

၂၇ အာဗြံသည် မီးထဲတွင် သုံးရက်နှင့် သုံးညတိုင်တိုင် သွားလာ၏။ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်အပေါင်းတို့သည် မီးထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်ကို မြင်လျှင်၊ ရှင်ဘုရင်ထံသို့ လာ၍ အာဗြံသည် မီးထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသည်ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်ပါ၏။ သူ့အဝတ်တို့သည်လည်း မလောင်ပါ။ သူချည်နှောင်သော ကြိုးလည်း ကျွမ်းပါသည်ဟု လျှောက်ကြ၏။

၂၈ ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့၏ စကားကို ကြားလျှင် စိတ်ညိုးငယ်၍ သူတို့ကို မယုံဘဲနေ၏။ ထို့ကြောင့် သစ္စာရှိသော မှူးမတ်တို့ကို ဤအမှုကို ကြည့်ရှုရန် စေလွှတ်တော်မူ၏။ သူတို့သည် သွား၍ ကြည့်ရှုပြီးမှ ရှင်ဘုရင်အား ကြားလျှောက်ကြ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် ထ၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ အာဗြံသည် မီးထဲမှာ လှည့်လည်သွားလာနေသည်ကိုငှ်း၊ ခါရန်၏ အလောင်းကို မီးလောင်ထားသည်ကိုငှ်း မြင်တော်မူလျှင်၊ ရှင်ဘုရင်သည် အလွန်အံ့ဩတော်မူ၏။

၂၉ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် အာဗြံကို မီးထဲက ထုတ်ယူရန် အမိန့်တော်ရှိ၍၊ သူ၏ ကျွန်တို့သည် သူ့ကို ထုတ်ယူရန် ချဉ်းကပ်ကြသော်လည်း၊ မီးလျှံသည် ပတ်လည်၌ ရှိနေပြီး၊ မီးဖိုထဲက မီးလျှံသည် သူတို့ဆီသို့ တက်နေသောကြောင့်၊ သူတို့သည် မထုတ်ယူနိုင်ဘဲ နေကြ၏။

၃၀ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် ထိုအရာမှ ထွက်ပြေးကြ၏။ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်တို့သည် မသေမည်အကြောင်း၊ အာဗြံကို မီးထဲက အလျင်အမြန် ဆောင်ခဲ့ကြဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

၃၁ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် အာဗြံကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်းငှာ တစ်ဖန် ချဉ်းကပ်ကြပြန်လျှင်၊ မီးလျှံသည် သူတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်၍ မျက်နှာများကို လောင်ကြသဖြင့် ရှစ်ယောက်တို့သည် သေကြ၏။

၃၂ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိကျွန်တို့သည် မီးမလောင်မည်ကို စိုးရိမ်၍ မီးထဲသို့ မချဉ်းကပ်နိုင်ကြောင်းကို မြင်တော်မူလျှင်၊ ကောင်းကင်ဘုံ၌ ရှိတော်မူသော ဘုရားသခင်၏ ကျွန်၊ မီးထဲက ထွက်၍ ငါ့ရှေ့သို့ လာခဲ့လော့ဟု အာဗြံအား ခေါ်တော်မူ၏။ အာဗြံသည် ရှင်ဘုရင်၏ စကားကို နားထောင်၍ မီးထဲက ထွက်၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ရပ်နေ၏။

၃၃ အာဗြံထွက်လာသောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်နှင့် သူ၏ကျွန်အပေါင်းတို့သည် အာဗြံသည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ အဝတ်မလောင်ဘဲ၊ သူ့ကိုချည်နှောင်သောကြိုးသည် မီးလောင်သွားသည်ကို မြင်ကြ၏။

၃၄ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်က အာဗြံအား သင်သည် မီးမလောင်ဘဲ အဘယ်သို့နေသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

၃၅ အာဗြံကလည်း၊ အကျွန်ုပ်ကိုးစားသော ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး၏ ဘုရားသခင်၊ တန်ခိုးတော်အလုံးစုံကို ပိုင်တော်မူသော ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်ကို ပစ်ချတော်မူသော မီးထဲက အကျွန်ုပ်ကို ကယ်လွှတ်တော်မူပြီဟု ရှင်ဘုရင်အား လျှောက်လေ၏။

၃၆ အာဗြံ၏ညီ ဟာရန်သည် ပြာကျအောင် မီးရှို့ခံရ၍ သူ၏အလောင်းကို ရှာသောအခါ မီးလောင်နေသည်ကို တွေ့ကြ၏။

၃၇ ခါရန်သည် ကက်ဒိမ်မီးဖြင့် သေဆုံးသွားသောအခါ အသက်ရှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိ၏။ အာဗြံသည် မီးထဲက ကယ်လွှတ်ခံရကြောင်း ရှင်ဘုရင်၊ မှူးမတ်များနှင့် ပြည်သူပြည်သားများသည် မြင်လျှင် လာ၍ အာဗြံထံသို့ ဦးချကြ၏။

၃၈ အာဗြံကလည်း၊ ငါ့ကို မဦးချကြနှင့်။ သင်တို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ဤလောက၏ ဘုရားသခင်ကို ဦးချကြလော့။ ကိုယ်တော်ကို ဝတ်ပြုကြလော့။ ကိုယ်တော်၏ လမ်းတော်သို့ လိုက်ကြလော့။ အကြောင်းမူကား၊ ဤမီးထဲက ငါ့ကို ကယ်လွှတ်သောသူ၊ လူအပေါင်းတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဝိညာဉ်တို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ အမိဝမ်းထဲမှာ လူကို ဖန်ဆင်း၍ ဤလောကသို့ ဆောင်ခဲ့တော်မူ၏။ ကိုယ်တော်ကို ကိုးစားသော သူတို့ကို ဝေဒနာအပေါင်းတို့မှ ကယ်လွှတ်သောသူလည်း ဖြစ်တော်မူ၏။

၃၉ အာဗြံသည် မီးဘေးမှ ကယ်တင်ခံရပြီး ခါရန်သည် မီးလောင်ခံရကြောင်းနှင့် ရှင်ဘုရင်သည် အာဗြံအား လက်ဆောင်များစွာ ပေးခဲ့ပြီး နန်းတော်မှ အကြီးအကဲ ကျွန်နှစ်ဦးကို ပေးခဲ့သည်။ တစ်ဦးက ဩနိ၊ တစ်ဦးက ဧလျာဇာဟု ခေါ်ဆိုသည်။

၄၀ ရှင်ဘုရင်များ၊ မှူးမတ်များနှင့် ကျွန်အပေါင်းတို့သည် အာဗြံအား ငွေ၊ ရွှေနှင့် ပုလဲ လက်ဆောင်များစွာကို ပေးကြ၏။ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်များသည် သူ့ကို လွှတ်လိုက်၍ သူသည် ငြိမ်ဝပ်စွာ သွားလေ၏။

၄၁ အာဗြံသည် ရှင်ဘုရင်ထံမှ ငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်သွားလေ၏။ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်အများတို့သည်လည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ လူသုံးရာခန့်လည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။

၄၂ အာဗြံသည် ထိုနေ့၌ ပြန်သွား၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်သော လူများနှင့်အတူ သူ့အဘအိမ်သို့ သွားလေ၏။ အာဗြံသည် တစ်သက်လုံး သူ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြု၏။ မိမိလမ်းသို့ လိုက်၍ မိမိပညတ်တရားတော်ကို လိုက်လေ၏။

၄၃ ထိုနေ့မှစ၍ အာဗြံသည် လူသားတို့၏စိတ်နှလုံးကို ထာဝရဘုရားအား ဝတ်ပြုစေခြင်းငှာ တိုက်တွန်းလေ၏။

၄၄ ထိုကာလ၌ နာခေါ်နှင့် အာဗြံတို့သည် မိမိတို့ညီ ခါရန်၏သမီးတို့ကို ယူကြ၏။ နာခေါ်၏မယားကား မိလခါအမည်ရှိ၏။ အာဗြံ၏မယားကား စာရဲအမည်ရှိ၏။ အာဗြံ၏မယား စာရဲသည် မြုံသောကြောင့် ထိုကာလ၌ သားသမီးမရှိ။

၄၅ အာဗြံသည် မီးထဲကထွက်သောနေ့မှ နှစ်နှစ်စေ့သောအခါ၊ အသက်ငါးဆယ်နှစ်နှစ်တွင်၊ နိမ်ရောဒမင်းကြီးသည် ဗာဗုလုန်မြို့၌ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် အိပ်ပျော်၍ မိမိတပ်သားများနှင့် ဗိုလ်ခြေများနှင့်အတူ မီးဖိုရှေ့၌ ချိုင့်ဝှမ်း၌ ရပ်နေသည်ဟု အိပ်မက်မက်၏။

၄၆ ထိုနောက် သူမျှော်ကြည့်၍၊ အာဗြံနှင့်တူသောလူသည် မီးဖိုထဲက ထွက်လာသည်ကိုမြင်လျှင်၊ မိမိထားကိုထုတ်၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ရ

ပ်လျက်၊ မိမိထားကိုကိုင်လျက် ရှင်ဘုရင်ထံသို့ ခုန်ဆင်းသွား၏။ ရှင်ဘုရင်သည် ကြောက်သောကြောင့် ထိုသူထံမှ ထွက်ပြေးလေ၏။ ထိုသူသည် ပြေးစဉ်တွင် ထိုသူသည် ရှင်ဘုရင်၏ခေါင်းပေါ်သို့ ဥတစ်လုံးကိုပစ်ချ၍ ဥသည် မြစ်ကြီးဖြစ်လေ၏။

၄၇ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့သည် ထိုမြစ်၌ နစ်မြုပ်၍ သေဆုံးသွားကြသည်ဟု အိပ်မက်မက်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိရှေ့၌ရှိသော လူသုံးဦးနှင့်အတူ ထွက်ပြေး၍ လွတ်မြောက်လေ၏။

၄၈ မင်းကြီးသည် ဤလူများကို ကြည့်ရှုတော်မူလျှင်၊ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်များ၏ အဝတ်များကဲ့သို့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်များ၏ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး၊ ရှင်ဘုရင်များ၏ အသွင်အပြင်နှင့် ဘုန်းအာနုဘော် ရှိကြ၏။

၄၉ သူတို့ ပြေးနေစဉ် မြစ်ရေသည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ဥတစ်လုံးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပြန်၏။ ဥထဲမှ ငှက်ငယ်တစ်ကောင်သည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ လာ၍ ရှင်ဘုရင်၏ ဦးခေါင်းကို ကိုက်ဖြတ်လေ၏။

၅၀ ရှင်ဘုရင်သည် ထိုမြင်မြင်ခြင်းအကြောင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေး၍ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးထလာ၏။ စိတ်တော်ပူပန်၍ အလွန်ထိတ်လန့်ခြင်းရှိ၏။

၅၁ နံနက်အချိန်၌ ရှင်ဘုရင်သည် ကြောက်လန့်သဖြင့် အိပ်ရာမှထလေ၏။ ထိုအခါ အိပ်မက်တော်ကို ပြန်ကြားတော်မူသောအခါ၊ ပညာရှိ၊ မှော်ဆရာအပေါင်းတို့ကို ရှေ့တော်သို့ လာစေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။

၅၂ အနုကီအမည်ရှိသော ရှင်ဘုရင်၏ ပညာရှိကျွန်တစ်ဦးက မင်းကြီးအား ပြန်လျှောက်သည်မှာ၊ ဤအမှုသည် အာဗြံနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်တို့၏ မကောင်းမှုမှတစ်ပါး အခြားမဟုတ်၊ နောင်ကာလ၌ အကျွန်ုပ်၏သခင်နှင့် ရှင်ဘုရင်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုမည့် အာဗြံ၏ မကောင်းမှုပင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

၅၃ အာဗြံနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်များနှင့် သူ၏အိမ်သားများသည် ငါ၏ရှင်ဘုရင်နှင့် စစ်တိုက်ကြမည့်နေ့ရက် ရောက်လာလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်၏ဗိုလ်ခြေများနှင့် သူ၏တပ်များအားလုံးကို ချေမှုန်းကြလိမ့်မည်။

၅၄ သင်နှင့်တူသည်ဟု သင်မြင်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့သော လူသုံးဦးအကြောင်း သင်ပြောခဲ့သောအရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆိုလိုသည်မှာ၊ တိုက်ပွဲတွင် သင်နှင့်အတူရှိမည့် မြေကြီးပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်သုံးပါးနှင့်အတူ သင်သာလျှင် ထွက်ပြေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဆိုလိုသည်။

၅၅ အစပိုင်းတွင် ဥအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသော မြစ်နှင့် ငှက်ကလေးသည် သင်၏မျက်စိကို နှုတ်ပစ်သည်ကို သင်မြင်ခဲ့ရသောအရာသည် နောင်လာမည့်ကာလ၌ ရှင်ဘုရင်ကို သတ်မည့် အာဗြံ၏ အမျိုးအနွယ်မှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မဆိုလိုပါ။

၅၆ ဤသည်မှာ အကျွန်ုပ်၏ ရှင်ဘုရင်၏ အိပ်မက်တော်ပါတည်း။ အနက်လည်း ဤပါတည်း။ အိပ်မက်တော်သည် မှန်ပါ၏။ ကိုယ်တော်၏ ကျွန်ပေးသော အနက်လည်း မှန်ကန်ပါ၏ဟု လျှောက်လေ၏။

၅၇ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်၏ဘုရင်၊ အာဗြံမွေးဖွားချိန်တွင် ကိုယ်တော်၏ပညာရှိများ ဤအရာကိုမြင်တွေ့ခဲ့သည်မှာ ယခု ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်ကို ကိုယ်တော်သိတော်မူပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏ဘုရင်သည် အာဗြံအား မြေကြီးပေါ်တွင် အသက်ရှင်ခွင့်ပေးပါက ကျွန်ုပ်၏သခင်နှင့် ရှင်ဘုရင်အတွက် နစ်နာမှုတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ အာဗြံသည် အသက်ရှင်သမျှကာလပတ်လုံး သင်နှင့် သင်၏နိုင်ငံတော်သည် မတည်မြဲပါ။ အကြောင်းမူကား၊ သူမွေးဖွားချိန်တွင် ဤအကြောင်းကို ယခင်က သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ နောင်ကာလ၌ သူ၏မကောင်းမှုကို သင့်ထံမှ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်၏ဘုရင်သည် သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် မသတ်သနည်း။

၅၈ နိမ်ရောဒသည် အနုကီ၏ စကားကို နားထောင်၍၊ မိမိကျွန်အချို့ကို တိတ်တဆိတ်စေလွှတ်၍၊ အာဗြံကို ဖမ်းဆီး၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ သေဒဏ်ပေးစေခြင်းငှါ စေလွှတ်လေ၏။

၅၉ ရှင်ဘုရင်ပေးသနားတော်မူသော အာဗြံ၏ကျွန် ဧလျာဇာသည် ထိုအချိန်၌ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ရှိနေ၍၊ အနုကီသည် ရှင်ဘုရင်အား အကြံပေးသော အကြံအစည်နှင့် အာဗြံကို သေစေခြင်းငှာ ရှင်ဘုရင်မိန့်တော်မူသော စကားကို ကြားလေ၏။

၆၀ ဧလျာဇာကလည်း၊ ရှင်ဘုရင်လက်တော်ဖြင့် မသေစေရန် အလျင်အမြန်ထလော့။ သင်၏အသက်ကို ကယ်တင်လော့။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် သင်၏အကြောင်းကို အိပ်မက်၌ မြင်၍ အနုကီက အနက်ကို ဘော်ပြ၏။ အနုကီကလည်း သင့်အကြောင်းကို ရှင်ဘုရင်အား အကြံပေး၏။

၆၁ အာဗြံသည် ဧလျာဇာ၏စကားကို နားထောင်လေ၏။ အာဗြံသည် နောနှင့် သားရှေမအိမ်သို့ အလျင်အမြန်ပြေးသွား၍ ထိုအရပ်၌ ပုန်းအောင်းလျက် လုံခြုံရာအရပ်ကို ရှာတွေ့လေ၏။ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် အာဗြံအိမ်သို့ ရောက်လာ၍ ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ၊ ထိုပြည်တစ်ဝိုက်တွင် ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ၊ အရပ်ရပ်သို့ သွား၍ ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ။

၆၂ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် အာဗြံကို ရှာမတွေ့သောအခါ ရှင်ဘုရင်ထံသို့ ပြန်သွားကြ၏။ အာဗြံကို ရှာမတွေ့သောကြောင့် ရှင်ဘုရင်၏အမျက်တော်သည် ငြိမ်းလေ၏။ အာဗြံနှင့် ပတ်သက်သော ဤအမှုကို ရှင်ဘုရင်သည် မေ့လျော့တော်မူ၏။

၆၃ အာဗြံသည် နောအိမ်၌ တစ်လလုံး ပုန်းနေလေ၏။ ထိုအမှုကို ရှင်ဘုရင်မေ့သွားသော်လည်း အာဗြံသည် ရှင်ဘုရင်ကို ကြောက်ရွံ့နေဆဲဖြစ်သည်။ တေရသည် သားအာဗြံကို နောအိမ်၌ တိတ်တဆိတ်လာတွေ့၏။ တေရသည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ အလွန်ဘုန်းကြီး၏။

၆၄ အာဗြံကလည်း၊ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိဆိုးညစ်သော တိုင်ပင်မှူးမတ်တို့၏ အကြံဉာဏ်အားဖြင့် ငါ့ကိုသတ်၍ ငါ့နာမကို မြေကြီးပေါ်မှ ပယ်ရှင်းမည်ဟု အကြံရှိသည်ကို သင်မသိလောဟု အဘအား ပြောဆို၏။

၆၅ ယခု သင်သည် ဤအရပ်၌ အဘယ်သူ၌ ရှိသနည်း။ ဤပြည်၌ အဘယ်ဥစ္စာရှိသနည်း။ ထကြ၊ ငါတို့သည် ခါနာန်ပြည်သို့ အတူတူ သွားကြကုန်အံ့။ သို့ပြုလျှင် နောင်ကာလ၌ သူ့အားဖြင့် သင်တို့သည်လည်း ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်မည်အကြောင်း၊

၆၆ နိမ်ရောဒက ဤဂုဏ်အသရေအားလုံးကို သင့်အား ပေးသနားသည်မှာ မေတ္တာကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူ၏အကျိုးအတွက်သာ ဤကောင်းမြတ်ခြင်းအားလုံးကို သင့်အပေါ် ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သင်မသိပေလော၊ သို့မဟုတ် သင်မကြားဖူးပေလော။

၆၇ သူသည် ဤထက်မက သင့်အား သာ၍ကောင်းမြတ်စေလျှင်၊ ဤအရာများသည် လောက၏ အချည်းနှီးများသာ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ အကြောင်းမူကား၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် အမျက်ဒေါသနှင့် အမျက်တော်နေ့၌ အသုံးမဝင်နိုင်သောကြောင့်ပင်။

၆၈ ယခုတွင် ငါ့စကားကို နားထောင်ကြလော့။ နိမ်ရောဒ၏ ဖျက်ဆီးခြင်းမှ လွတ်မြောက်၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ထ၍ သွားကြစို့။ မြေကြီးပေါ်မှာ သင့်ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကြလော့။ သို့ပြုလျှင် သင်၌ ကောင်းစားလိမ့်မည်။ သင်လိုက်စားသော အချည်းနှီးသောအရာ ရှိသမျှတို့ကို စွန့်ပစ်လော့။
၆၉ ထိုအခါ နာခနှင့် သားရှေမတို့က တေရအား အာဗြံပြောသောစကား မှန်ပါ၏ဟု ပြန်ပြောသောအခါ အာဗြံသည် စကားမပြောဘဲ နေ၏။
၇၀ တေရသည် မိမိသားအာဗြံ၏စကားကို နားထောင်၍၊ အာဗြံပြောသမျှကို တေရသည် ပြုလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် ရှင်ဘုရင်သည် အာဗြံကို မသတ်စေခြင်းငှာ၊ ဤအမှုသည် ထာဝရဘုရားအလိုတော်ရှိ၏။

အခန်း ၁၃

၁ တေရသည် သားအာဗြံ၊ ခါရန်၏သားမြေး လောတ၊ သားအာဗြံ၏ မယားဖြစ်သော မိမိချွေးမစာရဲနှင့် အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ ဥရမြို့မှ ခါနာန်ပြည်သို့ သွားလေ၏။ ခါရန်ပြည်သို့ရောက်သောအခါ ထိုပြည်သည် ကျက်စားရာအဘို့ အလွန်ကောင်းမွန်သောမြေဖြစ်၍၊ လိုက်သွားသောသူတို့အဘို့ လုံလောက်သောမြေဖြစ်သောကြောင့် ထိုပြည်၌ နေကြ၏။
၂ အာဗြံသည် ဘုရားသခင်ရှေ့၊ လူရှေ့၌ ကောင်းမြတ်သောသူ၊ ဖြောင့်မတ်သောသူဖြစ်ကြောင်းကိုငှင်း၊ သူ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် သူနှင့်အတူရှိတော်မူကြောင်းကိုငှင်း၊ ခါရန်ပြည်သားတို့သည် သိမြင်လျှင်၊ ခါရန်ပြည်သားအချို့တို့သည် အာဗြံထံသို့လာ၍ လာကြ၏။ သူသည် ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တရားနှင့် လမ်းစဉ်တော်ကို သွန်သင်လေ၏။ ထိုသူတို့သည် အာဗြံနှင့်အတူ သူ၏အိမ်၌ နေ၍ သူ့စကားကို နားထောင်ကြ၏။
၃ အာဗြံသည် ထိုပြည်၌ သုံးနှစ်နေပြီးမှ သုံးနှစ်စေ့သောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြံအား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ငါသည် သင့်ကို ဥရမြို့မှ ခေါ်ဆောင်ခဲ့၍၊ သင်၏ရန်သူအပေါင်းတို့လက်မှ ကယ်နှုတ်သော ထာဝရဘုရားဖြစ်၏။
၄ ထို့ကြောင့် ယခုတွင် သင်သည် ငါ့စကားကို နားထောင်၍ ငါ၏ပညတ်တော်များ၊ ငါ၏ဥပဒေသများနှင့် ငါ၏တရားဥပဒေများကို စောင့်ရှောက်လျှင်၊ သင်၏ရန်သူများကို သင့်ရှေ့၌ ငါကျစေမည်။ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းကင်ကြယ်များကဲ့သို့ များပြားစေမည်။ သင်၏လက်ဖြင့်ပြုသောအမှုရှိသမျှအပေါ်သို့ ငါ၏ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ငါပို့မည်။ သင်သည် အဘယ်အရာမျှ ချို့တဲ့မည်မဟုတ်။
၅ ယခုထလော့။ သင်၏မယားနှင့် သင်၏ဥစ္စာရှိသမျှကိုယူ၍ ခါနာန်ပြည်သို့သွားလော့။ ထိုပြည်၌နေလော့။ ငါသည် သင်၏ဘုရားသခင်ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ငါသည် သင့်အား ကောင်းချီးပေးမည်။ အာဗြံသည်ထ၍ မိမိမယားနှင့် သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှကိုယူ၍ ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသည်အတိုင်း ခါနာန်ပြည်သို့သွားလေ၏။ အာဗြံသည် ခါရန်မြို့မှ ထွက်သွားသောအခါ အသက်ငါးဆယ်ရှိသတည်း။
၆ အာဗြံသည် ခါနာန်ပြည်သို့ ရောက်လာ၍ မြို့အလယ်၌ နေလေ၏။ ထိုပြည်၌ နေထိုင်သော ခါနာန်အမျိုးသားတို့အလယ်တွင် တဲဆောက်လေ၏။
၇ အာဗြံသည် ခါနာန်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ဤပြည်သည် သင်နှင့် သင့်နောက်၌ သင်၏အမျိုးအနွယ်အား အစဉ်မပြတ် ငါပေးသောပြည်ဖြစ်၏။ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းကင်ကြယ်ကဲ့သို့ ငါဖြစ်စေမည်။ သင်မြင်ရသော မြေရှိသမျှတို့ကို သင်၏အမျိုးအနွယ်အား အမွေပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၈ အာဗြံသည် ဘုရားသခင်နှင့် မိန့်တော်မူသော အရပ်၌ ယဇ်ပလ္လင်ကို တည်လေ၏။ ထိုအရပ်၌ ထာဝရဘုရား၏ နာမတော်ကို ပဌနာပြု၏။
၉ထိုကာလ၌ အာဗြံသည် ခါနာန်ပြည်၌ သုံးနှစ်နေပြီးမှ၊ ထိုနှစ်သည် အာဗြံအသက် ငါးဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်သောနှစ်ဖြစ်၍၊ နောဧသည် အနိစ္စရောက်လေ၏။ နောဧသည် အသက်ရှင်သော အသက်ပေါင်း ကိုးရာငါးဆယ်နှစ်ရှိသော် သေလေ၏။
၁၀ အာဗြံသည် မယားမှစ၍ မိမိဥစ္စာရှိသမျှ၊ မိမိနှင့်အတူလိုက်သောသူအပေါင်းတို့၊ ထိုပြည်သားတို့မှ မိမိနှင့်အတူလိုက်သောသူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ခါနာန်ပြည်၌နေကြ၏။ အာဗြံ၏ညီ နာခေါ်၊ သူ၏အဘတေရ၊ ခါရန်၏သား လောတနှင့် ဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် ခါရန်မြို့၌ နေကြ၏။
၁၁ အာဗြံသည် ခါနာန်ပြည်၌ ငါးနှစ်မြောက်သောအခါ၊ သောဒုံမြို့ ဂေါမောရမြို့သားများနှင့် လွင်ပြင်မြို့သားအပေါင်းတို့သည် ဧလံမင်းကြီး ခေဒေါရလောမာ၏ တန်ခိုးကို ပုန်ကန်ကြ၏။ လွင်ပြင်မြို့သားအပေါင်းတို့သည် ခေဒေါရလောမာထံ၌ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ကျွန်ခံ၍ နှစ်စဉ်အခွန်ကို ပေးကြ၏။ ထိုကာလ၌ ဆယ်သုံးနှစ်မြောက်၌ ပုန်ကန်ကြ၏။
၁၂ အာဗြံသည် ခါနာန်ပြည်၌ ဆယ်နှစ်နေသောအခါ၊ ရှိနာမင်းကြီး နိမ်ရောဒနှင့် ဧလံမင်းကြီး ခေဒေါရလောမာတို့ စစ်ဖြစ်ကြ၏၊ နိမ်ရောဒသည် ခေဒေါရလောမာကို စစ်တိုက်၍ အောင်နိုင်ခြင်းငှါ လာ၏။
၁၃ အကြောင်းမူကား၊ ထိုကာလ၌ ခေဒေါရလောမာသည် နိမ်ရောဒ၏ဗိုလ်ခြေတို့၏မင်းများထဲက တစ်ပါးဖြစ်၏၊ ရဲတိုက်၌ရှိသောသူအပေါင်းတို့သည် ကွဲပြား၍ ကျန်ကြွင်းသောသူတို့သည်လည်း မြေကြီးပေါ်မှာ ကွဲပြားကြသောအခါ၊ ခေဒေါရလောမာသည် ဧလံပြည်သို့သွား၍ စိုးစံလျက် မိမိအရှင်ကို ပုန်ကန်လေ၏။
၁၄ ထိုကာလ၌ လွင်ပြင်မြို့တို့သည် ပုန်ကန်ကြပြီဟု နိမ်ရောဒသည် မြင်လျှင်၊ မာနထောင်လွှား၍ အမျက်ထွက်လျက် ခေဒေါရလောမာကို စစ်တိုက်ခြင်းငှါ လာ၏။ နိမ်ရောဒသည် သူ၏မှူးမတ်များနှင့် လက်အောက်ငယ်သားအပေါင်းတို့၊ လူခုနစ်သိန်းခန့်ကို စုဝေးစေ၍ ခေဒေါရလောမာကို တိုက်လေ၏။ ခေဒေါရလောမာသည် လူငါးထောင်နှင့်အတူ ထွက်လာ၍ ဧလံမြို့နှင့် ရှိနာမြို့ကြားရှိ ဗာဗုလုန်ချိုင့်၌ စစ်တိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။
၁၅ ထိုဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ထိုအရပ်၌ တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့်၊ နိမ်ရောဒနှင့် သူ၏လူတို့သည် ခေဒေါရလောမာလူတို့ရှေ့မှာ ရှုံးကြသဖြင့်၊ နိမ်ရောဒ၏လူ ခြောက်သိန်းခန့် သေကြေပျက်စီးကြ၏။ ရှင်ဘုရင်၏သား မာဒုန်သည်လည်း သူတို့အလယ်၌ သေကြေပျက်စီးလေ၏။
၁၆ နိမ်ရောဒသည် ရှက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အရှက်ရလျက် မိမိပြည်သို့ ထွက်ပြေး၍ ပြန်သွားလေ၏။ ခေဒေါရလောမာမင်းသည် ကြာမြင့်စွာ ခေဒေါရလောမာမင်း၏ လက်အောက်ခံခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ ခေဒေါရလောမာသည် မိမိပြည်သို့ ပြန်သွား၍ မိမိဗိုလ်ခြေမှူးများကို မိမိပတ်ဝန်းကျင်၌ နေထိုင်သော ရှင်ဘုရင်များထံသို့ လောသာမင်းကြီး အာရုတ်မင်း

နှင့် ဂေါ်အိမ်မင်းကြီး တိဒလမင်းတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍ သူတို့နှင့် ပဋိညာဉ်ဖွဲ့လေ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သူ၏အမိန့်တော်ကို နာခံကြ၏။

၁၇ အာဗြံသည် ခါနာန်ပြည်၌ နေသည် ဆယ်ငါးနှစ်မြောက်သောနှစ်၊ အသက်ခုနစ်ဆယ်ပြည့်သောနှစ်တွင်၊ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြံအား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ငါသည် ဤပြည်ကို အမွေခံစရာဘို့ ဥရမြို့မှ သင့်ကို ထုတ်ဆောင်ခဲ့သော ထာဝရဘုရားဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၈ ထို့ကြောင့် ယခုတွင် ငါ့ရှေ့၌ လျှောက်လှမ်း၍ စုံလင်လျက် ငါ၏ပညတ်တော်များကို စောင့်ရှောက်လော့။ အကြောင်းမူကား၊ မိဇရိမ်မြစ်မှသည် ဥဖရတ်မြစ်ကြီးအထိ သင်နှင့် သင်၏အမျိုးအနွယ်အား ဤပြည်ကို အမွေအဖြစ် ငါပေးမည်။

၁၉ သင်သည် ချမ်းသာစွာနှင့် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်စွာ သင်၏ဘိုးဘေးများထံသို့ ပြန်လာလိမ့်မည်။ မျိုးဆက်လေးဆက်သည် ဤပြည်သို့ပြန်လာ၍ အစဉ်အမြဲအမွေခံရလိမ့်မည်။ အာဗြံသည် ယဇ်ပလ္လင်ကို တည်ဆောက်၍ မိမိအားထင်ရှားတော်မူသော ထာဝရဘုရား၏နာမတော်ကို ပဌနာပြု၏။ ထာဝရဘုရားအား ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ဆောင်ခဲ့၏။

၂၀ ထိုအခါ အာဗြံသည် မိဘ၊ အဘ၏အိမ်သားတို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ ခါရန်မြို့သို့ ပြန်သွား၏။ အာဗြံနှင့် မယားမှစ၍ မိမိဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် ခါရန်မြို့သို့ ပြန်သွား၍ အာဗြံသည် ခါရန်မြို့၌ ငါးနှစ်နေ၏။

၂၁ ခါရန်မြို့သား အများသောသူ၊ ခုနစ်ဆယ်နှစ်ယောက်ခန့်တို့သည် အာဗြံနောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ အာဗြံသည် ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တရားနှင့် လမ်းစဉ်တော်တို့ကို သူတို့အား သွန်သင်၍ ထာဝရဘုရားကို သိကျွမ်းစေခြင်းငှာ သွန်သင်လေ၏။

၂၂ ထိုကာလ၌ ထာဝရဘုရားသည် ခါရန်မြို့၌ အာဗြံအား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ငါသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်က သင့်အား မိန့်တော်မူပြီ။

၂၃ သင်၏ပြည်၊ သင်၏မွေးရပ်မြေနှင့် သင်၏အဘအိမ်မှ ထွက်၍ သင်နှင့် သင်၏သားသမီးတို့အား ပေးစရာဘို့ ငါပြသောပြည်သို့ သွားလော့။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုပြည်၌ ငါသည် သင့်အား ကောင်းချီးပေးမည်။ သင့်အား လူမျိုးကြီးဖြစ်စေမည်။ သင်၏နာမကို ကြီးမြတ်စေမည်။ မြေကြီးပေါ်ရှိ လူမျိုးအပေါင်းတို့သည် သင့်အားဖြင့် ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ခံရကြလိမ့်မည်။

၂၄ ထို့ကြောင့် ယခုထလော့။ သင်၏မယားမှစ၍ သင်၏ဥစ္စာရှိသမျှ၊ သင်၏အိမ်၌ ဘွားမြင်သောသူအပေါင်းတို့၊ ခါရန်မြို့၌ ဖန်ဆင်းတော်မူသော ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ ဤအရပ်မှ ထွက်သွားလော့။ သူတို့ကို ဤအရပ်မှ ခေါ်ဆောင်၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ပြန်သွားလော့။

၂၅ အာဗြံသည် ထ၍ မယားစာရဲမှစ၍ မိမိဥစ္စာရှိသမျှကိုင်း၊ မိမိအိမ်၌ ဘွားမြင်သော သူအပေါင်းတို့ကိုင်း၊ ခါရန်မြို့၌ မွေးဖွားသော ဝိညာဉ်တို့ကိုင်း ယူ၍ ခါနာန်ပြည်သို့ သွားခြင်းငှာ ထွက်လာကြ၏။

၂၆ အာဗြံသည် ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အတိုင်း ထွက်သွား၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ပြန်လေ၏။ ညီခါရန်၏သား လောတသည်လည်း လိုက်သွားလေ၏။ အာဗြံသည် ခါရန်မြို့မှ ခါနာန်ပြည်သို့ ပြန်သွားသောအခါ အသက်ခုနစ်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီ။

၂၇ အာဗြံအား ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သူသည် ခါနာန်ပြည်သို့ရောက်၍ တဲကိုဆောက်လေ၏။ မံရေလွင်ပြင်၌ နေလေ၏။ သူ့အစ်ကိုသား လောတနှင့် သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှလည်း သူနှင့်အတူရှိ၏။

၂၈ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြံအား တစ်ဖန်ထင်ရှားတော်မူ၍၊ သင်၏အမျိုးအနွယ်အား ဤပြည်ကို ငါပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအရပ်၌ မိမိအားထင်ရှားတော်မူသော ထာဝရဘုရားအဘို့ ယဇ်ပလ္လင်ကို တည်လေ၏။ ထိုယဇ်ပလ္လင်သည် မံရေလွင်ပြင်၌ ယနေ့တိုင်အောင် ရှိ၏။

အခန်း ၁၄

၁ ထိုကာလ၌ ရှိနာပြည်၌ ပညာအတတ်အမျိုးမျိုးကို တတ်ကျွမ်း၍ လုပသော အဆင်းရှိ၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ပညာရှိတစ်ဦးရှိ၏။ သူ့အမည်ကား ရိကာယုန်ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ထောက်ပံ့ရန် ခက်ခဲ၏။

၂ သူသည် မင်းကြီးအား ပညာကိုပြသရန် အဲဂုတ္တုပြည်၊ အာနံ၏သား အော့စ်ဝီရစ်ထံသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ မင်းကြီး၏မျက်နှာသာရ၍ သူ့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ရိကာယွန်လည်း ထိုအတိုင်းပြုခဲ့သည်။

၃ ရိကာယုန်သည် အီဂျစ်ပြည်သို့ ရောက်လာသောအခါ အီဂျစ်ပြည်သားများအား ရှင်ဘုရင်အကြောင်း မေးမြန်းရာ အီဂျစ်ပြည်သားတို့က အီဂျစ်ဘုရင်၏ ထုံးစံကို ပြောပြကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုစဉ်က အီဂျစ်ဘုရင်သည် နန်းတော်မှ ထွက်ခွာပြီး တစ်နှစ်လျှင် တစ်ရက်သာ ပြင်ပသို့ ထွက်လေ့ရှိ၏။ ထို့နောက် ရှင်ဘုရင်သည် နန်းတော်သို့ ပြန်၍ ထိုနေရာတွင် တည်းခိုလေ့ရှိသည်။

၄ ရှင်ဘုရင် ထွက်သွားသောနေ့၌ တိုင်းပြည်၌ တရားစီရင်ခြင်းကို စီရင်တော်မူ၍၊ အမှုရှိသောသူတိုင်းသည် မိမိတောင်းလျှောက်ချက်ကို ခံယူရန် ထိုနေ့၌ ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ လာကြ၏။

၅ ရိကွာမင်းသည် အီဂျစ်ပြည်၏ ထုံးစံအကြောင်းနှင့် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ မဝင်နိုင်ကြောင်း ကြားသိသောအခါ အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲလေ၏။

၆ ညနေခင်းတွင် ရိကာယွန်သည် ထွက်သွား၍ အီဂျစ်ပြည်တွင် ယခင်က မုန့်ဖုတ်ဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပျက်စီးနေသော အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့လေ၏။ သူသည် ခါးသီးသောစိတ်နှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကြောင့် ထိုနေရာတွင် တစ်ညလုံးနေခဲ့သည်။ အိပ်မပျော်ဘဲနေခဲ့သည်။

၇ ရိကာယုန်သည် ရှင်ဘုရင် ပေါ်လာသည်အထိ မြို့၌ အဘယ်သို့ပြုရမည်ကိုင်း၊ ထိုမြို့၌ မည်သို့နေရမည်ကိုင်း ဆင်ခြင်လေ၏။

၈ မနက်ခင်းမှာ သူထပြီး လျှောက်သွားတဲ့အခါ သူ့လမ်းမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေနဲ့ မျိုးစေ့အမျိုးမျိုး ရောင်းတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး မြို့သားတွေကို ထောက်ပံ့ပေးတယ်။

၉ ရိကာယွန်သည် မြို့၌ စားဝတ်နေရေးအတွက် ထိုနည်းငှင်းပင် ပြုလုပ်လိုသော်လည်း လူတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံကို မသိသောကြောင့် မျက်မမြင်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

၁၀ သူသည် သွား၍ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ဝယ်ယူ၍ ရောင်းလေ၏။ လူအုပ်သည် သူ့ပတ်လည်၌ စုဝေး၍ လှောင်ပြောင်ကြ၏။ သူ၏ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ယူ၍ ဘာမှ မကျန်ရစ်စေကြ။

၁၁ ထိုအရပ်မှ ညှိုးငယ်သောစိတ်နှင့်ထ၍၊ ညဉ့်တစ်ညလုံးနေခဲ့သော မုန့်ဖုတ်ဆိုင်သို့ ညည်းတွားသွား၍ ဒုတိယညဉ့်၌ ထိုအိမ်၌ အိပ်လေ၏။

၁၂ ထိုညတွင် သူသည် ဝတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုမှ မည်သို့ကယ်တင်နိုင်မည်ကို တစ်ဖန်စဉ်းစားပြီး မည်သို့လုပ်ဆောင်ရမည်ကို အကြံထုတ်သည်။
၁၃ နံနက်အချိန်၌ထ၍ လိမ္မာပါးနပ်စွာပြုလေ၏။ စစ်လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်သော လူစုထဲက ခွန်အားကြီးသော လူသုံးဆယ်ကို ငှား၍ အဲဂုတ္တုသင်္ချိုင်းဂူထိပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
၁၄ ရှင်ဘုရင်က၊ သင်တို့သည် ခွန်အားကို ခိုင်ခံ့စေ၍ ရဲရင့်သောသူများ ဖြစ်ကြလော့၊ ငွေနှစ်ရာမပေးမချင်း ဤအရပ်၌ မည်သူ့ကိုမျှ မသင်္ဂြိုဟ်စေနှင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုနှစ်ပတ်လုံး အဲဂုတ္တုလူတို့အား ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း ပြုကြ၏။
၁၅ ရှစ်လအကြာတွင် ရီကာယွန်နှင့် သူ၏လူများသည် ရွှေငွေများစွာကို စုဆောင်းခဲ့ကြပြီး မြင်းများနှင့် အခြားတိရစ္ဆာန်များစွာကို သိမ်းယူကာ လူများကို ငှားရမ်းကာ မြင်းများပေးခဲ့ပြီး ၎င်းတို့သည် သူနှင့်အတူ နေခဲ့ကြသည်။
၁၆ နှစ်ရောက်သောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်သည် မြို့ထဲသို့ ထွက်သွားသောအခါ၊ အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ရိက္ခာနှင့် သူ၏လူများ၏ အလုပ်အကြောင်း ပြောဆိုရန် စုဝေးကြ၏။
၁၇ ချိန်းချက်ထားသောနေ့၌ ရှင်ဘုရင်သည် ထွက်သွား၍၊ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သူ့ထံသို့ လာ၍ အော်ဟစ်ကြ၏။
၁၈ ရှင်ဘုရင်သည် အစဉ်အမြဲ အသက်ရှည်ပါစေ။ ရွှေငွေများစွာ မရရှိမချင်း အလောင်းကို မမြှုပ်နှံဘဲ မြို့၌ ကိုယ်တော်၏ ကျွန်တို့အား အဘယ်သို့ ပြုတော်မူသနည်း။ ရှေးရှင်ဘုရင်များလက်ထက်မှစ၍ အာဒံလက်ထက်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး၌ ဤကဲ့သို့ ပြုခဲ့ဖူးပါသလား။ သတ်မှတ်ဈေးနှုန်းဖြင့်သာ သေလွန်သူများကို မြှုပ်နှံခြင်းမပြုရဟု မိန့်တော်မူ၏။
၁၉ ရှင်ဘုရင်များသည် အသက်ရှင်သူများထံမှ နှစ်စဉ်အခွန်ကောက်ခံလေ့ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့သိပါသည်၊ သို့သော် သင်သည် ဤသို့ပြုလုပ်ရုံသာမက သေသူများထံမှလည်း နေ့စဉ်အခွန်ကောက်ခံပါသည်။
၂၀ ယခု အို မင်းကြီး၊ ဤအကြောင်းကြောင့် မြို့တစ်မြို့လုံး ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအရာကို သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ်တော် မသိပါသလော။
၂၁ ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့ပြောသမျှကို ကြားသောအခါ၊ အလွန်အမျက်ထွက်၍၊ ဤအမှု၌ ဒေါသသည် လောင်မြိုက်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ဤအမှုကို အဘယ်အရာမျှ မသိ။
၂၂ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ငါ့အမိန့်မရှိဘဲ ငါ့ပြည်၌ ဤဆိုးညစ်သောအမှုကို ပြုဝံ့သောသူကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်မှာနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ သင်သည် ငါ့ကို အမှန်ပြောလိမ့်မည်။
၂၃ သူတို့သည် ရိကာယုန်နှင့် သူ၏လူတို့၏ အမှုအလုံးစုံတို့ကို သူ့အား ပြောပြကြသောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်သည် အမျက်ထွက်၍ ရိကာယုန်နှင့် သူ၏လူတို့ကို ရှေ့တော်သို့ ခေါ်လာရန် အမိန့်ပေးလေ၏။
၂၄ ရိကာယုန်သည် သားသမီး၊ သားသမီး တစ်ထောင်ခန့်ကို ခေါ်၍ ပိုးထည်နှင့် ပန်းထိုးထည်များ ဝတ်ဆင်စေကာ မြင်းစီးစေပြီး သူ၏လူများဖြင့် ရှင်ဘုရင်ထံ စေလွှတ်လေ၏။ ငွေ၊ ရွှေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ အမြောက်အမြားနှင့် ခိုင်ခံ့လှပသော မြင်းတစ်ကောင်ကိုလည်း ယူ၍ ရှင်ဘုရင်အား လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလေ၏။ ထိုမြင်းဖြင့် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ဦးချကြ၏။ ရှင်ဘုရင်၊ ကျွန်များနှင့် အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ရိကာယုန်၏ အလုပ်ကို အံ့ဩကြ၏။ သူ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ရှင်ဘုရင်ထံ ယူဆောင်လာသော လက်ဆောင်ကို မြင်ကြ၏။
၂၅ ရှင်ဘုရင်သည် အလွန်နှစ်သက်တော်မူ၍ အံ့ဩတော်မူ၏။ ရိက္ခာယုန်သည် သူ့ရှေ့မှာထိုင်သောအခါ မင်းကြီးသည် သူ၏အမှုအလုံးစုံတို့ကို မေးမြန်းလေ၏။ ရိက္ခာယုန်သည် သူ၏စကားအလုံးစုံကို ရှင်ဘုရင်၊ သူ၏ကျွန်များနှင့် အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့ရှေ့မှာ ပညာရှိစွာ ပြောဆိုလေ၏။
၂၆ ရှင်ဘုရင်သည် ရိက္ခာယုန်၏ စကားများနှင့် သူ၏ ဉာဏ်ပညာကို ကြားသောအခါ၊ ရိက္ခာယုန်သည် သူ၏ ရှေ့မှောက်တွင် မျက်နှာသာရပြီး သူ၏ ဉာဏ်ပညာနှင့် ကောင်းမွန်သော ဟောပြောချက်များကြောင့် ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်အားလုံးနှင့် အီဂျစ်ပြည်သားအားလုံးထံမှ မျက်နှာသာနှင့် ကရုဏာကို ခံယူကာ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့သည် သူ့ကို အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။
၂၇ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်၏အမည်ကို ရိကာယုန်ဟု မခေါ်ရ၊ သေသူများထံမှ အခွန်ကောက်ခံသောကြောင့် ဖာရောဘုရင်ဟူသော အမည်ဖြင့် ခေါ်ဆိုရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအမည်ဖြင့် ဖာရောဘုရင်မှ မှည့်လေ၏။
၂၈ ရှင်ဘုရင်နှင့် သူ၏ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် ရိကာယုန်၏ ဉာဏ်ပညာကြောင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြသဖြင့် ရှင်ဘုရင်၏ လက်အောက်၌ သူ့ကို ဘုရင်အဖြစ် ခန့်အပ်ရန် အီဂျစ်ပြည်သားအားလုံးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၏။
၂၉ အီဂျစ်ပြည်သားများနှင့် ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် ထိုသို့ပြုကြသဖြင့် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ထိုဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းကြ၏။
၃၀ သူတို့သည် အီဂျစ်ဘုရင် အော့စဝီရစ်လက်ထက်တွင် ရီကာယွန်ဖာရောကို ဘုရင်ခံအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ပြီး ရီကာယွန်ဖာရောသည် အီဂျစ်ကို အုပ်ချုပ်ကာ မြို့တစ်မြို့လုံးကို နေ့စဉ် တရားမျှတမှုပေးသော်လည်း အော့စဝီရစ်ဘုရင်သည် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ရက်တွင် ထင်ရှားရန် ထွက်သွားသောအခါတွင် ပြည်သူများကို တရားစီရင်လေ့ရှိသည်။
၃၁ ဖာရောဘုရင်သည် အီဂျစ်အစိုးရကို ပရိယာယ်ကြွယ်စွာ သိမ်းပိုက်ပြီး အီဂျစ်ပြည်သားအားလုံးထံမှ အခွန်ကောက်ခံခဲ့သည်။
၃၂ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ဖာရောဘုရင်ကို အလွန်ချစ်ကြ၍၊ သူတို့ကို အုပ်စိုးသော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့နှင့် အဲဂုတ္တုပြည်၌ သူတို့၏အမျိုးအနွယ်အပေါင်းတို့ကို ဖာရောဟု ခေါ်ဝေါ်စေခြင်းငှာ အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်ကြ၏။
၃၃ ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်မှစ၍ အီဂျစ်ပြည်တွင် စိုးစံခဲ့သော ရှင်ဘုရင်အားလုံးကို ယနေ့တိုင်အောင် ဖာရောဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း ၁၅

၁ ထိုနှစ်တွင် ခါနာန်ပြည်တစ်ဝှမ်း၌ အစာခေါင်းပါးခြင်း အလွန်များပြားသဖြင့်၊ ထိုပြည်သားတို့သည် အစာခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် နေ၍မရကြ။
၂ အာဗြံနှင့် သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် အစာခေါင်းပါးမှုကြောင့် ထ၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားကြ၏။ မိဇရိမ်ချောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၊ လမ်းခရီးပင်ပန်းခြင်းကို သက်သာစေရန် ထိုအရပ်၌ အချိန်အတော်ကြာ နေကြ၏။

၃ အာဗြံနှင့် စာရဲတို့သည် မိဇရိမ်ချောင်းနား၌ လှည့်လည်နေကြစဉ်၊ အာဗြံသည် မိမိမယားစာရဲသည် အလွန်လှသည်ကို မြင်လေ၏။

၄ အာဗြံကလည်း၊ ဘုရားသခင်သည် သင့်အား ဤမျှလောက် လှပသော မျက်နှာဖြင့် ဖန်ဆင်းတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ငါ့ကိုသတ်၍ သင့်ကို ခေါ်သွားမည်ဟု ငါကြောက်၏။ ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့သောသူတို့သည် ဤအရပ်တို့၌ မရှိဟု အာဗြံအား ပြောဆို၏။

၅ ထိုအခါ သင်သည် ဤသို့ပြုရမည်။ ငါကောင်းစား၍ ငါတို့သည် အသေမခံဘဲ အသက်ရှင်မည်အကြောင်း၊ သင့်ကိုမေးမြန်းသောသူအပေါင်းတို့အား သင်သည် ငါ့ညီမဖြစ်သည်ဟု ပြောလော့။

၆ အာဗြံသည်လည်း အစာခေါင်းပါးမှုကြောင့် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ မိမိနှင့်အတူ လာသော သူအပေါင်းတို့အားလည်း ထိုနည်းတူ မှာထားလေ၏။ မိမိတူ လောတကိုလည်း မှာထား၏။ စာရဲအကြောင်း အဲဂုတ္တုလူတို့သည် သင့်အား မေးလျှင်၊ သူသည် အာဗြံ၏ညီမဖြစ်သည်ဟု ပြောလော့။

၇ သို့သော်လည်း ဤအမိန့်များအားလုံးဖြင့် အာဗြံသည် သူတို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းမရှိဘဲ၊ စာရဲကိုယူ၍ သေတ္တာတစ်လုံးထဲတွင်ထည့်ကာ သူတို့၏အိုးများကြားတွင် ဝှက်ထားလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အာဗြံသည် အီဂျစ်လူတို့၏ မကောင်းမှုကြောင့် စာရဲအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်နေ၏။

၈ အာဗြံနှင့် သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် မိဇရိမ်ချောင်းမှ ထွက်၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်ကြ၏။ မြို့တံခါးမှ မဝင်မီ ကင်းစောင့်တို့သည် လာကြလျှင်၊ သင်တို့ဥစ္စာထဲက ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ကို ရှင်ဘုရင်အား ပေးကြလော့၊ ထိုမှ မြို့ထဲသို့ ဝင်ကြလော့ဟု မှာထားကြ၏။ အာဗြံနှင့် သူနှင့်အတူ ပါသော သူတို့သည်လည်း ပြုကြ၏။

၉ အာဗြံသည် သူနှင့်အတူပါသောလူတို့နှင့်အတူ အီဂျစ်ပြည်သို့ ရောက်လာ၍ စာရဲဝှက်ထားသော သေတ္တာကို ယူဆောင်လာသဖြင့် အီဂျစ်လူတို့သည် သေတ္တာကို မြင်ကြ၏။

၁၀ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် အာဗြံထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါတို့မမြင်ရသော ဤသေတ္တာထဲမှာ အဘယ်အရာရှိသနည်း။ ယခု သေတ္တာကိုဖွင့်၍ သေတ္တာ၌ရှိသမျှ၏ ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ကို ရှင်ဘုရင်အား ပေးလော့ဟု မေးမြန်းကြ၏။

၁၁ အာဗြံကလည်း၊ ဤသေတ္တာကို ငါမဖွင့်၊ ကိုယ်တော်တောင်းသမျှကို ငါပေးမည်ဟု ဆိုလျှင်၊ ဖာရောဘုရင်၏ ကျွန်တို့က၊ ဤသေတ္တာသည် ကျောက်မြတ်များနှင့်လုပ်သော သေတ္တာဖြစ်ပါ၏။ ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ပေးပါဟု အာဗြံအား ပြန်ပြောကြ၏။

၁၂ အာဗြံကလည်း၊ သင်အလိုရှိသမျှကို ငါပေးမည်။ သို့သော် သေတ္တာကို မဖွင့်ရဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၃ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် အာဗြံကို ဖိ၍ သေတ္တာကို တွန်းဖွင့်ကြ၏။ ထိုသေတ္တာ၌ လှသောမိန်းမတယောက်ရှိသည်ကို မြင်ကြ၏။

၁၄ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် စာရဲကိုမြင်သောအခါ၊ သူ၏အလှကို အလွန်အံ့သြကြ၏။ စာရဲသည် အလွန်လှသောကြောင့် ဖာရောဘုရင်၏ မှူးမတ်များနှင့် ကျွန်အပေါင်းတို့သည် စာရဲကို ဖူးမြော်ရန် စုဝေးကြ၏။ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည်လည်း ပြေး၍ မိမိတို့မြင်သမျှကို ဖာရောဘုရင်အား ပြန်ကြားကြ၏။ စာရဲကိုလည်း ရှင်ဘုရင်အား ချီးမွမ်းကြ၏။ ဖာရောဘုရင်ကလည်း၊ သူမကို ခေါ်ခဲ့ဟု အမိန့်တော်ရှိ၍၊ ထိုမိန်းမသည် ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ လာကြ၏။

၁၅ ဖာရောဘုရင်သည် စာရဲကိုမြင်၍ အလွန်နှစ်သက်တော်မူ၏။ သူ၏အလှကြောင့် အံ့သြခြင်းသို့ရောက်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်သည်လည်း သူမအတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက်၍ သူမအကြောင်းသိတင်းကြားပြောသောသူတို့အား လက်ဆောင်များပေးလေ၏။

၁၆ ထိုမိန်းမကို ဖာရောဘုရင်၏အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ၊ အာဗြံသည် မိမိမယားအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေး၍၊ ဖာရောဘုရင်လက်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူမည်အကြောင်း ထာဝရဘုရားအား တောင်းပန်လေ၏။

၁၇ စာရဲသည်လည်း ထိုအချိန်၌ ဆုတောင်းလေ၏။ အို ထာဝရဘုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်၏သခင် အာဗြံအား သူ၏ပြည်နှင့် သူ့အဘ၏အိမ်မှ ခါနာန်ပြည်သို့ သွားရန် မိန့်တော်မူ၏။ သူသည် ကိုယ်တော်၏ အမိန့်တော်ကို လိုက်လျှောက်လျှင် သူ့အား ကောင်းမှုပြုမည်ဟု ကတိပြုတော်မူ၏။ ယခု အကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်တော် မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း ပြုပါပြီ။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ငါတို့၏ပြည်နှင့် ငါတို့၏မိသားစုများကို ထားခဲ့ပြီး တစ်ပါးသောပြည်သို့၎င်း၊ ယခင်က မသိသော လူမျိုးထံသို့၎င်း သွားခဲ့ကြပါပြီ။

၁၈ ကျွန်ုပ်တို့သည် အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးကို ရှောင်ရှားရန် ဤပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်၊ ဤဘေးဆိုးသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အို ထာဝရဘုရား၊ ယခုတွင်၊ ဤညှဉ်းဆဲသူ၏လက်မှ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်နှုတ်တော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏ ကရုဏာတော်ကြောင့် အကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးပြုတော်မူပါ။

၁၉ ထာဝရဘုရားသည် စာရဲ၏ စကားကို နားထောင်တော်မူ၍၊ စာရဲကို ဖာရောဘုရင်၏ လက်မှ ကယ်လွှတ်စေခြင်းငှာ ကောင်းကင်တမန်ကို စေလွှတ်တော်မူ၏။

၂၀ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ကြွလာ၍ စာရဲရှေ့မှာ ထိုင်တော်မူ၏။ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် သူတို့အပေါ်မှာ ရပ်နေသည်ကို စာရဲအား ထင်ရှား၍ "မကြောက်နှင့်။ ထာဝရဘုရားသည် သင်၏ပဌနာကို ကြားတော်မူပြီ။"

၂၁ ရှင်ဘုရင်သည် စာရဲထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင့်ကို ဤအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသော ထိုသူကား အဘယ်သူနည်းဟု မေးတော်မူလျှင်၊ စာရဲက၊ သူသည် ငါ့ညီဖြစ်သည်ဟု လျှောက်၏။

၂၂ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သူ့ကို ကြီးမြတ်စေခြင်း၊ ချီးမြှောက်ခြင်း၊ မှာထားတော်မူသမျှသော ကောင်းမှုတို့ကို သူ့အား ပြုစေခြင်းငှာ ငါတို့၌ တာဝန်ရှိသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် အာဗြံထံသို့ ငွေ၊ ရွှေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာများစွာ၊ နွားများ၊ ကျွန်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမတို့ကို စေလွှတ်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် အာဗြံကို ခေါ်ခဲ့ဟု အမိန့်တော်ရှိ၍၊ သူသည် နန်းတော်ဝင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုညဉ့်၌လည်း အာဗြံကို အလွန်ချီးမြှောက်တော်မူ၏။

၂၃ ရှင်ဘုရင်သည် စာရဲနှင့် စကားပြောအံ့သောငှါ ချဉ်းကပ်တော်မူလျှင်၊ သူမကို တို့ခြင်းငှါ လက်တော်ကို ဆန့်တော်မူ၏။ ကောင်းကင်တမန်သည် သူ့ကို အလွန်ရိုက်ပုတ်လေ၏။ ထိုအခါ သူသည် ကြောက်လန့်၍ သူမထံသို့ မချဉ်းကပ်ဘဲ နေ၏။

၂၄ ရှင်ဘုရင်သည် စာရဲထံသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ၊ ကောင်းကင်တမန်သည် သူ့ကို မြေပေါ်မှာ ဒဏ်ခတ်၍၊ တစ်ညလုံး ထိုသို့ပြုသဖြင့် ရှင်ဘုရင်သည် အလွန်ထိတ်လန့်လေ၏။

၂၅ ထိုည၌ ကောင်းကင်တမန်သည် စာရဲကြောင့် ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်အပေါင်းတို့နှင့် နန်းတော်သားအပေါင်းတို့ကို ကြီးစွာသော ဒဏ်ခတ်

လေ၏။ ထိုညဉ့်၌ ဖာရောဘုရင်၏ နန်းတော်သားတို့သည် ကြီးစွာသော ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း ရှိကြ၏။
၂၆ ဖာရောဘုရင်သည် မိမိအပေါ်၌ ရောက်သော ဘေးဥပဒ်ကို မြင်လျှင်၊ ဤမိန်းမကြောင့် ဤအမှုသည် ငါ၌ ဖြစ်ရပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။ သူမနှင့် ဝေးဝေးသွား၍ သာယာသောစကားကို ပြောလေ၏။
၂၇ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်နှင့်အတူ ဤနေရာသို့ ရောက်လာသော သူအကြောင်းကို ငါ့အား ပြောပြပါဟု စာရဲအား မိန့်တော်မူလျှင်၊ စာရဲက၊ ဤသူသည် ငါ့ခင်ပွန်းဖြစ်၏။ သင်သည် မတရားသောအမှုအားဖြင့် သူ့ကို သတ်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် သူသည် ငါ့ညီဖြစ်သည်ဟု ငါပြောပြီးပြီဟု လျှောက်၏။
၂၈ ရှင်ဘုရင်သည် စာရဲကို ဝေးဝေးနေ၍ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန် ခံရသော ဒဏ်များသည် သူနှင့် သူ၏အိမ်သားများအပေါ်မှ ငြိမ်းလေ၏။ စာရဲကြောင့် မိမိခံရသည်ကို ဖာရောဘုရင် သိတော်မူလျှင်၊ ထိုအမှုကို မင်းကြီးသည် အလွန်အံ့ဩလေ၏။
၂၉ နံနက်အချိန်၌ ရှင်ဘုရင်သည် အာဗြံကို ခေါ်၍ သင်သည် ငါ့ကို အဘယ်သို့ ပြုသနည်း။ ငါသည် သူ့ကို မယားအဖြစ် သိမ်းယူ၍ သူသည် ငါ့ညီမဖြစ်သည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဆိုသနည်း။ ဤကြီးစွာသော ဘေးဒုက္ခသည် ငါနှင့် ငါ့အိမ်သူအိမ်သားတို့အပေါ်သို့ ရောက်လေပြီ။
၃၀ ယခု သင်၏မယားသည် ဤမည်သောသူဖြစ်၏။ သူ့ကြောင့် ငါတို့အားလုံးသေကြမည်ကို စိုးရိမ်စရာရှိသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဖာရောဘုရင်သည်လည်း နွားများ၊ ကျွန်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမ၊ ရွှေငွေတို့ကို အာဗြံအား ပေးစရာဘို့ ထပ်၍ယူ၍ မယားစာရဲထံသို့ ပြန်ပေး၏။
၃၁ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိမယားငယ်တို့မှ ရသော အပျိုကညာကို ယူ၍ စာရဲအား အစေခံအဖြစ် ပေးစားလေ၏။
၃၂ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ငါ့သမီးသည် ဤမိန်းမကြောင့် ငါတို့၌ ခံရသော ဘေးဥပဒ်ကို မြင်ပြီးမှ၊ ဤလူ၏အိမ်၌ အစေခံဖြစ်ခြင်းထက် ငါ့အိမ်၌ အစေခံဖြစ်ခြင်းသည် သာ၍ကောင်း၏ဟု သမီးတော်အား မိန့်တော်မူ၏။
၃၃ အာဗြံသည် ထ၍ မိမိဥစ္စာရှိသမျှနှင့်တကွ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားလေ၏။ ဖာရောဘုရင်သည်လည်း မိမိလူအချို့နှင့် သူနှင့်အတူ လိုက်သွားသောသူအပေါင်းတို့ကို လိုက်စေဟု အမိန့်ပေးလေ၏။
၃၄ အာဗြံသည် ယဇ်ပလ္လင်ကိုတည်၍ အစကတဲထိုးခဲ့သော ခါနာန်ပြည်သို့ ပြန်လေ၏။
၃၅ အာဗြံ၏ညီ ခါရန်၏သား လောတသည် နွား၊ သိုးစု၊ တဲများနှင့် များစွာသောဥစ္စာရှိ၏၊ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြံကြောင့် သူတို့၌ ကျေးဇူးပြုတော်မူ၏။
၃၆ အာဗြံသည် ထိုပြည်၌နေသောအခါ၊ လောတ၏ နွားကျောင်းသားတို့သည် အာဗြံ၏ နွားကျောင်းသားတို့နှင့် ရန်ဖြစ်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏ ဥစ္စာသည် များပြားလွန်းသောကြောင့်၊ ထိုပြည်၌ အတူနေ၍ မနေနိုင်ကြ။ သူတို့၏ တိရစ္ဆာန်များကြောင့် ထိုမြေသည် သူတို့ကို မဆံ့နိုင်။
၃၇ အာဗြံ၏ သိုးထိန်းတို့သည် သိုးထိန်းများ သိုးထိန်းရန် သွားသောအခါ ထိုပြည်သားများ၏ လယ်ကွင်းများထဲသို့ မဝင်ကြသော်လည်း လောတ၏ သိုးထိန်းများကား ထိုပြည်သားများ၏ လယ်ကွင်းများတွင် ကျက်စားခွင့်ရှိသောကြောင့် အခြားနည်းဖြင့် မသွားခဲ့ကြပေ။
၃၈ ထိုပြည်သားတို့သည် ဤအမှုကို နေ့တိုင်းမြင်၍ လောတ၏ နွားကျောင်းသားတို့ကြောင့် အာဗြံထံသို့လာ၍ ရန်တွေ့ကြ၏။
၃၉ အာဗြံကလည်း၊ ဤပြည်သားတို့သည် ငါ့ကို ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်စေခြင်းငှာ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကိုပြုသနည်း။ သင်၏ နွားကျောင်းသားကို အခြားသူတို့၏ လယ်ကွင်း၌ သင်၏ နွားများကို ကျွေးမွေးစေခြင်းငှာ အမိန့်ပေးသနည်း။ ခါနာန်အမျိုးသားတို့တွင် ဤပြည်၌ ငါသည် ဧည့်သည်ဖြစ်ကြောင်းကို သင်မသိသလော။ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ဤသို့ပြုသနည်း။
၄၀ ထိုအကြောင်းကြောင့် အာဗြံသည် လောတနှင့် နေ့တိုင်းရန်တွေ့သော်လည်း၊ လောတသည် နားမထောင်ဘဲ၊ ထိုစကားကိုသာ နားထောင်လေ၏။ ထိုပြည်သားတို့သည် လာ၍ အာဗြံအား ကြားပြောကြ၏။
၄၁ အာဗြံကလည်း၊ ဤပြည်သားတို့အဘို့ သင်သည် အဘယ်မျှကာလပတ်လုံး ငါ့အဘို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည်နည်း။ ယခု ငါတို့သည် ညီအစ်ကိုချင်းဖြစ်၍၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း မရှိပါစေနှင့်ဟု လောတကို ငါတောင်းပန်၏။
၄၂ ငါ့ထံမှ ခွဲထွက်၍ သင်၏တိရစ္ဆာန်များနှင့် သင်၏ဥစ္စာရှိသမျှနှင့်အတူ နေထိုင်ရာအရပ်ကို ရွေးချယ်ပါဟု ငါတောင်းပန်၏။ သို့သော် သင်နှင့် သင်၏အိမ်သူအိမ်သားတို့သည် ငါနှင့် ဝေးဝေးနေလော့။
၄၃ ငါ့ထံမှ ထွက်သွားရန် မကြောက်နှင့်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သင့်အား ထိခိုက်နစ်နာစေပါက ငါ့ကို အသိပေးပါ။ သင့်အမှုကို သူ့ထံမှ ငါလက်စားချေမည်။ ငါ့ထံမှသာ ထွက်သွားလော့။
၄၄ အာဗြံသည် ဤစကားအလုံးစုံတို့ကို လောတအား ပြောပြီးသည်နောက်၊ လောတသည် ထ၍ ယော်ဒန်ချိုင့်သို့ မျှော်ကြည့်၏။
၄၅ ဤနေရာတစ်ခုလုံးသည် ရေကောင်းစွာရရှိပြီး၊ လူတို့အတွက် ကောင်းမွန်ရုံသာမက တိရစ္ဆာန်များအတွက်လည်း ကျက်စားရာနေရာဖြစ်သည်ကို သူမြင်တွေ့၏။
၄၆ လောတသည် အာဗြံထံမှ ထိုအရပ်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင်၊ ထိုအရပ်၌ တဲကိုဆောက်၍ သောဒုံမြို့၌ နေလေ၏။ ထိုသူတို့သည် အချင်းချင်း ခွဲခွာသွားကြ၏။
၄၇ အာဗြံသည် ဟေဗြုန်မြို့ မံရေလွင်ပြင်၌ နေ၍ ထိုအရပ်၌ တဲဆောက်လေ၏။ အာဗြံသည် ထိုအရပ်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလေ၏။

အခန်း ၁၆

၁ထိုအခါ ဧလံမင်းကြီး ခေဒေါရလောမာသည် အိမ်နီးချင်းမင်းကြီးအပေါင်းတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ ထိုမင်းလက်ထက်၌ လက်အောက်ခံသော ရှိနာမင်းကြီး နိမ်ရောဒ၊ ဂေါယိမ်မင်းကြီး တိဒလ၊ လောသာမင်းကြီး အာရုတ်တို့ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ အာရုတ်မင်းနှင့် ပဋိညာဉ်ဖွဲ့လျက်၊ ငါ့ထံသို့လာ၍ ငါ့ကိုကူညီကြလော့။ သောဒုံမြို့နှင့် မြို့သားအပေါင်းတို့ကို ငါတို့သည် လုပ်ကြံရမည်အကြောင်း၊ သူတို့သည် ဆယ်သုံးနှစ်ပတ်လုံး ငါ့ကိုပုန်ကန်ကြပြီ။
၂ ဤမင်းကြီးလေးပါးတို့သည် လူရှစ်သိန်းခန့်ရှိသော တပ်များနှင့်အတူ ချီသွား၍ လမ်းတွင်တွေ့သမျှသော လူတို့ကို သတ်ကြ၏။
၃ သောဒုံနှင့် ဂေါမောရမင်းကြီး ငါးပါးတည်း၊ အာဒမာမင်းကြီးရှိနပ်၊ ဇေဘိုင်မင်းကြီးရှေမဗာ၊ သောဒုံမင်းကြီးဗေရ၊ ဂေါမောရမင်းကြီးဗေရ

ရှာ၊ ဇောရမင်းကြီးဗေလာတို့သည် သူတို့ကိုကြိုဆိုရန် ထွက်လာ၍ စိဒ္ဒိမ်ချိုင့်၌ စုဝေးကြ၏။

၄ ဤမင်းကြီးကိုးပါးတို့သည် စိဒ္ဒိမ်ချိုင့်၌ စစ်တိုက်ကြ၍၊ သောဒုံမင်းကြီးနှင့် ဂေါမောရမင်းကြီးတို့သည် ဧလံမင်းကြီးများရှေ့မှာ ရှုံးကြ၏။

၅ စိဒ္ဒိမ်ချိုင့်ဝှမ်းသည် ထုံးတွင်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေသဖြင့် ဧလံမင်းကြီးများသည် သောဒုံမင်းကြီးများကို လိုက်လံရှာဖွေကြသဖြင့် သောဒုံမင်းကြီးများသည် ၎င်းတို့၏တပ်များနှင့်အတူ ထွက်ပြေးကာ ထုံးတွင်းများထဲသို့ ကျရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျန်ကြွင်းသူအားလုံးသည် ဘေးကင်းရာသို့ တောင်ပေါ်သို့ ပြေးသွားကြသည်။ ဧလံမင်းကြီးငါးပါးတို့သည် သူတို့နောက်သို့ လိုက်လံရှာဖွေကာ သောဒုံမြို့တံခါးအထိ လိုက်လံရှာဖွေကြပြီး သောဒုံမြို့တွင် ရှိရှိသမျှကို သိမ်းယူသွားကြသည်။

၆ သူတို့သည် သောဒုံမြို့နှင့် ဂေါမောရမြို့ရှိသမျှတို့ကို လုယက်ကြ၏။ အာဗြံညီသား လောတနှင့် သူ၏ဥစ္စာကိုလည်း သိမ်းယူ၍၊ သောဒုံမြို့ရှိသမျှသော ဥစ္စာတို့ကိုလည်း သိမ်းယူ၍ သွားကြ၏။ တိုက်ပွဲတွင်ရှိသော အာဗြံ၏ကျွန် ယူနစ်သည် ထိုအမှုကိုမြင်လျှင်၊ ရှင်ဘုရင်တို့သည် သောဒုံမြို့တို့ကို ပြုသမျှကိုရင်း၊ လောတသည် သူတို့လက်သို့ သိမ်းသွားခြင်းကိုရင်း အာဗြံအား ပြန်ကြားလေ၏။

၇ ထိုစကားကိုကြားလျှင်၊ အာဗြံသည် မိမိနှင့်အတူပါသော လူသုံးရာရှစ်ယောက်ခန့်နှင့်အတူ ထ၍၊ ထိုညဉ့်၌ ထိုမင်းကြီးတို့ကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်သဖြင့်၊ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် အာဗြံနှင့် သူ၏လူတို့ရှေ့မှာ လဲကျကြလေ၏။ မင်းကြီးလေးပါးမှတပါး အဘယ်သူမျှ မကျန်ကြွင်းရ။ ထွက်ပြေးသောမင်းကြီးလေးပါးမှတပါး အဘယ်သူမျှ မိမိလမ်းသို့ လိုက်သွားကြ၏။

၈ အာဗြံသည် သောဒုံမြို့၏ ဥစ္စာရှိသမျှကိုရင်း၊ လောတနှင့် သူ၏ဥစ္စာ၊ သူ့မယားများ၊ သူငယ်များနှင့် သူ့ဥစ္စာရှိသမျှကိုရင်း ပြန်ရလေ၏။ လောတ၌ အဘယ်အရာမျှ လိုလေသေးမရှိ။

၉ ထိုမင်းကြီးများကို လုပ်ကြံပြီး ပြန်လာသော အခါ သူနှင့် သူ၏လူတို့သည် မင်းကြီးများ အတူတကွ စစ်တိုက်ခဲ့ကြသော စိဒ္ဒိမ်ချိုင့်ဝှမ်းကို ဖြတ်သွားကြ၏။

၁၀ သောဒုံမင်းကြီး ဗေရနှင့် သူနှင့်အတူပါသော သူ၏လူများသည် အာဗြံနှင့် သူ၏လူများကို ခရီးဦးကြိုပြုရန် သူတို့ကျခဲ့သော ထုံးတွင်းများမှ ထွက်လာကြ၏။

၁၁ ဂျေရုဆလင်မြို့၏ ရှင်ဘုရင် အဒေါနိဇေဒက်၊ ရှေမသည် မိမိလူများနှင့်အတူ အာဗြံနှင့် သူ၏လူများကို မုန့်နှင့် စပျစ်ရည်ယူ၍ ခရီးဦးကြိုပြုရန် ထွက်သွားပြီး မေလက်ချိုင့်ဝှမ်းတွင် အတူတကွ နေကြ၏။

၁၂ အဒေါနိဇေဒက်သည်လည်း အာဗြံကို ကောင်းချီးပေး၍၊ အာဗြံသည် ရန်သူတို့လက်မှ ယူဆောင်လာသမျှထဲက ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ကို ပေး၏။ အကြောင်းမူကား၊ အဒေါနိဇေဒက်သည် ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ ယဇ်ပုရောဟိတ်ဖြစ်၏။

၁၃ သောဒုံနှင့် ဂေါမောရမြို့၏ မင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ထိုမြို့၌ရှိသော မိမိတို့၏ ကျွန်များနှင့်အတူ အာဗြံထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အာဗြံသည် သုံ့ပန်းအဖြစ် သိမ်းယူခဲ့သော ကျွန်တို့ကို ပြန်ပေး၍၊ ဥစ္စာရှိသမျှကို မိမိအဘို့ ယူဆောင်သွားစေခြင်းငှါ တောင်းပန်ကြ၏။

၁၄ အာဗြံကလည်း၊ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၍၊ ငါ့ဝိညာဉ်ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှ ရွေးနှုတ်တော်မူ၍၊ ယနေ့ ငါ့ကို ရန်သူတို့လက်မှ ကယ်နှုတ်၍ ငါ့လက်၌ အပ်တော်မူသော ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ အာဗြံသည် ငါတို့ဥစ္စာအားဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသည်ဟု နက်ဖြန်နေ့၌ သင်တို့သည် ဝါကြွားခြင်းငှာ၊ သင်တို့ဥစ္စာကို ငါမယူဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၅ ငါကိုးစားသော ငါ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားက၊ သင်သည် အဘယ်အရာမျှ မချိုတဲ့ရ၊ အကြောင်းမူကား၊ သင်၏လက်ဖြင့် ပြုလေသမျှတို့၌ ငါသည် သင့်အား ကောင်းချီးပေးမည်။

၁၆ ယခုမူကား၊ ဤအရာအလုံးစုံသည် သင်၏ဥစ္စာဖြစ်၏။ ယူ၍သွားလော့။ ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ အသက်ရှင်သောသူထံမှ ခြေနင်းကြိုး သို့မဟုတ် ချည်မျှင်အထိ ငါသည် သင့်ထံမှ မနှုတ်မယူ။ ငါနှင့်အတူ စစ်တိုက်သွားသောသူများ၏ ရိက္ခာကုန်ကျစရိတ်၊ ငါနှင့်အတူ လိုက်သွားသော အာနာ၊ အာရှကောလ၊ မံရေ၊ သူတို့နှင့် သူတို့၏လူများ၊ အိတ်များကို စောင့်ရန် ကျန်ခဲ့သောသူတို့သည်လည်း လုယူရာဥစ္စာ၏ ဝေစုကို ယူရကြမည်။

၁၇ သောဒုံမင်းကြီးတို့သည် အာဗြံပြောသမျှအတိုင်း ပေး၍၊ သူအလိုရှိသည်အတိုင်း မယူရန် အတင်းအကျပ်ပြုသော်လည်း သူ မယူဘဲနေ၏။

၁၈ ထိုအခါ သူသည် သောဒုံမင်းကြီးများနှင့် သူတို့၏လူများကို နှင်ထုတ်ပြီး လောတအကြောင်း အမိန့်ပေးသဖြင့် သူတို့သည် မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်သွားကြ၏။

၁၉ မိမိညီသား လောတကိုလည်း မိမိဥစ္စာနှင့်တကွ လွှတ်လိုက်၍ သူသည် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားလေ၏။ လောတသည် မိမိနေရပ် သောဒုံမြို့သို့ ပြန်သွားလေ၏။ အာဗြံနှင့် သူ၏လူတို့သည် ဟေဗြုန်မြို့ မံရေလွင်ပြင်သို့ မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်သွားကြ၏။

၂၀ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် ဟေဗြုန်မြို့၌ အာဗြံအား တစ်ဖန်ထင်ရှားတော်မူ၍၊ မကြောက်နှင့်။ သင်၏အကျိုးသည် ငါ့ရှေ့မှာ အလွန်ကြီးလှ၏။ ငါသည် သင့်ကို မစွန့်ပစ်၊ ငါသည် သင့်ကို များပြားစေ၍ ကောင်းချီးပေးမည်။ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းကင်ကြယ်များကဲ့သို့ မတိုင်းတာနိုင်၊ မရေတွက်နိုင်သော ကြယ်များကဲ့သို့ ဖြစ်စေမည်။

၂၁ သင်၏မျက်စိနှင့်မြင်သော ဤပြည်အပေါင်းတို့ကို သင်၏အမျိုးအနွယ်အား ငါပေးမည်။ ငါသည် သူတို့ကို ထာဝရအမွေအဖြစ် ပေးမည်။ ခွန်အားရှိလော့။ မကြောက်နှင့်။ ငါ့ရှေ့၌ လျှောက်လှမ်း၍ စုံလင်ခြင်းရှိလော့။

၂၂ အာဗြံသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်တွင်၊ ထိုနှစ်တွင် ဖာလက်သား ရာဂေါသည် အနိစ္စရောက်၍၊ ရာဂေါသည် အသက်နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာသုံးဆယ်ကိုးနှစ်စေ့သော် သေလေ၏။

၂၃ အာဗြံ၏မယား ခါရန်၏သမီး စာရဲသည် ထိုကာလ၌ မြုံလျက်ရှိ၏။ အာဗြံအား သားသမီးကို မဘွားမြင်။

၂၄ ထိုမိန်းမသည် သားမဘွားကြောင်း သိမြင်သောအခါ၊ ဖာရောဘုရင်ပေးသော မိမိကျွန်မ ဟာဂရကို ယူ၍၊ မိမိခင်ပွန်း အာဗြံအား မယားဖြစ်စေခြင်းငှာ အပ်ပေးလေ၏။

၂၅ အကြောင်းမူကား၊ ဟာဂရသည် စာရဲသွန်သင်သည်အတိုင်း စာရဲ၏အကျင့်အကြံအလုံးစုံတို့ကို သင်ပြီးဖြစ်၍၊ ကောင်းသောအကျင့်တို့ကို လိုက်လျှောက်ရာတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ချို့ယွင်းချက်မရှိခဲ့ပေ။

၂၆ စာရဲကလည်း၊ အကျွန်ုပ်၏ ကျွန်မဟာဂရ ရှိပါ၏။ သူ့ထံသို့ သွား၍ အကျွန်ုပ်ဒူးထောက်လျက် သားဘွားခြင်း၊ သူ့အားဖြင့် အကျွန်

ပ်သည်လည်း သားသမီးရခြင်း ရှိပါလိမ့်မည်ဟု အာဗြံအား ပြောဆို၏။

၂၇ အာဗြံသည် ခါနာန်ပြည်၌ ဆယ်နှစ်နေပြီးမှ၊ အသက်ရှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိသောအခါ၊ စာရဲသည် ဟာဂရကို ပေးလေ၏။

၂၈ အာဗြံသည် မိမိမယားစာရဲ၏ စကားကို နားထောင်၍၊ မိမိကျွန်မ ဟာဂရကို သိမ်းယူလေ၏။ အာဗြံသည်လည်း သူ့ထံသို့လာ၍ ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။

၂၉ ဟာဂရသည် မိမိပဋိသန္ဓေယူကြောင်းကိုမြင်လျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်လေ၏။ မိမိသခင်မကိုလည်း မထီမဲ့မြင်ပြုလေ၏။ ငါ့သခင်မ စာရဲထက် ငါသည် ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ သာ၍ကောင်း၏။ ငါ့သခင်မ စာရဲနှင့်အတူနေသမျှကာလပတ်လုံး သူသည် ကိုယ်ဝန်မဆောင်ခဲ့။ သို့သော် ထာဝရဘုရားသည် ငါ့ကို ဤမျှတိုတောင်းသောအချိန်၌ ပဋိသန္ဓေယူစေတော်မူပြီ။

၃၀ ဟာဂရသည် အာဗြံနှင့်ပဋိသန္ဓေယူသည်ကို စာရဲမြင်လျှင်၊ မိမိကျွန်မကို ငြူစူလေ၏။ စာရဲကလည်း၊ ဤအမှုသည် ငါ့ထက်သာ၍ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု တွေးတောလေ၏။

၃၁ စာရဲကလည်း၊ ငါ့အပြစ်သည် သင့်အပေါ်မှာ ကျရောက်ပါစေ။ သင်သည် သားသမီးတို့အတွက် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ဆုတောင်းသောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ငါ့အား ပေးတော်မူမည်အကြောင်း၊ ငါ့အတွက် အဘယ်ကြောင့် မဆုတောင်းသနည်း။

၃၂ သင့်ရှေ့မှာ ဟာဂရနှင့် ငါပြောသောအခါ၊ သူသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သင်သည် သူ့ကို ဘာမှမပြောဘဲနေသောကြောင့်၊ ထာဝရဘုရားသည် ငါနှင့် သင့်အမှုကို စီရင်တော်မူပါစေသော။

၃၃ အာဗြံကလည်း၊ သင်၏ကျွန်မသည် သင်၏လက်၌ရှိ၏။ သင်အလိုရှိသည်အတိုင်း သူ၌ပြုလော့ဟုဆိုလျှင်၊ စာရဲသည် သူ့ကိုညှဉ်းဆဲသဖြင့်၊ ဟာဂရသည် သူမထံမှ တောသို့ ထွက်ပြေးလေ၏။

၃၄ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် သူမပြေးရာနေရာ ရေတွင်းနားမှာတွေ့၍ မကြောက်နှင့်။ ငါသည် သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို များပြားစေမည်။ သင်သည် သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်လိမ့်မည်။ ထိုသားကို ဣရှမေလအမည်ဖြင့် မှည့်ရမည်။ ယခု သင်၏သခင်မ စာရဲထံသို့ ပြန်သွား၍ သူ၏အုပ်စိုးခြင်းကို ခံလော့။

၃၅ ဟာဂရသည် ထိုရေတွင်းကို ဗေရလဟဲရောဟု သမုတ်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကာဒေရှမြို့နှင့် ဗေရက်တောကြား၌ ရှိ၏။

၃၆ထိုအခါ ဟာဂရသည် မိမိသခင်အိမ်သို့ ပြန်သွား၍ ကာလအတန်ကြာသောအခါ၊ ဟာဂရသည် အာဗြံအား သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်၏။ အာဗြံသည် ထိုသားကို ဣရှမေလအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ အာဗြံသည် သားကို ဘွားမြင်သောအခါ အသက်ရှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသတည်း။

အခန်း ၁၇

၁ ထိုကာလ၌၊ အာဗြံအသက် ကိုးဆယ့်တစ်နှစ်တွင်၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် တုဗလအမျိုးသားတို့ကို စစ်တိုက်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် လူသားတို့ကို မြေကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ ကွဲပြားစေတော်မူသောအခါ၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် ကာနောပိလွင်ပြင်သို့ သွား၍ ကိုယ်ယောင်ထင်ရှားကြ၏။ ထိုအရပ်၌ မြို့များကို တည်ဆောက်၍ တိဘရမြစ်နားမှာ နေကြ၏။

၂ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် တပ်စကာနာ၌ နေကြ၏။ သူတို့၏နယ်နိမိတ်သည် တိဘရမြစ်တိုင်အောင်ရှိ၏။ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် တပ်စကာနာ၌ မြို့တစ်မြို့ကို တည်ဆောက်ကြ၏။ သူတို့၏အဘ တုဗလသား ရှဗီနာ၏အမည်ကို အစွဲပြု၍ ရှဗီနာဟု မှည့်ခေါ်ကြ၏။ ယနေ့တိုင်အောင် ထိုအရပ်၌ နေကြ၏။

၃ ထိုကာလ၌ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် တုဗလအမျိုးသားတို့နှင့် စစ်တိုက်ကြ၍၊ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ရှေ့မှာ ရှုံးကြ၍၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် တုဗလအမျိုးသား သုံးရာခုနစ်ဆယ်တို့ကို ကျဆုံးစေကြ၏။

၄ထိုအခါ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့အား သင်တို့သည် ငါတို့နှင့်အတူ စုံဘက်ခြင်းကို မခံရကြ။ အဘယ်သူမျှ မိမိသမီးကို ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့အား မပေးစားရဟု ကျိန်ဆိုကြ၏။

၅ထိုကာလ၌ တုဗလသမီးအပေါင်းတို့သည် လှကြ၏။ ထိုအခါ မြေကြီးတပြင်လုံး၌ တုဗလသမီးကဲ့သို့ လှသောမိန်းမတစုံတယောက်မျှ မတွေ့ရ။

၆ မိန်းမတို့၏ အလှအပကို နှစ်သက်သောသူအပေါင်းတို့သည် တုဗလသမီးတို့ထံသို့ သွား၍ သူတို့နှင့် မယားများကို ယူကြ၏။ မိန်းမတို့၏ အလှအပကို အလွန်နှစ်သက်သော လူသားများ၊ ရှင်ဘုရင်များနှင့် မင်းသားများသည် ထိုကာလ၌ တုဗလသမီးတို့နှင့် မယားများကို ယူကြ၏။

၇ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့အား မိမိတို့သမီးများကို မပေးစားဟု ကျိန်ဆို၍ သုံးနှစ်စေ့သောအခါ၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသား အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်သည် တုဗလအမျိုးသမီးအချို့ကို သိမ်းယူရန် သွားကြသော်လည်း မတွေ့ကြ။

၈ အကြောင်းမူကား၊ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့နှင့် အိမ်ထောင်မပြုမည်ဟူသော ကျိန်ဆိုချက်များကို စောင့်ရှောက်ကြ၏။ ကျိန်ဆိုချက်များကိုလည်း မဖျက်ကြ။

၉ စပါးရိတ်ချိန်ရောက်သောအခါ၊ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် စပါးရိတ်ခြင်းငှာ လယ်ကွင်းသို့ သွားကြ၏။ ခိတ္တိမ်မြို့သား လုလင်တို့သည် စုဝေး၍ ရှဗိနာမြို့သို့ သွားကြ၏။ တုဗလအမျိုးသမီးတို့မှ မိန်းမပျိုတစ်ဦးစီကို ခေါ်၍ မိမိတို့မြို့သို့ ရောက်လာကြ၏။

၁၀ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင်၊ သူတို့ကို စစ်တိုက်ခြင်းငှါ ထွက်သွားကြ၏။ ထိုတောင်သည် သူတို့နှင့် အလွန်မြင့်သောကြောင့်၊ သူတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြ။ မိမိတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြောင်း သိမြင်သောအခါ မိမိတိုပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏။

၁၁ ထိုနှစ်၏ တော်လှန်ရေးတွင် တုဗလအမျိုးသားတို့သည် အနီးအပါးရှိ မြို့များမှ လူတစ်သောင်းခန့်ကို ငှားရမ်း၍ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားများနှင့် စစ်တိုက်ကြ၏။

၁၂ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို စစ်တိုက်၍ သူတို့၏ပြည်ကို ဖျက်ဆီး၍ သူတို့ကို ဒုက္ခပေးရန် ချီတက်ကြ၏။ ဤတိုက်ပွဲတွင် တုဗလအမျိုးသားတို့သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို အောင်နိုင်ကြ၏။ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် အလွန်ဆင်းရဲခံရသည်ကို ထောက်၍ တုဗလသမီးတို့မှ ရသော သားသမီးများကို တုဗလအမျိုးသားတို့ရှေ့တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော မြို့ရိုးပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။

၁၃ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့က၊ သင်တို့သည် မိမိတို့၏သားသမီးများနှင့် စစ်တိုက်ရန် လာကြသည်လော။ ထိုကာလမှစ၍ ယခုတိုင်အောင် ငါတို့သည် သင်တို့၏အသားနှင့် အရိုးများကဲ့သို့ ဖြစ်ကြပြီမဟုတ်လောဟု မေးလျှောက်ကြ၏။
၁၄ တုဗလအမျိုးသားတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသောအခါ၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့နှင့် စစ်မတိုက်တော့ဘဲ ထွက်သွားကြ၏။
၁၅ သူတို့သည် မိမိတို့မြို့များသို့ ပြန်သွားသောအခါ၊ ထိုအချိန်၌ ချစ်တ္တိမ်မြို့သားတို့သည် စုဝေး၍ ပင်လယ်ဘေး၌ မြို့နှစ်မြို့ကို တည်ဆောက်ကြ၏။ တစ်ခုကို ပူတုမြို့နှင့် တစ်ခုကို အရီဇာမြို့ဟု ခေါ်ကြ၏။
၁၆ ထိုအခါ တေရ၏သား အာဗြံသည် အသက်ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိသတည်း။
၁၇ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် သူ့အား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ငါနှင့် သင့်အကြား၌ ငါ၏ပဋိညာဉ်ကို ငါပြုမည်။ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ငါအလွန်များပြားစေမည်။ ငါနှင့် သင့်အကြား၌ ငါပြုသော ပဋိညာဉ်ဟူမူကား၊ သင်နှင့် သင့်နောက်၌ သင်၏အမျိုးအနွယ်သည် ယောကျ်ားတိုင်း အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံရကြမည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။
၁၈ ရှစ်ရက်သားအရွယ်တွင် အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံရမည်။ ဤပဋိညာဉ်သည် သင်တို့၏ခန္ဓာကိုယ်၌ ထာဝရပဋိညာဉ်ဖြစ်လိမ့်မည်။
၁၉ ယခုမူကား၊ သင်၏အမည်ကို အာဗြံဟံမှတပါး အခြားခေါ်ဝေါ်ရလိမ့်မည်။ သင်၏ဇနီးကို စာရဲမှတပါး အခြားခေါ်ဝေါ်ရလိမ့်မည်။
၂၀ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် သင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်းချီးပေးမည်။ သင်တို့နောက်၌ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို များပြားစေမည်။ သင်တို့သည် လူမျိုးကြီးဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ရှင်ဘုရင်တို့သည်လည်း သင်တို့ထံမှ ဆင်းသက်လာကြလိမ့်မည်။

အခန်း ၁၈

၁ အာဗြံဟံသည် ထ၍ ဘုရားသခင် မှာထားတော်မူသမျှအတိုင်း ပြုလေ၏။ မိမိအိမ်သူအိမ်သားတို့ကိုငှင်း၊ ငွေနှင့်ဝယ်သောသူတို့ကိုငှင်း ခေါ်၍ ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း အရေဖျားလှီးခြင်းကို ပေးလေ၏။
၂ အရေဖျားမလှီးဘဲ ကျန်ရစ်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ အာဗြံဟံနှင့် သားဣရှမေလတို့သည် သူတို့၏ အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံကြ၏။ ဣရှမေလသည် အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံသောအခါ အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိ၏။
၃ တတိယနေ့တွင် အာဗြံဟံသည် မိမိတဲမှ ထွက်သွား၍ ကိုယ်လက်နာကျင်ကိုက်ခဲနေစဉ် နေ၏အပူကို ခံစားရန် တံခါးဝတွင် ထိုင်နေ၏။
၄ ထာဝရဘုရားသည် မံရေလွင်ပြင်၌ ယောသပ်အား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ သူ၏အစေခံ ကောင်းကင်တမန်သုံးပါးကို စေလွှတ်တော်မူ၏။ ယောသပ်သည် တဲတံခါးဝ၌ ထိုင်နေ၏။ မျှော်ကြည့်၍ အဝေးမှ လူသုံးယောက်လာသည်ကို မြင်၏။ ယောသပ်သည် ထ၍ သူတို့ကိုကြိုဆိုခြင်းငှါ ပြေးသွား၍ ဦးညွတ်ချကာ မိမိအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
၅ ငါသည် သင်တို့ရှေ့၌ မျက်နှာရလျှင် ဝင်၍ မုန့်တစ်လုပ်စားကြလော့ဟု ဆိုလျှင်၊ သူတို့ကို တိုက်တွန်းလေ၏။ သူတို့သည် ဝင်၍ ရေတိုက်၍ ခြေဆေးပြီးမှ၊ တဲတံခါးဝနားရှိ သစ်ပင်အောက်၌ ထားကြ၏။
၆ အာဗြံဟံသည် ပြေး၍ နူးညံ့ကောင်းမွန်သော နွားသငယ်ကိုယူ၍ အလျင်အမြန်သတ်ပြီးလျှင်၊ မိမိကျွန် ဧလျာဇာအား ကျွေးမွေးစေခြင်းငှါ ပေးလေ၏။
၇ အာဗြံဟံသည် စာရာထံသို့ တဲထဲသို့ ဝင်၍၊ ဂျုံမှုန့်သုံးစလယ်ကို အလျင်အမြန်ပြင်၍ နယ်လော့။ အသားထည့်ထားသောအိုးကို ဖုံးအုပ်ရန် မုန့်ပြားများကို လုပ်လော့ဟုဆိုသည်အတိုင်း၊ သူမသည် ပြုလေ၏။
၈ အာဗြံဟံသည်လည်း အလျင်အမြန်သွား၍ ထောပတ်၊ နို့၊ အမဲသားနှင့် သိုးသားကို သူတို့ရှေ့သို့ ယူဆောင်လာသဖြင့် နွားသငယ်အသားကျက်သည်အထိ သူတို့ရှေ့၌ ကျွေးလေ၏။ သူတို့သည်လည်း စားကြ၏။
၉ သူတို့စားပြီးမှ တစ်ယောက်က၊ ငါသည် အသက်အရွယ်ရောက်လျှင်၊ သင့်ထံသို့ ပြန်လာဦးမည်။ သင်၏မယားစာရာသည် သားယောကျ်ားကို ရလိမ့်မည်ဟု ပြောဆို၏။
၁၀ ထို့နောက် လူတို့သည် ထွက်သွား၍ မိမိတို့နေရာသို့ စေလွှတ်ခြင်းခံရသော အရပ်သို့ သွားကြ၏။
၁၁ထိုကာလ၌ သောဒုံမြို့နှင့် ဂေါမောရမြို့မှစ၍ မြို့ငါးမြို့လုံးမှ လူအပေါင်းတို့သည် ထာဝရဘုရားကို အလွန်ဆိုးညစ်၍ အပြစ်ပြုကြ၏။ သူတို့သည် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော အမှုများအားဖြင့် ထာဝရဘုရားကို နှိုးဆော်၍၊ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း၌ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ခိုင်မာကြ၏။ ထိုကာလ၌ သူတို့၏ မကောင်းမှုနှင့် ရာဇဝတ်မှုတို့သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ကြီးမားကြ၏။
၁၂ သူတို့၏ပြည်၌ နေ့တစ်ဝက်ခန့် လမ်းလျှောက်ရသော အလွန်ကျယ်ပြန့်သော ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုရှိပြီး၊ ထိုနေရာတွင် ရေစမ်းရေတွင်းများနှင့် ရေပတ်လည်တွင် မြက်ပင်များစွာ ရှိသည်။
၁၃ သောဒုံမြို့နှင့် ဂေါမောရမြို့သားအပေါင်းတို့သည် သားမယားများ၊ ဥစ္စာရှိသမျှတို့နှင့်အတူ ထိုမြို့သို့ တစ်နှစ်လျှင် လေးကြိမ်သွား၍ ပတ်သာတီးခြင်း၊ ကခုန်ခြင်းဖြင့် ပျော်မွေ့ကြ၏။
၁၄ ဝမ်းမြောက်သောအချိန်၌ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ထ၍ အိမ်နီးချင်း၏မယားများကိုငှင်း၊ အိမ်နီးချင်း၏ အပျိုစင်သမီးအချို့ကိုငှင်း ပွေ့ဖက်၍ ပျော်မွေ့ကြ၏။ ယောကျ်ားတိုင်းသည် မိမိမယားနှင့် သမီးကို အိမ်နီးချင်းလက်၌ ကိုင်ဆောင်ထားသည်ကို မြင်၍ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။
၁၅ သူတို့သည် နံနက်မှညအထိ ထိုသို့ပြုလုပ်ကြပြီးမှ ယောကျ်ားတိုင်းသည် မိမိအိမ်သို့လည်းကောင်း၊ မိန်းမတိုင်းသည် မိမိတဲသို့လည်းကောင်း ပြန်သွားကြ၏။ ထိုသို့ တစ်နှစ်လျှင် လေးကြိမ် အမြဲပြုကြ၏။
၁၆ ထို့အပြင် မြို့တွင်းသို့ တစ်ပါးအမျိုးသားတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာပြီး ထိုနေရာတွင် စွန့်ပစ်ရန် ဝယ်ယူထားသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်လာသောအခါ၊ ထိုမြို့များမှ လူများသည် စုဝေးကာ ထိုသူထံသို့ သွား၍ သူ၏ကုန်ပစ္စည်းများကို အတင်းအကျပ် လုယူကြပြီး မြေပိုင်ရှင်၏ ကုန်ပစ္စည်းအားလုံး ကုန်သွားသည်အထိ တစ်ဦးချင်းစီအား အနည်းငယ်စီ ပေးကြသည်။
၁၇ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်က "ငါ့အား သင်ပြုသောအမှုကား အဘယ်နည်း" ဟု ရန်တွေ့လျှင်၊ ထိုသူတို့သည် သူ့ထံသို့ တစ်ဦးချင်းစီချဉ်းကပ်၍

အသီးသီးယူသော အနည်းငယ်ကိုသာ ပြ၍ "ငါသည် သင်ပေးသော အနည်းငယ်ကိုသာ ယူ၏" ဟု ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မည်။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ထ၍ သူတို့ထံမှ ထွက်သွားလိမ့်မည်။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ထ၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်၍ ဆူညံသံနှင့် မြို့ပြင်သို့ နှင်ထုတ်ကြလိမ့်မည်။

၁၈ လေ့ပြည်သားတစ်ယောက်သည် မြည်းပေါ်တွင်ထိုင်၍ ပေါ့ပါးစွာ ခရီးသွားနေသည်။ အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုးရှိသော ဝတ်လုံကောင်းတစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာပြီး မြည်းပေါ်တွင် ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်။

၁၉ ညနေခင်းတွင် နေဝင်ချိန်၌ ထိုသူသည် သောဒုံမြို့လမ်းကို ဖြတ်သွားစဉ်၊ ညဥ့်အချိန်၌ နေရန် ထိုအိမ်၌ နေလေ၏။ သို့သော် မည်သူမျှ သူ့အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပြု။ ထိုအချိန်၌ သောဒုံမြို့၌ ဆိုးညစ်၍ ဆိုးသွမ်းသောလူ၊ မကောင်းမှုပြုရာတွင် လိမ္မာသော ဟေဒဒ်အမည်ရှိသူ တစ်ဦးရှိ၏။

၂၀ မြို့လမ်းမပေါ်မှာ ခရီးသွားသည်ကို မြင်လျှင်၊ ထိုသူထံသို့ လာ၍ သင်သည် အဘယ်ကလာသနည်း။ အဘယ်သို့သွားသနည်းဟု မေးသော်၊

၂၁ ထိုသူက၊ ငါသည် ဟေဗြုန်မြို့မှ ငါနေရာ လေ့မြို့သို့ ခရီးသွားမည်။ နေဝင်သောအခါ အဘယ်သူမျှ သူ့အိမ်ထဲသို့ မဝင်စေရ။ မုန့်၊ ရေ၊ ကောက်ရိုးနှင့် မြည်းစားစရာ ရှိသော်လည်း ဘာမှ ချို့တဲ့နေ၏။

၂၂ ဟေဒဒ်ကလည်း၊ သင်အလိုရှိသမျှကို ငါပေးမည်။ သို့သော် သင်သည် လမ်း၌ တစ်ညလုံးမနေရ။

၂၃ ဟေဒဒ်သည် သူ့ကို မိမိအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးမှ၊ မြည်းပေါ်က အဝတ်ကို ကြိုးနှင့်ချွတ်၍ မိမိအိမ်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့ပြီး ခရီးသွားသောသူသည် ဟေဒဒ်အိမ်၌ စားသောက်စဉ်တွင်၊ မြည်းအား မြက်ခြောက်နှင့် အစာကျွေး၍ ထိုညဥ့်၌ နေလေ၏။

၂၄ နံနက်အချိန်၌ ခရီးသွားသောသူသည် ခရီးဆက်ရန် စောစောထသောအခါ၊ ဟေဒဒ်က၊ ခဏစောင့်ဦး၊ မုန့်တစ်ဖဲ့ဖြင့် နှစ်သိမ့်ပြီးမှ သွားတော့ဟု ဆိုသည်အတိုင်း၊ ထိုသူသည် ပြ၍ သူနှင့်အတူ နေလေ၏။ ထိုသူသည် သွားအံ့သောငှါ ထသောအခါ၊ နေ့အချိန်၌ နှစ်ယောက်အတူ စားသောက်ကြ၏။

၂၅ ဟေဒဒ်ကလည်း၊ ယခုနေ့မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်၍၊ စိတ်နှလုံးသက်သာရာရစေရန် တစ်ညလုံးနေသင့်သည်ဟု ဆိုလျှင်၊ သူသည် သူ့ကို တစ်ညလုံးနေခိုင်းပြီး ဒုတိယနေ့တွင် ထွက်သွားရန် စောစောထလေ၏။ ဟေဒဒ်ကလည်း၊ မုန့်တစ်ဖဲ့ဖြင့် စိတ်နှလုံးသက်သာရာရစေပြီးမှ သွားလော့ဟုဆို၍ သူ့ကို တိုက်တွန်းသဖြင့် သူသည် နေ၍ ဒုတိယနေ့၌လည်း သူနှင့်အတူ စားသောက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူသည် ခရီးဆက်ရန် ထလေ၏။

၂၆ ဟေဒဒ်ကလည်း၊ ယခုမိုးချုပ်ပြီ။ သင်၏စိတ်နှလုံးကို နှစ်သိမ့်စေခြင်းငှာ ငါနှင့်အတူနေလော့။ နံနက်စောစောထ၍ သွားလော့။

၂၇ ထိုသူသည် မနေဘဲ ထ၍ မြည်းကို ကုန်းနှီးတင်လေ၏။ မြည်းကို ကုန်းနှီးတင်နေစဉ်တွင် ဟေဒဒ်၏မယားက မိမိခင်ပွန်းအား ဤသူသည် ငါတို့နှင့်အတူ နှစ်ရက်ပတ်လုံး စားသောက်လျက်နေ၏။ အဘယ်အရာကိုမျှ မပေးဘဲနေ၏။ ယခု သူသည် အဘယ်အရာကိုမျှ မပေးဘဲ ငါတို့ထံမှ ထွက်သွားလိမ့်မည်နည်းဟု ဟေဒဒ်အားဆိုလျှင်၊ တိတ်ဆိတ်စွာနေလော့။

၂၈ ထိုသူသည် သွားအံ့သောငှါ မြည်းကိုကုန်းနှီးတင်ပြီးလျှင်၊ မြည်းပေါ်မှာချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးနှင့်ဝတ်လုံကို ပေးရန် ဟေဒဒ်အား တောင်းလေ၏။

၂၉ ဟေဒဒ်ကလည်း၊ သင်သည် အဘယ်သို့ မိန့်တော်မူသနည်းဟု မေးလျှင်၊ ငါ့သခင်က၊ သင်၏အိမ်၌ ဝှက်ထားသော ကြိုးနှင့် ဝတ်လုံကို ငါ့အား ပေးတော်မူပါဟု ပြန်ပြော၏။

၃၀ ဟေဒဒ်ကလည်း၊ သင်၏အိပ်မက်၏ အနက်ကား၊ သင်မြင်သော ကြိုးသည် သင်၏အသက်သည် ကြိုးကဲ့သို့ ရှည်လျားလိမ့်မည်ဟု ဆိုလို၏။ အဝတ်တန်ဆာသည် အရောင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရောင်စုံနေသည်ကို မြင်လျှင် သင်သည် စပျစ်ဥယျာဉ်ကို ရလိမ့်မည်။ ထိုစပျစ်ဥယျာဉ်၌ အသီးအမျိုးမျိုးကို သီးသောအပင်တို့ကို စိုက်ပျိုးလိမ့်မည်ဟု ဆိုလို၏။

၃၁ ခရီးသွားကလည်း၊ အရှင်၊ မဟုတ်ပါအရှင်၊ အကျွန်ုပ်သည် နိုးနေသောကြောင့်၊ ကြိုးနှင့် ကွဲပြားသောအရောင်များဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ဝတ်လုံကို ပေး၍ ကိုယ်တော်သည် မြည်းပေါ်မှ ချွတ်၍ အကျွန်ုပ်အတွက် ချထားပေးတော်မူ၏ဟု ပြန်ပြောလျှင်၊ ဟေဒဒ်က၊ သင်၏အိပ်မက်အနက်ကို ငါပြောပြပြီးပြီ၊ ကောင်းသောအိပ်မက်ဖြစ်၏။ ဤအနက်ကား အဘယ်နည်းဟု ပြန်ပြော၏။

၃၂ ယခု လူသားတို့သည် အိပ်မက်များကို အနက်ဖွင့်ရန် ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ဖြစ်သော ငွေလေးဒင်္ဂါးကို ကျွန်ုပ်အား ပေးကြပြီး၊ သင့်ထံမှ ငွေသုံးဒင်္ဂါးကိုသာ ကျွန်ုပ်တောင်းဆိုပါသည်။

၃၃ ထိုလူသည် ဟေဒဒ်၏စကားကြောင့် အမျက်ထွက်၍ ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ သောဒုံမြို့၏တရားသူကြီး စေရက်ထံသို့ ဟေဒဒ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၃၄ ထိုသူသည် တရားသူကြီးစေရက်ရှေ့၌ မိမိအမှုကို တင်ပြသောအခါ၊ ဟေဒဒ်က ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ အမှုကား ဤသို့ပင်ဖြစ်သည်ကို တရားသူကြီးက ခရီးသွားအား ပြော၏။ ဤသူသည် ဟေဒဒ်၏ အိပ်မက်အနက်ကို မှန်ကန်စွာ အနက်ဖွင့်ဆိုတတ်သောကြောင့် မြို့ရွာတို့တွင် ကျော်ကြားသည်ဟု ဆို၏။

၃၅တရားသူကြီး၏ စကားကိုကြားလျှင် ထိုသူသည် အော်ဟစ်၍ "အရှင်၊ ထိုသို့မဟုတ်ပါ၊ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် မြည်းပေါ်တွင်ရှိသော ကြိုးနှင့်ဝတ်လုံကို သူ့အိမ်၌ထားရန် ပေးခဲ့သောနေ့တွင်ပင်" ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် တရားသူကြီးရှေ့မှာ အငြင်းပွားကြ၍၊ တစ်ဦးက "ဤအမှုသည် ဤသို့ဖြစ်သည်၊ တစ်ဦးက အခြားတစ်ဦး၏ ထွက်ဆိုချက်ရှိသည်" ဟု လျှောက်လေ၏။

၃၆ ဟေဒဒ်ကလည်း၊ အိပ်မက်အနက်ကို ဘော်ပြသောကြောင့် ငွေလေးဒင်္ဂါးပေးပါ၊ ငါမထောက်ပံ့ပါ။ ငါ့အိမ်၌ သင်စားသော မုန့်လေးနပ်စာအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို ပေးပါဟု ထိုသူအား ဆိုလျှင်၊

၃၇ ထိုသူက ဟေဒဒ်အား "သင့်အိမ်၌ ကျွန်ုပ်စားသောအစာအတွက် သင့်အား အမှန်ပင် ပေးဆပ်ပါမည်။ သင့်အိမ်၌ ဖွက်ထားသော ကြိုးနှင့် ဝတ်ရုံကိုသာ ကျွန်ုပ်အား ပေးပါ" ဟု ဆို၏။

၃၈ ဟေဒဒ်သည် တရားသူကြီးရှေ့၌ ထိုသူအား သင်၏အိပ်မက်အနက်ကို ငါမပြောပြသလော။ ကြိုးဆိုသည်မှာ သင်၏နေ့ရက်များသည် ကြိုးကဲ့သို့ ရှည်လျားလိမ့်မည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ဝတ်လုံဆိုသည်မှာ သင်သည် စပျစ်ဥယျာဉ်တစ်ခုရှိမည်ဖြစ်ပြီး အသီးအနှံအမျိုးမျိုးကို စိုက်ပျိုးမည်ဟု ဆိုလိုသည်။

၃၉ ဒါက မင်းရဲ့အိပ်မက်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ပဲ၊ အခု ငါတောင်းဆိုတဲ့ ငွေလေးဒင်္ဂါးကို ငါ့ကိုပေးပါ၊ ငါ မင်းကို လျှော့မပေးဘူး။
၄၀ ထိုသူသည် ဟေဒဒ်၏ စကားကိုကြားသောအခါ အော်ဟစ်၍ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် တရားသူကြီးရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်ကြသဖြင့် တရားသူကြီးသည် မိမိကျွန်တို့ကို အမိန့်ပေး၍ ထိုကျွန်တို့သည် အိမ်မှ အလျင်စလို နှင်ထုတ်ကြ၏။
၄၁ သောဒုံမြို့သားတို့သည် သူတို့၏စကားကိုကြားသောအခါ၊ သူတို့သည် တရားသူကြီးထံမှ ရန်တွေ့၍ ထွက်သွားကြ၏။ ထိုသူတို့သည် သူတို့ပတ်လည်၌ စုဝေး၍ ညှော့်သည်ကို အော်ဟစ်ကာ မြို့ပြင်သို့ အလျင်စလို နှင်ထုတ်ကြ၏။
၄၂ ထိုသူသည် ညှိုးငယ်သောစိတ်နှင့် ညည်းတွားငိုကြွေးလျက် မြည်းပေါ်မှာ ခရီးဆက်လေ၏။
၄၃ သူ သည် သွား စဉ် တွင် ဆိုး ညစ် သော သော ဒုံ မြို့ တွင် မိ မိ အ ပေါ် သို့ ဖြစ် ပျက် ခဲ့ သည် အ တွက် ငို ကြွေး လေ ၏။

အခန်း ၁၉

၁ သောဒုံမြို့တို့တွင် မြို့လေးမြို့ကို အုပ်စိုးသော တရားသူကြီးလေးဦးရှိ၍၊ သူတို့၏အမည်များမှာ သောဒုံမြို့၌ စာရက်၊ ဂေါမောရမြို့၌ ရှာကတ်၊ အာဒမာမြို့၌ ဇဗနက်၊ ဇေဘိုင်မြို့၌ မေနုန်တို့တည်း။
၂ လျောဇာ အာဗြဟံ၏ ကျွန်သည် သူတို့ကို မတူညီသော အမည်များဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြီး စေရက်ကို ရှာကရာ၊ ရှာကတ်ကို ရှာကရူရာ၊ ဇေဗနက်ကို ကေဇိုဘိမ်၊ မေနွန်ကို မတ်ဇလိုဒင်ဟု ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။
၃ သူတို့၏ တရားသူကြီးလေးဦး၏ ဆန္ဒအရ သောဒုံနှင့် ဂေါမောရမြို့သားများသည် မြို့လမ်းမများတွင် အိပ်ရာများ စိုက်ထူထားခဲ့ကြပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဤနေရာများသို့ ရောက်လာပါက သူ့ကို ဖမ်းဆီး၍ သူတို့၏ အိပ်ရာများထဲမှ တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်လာကာ အတင်းအကျပ် အိပ်ရာများတွင် အိပ်စေခဲ့ကြသည်။
၄ သူလဲလျောင်းသောအခါ လူသုံးယောက်သည် သူ့ခေါင်းရင်း၌ရင်း၊ ခြေရင်း၌ရင်း ရပ်လျက် ခုတင်အလျားအားဖြင့် သူ့အားတိုင်းတာကြ၏။ ထိုသူသည် ခုတင်ထက်ငယ်လျှင် ထိုလူခြောက်ယောက်တို့သည် သူ့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီဆန့်၍ ဆန့်ပေးကြ၏။ သူအော်ဟစ်သောအခါ သူတို့သည် သူ့ကို မထူးကြ။
၅ သူသည် အိပ်ရာထက် ရှည်ပါက ထိုသူသည် သေမင်းတံခါးသို့ ရောက်သည်အထိ အိပ်ရာ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ሙስ ፈ ለ ሽ ကို ဆွဲယူကြလိမ့်မည်။
၆ သူက သူတို့ကို ဆက်ပြီး အော်ဟစ်နေမယ်ဆိုရင် သူတို့က ငါတို့ပြည်ကို လာတဲ့သူတိုင်း ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြန်ပြောကြလိမ့်မယ်။
၇ သောဒုံမြို့သားတို့ ပြုသော ဤအမှုအလုံးစုံတို့ကို လူတို့သည် ကြားသောအခါ ထိုမြို့သို့ မလာဘဲနေကြ၏။
၈ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် သူတို့ပြည်ကို ရောက်လာတဲ့အခါ သူတို့က သူ့ကို ရွှေငွေတွေပေး၊ မုန့်တစ်ဖဲ့မှ မပေးကြဖို့ မြို့တစ်မြို့လုံးမှာ ကြေငြာကြတယ်။ ညှော့်သည်က အဲဒီမှာ ရက်အတော်ကြာနေပြီး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့် သေဆုံးသွားရင်၊ မုန့်တစ်ဖဲ့မှ မရခဲ့ရင် သူသေတဲ့အခါ မြို့သားအားလုံးက သူ့ကို ပေးခဲ့တဲ့ ရွှေငွေတွေကို ယူသွားကြတယ်။
၉ သူ့အား ပေးခဲ့သော ငွေ သို့မဟုတ် ရွှေကို မှတ်မိနိုင်သူများသည် ၎င်းကို ပြန်ယူသွားကြပြီး၊ သူသေဆုံးသောအခါ သူ၏အဝတ်များကိုလည်း ချွတ်ယူကြပြီး၊ ထိုအဝတ်များကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်၊ သူ့အိမ်နီးချင်းကို အောင်နိုင်သူသည် ထိုအဝတ်များကို သိမ်းယူသွားလိမ့်မည်။
၁၀ ထို့နောက် သူတို့သည် သူ့အား သယ်ဆောင်သွားပြီး တောကန္တာရရှိ ချုံပုတ်များအောက်တွင် မြှုပ်နှံကြလိမ့်မည်။ သူတို့ထံသို့ ရောက်လာ၍ သူတို့ပြည်၌ သေဆုံးသွားသူတိုင်းအား ထိုနည်းအတိုင်း နေ့စဉ်ပြုကြ၏။
၁၁ အချိန်တန်သောအခါ၊ စာရာသည် လျောဇာကို လောတနှင့်တွေ့ဆုံ၍ သူ၏ကောင်းကျိုးကို မေးမြန်းရန် သောဒုံမြို့သို့ စေလွှတ်လေ၏။
၁၂ လျောဇာသည် သောဒုံမြို့သို့ သွား၍ သောဒုံမြို့သားတစ်ဦးနှင့် သူစိမ်းတစ်ဦးတို့ ရန်ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့လေ၏။ သောဒုံမြို့သားသည် ဆင်းရဲသား၏ အဝတ်ရှိသမျှကို ချွတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။
၁၃ ဤဆင်းရဲသားသည် သောဒုံမြို့သားပြုခဲ့သောအမှုများအတွက် ဧလျာဇာထံ အော်ဟစ်၍ ကျေးဇူးပြု၍ တောင်းပန်လေ၏။
၁၄ ကိုယ်တော်ကလည်း၊ သင်၏ပြည်သို့ ရောက်လာသော ဆင်းရဲသားကို အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်း။
၁၅ သောဒုံမြို့သားက လျောဇာအား၊ ဤသူသည် သင်၏ညီအစ်ကိုလော။ သို့မဟုတ် သောဒုံမြို့သားတို့သည် ယနေ့ သင့်ကို တရားသူကြီးအဖြစ် ခန့်ထားပြီလောဟု မေးလျှင်၊ သင်သည် ဤသူအကြောင်း ပြောရမည်အကြောင်း၊
၁၆ လျောဇာသည် ဆင်းရဲသားအတွက်ကြောင့် သောဒုံမြို့သားနှင့် ရန်ဖြစ်လေ၏။ လျောဇာသည် ဆင်းရဲသား၏အဝတ်ကို သောဒုံမြို့သားထံမှ ပြန်ယူရန် ချဉ်းကပ်လာသောအခါ၊ သူသည် အလျင်အမြန် ကျောက်ခဲနှင့် လျောဇာ၏နဖူးကို ထိမှန်လေ၏။
၁၇ လျောဇာ၏ နဖူးမှ သွေးများ စီးကျလာသဖြင့် ထိုလူသည် သွေးကိုမြင်သောအခါ လျောဇာကို ဆွဲကိုင်၍ “သင်၏ နဖူး၌ရှိသော ဤဆိုးညစ်သောသွေးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အခကြေးငွေကို ပေးပါ၊ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့ပြည်၌ ဤထုံးစံနှင့် ဥပဒေသည် ဤသို့ဖြစ်၏” ဟု ဆို၏။
၁၈ လျောဇာကလည်း၊ သင်သည် ငါ့ကို နှိပ်စက်၍ သင်၏အခကို ပေးရမည်ဟုဆိုသော်၊ လျောဇာသည် သောဒုံမြို့သား၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲနေ၏။
၁၉ ထိုသူသည် လျောဇာကို ဖမ်းဆီး၍ သောဒုံမြို့၏ တရားသူကြီး ရှာကရာထံသို့ တရားစီရင်ခြင်းငှာ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
၂၀ ထိုသူသည် တရားသူကြီးအား “ကျွန်ုပ်၏အရှင်၊ ဤသူသည် ဤသို့ပြုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ကျောက်ခဲနှင့်ရိုက်မိသောကြောင့် သူ့နဖူးမှ သွေးများစီးကျခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အခကြေးငွေပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသည်။” ဟု လျှောက်ဆိုခဲ့သည်။
၂၁ တရားသူကြီးက လျောဇာအား ဤသူသည် သင့်အား မှန်သောစကားကို ပြော၏။ သူ၏အခကြေးငွေကို ပေးလော့။ ဤသည်မှာ ငါတို့ပြည်၌ ထုံးစံဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ လျောဇာသည် တရားသူကြီး၏စကားကို ကြားလျှင်၊ ကျောက်ခဲကို မြှောက်၍ တရားသူကြီးကို ရိုက်လေ၏။ ကျောက်ခဲသည် သူ၏နဖူးကို ထိမှန်၍ သွေးသည် တရား

သူကြီး၏ နဖူးမှ စီးကျလေ၏။ ဧလျာဇာကလည်း၊ သင်၏ပြည်၌ ဤထုံးစံရှိလျှင်၊ ငါပေးသင့်သည်အတိုင်း ဤသူအား ပေးလော့။ ဤသည်မှာ သင်၏ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သောကြောင့်၊ သင်စီရင်ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

၂၂ ဧလျာဇာသည် သောဒုံမြို့သားကို တရားသူကြီးထံ၌ ထားခဲ့ပြီး သူသည် ထွက်သွားလေ၏။

၂၃ ဧလံမင်းကြီးတို့သည် သောဒုံမင်းကြီးတို့နှင့် စစ်တိုက်သောအခါ၊ ဧလံမင်းကြီးတို့သည် သောဒုံမြို့၏ ဥစ္စာရှိသမျှကို သိမ်းယူ၍ လောတနှင့် သူ၏ဥစ္စာတို့ကို သိမ်းယူကြ၏။ အာဗြံဟံအား ကြားပြောသောအခါ၊ သူသည် သွား၍ ဧလံမင်းကြီးတို့နှင့် စစ်တိုက်သဖြင့်၊ လောတ၏ ဥစ္စာရှိသမျှနှင့် သောဒုံမြို့၏ ဥစ္စာရှိသမျှကို သူတို့လက်မှ သိမ်းယူလေ၏။

၂၄ ထိုအခါ လောတ၏မယားသည် သမီးတစ်ယောက်ကို ဘွားမြင်၍၊ ဘုရားသခင်သည် သူနှင့် သူ၏အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့ကို ဧလံရှင်ဘုရင်တို့လက်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူပြီဟုဆိုလျက်၊ ပါလိတ်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ လောတ၏သမီး ပါလိတ်သည် ကြီးပြင်းလာ၍၊ သောဒုံမြို့သားတယောက်သည် ထိုမိန်းမကို မယားအဖြစ် သိမ်းယူ၏။

၂၅ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်သည် မြို့ထဲသို့ ဝင်၍ စားစရာရှာလေ၏။ သူသည် မြို့၌ အတော်ကြာနေလေ၏။ သောဒုံမြို့သားအပေါင်းတို့သည် ထိုလူ မြေပေါ်မှာ မသေမချင်း မုန့်တစ်ဖဲ့ကိုမျှ မပေးဟု ထုံးစံကို ကြော်ငြာကြ၏။ ထိုသူတို့သည်လည်း ကျွေးကြ၏။

၂၆ လောတ၏သမီး ပါလိတ်သည် ဤလူသည် လမ်းမများပေါ်တွင် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးစွာ လဲလျောင်းနေသည်ကို မြင်သောအခါ၊ သူ့ကို အသက်ရှင်စေရန် မည်သူမျှ မပေးလိုကြပေ။ သူသည် သေလုမတတ်ဖြစ်နေသည်။

၂၇ ထိုယောက်ျားကြောင့် သူမသည် သနားခြင်းစိတ်ရှိ၍ ရက်ပေါင်းများစွာ မုန့်ကို တိတ်တဆိတ်ကျွေးမွေးသဖြင့် ဤယောက်ျား၏ဝိညာဉ်သည် အသက်ပြန်ရှင်လာ၏။

၂၈ အကြောင်းမူကား၊ ထိုမိန်းမသည် ရေသွားခပ်သောအခါ၊ မုန့်ကို ရေဘူးထဲသို့ထည့်၍၊ ဆင်းရဲသားရှိရာအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ရေဘူးထဲက မုန့်ကိုယူ၍ ထိုသူအား စားစရာပေးလေ၏။ ထိုသို့ ရက်ပေါင်းများစွာ ပြုလေ၏။

၂၉ သောဒုံနှင့် ဂေါမောရမြို့သားအပေါင်းတို့သည် ဤသူသည် အဘယ်သို့ ဤမျှလောက်ကြာအောင် အစာခေါင်းပါးခြင်းကို ခံရသနည်းဟု အံ့ဩကြ၏။

၃၀ သူတို့ကလည်း၊ ဤသူသည် ဤမျှလောက် ကြာမြင့်စွာ အစာငတ်မွတ်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်၊ ဤသူကဲ့သို့ မျက်နှာမပြောင်းလဲဘဲ အသက်မရှင်နိုင်ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြ၏။ ဆင်းရဲသားရှိရာ အရပ်၌ လူသုံးယောက်တို့သည် မုန့်ကို ယူလာ၍ စားသောသူကို သိလိုကြ၏။

၃၁ ထိုနေ့၌ လောတ၏သမီး ပါလိတ်သည် ရေခပ်ခြင်းငှာ ထွက်သွား၍၊ ရေအိုးထဲသို့ မုန့်ကိုထည့်လျှင်၊ ဆင်းရဲသား၏အိမ်နားသို့ ရေခပ်ခြင်းငှာ သွား၍ ရေအိုးထဲက မုန့်ကိုယူ၍ ဆင်းရဲသားအား ပေးသဖြင့် သူသည် စားလေ၏။

၃၂ ထိုလူသုံးယောက်သည် ပါတစ်က ဆင်းရဲသားအား ဘာလုပ်သည်ကို မြင်သောအခါ သူမကို “သင်သည် သူ့ကို ထောက်ပံ့သူဖြစ်သောကြောင့် သူသည် ငတ်မွတ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ရုပ်ရည်လည်း မပြောင်းလဲ၊ အခြားသူများကဲ့သို့ မသေဆုံး” ဟု ပြောကြသည်။

၃၃ ထိုသူသုံးယောက်တို့သည် ပုန်းအောင်းရာအရပ်မှ ထွက်သွားကြ၍ ပါလတစ်နှင့် ဆင်းရဲသားလက်ထဲတွင်ရှိသော မုန့်ကို သိမ်းယူကြ၏။

၃၄ သူတို့သည် ပါလတစ်ကို ခေါ်၍ တရားသူကြီးများရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဤသို့ပြု၏။ ဆင်းရဲသားအား မုန့်ကို ပေးသောသူလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဤကာလပတ်လုံး မသေဘဲနေသလော။ ယခု ငါတို့၏ပညတ်တရားကို ချိုးဖောက်သောကြောင့် ဤမိန်းမခံရမည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ငါတို့အား ဘော်ပြကြလော့ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၃၅ သောဒုံမြို့နှင့် ဂေါမောရမြို့သားတို့သည် စုဝေး၍ မြို့လမ်းမ၌ မီးရှို့ပြီးမှ၊ ထိုမိန်းမကိုယူ၍ မီးထဲသို့ပစ်ချသဖြင့် ပြာကျလေ၏။

၃၆ အာဒမာမြို့တွင် မိန်းမတစ်ယောက်ရှိသည်ကို သူတို့ထိုသို့ပြုကြ၏။

၃၇ အကြောင်းမူကား၊ ခရီးသွားတစ်ဦးသည် အာဒမာမြို့သို့ ညဥ့်နက်မှ အိမ်ပြန်ရန် ရောက်ရှိလာပြီး ထိုမြို့တွင် ညဥ့်လုံးတည်းခိုရန် ရောက်ရှိလာကာ နေဝင်ချိန်၌ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိနေချိန်တွင် ထိုအမျိုးသမီးငယ်၏ဖခင်၏အိမ်တံခါးဝတွင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးငယ်သည် ထိုအမျိုးသမီးငယ်အား အိမ်တံခါးဝတွင် ထိုင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

၃၈ ရေတစ်ခွက်တောင်းလျှင် မိန်းမကလည်း သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟု မေးလျှင်၊ ထိုသူက၊ ယနေ့ငါသည် လမ်းခရီး၌ ကြွလာ၍ နေဝင်ချိန်၌ ဤအရပ်သို့ ရောက်သဖြင့်၊ ဤအရပ်၌ တစ်ညလုံးနေမည်။ နံနက်စောစောထ၍ ခရီးဆက်မည်ဟုဆို၏။

၃၉ ထိုမိန်းမငယ်သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ထိုသူစားရန် မုန့်နှင့်ရေကို ယူခဲ့၏။

၄၀ ဤအမှုကို အာဒမာမြို့သားတို့ သိသွားကြသဖြင့် သူတို့သည် စုဝေး၍ ထိုမိန်းမငယ်ကို တရားသူကြီးများရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။

၄၁ တရားသူကြီးကလည်း၊ ဤမိန်းမသည် ငါတို့၏ပညတ်တရားကို ချိုးဖောက်သောကြောင့် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းကို ခံရမည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် သူမနှင့်ပတ်သက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဤသို့ပင် ဖြစ်၏။

၄၂ ထိုမြို့သူမြို့သားတို့သည် စုဝေး၍ တရားသူကြီးအမိန့်အတိုင်း မိန်းမငယ်ကို ခေါ်ဆောင်လာ၍ ခေါင်းမှခြေအထိ ပျားရည်ဖြင့် လိမ်းကျံကြ၏။ ထိုပျားအုံ၌ရှိသော ပျားအုပ်ရှေ့တွင် သူမကို ချထားကြ၏။ ပျားများသည် သူမထံသို့ ပျံ၀ဲ၍ ကိုက်သဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရောင်ရမ်းလာ၏။

၄၃ ထိုမိန်းမငယ်သည် ပျားများကြောင့် အော်ဟစ်သော်လည်း၊ မည်သူမျှ သူမကို ဂရုမစိုက်၊ သနားခြင်းမရှိဘဲ ငိုကြွေးလေ၏။

၄၄ ထာဝရဘုရားသည် ဤအမှုမှုစ၍ သောဒုံမြို့တို့၏ အမှုအလုံးစုံတို့ကြောင့် အမျက်ထွက်တော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုမြို့၌ အစားအစာများပြား၍ ငြိမ်သက်ခြင်းရှိသော်လည်း ဆင်းရဲသားနှင့် ငတ်မွတ်သောသူတို့ကို မထောက်ပံ့ဘဲနေကြ၏။ ထိုကာလ၌ သူတို့၏ မကောင်းမှုများနှင့် အပြစ်များသည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ကြီးမားကြ၏။

၄၅ ထာဝရဘုရားသည် သောဒုံမြို့နှင့် သူ၏မြို့များကို ဖျက်ဆီးစေခြင်းငှါ၊ အာဗြဟံ၏အိမ်သို့ လာသော ကောင်းကင်တမန်နှစ်ပါးကို ခေါ်တော်မူ၏။

၄၆ ကောင်းကင်တမန်တို့သည် အာဗြဟံ၏တဲတံခါးမှ ထွက်လာ၍ ညဦးယံ၌ သောဒုံမြို့သို့ရောက်ကြ၏။ လောတသည် သောဒုံမြို့တံခါးဝ၌ ထိုင်နေ၏။ သူတို့ကိုမြင်လျှင် ခရီးဦးကြိုပြုခြင်းငှာ ထ၍ မြေပေါ်မှာ ဦးချ၏။

၄၇ သူ့ကို အတင်းအကျပ်ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သူ့အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းကာ စားစရာများ ပေး၍ သူတို့သည် ညဉ့်လုံး သူ့အိမ်၌ နေကြ၏။

၄၈ ကောင်းကင်တမန်တို့က လောတအား "ဤမြို့၏အပြစ်၌ သင်သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် သင်မှစ၍ သင်၏ဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် ထ၍ ဤအရပ်မှ ထွက်သွားလော့။ ထာဝရဘုရားသည် ဤအရပ်ကို ဖျက်ဆီးတော်မူလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။"

၄၉ ကောင်းကင်တမန်တို့သည် လောတ၏လက်ကိုင်၊ သူ၏မယား၏လက်ကိုင်၊ သူ၏သားသမီးများ၏လက်ကိုင်၊ သူနှင့်ဆိုင်သမျှကိုင်၍ ဆွဲယူ၍၊ သူ့ကို အပြင်သို့ထုတ်၍ မြို့ပြင်သို့ နှင်ထုတ်ကြ၏။

၅၀ လောတအား အသက်ချမ်းသာရာသို့ ပြေးလော့ဟု ဆိုကြလျှင်၊ သူသည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှနှင့် ထွက်ပြေးလေ၏။

၅၁ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် ကောင်းကင်ဘုံမှ ထာဝရဘုရားထံတော်မှ သောဒုံမြို့နှင့် ဂေါမောရမြို့မှစ၍ ထိုမြို့အားလုံးအပေါ်သို့ ကန့်နှင့်မီးကို မိုးရွာစေတော်မူ၏။

၅၂ ထိုမြို့များ၊ လွင်ပြင်တစ်ခုလုံးနှင့် မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့ကိုင်၊ မြေပေါ်မှာပေါက်သောအရာများကိုင် ဖျက်ဆီးတော်မူ၏။ လောတ၏မယား အာဒေါသည် မြို့များပျက်စီးခြင်းကို မြင်အံ့သောငှါ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သောဒုံမြို့၌ ကျန်ရစ်သော မိမိသမီးတို့သည် သူနှင့်အတူ မလိုက်သောကြောင့်၊ လောတသည် သနားစုံမက်၍ မြို့များပျက်စီးခြင်းကို မြင်လေ၏။

၅၃ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လျှင်၊ ဆားတိုင်ဖြစ်ပြန်၍ ယနေ့တိုင်အောင် ထိုအရပ်၌ ရှိလေ၏။

၅၄ ထိုအရပ်၌ရပ်နေသော နွားတို့သည် နေ့တိုင်း ဆားကို ခြေဖျားတိုင်အောင် လျက်ကြ၏။ နံနက်၌ ဆားသည် အသစ်ထွက်လာ၍ ယနေ့တိုင်အောင် တစ်ဖန် လျက်ကြ၏။

၅၅ လောတနှင့် သူနှင့်အတူကျန်ရစ်သော သမီးနှစ်ယောက်တို့သည် ထွက်ပြေး၍ အဒုလံဂူသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုဂူ၌ အတော်ကြာနေကြ၏။

၅၆ အာဗြဟံသည် သောဒုံမြို့တို့တွင် အဘယ်သို့ဖြစ်မည်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ နံနက်စောစောထ၍ ကြည့်ရှုသောအခါ၊ မြို့များမှ မီးခိုးများသည် မီးဖိုမှ မီးခိုးကဲ့သို့ တက်နေသည်ကို မြင်လေ၏။

၅၇ လောတနှင့် သမီးနှစ်ယောက်တို့သည် ဥမင်ထဲမှာ နေကြ၏။ သူတို့သည် မိမိတို့အဘကို စပျစ်ရည်တိုက်ပြီး အဘနှင့် အိပ်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ မြေကြီးပေါ်မှာ သူတို့အမျိုးအနွယ်ကို မပြုစုနိုင်သောသူ မရှိဟု ဆိုကြ၏။ မြေကြီးတပြင်လုံး ပျက်စီးပြီဟု သူတို့ထင်မှတ်ကြ၏။

၅၈ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် အဘနှင့်အိပ်၍ ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားများကိုဘွားမြင်ကြ၏။ သမီးအကြီးက၊ ငါ့အဘမှစ၍ ငါပဋိသန္ဓေယူပြီ၊ ဤသူသည် ယနေ့တိုင်အောင် မောဘအမျိုးသားတို့၏အဘဖြစ်၏ဟု ဆိုလျက်၊ သားကို မောဘအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၅၉ အငယ်မသည်လည်း သားကို ဗေနာမိဟု မှည့်လေ၏။ ထိုသားသည် ယနေ့တိုင်အောင် အမ္မုန်အမျိုးသားတို့၏ အဘဖြစ်သတည်း။

၆၀ ထိုနောက် လောတနှင့် သမီးနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအရပ်မှ ထွက်သွား၍ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားနှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ ယော်ဒန်မြစ်တစ်ဖက်၌ နေကြ၏။ လောတ၏သားတို့သည် ကြီးပြင်းလာ၍ ခါနာန်ပြည်မှ မိန်းမများနှင့် စုံဘက်ကြ၏။ သူတို့သည် သားသမီးများကို ဘွားမြင်၍ များပြားကြ၏။

အခန်း ၂၀

၁ထိုအခါ အာဗြဟံသည် မံရေလွင်ပြင်မှ ခရီးသွား၍ ဖိလိတ္တိပြည်သို့ သွားသဖြင့် ဂေရာမြို့၌ နေလေ၏။ အာဗြဟံသည် ခါနာန်ပြည်၌ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိသောအခါ၊ အသက်တရာပြည့်သောအခါ၊ ဖိလိတ္တိပြည်၌ ဂေရာမြို့သို့ရောက်လေ၏။

၂ ထိုပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၊ မိမိမယားစာရာအား၊ ဤပြည်သားတို့၏ မကောင်းသောအမှုမှ ငါတို့သည် လွတ်မည်အကြောင်း၊ သင့်ကို မေးသောသူ မည်သူ့ကိုမဆို သင်သည် ငါ့နှမဖြစ်သည်ဟု ပြောလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃ အာဗြဟံသည် ဖိလိတ္တိပြည်၌နေစဉ်၊ ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင် အဘိမလက်၏ ကျွန်တို့သည် စာရာသည် အလွန်လှသည်ကို မြင်လျှင်၊ သူ့အကြောင်းကို မေးလျှောက်ကြလျှင်၊ အာဗြဟံက၊ သူသည် ငါ့နှမဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄ အဘိမလက်၏ ကျွန်တို့သည် အဘိမလက်ထံသို့ သွား၍ ခါနာန်ပြည်မှ လူတယောက်သည် ဤပြည်၌ တည်းခိုခြင်းငှါ ရောက်လာ၏။ သူ၌ အလွန်လှပသော ညီမတယောက်ရှိသည် ဟု လျှောက်ကြ၏။

၅ အဘိမလက်သည် စာရာအား ချီးကျူးသော ကျွန်တို့၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ အဘိမလက်သည် မိမိကျွန်တို့ကို စေလွှတ်၍၊ သူတို့သည် စာရာကို ရှင်ဘုရင်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်ကြ၏။

၆ စာရာသည် အဘိမလက်အိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ၊ စာရာသည် လှသည်ကို ရှင်ဘုရင်မြင်တော်မူလျှင်၊ ရှင်ဘုရင်သည် အလွန်နှစ်သက်တော်မူ၏။

၇ ထိုအခါ သူသည် ထိုမိန်းမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါတို့ပြည်သို့ သင်နှင့်အတူ ရောက်လာသောသူကား အဘယ်သူနည်းဟု မေးသော်၊ စာရာက၊ သူသည် ကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုဖြစ်၏။ တည်းခိုစရာနေရာရှိရာအရပ်၌ တည်းခိုခြင်းငှာ ခါနာန်ပြည်မှ လာသည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၈ အဘိမလက်ကလည်း၊ ငါ့မြေသည် သင့်ရှေ့မှာရှိ၏။ ဤပြည်၏ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို သင်၏ညီကို နေရာချထားလော့။ သူသည် သင်၏ညီဖြစ်သောကြောင့် ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့ထက် သူ့ကို ချီးမြှောက်ရန် ငါတို့၏တာဝန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉ အဘိမလက်သည် အာဗြဟံကို ခေါ်၍ အာဗြဟံထံသို့ ရောက်လာ၏။

၁၀ အဘိမလက်ကလည်း၊ သင်၏ညီမစာရာကြောင့် သင်အလိုရှိသည်အတိုင်း ရိုသေလေးစားခြင်းကို ခံရမည်အကြောင်း ငါအမိန့်ပေးပြီ။

၁၁ အာဗြဟံသည် ရှင်ဘုရင်ထံမှ ထွက်သွား၍ ရှင်ဘုရင်၏ လက်ဆောင်သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်လေ၏။

၁၂ ညဦးယံအချိန်၌ လူတို့သည် အိပ်ရာမဝင်မီ ရှင်ဘုရင်သည် ပလ္လင်တော်ပေါ်မှာ ထိုင်တော်မူလျှင်၊ ကြီးစွာသော အိပ်ငိုက်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်၍ နံနက်တိုင်အောင် ပလ္လင်တော်ပေါ်မှာ လှဲလျောင်းနေ၏။
၁၃ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ထားကို လက်၌ထုတ်လျက် ရောက်လာသည်ကို မြင်မက်၏။ ကောင်းကင်တမန်သည် အဘိမလက်အနားမှာရပ်၍ ထားနှင့်သတ်လို၏။ ရှင်ဘုရင်သည် အိပ်မက်၌ ကြောက်ရွံ့ခြင်းရှိ၏။ ငါသည် သင့်ကို အဘယ်သို့ပြစ်မှားဘိသနည်း။ သင်၏ထားနှင့် ငါ့ကိုသတ်ခြင်းငှာ လာသနည်းဟု ကောင်းကင်တမန်အား မေး၏။
၁၄ ကောင်းကင်တမန်က အဘိမလက်အား "မနေ့ညက သင့်အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသော မိန်းမကြောင့် သင်သည် သေရမည်။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် လင်ယောကျ်ားဖြစ်၏။ သင့်အိမ်သို့လာသော အာဗြဟံ၏မယားလည်း ဖြစ်၏။ ထိုယောကျ်ားကို သူ့မယားပြန်ပေးလော့။ သူသည် သူ၏မယားလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ကို မပြန်ပေးလျှင် သင်နှင့် သင်၏ဥစ္စာရှိသမျှသည် ဧကန်အမှန်သေရမည်ဟု သိမှတ်လော့" ဟု ပြန်ပြော၏။
၁၅ ထိုညတွင် ဖိလိတ္တိပြည်၌ ကြီးစွာသော အော်ဟစ်သံဖြစ်လေ၏။ ထိုပြည်သားတို့သည် ထားကိုဆွဲထုတ်၍ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ကို မြင်လျှင်၊ ထိုပြည်သားတို့ကို ထားနှင့်ခုတ်လေ၏။ အမှန်စင်စစ် သူသည် သူတို့ကို ဆက်လက်ခုတ်လှဲလေ၏။
၁၆ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ထိုည၌ ဖိလိတ္တိပြည်တရှောက်လုံးကို ဒဏ်ခတ်တော်မူသဖြင့်၊ ထိုည၌နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကြီးစွာသော ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်လေ၏။
၁၇ သူတို့၏ သားအိမ်ရှိသမျှကိုရင်း၊ သူတို့၏ သားဥကြွေခြင်းရှိသမျှကိုရင်း ပိတ်ကြ၏။ အဘိမလက်သည် အာဗြဟံ၏ မယားစာရာကြောင့် ထာဝရဘုရား၏ လက်တော်သည် သူတို့အပေါ်မှာရှိ၏။
၁၈ နံနက်အချိန်၌ အဘိမလက်သည် ကြောက်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ အလွန်ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်တကွ ထလေ၏။ ထိုအခါ မိမိကျွန်တို့ကို ခေါ်၍ မိမိအိပ်မက်ကို ပြန်ပြောလေ၏။ လူတို့သည်လည်း အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။
၁၉ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့တွင် ရပ်နေသောသူတစ်ယောက်က၊ အိုအရှင်မင်းကြီး၊ ဤမိန်းမကို သူ၏လင်အား ပြန်ပေးတော်မူပါ။ သူသည် သူ၏လင်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဤသူသည် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ထံသို့ ရောက်လာသောအခါ၊ ထိုသို့ဖြစ်ဘူးသည်ဟု လျှောက်လေ၏။
၂၀ မိမိမယားအကြောင်းကိုလည်း သူက၊ သူသည် ငါ့နှမဖြစ်၏။ မိမိသည် ဧည့်သည်ဖြစ်သောပြည်၌ တည်းခိုသောအခါ ထိုသို့သောအကျင့်ရှိ၏ဟု ဆို၏။
၂၁ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်သည် ထိုမိန်းမကို မယားအဖြစ် စေလွှတ်၍ ထာဝရဘုရားသည် ထိုမိန်းမကို မိမိခင်ပွန်းထံ ပြန်အပ်တော်မမူမီတိုင်အောင် ကြီးစွာသောဘေးဒဏ်များကို သူ့အပေါ်သို့ ကျရောက်စေတော်မူ၏။
၂၂ အို အရှင်မင်းကြီး၊ မနေ့ညက တစ်နိုင်ငံလုံး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို သိတော်မူပါ။ အကြောင်းမူကား၊ အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ အလွန်ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ညည်းတွားခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကြ၏။ ကိုယ်တော်ယူသော မိန်းမကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့သိပါ၏။
၂၃ ယခုမှာ ဤမိန်းမကို သူ့ခင်ပွန်းထံ ပြန်ပေးလော့။ သို့မဟုတ် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ဖာရောဘုရင်နှင့် သူ၏ကျွန်တို့၌ ခံရသကဲ့သို့ ငါတို့၌ ခံရ၍ ငါတို့မသေမည်အကြောင်း၊ အဘိမလက်သည် အလျင်အမြန်ခေါ်၍ စာရာကို ခေါ်စေ၏။ သူမသည် သူ့ထံသို့ လာ၏။ အာဗြဟံသည်လည်း ခေါ်စေ၍ သူသည် သူ့ထံသို့ လာ၏။
၂၄ အဘိမလက်ကလည်း၊ သင်တို့သည် ညီအစ်ကို၊ နှမဖြစ်သည်ဟု ဆို၍ ဤမိန်းမကို ငါသိမ်းယူသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ပြုကြသနည်းဟု မေးသော်၊
၂၅ အာဗြဟံကလည်း၊ အကျွန်ုပ်၏မယားအတွက် သေခြင်းကို ခံရမည်ဟု အကျွန်ုပ်ထင်သောကြောင့်၊ အဘိမလက်သည် သိုး၊ နွား၊ ကျွန်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမတို့ကိုယူ၍ ငွေတထောင်ကို ပေးလေ၏။
၂၆ အဘိမလက်ကလည်း၊ မြေတပြင်လုံးသည် သင့်ရှေ့မှာရှိသည်၊ သင်အလိုရှိသည်အတိုင်း ထိုမြေ၌နေလော့ဟု အာဗြဟံအား ဆို၏။
၂၇ အာဗြဟံနှင့် ဇနီးစာရာတို့သည် ရှင်ဘုရင်ထံတော်မှ ရိုသေလေးစားစွာ ထွက်သွား၍ ဂေရာမြို့၌ပင် နေထိုင်ကြ၏။
၂၈ ဖိလိတ္တိပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် စာရာကြောင့် တစ်ညလုံး ကောင်းကင်တမန် ကျရောက်စေသော ကပ်ဘေးကြောင့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရကြ၏။
၂၉ ထိုအခါ အဘိမလက်သည် အာဗြဟံကို ခေါ်၍၊ ဤသေတတ်သောအရာကို ငါတို့အထဲမှ ပယ်ရှားတော်မူမည်အကြောင်း၊ ကိုယ်တော်၏ကျွန်တို့အတွက် ဆုတောင်းပါဟု မှာလိုက်၏။
၃၀ အာဗြဟံသည် အဘိမလက်နှင့် သူ၏ကျွန်များအတွက် ဆုတောင်းလေ၏။ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြဟံ၏ဆုတောင်းချက်ကို နားထောင်တော်မူ၍၊ အဘိမလက်နှင့် သူ၏ကျွန်အပေါင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေတော်မူ၏။

အခန်း ၂၁

၁ အာဗြဟံသည် ဖိလိတ္တိပြည်၊ ဂေရာမြို့၌ တည်းခို၍ တစ်နှစ်နှင့်လေးလစေ့သောအခါ၊ ဘုရားသခင်သည် စာရာကို အကြည့်အရှုကြွတော်မူ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် သူ့ကို အောက်မေ့တော်မူသဖြင့်၊ သူသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ အာဗြဟံအား သားကို ဘွားမြင်လေ၏။
၂ အာဗြဟံသည်လည်း၊ မိမိအား စာရာဘွားသောသားကို ဣဇာက်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၃ အာဗြဟံသည် သားဣဇာက်ကို ရှစ်ရက်သားအရွယ်၌ အရေဖျားလှီးခြင်းကို ပေးလေ၏။ ထိုသို့ပြုလျှင်၊ အာဗြဟံသည် သားဣဇာက်ကို ဘွားမြင်သောအခါ အသက်တစ်ရာရှိ၍၊ စာရာသည် အသက်ကိုးဆယ်ရှိသတည်း။
၄ ထိုသူငယ်သည် ကြီးပြင်း၍ နို့ဖြတ်လေ၏။ အိဇက်နို့ဖြတ်သောနေ့၌ အာဗြဟံသည် ပွဲတော်ကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်လေ၏။
၅ ရှေမ၊ ဟေဗာမှစ၍ ထိုပြည်သားကြီးအပေါင်းတို့၊ ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင် အဘိမလက်နှင့် သူ၏ကျွန်များ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဖိကောလတို့သည် အာဗြဟံသည် သားဣဇာက်နို့ကွာသောနေ့၌ လုပ်သောပွဲ၌ စားသောက်၍ ပျော်မွေ့ခြင်းငှာ လာကြ၏။
၆ အာဗြဟံ၏အဘ တေရနှင့် သူ၏ညီ နာခေါ်တို့သည်လည်း၊ သူတို့နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သောသူအပေါင်းတို့သည် ခါရန်မြို့မှ ရောက်လာကြ၏။ စာရာသည် သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်သည်ကို ကြားသောအခါ၊ သူတို့သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

၇ သူတို့သည် အာဗြဟံထံသို့ ရောက်လာ၍၊ ဣဇာက်နို့ကွာသောနေ့၌ အာဗြဟံပြုသောပွဲ၌ စားသောက်ကြ၏။

၈ တေရနှင့် နာခေါ်တို့သည် အာဗြဟံနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်၍၊ ဖိလိတ္တိပြည်၌ သူနှင့်အတူ ရက်ပေါင်းများစွာ နေကြ၏။

၉ထိုအခါ ရာဂေါ်၏သား စေရောက်သည် အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်ဘွားမြင်သော ပဌမနှစ်တွင် အနိစ္စရောက်လေ၏။

၁၀ စေရောက်သည် အသက်နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာသုံးဆယ်ကိုးနှစ်စေ့သော် သေလေ၏။

၁၁ ထိုကာလ၌ အာဗြဟံ၏သား ဣရှမေလသည် ကြီးပြင်းလာ၏။ စာရာသည် အာဗြဟံအား အိဇက်ကို မွေးဖွားသောအခါ သူသည် အသက် ၁၄ နှစ်ရှိပြီ။

၁၂ ဘုရားသခင်ဟာ အာဗြဟံရဲ့သား အိရှမေလနဲ့အတူရှိခဲ့ပြီး သူကြီးပြင်းလာကာ လေးကိုသုံးတတ်လာပြီး လေးသမားဖြစ်လာတယ်။

၁၃ အိဇက် အသက်ငါးနှစ်ရှိသောအခါ ဣရှမေလနှင့်အတူ တဲတံခါးဝ၌ ထိုင်နေ၏။

၁၄ ဣရှမေလသည် ဣဇာက်ထံသို့လာ၍ သူ့ရှေ့မှာထိုင်လေ၏။ သူသည် လေးကိုယူ၍ ဆွဲထုတ်ပြီး မြားကို ပစ်ထား၏။ ဣဇာက်ကိုသတ်ရန် ကြံစည်လေ၏။

၁၅ ဣရှမေလသည် မိမိသားဣဇာက်အား ပြုလိုသောအမှုကို စာရာသည်မြင်လျှင်၊ မိမိသားအတွက် အလွန်စိတ်နာ၍၊ ဤကျွန်မနှင့် သူ၏သားကို နှင်ထုတ်လော့။ သူ၏သားသည် ငါ့သားနှင့်အတူ အမွေမခံရ။ သူသည် ယနေ့ပင် ဤသို့ပြုမည်ဟု ကြံစည်သောကြောင့်၊ အာဗြဟံအား စေလွှတ်လေ၏။

၁၆ အာဗြဟံသည် စာရာ၏စကားကို နားထောင်၍၊ နံနက်စောစောထ၍၊ မုန့်ဆယ်နှစ်လုံးနှင့် ရေဘူးကိုယူ၍ ဟာဂရအား ပေးပြီးမှ၊ သူမအား သားနှင့်အတူ လွှတ်လိုက်လေ၏။ ဟာဂရသည် သားနှင့်အတူ တောသို့ ထွက်သွားလေ၏။ သူတို့သည် ပါရန်တော၌ တောသားတို့နှင့်အတူ နေထိုင်ကြ၏။ ဣရှမေလသည် လေးသမားဖြစ်၍ တော၌ ကြာမြင့်စွာနေလေ၏။

၁၇ ထိုနောက် သူနှင့် သူ၏မိခင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွား၍ ထိုပြည်၌ နေကြ၏။ ဟာဂရသည် မိမိသားအတွက် အဲဂုတ္တုပြည်မှ မယားတစ်ယောက်ကို သိမ်းယူ၏။ ထိုမယားသည် မေရိဘအမည်ရှိ၏။

၁၈ ဣရှမေလ၏ဇနီးသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားလေးယောက်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်လေ၏။ ထို့နောက် ဣရှမေလနှင့် သူ၏မိခင်၊ သူ၏ဇနီးနှင့် သားသမီးများသည် တောကန္တာရသို့ ပြန်သွားကြ၏။

၁၉ သူတို့သည် သူတို့နေထိုင်ရာ တော၌ တဲများဆောက်၍ ခရီးသွားပြီးနောက် လစဉ်နှင့် နှစ်စဉ် အနားယူကြသည်။

၂၀ ဘုရားသခင်သည် ဣရှမေလအား သိုးစု၊ နွားစုများနှင့် တဲများကို ပေးတော်မူသဖြင့်၊ ထိုသူ၌ နွားများ များပြားလေ၏။

၂၁ ဣရှမေလသည် တောအရပ်နှင့် တဲများတွင် နေထိုင်၍၊ ခရီးသွားလာခြင်းနှင့် အနားယူခြင်းတို့ကို ကြာမြင့်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် သူ့အဘ၏ မျက်နှာကို မမြင်ရပေ။

၂၂ ထိုနောက်ကာလအနည်းငယ်ကြာသောအခါ၊ အာဗြဟံသည် မိမိမယားစာရာအား၊ ငါ့သားဣရှမေလကို ငါသွား၍ကြည့်ရှုမည်။ ကြာမြင့်စွာ မမြင်ရသေးသောကြောင့် သူ့ကိုမြင်လိုပါ၏။

၂၃ အာဗြဟံသည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှနှင့်တကွ တော၌တဲ၌နေထိုင်သည်ဟု ကြားသိလျှင်၊ သားဣရှမေလကိုရှာအံ့သောငှာ၊ ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ကိုစီး၍ တောသို့သွားလေ၏။

၂၄ အာဗြဟံသည် တောသို့သွား၍ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ဣရှမေလ၏တဲသို့ ရောက်လေ၏။ ဣရှမေလကို မေးမြန်းရာ ဣရှမေလ၏ဇနီးသည် တဲ၌ သားသမီးများနှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လေ၏။ ဣရှမေလ၏ခင်ပွန်းနှင့် မိခင်လည်း မရှိ။

၂၅ အာဗြဟံကလည်း၊ ဣရှမေလသည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားသနည်းဟု ဣရှမေလ၏မယားကို မေးလျှင်၊ မိန်းမက၊ သူသည် တောသို့ အမဲလိုက်ခြင်းငှာ ထွက်သွား၏။ အာဗြဟံသည် ကုလားအုတ်ကိုစီးလျက်နေသေး၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကုလားအုတ်ထံမှ မဆင်းရဟု မယားစာရာအား ကျိန်ဆိုထားသော်လည်း၊ မြေပေါ်သို့ မဆင်းလိုဟု ပြန်ပြော၏။

၂၆ အာဗြဟံကလည်း၊ ငါ့သမီး၊ ငါသောက်စရာရေအနည်းငယ်ပေးပါ၊ ခရီးသွား၍ မောပန်းသောကြောင့်ဟု ဣရှမေလ၏မယားအားဆိုလျှင်၊

၂၇ ဣရှမေလ၏မယားက၊ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ရေမရှိ၊ မုန့်မရှိဟု အာဗြဟံအား ပြောဆိုလျှင်၊ ထိုမိန်းမသည် တဲ၌ထိုင်နေ၍ အာဗြဟံကို မသိ၊ သူကား အဘယ်သူနည်းဟုလည်း မမေး။

၂၈ သူမသည် တဲ၌ သားသမီးများကို ရိုက်နှက်လျက် သူတို့ကို ကျိန်ဆဲလျက်၊ ခင်ပွန်း ဣရှမေလကိုလည်း ကျိန်ဆဲ၍ အပြစ်တင်လေ၏။ အာဗြဟံသည် ဣရှမေလ၏ မယားသည် သားသမီးတို့အား ပြောသော စကားကို ကြားသောအခါ၊ အလွန်အမျက်ထွက်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်၏။

၂၉ အာဗြဟံသည် မိန်းမကို တဲထဲက ထွက်၍ မိမိထံသို့ ခေါ်လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် လာ၍ အာဗြဟံရှေ့မှာ ရပ်နေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အာဗြဟံသည် ကုလားအုတ်ကို စီးလျက် ရှိသေး၏။

၃၀ အာဗြဟံကလည်း၊ သင်၏ခင်ပွန်း ဣရှမေလသည် အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ ဤစကားများကို သူ့အားပြောလော့။

၃၁ ဖိလိတ္တိပြည်က အသက်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက် သင့်ကိုရှာဖို့ ဒီကိုရောက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ အသွင်အပြင်က ဒီလိုပဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူလဲလို့ ငါမမေးဘူး။ မင်းဒီမှာမရှိလို့ သူက ငါ့ကိုပြောတယ်။ မင်းရဲ့ခင်ပွန်း ဣရှမေလပြန်လာရင် ဒီလူက မင်းအိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဒီမှာစိုက်ထားတဲ့ တဲရဲ့သံချွန်ကို ဖယ်ရှားပြီး အဲဒီနေရာမှာ တခြားသံချွန်တစ်ချောင်းတပ်လိုက်။

၃၂ အာဗြဟံသည် မိန်းမအား မှာကြားပြီးသည်နှင့် ကုလားအုတ်စီး၍ အိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

၃၃ ထိုနောက် ဣရှမေလသည် မိမိနှင့် မိခင်ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးရာမှ ပြန်လာ၍ တဲသို့ ပြန်သွားသောအခါ၊ ဇနီးသည် ဤစကားများကို ပြောလေ၏။

၃၄ ဖိလိတ္တိပြည်က အသက်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက် သင့်ကိုရှာဖို့ ရောက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ အသွင်အပြင်က ဒီလိုပဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူလဲလို့ ငါမမေးဘူး။ မင်းအိမ်မှာမရှိလို့ သူက ငါ့ကိုပြောတယ်။ မင်းရဲ့ယောကျ်ား အိမ်ပြန်လာရင် မင်းဒီမှာစိုက်ထားတဲ့တဲရဲ့သံချွန်ကို ဖြုတ်ပြီး အဲဒီနေရာမှာ တခြားသံချွန်တစ်ခုတပ်လိုက်။

၃၅ ဣရှမေလသည် မိမိဇနီး၏စကားကိုကြားလျှင်၊ မိမိဖခင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိမိဇနီးသည် မိမိအား မရိုသေကြောင်း သိ၏။

၃၆ ကြာရှမေလသည် မိမိမယားအား ပြောခဲ့သော အဘ၏စကားကို နားလည်၏။ ကြာရှမေလသည် မိမိအဘ၏စကားကို နားထောင်၏။ ကြာရှမေလသည် ထိုမိန်းမကို စွန့်ပစ်၍ သူမသည် ထွက်သွား၏။

၃၇ ထိုနောက် ကြာရှမေလသည် ခါနာန်ပြည်သို့ သွား၍ အခြားမိန်းမကို ယူပြန်လေ၏။ ထိုမိန်းမကို မိမိနေရာတဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၃၈ သုံးနှစ်လွန်သောအခါ အာဗြဟံက၊ ငါ့သား ကြာရှမေလကို ကြာမြင့်စွာ မတွေ့မြင်ရသောကြောင့် ငါသည် တစ်ဖန်သွား၍ ကြည့်ဦးမည်ဟု ဆိုလေ၏။

၃၉ သူသည် ကုလားအုတ်ကိုစီး၍ တောသို့သွားသဖြင့် မွန်းတည့်ချိန်တွင် ကြာရှမေလ၏တဲသို့ ရောက်လေ၏။

၄၀ ထိုအခါ ကြာရှမေလကို မေးမြန်းသောအခါ ဇနီးသည် တဲထဲက ထွက်၍ မယားက၊ သူသည် ဤအရပ်၌ မရှိပါ၊ အကြောင်းမူကား၊ တော၌ အမဲလိုက်ခြင်းငှါရင်း၊ ကုလားအုတ်များကို ကျွေးမွေးခြင်းငှါရင်း ထွက်သွားပါသည် ဟု ပြောဆို၏။ မိန်းမက အာဗြဟံအား၊ ကျွန်မ၏သခင်သည် တဲထဲသို့ ဝင်၍ မုန့်အနည်းငယ်ကို စားပါလော့။ လမ်းခရီး၌ ပင်ပန်းလိမ့်မည်ဖြစ်၍၊ သင်သည် ပင်ပန်းလိမ့်မည် ဟု ဆို၏။

၄၁ အာဗြဟံကလည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် ခရီးဆက်ရန် အလျင်လိုသောကြောင့် မရပ်လိုပါ။ ရေငတ်သောကြောင့် ရေအနည်းငယ်သောက်ပါဟု ဆိုလျှင်၊ မိန်းမသည် အလျင်အမြန်ပြေး၍ တဲထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီးလျှင်၊ ရေနှင့်မုန့်ကို အာဗြဟံရှေ့မှာ ချထား၍ စားရန် တိုက်တွန်းလေ၏။ သူသည် စားသောက်၍ စိတ်သက်သာရာရလေ၏။ သားကြာရှမေလကိုလည်း ကောင်းကြီးပေးလေ၏။

၄၂ သူသည် စားသောက်ပြီး၍ ထာဝရဘုရားကို ကောင်းချီးပေးလျက်၊ ကြာရှမေလ၏မယားအား၊ ကြာရှမေလသည် အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ ဤစကားများကို သူ့အားပြောလော့။

၄၃ ဖိလိတ္တိပြည်က အသက်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက် ဒီကိုလာပြီး ခင်ဗျားကို မေးကြည့်တော့ ခင်ဗျားဒီမှာမရှိဘူး။ ကျွန်တော် မုန့်နဲ့ရေကို ယူလာပေးတော့ သူစားပြီး သောက်တော့ စိတ်သက်သာရာရသွားတယ်။

၄၄ သူသည် ငါ့ကို ဤစကားများ မိန့်တော်မူသည်ကား၊ သင်၏ခင်ပွန်း ကြာရှမေလ အိမ်ပြန်လာသောအခါ၊ သင်၌ရှိသော တဲ၏ သံချွန်သည် အလွန်ကောင်းသည်၊ ၎င်းကို တဲမှ မဖယ်ရှားနှင့်ဟု သူ့ကိုပြောလော့။

၄၅ အာဗြဟံသည် ထိုမိန်းမကို အမိန့်ပေး၍ ဖိလိတ္တိပြည်သို့ မိမိအိမ်သို့ မြင်းစီးသွားလေ၏။ ကြာရှမေလသည် မိမိတဲသို့ ရောက်သောအခါ၊ မယားသည် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသော စိတ်နှင့် ခရီးဦးကြိုပြုလေ၏။

၄၆ မိန်းမကလည်း၊ ဖိလိတ္တိပြည်မှ အသက်ကြီးသောလူတစ်ယောက် ရောက်လာ၍၊ သူ၏အဆင်းသဏ္ဌာန်သည် ဤအရပ်သို့ ရောက်လာ၏။ သူသည် သင့်ကို မေးမြန်းသော်လည်း၊ ကိုယ်တော်သည် ဤအရပ်၌ မရှိသောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် မုန့်နှင့်ရေကို ယူခဲ့၍ သူသည် စားသောက်သဖြင့် စိတ်သက်သာခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

၄၇ သူသည် ငါ့အား ဤစကားများကို ပြောခဲ့သည်မှာ၊ သင်၏ခင်ပွန်း ကြာရှမေလသည် အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ၊ သင်ကိုင်ထားသော တဲတံသင်သည် အလွန်ကောင်းသည်၊ တဲမှ မဖယ်ရှားနှင့်ဟု သူ့ကို ပြောလော့။

၄၈ ကြာရှမေလသည် မိမိအဘဖြစ်ကြောင်းကိုရင်း၊ မိမိဇနီးသည် မိမိအား ရိုသေလေးစားကြောင်းရင်း သိ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် ကြာရှမေလကို ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။

အခန်း ၂၂

၁ ထိုအခါ ကြာရှမေလသည် ထ၍ မိမိမယား၊ သားသမီး၊ တိရစ္ဆာန်မှစ၍ မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို ယူ၍ ထိုအရပ်မှ ထွက်သွားပြီးလျှင်၊ ဖိလိတ္တိပြည်ရှိ မိမိအဘရှိရာသို့ သွားလေ၏။

၂ အာဗြဟံသည်လည်း ကြာရှမေလပြုသော ပထမဇနီးနှင့် အရောင်းအဝယ်ကို သားကြာရှမေလအား ပြန်ကြားလေ၏။

၃ ကြာရှမေလနှင့် သူ၏သားတို့သည် အာဗြဟံနှင့်အတူ ထိုပြည်၌ ကာလကြာမြင့်စွာနေထိုင်ကြ၏။ အာဗြဟံသည်လည်း ဖိလိတ္တိပြည်၌ ကြာမြင့်စွာနေလေ၏။

၄ ထိုနေ့ရက်ကာလသည် ကြာမြင့်၍ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကုန်ဆုံးလေ၏။ ထိုနောက် အာဗြဟံသည် မိမိကျွန်များ၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှတို့နှင့်အတူ ဖိလိတ္တိပြည်မှ ထွက်သွား၍ အလွန်ဝေးသောအရပ်သို့ သွားကြ၏။ သူတို့သည် ဟေဗြုန်မြို့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၊ ထိုအရပ်၌ နေကြ၏။ အာဗြဟံ၏ ကျွန်တို့သည် ရေတွင်းများကို တူးကြ၏။ အာဗြဟံနှင့် သူ၏ဥစ္စာအပေါင်းတို့သည် ရေနားမှာ နေကြ၏။ ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင် အဘိမလက်၏ ကျွန်တို့သည် အာဗြဟံ၏ ကျွန်တို့သည် ပြည်စွန်း၌ ရေတွင်းများကို တူးကြပြီဟု ကြားသိကြ၏။

၅ သူတို့သည် လာ၍ အာဗြဟံ၏ ကျွန်များနှင့် ရန်ဖြစ်ကြပြီး မိမိတို့ တူးထားသော ရေတွင်းကြီးကို လုယူကြ၏။

၆ ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင် အဘိမလက်သည် ထိုအမှုကို ကြားလျှင်၊ မိမိတပ်မှူး ဖိကောလနှင့် မိမိလူနှစ်ဆယ်နှင့်အတူ အာဗြဟံထံသို့ ရောက်လာ၏။ အဘိမလက်သည် မိမိကျွန်တို့အကြောင်း အာဗြဟံအား ပြောဆို၍၊ အာဗြဟံသည် အဘိမလက်အား မိမိကျွန်တို့ လုယူခဲ့သော ရေတွင်းအကြောင်း ဆုံးမလေ၏။

၇ အဘိမလက်ကလည်း၊ မြေကြီးတပြင်လုံးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ငါ့ကျွန်တို့သည် မင်းကြီး၏ကျွန်တို့၌ ပြုသောအမှုကို ယနေ့တိုင်အောင် ငါမကြားရဟု အာဗြဟံအား ပြောဆို၏။

၈ အာဗြဟံသည်လည်း သိုးသငယ်မခုနစ်ကောင်တို့ကိုယူ၍ အဘိမလက်အား ပေးလေ၏။ ဤရေတွင်းကို ငါတူးပြီးဟု ငါ့ဘက်၌ သက်သေဖြစ်မည်အကြောင်း၊ ဤရေတွင်းကို ငါ့လက်မှ ယူတော်မူပါဟု ဆို၏။

၉ အဘိမလက်သည် အာဗြဟံအား ပေးသော သိုးသငယ်မခုနစ်ကောင်တို့ကို ယူ၍၊ သူသည် နွားများ၊ နွားစုများကိုလည်း ပေး၏။ အဘိမလက်သည် ရေတွင်းအကြောင်း အာဗြဟံအား ကျိန်ဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရေတွင်းကို ဗေရရှေဘဟု သမုတ်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုအရပ်၌ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအကြောင်း၌ ကျိန်ဆိုကြသောကြောင့်၊

၁၀ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဗေရရှေဘ၌ ပဋိညာဉ်ပြုကြ၏။ အဘိမလက်သည် မိမိတပ်မှူး ဖိကောလနှင့် မိမိလူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထ၍ ဖိလိတ္တိပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏။ အာဗြဟံနှင့် သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် ဗေရရှေဘ၌ နေကြ၏။ ထိုပြည်၌ ကြာမြင့်စွာနေလေ၏။

၁၁ အာဗြဟံသည် ဗေရရှေဘအရပ်၌ ကြီးမားသော စပျစ်ဥယျာဉ်ကို စိုက်ပျိုး၍၊ မြေကြီးလေးမျက်နှာသို့ မျက်နှာမူ၍ တံခါးလေးချပ်ကို လုပ်လေ၏။ ခရီးသွားသောသူသည် အာဗြဟံထံသို့ ရောက်လာလျှင်၊ သူသွားရာလမ်း၌ရှိသော တံခါးတိုင်းသို့ ဝင်၍ ထိုနေရာတွင် နေ၍ စားသောက်၍ ဝစွာနေပြီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

၁၂ အကြောင်းမူကား၊ အာဗြဟံ၏အမျိုးအနွယ်သည် သွားလာသော သူ၊ ပြန်လာသောသူတို့အတွက် အစဉ်ပွင့်လင်းလျက်ရှိ၏။ ထိုသူတို့သည် အာဗြဟံ၏အိမ်၌ နေ့တိုင်းလာ၍ စားသောက်ကြ၏။

၁၃ မည်သူမဆို ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍ အာဗြဟံ၏အိမ်သို့ ရောက်လာလျှင်၊ အာဗြဟံသည် စားသောက်၍ ဝစွာစားရန် မုန့်ကိုပေး၏။ အဝတ်မပါဘဲ မိမိအိမ်သို့ ရောက်လာသူတိုင်းသည် မိမိအလိုရှိသည့်အတိုင်း အဝတ်ကိုဝတ်၏။ ရွှေငွေကိုပေး၍ မြေကြီးပေါ်မှာ သူ့ကိုဖန်ဆင်းတော်မူသော ထာဝရဘုရားကို ထင်ရှားစေ၏။ ထိုသို့ အာဗြဟံသည် တစ်သက်လုံးပြု၏။

၁၄ အာဗြဟံနှင့် သူ၏သားသမီးများ၊ သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် ဗေရရှေဘမြို့တွင် နေထိုင်၍၊ ဟေဗြုန်မြို့တိုင်အောင် တဲကို ဆောက်လေ၏။

၁၅ အာဗြဟံ၏ညီ နာခေါ်နှင့် သူ၏အဘမှစ၍ သူတို့နှင့်ဆိုင်သော သူအပေါင်းတို့သည် ခါရန်မြို့၌ နေကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် အာဗြဟံနှင့်အတူ ခါနာန်ပြည်သို့ မရောက်ကြ။

၁၆ အာဗြဟံ၏ဇနီး စာရာ၏ညီမ၊ ခါရန်၏သမီး မိလကာဘွားမြင်သော နာခေါ်သည် သားသမီးများကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၇ သူမွေးဖွားသောသားတို့၏အမည်များမှာ ဥဇ၊ ဗုဇ၊ ကေမွေလ၊ ကေသဒ်၊ ဟာဇော၊ ပိလဒရှ်၊ တိဒလပ်နှင့် ဗေသွေလတို့ဖြစ်ပြီး၊ သားရှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဤသားတို့သည် အာဗြဟံ၏ညီ နာခေါ်အား မိလခါမှ မွေးဖွားသော သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။

၁၈ နာခေါ်၌ ရုမာအမည်ရှိသော မယားငယ်တယောက်ရှိ၏။ ထိုမယားငယ်သည် နာခေါ်နှင့် ဇေဗုတ်၊ ဂါရှ၊ တာရှနှင့် မာခါ တည်းဟူသော သားလေးယောက်တို့ကို ဘွားမြင်လေ၏။

၁၉ နာခေါ်ဘွားမြင်သောသားတို့တွင် သမီးများအပြင် သားတဆယ်နှစ်ယောက်ရှိ၏။ ခါရန်မြို့၌လည်း သားသမီးများရှိ၏။

၂၀ နာခေါ်၏သားဦး ဥဇ၏သားကား အဘီ၊ ခေရပ်၊ ဂါဒိန်၊ မေလု၊ နှမ ဒေဗောရတည်း။

၂၁ ဗုဇ၏သားကား ဗေရခေလ၊ နေမတ်၊ ရှေဘ၊ မဒုန်တို့တည်း။

၂၂ ကေမွေလ၏သားကား အာရံနှင့် ရေဟောဘတည်း။

၂၃ ကေသက်၏သားကား အာနမလက်၊ မေရှဲ၊ ဗေနုန်၊ ယိဖိ၊ ဟာဇော၏သားကား ပိလဒရှ်၊ မေခီ၊ ဩဖာတည်း။

၂၄ ပိလဒရှ်၏သားကား အာရုတ်၊ ဟာမုံ၊ မေရက်၊ မောလုပ်တို့တည်း။

၂၅ တိဒလပ်၏သားကား မုရှန်၊ ကုရှန်၊ မုဇိ တည်း။

၂၆ ဗေသွေလ၏သားကား သေခါ၊ လာဗန်၊ ရေဗက္ကာတည်း။

၂၇ ဤသူတို့သည် ခါရန်မြို့၌ ဘွားမြင်သော နာခေါ်၏ သားစဉ်မြေးဆက်များ ဖြစ်၏။ ကေမွေလ၏သား အာရံနှင့် သူ၏ညီ ရေဟောက်တို့သည် ခါရန်မြို့မှ ထွက်သွား၍ ဥဖရတ်မြစ်နားရှိ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုကို တွေ့ကြ၏။

၂၈ ထိုအရပ်၌ မြို့တစ်မြို့ကို တည်၍ အာရံသား ပေသော်၏ အမည်ကို အစွဲပြု၍ ထိုမြို့ကို ယနေ့တိုင်အောင် အာရံ နဟေရိမ်ဟု သမုတ်ကြ၏။

၂၉ ကေသက်အမျိုးသားတို့သည်လည်း နေရာတစ်နေရာကိုရှာ၍ နေစရာအရပ်သို့ သွားကြ၏။ ရှိနာပြည်တဘက်၌ရှိသော ချိုင့်ဝှမ်းကိုတွေ့၍ ထိုအရပ်၌ နေကြ၏။

၃၀ ထိုအရပ်၌ သူတို့သည် မြို့တစ်မြို့ကို တည်၍၊ ထိုမြို့ကို မိမိတို့အဘ၏အမည်ကို အစွဲပြု၍ ကေသက်မြို့ဟု သမုတ်ကြ၏။ ထိုမြို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် ကာစဒိမ်ပြည်ဖြစ်သတည်း။ ကာစဒိမ်အမျိုးသားတို့သည် ထိုပြည်၌ နေထိုင်၍ သားသမီးများ တိုးပွားများပြားကြ၏။

၃၁ နာခေါ်နှင့် အာဗြဟံတို့၏ အဘ တေရသည် အသက်ကြီးသောအခါ အခြားမိန်းမကို သွား၍ ယူလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ပေလိလအမည်ရှိသဖြင့်၊ ထိုမိန်းမသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်လေ၏။ ထိုသားကို ဇောဘအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၃၂ တေရသည် ဇောဘကို မွေးဖွားပြီးနောက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အသက်ရှင်၏။

၃၃ တေရသည် ထိုနှစ်၊ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်ဘွားမြင်သော သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တွင် သေလေ၏။

၃၄ တေရသည် အသက်နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာငါးနှစ်ရှိသော် ခါရန်မြို့၌ သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။

၃၅ တေရ၏သား ဇောဘသည် အသက်သုံးဆယ်ရှိသော် အာရံ၊ အာခလိနှင့် မေရက်တို့ကို မြင်လေ၏။

၃၆ တေရ၏သား ဇောဘ၏သား အာရံသည် မယားသုံးယောက်ရှိပြီး သားတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်နှင့် သမီးသုံးယောက်ကို ဖွားမြင်၏။ ထာဝရဘုရားသည် ဇောဘ၏သား အာရံအား စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း၊ သိုးနွား၊ နွားစုများကို ပေးသနားတော်မူသဖြင့် ထိုသူသည် အလွန်တိုးပွားများပြားလေ၏။

၃၇ ဇောဘ၏သား အာရံနှင့် သူ၏ညီ၊ အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့သည် ခါရန်မြို့မှ ထွက်သွား၍ နေစရာအရပ်ကို ရှာ၍ သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏ အမွေဥစ္စာသည် များပြားလွန်းသောကြောင့်၊ ခါရန်မြို့၌ မနေနိုင်ကြ။ သူတို့၏ညီအစ်ကို နာခေါ်၏သားများနှင့်အတူ ခါရန်မြို့၌ မနေနိုင်ကြ။

၃၈ ဇောဘ၏သား အာရံသည် မိမိညီအစ်ကိုတို့နှင့်အတူ လိုက်သွား၍ အရှေ့ဘက်အစွန်အဖျားရှိ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုကို တွေ့၍ ထိုအရပ်၌ နေကြ၏။

၃၉ သူတို့သည်လည်း မြို့တစ်မြို့ကို တည်ဆောက်၍ မိမိတို့၏အစ်ကိုအကြီး၏အမည်ကို အစွဲပြု၍ အာရံမြို့ဟု သမုတ်ကြ၏။ ထိုမြို့ကား ယနေ့တိုင်အောင် အာရံဇောဘမြို့တည်း။

၄၀ ထိုကာလ၌ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်သည် ကြီးပြင်းလာ၍၊ သူ၏အဘ အာဗြဟံသည် ထာဝရဘုရားကို သိကျွမ်းခြင်းငှာ ထာဝရဘုရား၏လမ်းတော်ကို သွန်သင်ပေး၏။ ထာဝရဘုရားသည် သူနှင့်အတူ ရှိတော်မူ၏။

၄၁ ဣဇာက်သည် အသက်သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိသောအခါ၊ သူ့ညီ ဣရှမေလသည် တဲ၌ သူနှင့်အတူ လှည့်လည်လေ၏။

၄၂ ဣရှမေလသည် ဣဇာက်အား ကြွားဝါလျက်၊ ထာဝရဘုရားသည် ငါ့အဘအား အရေဖျားလှီးခြင်းပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ၊ ငါသည် အသက်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ထာဝရဘုရားသည် ငါ့အဘအား

မိန့်တော်မူသော စကားအတိုင်း ငါပြု၏။ ထာဝရဘုရားအား ငါ့ဝိညာဉ်ကို အပ်နှံ၏။ ငါ့အဘ၌ မှာထားတော်မူသော စကားတော်ကို မလွန်ကျူး။

၄၃ ဣဇာက်ကလည်း၊ ထာဝရဘုရားသည် သင့်အား မှာထားတော်မူသော သင်၏ကိုယ်အသားအနည်းငယ်ကို ယူသောအရာ၌ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ကြွားဝါသနည်းဟု ဣရှမေလအား ပြန်ပြော၏။

၄၄ အကျွန်ုပ်အဘ အာဗြဟံ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ထာဝရဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အဘအား သင်၏သား ဣဇာက်ကို ခေါ်သွား၍ ငါ့ရှေ့တော်၌ ပူဇော်သက္ကာကို ယူခဲ့လော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ ငါသည် ငြင်းခုံခြင်းမရှိဘဲ ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံမည်။

၄၅ ဣဇာက်သည် ဣရှမေလအား ဟောပြောသော စကားကို ထာဝရဘုရားကြားတော်မူ၍၊ နှစ်သက်တော်မူမည်ဟု ထင်မှတ်တော်မူ၍၊ ဤအမှု၌ အာဗြဟံကို စုံစမ်းခြင်းငှာ အကြံတော်ရှိ၏။

၄၆ ဘုရားသခင်၏သားတို့သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မိမိတို့ကိုယ်ကို လာ၍ ချထားကြသောနေ့ ရောက်လာသောအခါ၊ စာတန်သည်လည်း ဘုရားသခင်၏သားများနှင့်အတူ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ လာ၏။

၄၇ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ သင်သည် အဘယ်ကလာသနည်းဟု စာတန်အား မေးတော်မူလျှင်၊ စာတန်က၊ မြေကြီးပေါ်မှာ လှည့်လည်သွားလာခြင်း၊ အပေါ်အောက် သွားလာခြင်းထဲက လာပါသည်ဟု ထာဝရဘုရားအား ပြန်လျှောက်လေ၏။

၄၈ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ မြေကြီးသားအပေါင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ သင်သည် ငါ့အား အဘယ်သို့ မိန့်တော်မူသနည်းဟု စာတန်အား မေးတော်မူလျှင်၊ စာတန်က၊ ကိုယ်တော်၏အမှုကို ထမ်းသော မြေကြီးသားအပေါင်းတို့ကို အကျွန်ုပ်မြင်ပါပြီ၊ ကိုယ်တော်၏ တစ်စုံတစ်ခုကို တောင်းသောအခါ ကိုယ်တော်ကို အောက်မေ့ပါသည်ဟု ထာဝရဘုရားအား ပြန်လျှောက်လေ၏။

၄၉ သူတို့တောင်းသောအရာကို ကိုယ်တော်ပေးတော်မူသောအခါ သူတို့သည် ငြိမ်ဝပ်စွာထိုင်၍ ကိုယ်တော်ကိုစွန့်ပစ်၍ ကိုယ်တော်ကို မအောက်မေ့ကြတော့ပါ။

၅၀ တေရ၏သား အာဗြဟံကို သင်သည် မြင်ဖူးသလော။ သူသည် အစအဦး၌ သားသမီးမရှိ။ သူလာလေရာရာ၌ ကိုယ်တော်အား ယဇ်ပလ္လင်များကို တည်ဆောက်၍ ယဇ်ပလ္လင်များပေါ်မှာ ယဇ်ပူဇော်လေ၏။ မြေကြီးသားအပေါင်းတို့အား ကိုယ်တော်၏နာမတော်ကို အစဉ်ကြေညာလေ၏။

၅၁ ယခုမှာ သားဣဇာက်ကို ဘွားမြင်သောအခါ၊ သူသည် သင့်ကိုစွန့်ပစ်၍ ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့အတွက် ကြီးစွာသောပွဲကြီးကို စီရင်လေ၏။ ထာဝရဘုရားကိုလည်း မေ့လျော့တော်မူ၏။

၅၂ အကြောင်းမူကား၊ သူပြုလေသမျှတို့၌ မီးရှို့ရာယဇ်၊ မိဿဟာယယဇ်၊ သားငယ်နို့ဖြတ်သောနေ့၌ သတ်လေသမျှသော နွား၊ သိုး၊ သငယ်၊ ဆိတ်ကိုမျှ သင့်အတွက် ပူဇော်သက္ကာ မဆောင်ခဲ့။

၅၃ သားဖြစ်သူ ဘွားမြင်ချိန်မှစ၍ ယခုတိုင်အောင် သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိသော်လည်း၊ သူသည် သင့်ရှေ့၌ ယဇ်ပလ္လင်ကို မတည်၊ ပူဇော်သက္ကာကိုမျှ မဆောင်ခဲ့။ အကြောင်းမူကား၊ သူတောင်းသောအရာကို သင်ပေးသည်ကို သူမြင်၍ သင့်ကို စွန့်ပစ်လေ၏။

၅၄ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ ငါ့ကျွန် အာဗြဟံကို ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြင်ပြီလော။ မြေကြီးပေါ်မှာ သူနှင့်တူသောသူ မရှိ၊ ငါ့ရှေ့မှာ စုံလင်ဖြောင့်မတ်သောသူ၊ ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့သောသူ၊ မကောင်းမှုကို ရှောင်သောသူဖြစ်၏။ ငါအသက်ရှင်သည်အတိုင်း သင်၏သား ဣဇာက်ကို ငါ့ရှေ့မှာ ဆောင်ခဲ့လော့ဟု ငါပြောသော်လည်း၊ သူသည် သူ့ကို ငါ့ထံမှ မငြင်းဘဲနေလိမ့်မည်။ သူ၏သိုးနွားများမှ ငါ့ရှေ့မှာ မီးရှို့ရာယဇ်ကို ယူခဲ့ဟု ငါပြောလျှင် သာ၍ပင် ငြင်းမည်မဟုတ်။

၅၅ စာတန်ကလည်း၊ ယခု သင်ပြောသည့်အတိုင်း အာဗြဟံအား မိန့်တော်မူပါ။ သူသည် ယနေ့ ပြစ်မှား၍ ကိုယ်တော်၏ စကားကို ပယ်ထားမည် မပယ်မည်ကို သင်သိလိမ့်မည်။

အခန်း ၂၃

၁ ထိုအခါ ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်သည် အာဗြဟံသို့ ရောက်လာ၍၊ အာဗြဟံဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ အာဗြဟံက၊ အကျွန်ုပ်ရှိပါသည်ဟုဆို၏။

၂ ကိုယ်တော်က၊ သင်သည် အလွန်ချစ်သော တစ်ယောက်တည်းသော သား ဣဇာက်ကို ယူ၍ မောရိပြည်သို့ သွားလော့။ သင့်အားပြလတ့ံသော တောင်တစ်တောင်ပေါ်မှာ မီးရှို့ရာယဇ်ကို ပူဇော်လော့။ ထိုအရပ်၌ သင်သည် မိုးတိမ်နှင့် ထာဝရဘုရား၏ ဘုန်းတော်ကို မြင်ရလတ့ံဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃ အာဗြဟံကလည်း၊ ငါ့သားဣဇာက်ကို သူ၏အမိစာရာနှင့် အဘယ်သို့ကွာစေ၍ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မီးရှို့ရာယဇ်ကို ပူဇော်ရမည်နည်းဟု တွေးတော၏။

၄ အာဗြဟံသည် တဲထဲသို့ဝင်၍ မယားစာရာရှေ့မှာထိုင်လျက်၊ ဤစကားများကို ပြောလေ၏။

၅ ငါ့သားဣဇာက်သည် ကြီးပြင်းလာပြီး သူ၏ဘုရားသခင်၏ အမှုတော်ကို ကြာမြင့်စွာ မလေ့လာရသေးပါ။ ယခု နက်ဖြန်နေ့တွင် ငါသွား၍ ရှေမနှင့် သူ၏သား ဧဗာထံသို့ ခေါ်သွားမည်။ ထိုအရပ်၌ သူသည် ထာဝရဘုရား၏ လမ်းစဉ်များကို သင်ယူလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုလမ်းစဉ်များသည် ထာဝရဘုရားကို သိကျွမ်းစေခြင်းငှာရင်း၊ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ အစဉ်ဆုတောင်းသောအခါ ကိုယ်တော်သည် သူ့ကို ဖြေကြားတော်မူမည်ကိုရင်း သိစေခြင်းငှာရင်း၊ ထိုအရပ်၌ သူသည် သူ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားအား အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်ရမည်ကိုရင်း သိလိမ့်မည်။

၆ စာရာကလည်း၊ သင်၏စကားသည် လျောက်ပတ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သခင်ထံသို့သွား၍ မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း သူ့ကိုပြုတော်မူပါ။ သို့သော် ငါ့ထံမှ အလွန်ဝေးဝေးသို့ မခေါ်သွားပါနှင့်။ ထိုအရပ်၌ ကြာရှည်စွာမနေပါစေနှင့်။ အကြောင်းမူကား၊ ငါ့ဝိညာဉ်သည် သူ၏ဝိညာဉ်၌ ချည်နှောင်လျက်ရှိ၏ဟု ပြန်ပြော၏။

၇ အာဗြဟံကလည်း၊ ငါ့သမီး၊ ငါတို့၌ ကျေးဇူးပြုတော်မူမည်အကြောင်း ငါတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို ဆုတောင်းကြစို့ဟု စာရာအား ပြောဆို၏။

၈ စာရာသည် သားဣဇာက်ကိုခေါ်၍ ထိုညဉ့်လုံး မိမိနှင့်အတူနေလေ၏။ သူသည် သားဣဇာက်ကို နမ်း၍ ပွေ့ဖက်လျက်၊ နံနက်တိုင်အောင် မှာထားလေ၏။

၉ မိန်းမကလည်း၊ အို ငါ့သား၊ ငါ့ဝိညာဉ်သည် သင်နှင့် အဘယ်သို့ ကွာဝေးနိုင်မည်နည်း။ ဟု မေးသော်၊ သူသည် သူ့ကို နမ်း၍ ပွေ့ဖက်လေ၏။ အာဗြဟံအား သူ့အကြောင်း မှာကြားလေ၏။

၁၀ စာရာကလည်း၊ အို ကျွန်မ၏သခင်၊ ကိုယ်တော်၏သားကို ဂရုစိုက်တော်မူပါ။ သူ့အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်တော်မူပါ။ သူမှတပါး အခြားသော သားသမီးမရှိပါဟု အာဗြဟံအား ပြောဆို၏။

၁၁ သူ့ကို မစွန့်ပစ်ပါနှင့်။ သူသည် ဆာလောင်လျှင် မုန့်ကိုပေးလော့။ ရေငတ်လျှင် သောက်စရာရေကို ပေးလော့။ ခြေလျင်မသွားစေနှင့်။ နေပူထဲတွင်လည်း မထိုင်စေနှင့်။

၁၂ လမ်း၌ သူ့ကိုယ်သူ မသွားစေနှင့်။ သူအလိုရှိသည်အတိုင်း မသွားစေနှင့်။

၁၃ စာရာသည် အိဇက်အတွက် တစ်ညလုံး ငိုကြွေးပြီး မနက်အထိ မှာကြားခဲ့သည်။

၁၄ မနက်ရောက်မှ စာရာသည် အဘိမလက်ပေးသော အိမ်၌ရှိသော အဝတ်များထဲက အလွန်လှပပြီး လှပသော အဝတ်ကို ရွေးချယ်လေ၏။

၁၅ ထိုမိန်းမသည် သားဣဇာက်ကို အဝတ်နှင့်စည်း၍၊ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ပေါင်းဦးရစ်ကိုတင်၍၊ ပေါင်းဦးရစ်ထိပ်၌ ကျောက်မြတ်တစ်ပွင့်ကို စွပ်ပြီးလျှင်၊ လမ်းခရီး၌ စားစရိတ်ကို ပေး၍ သူတို့သည် ထွက်သွားကြ၏။ ဣဇာက်သည် အဘအာဗြဟံနှင့်အတူ လိုက်သွား၍ သူတို့၏ကျွန်အချို့တို့သည် လမ်းခရီးမှ သူတို့ကို ပို့ဆောင်ကြ၏။

၁၆ စာရာသည် သူတို့နှင့်အတူ ထွက်သွား၍ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ခြင်းငှာ လမ်း၌ လိုက်ပါသွားလေ၏။ သူတို့က “တဲသို့ ပြန်သွားလော့” ဟု သူမကို ခေါ်ကြ၏။

၁၇ စာရာသည် သားဣဇာက်၏ စကားကိုကြားသောအခါ ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ သူမ၏ခင်ပွန်း အာဗြဟံသည်လည်း သူမနှင့်အတူငိုကြွေးလေ၏။ သူတို့၏သားသည်လည်း သူတို့နှင့်အတူ ပြင်းစွာငိုကြွေးကြ၏။ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားသောသူတို့သည်လည်း အလွန်ငိုကြွေးကြ၏။

၁၈ စာရာသည် သားဣဇာက်ကို ပွေ့ချီ၍ ပိုက်ဘက်လျက် ငိုကြွေးလေ၏။ စာရာကလည်း၊ ယနေ့မှစ၍ ငါသည် သင့်ကို နောက်တဖန်မြင်ရလိမ့်မည်ဟု မည်သူသိနိုင်မည်နည်း။

၁၉ အာဗြဟံ၊ စာရာ၊ ဣဇာက်မှစ၍ လမ်း၌ လိုက်ပါသောသူအပေါင်းတို့သည်လည်း တညီတညွတ်တည်း ငိုကြွေးကြ၏။ ထို့နောက် စာရာသည် သားထံမှ ထွက်သွား၍ ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ သူ၏ကျွန်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမအပေါင်းတို့သည်လည်း သူနှင့်အတူ တဲသို့ ပြန်သွားကြ၏။

၂၀ အာဗြဟံသည် ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သားဣဇာက်နှင့်အတူ သွား၍ ယဇ်ပူဇော်လေ၏။

၂၁ အာဗြဟံသည် မိမိလုလင်ပျိုနှစ်ယောက်၊ ဟာဂရ၏သား ဣရှမေလနှင့် သူ၏ကျွန် ဧလျာဇာတို့ကို ခေါ်၍ လိုက်သွားကြ၏။ လမ်း၌ ခရီးသွားစဉ်တွင်၊ ထိုစကားများကို အချင်းချင်း ပြောဆိုကြ၏။

၂၂ ဣရှမေလကလည်း၊ အကျွန်ုပ်အဘ အာဗြဟံသည် ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ ဣဇာက်နှင့်အတူ သူ့ကို မီးရှို့ရာယဇ်ပူဇော်ခြင်းငှာ ယူဆောင်လာပါပြီဟု ဧလျာဇာအား ပြောဆိုလျှင်၊

၂၃ ယခုတွင်၊ သူပြန်လာသောအခါ၊ သူ့နောက်တွင် အမွေဆက်ခံရန် သူပိုင်ဆိုင်သမျှကို ငါ့အား ပေးလိမ့်မည်၊ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် သူ၏သားဦးဖြစ်၏။

၂၄ ဧလျာဇာကလည်း၊ အာဗြဟံသည် သင့်အား မိခင်နှင့်အတူ စွန့်ပစ်၍ သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှကို အမွေမခံစေဟု ကျိန်ဆိုလေ၏။ သူ၏အိမ်၌ သစ္စာရှိသော၊ နေ့ညမပြတ် အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်သော၊ ငါ့အလိုရှိသမျှကို ပြည့်စုံစေသော သူ၏ကျွန်မှတပါး၊ သူ၌ရှိသမျှနှင့် ဘဏ္ဍာဥစ္စာရှိသမျှကို အဘယ်သူအား ပေးမည်နည်း။ သူသေသောအခါ သူ၌ရှိသမျှကို ငါ့အား အမွေပေးမည်လော။

၂၅ အာဗြဟံသည် သားဣဇာက်နှင့်အတူ လမ်း၌သွားစဉ်တွင်၊ စာတန်သည် အသက်ကြီးရင့်သောသူ၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုဆောင်၍ နှိမ့်ချသောစိတ်နှင့် ပေါ်လာ၏။ သူသည် အာဗြဟံထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “သင်သည် မိုက်မဲသောသူ၊ ရိုင်းစိုင်းသောသူဖြစ်သလော။ သင်၏တစ်ဦးတည်းသောသားအား ယနေ့ဤအမှုကိုပြုရမည်” ဟုမေး၏။

၂၆ အကြောင်းမူကား၊ ဘုရားသခင်သည် သင်၏နောက်ဆုံးကာလ၌၊ သင်၏အိုမင်းခြင်း၌ သားတော်ကို ပေးတော်မူ၍၊ သူသည် အဓမ္မအမှုကို မကျူးလွန်သောကြောင့်၊ ယနေ့ သူ့ကို သွား၍ သတ်မည်လော။ သင်၏တစ်ဦးတည်းသောသား၏ ဝိညာဉ်ကို မြေကြီးပေါ်မှ သေစေမည်လော။

၂၇ ဤအရာသည် ထာဝရဘုရားထံမှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သင်မသိ၊ နားမလည်သလော။ ထာဝရဘုရားသည် လူအား မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုမျှလောက်သော မကောင်းမှုကို မပြုနိုင်သောကြောင့်၊ သင်၏ကလေးကို သွားသတ်လော့ဟု ပြော၍မရပါ။

၂၈ အာဗြဟံသည် ဤစကားကိုကြား၍ ထာဝရဘုရား၏လမ်းမှ သူ့ကို လွှဲဖယ်ရန် ကြိုးစားသူမှာ စာတန်၏စကားဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ သို့သော် အာဗြဟံသည် စာတန်၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဆုံးမသဖြင့် အာဗြဟံသည် ထွက်သွားလေ၏။

၂၉ စာတန်သည်လည်း ပြန်လာ၍ ဣဇာက်ထံသို့ ရောက်လာလျှင်၊ ဣဇာက်အား ချောမောလှပ၍ မျက်နှာရ လုလင်၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဆောင်၍ ထင်ရှားလေ၏။

၃၀ သူသည် ဣဇာက်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင်၏ အသက်ကြီးသော အရူးအဘသည် ယနေ့ အချည်းနှီး သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ဆောင်သွားသည်ကို သင်မသိသလော။

၃၁ ထို့ကြောင့် ငါ့သား၊ သူသည် မိုက်မဲသော အသက်ကြီးသူဖြစ်သောကြောင့် သူ့စကားကို နားမထောင်နှင့်၊ ဂရုမစိုက်နှင့်။ သင်၏ အဖိုးတန်ဝိညာဉ်နှင့် လှပသောပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကမ္ဘာမြေမှ မဆုံးရှုံးပါစေနှင့်။

၃၂ ဣဇာက်သည် ထိုစကားကိုကြားလျှင်၊ ဤသူပြောသောစကားကို ကြားရပြီလောဟု အာဗြဟံအား မေးလျှင်၊ အဘ၊ ဤစကားကို ကြားရပြီလော။

၃၃ အာဗြဟံကလည်း၊ သားဣဇာက်အား၊ သူ့ကို သတိပြုလော့။ သူ၏စကားကို နားမထောင်နှင့်။ သူ့ကို ဂရုမစိုက်နှင့်။ သူသည် စာတန်ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တော်များမှ ယနေ့ ငါတို့ကို လမ်းလွဲစေရန် ကြိုးစားနေ၏။

၃၄ အာဗြဟံသည် စာတန်ကို ဆုံးမတော်မူပြန်လျှင်၊ စာတန်သည် သူတို့ထံမှ ထွက်သွားလေ၏။ မိမိသည် သူတို့ကို မနိုင်နိုင်သောကြောင့် သူတို့ထံမှ ပုန်းရှောင်၍ လမ်း၌ သူတို့ရှေ့မှ ရှောက်သွားလေ၏။ လ

မ်း၌ ရေစီးသော ချောင်းကြီးတစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲလေ၏။ အာဗြဟံ၊ ဣဇာက်နှင့် လုလင်နှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ရေကြီးသကဲ့သို့ ကြီးမား၍ အားကောင်းသော ချောင်းကြီးကို မြင်ကြ၏။

၃၅ သူတို့သည် ချောင်းထဲသို့ဝင်၍ ဖြတ်ကူးကြသောအခါ၊ ရေသည် အစပိုင်းတွင် ခြေထောက်အထိ ရောက်လေ၏။

၃၆ သူတို့သည် ချောင်းထဲသို့ နက်အောင်သွား၍ ရေသည် လည်ပင်းတိုင်အောင် နက်သဖြင့်၊ ရေကြောင့် ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ကြောက်လန့်ကြ၏။ ချောင်းကို ကူးသွားစဉ် အာဗြဟံသည် ထိုအရပ်ကို သိ၏။ ထိုအရပ်၌ ရေမရှိကြောင်းကို သိ၏။

၃၇ အာဗြဟံကလည်း၊ ချောင်းမရှိ၊ ရေမရှိသော ဤအရပ်ကို ငါသိ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ ငါတို့ကို ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တော်များမှ လွှဲသွားစေရန် ဤအရာအလုံးစုံကို ဤစာတန်ပြု၏။

၃၈ အာဗြဟံကလည်း၊ အိုစာတန်၊ ထာဝရဘုရားသည် သင့်ကို ဆုံးမတော်မူပါစေသော။ ငါတို့ထံမှ ထွက်သွားလော့။ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့သည် ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တော်တို့အတိုင်း လိုက်သွားကြ၏။

၃၉ စာတန်သည် အာဗြဟံ၏စကားကိုကြားလျှင် ကြောက်ရွံ့၍ သူတို့ထံမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအရပ်သည် မူလကကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့သောမြေဖြစ်ပြန်လေ၏။

၄၀ အာဗြဟံသည် ဣဇာက်နှင့်အတူ ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသော အရပ်သို့ သွားလေ၏။

၄၁ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အာဗြဟံသည် မျှော်ကြည့်၍၊ ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသော အရပ်ကို မြင်လျှင်၊

၄၂ မြေကြီးမှ ကောင်းကင်သို့ တက်သော မီးတိုင်တစ်တိုင်သည် သူ့ရှေ့၌ ထင်ရှား၏။ တောင်ပေါ်မှာ ဘုန်းအသရေရှိသော မိုးတိမ်လည်းရှိ၏။ မိုးတိမ်၌ ထာဝရဘုရား၏ ဘုန်းအသရေတော်ကို မြင်ရ၏။

၄၃ အာဗြဟံကလည်း၊ ငါ့သား၊ ငါတို့အဝေးကမြင်ရသော တောင်ပေါ်မှာ ငါမြင်သောအရာကို သင်မြင်သလောဟု ဣဇာက်အား မေးလျှင်၊

၄၄ ဣဇာက်ကလည်း၊ မီးတိုင်နှင့် မိုးတိမ်ကို အကျွန်ုပ်မြင်ပါ၏။ မိုးတိမ်ပေါ်မှာ ထာဝရဘုရား၏ ဘုန်းတော် ထင်ရှားလျက်ရှိ၏ဟု အဘအား ပြန်ပြော၏။

၄၅ အာဗြဟံသည် မိမိသားဣဇာက်ကို မီးရှို့ရာယဇ်အဖြစ် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ လက်ခံတော်မူကြောင်းကို သိ၏။

၄၆ အာဗြဟံကလည်း၊ ငါတို့သည် အဝေး၌ရှိသော တောင်ပေါ်မှာ မြင်ရသောအရာကို သင်တို့သည် မြင်ကြသလောဟု ဧလျာဇာနှင့် သားဣရှမေလတို့အား မေးလျှင်၊

၄၇ သူတို့က “ငါတို့သည် မြေကြီးပေါ်ရှိ အခြားတောင်များနှင့် တူသောအရာမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရပါ” ဟု ပြန်ပြောကြ၏။ အာဗြဟံသည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားခွင့်မရကြောင်း သိလျှင်၊ ငါနှင့် ငါ့သား ဣဇာက်တို့သည် ထိုတောင်သို့သွား၍ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ကိုးကွယ်ပြီးမှ သင်တို့ထံသို့ ပြန်လာမည်ဖြစ်၍ ဤအရပ်၌ မြည်းနှင့်အတူ နေကြလော့။

၄၈ အာဗြဟံ မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဧလျာဇာနှင့် ဣရှမေလတို့သည် ထိုနေရာတွင် နေကြ၏။

၄၉ အာဗြဟံသည် မီးရှို့ရာယဇ်အတွက် ထင်းကိုယူ၍ သားဣဇာက်အပေါ်မှာတင်ပြီးလျှင်၊ မီးနှင့်ဓားကိုယူ၍ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုအရပ်သို့သွားကြ၏။

၅၀ သူတို့သည် ခရီးသွားကြသောအခါ ဣဇာက်က၊ ဤအရပ်၌ မီးနှင့် ထင်းကို အကျွန်ုပ်မြင်ပါ၏။ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မီးရှို့ရာယဇ်ကို ပူဇော်ရသော သိုးသငယ်သည် အဘယ်မှာရှိသနည်းဟု အဘအားဆိုလျှင်၊

၅၁ အာဗြဟံက သားဣဇာက်အား ထာဝရဘုရားသည် ငါ့သားအား သိုးသငယ်အစား စုံလင်သော မီးရှို့ရာယဇ်ဖြစ်စေခြင်းငှာ သင့်ကို ရွေးကောက်တော်မူပြီဟု ပြန်ပြော၏။

၅၂ ဣဇာက်ကလည်း၊ ထာဝရဘုရားသည် သင့်အား မိန့်တော်မူသမျှတို့ကို ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသော စိတ်နှင့် အကျွန်ုပ်ပြုပါမည်ဟု အဘအားဆိုလျှင်၊

၅၃ အာဗြဟံကလည်း၊ ဤအရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သင်၏စိတ်နှလုံး၌ မကောင်းသောအကြံအစည်ရှိသလော။ ငါ့သား၊ ငါ့အားပြောပြပါ။ အိုငါ့သား၊ ငါ့အား မထိမ်မဝှက်နှင့်ဟု သားဣဇာက်အား တစ်ဖန်မေးမြန်းလျှင်၊

၅၄ ဣဇာက်သည် အဘအာဗြဟံအား၊ အိုအဘ၊ ထာဝရဘုရားသည် အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သင်၏ဝိညာဉ်သည် အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ထာဝရဘုရားသည် သင့်အား မိန့်တော်မူသော စကားမှ လက်ျာဘက်သို့ဖြစ်စေ၊ လက်ဝဲဘက်သို့ဖြစ်စေ အကျွန်ုပ်အား လွှဲသွားစေမည့်အရာ အကျွန်ုပ်၏စိတ်နှလုံး၌ မရှိပါ။

၅၅ ဤအရာနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ်အင်္ဂါ သို့မဟုတ် ကြွက်သားများ ရွေ့လျားခြင်း သို့မဟုတ် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိသကဲ့သို့၊ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားထဲတွင်လည်း ဤအရာနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်အတွေး သို့မဟုတ် မကောင်းသော အကြံဉာဏ်မျှ မရှိပါ။

၅၆ ငါသည် ဤအမှု၌ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းလျက်၊ ယနေ့တွင် ရှေ့တော်၌ မီးရှို့ရာယဇ်အဖြစ် ငါ့ကို ရွေးချယ်တော်မူသော ထာဝရဘုရားသည် မင်္ဂလာရှိတော်မူစေသတည်းဟု ငါဆို၏။

၅၇ အာဗြဟံသည် ဣဇာက်၏စကားကြောင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်သဖြင့် သူတို့သည် သွား၍ ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသော အရပ်သို့ စုဝေးကြ၏။

၅၈ အာဗြဟံသည် ထိုအရပ်၌ ယဇ်ပလ္လင်ကို တည်အံ့သောငှါ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ အာဗြဟံသည် ငိုကြွေးလေ၏။ ဣဇာက်သည် ယဇ်ပလ္လင်ကို တည်၍ မပြီးမချင်း ကျောက်များနှင့် အင်္ဂတေများကို ယူလေ၏။

၅၉ အာဗြဟံသည် ထင်းကိုယူ၍ မိမိတည်သော ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ စီထားလေ၏။

၆၀ သားဣဇာက်ကိုယူ၍ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မီးရှို့ရာယဇ်ကို သတ်ခြင်းငှာ ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်ရှိ ထင်းပေါ်မှာ တင်ထားလေ၏။

၆၁ ဣဇာက်ကလည်း၊ အကျွန်ုပ်ကို ချည်နှောင်၍ ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ တင်ထားပါဟု အဘအားဆိုလျှင်၊ အကျွန်ုပ်သည် လှည့်၍ မလှုပ်ရှား၊ ဓား၏အရှိန်ကြောင့် အကျွန်ုပ်အသားကို ထိခိုက်၍ မီးရှို့ရာယဇ်ကို ညစ်ညူးစေမည်အကြောင်း၊ အာဗြဟံသည် ပြုလေ၏။

၆၂ ဣဇာက်ကလည်း၊ အို အကျွန်ုပ်အဘ၊ အကျွန်ုပ်ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်သောအခါ၊ ကျန်ကြွင်းသောပြာကို အကျွန်ုပ်၏အမိစာရာထံသို့ ယူဆောင်လာ၍၊ ဤသည်မှာ ဣဇာက်၏မွှေးကြိုင်သောရနံ့ဖြစ်၏။

သို့သော် ရေတွင်းနားမှာထိုင်လျှင်၊ သို့မဟုတ် မြင့်သောအရပ်တစ်ခုခု၌ ထိုင်လျှင်၊ ဤစကားကို မပြောနှင့်။ သို့မဟုတ် ငါ့နောက်သို့လိုက်၍ သေမည်ကို စိုးရိမ်စရာရှိသည်ဟု ပြောဆို၏။

၆၃ အာဗြဟံသည် ဣဇာက်၏စကားကိုကြားလျှင်၊ ထိုစကားများကို ဣဇာက်ပြောသောအခါ အသံကိုလွှင့်၍ ငိုကြွေးလေ၏။ အာဗြဟံသည် သားဣဇာက်အပေါ်သို့ မျက်ရည်ကျလေ၏။ ဣဇာက်သည် ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ သူ့အဘအား အိုအဘ၊ အကျွန်ုပ်၏အဘ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသည်အတိုင်း အကျွန်ုပ်၌ အလိုတော်ကို အလျင်အမြန်ပြုပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။

၆၄ ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသော ဤအရာကြောင့် အာဗြဟံနှင့် ဣဇာက်တို့၏ စိတ်နှလုံးသည် ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ မျက်စိသည် ငိုကြွေးလျက်၊ စိတ်နှလုံးသည် ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိ၏။

၆၅ အာဗြဟံသည် သားဣဇာက်ကိုချည်နှောင်၍ ထင်းပေါ်မှာ ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာတင်လေ၏။ ဣဇာက်သည် အဘရှေ့မှာ ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ လည်ပင်းကိုဆန့်လျက်၊ အာဗြဟံသည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ သားကိုမီးရှို့ရာယဇ်အဖြစ် သတ်ခြင်းငှာ လက်ကိုဆန့်လေ၏။

၆၆ ထိုအခါ ကရုဏာတော်၏ ကောင်းကင်တမန်တို့သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ချဉ်းကပ်၍၊ ဣဇာက်အကြောင်း ပြောဆိုလျက်၊

၆၇ အိုထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်သည် ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး၌ ဖန်ဆင်းတော်မူသော အရာခပ်သိမ်းတို့ကို အုပ်စိုးသော ကရုဏာနှင့် သနားကြင်နာတတ်သော ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တော်မူ၏။ သူတို့အားလုံးကို ထောက်ပံ့တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်၏ကျွန် ဣဇာက်အတွက် ရွေးနှုတ်ခြင်းနှင့် ရွေးနှုတ်ခြင်းကို ပေးသနားတော်မူပါ။ ယနေ့ ကိုယ်တော်၏ အမိန့်တော်များကို ကျင့်ဆောင်နေသော အာဗြဟံနှင့် သူ၏သား ဣဇာက်ကို ကရုဏာသက်တော်မူပါ။

၆၈ အို ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်၏ကျွန် အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်သည် တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ အသေသတ်ခြင်းသို့ ချည်နှောင်ခံရသည်ကို ကိုယ်တော်မြင်တော်မူပြီလော။ ယခုတွင် အို ထာဝရဘုရား၊ သူတို့အတွက် ကရုဏာတော် နှိုးဆော်တော်မူပါ။

၆၉ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြဟံအား ထင်ရှား၍၊ ကောင်းကင်ဘုံမှ ခေါ်တော်မူလျက်၊ ထိုသူငယ်ကို မထိနှင့်။ အဘယ်အရာကိုမျှ မပြုနှင့်။ ယခု သင်သည် ဤအမှုကို ပြုသဖြင့်၊ သင်၏သား၊ သင်၏တစ်ဦးတည်းသောသားကို ငါ့ထံမှ မငြင်းဘဲနေသဖြင့်၊ ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့ကြောင်း ငါသိ၏။

၇၀ အာဗြဟံသည် မျှော်ကြည့်၍၊ သိုးထီးတစ်ကောင်သည် ချုံပုတ်၌ ချိုနှင့်ညိနေသည်ကို မြင်၏။ ထိုသိုးထီးသည် ထာဝရဘုရားဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသည့်နေ့၌ မြေကြီးပေါ်မှာ ဖန်ဆင်းတော်မူသော သိုးထီးဖြစ်သတည်း။

၇၁ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် ထိုနေ့မှစ၍ ဤသိုးကို ဣဇာက်အစား မီးရှို့ရာယဇ်ဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင်တော်မူပြီ။

၇၂ ဤသိုးထီးသည် အာဗြဟံထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ စာတန်သည် သူ့ကိုဖမ်းမိပြီး အာဗြဟံထံသို့ မရောက်စေရန်၊ သားကိုသတ်ရန် ချုံပုတ်ထဲတွင် သူ၏ချိုများကို ချည်နှောင်ထားလေ၏။

၇၃ အာဗြဟံသည် သိုးထီးသည် မိမိထံသို့ တိုးလာသည်ကို စာတန်သည် မြင်လျှင်၊ သူ့ကိုခေါ်၍ ယဇ်ပလ္လင်ရှေ့သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ သားဣဇာက်ကို ချည်နှောင်ခြင်းမှ လွှတ်၍ သိုးထီးကို သူ့အစား ထားလေ၏။ အာဗြဟံသည်လည်း ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ သိုးထီးကို သတ်၍ သားဣဇာက်ကိုယ်စား ယဇ်ပူဇော်လေ၏။

၇၄ အာဗြဟံသည် သိုးသငယ်၏အသွေးအချို့ကို ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ ဖြန်းလျက်၊ ဤသူသည် ငါ့သား၏ကိုယ်စားဖြစ်၏။ ယနေ့သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ငါ့သား၏အသွေးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူပါစေဟု ကြွေးကြော်လေ၏။

၇၅ ထိုအခါ အာဗြဟံသည် ယဇ်ပလ္လင်နားမှာ ပြုလေသမျှတို့ကို ကြွေးကြော်၍ ဤအရာသည် ငါ့သား၏အခန်း၌ ရှိ၏။ ယနေ့တွင် ငါ့သား၏ကိုယ်စား ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မှတ်ယူပါစေဟု ကြွေးကြော်လေ၏။ အာဗြဟံသည် ယဇ်ပလ္လင်နားမှာ ဝတ်ပြုခြင်းအမှုအလုံးစုံကို ပြီးစီးစေသဖြင့် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ဝတ်ပြုခြင်းကို လက်ခံတော်မူ၍ ဣဇာက်ကဲ့သို့ မှတ်ယူတော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ထိုနေ့၌ အာဗြဟံနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။

၇၆ စာတန်သည် စာရာထံသို့သွား၍ အလွန်နှိမ့်ချသော အသက်ကြီးသူပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ထင်ရှားလေ၏။ အာဗြဟံသည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မီးရှို့ရာယဇ်ကို ပူဇော်လျက်နေသေး၏။

၇၇ ထိုအခါ အာဗြဟံက ယနေ့ သင်၏တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့် အာဗြဟံပြုသောအမှုအလုံးစုံတို့ကို သင်မသိလော။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ဣဇာက်ကိုယူ၍ ယဇ်ပလ္လင်တည်ပြီးမှ သတ်ပြီး ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအဖြစ် မွေးမြူခဲ့သည်။ ဣဇာက်သည် ဖခင်ရှေ့မှာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသော်လည်း မကြည့်၊ သနားခြင်းလည်း မရှိ။

၇၈ စာတန်သည် ဤစကားများကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောဆို၍ သူမထံမှ ထွက်သွားလေ၏။ စာရာသည် စာတန်၏ စကားအားလုံးကို ကြားလေ၏။ မိမိသားနှင့်အတူ ရှိခဲ့ဖူးသော လူသားများထဲမှ အသက်ကြီးသူဟု သူမထင်မြင်ယောင်၏။ ထိုစကားများကို သူမထံလာ၍ ပြောပြ၏။

၇၉ စာရာသည် မိမိသားအတွက် ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ မြေပေါ်မှာ ပျပ်ဝပ်လျက် မြေမှုန့်ကို ခေါင်းပေါ်မှာ ပစ်တင်လျက်၊ အို ငါ့သားဣဇာက်၊ ယနေ့ငါသည် သင့်ကိုယ်စား သေရလေပြီဟု ဆိုလေ၏။ ထို့နောက် သူမသည် ဆက်လက်ငိုကြွေးလျက် အို ငါ့သား၊ ငါ့သားဣဇာက်၊ ယနေ့ငါသည် သင့်ကိုယ်စား သေရလေပြီဟု ဆိုလေ၏။

၈၀ သူမသည် ဆက်လက်ငိုကြွေးလျက် “ငါသည် သင့်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပြီးမှ သင့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရ၏၊ ယခုတွင်၊ ငါသည် သင့်ကို လွမ်းဆွတ်၍ အသက်ကိုးဆယ်တွင် သင့်ကို မွေးဖွားသည်အထိ ဘုရားသခင်ထံ အော်ဟစ်ဆုတောင်းခဲ့သော ငါ၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် သင့်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ ယခု သင်သည် ယနေ့တွင် ဓားနှင့် မီးကို ယဇ်ပူဇော်ရန် အမှုထမ်းခဲ့ပြီလော။”

၈၁ သို့ရာတွင်၊ ငါ့သား၊ ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်ဖြစ်သောကြောင့်၊ သင်သည် သင်၏ဘုရားသခင်၏ အမိန့်တော်ကို လိုက်လျှောက်သောကြောင့်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ အသက်ရှင်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ဝိညာဉ်သည် ငါတို့၏ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို အဘယ်သူ လွန်ကျူးနိုင်သနည်း။

၈၂ အို အကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်သည် တရားမျှတတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကိုယ်တော်၏ အမှုတော်အပေါင်းတို့သည် ကောင်းမြတ်၍ ဖြောင့်မတ်ကြ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တော် မှာထားတော်မူသော နှုတ်ကပတ်တော်ကြောင့်လည်း ဝ

မ်းမြောက်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးသည် ပြင်းစွာငိုကြွေးစဉ် အကျွ
န်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးသည် ဝမ်းမြောက်ပါ၏။
၈၃ စာရာသည် မိမိကျွန်မတစ်ဦး၏ရင်ခွင်၌ ဦးခေါင်းကိုတင်၍
ကျောက်ကဲ့သို့ ငြိမ်ဝပ်စွာနေ၏။
၈၄ ထိုနောက်မှ သူမသည် ထ၍ ဟေဗြုန်မြို့သို့ရောက်သည်တိုင်အော
င် မေးမြန်းလေ၏။ လမ်း၌ လမ်း၌တွေ့သောသူအပေါင်းတို့ကို မေးမြ
န်းသော်လည်း သား၌ အဘယ်သို့ဖြစ်သည်ကို အဘယ်သူမျှ မပြောပြ
နိုင်။
၈၅ ထိုနောက်မှ၊ သူမသည် သူမ၏ အစေခံများ၊ အစေခံယောက်ျား
များနှင့်အတူ ဟေဗြုန်မြို့တည်းဟူသော ကိရယအာဘမြို့သို့ ရောက်
လာ၍၊ မိမိသားအကြောင်း မေးမြန်းပြီးမှ၊ အာဗြဟံနှင့်အတူ ဣဇာက်
သွားရာအရပ်ကို ရှာစေခြင်းငှာ မိမိအစေခံအချို့ကို စေလွှတ်စဉ်တွင်၊
ထိုအရပ်၌ နေလေ၏။ သူတို့သည် ရှေမနှင့် ဟေဗာတို့၏အိမ်၌ သူ့
ကိုရှာရန် သွား၍မတွေ့ကြ။ ထိုပြည်တရှောက်လုံး၌ ရှာကြသော်လည်း၊
ထိုအရပ်၌ မတွေ့ရ။
၈၆ ထိုအခါ စာတန်သည် အသက်ကြီးသောလူအယောင်ဆောင်၍
စာရာထံသို့လာ၍ သူမရှေ့မှာရပ်လျက်၊ ငါသည် သင့်အား မုသာပြော
၏။ အာဗြဟံသည် သားကိုမသတ်၊ သားလည်းမသေဟု ဆို၏။ ထိုစ
ကားကိုကြားသောအခါ သားကြောင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းအလွန်ပြင်းပြသဖြ
င့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းအားဖြင့် ဝိညာဉ်ထွက်သွား၍ သူမသည် သေ၍ မိ
မိလူမျိုးတို့ထံသို့ စုဝေးရလေ၏။
၈၇ အာဗြဟံသည် မိမိအမှုကို ပြီးစေသောအခါ၊ သားဣဇာက်နှင့်အ
တူ မိမိငယ်သားတို့ရှိရာသို့ ပြန်လေ၏။ သူတို့သည် ထ၍ ဗေရရှေဘ
မြို့သို့ စုဝေး၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားကြ၏။
၈၈ အာဗြဟံသည် စာရာကိုရှာ၍ မတွေ့သောအခါ၊ သူမအကြောင်း
မေးမြန်းလေ၏။ သူတို့ကလည်း၊ သင်တို့နှစ်ယောက်သွားရာအရပ်၌
သူမသည် ဟေဗြုန်မြို့တိုင်အောင် ရှာ၍သွားလေ၏။ ထိုသို့ကြားပြော
သောကြောင့်၊
၈၉ အာဗြဟံနှင့် ဣဇာက်တို့သည် ဟေဗြုန်မြို့သို့ သူမထံသို့ သွား၍၊
သူမသေကြောင်းတွေ့သောအခါ၊ အသံကိုလွှင့်၍ သူမအတွက် ပြင်း
စွာငိုကြွေးကြ၏။ ဣဇာက်သည် မိခင်၏မျက်နှာပေါ်မှာ ပျပ်ဝပ်၍ ငို
ကြွေးလေ၏။ အို မိခင်၊ မိခင်၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်ကို အဘ
ယ်သို့စွန့်ပစ်တော်မူသနည်း။ အို မိခင်၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်ကို
အဘယ်သို့စွန့်ပစ်တော်မူသနည်း။
၉၀ အာဗြဟံနှင့် ဣဇာက်တို့သည် အလွန်ငိုကြွေးကြ၏။ သူတို့၏ကျွန်
အပေါင်းတို့သည်လည်း စာရာကြောင့် သူတို့နှင့်အတူ ငိုကြွေးကြ၏။
သူတို့သည်လည်း စာရာအတွက် ကြီးစွာသော ညည်းတွားငိုကြွေးကြ
၏။

အခန်း ၂၄

၁ စာရာသည် အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိသော် စာရာသေဆုံး
လေ၏။ အာဗြဟံသည် မိမိမယားစာရာကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် သင်္ချိုင်းကိုရှာ
ရန် မိမိသေလွန်သူရှေ့မှထလေ၏။ ထိုပြည်သားဖြစ်သော ဟေသအ
မျိုးသားတို့အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊
၂ အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တော်၏ပြည်၌ သင်တို့နှင့်အတူ ဧည့်သည်
အာဂန္တုဖြစ်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏အသေကောင်ကို ငါ့ရှေ့မှ မြှုပ်နှံပါမည်
အကြောင်း၊ ကိုယ်တော်၏ပြည်၌ သင်္ချိုင်းတွင်းကို အကျွန်ုပ်အား ပေး
သနားတော်မူပါ။
၃ ဟေသအမျိုးသားတို့က အာဗြဟံအား ဤပြည်သည် သင့်ရှေ့မှာရှိ
၏။ ငါတို့၏သင်္ချိုင်းများထဲမှ ရွေးချယ်သောနေရာတွင် ကိုယ်တော်၏
အသေကောင်ကို မြှုပ်နှံပါ။ အဘယ်သူမျှ ကိုယ်တော်၏အသေကော
င်ကို မြှုပ်နှံခြင်းမှ ကိုယ်တော်ကို မဆီးတားနိုင်ပါ။
၄ အာဗြဟံကလည်း၊ သင်တို့သည် ဤစကားကို သဘောတူလျှင်၊
ဇောခါ၏သား ဧဖရုန်ထံသို့ သွား၍ သူ၏လယ်ကွက်အစွန်း၌ရှိသော
မပေလမြေတွင်းကို ငါ့အား ပေးပါရန် တောင်းပန်ကြလော့။ သူအလို
ရှိသည်အတိုင်း ငါဝယ်မည်ဟု ဆိုလျှင်၊
၅ ဧဖရုန်သည် ဟေသအမျိုးသားတို့နှင့်အတူ နေလေ၏။ သူတို့သ
ည် သွား၍ ခေါ်ကြ၏။ သူသည် အာဗြဟံထံသို့ ရောက်လေ၏။ ဧဖ
ရုန်ကလည်း၊ ကိုယ်တော်အလိုရှိသမျှကို အကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်ပြုပါမည်ဟု
ဆိုလျှင်၊ အာဗြဟံက၊ မယူရ၊ သင်ပိုင်သော မြေတွင်းနှင့် မြေကွက်ကို
အဘိုးပေး၍ ဝယ်ပါမည်။ ထာဝရသင်္ချိုင်းအဖြစ် ရှိစေရမည်။
၆ ဧဖရုန်ကလည်း၊ လယ်ကွင်းနှင့်ဂူသည် သင့်ရှေ့မှာရှိ၏၊ သင်အလို
ရှိသမျှကိုပေးပါဟု ပြန်ပြောလျှင်၊ အာဗြဟံက၊ သင်၏လက်မှရင်း၊ သ
င်၏မြို့တံခါးသို့ဝင်သောသူတို့၏လက်မှရင်း၊ သင်၏အမျိုးအနွယ်၏လ
က်မှရင်း၊ အစဉ်အမြဲအဘိုးထိုက်သည်အတိုင်း ငါဝယ်မည်ဟု ပြန်ပြော
၏။
၇ ဧဖရုန်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြား
သိကြလျှင်၊ အာဗြဟံသည် ဧဖရုန်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့လ
က်၌ ငွေလေးရာကို ချိန်၍၊ အာဗြဟံသည် ဤအမှုကို ရေးမှတ်၍ သ
က်သေလေးဦးနှင့်အတူ သက်သေခံလေ၏။
၈ သက်သေခံတို့၏ အမည်ကား၊ ဟိတ္တိအမျိုးသား အဘိရှုန၏သား
အမိဂလ၊ ဟိဝိအမျိုးသား အာရှုနက်၏သား အဒိကောရမ်၊ ဂေါမရိအ
မျိုးသား အခိရံ၏သား အာဗဒုန်၊ ဇိဒုန်အမျိုးသား အဘူဒိရှ၏သား
ဘတ်ဒိလတည်း။
၉ အာဗြဟံသည် ဝယ်ယူခြင်းမှတ်တမ်းကိုယူ၍ မိမိဘဏ္ဍာတိုက်၌
ထားလေ၏။ ထိုမှတ်တမ်း၌ အာဗြဟံရေးထားသော စကားများမှာ
အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။
၁၀ အာဗြဟံသည် ဟိတ္တိအမျိုးသား ဧဖရုန်ထံမှဝယ်သော မြေတွင်းနှ
င့် လယ်ကွင်းသည် အာဗြဟံနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်မှရင်း၊ သူ၏မြို့မှ
ထွက်သွားသောသူများထံမှရင်း၊ သူတို့၏အမျိုးအနွယ်မှရင်း အစဉ်အ
မြဲဝယ်ယူ၍၊ အာဗြဟံနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်မှရင်း၊ သူ၏ဝမ်းမှ ထွက်
လာသောသူတို့သည် သင်္ချိုင်းတွင်းကို အစဉ်အမြဲပိုင်ဆိုင်ရကြလိမ့်မ
ည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သူသည်လည်း၊ တံဆိပ်ကိုတပ်၍ သက်သေ
များနှင့်အတူ သက်သေခံလေ၏။
၁၁ ထိုလယ်ကွင်းနှင့် ထိုဥမင်နှင့် ထိုနေရာအလုံးစုံကို အာဗြဟံနှင့်
သူ၏အမျိုးအနွယ်အား၊ ဟေသအမျိုးသားတို့လက်မှ လုံခြုံစွာ ပေးသ
နားတော်မူ၏။ ထိုမြေကွက်သည် ခါနာန်ပြည်၊ ဟေဗြုန်မြို့ မံရေမြို့ရှေ့
မှာ ရှိ၏။
၁၂ ထိုနောက် အာဗြဟံသည် မယားစာရာကို ထိုအရပ်၌ သင်္ဂြိုဟ်လေ
၏။ ထိုအရပ်နှင့် နယ်နိမိတ်ရှိသမျှသည် အာဗြဟံနှင့် သူ၏အမျိုးအနွ
ယ်အဖို့ သင်္ချိုင်းမြေဖြစ်လာလေ၏။
၁၃ အာဗြဟံသည်လည်း ရှင်ဘုရင်များ၏ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းတွင် တွေ့မြင်ရ
သည့်အတိုင်း စာရာကို ခမ်းနားထည်ဝါစွာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီး သူမအား အ

လွန်ကောင်းမွန်ပြီး လုပသော အဝတ်အစားများဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။

၁၄ သူမ၏သင်္ချိုင်း၌ ရှေမ၊ သူ၏သား ဧဗာနှင့် အဘိမလက်၊ အာနာ၊ အာရှကောလနှင့် မံရေမှစ၍ ပြည်သားမင်းအပေါင်းတို့သည် သူမ၏သင်္ချိုင်းသို့ လိုက်ကြ၏။

၁၅ စာရာသည် အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီးမှ သေဆုံးသွားလေ၏။ အာဗြဟံသည် ကြီးစွာသောငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ပြု၍၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းထုံးစံကို ပြုလေ၏။

၁၆ ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် စာရာကြောင့် အာဗြဟံနှင့် သားဣဇာက်ကို နှစ်သိမ့်ကြ၏။

၁၇ သူတို့ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောနေ့ရက်များ ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ၊ အာဗြဟံသည် သားဣဇာက်ကို စေလွှတ်လေ၏။ သူသည် ထာဝရဘုရား၏လမ်းစဉ်တော်များနှင့် ပညတ်တော်များကို သင်ယူခြင်းငှာ ရှေမနှင့် ဟေဗာအိမ်သို့ သွားလေ၏။ အာဗြဟံသည် ထိုအိမ်၌ သုံးနှစ်နေလေ၏။

၁၈ ထိုအခါ အာဗြဟံသည် မိမိကျွန်အပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထ၍ ဗေရရှေဘမြို့သို့ ပြန်သွားကြ၏။ အာဗြဟံနှင့် မိမိကျွန်အပေါင်းတို့သည် ဗေရရှေဘမြို့၌ နေကြ၏။

၁၉ ထိုနှစ်တွင် ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင် အဘိမလက်သည် လှည့်လည်တိုက်ခိုက်သောအခါ အနိစ္စရောက်လေ၏။ သူသည် အသက်တစ်ရာ့ကိုးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိသောအခါ အာဗြဟံသည် မိမိလူတို့နှင့်အတူ ဖိလိတ္တိပြည်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ သူတို့သည် အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့နှင့် ကျွန်အပေါင်းတို့ကို နှစ်သိမ့်စေပြီးမှ ပြန်သွားလေ၏။

၂၀ အဘိမလက်သေပြီးနောက် ဂေရာမြို့သားတို့သည် အသက်တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာရှိသော သားတော် ဗင်္ယာမလက်အား ခေါ်၍ သူ့အဘအရာ၌ လဲလှောင်းစေကြ၏။

၂၁ ဂေရာမြို့မှာ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း လုပ်လေ့ရှိသောကြောင့် သူ့အဘ၏အမည်ကို အစွဲပြု၍ အဘိမလက်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ အဘိမလက်သည် ခမည်းတော်အဘိမလက်အရာ၌ နန်းထိုင်လေ၏။

၂၂ ထိုကာလ၌ ခါရန်၏သား လောတသည်လည်း ဣဇာက်အသက်သုံးဆယ်ကိုးနှစ်တွင် သေလေ၏။ လောတသည် အသက်ရှင်သောအသက်ပေါင်း ရာ့လေးဆယ်နှစ် စေ့သော် သေလေ၏။

၂၃ လောတ၏ သမီးများအားဖြင့် ရသော သားမြေးဟူမူကား၊ သားအကြီးကား မောဘအမည်ရှိ၏။ ဒုတိယသားကား ဗေနာမိအမည်ရှိ၏။

၂၄ လောတ၏သားနှစ်ယောက်တို့သည် ခါနာန်ပြည်မှ မိန်းမများနှင့်စုံဘက်၍ သားသမီးများကို ဘွားမြင်ကြ၏။ မောဘ၏သားကား ဧဒေ၊ မာယုန်၊ တာရှု၊ ကန်ဝိလ၊ လေးယောက်တည်း။ ဤလေးယောက်တို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် မောဘအမျိုးသားတို့၏ အဘဖြစ်ကြ၏။

၂၅ လောတ၏သားမြေးအပေါင်းတို့သည် သားသမီးများဖြစ်၍ အလွန်တိုးပွားများပြားသောကြောင့်၊ မိမိတို့နေရာအရပ်သို့ သွား၍နေကြ၏။

၂၆ သူတို့သည် သွား၍ သူတို့နေထိုင်ရာပြည်၌ မြို့များကို တည်ဆောက်ကြပြီး၊ သူတို့ကိုယ်ပိုင်အမည်များဖြင့် တည်ဆောက်သော မြို့များ၏အမည်များကို မှည့်ခေါ်ကြ၏။

၂၇ အာဗြဟံ၏ညီ၊ တေရ၏သား နာခေါ်သည် ထိုကာလ၌ ဣဇာက်အသက် လေးဆယ်တွင် အနိစ္စရောက်လေ၏။ နာခေါ်သည် အသက်ပေါင်း တရာခုနစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိသော် သေ၍ ခါရန်မြို့၌ သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။

၂၈ အာဗြဟံသည် မိမိအစ်ကိုသေဆုံးကြောင်းကြားသောအခါ ဝမ်းနည်းပူဆွေးပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ မိမိအစ်ကိုအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေလေ၏။

၂၉ အာဗြဟံသည် မိမိအိမ်သူအိမ်သားတို့ကို မှာကြားစေခြင်းငှာ မိမိကျွန် ဧလျာဇာကိုခေါ်လေ၏။ သူသည် လာ၍ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေ၏။

၃၀ အာဗြဟံကလည်း၊ ငါသည် အသက်ကြီးပြီ၊ အဘယ်နေ့၌ သေရမည်ကို ငါမသိ။ အသက်ကြီးပြီ၊ ယခုထလော့။ ဤအရပ်မှ ငါ့သားအဘို့ မယားကို မရွေးနှင့်။ ငါတို့နေသော ခါနာန်အမျိုးသမီးတို့တွင်၊

၃၁ ငါ့ပြည်၊ ငါ့မွေးရပ်မြေသို့ သွား၍ ငါ့သားအတွက် မယားကိုယူလော့။ ငါ့အဘအိမ်မှ ငါ့ကိုခေါ်၍ ဤအရပ်သို့ ပို့ဆောင်တော်မူသော ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီး၏အရှင်ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် ငါ့ကိုခေါ်၍၊ ဤပြည်ကို သင်၏အမျိုးအနွယ်အား အစဉ်အမြဲအမွေပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ၊ ထိုကောင်းကင်တမန်သည် သင့်ရှေ့၌ စေလွှတ်၍ သင်၏လမ်းခရီးကို အောင်မြင်စေတော်မူမည်။ ငါ့အမျိုးအနွယ်နှင့် ငါ့အဘအိမ်မှ ငါ့သားအတွက် မယားကိုရလိမ့်မည်။

၃၂ ကျွန်ကလည်း၊ ငါသည် သင်၏မွေးရပ်မြေသို့ရင်း၊ သင်၏အဘအိမ်သို့ရင်း သွား၍ ထိုပြည်မှ သင်၏သားအတွက် မယားကိုယူမည်။ ထိုမိန်းမသည် ဤပြည်သို့ ငါလိုက်လိုခြင်းမရှိလျှင်၊ သင်၏သားကို သင်၏မွေးရပ်မြေသို့ ငါခေါ်သွားရပါမည်လောဟု သခင်အာဗြဟံအား ပြန်ပြော၏။

၃၃ အာဗြဟံကလည်း၊ ငါ့သားကို ဤအရပ်သို့ နောက်တဖန် မခေါ်ခဲ့နှင့်။ သတိပြုလော့။ ငါသွားလာသော ထာဝရဘုရားသည် မိမိကောင်းကင်တမန်ကို သင့်ရှေ့၌ စေလွှတ်၍ သင်၏သွားရာလမ်းကို ပြုစုတော်မူလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

၃၄ ဧလျာဇာသည် အာဗြဟံမှာထားသည်အတိုင်း ပြု၍၊ ထိုအမှု၌ ဧလျာဇာသည် သခင်အာဗြဟံအား ကျိန်ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဧလျာဇာသည် ထ၍ မိမိသခင်၏ ကုလားအုတ်ဆယ်ကောင်နှင့် သခင်၏ကျွန်ဆယ်ကောင်ကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ သူတို့သည် အာဗြဟံနှင့် နာခေါ်တို့နေသော ခါရန်မြို့သို့ သွား၍ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်အတွက် မယားကို ရှာကြ၏။ ထိုသူတို့သည် ထွက်သွားသောအခါ၊ အာဗြဟံအား ရှေမနှင့် ဟေဗာအိမ်သို့ စေလွှတ်၍၊ ထိုမြို့မှ သားဣဇာက်ကို ခေါ်လေ၏။

၃၅ ဣဇာက်သည် မိမိအဘအိမ်သို့ ဗေရရှေဘမြို့သို့ ပြန်လာ၍၊ ဧလျာဇာနှင့် သူ၏လူတို့သည် ခါရန်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ၊ သူတို့သည် မြို့ထဲ၌ ရေတွင်းနားမှာ ရပ်နေကြ၏။ ကုလားအုတ်တို့ကို ရေနားမှာ ဒူးထောက်စေ၍ ထိုအရပ်၌ နေကြ၏။

၃၆ အာဗြဟံ၏ကျွန် ဧလျာဇာကလည်း၊ အို အကျွန်ုပ်သခင် အာဗြဟံ၏ဘုရားသခင်၊ ယနေ့ အကျွန်ုပ်အား ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ပေးတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်သခင်၏သားအတွက် သူ၏အဆွေအမျိုးထဲက မယားတစ်ဦးကို ယနေ့ခန့်ထားတော်မူပါဟု ဆုတောင်းလေ၏။

၃၇ ထာဝရဘုရားသည် မိမိကျွန်အာဗြဟံ၏မျက်နှာကိုထောက်၍ ဧလျာဇာ၏စကားကို နားထောင်တော်မူ၏၊ နာခေါ်၏မယား မိလခါ၏သား၊ ဗေသွေလ၏သမီးနှင့် တိုက်တိုက်တွေ့၍ ဧလျာဇာသည် သူမ၏အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

၃၈ လျောဇာသည် မိမိစိုးရိမ်ပူပန်မှုအားလုံးကိုလည်းကောင်း၊ မိမိသည် အာဗြဟံ၏ကျွန်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း သူတို့အား ပြောပြသဖြင့် သူတို့သည်လည်း သူ့အပေါ်တွင် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။
၃၉ သူတို့အားလုံးက ဒီအမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ ထာဝရဘုရားကို ကောင်းချီးပေးပြီး ဗေသွေလရဲ့သမီး ရေဗက္ကာကို အိဇက်အတွက် ဇနီးအဖြစ် ပေးစားကြတယ်။
၄၀ ထိုမိန်းမငယ်သည် အလွန်လှ၏။ အပျိုစင်လည်းဖြစ်၏။ ရေဗက္ကာသည် ထိုကာလ၌ အသက်ဆယ်နှစ်ရှိ၏။
၄၁ ဗေသွေလ၊ လာဗန်နှင့် သူ၏သားများတို့သည် ထိုညတွင် ပွဲတော်ကျင်းပကြ၍၊ လျောဇာနှင့် သူ၏လူတို့သည် လာ၍ စားသောက်ပျော်မွေ့ကြ၏။
၄၂ နံနက်အချိန်၌ လျောဇာသည် မိမိနှင့်အတူပါသော လူများနှင့်တကွ ထ၍ ဗေသွေလအိမ်သားအပေါင်းတို့ကို ခေါ်လျက်၊ အကျွန်ုပ်သည် သခင်ထံသို့ သွားရသောအခွင့်ကို ပေးတော်မူပါဟု မှာလိုက်သည်အတိုင်း၊ သူတို့သည် ထ၍ ရေဗက္ကာနှင့် သူ၏အထိန်းတော် ဥဇသမီး ဒေဗောရကို စေလွှတ်လေ၏။ ထိုသူတို့သည်လည်း၊ ရွှေငွေ၊ ကျွန်ယောက်ျား၊ ကျွန်မိန်းမတို့ကို ပေး၍ ကောင်းကြီးပေးကြ၏။
၄၃ သူတို့သည် လျောဇာကို သူ၏လူတို့နှင့်အတူ စေလွှတ်လိုက်သဖြင့်၊ ကျွန်တို့သည် ရေဗက္ကာကို ခေါ်၍ သူသည် ခါနာန်ပြည်သို့ မိမိသခင်ရှိရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။
၄၄ ဣဇာက်သည် ရေဗက္ကာကိုယူ၍ မယားဖြစ်လေ၏။ ဣဇာက်သည် ရေဗက္ကာကို တဲထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
၄၅ ဣဇာက်သည် အသက်လေးဆယ်ရှိသောအခါ၊ ဦးလေး ဗေသွေလ၏သမီး ရေဗက္ကာကို မယားအဖြစ် သိမ်းယူလေ၏။

အခန်း ၂၅

၁ထိုအခါ အာဗြဟံသည် အသက်ကြီးသောအခါ၊ ကေတုရအမည်ရှိသော ခါနာန်ပြည်မှ မိန်းမနှင့် တဖန်စုံဘက်လေ၏။
၂ ထိုမိန်းမသည် သားခြောက်ယောက်တို့ကို ဇိမရန်၊ ယုတ်ရှန်၊ မေဒန်၊ မိဒျန်၊ ဣရှဘတ်နှင့် ရှုအာတို့ကို ဘွားမြင်လေ၏။ ဇိမရန်၏သားကား အဘိဟင်၊ မောလစ်ခ်၊ နာရိမ်။
၃ ယုတ်ရှန်သားကား ရှေဘနှင့် ဒေဒန်၊ မေဒန်သားကား အမိဒ၊ ယွာဘ၊ ဂေါခိ၊ လေိရှဲနှင့် နောတက်၊ မိဒျန်သားကား ဇေဖာ၊ ဇေဖာ၊ ခါနုတ်၊ အဘိဒနှင့် လေဒါတို့တည်း။
၄ အိရှဘတ်ရဲ့သားတွေက မာကီရို၊ ဘေယိုဒူအာ နဲ့ တာတာ တို့ပါ။
၅ ရှုအာသားကား ဗိလဒဒ်၊ မံဒဒ်၊ မုနန်၊ မေဘန်တည်း။ ဤသူအပေါင်းတို့သည် ဟေဗြဲလူ အာဗြဟံအား ဘွားမြင်သော ခါနာန်အမျိုးသမီး ကေတုရ၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသတည်း။
၆ အာဗြဟံသည်လည်း ဤသူအပေါင်းတို့ကို စေလွှတ်၍ လက်ဆောင်များပေးသဖြင့်၊ သူတို့သည် သားဣဇာက်ထံမှ ထွက်သွား၍ နေရာရှာရာအရပ်၌ နေကြ၏။
၇ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် အရှေ့တောင်သို့ သွား၍ ယနေ့တိုင်အောင် နေစရာမြို့ခြောက်မြို့ကို တည်ဆောက်ကြ၏။
၈ ရှေဘအမျိုးသား၊ ဒေဒန်အမျိုးသား၊ ယုတ်ရှန်အမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့သားသမီးများနှင့်အတူ မိမိတို့မြို့ရွာ၌ ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ မနေကြဘဲ၊ ယနေ့တိုင်အောင် ခရီးသွား၍ တောအရပ်၊ တော၌ တဲထိုး နေကြ၏။
၉ အာဗြဟံ၏သား မိဒျန်အမျိုးသားတို့သည် ကုရှပြည်၏အရှေ့ဘက်သို့ သွား၍ အရှေ့ဘက်၌ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ပြီးမှ ထိုအရပ်၌ နေ၍ မြို့တစ်မြို့ကို တည်ဆောက်ကြ၏။ ထိုပြည်သည် ယနေ့တိုင်အောင် မိဒျန်ပြည်ဖြစ်သတည်း။
၁၀ မိဒျန်သည် မိမိတည်ဆောက်သောမြို့တွင် သားငါးယောက်မှစ၍ မိမိဥစ္စာရှိသမျှနှင့်တကွ နေထိုင်၏။
၁၁ မိမိတို့မြို့ရွာ၌ နေသောသူတို့အမည်အလိုက် မိဒျန်သားတို့၏အမည်ကား၊ ဇေဖာ၊ ဇေဖေရ၊ ခါနုတ်၊ အဘိဒ၊ လေဒါတည်း။
၁၂ ဇေဖာသားကား မေတက်၊ မေရှာ၊ အာဝိနှင့် ဇန္ဓာ၊ ဇေဖာသားကား ဇေဖရန်၊ ဇုရ၊ အလီရှန်နှင့် မေဒိန်၊ ဟောနုတ်သားကား ရွှေလ၊ ရေကင်၊ အာဇိ၊ အာလုရှပ်နှင့် အာလဒ်တည်း။
၁၃ အဘိဒသားကား ချူရ၊ မေလုဒ်၊ ကေရုရီ၊ မောလခိ၊ လေဒါသားကား မိကာ၊ ရေဘ၊ မာလခိ၊ ဂါဗော်။ ဤသူတို့သည် မိဒျန်အမျိုးသားတို့၏ အဆွေအမျိုးအလိုက် အမည်များဖြစ်၏။ ထို့နောက် မိဒျန်အမျိုးသားတို့သည် မိဒျန်ပြည်တရှောက်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားကြ၏။
၁၄ စာရာ၏ကျွန်မ ဟာဂရသည် အာဗြဟံအား ဘွားမြင်သော အာဗြဟံသား ဣရှမေလ၏ သားစဉ်မြေးဆက်ဟူမူကား၊
၁၅ ဣရှမေလသည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု၏။ ရိဘအမည်ရှိသော မိန်းမသည် မေရိဘအမည်ရှိ၏။
၁၆ ရိဗသည် ဣရှမေလနှင့် နေဗယုတ်၊ ကေဒါ၊ အာဒဗေလ၊ မိဗသံ၊ နှမဗော်စမတ်တို့ကို ဘွားမြင်လေ၏။
၁၇ ဣရှမေလသည် မယားရိဗကို စွန့်ပစ်၍ ထိုမိန်းမသည် ရိဗထံမှ ထွက်၍ အဲဂုတ္တုပြည်၊ မိမိအဘ၏အိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုပြည်၌ နေလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုမိန်းမသည် ဣရှမေလရှေ့၌ရင်း၊ အဘအာဗြဟံရှေ့၌ရင်း အလွန်ဆိုး၏။
၁၈ ထိုနောက် ဣရှမေလသည် ခါနာန်ပြည်မှ မာလလုပ်အမည်ရှိသော မယားကိုယူ၍ နိရှမာ၊ ဒုမာ၊ မာသ၊ ခါဒဒ်၊ တေမ၊ ယေတုရ၊ နာဖိရှနှင့် ကေဒမာတို့ကို ဘွားမြင်လေ၏။
၁၉ ဤသူတို့သည် ဣရှမေလ၏သားများဖြစ်၍၊ သူတို့၏အမည်များကား၊ လူမျိုးအလိုက် မင်းသားဆယ်နှစ်ပါးဖြစ်ကြ၏။ ဣရှမေလ၏ မိသားစုများသည် နောက်ပိုင်းတွင် ပျံ့နှံ့သွား၍၊ ဣရှမေလသည် မိမိသားသမီးများနှင့် ရသမျှသော ဥစ္စာပစ္စည်းများ၊ မိမိအိမ်သားတို့၏ အသက်ဝိညာဉ်များနှင့် မိမိပိုင်သမျှတို့ကို ယူ၍ နေရာရှာရာအရပ်သို့ သွားကြ၏။
၂၀ သူတို့သည် ပါရန်တော၌ သွား၍ နေကြ၏။ အာရှုရိပြည်သို့ သွားရာလမ်းအတိုင်း အဲဂုတ္တုပြည်ရှေ့ ရှုရမြို့တိုင်အောင် နေရာကျကြ၏။
၂၁ ဣရှမေလနှင့် သူ၏သားတို့သည် ထိုပြည်၌ နေထိုင်၍၊ သူတို၌ သားသမီးများ မွေးဖွား၍ သားသမီးများ ထွန်းကားများပြားကြ၏။
၂၂ ဣရှမေလ၏သားဦး နဘာယုတ်၏သားတို့အမည်ကား မိန်၊ စေန်၊ မာယုန်။ ကေဒါ၏သားကား အာလုန်၊ ကေဇင်၊ ဟာမဒ်၊ လေိတည်း။
၂၃ အာဒဗေလ၏သားကား ဟာမဒ်နှင့် ယာဘိန်၊ မိဗသံ၏သားကား ဩဗဒိ၊ ဗေဒမေလက်နှင့် ယုရှတို့တည်း။ ဤသူတို့သည် ဣရှမေလ၏မယား ရိဘ၏သားစဉ်မြေးဆက်များ ဖြစ်၏။
၂၄ ဣရှမေလသား မိရှမာ၏သားကား ရှမွာ၊ ဇာခရိန်နှင့် ဩဗက်တည်း။ ဒုမာ၏သားကား ကေဇဒ်၊ လေိ၊ မက္ခမတ်နှင့် အာမက်တည်း။

၂၅ မာသ၏သားကား ဖလောန်၊ မုလနှင့် ဗေိဒဒုန်၊ ခါဒဒ်၏သားကား အာဇုရ၊ မင်ဇာနှင့် ဗေဒမေလက်၊ တေမ၏သားကား စိရ၊ ရှာဒုန်နှင့် ယာကောလတို့တည်း။
၂၆ ယေတုရသားကား မေရိတ်၊ ယိတ်၊ အာလယို၊ ပါနုတ်၊ နာဖိရှ သားကား ဗေက်တမက်၊ အဘိယသပ်နှင့် မိရ၊ ကေဒမာသားကား ကာလိ၊ တခတိ၊ ဩမိရ၊ ဤသူတို့သည် မိမိတို့အဆွေအမျိုးအလိုက် ဣရှမေလ၏မယား မာလသုတ်၏သားများတည်း။
၂၇ ဤသူအပေါင်းတို့သည် ဣရှမေလ၏ အမျိုးအနွယ်များဖြစ်၍၊ ယနေ့တိုင်အောင် မြို့များကို တည်ဆောက်ခဲ့သော ထိုပြည်တို့တွင် နေထိုင်ကြ၏။
၂၈ အာဗြဟံသား ဣဇာက်၏မယား ဗေသွေလ၏သမီး ရေဗက္ကာသည် ထိုကာလ၌ မြုံ၍ သားသမီးမရှိ။ ဣဇာက်သည် ခါနာန်ပြည်၌ အဘနှင့်အတူနေ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ဣဇာက်နှင့်အတူရှိတော်မူ၏။ နောသေား ရှေမ၏သား အာဖာဇဒ်သည် ထိုကာလ၌ ဣဇာက်အသက် လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်တွင် သေလေ၏။ အာဖာဇဒ်သည် အသက်ရှင်သော အသက်နှစ်ပေါင်း လေးရာသုံးဆယ်ရှစ်နှစ် စေ့သော် သေလေ၏။

အခန်း ၂၆

၁ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်သည် အသက်ငါးဆယ်ကိုးနှစ်တွင်၊ သူ၏မယား ရေဗက္ကာသည် ထိုကာလ၌ မြုံလျက်နေ၏။
၂ ရေဗက္ကာကလည်း၊ အကျွန်ုပ်သခင်၊ ကိုယ်တော်၏အမိစာရာသည် မိမိလက်ထက်၌ မြုံနေကြောင်းကို အကျွန်ုပ်ကြားရပါပြီ။ ကိုယ်တော်၏ အဘ အာဗြဟံသည် သူ့အဘို့ ဆုတောင်း၍၊ သူသည် သူ့အားဖြင့် ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။
၃ ယခုမှာ ထလော့။ ဘုရားသခင်ထံလည်း ဆုတောင်းလော့။ သင်၏ဆုတောင်းချက်ကို နားထောင်တော်မူလိမ့်မည်။ ကရုဏာတော်အားဖြင့် ငါတို့ကို အောက်မေ့တော်မူလိမ့်မည်။
၄ ဣဇာက်ကလည်း၊ အာဗြဟံသည် သူ၏အမျိုးအနွယ်ကို များပြားစေမည်အကြောင်း ဘုရားသခင်ထံ ငါ့အား ဆုတောင်းပြီးပြီ။ ယခု ဤမြုံခြင်းသည် သင့်ထံမှ ငါတို့အပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာရလိမ့်မည်။
၅ ရေဗက္ကာကလည်း၊ ယခုထလော့။ သင်၏ဆုတောင်းချက်ကို ထာဝရဘုရားသည် နားထောင်၍ ငါ့အား သားပေးသနားတော်မူမည်အကြောင်း ဆုတောင်းလော့ဟု ဆိုလျှင်၊ ဣဇာက်သည် မိမိမယား၏ စကားကို နားထောင်၍၊ ဣဇာက်နှင့် မယားသည် ထ၍ မောရိပြည်သို့ သွားကြ၏။ ထိုပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဣဇာက်သည် မိမိမယားသည် မြုံသောကြောင့်၊ ထာဝရဘုရားကို ဆုတောင်းလေ၏။
၆ ဣဇာက်ကလည်း၊ အို ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီး၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၊ မြေကြီးကို ကောင်းမြတ်တော်မူ၍ ကရုဏာတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ကိုယ်တော်၊ အကျွန်ုပ်၏အဘကို သူ့အဘ၏အိမ်မှငင်း၊ မွေးရပ်မြေမှငင်း ခေါ်ဆောင်၍ ဤပြည်သို့ ဆောင်ခဲ့တော်မူပြီးလျှင်၊ သင်၏အမျိုးအနွယ်အား ဤပြည်ကို ငါပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ကိုယ်တော်က ကတိပေးတော်မူပြီးလျှင်၊ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းကင်ကြယ်ကဲ့သို့ငင်း၊ ပင်လယ်သဲကဲ့သို့ငင်း များပြားစေမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ယခုတွင်၊ အကျွန်ုပ်၏အဘအား မိန့်တော်မူသောစကားများသည် အမှန်ဖြစ်ပါစေ။
၇ အကြောင်းမူကား၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ ကိုယ်တော်ကတိပေးတော်မူသည့်အတိုင်း၊ လူသားမျိုးနွယ်ကို ပေးသနားရန် အကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်စိများသည် ကိုယ်တော်ထံသို့ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိပါ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားဖြစ်တော်မူ၍၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်စိများသည် ကိုယ်တော်ထံသို့သာ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိပါ၏။
၈ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်၏ဆုတောင်းချက်ကို နားထောင်တော်မူ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် သူ့ထံမှ ဆုတောင်းတော်မူခြင်းကို ခံရသဖြင့် သူ၏ဇနီး ရေဗက္ကာသည် ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။
၉ ခုနစ်လခန့်အကြာတွင် သူမ၏ဝမ်းထဲတွင် ကလေးများ ရုန်းကန်ကြသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသောကြောင့် သူမသည် အလွန်ဝမ်းနည်းပြီး ထိုပြည်၌ရှိသော အမျိုးသမီးအပေါင်းတို့အား “ငါကဲ့သို့ သင်တို့၌ ဤအမှုသည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလော” ဟုမေးသော် သူတို့က “မဟုတ်ပါ။”
၁၀ သူမကလည်း “မြေကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမအားလုံးထဲမှာ ဘာလို့ ငါတစ်ယောက်တည်း ရှိနေရတာလဲ” လို့ မေးတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် မောရိပြည်ကိုသွားပြီး ထာဝရဘုရားကို ရှာတယ်။ ရှေမနဲ့ သား ဧဗာဆီသွားပြီး ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းဖို့၊ ဒီအမှုမှာ ထာဝရဘုရားကို ရှာဖို့ သူတို့ကို သွားခဲ့ပါတယ်။
၁၁ သူမသည် အာဗြဟံအား သူမအပေါ် ကျရောက်လေသမျှတို့အကြောင်း ထာဝရဘုရားကို ရှာဖွေမေးမြန်းရန်လည်း တောင်းဆို၏။
၁၂ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထာဝရဘုရားအား မေးမြန်းကြ၍၊ ထာဝရဘုရားထံမှ ဗျာဒိတ်တော်ကို သင်၏ဝမ်း၌ သားနှစ်ယောက်ရှိ၏။ သူတို့အထဲက လူမျိုးနှစ်မျိုး ပေါ်လာလိမ့်မည်။ လူမျိုးတစ်မျိုးသည် အခြားလူမျိုးထက် အားကြီးလိမ့်မည်။ အကြီးသည် အငယ်ကို ကျွန်ခံရလိမ့်မည်။
၁၃ မွေးဖွားချိန်စေ့သောအခါ၊ သူမသည် ဒူးထောက်၍ ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ မိမိဝမ်း၌ သားအမွှာရှိသည်ကို မြင်လေ၏။
၁၄ အဦးဘွားသောသားသည် အမွေးပါသောအဝတ်ကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်ကို ဘွားလေ၏။ ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို ဧသောအမည်ဖြင့် မှည့်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဤသားသည် အမိဝမ်းထဲမှစ၍ ပြီးပြည့်စုံပြီဟု ဆိုကြ၏။
၁၅ ထိုနောက်မှ သူညီလာ၍၊ သူ၏လက်သည် ဧသော၏ဖနောင့်ကို ကိုင်လျက် လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ယာကုပ်အမည်ဖြင့် မှည့်ကြ၏။
၁၆ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်သည် ထိုသားနှစ်ယောက်ကို မွေးဖွားသောအခါ အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိလေ၏။
၁၇ သူငယ်တို့သည် အသက် ၁၅ နှစ်သို့ရောက်သောအခါ လူအစုအဝေးထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ ဧသောသည် အကြံအစည်ရှိပြီး လှည့်စားတတ်သောသူ၊ တော၌ ကျွမ်းကျင်သော အမဲလိုက်သမားဖြစ်၏။ ယာကုပ်သည် တဲများတွင်နေထိုင်၍ သိုးစုများကို ကျွေးမွေး၍ ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တော်များနှင့် မိဘတို့၏ ပညတ်တော်များကို သင်ယူ၏။
၁၈ ဘုရားသခင် မှာထားတော်မူသည့်အတိုင်း ဣဇာက်နှင့် သူ၏အိမ်သားတို့သည် ခါနာန်ပြည်၌ အဘအာဗြဟံနှင့်အတူ နေထိုင်ကြ၏။

၁၉ အာဗြဟံ၏သား ဣရှမေလသည် မိမိသားသမီးများနှင့် ဥစ္စာရှိသမျှနှင့်အတူ သွား၍ ဟာဝိလပြည်သို့ ပြန်သွား၍ နေကြ၏။

၂၀ အာဗြဟံသည် သားတော်ထံမှ စေလွှတ်၍ လက်ဆောင်များပေးသောကြောင့်၊ အာဗြဟံ၏မယားငယ်များ၏ သားအပေါင်းတို့သည် အရှေ့ပြည်၌ နေထိုင်ကြ၏။

၂၁ အာဗြဟံသည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို သားဣဇာက်အား ပေးလေ၏။ ဘဏ္ဍာဥစ္စာရှိသမျှကိုလည်း ပေးလေ၏။

၂၂ ထာဝရဘုရားသည် ကောင်းကင်ဘုံ၌၎င်း၊ မြေကြီး၌၎င်း ဘုရားသခင်ဖြစ်တော်မူသည်ကို၎င်း၊ ကိုယ်တော်မှတပါး အခြားသောဘုရားမရှိကြောင်းကို၎င်း၊ သင်သည် မသိ၊ နားမလည်သလော။

၂၃ ငါ့အဘ၏အိမ်မှ၎င်း၊ မွေးရပ်မြေမှ၎င်း ငါ့ကိုခေါ်ဆောင်၍ မြေကြီးပေါ်မှာရှိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းအပေါင်းတို့ကို ပေးတော်မူ၏။ ငါသည် မတရားသောသူတို့၏ အကြံအစည်မှ၎င်း၊ ကယ်နှုတ်တော်မူ၏။ ငါသည် ကိုယ်တော်ကို ကိုးစားသောကြောင့်၊ မတရားသောသူတို့၏ အကြံအစည်မှ၎င်း ကယ်နှုတ်တော်မူ၏။

၂၄ ကိုယ်တော်သည် ငါ့ကို ဤအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူ၍၊ ဥရမြို့မှ ငါ့ကို ကယ်နှုတ်တော်မူပြီးလျှင်၊ ဤပြည်အားလုံးကို သင်၏အမျိုးအနွယ်အား ငါပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ငါသည် သင့်အား မှာထား၍ ငါမှာထားလတ့်သော ငါ၏ပညတ်တော်များ၊ ငါ၏ဥပဒေသများနှင့် တရားစီရင်ချက်များကို စောင့်ရှောက်သောအခါ၊ သူတို့သည် ထိုပြည်များကို အမွေခံရကြလိမ့်မည်။

၂၅ သို့ဖြစ်၍ ငါ့သား၊ ငါ့စကားကို နားထောင်လော့။ ငါမှာထားသော သင်၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တော်တို့ကို စောင့်ရှောက်လော့။ သင်နှင့် သင့်နောက်၌ သင်၏သားသမီးတို့သည် အစဉ်အမြဲ ကောင်းစားမည်အကြောင်း၊ လက်ျာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်သို့ မလွှဲနှင့်။

၂၆ ထာဝရဘုရား၏ အံ့ဖွယ်အမှုတော်များနှင့် ငါတို့ကို ရန်သူလက်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူခြင်းအားဖြင့် ငါတို့အပေါ် ပြတော်မူသော ကရုဏာတော်ကို အောက်မေ့ကြလော့။ ငါတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ငါတို့လက်သို့ ကျရောက်စေတော်မူ၏။ ယခုမူကား၊ ငါမှာထားသမျှကို စောင့်ရှောက်လော့။ သင်၏ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တော်များကို မပယ်နှင့်။ ဘုရားသခင်မှတပါး အဘယ်သူကိုမျှ မဝတ်မပြုနှင့်။ ထိုသို့ပြုလျှင် သင်နှင့် သင်၏အမျိုးအနွယ်သည် ကောင်းစားလိမ့်မည်။

၂၇ သင်၏သားသမီးများနှင့် သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တော်များနှင့် ပညတ်တော်များကို သွန်သင်လော့၊ သူတို့သွားရမည့် ဖြောင့်မတ်သောလမ်းကို သွန်သင်လော့၊ ထိုသို့ပြုလျှင် သူတို့အစဉ်အဆက် ကောင်းစားကြလတ္တံ့။

၂၈ ဣဇာက်ကလည်း၊ အကျွန်ုပ်၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသမျှကို အကျွန်ုပ်ပြုပါမည်။ အကျွန်ုပ်၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၏ပညတ်တော်တို့ကို မပယ်ပါ။ မှာထားတော်မူသမျှကို အကျွန်ုပ်စောင့်ရှောက်ပါမည်။ အာဗြဟံသည်လည်း သားဣဇာက်နှင့် သားမြေးတို့ကို ကောင်းချီးပေးလေ၏။ အာဗြဟံသည်လည်း ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တော်နှင့် လမ်းစဉ်တော်တို့ကို ယာကုပ်အား သွန်သင်လေ၏။

၂၉ ထိုအခါ အာဗြဟံသည် ဣဇာက်၏သားများဖြစ်သော ယာကုပ်နှင့်ဧသောတို့သည် အသက်ဆယ်ငါးနှစ်တွင် အနိစ္စရောက်လေ၏။ အာဗြဟံသည် အသက်ပေါင်း ရာခုနစ်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိသော်၊ သူသည် အသက်ကြီးရင့်၍ ကြွယ်ဝသောနေ့ရက်ကာလ၌ အနိစ္စရောက်၍ မိမိလူမျိုးစည်းဝေးရာသို့ ရောက်လေ၏။ ဣဇာက်နှင့် သားဣရှမေလတို့သည် သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၃၀ အာဗြဟံသေဆုံးကြောင်း ခါနာန်ပြည်သားတို့ကြားသိသောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်များ၊ မင်းညီမင်းသားများနှင့် လူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ အာဗြဟံကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် လာကြ၏။

၃၁ ခါရန်ပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် အာဗြဟံအမျိုးအနွယ်အပေါင်းတို့၊ မှူးမတ်များ၊ မှူးမတ်များ၊ မယားငယ်များမှဆင်းသက်သော အာဗြဟံ၏သားအပေါင်းတို့သည် အာဗြဟံသေကြောင်းကြားသောအခါ၊ အာဗြဟံ၏ကျေးဇူးကိုဆပ်၍ သားဣဇာက်ကို နှစ်သိမ့်စေသဖြင့်၊ ဟိတ္တိအမျိုးသား ဧဖရုန်နှင့် သူ၏သားသမီးများထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သော ဂူ၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၃၂ ခါနာန်ပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် အာဗြဟံကို သိကျွမ်းသောသူအပေါင်းတို့သည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၏။ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့သည်လည်း သူ့ကြောင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၏။

၃၃ အာဗြဟံသည် သူတို့အားလုံးအပေါ် ကောင်းမွန်စွာပြုမူခဲ့ပြီး ဘုရားသခင်နှင့် လူတို့နှင့် ဖြောင့်မတ်စွာနေထိုင်ခဲ့သောကြောင့် ကလေးငယ်များနှင့် ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် အာဗြဟံအတွက် ငိုကြွေးကြ၏။

၃၄ အာဗြဟံကဲ့သို့ ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့သောသူ ပေါ်ထွန်းခြင်းမရှိ၊ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ၏ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ပြီး၊ ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခဲ့ပြီး၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ၏လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်လျှောက်ခဲ့သည်။

၃၅ ထာဝရဘုရားသည် သူနှင့်အတူရှိတော်မူ၍ နိမ်ရောဒနှင့် သူ၏လူများ၏ အကြံအစည်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူသဖြင့်၊ သူသည် ဧလံမင်းလေးပါးနှင့် စစ်တိုက်သောအခါ သူတို့ကို အောင်နိုင်လေ၏။

၃၆ သူသည် မြေကြီးပေါ်ရှိ သားသမီးအပေါင်းတို့ကို ဘုရားသခင်၏အမှုတော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး၊ ထာဝရဘုရား၏ လမ်းစဉ်များကို သွန်သင်ပေးကာ၊ ထာဝရဘုရားကို သိကျွမ်းစေခဲ့သည်။

၃၇ သူသည် ဥယျာဉ်တစ်ခုကို စိုက်ပျိုးပြီး ထိုနေရာတွင် စပျစ်ဥယျာဉ်ကို စိုက်ပျိုးကာ ပြည်တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းသွားလာသူများအတွက် သူ၏တဲ၌ အစားအစာနှင့် သောက်စရာများကို အမြဲပြင်ဆင်ပေးလေ့ရှိ၏။

၃၈ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြဟံကြောင့် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို ကယ်လွှတ်တော်မူ၏။

၃၉ အာဗြဟံ သေပြီးနောက် ဘုရားသခင်သည် သားဣဇာက်နှင့် သားများကို ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣဇာက်နှင့်အတူ ရှိတော်မူ၏၊ အကြောင်းမူကား၊ ဣဇာက်သည် အဘအာဗြဟံနှင့်အတူ ရှိတော်မူသကဲ့သို့ ဣဇာက်နှင့်အတူ ရှိတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဣဇာက်သည် အဘအာဗြဟံ မှာထားသမျှအတိုင်း ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တော်အလုံးစုံတို့ကို စောင့်ရှောက်၏။ အဘမှာထားသမျှသော ဖြောင့်မတ်သောလမ်းမှ လက်ျာဘက်သို့၎င်း၊ လက်ဝဲဘက်သို့၎င်း မလွှဲ။

အခန်း ၂၇

၁ အာဗြဟံ သေပြီးနောက်၊ ဧသောသည် တောသို့ အမဲလိုက်ရန် မကြာခဏ သွားလေ၏။
၂ ဗာဗုလုန်မင်းကြီး နိမ်ရောဒ၊ အမ်ရဖေလသည်လည်း သူ၏စစ်သူရဲများနှင့်အတူ တောသို့ အမဲလိုက်ရန် မကြာခဏသွားလေ့ရှိပြီး နေ့ခင်းဘက်တွင် သူ၏လူများနှင့်အတူ လှည့်လည်သွားလာလေ့ရှိသည်။
၃ နိမ်ရောဒသည် ဧသောကို အစဉ်အမြဲ ငြူစူသောကြောင့်၊ ဧသောကို အစဉ်အမြဲ ငြူစူသောစိတ် စွဲလမ်းနေ၏။
၄ တစ်နေ့သ၌ ဧသောသည် အမဲလိုက်ရန် တောသို့သွားသောအခါ၊ မိမိလူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တော၌ နိမ်ရောဒကို တွေ့လေ၏။
၅ သူ၏စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည် တော၌ သူနှင့်အတူရှိကြ၏။ သူတို့သည် သူ့ထံမှ ဝေးစွာသွား၍ အမဲလိုက်ခြင်းငှာ သူ့ထံမှ နေရာအမျိုးမျိုးသို့ သွားကြ၏။ ဧသောသည် နိမ်ရောဒအတွက် ပုန်းအောင်း၍ တော၌ ချောင်းမြောင်းလေ၏။
၆ သူနှင့်အတူပါလာသော နိမ်ရောဒနှင့် သူ၏လူများသည် သူ့ကို မသိကြပေ။ နေ့ခင်းဘက် အေးသောအခါ နိမ်ရောဒနှင့် သူ၏လူများသည် လယ်ကွင်းထဲတွင် မကြာခဏ လှည့်လည်သွားလာလေ့ရှိပြီး သူ၏လူများသည် လယ်ကွင်းထဲတွင် မည်သည့်နေရာတွင် အမဲလိုက်နေသည်ကို သိရှိရန်ဖြစ်သည်။
၇ နိမ်ရောဒနှင့် သူနှင့်အတူပါသော လူနှစ်ယောက်တို့သည် သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ၊ ဧသောသည် ပုန်းအောင်းရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ထားကိုဆွဲထုတ်ပြီး နိမ်ရောဒထံသို့ အလျင်အမြန်ပြေး၍ သူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လေ၏။
၈ ဧသောသည် နိမ်ရောဒနှင့်အတူရှိသော လူနှစ်ယောက်နှင့် အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်လေ၏။ သူတို့သည် သူ့ကိုအော်ဟစ်သောအခါ၊ ဧသောသည် သူတို့ဘက်သို့လှည့်၍ ထားနှင့်ထိုးသတ်လေ၏။
၉ နိမ်ရောဒ၏ စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည် တောသို့သွား၍ အော်ဟစ်သံကို အဝေးမှကြားလျှင်၊ ထိုလူနှစ်ယောက်၏ အသံကို သိကြ၏။ သူတို့၏ရှင်ဘုရင်နှင့် သူနှင့်အတူရှိသော လူနှစ်ယောက်သည် တော၌ လဲလျောင်းလျက် လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့သောအခါ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘယ်ကြောင့် လဲလျောင်းရသည်ကို သိလို၍ ပြေးကြ၏။
၁၀ ဧသောသည် နိမ်ရောဒ၏ စစ်သူရဲတို့သည် အဝေးမှ လာနေသည်ကို မြင်လျှင်၊ ထွက်ပြေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဧသောသည် နိမ်ရောဒ၏ ဖခင်က နိမ်ရောဒအား အမွေပေးခဲ့ပြီး ထိုအဝတ်ဖြင့် တပြည်လုံးကို အောင်နိုင်ခဲ့သော နိမ်ရောဒ၏ အဖိုးတန်အဝတ်များကို ယူ၍ ပြေးသွား၍ မိမိအိမ်၌ ဝှက်ထားလေ၏။
၁၁ ဧသောသည် ထိုအဝတ်များကိုယူ၍ နိမ်ရောဒ၏လူတို့ကြောင့် မြို့ထဲသို့ပြေးဝင်လေ၏။ တိုက်ပွဲကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်လျက် မိမိအဘအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေး၍ သေလုမတတ်ဖြစ်နေသော ယာကုပ်၏ညီ ယာကုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ယာကုပ်ရှေ့မှာ ထိုင်လေ၏။
၁၂ ယာကုပ်ကလည်း၊ ယနေ့ငါသေရမည်။ အဘယ်ကြောင့် သားဦးအရာကို ငါလိုချင်သနည်းဟု ညီယာကုပ်အား ပြောဆို၏။ ယာကုပ်သည် ဤအမှု၌ ဧသောနှင့်အတူ ပညာရှိစွာ ပြုမူ၍၊ ဧသောသည် သူ၏သားဦးအရာကို ယာကုပ်အား ရောင်းလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် ထိုသို့ စီရင်တော်မူပြီ။
၁၃ အာဗြဟံသည် ဟေသအမျိုးသားတို့ထံမှ သင်္ချိုင်းမြေအပိုင်ဝယ်ခဲ့သော မပေွလလယ်ပြင်ရှိ မြေတွင်း၌ ဧသော၏မြေကို ယာကုပ်အားရောင်းချလေ၏။ ယာကုပ်သည် ဤမြေအားလုံးကို အစ်ကိုဧသောထံမှ အဘိုးပေး၍ ဝယ်ယူလေ၏။
၁၄ ယာကုပ်သည် ဤအရာအလုံးစုံကို စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ရေးထားပြီး၊ သက်သေများနှင့်အတူ ထိုအတိုင်း သက်သေခံ၍၊ တံဆိပ်ခတ်လေ၏။ ထိုစာအုပ်သည် ယာကုပ်၏လက်ထဲတွင် ရှိနေခဲ့သည်။
၁၅ ကုရှ၏သား နိမ်ရောဒ သေသောအခါ၊ သူ၏လူတို့သည် သူ့ကို ချီ၍ ထိတ်လန့်တကြား ဆောင်သွား၍ သူ၏မြို့တွင် သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ နိမ်ရောဒသည် အသက်နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ငါးနှစ် အသက်ရှင်၍ သေလေ၏။
၁၆ နိမ်ရောဒသည် ထိုပြည်သားတို့အပေါ်၌ အုပ်စိုးသောကာလသည် တရာ့ရှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ကြာမြင့်၏။ နိမ်ရောဒသည် ဧသော၏ထားဖြင့် ရှက်ရွံ့ခြင်းနှင့် မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်းတို့ကို ခံရ၍ အာဗြဟံ၏အမျိုးအနွယ်သည် သူ့အား သေဆုံးစေ၏။ သူ၏အိပ်မက်၌ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်းပင်။
၁၇ နိမ်ရောဒ ကွယ်လွန်သောအခါ သူ၏နိုင်ငံသည် များစွာသော ကွဲပြားသွားပြီး နိမ်ရောဒ အုပ်ချုပ်ခဲ့သော အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို ပြည်၏ သက်ဆိုင်ရာဘုရင်များထံ ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့ပြီး နိမ်ရောဒ သေဆုံးပြီးနောက် ၎င်းတို့ကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ကာ နိမ်ရောဒ၏ အိမ်သားအားလုံးသည် ပြည်၏ အခြားဘုရင်အားလုံး၏ ကျွန်ဘဝတွင် ကြာမြင့်စွာ ခံခဲ့ရသည်။

အခန်း ၂၈

၁ ထိုကာလ၌ အာဗြဟံသေသောနောက်၊ ထိုနှစ်တွင် ထာဝရဘုရားသည် ထိုပြည်၌ ကြီးစွာသော အစာခေါင်းပါးခြင်းကို စီရင်တော်မူသဖြင့်၊ ခါနာန်ပြည်၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေး များပြားသောအခါ၊ ဣဇာက်သည် မိမိအဘအာဗြဟံပြုသကဲ့သို့ အစာခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် အဲဂုတ္တုပြည်သို့သွားခြင်းငှာ ထလေ၏။
၂ ထိုညတွင် ထာဝရဘုရားသည် ဣဇာက်အား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ သင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ မဆင်းဘဲ၊ ထ၍ ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင် အဘိမလက်ထံသို့ ဂေရာမြို့သို့ သွားလော့။ အစာခေါင်းပါးခြင်း ငြိမ်းသည်တိုင်အောင် ထိုမြို့၌ နေလော့။
၃ ဣဇာက်သည် ထ၍ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း ဂေရာမြို့သို့ သွားလေ၏။ ထိုမြို့၌ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေလေ၏။
၄ ဣဇာက်သည် ဂေရာမြို့သို့ရောက်သောအခါ၊ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မိမိမယား ရေဗက္က၏ အဆင်းလှကြောင်းကို မြင်လျှင်၊ ဂေရာမြို့သားတို့သည် မိမိမယားအကြောင်းကို မေးမြန်းကြလျှင်၊ ဣဇာက်က၊ ဤမိန်းမသည် အကျွန်ုပ်၏ညီမဖြစ်သည်၊ အကြောင်းမူကား၊ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မိမိမယားဖြစ်သည်ဟု မပြောဝံ့သောကြောင့်၊ ထိုမိန်းမကြောင့် ယောသပ်ကို သတ်ကြလိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်သောကြောင့်၊ ထိုမိန်းမသည် အကျွန်ုပ်၏ညီမဖြစ်သည်ဟု ပြောဆို၏။
၅ အဘိမလက်မင်း၏မှူးမတ်တို့သည် ထိုမိန်းမကို ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ သွား၍ ချီးမွမ်းကြသော်လည်း ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့ကို မထူး၊ သူတို့၏စကားကိုလည်း နားမထောင်။

၆ ဒါပေမဲ့ အိဇက်က သူမကို သူ့ညီမလို့ ကြေညာတယ်လို့ သူတို့ပြောတာကို သူကြားတော့ ဘုရင်က ဒီအကြောင်းကို သူ့စိတ်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်တယ်။

၇ ဣဇာက်သည် ထိုပြည်၌ သုံးလနေပြီးမှ၊ အဘိမလက်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်၍၊ ဣဇာက်သည် မိမိမယား ရေဗက္ကာနှင့် ကစားနေသည်ကို မြင်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဣဇာက်သည် ရှင်ဘုရင်အိမ်၌ နေသောကြောင့်၊ ဣဇာက်အိမ်သည် ရှင်ဘုရင်အိမ်နှင့် တဘက်တချက်၌ ရှိ၏။

၈ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်က ဣဇာက်အား သင်၏မယားကို ငါ့နှမဟု ဆို၍ ငါတို့အား အဘယ်သို့ပြုသနည်း။ လူတို့တွင် ကြီးမြတ်သောလူတစ်ဦးသည် သူနှင့်အိပ်၍ သင်သည် ငါတို့အပေါ်၌ အပြစ်ရောက်စေနိုင်သနည်း။

၉ ဣဇာက်ကလည်း၊ အကျွန်ုပ်၏မယားကြောင့် သေမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်၊ သူသည် အကျွန်ုပ်၏ညီမဖြစ်သည်ဟု အကျွန်ုပ်ပြောပါ၏။

၁၀ ထိုအခါ အဘိမလက်သည် မိမိမှူးမတ်များနှင့် အကြီးအကဲအပေါင်းတို့ကို မှာထား၍၊ သူတို့သည် ဣဇာက်နှင့် ရေဗက္ကာကို ခေါ်၍ ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ ဆောင်ခဲ့ကြ၏။

၁၁ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့ကို မင်းဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်စေပြီး မြို့လမ်းမများတစ်လျှောက် စီးစေကာ ဤသူသည် ဤလူ၊ ဤသူသည် သူ၏ဇနီးဖြစ်၏။ ဤလူ သို့မဟုတ် သူ၏ဇနီးကို ထိမိသောသူသည် အမှန်သေရမည်ဟု တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ကြွေးကြော်စေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။ ဣဇာက်သည် မိမိမယားနှင့်အတူ နန်းတော်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ဣဇာက်နှင့်အတူရှိတော်မူ၍၊ သူသည် ကြီးပွား၍ ဘာမှမချို့တဲ့ဘဲ နေလေ၏။

၁၂ ထာဝရဘုရားသည် ဣဇာက်အား အဘိမလက်ရှေ့၌ရင်း၊ သူ၏ပြည်သားအပေါင်းတို့ရှေ့၌ရင်း၊ မျက်နှာရစေတော်မူသဖြင့်၊ အဘိမလက်သည် ဣဇာက်၌ ကောင်းမှုပြုလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အဘိမလက်သည် မိမိအဘနှင့် အာဗြဟံတို့ပြုခဲ့သော ကျိန်ဆိုခြင်းနှင့် ပဋိညာဉ်ကို အောက်မေ့၏။

၁၃ အဘိမလက်ကလည်း၊ မြေကြီးတပြင်လုံးသည် သင့်ရှေ့မှာရှိ၏။ သင်သည် သင်၏ပြည်သို့ပြန်၍ မရောက်မချင်း သင်အလိုရှိသည်အတိုင်း နေလော့ဟု ဣဇာက်အား မိန့်တော်မူ၏။ အစာခေါင်းပါးခြင်းကာလ မလွန်မချင်း မြေအသီးအနှံများကို မျိုးစေ့ကြဲ၍ ရိတ်သိမ်းစားစေခြင်းငှါ၊ ဂေရာပြည်၏ အကောင်းဆုံးအပိုင်းကို ဣဇာက်အား ပေး၏။

၁၄ ဣဇာက်သည် ထိုပြည်၌ မျိုးစေ့ကြဲ၍၊ ထိုနှစ်တွင် အဆတစ်ရာအသီးအနှံရလေ၏။ ထာဝရဘုရားသည်လည်း သူ့ကို ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။

၁၅ ထိုသူသည် ကြီးပွား၍ သိုးစု၊ နွားစု၊ အစေခံများစွာ ရှိလေ၏။

၁၆ အစာခေါင်းပါးခြင်းကာလ ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣဇာက်အား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ထလော့။ ဤအရပ်မှ ထွက်လော့။ သင်၏ပြည်၊ ခါနာန်ပြည်သို့ ပြန်သွားလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဣဇာက်သည် ထ၍ ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း မိမိဥစ္စာရှိသမျှနှင့်တကွ ခါနာန်ပြည်၌ရှိသော ဟေဗြုန်မြို့သို့ ပြန်သွားလေ၏။

၁၇ ထိုနောက် အာဖာဇဒ်မြို့သား ရှာလက်သည် ယာကုပ်နှင့် ဧသောတို့၏ အသက် ၁၈ နှစ်မြောက်သော ထိုနှစ်တွင် သေဆုံးသွား၏။ ရှာလက်သည် အသက်ပေါင်း လေးရာသုံးဆယ်သုံးနှစ် စေ့သော် သေလေ၏။

၁၈ထိုအခါ ဣဇာက်သည် သားငယ်ယာကုပ်ကို ရှေမနှင့် ဟေဗာအိမ်သို့ စေလွှတ်၍၊ သူသည် ထာဝရဘုရား၏ ပညတ်တော်တို့ကို သင်ယူလေ၏။ ယာကုပ်သည် ရှေမနှင့် ဟေဗာအိမ်၌ သုံးဆယ်နှစ်နှစ်နေ၏။ ညီဧသောသည် မသွားလိုသောကြောင့် မသွားဘဲ ခါနာန်ပြည်ရှိ မိမိအဘ၏အိမ်၌ နေလေ၏။

၁၉ ဧသောသည် ရန်နိုင်သမျှကို အိမ်သို့ယူဆောင်လာရန် တော၌ အဆက်မပြတ် အမဲလိုက်နေ၏။ ဧသောသည်လည်း ထိုနည်းတူ ပြုလေ၏။

၂၀ ဧသောသည် အကြံအစည်ရှိ၍ လှည့်စားတတ်သောသူ၊ လူတို့၏စိတ်နှလုံးကို ရှာဖွေ၍ စိတ်နှလုံးကို စူးစမ်းသောသူဖြစ်၏။ ဧသောသည် လယ်ကွင်း၌ ရဲရင့်သောသူဖြစ်၍၊ ကာလအတန်ကြာသောအခါ၊ ထုံးစံအတိုင်း အမဲလိုက်ရန် သွားလေ၏။ သူသည် ဒေ့ံအမည်ရှိသော စိရပြည်သို့ ရောက်လေ၏။

၂၁ သူသည် စိရပြည်၌ တစ်နှစ်နှင့် လေးလကြာ တော၌ အမဲလိုက်လေ၏။

၂၂ ဧသောသည် စိရပြည်၌ ခါနာန်အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ သမီးကို တွေ့မြင်လေ၏။ ထိုသမီးသည် ခါနာန်အမျိုးသား ဟေသအမျိုးအနွယ်၊ ဖော၏သား ဗေရိ၏သမီး ယေဟုဒိတ်ဖြစ်သတည်း။

၂၃ ဧသောသည် ထိုမိန်းမကို မယားအဖြစ်သိမ်းယူ၍ သူမထံသို့လာ၏။ ဧသောသည် အသက်လေးဆယ်ရှိသောအခါ၊ ထိုမိန်းမကို သိမ်းယူ၍ မိမိအဘ၏နေရာ ဟေဗြုန်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ထိုမြို့၌ နေလေ၏။

၂၄ ထိုကာလ၌၊ ဣဇာက်အသက်တရာ့ဆယ်နှစ်၊ ယာကုပ်အသက်ငါးဆယ်နှစ်တွင်၊ ထိုနှစ်၌ နော၏သား ရှေမသည် အနိစ္စရောက်၏။ ရှေမသည် သေသောအခါ အသက်ခြောက်ရာရှိသတည်း။

၂၅ ရှေမ သေဆုံးသောအခါ ယာကုပ်သည် ခါနာန်ပြည်၊ ဟေဗြုန်မြို့၌ရှိသော မိမိအဘထံသို့ ပြန်လေ၏။

၂၆ ယာကုပ်အသက် ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်တွင်၊ လူတို့သည် ခါရန်မြို့မှလာကြ၍၊ ရေဗက္ကာသည် ဗေသွေလ၏သား၊ မိမိညီ လာဗန်အကြောင်းကို ကြားပြောလေ၏။

၂၇ အကြောင်းမူကား၊ ထိုကာလ၌ လာဗန်၏မယားသည် မြုံသောမိန်းမဖြစ်၍ သားမဘွား၊ သူ၏အစေခံအပေါင်းတို့သည်လည်း ဘွားမြင်ခြင်းမရှိ။

၂၈ ထိုနောက် ထာဝရဘုရားသည် လာဗန်၏မယား အဒိနကို အောက်မေ့တော်မူသဖြင့်၊ သူမသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ အမွှာသမီးများကို ဘွားမြင်လေ၏။ လာဗန်သည် မိမိသမီးတို့၏ အမည်များကို အကြီးမလေအာနှင့် အငယ်မရာခေလဟု မှည့်လေ၏။

၂၉ ထိုသူတို့သည် ရေဗက္ကာအား ဤအရာများကို လာ၍ ပြောပြသောအခါ၊ ရေဗက္ကာသည် ထာဝရဘုရားသည် မိမိမောင်ကို အကြည့်အရှုကြွတော်မူသည်ကိုရင်း၊ သားယောက်ျားကိုရ၍ ဝမ်းမြောက်လေ၏။

အခန်း ၂၉

၁ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်သည် အသက်ကြီး၍ အသက်ကြီးလာသဖြင့် မျက်စိမှုန်၍ မမြင်နိုင်။

၂ ထိုအခါ ဣဇာက်သည် သားဧသောကို ခေါ်၍၊ သင်၏လက်နက်တည်းဟူသော မြားတောင့်နှင့် လေးကို ယူလော့။ ထလော့။ လယ်သို့ သွား၍ ငါ့အဘို့ အမဲသားကို ရှာလော့။ အရသာရှိသော အမဲသားကို ချက်၍ ငါ့ထံသို့ ယူခဲ့လော့။ ယခု ငါအိုး၍ ဆံပင်ဖြူနေပြီဖြစ်သောကြောင့်၊ ငါမသေမီ သင့်အား ကောင်းကြီးပေးမည်အကြောင်း၊ ငါစားစရာအဘို့ ဖြစ်၏ဟု ဆို၏။

၃ ဧသောသည် ပြုလေ၏။ အဘမှာထားသည်အတိုင်း၊ သားရဲကို အမဲလိုက်၍ ကောင်းချီးပေးမည်အကြောင်း၊ အဘအား ကောင်းကြီးပေးမည်အကြောင်း မိမိလက်နက်ကို ယူ၍ ထုံးစံအတိုင်း တောသို့ သွားလေ၏။

၄ ဣဇာက်သည် ဧသောအား ပြောသော စကားအလုံးစုံတို့ကို ရေဗက္ကာကြားလျှင်၊ သားယာကုပ်ကို အလျင်အမြန်ခေါ်၍၊ သင်၏အဘသည် သင်၏အစ်ကိုဧသောအား ဤသို့ပြော၏။ ငါလည်း ဤသို့ကြား၏။ ယခု သင်သည် အလျင်အမြန်ပြုလော့။ ငါပြောသည်အတိုင်း ပြုလော့ဟုဆို၏။

၅ ထ၍ သိုးစုရှိရာသို့ သွားလော့။ ကောင်းသော ဆိတ်သငယ်နှစ်ကောင်ကို ငါ့ထံသို့ ယူခဲ့လော့။ သင်၏အဘအဘို့ အမဲသားကို ငါယူခဲ့မည်။ သင်၏အစ်ကိုသည် လိုက်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ၊ သူစားစရာအမဲသားကို ယူခဲ့လော့။ ထိုသို့ပြုလျှင်၊ သင်၏အဘသည် သင့်ကို ကောင်းကြီးပေးလိမ့်မည်။

၆ ယာကုပ်သည် မိခင်မှာထားသည်အတိုင်း အလျင်အမြန်ပြုလေ၏။ ဧသောသည် လိုက်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ၊ အရသာရှိသော အမဲသားကို ချက်၍ အဘရှေ့သို့ ယူခဲ့လေ၏။

၇ ဣဇာက်ကလည်း၊ ငါ့သား၊ သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟု မေးလျှင်၊ ငါသည် သင်၏သားဦး ဧသောဖြစ်၏။ ကိုယ်တော်မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း ပြုပါပြီ။ ယခုထ၍ ငါ၏အမဲလိုက်ရာကို စားပါလော့။ ထိုသို့ပြုလျှင် သင်၏ဝိညာဉ်သည် ငါ့ကို ကောင်းကြီးပေးလိမ့်မည်။

၈ ထိုအခါ ဣဇာက်သည် ထ၍ စားသောက်လေ၏။ စိတ်သက်သာရာရ၍ ယာကုပ်ကို ကောင်းကြီးပေးလေ၏။ ယာကုပ်သည် အဘထံမှ ထွက်သွားလေ၏။ ဣဇာက်သည် ယာကုပ်ကို ကောင်းကြီးပေး၍ ယာကုပ်သည် ထွက်သွားသည်နှင့်၊ ဧသောသည် တော၌ အမဲလိုက်ရာမှ ပြန်လာ၍ အရသာရှိသော အမဲသားကို ချက်၍ အဘစားရန်နှင့် ကောင်းကြီးပေးရန် ယူခဲ့၏။

၉ ဣဇာက်ကလည်း၊ သင်မရောက်မီ အမဲသားကိုစား၍ ငါ့ထံသို့ ဆောင်ခဲ့သောသူသည် အဘယ်သူနည်း။ ငါသည် အဘယ်သူကို ကောင်းကြီးပေးသနည်းဟု မေးလျှင်၊ ယာကုပ်သည် ဤအမှုကိုပြုသည်ကို ဧသောသိ၍၊ ယာကုပ်သည် ဤသို့ပြုသောကြောင့်၊ ယာကုပ်အပေါ်၌ အမျက်ထွက်လေ၏။

၁၀ ဧသောကလည်း၊ သူသည် ငါ့ကို နှစ်ကြိမ်လုယူပြီ။ ယခု ငါ့ကောင်းချီးကို ယူသွားပြီဟု ဆိုလေ၏။ ဧသောသည် အလွန်ငိုကြွေးလေ၏။ ဣဇာက်သည် သားဧသော၏ ငိုကြွေးသံကို ကြားသောအခါ၊ ဣဇာက်သည် ဧသောအား၊ ငါ့သား၊ သင်၏ညီသည် လိမ္မာစွာလာ၍ သင်၏ကောင်းချီးကို ယူသွားလေ၏။ ဧသောသည် အဘပေးသောကောင်းချီးကြောင့် ညီယာကုပ်ကို မုန်း၏။ ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လေ၏။

၁၁ ယာကုပ်သည် မိမိအစ်ကိုဧသောကို အလွန်ကြောက်သဖြင့်၊ ရှေမ၏သား ဟေဗာအိမ်သို့ ထ၍ပြေးလေ၏။ မိမိအစ်ကိုကြောင့် ထိုအိမ်၌ ပုန်းအောင်းနေ၏။ ယာကုပ်သည် ဟေဗြုန်မြို့မှ ခါနာန်ပြည်မှ ထွက်သွားသောအခါ အသက်ခြောက်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိ၏။ ယာကုပ်သည် မိမိအစ်ကိုဧသောကြောင့် ဟေဗာအိမ်၌ ဆယ်လေးနှစ်နေ၏။ ထိုအိမ်၌ ထာဝရဘုရား၏ လမ်းတော်များနှင့် ပညတ်တော်များကို ဆက်လက်သင်ယူလေ၏။

၁၂ ယာကုပ်သည် သူ့ထံမှ ထွက်ပြေးပြီး ယာကုပ်သည် ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ပရိယာယ်အားဖြင့် ရရှိကြောင်းနှင့် ဧသောသည် မြင်သောအခါ၊ ဧသောသည် အလွန်ဝမ်းနည်း၍၊ မိဘကို စိတ်ပူပန်သဖြင့် ထ၍ မယားကိုယူ၍ မိဘထံမှ စိရပြည်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင်၊ ထိုပြည်၌ နေလေ၏။ ဧသောသည် ဟေသအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော ဟိတ္တိလူ ဧလုန်၏သမီး ဗောဇမတ်အမည်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်၊ သူ၏ ပထမမယားအပြင် မယားအဖြစ် သိမ်းယူ၏။ ဧသောသည် ထိုမိန်းမကို အာဒအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ ကောင်းချီးမင်္ဂလာသည် သူ့ထံမှ ကွယ်ပျောက်ပြီဟုဆိုလျက်၊ ထိုကာလ၌ သူ့ထံမှ ကွယ်ပျောက်ပြီဟုဆိုလျက်၊

၁၃ ဧသောသည် မိဘကို မမြင်ရဘဲ ခြောက်လနေ၍ စိရပြည်၌ နေလေ၏။ ထိုနောက် ဧသောသည် မယားများကို ယူ၍ ထ၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ မယားနှစ်ယောက်ကို ဟေဗြုန်မြို့၌ အဘအိမ်၌ ထားလေ၏။

၁၄ ဧသော၏မယားများသည် ထာဝရဘုရား၏လမ်းတော်သို့ မလိုက်ဘဲ၊ မိမိတို့အဘ၏ သစ်သားနှင့် ကျောက်ဘုရားများကို ဝတ်ပြုကိုးကွယ်သောကြောင့်၊ မိမိတို့အဘထက်ပင် ဆိုးသွမ်းကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် ထာဝရဘုရား၏လမ်းတော်သို့ မလိုက်ဘဲ၊ မိမိတို့အဘ၏ သွန်သင်ချက်အတိုင်း သစ်သားနှင့် ကျောက်ဘုရားများကို ဝတ်ပြုကြ၏။

၁၅ သူတို့သည် မိမိတို့စိတ်နှလုံးအလိုသို့လိုက်၍ ဗာလဘုရားတို့အား ယဇ်ပူဇော်၍ နံ့သာပေါင်းကို မီးရှို့ကြ၏။ ဣဇာက်နှင့် ရေဗက္ကာတို့သည် ထိုရုပ်တုများကို ငြီးငွေ့ကြ၏။

၁၆ ရေဗက္ကာကလည်း၊ ဟေသအမျိုးသမီးများကြောင့်၊ ကျွန်မသည် ကိုယ့်အသက်ကို ငြီးငွေ့လှုပြီ။ ဤပြည်သမီးကဲ့သို့သော ဟေသအမျိုးသမီးတို့နှင့် ယာကုပ်သည် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် ကျွန်မ၏ဘဝသည် အဘယ်အကျိုးရှိပါမည်နည်း။

၁၇ ထိုကာလ၌ ဧသော၏မယား အာဒသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်၏။ ဧသောသည် ထိုသားကို ဧလိဖတ်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ ဧသောသည် ထိုသားကို ဘွားမြင်သောအခါ အသက်ခြောက်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိသတည်း။

၁၈ အာဗြဟံ၏သား ဣရှမေလသည် ထိုကာလ၌ ယာကုပ်အသက်ခြောက်ဆယ့်လေးနှစ်တွင် အနိစ္စရောက်လေ၏။ ဣရှမေလသည် အသက်ရှင်သော အသက်ပေါင်း တစ်ရာ့သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ် စေ့သော် သေလေ၏။

၁၉ ဣရှမေလ သေကြောင်းကြားသောအခါ၊ ဣဇာက်သည် သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ သူ့အတွက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေ၏။

၂၀ ယာကုပ်သည် ဟေဗာအိမ်၌ ဆယ်လေးနှစ်နေပြီးမှ မိဘကိုတွေ့လိုသောစိတ်ရှိ၍၊ ယာကုပ်သည် ဟေဗြုန်မြို့ မိဘအိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုကာလ၌ ဧသောသည် ယာကုပ်သည် ကောင်းကြီးမင်္ဂလာကို ခံယူ၍ သူ့အား ပြုခဲ့သောအမှုကို မေ့လျော့လေ၏။

၂၁ ဧသောသည် ယာကုပ်သည် မိဘထံသို့ လာသည်ကိုမြင်လျှင်၊ ယာကုပ်ပြုခဲ့သောအမှုကို အောက်မေ့၍၊ အလွန်အမျက်ထွက်၍ သတ်ခြင်းငှာ ရှာကြံလေ၏။

၂၂ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်သည် အသက်ကြီးရင့်သောအခါ၊ ဧသောက၊ ငါ့အဘ၏အချိန်နီးပြီ။ သူသေသောအခါ ငါ့ညီယာကုပ်ကို ငါသတ်မည်ဟု ဆို၏။

၂၃ ထိုအကြောင်းကို ရေဗက္ကာသည် ကြားသိသည်နှင့် အလျင်စလို စေလွှတ်၍ မိမိသားယာကုပ်ကို ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ သူက ထလော့။ ငါ့ညီလာဗန်ရှိရာ ခါရန်မြို့သို့ ပြေးသွားလော့။ သင်၏အစ်ကို၏အမျက်ပြေပြီးမှ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု ဆို၏။

၂၄ ထိုအခါ ဣဇာက်သည် ယာကုပ်ကိုခေါ်၍၊ ခါနာန်အမျိုးသမီးတို့နှင့် မယားမယူနှင့်။ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့အဘ အာဗြဟံသည် ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အတိုင်း ငါတို့အား မှာထားတော်မူပြီ။ သင်၏အမျိုးအနွယ်အား ဤပြည်ကို ငါပေးမည်။ သင်၏သားမြေးတို့သည် သင်နှင့်ငါဖွဲ့သော ပဋိညာဉ်ကို စောင့်ထိန်းလျှင်၊ ငါပြောသည်အတိုင်း သင်၏သားမြေးတို့အား ငါပြုမည်။ သူတို့ကို မစွန့်ပစ်။

၂၅ သို့ဖြစ်၍ ငါ့သား၊ ငါမှာထားသမျှကို နားထောင်လော့။ ခါနာန်အမျိုးသမီးတို့ထဲမှ မယားကို မယူနှင့်။ ထ၍ ခါရန်မြို့ သင့်အမိ၏အဘ ဗေသွေလအိမ်သို့ သွားလော့။ သင့်အမိ၏အစ်ကို လာဗန်၏သမီးတို့ထဲမှ မယားကို ထိုမြို့မှ ယူလော့။

၂၆ ထို့ကြောင့် သင်၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားနှင့် သင်သွားရာပြည်၌ ကိုယ်တော်၏လမ်းစဉ်အားလုံးကို မေ့လျော့၍ ထိုပြည်သားများနှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိပြီး အနတ္တကို လိုက်စားကာ သင်၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို စွန့်ပစ်မည်ကို သတိပြုလော့။

၂၇ သို့ရာတွင် သင်သည် ထိုပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ထိုပြည်၌ ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုလော့။ ငါမှာထား၍ သင်သင်ယူခဲ့သော လမ်းမှ လက်ယာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်သို့ မလှည့်ရ။

၂၈ ထာဝရဘုရား၏ လမ်းတော်၌ ကောင်းမြတ်ဖြောင့်မတ်သော မယားကို သင်ရွေးချယ်နိုင်စေရန် အနန္တတန်ခိုးရှင် ဘုရားသခင်သည် မြေကြီးသားတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် သင့်အား မျက်နှာသာပေးပါစေသော။

၂၉ ဘုရားသခင်သည် သင်၏အဘ အာဗြဟံ၏ ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို သင့်အားငှင်း၊ သင်၏အမျိုးအနွယ်အား ပေးသနားတော်မူပါစေသော။ သင့်အား များပြားစေတော်မူပါစေသော။ သင်သွားရာပြည်၌ သင်သည် လူမျိုးအပေါင်းတို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ဘုရားသခင်သည် သင့်အား သားသမီးများ၊ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများဖြင့်၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြင့် ဤပြည်သို့ ပြန်စေတော်မူပါစေ။

၃၀ ဣဇာက်သည် ယာကုပ်အား မှာကြား၍ ကောင်းကြီးပေးလေ၏။ ရွှေငွေနှင့်တကွ လက်ဆောင်များစွာကို ပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ယာကုပ်သည်လည်း မိဘစကားကို နားထောင်၍ သူတို့ကိုနမ်းပြီးမှ ထ၍ ပါဒနာရံသို့ သွားလေ၏။ ယာကုပ်သည် ခါနာန်ပြည်မှ ဗေရရှေဘမြို့မှ ထွက်သွားသောအခါ အသက်ခုနစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိသတည်း။

၃၁ ယာကုပ်သည် ခါရန်မြို့သို့သွားသောအခါ၊ ဧသောသည် သားဧလိဖတ်ကိုခေါ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာခေါ်လျက်၊ ယခုအလျင်အမြန်သွားလော့။ သင်၏ထားကိုကိုင်လော့။ ယာကုပ်ကိုလိုက်လော့။ လမ်း၌သွားလော့။ သူ့ကိုချောင်းမြောင်းလော့။ တောင်တလုံး၌ သင်၏ထားနှင့်သတ်လော့။ သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှကိုယူ၍ ပြန်လာလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၂ ဧသော၏သား ဧလိဖတ်သည် အဘသင်ပေးသည့်အတိုင်း လေးအတတ်ကို ကျွမ်းကျင်ပြီး တက်ကြွသူဖြစ်သည်။ တော၌ ထင်ရှားသော မုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူလည်းဖြစ်သည်။

၃၃ ဧလိဖတ်သည် အဘမှာထားသည်အတိုင်း ပြုလေ၏။ ထိုအခါ ဧလိဖတ်သည် အသက်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဧလိဖတ်သည် ထ၍ အမိ၏ညီဆယ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ယာကုပ်နောက်သို့ လိုက်လေ၏။

၃၄ သူသည် ယာကုပ်နောက်သို့ နီးကပ်စွာလိုက်၍ ရှေခင်မြို့တဘက်၊ ခါနာန်ပြည်နယ်စပ်၌ ချောင်းမြောင်းလေ၏။

၃၅ ယာကုပ်သည် ဧလိဖတ်နှင့် သူ့လူတို့ လိုက်လာသည်ကိုမြင်လျှင်၊ ယာကုပ်သည် ထိုအရာကို မသိသောကြောင့်၊ သူသွားရာအရပ်၌ ရပ်နေ၏။ ဧလိဖတ်သည် မိမိထားကို ဆွဲထုတ်၍ မိမိလူတို့နှင့်အတူ ယာကုပ်ထံသို့ တိုးသွား၏။ ယာကုပ်ကလည်း၊ သင်တို့သည် ဤအရပ်သို့ အဘယ်အမှုရောက်သနည်း။ သင်တို့ထားဖြင့် လိုက်ရှာကြသနည်းဟု မေးလျှင်၊

၃၆ ဧလိဖတ်သည် ယာကုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ ငါ့အဘသည် ဤသို့ မှာထား၏။ ယခုမူကား၊ ငါ့အဘပေးသော ပညတ်တို့ကို ငါမပယ်။ ဧသောသည် ဧလိဖတ်အား အနိုင်အထက်ပြုမည်ဟု ပြောဆိုသည်ကို ယာကုပ်မြင်လျှင်၊ ယာကုပ်သည် ချဉ်းကပ်၍ ဧလိဖတ်နှင့် သူ၏လူတို့ကို တောင်းပန်လျက်၊

၃၇ ငါ၌ရှိသမျှ၊ ငါ့မိဘတို့ပေးသမျှကို ကြည့်ရှုကြလော့။ သူတို့သည် သင့်ထံသို့ ယူ၍ ငါ့ထံမှ ထွက်သွားကြ၏။ ငါ့ကို မသတ်ကြနှင့်။ ဤအရာကို သင်၏ ဖြောင့်မတ်ခြင်းအဖြစ် မှတ်ယူပါစေ။

၃၈ ထာဝရဘုရားသည် ယာကုပ်အား ဧသော၏သား ဧလိဖတ်နှင့် သူ၏လူတို့ရှေ့မှာ မျက်နှာသာရစေတော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည် ယာကုပ်၏စကားကို နားထောင်၍ သူ့ကို မသတ်ကြ။ ဧလိဖတ်နှင့် သူ၏လူတို့သည် ယာကုပ်၏ဥစ္စာရှိသမျှကိုငှင်း၊ ဗေရရှေဘမြို့မှ ယူဆောင်လာသော ရွှေငွေကိုငှင်း ယူသွားကြ၏။ ယာကုပ်အား ဘာမှမချန်ထားခဲ့ကြ။

၃၉ ဧလိဖတ်နှင့် သူ၏လူတို့သည် ထွက်သွား၍ ဧသောထံသို့ ဗေရရှေဘမြို့သို့ ပြန်သွားကြ၏။ ယာကုပ်နှင့်ပတ်သက်သော အမှုအရာအလုံးစုံတို့ကို သူ့အား ပြန်ပြောကြ၏။ ယာကုပ်ထံမှ သိမ်းယူသမျှကိုလည်း သူ့အား ပေးကြ၏။

၄၀ ဧသောသည် ယာကုပ်ကို မသတ်သောကြောင့်၊ သား ဧလိဖတ်နှင့် သူ့အပေါင်းအပါတို့ကို အမျက်ထွက်၏။

၄၁ သူတို့က ဧသောအား “ယာကုပ်သည် သူ့ကို မသတ်ရန် ဤအမှု၌ ငါတို့အား တောင်းပန်သောကြောင့် ငါတို့သည် သူ့အပေါ်၌ ကရုဏာစိတ်ရှိ၍၊ သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှကို ငါတို့ယူ၍ သင့်ထံသို့ ယူခဲ့၏။ ဧသောသည် ဧလိဖတ်သည် ယာကုပ်ထံမှ သိမ်းယူသော ရွှေငွေရှိသမျှကို ယူ၍ သူ့အိမ်၌ ထားလေ၏။” ဟု ပြန်ပြောကြ၏။

၄၂ ထိုအခါ ဧသောသည် ဣဇာက်သည် ယာကုပ်အား ကောင်းချီးပေး၍၊ ခါနာန်အမျိုးသမီးတို့နှင့် မစုံဘက်ရဟု၊ ခါနာန်အမျိုးသမီးတို့

သည် ဣဇာက်နှင့် ရေဗက္ကာတို့ရှေ့၌ မကောင်းကြောင်း ပြောဆိုသည်ကိုရင်း၊

၄၃ ထို့နောက် သူသည် မိမိဦးလေး ဣရှမေလ၏အိမ်သို့ သွား၍ အသက်ကြီးသော မယားများအပြင် ဣရှမေလ၏သမီး၊ နဘာယုတ်၏ညီမ မက္ကလတ်ကိုလည်း မယားအဖြစ် သိမ်းယူ၏။

အခန်း ၃၀

၁ ယာကုပ်သည် ခါရန်မြို့သို့ ခရီးဆက်သွား၍ မောရိတောင်သို့ ရောက်လေ၏။ လုဇမြို့အနီး၌ ညဥ့်လုံးနေလေ၏။ ထိုညဥ့်၌ ထာဝရဘုရားသည် ယာကုပ်အား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ငါသည် အာဗြဟံ၏ဘုရားသခင်၊ သင်၏အဘ ဣဇာက်၏ဘုရားသခင်ဖြစ်၏။ သင်အိပ်သောမြေကို သင်နှင့် သင်၏အမျိုးအနွယ်အား ငါပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၂ ကြည့်ရှုလော့၊ ငါသည် သင်နှင့်အတူရှိ၍ သင်သွားလေရာရာ၌ သင့်ကိုစောင့်ရှောက်မည်။ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းကင်ကြယ်များကဲ့သို့ များပြားစေမည်။ သင်၏ရန်သူအပေါင်းတို့ကို သင့်ရှေ့၌ ကျဆုံးစေမည်။ သူတို့သည် သင့်ကို စစ်တိုက်သောအခါ သင့်ကို မနိုင်ကြလိမ့်မည်။ ငါသည် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ သားသမီးများနှင့် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများဖြင့် ဤပြည်သို့ သင့်ကို ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာမည်။
၃ ယာကုပ်သည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာ၍ မြင်ခဲ့ရသော ဗျာဒိတ်ရူပါရုံကြောင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်သဖြင့် ထိုအရပ်ကို ဗေသလအမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်လေ၏။
၄ ယာကုပ်သည် ထိုအရပ်မှ ထ၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်လျက်၊ လမ်းလျှောက်သောအခါ ခြေထောက်များပေါ့ပါးသွားသဖြင့် ထိုအရပ်မှ အရှေ့ပြည်သားတို့၏ ပြည်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင်၊ ခါရန်မြို့သို့ ပြန်သွား၍ သိုးထိန်းရေတွင်းနားမှာ ရပ်နေ၏။
၅ ထိုအရပ်၌ သိုးစုများကို ထိန်းကျောင်းခြင်းငှာ ခါရန်မြို့မှလာသော လူအချို့ကို တွေ့လေ၏။ ယာကုပ်သည် သူတို့ကို မေးမြန်းလျှင်၊ ငါတို့သည် ခါရန်မြို့က လာကြသည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။
၆ နာခေါ်၏သား လာဗန်ကို သင်တို့သိကြသလောဟု မေးလျှင်၊ ငါတို့သည် သူ့ကိုသိကြ၏။ သူ၏သမီး ရာခေလသည် မိမိအဘ၏သိုးစုကို ထိန်းကျောင်းခြင်းငှာ လာနေသည်ကိုရင်း၊
၇ ထိုသူတို့နှင့် စကားပြောစဉ်တွင်၊ လာဗန်၏သမီး ရာခေလသည် သိုးထိန်းဖြစ်သောကြောင့်၊ မိမိအဘ၏သိုးများကို ကျွေးမွေးရန် လာ၏။
၈ ယာကုပ်သည် မိမိအမိ၏မောင် လာဗန်၏သမီး ရာခေလကိုမြင်လျှင်၊ ပြေးသွား၍ နမ်းရှုပ်လျက်၊ အသံကိုလွှင့်၍ ငိုကြွေးလေ၏။
၉ ယာကုပ်သည် ရာခေလအား မိမိသည် ရေဗက္ကာ၏သား၊ သူမ၏အဘ၏ညီမဖြစ်ကြောင်းကို ကြားပြောလေ၏။ ရာခေလသည် ပြေး၍ သူမ၏အဘအား ပြောပြလေ၏။ ယာကုပ်သည် လာဗန်အိမ်သို့ ယူဆောင်သွားစရာ ဘာမှမရှိသောကြောင့် ငိုကြွေးလေ၏။
၁၀ မိမိညီမ၏သားယာကုပ်လာကြောင်းကို လာဗန်ကြားလျှင်၊ ပြေး၍ သူ့ကိုနမ်းလျက်၊ ဖက်လျက်၊ အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွင်း၍ မုန့်ပေးသဖြင့် သူသည်စား၏။
၁၁ ယာကုပ်ကလည်း အစ်ကိုဧသောသည် သူ့အား အဘယ်သို့ပြုသည်ကိုရင်း၊ လမ်းခရီး၌ သူ့သားဧလိဖတ်သည် သူ့အား အဘယ်သို့ပြုသည်ကိုရင်း လာဗန်အား ပြန်ကြားလေ၏။
၁၂ ယာကုပ်သည် လာဗန်အိမ်၌ တစ်လနေထိုင်ပြီးလျှင်၊ ယာကုပ်သည် လာဗန်အိမ်၌ စားသောက်လေ၏။ ထို့နောက် လာဗန်က၊ သင်၏လုပ်ခကို ငါ့အားပြောပါ။ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် အချည်းနှီးအစေခံနိုင်သနည်းဟု မေးလျှင်၊
၁၃ လာဗန်၌ သားမရှိ၊ သမီးများသာရှိ၍၊ ထိုကာလ၌ သူ၏အခြားမယားများနှင့် အစေခံမများသည် မြို့လျက်ရှိကြ၏။ ဤအမည်များမှာ လာဗန်၏သမီးများဖြစ်၏။ အကြီးအမည်ကား လေအာ၊ အငယ်အမည်ကား ရာခေလတည်း။ လေအာသည် မျက်စိနူးညံ့သော်လည်း၊ ရာခေလသည် လှပ၍ မျက်နှာရသောကြောင့် ယာကုပ်သည် သူ့ကိုချစ်၏။
၁၄ ယာကုပ်ကလည်း၊ သင်၏သမီးငယ် ရာခေလအတွက် ခုနစ်နှစ်အစေခံပါမည်ဟု လာဗန်အားဆိုလျှင်၊ လာဗန်သည် သဘောတူ၍၊ ယာကုပ်သည် သမီးရာခေလအတွက် ခုနစ်နှစ်အစေခံလေ၏။
၁၅ ယာကုပ်သည် ခါရန်မြို့၌ နေထိုင်သော ဒုတိယနှစ်၊ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကိုးနှစ်တွင်၊ ထိုနှစ်၌ ရှေမ၏သား ဧဗာသည် သေသောအခါ အသက်လေးရာခြောက်ဆယ်လေးနှစ်ရှိလေ၏။
၁၆ ယာကုပ်သည် ဟေဗာသေကြောင်းကြားသောအခါ၊ အလွန်ဝမ်းနည်းပူဆွေး၍၊ ရက်ပေါင်းများစွာ သူ့အဖို့ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေ၏။
၁၇ ယာကုပ်သည် ခါရန်မြို့၌ နေထိုင်သော သုံးနှစ်မြောက်တွင်၊ ဧသော၏မယား ဣရှမေလ၏သမီး ဗာစမတ်သည် သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်၍၊ ဧသောသည် ရွေလအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၁၈ ယာကုပ်သည် လာဗန်အိမ်၌ နေသည် စတုတ္ထနှစ်တွင်၊ ထာဝရဘုရားသည် လာဗန်ကို အကြည့်အရှုကြွတော်မူ၍၊ ယာကုပ်ကြောင့် သူ့ကို အောက်မေ့တော်မူသဖြင့်၊ သားများကို ရလေ၏။ သားဦးကား ဗောရ၊ ဒုတိယသားကား အာလစ်၊ တတိယသားကား ခေရရှုတည်း။
၁၉ ထာဝရဘုရားသည် လာဗန်အား စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ဂုဏ်အသရေ၊ သားသမီးများကို ပေးသနားတော်မူသဖြင့်၊ ယာကုပ်ကြောင့် ထိုသူသည် အလွန်များပြားလေ၏။
၂၀ ထိုကာလ၌ ယာကုပ်သည် အိမ်၌ရင်း၊ လယ်၌ရင်း၊ အလုပ်အမျိုးမျိုး၌ရင်း၊ လာဗန်အား အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်လေ၏။ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းချီးမင်္ဂလာသည် အိမ်၌ရင်း၊ လယ်၌ရင်း လာဗန်ပိုင်သမျှ၌ သက်ရောက်လေ၏။
၂၁ ပဥ္စမနှစ်တွင် ဧသော၏မယား ဗေရိ၏သမီး ယေဟုဒိတ်သည် ခါနာန်ပြည်၌ သေလေ၏။ သားမရှိ၊ သမီးများသာ ရှိသည်။
၂၂ ဧသောဘွားမြင်သော သမီးတို့၏အမည်ကား၊ အကြီးအမည်ကား မာဇိတ်၊ အငယ်အမည်ကား ပုိတ်တည်း။
၂၃ ယေဟုဒိတ်သေသောအခါ၊ ဧသောသည် ထ၍ စိရပြည်သို့ တော၌ အမဲလိုက်ခြင်းငှာ သွားလေ၏။ ဧသောသည် စိရပြည်၌ ကြာမြင့်စွာနေလေ၏။
၂၄ ဆဋ္ဌမနှစ်တွင် ဧသောသည် အခြားသောမယားများအပြင် ဟိဝိအမျိုးသား ဇေဘောင်၏သမီး အလိဗာမနှင့် စုံဘက်၍၊ ထိုမိန်းမကို ခါနာန်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
၂၅ အဟိဗာမသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ ဧသောအား ယုရှ၊ ယာလန်၊ ကောရ အမည်ရှိသော သားသုံးယောက်ကို ဘွားမြင်၏။

၂၆ ထိုကာလ၌၊ ခါနာန်ပြည်၌ ဧသော၏ နွားကျောင်းသားတို့နှင့် ခါနာန်ပြည်သားတို့၏ နွားကျောင်းသားတို့သည် ရန်ဖြစ်ကြ၏၊ အကြောင်းမူကား၊ ဧသော၏ တိရစ္ဆာန်များနှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းများသည် အလွန်များပြားသောကြောင့်၊ ခါနာန်ပြည်၌ရှင်း၊ သူ့အဘ၏အိမ်၌ရှင်း မနေနိုင်၊ ခါနာန်ပြည်သည် သူ့တိရစ္ဆာန်များကြောင့် သူ့အား မကျွေးနိုင်။
၂၇ ဧသောသည် ခါနာန်ပြည်သားတို့နှင့် ရန်တွေ့ခြင်း များပြားလာသည်ကို မြင်လျှင်၊ ထ၍ မိမိမယား၊ သားသမီး၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှ၊ မိမိတိရစ္ဆာန်၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှကိုရှင်း၊ ခါနာန်ပြည်၌ ရခဲ့သော ဥစ္စာရှိသမျှကိုရှင်း ယူ၍၊ ထိုပြည်သားတို့ထံမှ စိရပြည်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ဧသောနှင့် မိမိဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် စိရပြည်၌ နေကြ၏။
၂၈ ဧသောသည် ခါနာန်ပြည်၌ မိဘတို့ကို သွား၍ ဟောရိလူတို့နှင့် အိမ်ထောင်ပြုလေ၏။ မိမိသမီးတို့ကို ဟောရိလူ၊ စိရလူတို့အား ပေးစားလေ၏။
၂၉ သမီးအကြီး မာဇိတ်ကို မိမိမယား၏ညီ ဇေဘောင်၏သား အာနအားရှင်း၊ ပုဝိတ်ကို ဟောရိအမျိုးသား ဗိလဟန်၏သား အာဇာအားရှင်း ပေးလေ၏။ ဧသောသည် သားနှင့်တကွ တောင်ပေါ်မှာနေ၍ သူတို့သည် သားသမီးများဖြစ်၍ များပြားကြ၏။

အခန်း ၃၁

၁ ခုနစ်နှစ်ပြောက်သောအခါ၊ ယာကုပ်သည် လာဗန်အား အစေခံခဲ့သော အမှုပြီးပြောက်လေ၏။ ယာကုပ်ကလည်း၊ ငါ့မယားကို ပေးစားပါ၊ ငါ့အစေခံရသော နေ့ရက်များ ပြည့်စုံပြီဟု လာဗန်အား ဆိုလျှင်၊ လာဗန်ပြုလေ၏။ လာဗန်နှင့် ယာကုပ်တို့သည် ထိုအရပ်၌ရှိသော သူအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေ၍ ပွဲလုပ်ကြ၏။
၂ ညနေခင်းတွင် လာဗန်သည် အိမ်သို့ပြန်လာ၏။ ထို့နောက် ယာကုပ်သည် ပွဲခံသူများနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာ၏။ လာဗန်သည် အိမ်၌ရှိသော မီးအားလုံးကို ငြိမ်းသတ်လေ၏။
၃ ယာကုပ်ကလည်း၊ ငါတို့၌ အဘယ်ကြောင့် ဤအမှုကို ပြုသနည်းဟု လာဗန်အား မေးလျှင်၊ လာဗန်က၊ ဤပြည်၌ ငါတို့ပြုလေ့ရှိသော ထုံးစံကား ဤသို့တည်း။
၄ ထိုနောက်မှ လာဗန်သည် သမီးလေအာကိုယူ၍ ယာကုပ်ထံသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ယာကုပ်သည် သူမထံသို့ ရောက်လာသောအခါ၊ လေအာဖြစ်ကြောင်းကို ယာကုပ်မသိ။
၅ လာဗန်သည် မိမိကျွန်မ ဇိလပကို သမီးလေအာအား အစေခံစေ၏။
၆ ပွဲခံ တဲ့ လူ အားလုံး က လာဗန် က ယာကုပ် ကို ဘာ လုပ် ခဲ့ မှန်း သိ ကြ ပေမဲ့ ယာကုပ် ကို မပြောပြ ကြ ဘူး။
၇ ထိုညတွင် အိမ်နီးချင်းအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်အိမ်သို့လာ၍ စားသောက်ပျော်မွေ့လျက်၊ လေအာရှေ့မှာ ပတ်သာတီးလျက်၊ ကခုန်လျက်၊ ယာကုပ်၊ ဟေလာ၊ ဟေလာတို့ရှေ့မှာ ပြန်ပြောကြ၏။
၈ ယာကုပ်သည် သူတို့၏ စကားများကို ကြားသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သော်လည်း ဤပြည်၌ သူတို့၏ ထုံးစံသည် ထိုသို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်၏။
၉ ညအချိန်တွင် အိမ်နီးချင်းတို့သည် ယာကုပ်ရှေ့မှာ ဤစကားများကို ပြောဆိုကြ၍၊ လာဗန်သည် ထိုညတွင် အိမ်၌ရှိသော မီးများအားလုံးကို ငြိမ်းသတ်လေ၏။
၁၀ နံနက်အချိန်ရောက်မှ မိုးလင်းသောအခါ၊ ယာကုပ်သည် မိမိမယားထံသို့ လှည့်ကြည့်လျှင်၊ လေအာသည် မိမိရင်ခွင်၌ အိပ်လျက်နေသည်ကို မြင်လျှင်၊ ယာကုပ်က၊ အိမ်နီးချင်းတို့ မနေ့ညက အဘယ်သို့ပြောသည်ကို ငါသိပြီ၊ ဟယ်လာဟု သူတို့ပြောသော်လည်း ငါမသိဟု ဆိုလေ၏။
၁၁ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် လာဗန်ကိုခေါ်၍ "သင်သည် ကျွန်ုပ်၌ ပြုသောအမှုကား အဘယ်သို့နည်း။ ငါသည် ရာခေလအတွက် အစေခံ၍ နေပါ၏၊ အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ငါ့ကိုလှည့်စား၍ လေအာကို ပေးသနည်း" ဟု မေးသော်၊
၁၂ လာဗန်ကလည်း၊ ငါတို့နေရာ၌ အကြီးထက် အငယ်ကို မပေးရ။ ထို့ကြောင့် သင်သည် သူ့ညီမကိုလည်း ယူလိုလျှင် နောက်ခုနစ်နှစ်ငါ့အား အစေခံမည့်အမှုအတွက် သူ့ကို သင့်ထံသို့ ခေါ်သွားလော့။
၁၃ ယာကုပ်ပြု၍ ရာခေလကိုလည်း မယားအဖြစ်သိမ်းယူ၍၊ လာဗန်အား ခုနစ်နှစ်အစေခံလေ၏။ ယာကုပ်သည်လည်း ရာခေလထံသို့ ရောက်လာ၍၊ လေအာထက် ရာခေလကို ချစ်၏။ လာဗန်သည် မိမိကျွန်မ ဗိလဟာကို ကျွန်အဖြစ် အပ်လေ၏။
၁၄ လေအာသည် အမုန်းခံရသည်ကို ထာဝရဘုရားမြင်တော်မူလျှင်၊ သူ၏ဝမ်းကိုဖွင့်တော်မူသဖြင့်၊ သူသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ ယာကုပ်အား သားလေးယောက်ကို ဘွားမြင်လေ၏။
၁၅ သူတို့အမည်ကား ရုဗင်ရှိမောင်၊ လေဝိ၊ ယုဒဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုနောက် သူသည် သားဘွားခြင်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။
၁၆ထိုအခါ ရာခေလသည် မြဲ၍ သားသမီးမရှိ၊ ရာခေလသည် မိမိညီမလေအာကို ငြူစူ၏။ ယာကုပ်အား သားမဘွားကြောင်း ရာခေလသည် သိမြင်သောအခါ၊ မိမိကျွန်မ ဗိလဟာကို သိမ်းယူ၍၊ ယာကုပ်အား ဒန်နှင့် နဿလိသားနှစ်ယောက်ကို ဘွားမြင်လေ၏။
၁၇ လေအာသည် သားမဘွားတော့ကြောင်း မိမိသိမြင်သောအခါ၊ မိမိကျွန်မ ဇိလပကိုလည်း ယူ၍ ယာကုပ်အား မယားအဖြစ် အပ်လေ၏။ ယာကုပ်သည်လည်း ဇိလပထံသို့ ရောက်လာ၍ ဂဒ်နှင့် အာရှာ အမည်ရှိသော သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဘွားမြင်လေ၏။
၁၈ လေအာသည် တစ်ဖန်ပဋိသန္ဓေယူ၍ ယာကုပ်အား သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက်ကို ဘွားမြင်လေ၏။ သူတို့အမည်ကား ဣသခါ၊ ဇာဗုလုန်၊ ညီမဒိနတည်း။
၁၉ထိုကာလ၌ ရာခေလသည် မြုံသေး၏။ ထိုအခါ ရာခေလသည် ထာဝရဘုရားကို ဆုတောင်း၍၊ အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ကို အောက်မေ့တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ရှုတော်မူပါ။ ယခု အကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို စွန့်ပစ်လိမ့်မည်။ အကျွန်ုပ်သည် သားမဘွားသောကြောင့်၊
၂၀ အို ထာဝရဘုရား၊ ယခုတွင် အကျွန်ုပ်၏ တောင်းပန်ခြင်းကို နားထောင်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကြည့်ရှုတော်မူပါ။ အစေခံမတစ်ဦးကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်အား သားသမီးများကို ပေးသနားတော်မူပါ။ သို့မှသာ အကျွန်ုပ်သည် နောက်တဖန် ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရတော့မည်။
၂၁ ဘုရားသခင်သည် သူမ၏သားအိမ်ကိုဖွင့်တော်မူသဖြင့်၊ ရာခေလသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကိုဘွားမြင်လျှင်၊ ထာဝရဘုရား

သည် ငါ၏ကဲ့ရဲ့ခြင်းကိုပယ်တော်မူပြီဟုဆိုလျက်၊ ထာဝရဘုရားသည် အခြားသောသားကို ငါ့အားထပ်၍ ပေးတော်မူပါစေသောဟူ၍၎င်း၊ ထိုသားကို ယောသပ်အမည်ဖြင့်မှည့်လေ၏။ ယာကုပ်သည် သားကို ဘွားမြင်သောအခါ အသက်ကိုးဆယ်တစ်နှစ်ရှိသတည်း။

၂၂ ထိုအခါ ယာကုပ်၏မိခင် ရေဗက္ကာသည် ဥဇ၏သမီး အထိန်း ဒေဗောရနှင့် ဣဇာက်၏ကျွန်နှစ်ယောက်ကို ယာကုပ်ထံသို့ စေလွှတ်လေ၏။

၂၃ သူတို့သည် ယာကုပ်ရှိရာ ခါရန်မြို့သို့ ရောက်လာလျှင်၊ ရေဗက္ကာသည် ငါတို့ကို သင့်ထံသို့ စေလွှတ်ပါပြီဟု ပြောဆိုလျှင်၊ သင်သည် ခါနာန်ပြည်၊ သင်၏အဘအိမ်သို့ ပြန်ရမည်အကြောင်း၊ ယာကုပ်သည် အမိပြောသောစကားကို နားထောင်လေ၏။

၂၄ ထိုအချိန်၌၊ ယာကုပ်သည် ရာခေလအတွက် လာဗန်အား အစေခံခဲ့သော ကျန်ခုနစ်နှစ်သည် ပြီးဆုံးသွား၍၊ ခါရန်မြို့တွင် ဆယ့်လေးနှစ်နေထိုင်ပြီးနောက်၊ ယာကုပ်က လာဗန်အား၊ ကျွန်ုပ်၏ပြည်သို့ သွားနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်၏မယားများကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်ပါဟု ဆို၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကြည့်ပါ၊ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ခါနာန်ပြည်မှ ကျွန်ုပ်၏အဘ၏အိမ်သို့ ပြန်သွားရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။

၂၅ လာဗန်ကလည်း၊ ထိုသို့မဆိုပါနှင့်။ သင်၏စိတ်တော်နှင့်တွေ့လျှင် ငါ့ကိုမစွန့်ပါနှင့်။ သင်၏လုပ်ခကို ငါ့အား ပေးပါ၊ ငါပေးမည်။ ငါနှင့် အတူနေပါ။

၂၆ ယာကုပ်ကလည်း၊ ယနေ့ သင်၏သိုးစုအပေါင်းတို့ကို ငါသွား၍ အပြောက်အကျား၊ အညိုရောင်ရှိသော သိုးသငယ်ရှိသမျှကို ငါယူသွားမည်။ ဤအမှုကို သင်ပြုလျှင်၊ ငါပြန်လာ၍ သင်၏သိုးစုကို ကျွေးမွေးမည်။ အရင်ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ပါမည်။

၂၇ လာဗန်လည်း ပြု၍၊ ယာကုပ်ပြောသမျှကို လာဗန်သည် မိမိသိုးစုထဲက ယူ၍ ပေးလေ၏။

၂၈ ယာကုပ်သည် လာဗန်၏သိုးစုမှ ထုတ်ယူခဲ့သမျှကို သားတို့လက်သို့ အပ်လေ၏။ ယာကုပ်သည် လာဗန်၏သိုးစုမှ ကျန်ကြွင်းသောသိုးစုကို ကျွေးမွေးလေ၏။

၂၉ ယာကုပ်ထံသို့ စေလွှတ်တော်မူသော ဣဇာက်၏ ကျွန်တို့သည် ယာကုပ်သည် မိမိအဘထံသို့ ခါနာန်ပြည်သို့ မိမိတို့နှင့်အတူ မပြန်လိုကြောင်း သိမြင်လျှင်၊ ယာကုပ်ထံမှ ထွက်သွား၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏။

၃၀ ဒေဗောရသည် ယာကုပ်နှင့်အတူ ခါရန်မြို့၌နေလေ၏။ ဣဇာက်၏ကျွန်များနှင့်အတူ ခါနာန်ပြည်သို့ မပြန်ဘဲ ယာကုပ်၏မယားများ၊ သားသမီးများနှင့်အတူ ခါရန်မြို့၌ နေလေ၏။

၃၁ ယာကုပ်သည် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် လာဗန်ထံ၌ အစေခံလေ၏။ သိုးတို့သည် ပေါက်လာသောအခါ၊ ယာကုပ်သည် လာဗန်ထံ၌ စီရင်သည်အတိုင်း အစက်အပြောက်ရှိသော သိုးတို့ကို ပယ်ရှားလေ၏။ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး လာဗန်အိမ်၌ ယာကုပ်နေလေ၏။ ထိုသူသည် များပြားစွာ တိုးပွား၍ နွား၊ ကျွန်ယောက်ျား၊ ကျွန်မိန်းမ၊ ကုလားအုတ်နှင့် မြည်းတို့ကို ရ၏။

၃၂ ယာကုပ်၌ နွားနှစ်ရာရှိ၏။ သူ၏နွားတို့သည် ကြီးမား၍ အဆင်းလှ၏။ အလွန်ပွားများကြ၏။ လူသားအဆွေအမျိုးအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏ နွားအချို့ကို လိုချင်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် အလွန်ကြွယ်ဝကြ၏။

၃၃ လူသားအများတို့သည် ယာကုပ်၏သိုးစုထဲက သိုးစုအချို့ကို ဝယ်ယူခြင်းငှာ လာ၍၊ ယာကုပ်သည် ကျွန်ယောက်ျား၊ ကျွန်မိန်းမအတွက် သိုးကိုပေး၏။ မြည်း၊ ကုလားအုတ်၊ ယာကုပ်အလိုရှိသည်အတိုင်း လည်း ပေး၏။

၃၄ ယာကုပ်သည် လူသားတို့နှင့် ဤအရောင်းအဝယ်များအားဖြင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ဂုဏ်အသရေနှင့် ဥစ္စာများကို ရရှိခဲ့၍၊ လာဗန်၏သားမြေးတို့သည် ဤဂုဏ်အသရေကို သူ့အား ငြူစူကြ၏။

၃၅ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ၊ လာဗန်၏သားတို့က၊ ယာကုပ်သည် ငါတို့အဘ၏ဥစ္စာရှိသမျှကို ယူသွားလေပြီ၊ ငါတို့အဘ၏ဥစ္စာထဲက ဤဘုန်းအသရေအလုံးစုံကို ရလေပြီဟု ဆိုသော လာဗန်၏စကားကို ကြားလေ၏။

၃၆ ယာကုပ်သည် လာဗန်နှင့် သူ၏သားသမီးများ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လျှင်၊ ထိုကာလ၌ သူ့အပေါ်၌ ယခင်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့သည်ကို သိမြင်၏။

၃၇ ခြောက်နှစ်ပြည့်သောအခါ ထာဝရဘုရားသည် ယာကုပ်အား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ထလော့။ ဤပြည်မှ ထွက်သွားလော့။ သင်၏မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်သွားလော့။ ငါသည် သင်နှင့်အတူရှိမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၈ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် ထ၍ သားမယားမယားများနှင့် မိမိဥစ္စာရှိသမျှတို့ကို ကုလားအုတ်များပေါ်တင်ပြီးလျှင်၊ ခါနာန်ပြည်သို့ မိမိအဘဣဇာက်ရှိရာသို့ သွားလေ၏။

၃၉ ထိုနေ့၌ လာဗန်သည် သိုးမွေးညှပ်နေသောကြောင့်၊ ယာကုပ်သည် သူ့ထံမှ ထွက်သွားကြောင်းကို လာဗန်မသိ။

၄၀ ရာခေလသည် မိမိအဘ၏ရုပ်တုများကို ခိုးယူပြီးလျှင်၊ မိမိထိုင်သော ကုလားအုတ်ပေါ်မှာ ဝှက်ထား၍ ခရီးဆက်လေ၏။

၄၁ ရုပ်တုများ၏ပုံစံမှာ သားဦးကိုယူ၍ သတ်ခြင်း၊ ဆံပင်ကို ဖြတ်ခြင်း၊ ဆားကိုယူ၍ ဦးခေါင်းကို ဆားဖြင့်နယ်၍ ဆီဖြင့်လိမ်းခြင်း၊ ကြေးနီပြားငယ် သို့မဟုတ် ရွှေပြားတစ်ပြားကိုယူ၍ နာမတော်ကိုရေးခြင်း၊ ပြားကိုလျှာအောက်တွင်ထားခြင်း၊ ပြားနှင့်အတူ ဦးခေါင်းကိုလျှာအောက်တွင်ထား၍ အိမ်၌ထားခြင်း၊ ပြားရှေ့တွင် မီးထွန်းခြင်းနှင့် ဦးချခြင်း ဖြစ်၏။

၄၂ သူတို့သည် ၎င်းကို ဦးချသည့်အချိန်တွင်၊ ၎င်း၌ ရေးထားသော နာမတော်၏ တန်ခိုးအားဖြင့် သူတို့တောင်းလျှောက်သမျှသော ကိစ္စများတွင် သူတို့အား ပြောတော်မူ၏။

၄၃ အချို့တို့သည် ရွှေငွေဖြင့် လူရုပ်တုများကို ပြုလုပ်ကြပြီး သူတို့သိသောအချိန်များတွင် ရုပ်တုများထံသို့ သွားကြသည်။ ရုပ်တုများသည် ကြယ်များ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို ခံယူကာ အနာဂတ်အရာများကို ပြောပြကြသည်။ ရာခေလသည် သူမ၏ဖခင်ထံမှ ခိုးယူခဲ့သော ရုပ်တုများ ဖြစ်ကြသည်။

၄၄ ရာခေလသည် ယာကုပ်အဘယ်အရပ်သို့သွားသည်ကို လာဗန်မသိစေရန် သူမ၏ဖခင်၏ရုပ်တုများကို ခိုးယူခဲ့သည်။

၄၅ လာဗန်သည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ယာကုပ်နှင့် သူ၏အိမ်သားတို့အကြောင်းကို မေးမြန်းသော်လည်း မတွေ့ရ၊ ယာကုပ်သွားရာအရပ်ကို သိလို၍ လာဗန်သည် သူ၏ရုပ်တုများကို ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့၊ အခြားသောရုပ်တုများထံသို့ သွား၍ မေးမြန်းလေ၏။ ယာကုပ်သည် သူ့ထံမှ ခါနာန်ပြည်သို့ ထွက်ပြေးသွားကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ၏။

၄၆ ထိုအခါ လာဗန်သည် ထ၍ မိမိညီအစ်ကိုများ၊ မိမိကျွန်အပေါင်းတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ ယာကုပ်ကို လိုက်ရှာ၍ ဂိလဒ်တောင်ပေါ်မှာ မှီလေ၏။

၄၇ လာဗန်ကလည်း၊ ငါ့ကိုလှည့်စား၍ ငါ့သမီးများနှင့် သူတို့၏သားသမီးများကို ထားဖြင့်သုံ့ပန်းအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းငှာ ငါ့ကို အဘယ်ကြောင့်ပြုသနည်းဟု ယာကုပ်အား မေးလျှင်၊

၄၈ သူတို့ကို နမ်းခွင့်၊ ဝမ်းမြောက်ခွင့်နဲ့ ပြန်လွှတ်ခွင့် မပေးဘူး၊ ငါ့ဘုရားတွေကို ခိုးယူပြီး ပြန်သွားခဲ့တယ်။

၄၉ ယာကုပ်ကလည်း၊ သင်သည် သင်၏သမီးတို့ကို ငါ့ထံမှ အတင်းအကျပ်သိမ်းယူမည်ကို ငါစိုးရိမ်သောကြောင့်၊ ယခု သင်၏ဘုရားတို့ကို မည်သူမဆိုနှင့်အတူတွေ့လျှင်၊ ထိုသူသည် အသေခံရလိမ့်မည်ဟု လာဗန်အား ပြန်ပြော၏။

၅၀ လာဗန်သည် ရုပ်တုများကို ရှာဖွေပြီး ယာကုပ်၏ တဲများနှင့် ပရိဘောဂများအားလုံးတွင် စစ်ဆေးသော်လည်း မတွေ့ခဲ့ပါ။

၅၁ လာဗန်ကလည်း၊ ငါတို့သည် ပဋိညာဉ်ပြုကြမည်။ ၎င်းသည် ငါနှင့် သင်၏အကြား၌ သက်သေဖြစ်လိမ့်မည်။ သင်သည် ငါ့သမီးတို့ကို နှောင့်ယှက်လျှင်၊ ငါ့သမီးများမှလွဲ၍ အခြားမိန်းမများနှင့် စုံဘက်လျှင်၊ ဘုရားသခင်သည် ဤအမှု၌ ငါနှင့် သင်၏အကြား၌ သက်သေဖြစ်တော်မူလိမ့်မည်ဟု ပြောဆို၏။

၅၂ သူတို့သည် ကျောက်များကိုယူ၍ အမှိုက်ပုံတစ်ခုကို လုပ်ပြီးလျှင်၊ လာဗန်က၊ ဤအမှိုက်ပုံသည် ငါနှင့်သင်၏အကြား၌ သက်သေဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအမှိုက်ပုံကို ဂိလဒ်ဟု သမုတ်လေ၏။

၅၃ ယာကုပ်နှင့် လာဗန်တို့သည် တောင်ပေါ်မှာ ယဇ်ပူဇော်၍၊ ထိုပုံအနားမှာ စားသောက်ကြ၏။ တောင်ပေါ်မှာ တစ်ညလုံးနေကြ၏။ လာဗန်သည် နံနက်စောစောထ၍ သမီးများနှင့်အတူ ငိုကြွေး၍ သူတို့ကို နမ်းလျက် မိမိနေရာသို့ ပြန်လေ၏။

၅၄ သူသည် အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော မိမိသား ဗောရကိုဂ်င်း၊ နာခေါ်သား ဥဇ၏သား အဘိကောရုတ်နှင့် လူတကျိပ်တို့ကို ၎င်း အလျင်အမြန်စေလွှတ်လေ၏။

၅၅ သူတို့သည် အလျင်အမြန်သွား၍ ယာကုပ်ရှေ့၌ လမ်းကို ရှောက်သွားသဖြင့်၊ စိရပြည်သို့ အခြားသောလမ်းဖြင့် ရောက်ကြ၏။

၅၆ သူတို့သည် ဧသောထံသို့ ရောက်လာ၍ သင်၏အစ်ကိုနှင့် ဆွေမျိုး၊ သင်၏အမိ၏အစ်ကို ဗေသွေလ၏သား လာဗန်က ဤသို့ဆို၏။

၅၇ သင်၏ညီယာကုပ်သည် ငါ့ထံသို့ အဝတ်မပါဘဲ အရင်လာ၍ ငါသည် သူ့ထံသို့ သွား၍ ကြိုဆိုလျက်၊ ငါ့အိမ်သို့ ရိုသေလေးစားစွာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့၍၊ သူ့ကို ကြီးမြတ်စေလျက်၊ ငါ့သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ငါ့ကျွန်မနှစ်ယောက်ကို မယားအဖြစ် ပေးစားလေ၏။

၅၈ ဘုရားသခင်သည် ငါ့အတွက် သူ့ကို ကောင်းချီးပေးတော်မူသဖြင့် သူသည် များပြားစွာ တိုးပွား၍ သားသမီးများ၊ အစေခံများကို များပြားစေတော်မူ၏။

၅၉ သူ့တွင် သိုး၊ နွား၊ ကုလားအုတ်၊ မြည်းများစွာရှိသည့်အပြင် ငွေနှင့် ရွှေလည်း အလွန်များပြား၏။ သူ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာများ တိုးပွားလာသည်ကို မြင်သောအခါ၊ ငါသည် သိုးမွေးညှပ်ရန် သွားစဉ်တွင် ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး ထ၍ လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်ပြေးလေ၏။

၆၀ သူသည် မိမိမယားများနှင့် သားသမီးများကို ကုလားအုတ်များပေါ်တင်၍ ငါ့ပြည်၌ရသမျှသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် ဥစ္စာရှိသမျှကို ယူဆောင်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မိမိအဘက္လဗာက်ရှိရာ ခါနာန်ပြည်သို့ သွားခြင်းငှာ မျက်နှာတော်ကို မျှော်တော်မူ၏။

၆၁ သူသည် ငါ့သမီးများနှင့် သူတို့၏ကလေးများကို ငါ့ကိုနမ်းခွင့်မပေးဘဲ၊ ငါ့သမီးများကို ဓားဖြင့်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်း၊ ငါ့ဘုရားများကိုလည်း ခိုးယူထွက်ပြေးခြင်းတို့ကို ခံလေ၏။

၆၂ ယခုမူကား၊ ယာဗုတ်ချိုင့်တောင်၌ သူနှင့် သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှကို ငါထားခဲ့ပြီ။ သူ၌ အဘယ်အရာမျှ ချို့တဲ့ခြင်းမရှိ။

၆၃ သူ့ထံသို့ သွားလိုလျှင် ထိုအရပ်သို့ သွားလော့။ ထိုအရပ်၌ သူ့ကို တွေ့လိမ့်မည်။ သင်၏စိတ်နှလုံးအလိုရှိသည်အတိုင်း သူ့ကိုပြုနိုင်၏။ လာဗန်၏ တမန်တို့သည် လာ၍ ဤအမှုအလုံးစုံတို့ကို ဧသောအား ကြားပြောကြ၏။

၆၄ ဧသောသည် လာဗန်၏ တမန်တို့၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို ကြားလျှင်၊ ယာကုပ်အပေါ်၌ အလွန်အမျက်ထွက်၍၊ သူ၏ အမုန်းတရားကို အောက်မေ့၍၊ သူ့အထဲမှာ အမျက်ထွက်လေ၏။

၆၅ ဧသောသည် မိမိသားသမီး၊ ကျွန်များ၊ အိမ်သူအိမ်သားခြောက်ဆယ်တို့ကို အလျင်အမြန်ခေါ်၍ ဟောရိလူ စိရအမျိုးသားအပေါင်းတို့နှင့် သူတို့၏လူသုံးရာလေးဆယ်တို့ကို စုဝေးစေပြီးလျှင်၊ ထားကိုထုတ်သော လူလေးရာတို့ကို ခေါ်၍ ယာကုပ်ကိုသတ်အံ့သောငှါ သွားလေ၏။

၆၆ ဧသောသည် ဤလူအရေအတွက်ကို အပိုင်းများစွာခွဲ၍ မိမိသားသမီးခြောက်ဆယ်ယောက်၊ ကျွန်များနှင့် မိမိအိမ်သူအိမ်သားများကို တစ်ဦးတည်းသော အကြီးအကဲအဖြစ် ယူ၍ သားအကြီးဆုံး ဧလိဖတ်အား ပြုစုစောင့်ရှောက်စေ၏။

၆၇ ကျန်ကြွင်းသော အကြီးအကဲများကို ဟောရိလူ စိရ၏သားခြောက်ယောက်တို့အား အပ်၍၊ လူအပေါင်းတို့ကို မိမိတို့အမျိုးအနွယ်နှင့် သားမြေးတို့အပေါ်၌ ခန့်ထားလေ၏။

၆၈ ဤတပ်သားအပေါင်းတို့သည် အရင်အတိုင်း သွားကြ၏။ ဧသောသည် ယာကုပ်ထံသို့ သူတို့အလယ်၌ သွား၍ သူတို့ကို အလျင်အမြန် ခေါ်ဆောင်လေ၏။

၆၉ လာဗန်၏ တမန်တော်တို့သည် ဧသောထံမှ ထွက်သွား၍ ခါနာန်ပြည်သို့ သွားကြ၏။ ယာကုပ်နှင့် ဧသောတို့၏ မိခင် ရေဗက္ကာ၏ အိမ်သို့ ရောက်ကြ၏။

၇၀ သူတို့က၊ သင်၏သား ဧသောသည် လူလေးရာနှင့်အတူ သူ့အစ်ကိုယာကုပ်ကို ချီသွားလေပြီ။ သူလာမည်ဟု ကြားလျှင်၊ စစ်တိုက်၍ သတ်ပစ်ခြင်းငှါ၎င်း၊ သူ၌ရှိသမျှကို သိမ်းယူခြင်းငှါ၎င်း လာသည်ဟု ပြောကြ၏။

၇၁ ရေဗက္ကာသည် က္လဗာက်၏ကျွန်ခုနစ်ဆယ်နှစ်ယောက်တို့ကို အလျင်အမြန်စေလွှတ်၍၊ ဧသောသည် လမ်း၌ ယာကုပ်နှင့်တွေ့လျှင်၊ သူသည် လမ်း၌ စစ်တိုက်လိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

၇၂ ထိုတမန်တို့သည် ယာကုပ်ကိုကြိုဆိုအံ့သောငှါ လမ်း၌သွားကြ၏၊ ယာဗုတ်ချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ချောင်းလမ်း၌တွေ့ကြ၏။ ယာကုပ်သည် သူတို့ကိုမြင်လျှင်၊ ဤတပ်သည် ငါ့အဖို့ ဘုရားသခင်စီရင်တော်မူသောကြောင့်၊ ယာကုပ်က ထိုအရပ်ကို မက္ခနေယိမ်ဟု ခေါ်လေ၏။

၇၃ ယာကုပ်သည် မိမိအဘ၏လူအပေါင်းတို့ကို သိလျှင်၊ သူတို့ကို နမ်း၍ ပွေ့ဖက်ပြီးမှ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားလေ၏။ ယာကုပ်သည်

မိမိအဘနှင့်မိဘအကြောင်း မေးမြန်းသော်၊ သူတို့သည် ကျန်းမာကြပါ၏ဟု ပြန်ပြောကြ၏။

၇၄ ထိုတမန်တို့က ယာကုပ်အား "သင်၏အမိ ရေဗက္ကာသည် ငါတို့ကို သင့်ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ ငါ့သား၊ သင်၏အစ်ကို ဧသောသည် ဟောရိလူ စိရအမျိုးသားတို့နှင့်အတူ လမ်း၌ သင့်ကို ရန်ပြုမည်ဟု ငါကြားသိရပါသည်" ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၇၅ ထို့ကြောင့်၊ ငါ့သား၊ ငါ့စကားကို နားထောင်လော့။ သင်၏အကြံအစည်ဖြင့် သင်ဘာလုပ်မည်ကို ကြည့်ရှုလော့။ သူသည် သင့်ထံသို့ လာသောအခါ၊ သူ့ကို တောင်းပန်လော့။ သူ့ကို အလျင်စလို မပြောနှင့်။ သင်၏ပိုင်ဆိုင်မှုများမှနှင့် ဘုရားသခင် သင့်အား ကျေးဇူးပြုတော်မူသည့်အရာမှ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးပါ။

၇၆ သူသည် သင်၏အမှုအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ သင့်အား မေးမြန်းသောအခါ၊ သူ့ထံမှ မည်သည့်အရာကိုမျှ မဖုံးကွယ်နှင့်၊ သူသည် သင့်အပေါ် သူ၏အမျက်ဒေါသမှ လှည့်သွားနိုင်ပြီး သင်နှင့် သင့်ပိုင်ဆိုင်ရာအားလုံးကို ဤသို့ပြုခြင်းဖြင့် သင်၏ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မည်၊ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် သင်၏အစ်ကိုကြီးဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို ရိုသေလေးစားရန် သင်၏တာဝန်ဖြစ်သည်။

၇၇ ယာကုပ်သည် မိမိအမိပြောသော ကောင်းကင်တမန်စကားကို ကြားလျှင်၊ အသံကိုလွှင့်၍ ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ ထိုအခါ အမိမှာထားသည်အတိုင်း ပြုလေ၏။

အခန်း ၃၂

၁ထိုအခါ ယာကုပ်သည် မိမိအစ်ကိုဧသောထံသို့ စိရပြည်သို့ တမန်တို့ကို စေလွှတ်၍၊ ဧသောသည် ဆုတောင်းပဌနာပြုလေ၏။

၂ ထိုအခါ သူတို့က "ငါ့သခင် ဧသောအား ဤသို့ပြောရမည်မှာ၊ ကိုယ်တော်၏ကျွန်ယာကုပ်က၊ အကျွန်ုပ်အဘပေးသော ကောင်းချီးမင်္ဂလာသည် အကျွန်ုပ်အား အကျိုးရှိလိမ့်မည်ဟု သခင်မထင်ပါနှင့်" ဟု မှာထားလေ၏။

၃ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် လာဗန်နှင့်အတူ အနှစ်နှစ်ဆယ်နေခဲ့ပြီးဖြစ်၍၊ သူသည် ငါ့ကိုလှည့်စား၍ ငါ့လုပ်ခကို ဆယ်ကြိမ်ပြောင်းလဲလေပြီ။ ထိုအမှုအလုံးစုံတို့ကို ငါ့သခင်အား ကြားပြောပြီးသည်အတိုင်း၊

၄ ငါသည် သူ့အိမ်၌ အလွန်ပင်ပင်ပန်းပန်း အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘုရားသခင်သည် ငါ၏ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ ငါ၏ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် ငါ့လက်ဖြင့်လုပ်ဆောင်သောအရာတို့ကို မြင်တော်မူလျှင်၊ ရှေ့တော်၌ ကျေးဇူးတော်နှင့် မျက်နှာသာတော်ကို ခံရစေတော်မူ၏။

၅ ထို့နောက် ဘုရားသခင်၏ ကြီးမားသော ကရုဏာတော်နှင့် ကရုဏာတော်အားဖြင့် ငါသည် နွား၊ မြည်း၊ နွားစု၊ ကျွန်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမတို့ကို ရ၏။

၆ ယခုမှာ အကျွန်ုပ်သည် ခါနာန်ပြည်၌ရှိသော အကျွန်ုပ်၏အဘ၊ မိဘရှိရာသို့ ရောက်ပါပြီ။ အကျွန်ုပ်၏သခင်ရှေ့တော်၌ မျက်နှာရစေခြင်းငှါ၊ ဤအရာအလုံးစုံကို အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကြားပါသည်ဟု စေလွှတ်ပါ၏။ ထိုသို့ပြုလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုင် စည်းစိမ်ဥစ္စာရပြီဟုငှင်း၊ အကျွန်ုပ်၏အဘပေးသော ကောင်းကြီးမင်္ဂလာသည် အကျွန်ုပ်အား အကျိုးရှိစေသည်ဟုငှင်း ကိုယ်တော်မထင်ပါစေနှင့်။

၇ ထိုတမန်တို့သည် ဧသောထံသို့သွား၍၊ ဧဒုံပြည်စွန်း၌ ယာကုပ်ထံသို့ သွားနေသည်ကို တွေ့လေ၏။ စိရအမျိုးသား ဟောရိအမျိုးသား လေးရာတို့သည် ထားကိုထုတ်လျက် ရပ်နေကြ၏။

၈ ယာကုပ်၏ တမန်တော်တို့သည်လည်း ဧသောအကြောင်း ယာကုပ်ပြောသမျှသော စကားတို့ကို ဧသောအား ပြန်ကြားကြ၏။

၉ ဧသောသည် မာနကြီး၍ မထီမဲ့မြင်ပြုလျက်၊ ယာကုပ်သည် လာဗန်အား အဘယ်သို့ပြုသည်ကို ငါကြားရပြီ။ ထိုယာကုပ်သည် သူ့ကို မိမိအိမ်၌ ချီးမြှောက်၍ သမီးတို့ကို ပေးစားသဖြင့်၊ သားသမီးတို့ကို ဘွားမြင်၍၊ လာဗန်၏အိမ်၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာများပြားလေ၏။

၁၀ မိမိဥစ္စာကြွယ်ဝသည်ကိုမြင်သောအခါ၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှကိုယူ၍ လာဗန်အိမ်မှ ထွက်ပြေးလေ၏။ လာဗန်၏သမီးများကို အဘအားမပြောဘဲ ထားဖြင့်ဖမ်းသွားသော သုံ့ပန်းများအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၁၁ ယာကုပ်သည် လာဗန်ကိုသာမက ငါ့ကိုပါ ဤသို့ပြု၍ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ငါ့ကို လုယူပြီ။ ငါတိတ်ဆိတ်စွာ နေရမည်လော။

၁၂ ထို့ကြောင့် ယနေ့ ငါသည် ငါ့တပ်များနှင့်အတူ သူ့ကိုတွေ့အံ့သောငှါ လာပြီ။ ငါ့စိတ်နှလုံးအလိုအတိုင်း သူ့ကိုပြုမည်။

၁၃ တမန်တို့သည် ပြန်လာ၍ ယာကုပ်ထံသို့ ရောက်လျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်တော်၏အစ်ကို ဧသောထံသို့ ရောက်ပါပြီ။ ကိုယ်တော်၏စကားအလုံးစုံတို့ကို သူ့အား ပြန်ပြောပါ၏။ သူသည်လည်း လူလေးရာနှင့်တကွ သင့်ကိုကြိုဆိုအံ့သောငှါ လာပါသည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၁၄ ယခုတွင် သင်ဘာလုပ်ရမည်ကို သိရှိကြည့်ရှုပြီး ဘုရားသခင်ထံတော်၌ ဆုတောင်းလော့။ သူ့လက်မှ သင့်အား ကယ်တင်တော်မူပါ။

၁၅ ယာကုပ်၏ တမန်တော်တို့အား အစ်ကိုပြောသော စကားကို ကြားသောအခါ၊ ယာကုပ်သည် အလွန်ကြောက်၍ စိတ်ပူပန်လေ၏။

၁၆ ယာကုပ်သည် မိမိဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားအား ဆုတောင်း၍၊ အို အကျွန်ုပ်ဘိုးဘေး အာဗြဟံနှင့် ဣဇာက်တို့၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်အဘအိမ်မှ ထွက်သွားသောအခါ ကိုယ်တော်က၊

၁၇ ငါသည် သင်၏အဘ အာဗြဟံ၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၊ ဣဇာက်၏ ဘုရားသခင်ဖြစ်၏။ ဤပြည်ကိုငှင်း၊ သင်၏နောက်၌ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကိုငှင်း ငါပေးမည်။ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းကင်ကြယ်များကဲ့သို့ ငါဖြစ်စေမည်။ သင်သည် ကောင်းကင်လေးမျက်နှာသို့ ပျံ့နှံ့သွားလိမ့်မည်။ သင်နှင့် သင်၏အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် မြေကြီးပေါ်ရှိ လူမျိုးအပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ခံရကြလိမ့်မည်။

၁၈ ကိုယ်တော်သည် ကိုယ်တော်၏ နှုတ်ကပတ်တော်များကို တည်စေတော်မူပြီး အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအလိုအတိုင်း ကိုယ်တော်၏ ကျွန်အား စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ သားသမီးနှင့် တိရစ္ဆာန်များကို ပေးသနားတော်မူပါသည်။ အကျွန်ုပ်တောင်းသမျှကို ပေးသနားတော်မူသောကြောင့် အကျွန်ုပ်၌ ဘာမျှ ချို့တဲ့ခြင်း မရှိပါ။

၁၉ ထိုနောက်မှ သင်သည် မိဘထံသို့ငှင်း၊ မွေးရပ်မြေသို့ငှင်း ပြန်သွားလော့။ ငါသည် သင့်အား ကောင်းစားစေမည်ဟု ငါ့အား မိန့်တော်မူ၏။

၂၀ ယခုတွင်၊ အကျွန်ုပ်ရောက်လာ၍ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်ကို လာဗန်ထံမှ ကယ်လွှတ်တော်မူသောအခါ၊ အကျွန်ုပ်သည် ဧသော၏

လက်ထဲသို့ ကျရောက်ရလိမ့်မည်၊ ထိုသူသည် အကျွန်ုပ်ကို သတ်လိမ့်မည်၊ အထူးသဖြင့်၊ အကျွန်ုပ်၏သားသမီးများ၏ မိခင်များနှင့်အတူ။
၂၁ သို့ဖြစ်၍ အိုထာဝရအရှင်ဘုရားသခင်၊ အကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုဧသောလက်မှလည်း အကျွန်ုပ်ကို ကယ်နှုတ်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို အလွန်ကြောက်ပါ၏။
၂၂ ငါ၌ ဖြောင့်မတ်ခြင်းမရှိပါက အာဗြဟံနှင့် ငါ့အဘ ဣဇာက်အတွက် ထိုသို့ပြုလော့။
၂၃ အကြောင်းမူကား၊ ကရုဏာနှင့် ကရုဏာတော်အားဖြင့် ဤစည်းစိမ်ဥစ္စာကို ကျွန်ုပ်ရခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့တွင် ကရုဏာတော်ဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို ကယ်နှုတ်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်စကားကို နားထောင်တော်မူပါ။
၂၄ ယာကုပ်သည် ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်းခြင်းကို ရပ်တန့်၍ မိမိနှင့်အတူရှိသော လူတို့ကို သိုးစု၊ နွားစုနှစ်စုခွဲ၍ ခွဲလေ၏။ အာဗြဟံ၏ကျွန် ဧလျာဇာ၏သား ဒါမဇက်အား သားသမီးများနှင့်အတူ တပ်ချစေ၍၊ ကျန်တစ်ဝက်ကို ဧလျာဇာ၏သား မိမိညီ ဧလျာဇာအား သားသမီးများနှင့်အတူ တပ်ချစေ၏။
၂၅ သင်တို့သည် သင်တို့တပ်များနှင့် ဝေးဝေးနေကြလော့၊ အချင်းချင်း နီးကပ်စွာ မချဉ်းကပ်ကြနှင့်။ ဧသောသည် တစ်စုံတပ်သို့ ရောက်လာ၍ သတ်လျှင်၊ တစ်စုံတပ်သည် ဝေးဝေးမှာ ရှိနေလျှင် သူ့ထံမှ လွတ်လိမ့်မည်ဟု သူတို့အား မှာထားလေ၏။
၂၆ ယာကုပ်သည် ထိုညတွင် ထိုအရပ်၌ နေ၍ တစ်ညလုံး မိမိကျွန်တို့အား တပ်သားများနှင့် သားမြေးများအကြောင်း မှာကြားလေ၏။
၂၇ ထာဝရဘုရားသည် ထိုနေ့၌ ယာကုပ်၏ဆုတောင်းချက်ကို နားထောင်တော်မူ၍၊ ယာကုပ်ကို အစ်ကိုဧသောလက်မှ ကယ်လွှတ်တော်မူ၏။
၂၈ ထာဝရဘုရားသည် ကောင်းကင်တမန်သုံးပါးကို စေလွှတ်တော်မူ၍၊ သူတို့သည် ဧသောရှေ့၌ သွား၍ သူ့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။
၂၉ ထိုကောင်းကင်တမန်တို့သည် စစ်လက်နက်အမျိုးမျိုးကို တပ်ဆင်ထားသော မြင်းများကိုစီးသော လူနှစ်ထောင်အဖြစ် ဧသောနှင့် သူ၏လူများရှေ့တွင် ပေါ်လာကြ၏။ သူတို့သည် ဧသောနှင့် သူ၏လူအားလုံးရှေ့တွင် တပ်ဖွဲ့လေးခုခွဲ၍ ပေါ်လာကြ၏။ သူတို့တွင် ခေါင်းဆောင်လေးဦးလည်း ရှိသည်။
၃၀ တစ်တပ်ဆက်သွားသောအခါ ဧသောသည် လူလေးရာနှင့်အတူ ညီယာကုပ်ထံသို့ လာနေသည်ကို တွေ့လေ၏။ ထိုတပ်သည် ဧသောနှင့် သူ၏လူများထံသို့ ပြေးလာ၍ သူတို့ကို ကြောက်လန့်စေ၏။ ဧသောသည် မြင်းပေါ်မှ ထိတ်လန့်စွာ ပြုတ်ကျလေ၏။ သူ၏လူအပေါင်းတို့သည် ထိုအရပ်၌ သူ့ထံမှ ထွက်သွားကြ၏။ အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။
၃၁ ဧသောထံမှ ထွက်ပြေးသောအခါ တပ်သားအပေါင်းတို့သည် သူတို့နောက်သို့ အော်ဟစ်ကြ၏။ စစ်တိုက်တတ်သော သူအပေါင်းတို့သည်လည်း၊
၃၂ ငါတို့သည် ဘုရားသခင်၏ကျွန်ဖြစ်သော ယာကုပ်၏ကျွန်များဖြစ်ကြသည်တကား။ အဘယ်သူသည် ငါတို့ကို ဆီးတားနိုင်မည်နည်း။ ဧသောကလည်း၊ အို၊ ငါ့သခင်နှင့် ငါ့ညီယာကုပ်သည် သင်တို့၏သခင်ဖြစ်တော်မူ၏။ ဤနှစ်ဆယ်ပတ်လုံး ငါမတွေ့ရ။ ယနေ့ ငါသူ့ကိုတွေ့ရန်လာသောကြောင့် သင်တို့သည် ငါ့ကို ဤကဲ့သို့ပြုကြသလော။
၃၃ ကောင်းကင်တမန်တို့က ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သင်၏ညီဟု ပြောသော ယာကုပ်သည် သင့်အား မကယ်တင်ခဲ့ပါ၊ သင်၏လူများထဲမှ တစ်ယောက်ကိုမျှ မကျန်စေခဲ့ပါ၊ ယာကုပ်ကြောင့်သာ သူတို့ကို အဘယ်အရာမျှ မပြုလုပ်ပါဟု ပြန်ပြောကြ၏။
၃၄ ဤတပ်သည် ဧသောနှင့် သူ၏လူတို့ထံမှ ထွက်သွားပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ဒုတိယတပ်သည် လက်နက်အမျိုးမျိုးဖြင့် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသောအခါ ဧသောနှင့် သူ၏လူတို့သည် ပထမတပ်ကဲ့သို့ ဧသောနှင့် သူ၏လူတို့ကို ပြုကြ၏။
၃၅ သူတို့သည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ၊ တတိယတပ်သည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာ၍ သူတို့အားလုံး ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ဧသောသည် မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျလေ၏။ တပ်တစ်ခုလုံးကလည်း၊ ငါတို့သည် ဘုရားသခင်၏ကျွန်ဖြစ်သော ယာကုပ်၏ ကျွန်များဖြစ်ကြ၏၊ ငါတို့ကို အဘယ်သူ ဆီးတားနိုင်မည်နည်း။
၃၆ ဧသောကလည်း၊ အို ယာကုပ်၊ ငါ့သခင်၊ သင်တို့သခင်သည် ငါ့ညီဖြစ်တော်မူ၏။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပတ်လုံး သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရ။ ယနေ့ သူလာမည်ဟု ကြားလည်း မကြားဖူး။ ယနေ့ သူ့ကို သွားတွေ့၏။ သင်တို့သည် ငါ့ကို ဤကဲ့သို့ ဆက်ဆံကြသလောဟု ပြန်ပြော၏။
၃၇ သူတို့က “ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သင်ပြောသကဲ့သို့ သင်၏ညီ ယာကုပ်သည် မဟုတ်ပါလော။ သင်နှင့် သင်၏လူများတွင် ငါတို့သည် အကြွင်းအကျန် မကျန်ပါ။ သင်၏ညီဟု သင်ပြောသော ယာကုပ်ကြောင့်၊ သင်နှင့် သင်၏လူများကို ငါတို့သည် ဝင်မစွက်ဖက်ပါ။”
၃၈ တတိယတပ်သည်လည်း သူတို့ထံမှ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် သူသည် သူ၏လူများနှင့်အတူ ယာကုပ်ထံသို့ ခရီးဆက်သွားစဉ် စတုတ္ထတပ်သည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသောအခါ သူတို့သည်လည်း သူနှင့် သူ၏လူများကို အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ပြုကြ၏။
၃၉ ဧသောသည် ကောင်းကင်တမန်လေးပါးတို့သည် မိမိနှင့် မိမိလူတို့အား ပြုသော မကောင်းမှုကိုမြင်လျှင်၊ မိမိညီယာကုပ်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ ယာကုပ်ကို ခရီးဦးကြိုပြုခြင်းငှာ ငြိမ်ဝပ်စွာသွားလေ၏။
၄၀ ဧသောသည် ယာကုပ်အပေါ် မိမိ၏အမုန်းကို ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ မိမိညီယာကုပ်ကြောင့် မိမိအသက်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိမိတိုက်ခိုက်ခဲ့သော တပ်လေးခုသည် ယာကုပ်၏ကျွန်များဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်သည်။
၄၁ ယာကုပ်သည် ထိုညတွင် ကျွန်တို့နှင့်အတူ စခန်း၌နေ၍၊ မိမိ၌ရှိသမျှသောဥစ္စာ၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှထဲက လက်ဆောင်ပေးရန် ကျွန်တို့နှင့် တိုင်ပင်၏။ နံနက်အချိန်၌ ယာကုပ်သည် ထ၍ မိမိလူတို့နှင့်အတူ တိရစ္ဆာန်များထဲက ဧသောအား လက်ဆောင်ကို ရွေးချယ်ကြ၏။
၄၂ ယာကုပ်သည် မိမိအစ်ကိုဧသောအား ပေးစရာဘို့ မိမိသိုးစုထဲက ရွေးယူသော လက်ဆောင်ပမာဏကား ဤသို့တည်း။ သူသည် သိုးစုနှစ်ရာလေးဆယ်၊ ကုလားအုပ်နှင့် မြည်းစုသုံးဆယ်၊ နွားစုငါးဆယ်ကို ရွေးယူ၏။
၄၃ သူသည် သိုးများကို ဆယ်ကောင်ခွဲ၍ သိုးတစ်မျိုးစီကို သီးခြားစီခွဲထားလေ၏။ မိမိကျွန်ဆယ်ယောက်လက်သို့ အပ်လေ၏။
၄၄ သင်တို့သည် အချင်းချင်း ဝေးဝေးနေကြလော့။ အစုအဝေးတို့ကြားမှာ နေရာခြားကြလော့။ ဧသောနှင့် သူနှင့်အတူပါသောသူတို့သ

ည် သင်တို့ကို ကြိုဆို၍ သင်တို့သည် အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်အရပ်သို့ သွားသနည်း၊ ဤအရာအလုံးစုံတို့သည် အဘယ်သူ၏ဥစ္စာဖြစ်သနည်းဟု မေးမြန်းလျှင်၊ ငါတို့သည် ယာကုပ်၏ ကျွန်ဖြစ်ကြပါ၏။ ဧသောနှင့် ငြိမ်သက်စွာ တွေ့ဆုံရန် ရောက်လာကြပါ၏။ ယာကုပ်သည်လည်း ငါတို့နောက်သို့ လိုက်လာပါသည်ဟု ပြောကြလော့။

၄၅ ငါတို့ရှေ့မှာရှိသောအရာသည် ယာကုပ်မှ သူ့အစ်ကိုဧသောထံသို့ ပေးပို့သော လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။

၄၆ သူတို့က သူ့အစ်ကိုကိုတွေ့ဖို့ သူ့မျက်နှာကိုမြင်ဖို့ ဘာလို့ မင်းတို့နောက်မှာ နောက်ကျနေတာလဲလို့ မေးကြရင်၊ သူက ငါတို့နောက်မှာ သူ့အစ်ကိုကိုတွေ့ဖို့ ဝမ်းသာအားရ လိုက်လာတယ်လို့ ပြောရမယ်။ သူက သူ့ဆီသွားတဲ့လက်ဆောင်နဲ့ သူ့ကို ချော့မော့ပေးမယ်။ ပြီးရင် သူ့မျက်နှာကို ငါမြင်ရလိမ့်မယ်။ ငါ့ဆီကနေ လက်ခံကောင်းလက်ခံလိမ့်မယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့။

၄၇ ထိုလက်ဆောင်အလုံးစုံကို သူ၏ကျွန်တို့လက်သို့ လွှဲပြောင်းပေး၍ ထိုနေ့၌ သူ့ရှေ့မှာ သွားလေ၏။ သူသည် ထိုညဉ့်တွင် ယာဗုတ်ချောင်းကမ်းနား၌ သူ၏တပ်များနှင့်အတူ အိပ်လေ၏။ ညဉ့်အချိန်၌ ထ၍ မိမိမယားများ၊ ကျွန်များ၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှတို့ကို ခေါ်၍ ထိုညဉ့်တွင် ယာဗုတ်ချောင်းရေတိမ်ပိုင်းကို ကူးလေ၏။

၄၈ ယာကုပ်သည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားသောအခါ၊ ယာကုပ်သည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်လေ၏။ လူတယောက်သည် သူနှင့်တွေ့၍ ထိုညဉ့်တွင် မိုးလင်းသည်အထိ သူနှင့်လုံးထွေးလေ၏။ သူနှင့်လုံးထွေးသောကြောင့် ပေါင်ရိုးပြုတ်လေ၏။

၄၉ မိုးသောက်သောအခါ ထိုသူသည် ယာကုပ်ကို ထိုအရပ်၌ထားခဲ့၍၊ ကောင်းကြီးပေး၍ ထွက်သွားလေ၏။ ယာကုပ်သည် မိုးသောက်သောအခါ ချောင်းကိုဖြတ်ကူး၍ ပေါင်ပေါ်မှာ ရပ်နေ၏။

၅၀ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြီးသည်နှင့် နေထွက်သောအခါ၊ သိုးနွားများနှင့် သားသမီးများရှိရာသို့ ရောက်လေ၏။

၅၁ သူတို့သည် မွန်းတည့်ချိန်တိုင်အောင် ခရီးသွားကြ၍၊ သွားစဉ်တွင် လက်ဆောင်သည် သူတို့ရှေ့မှာ ရောက်သွားလေ၏။

၅၂ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် မျှော်ကြည့်၍၊ ဧသောသည် အဝေး၌ရှိလျက်၊ လူလေးရာခန့်နှင့်အတူ လာနေသည်ကို မြင်လျှင်၊ ယာကုပ်သည် မိမိအစ်ကိုကို အလွန်ကြောက်လေ၏။

၅၃ ယာကုပ်သည် အလျင်အမြန် မိမိသားသမီးများကို မယားငယ်၊ ကျွန်မတို့အား ခွဲဝေပေး၏။ သမီးဒိနကိုလည်း သေတ္တာထဲ၌ ထည့်ပြီးမှ ကျွန်တို့လက်သို့ အပ်လေ၏။

၅၄ သူသည် အစ်ကိုနှင့်တွေ့ဆုံရန် သားသမီးများနှင့် ဇနီးများရှေ့မှ ဖြတ်သွား၍ မြေပေါ်သို့ ဦးညွတ်လေ၏။ အစ်ကိုထံသို့ ချဉ်းကပ်သည်အထိ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဦးညွတ်လေ၏။ ဘုရားသခင်သည် ယာကုပ်အား ဧသောနှင့် သူ၏လူများရှေ့တွင် မျက်နှာသာပေးတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဘုရားသခင်သည် ယာကုပ်၏ဆုတောင်းချက်ကို ကြားတော်မူ၏။

၅၅ ယာကုပ်၏ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုသည် သူ၏ညီ ဧသောအပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား၊ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းကင်တမန်တို့သည် ဧသောအား ပြုခဲ့သောအမှုများကြောင့် ဧသောသည် ယာကုပ်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ ယာကုပ်အပေါ် ဧသော၏အမျက်သည် ကျေးဇူးပြုခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

၅၆ ယာကုပ်သည် သူ့ထံသို့ ပြေးလာသည်ကို ဧသောမြင်လျှင်၊ ဧသောသည်လည်း သူ့ထံသို့ ပြေး၍ ဖက်လေ၏။ ယာကုပ်၏လည်ပင်းကို ဖက်၍ နမ်းလျက် ငိုကြွေးကြ၏။

၅၇ ဧသောနှင့်အတူ လိုက်လာသောသူတို့၏ စိတ်နှလုံးထဲတွင် ဘုရားသခင်သည် ယာကုပ်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ကရုဏာတရားကို ပေးသနားတော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည်လည်း ယာကုပ်ကို နမ်း၍ ပွေ့ဖက်ကြ၏။

၅၈ ဧသော၏သား ဧလိဖတ်သည် ယာကုပ်ကိုကြောက်ရွံ့သောကြောင့်၊ သူ၏ညီအစ်ကိုလေးယောက်နှင့်အတူ ငိုကြွေး၍ သူ့ကိုနမ်း၍ ပွေ့ဖက်ကြ၏။

၅၉ ဧသောသည် မော့ကြည့်၍၊ မိန်းမတို့သည် မိမိတို့၏ သားသမီးများ၊ ယာကုပ်၏ သားသမီးများနှင့်အတူ ယာကုပ်နောက်မှ လိုက်လာ၍ ဧသောထံသို့ လမ်း၌ ဦးညွှတ်ကြသည်ကို မြင်လေ၏။

၆၀ ဧသောကလည်း၊ ငါ့ညီ၊ သင်နှင့်အတူ ဤသူတို့သည် အဘယ်သူနည်း။ သူတို့သည် သင်၏သားသမီးများလော၊ သင်၏ကျွန်များလောဟု မေးလျှင်၊ ယာကုပ်က၊ ဘုရားသခင်သည် ကိုယ်တော်၏ကျွန်အား ပေးသနားတော်မူသော အကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများပါသည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၆၁ ယာကုပ်သည် ဧသောနှင့် သူ၏လူတို့အား စကားပြောနေစဉ်တွင် ဧသောသည် တပ်တစ်ခုလုံးကို ကြည့်ရှု၍၊ မနေ့က ငါတွေ့သော တပ်တစ်ခုလုံးကို အဘယ်ကရသနည်းဟု မေးလျှင်၊ ယာကုပ်က၊ အကျွန်ုပ်သခင်၏စိတ်တော်နှင့်တွေ့စေခြင်းငှာ၊ ဘုရားသခင်သည် ကိုယ်တော်၏ကျွန်အား ကျေးဇူးပြုတော်မူသောကြောင့်၊ ပေးသနားတော်မူပါဟု ပြန်ပြော၏။

၆၂ လက်ဆောင်သည် ဧသောရှေ့သို့ ရောက်လာ၍၊ ယာကုပ်သည် ဧသောအား၊ အကျွန်ုပ်၏သခင်ထံသို့ ယူခဲ့သော လက်ဆောင်ကို ယူခဲ့ပါဟု တိုက်တွန်းလျှင်၊ ဧသောက၊ အကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်ကား အဘယ်နည်း။ သင်၏ဥစ္စာကို သင်၌ သိမ်းဆည်းထားပါဟု ဆိုလေ၏။

၆၃ ယာကုပ်ကလည်း၊ သင်၏မျက်နှာကို ငါမြင်ရသောကြောင့်၊ သင်သည် ငြိမ်ဝပ်စွာ အသက်ရှင်သေးသည်ဖြစ်၍၊ ဤအရာအလုံးစုံကို ပေးရမည်အကြောင်း ငါ၌ တာဝန်ရှိသည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၆၄ ဧသောသည် လက်ဆောင်ကို မယူလိုဘဲ ယာကုပ်အား၊ အကျွန်ုပ်သခင်၊ ယခု ကိုယ်တော်၏စိတ်တော်နှင့် တွေ့ပါက၊ အကျွန်ုပ်၏လက်ဆောင်ကို အကျွန်ုပ်လက်မှ ခံယူတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ဘုရားသခင်နှင့်တူသော မျက်နှာကို အကျွန်ုပ်မြင်ရသကဲ့သို့ ကိုယ်တော်၏မျက်နှာကို အကျွန်ုပ်မြင်ရပါ၏ဟု လျှောက်လျှင်၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်ကို နှစ်သက်တော်မူသောကြောင့်၊

၆၅ ဧသောသည် လက်ဆောင်ကိုယူ၍၊ ယာကုပ်သည် အလွန်အတင်းအကျပ်ပြုသောကြောင့်၊ ငွေ၊ ရွှေနှင့် ဗဒေလီယမ်ကိုလည်း ပေး၏။

၆၆ ဧသောသည် တပ်ထဲမှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ခွဲဝေပေးပြီး ဌားလာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို တစ်ဝက်ပေးပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကို သားတွေလက်ထဲ အပ်လိုက်တယ်။

၆၇ ငွေ၊ ရွှေနှင့် ဗဒေလီယမ်တို့ကို သားအကြီး ဧလိဖတ်လက်၌ အပ်ပေးသောအခါ၊ ဧသောက ယာကုပ်အား၊ ငါတို့သည် သင်နှင့်အတူ နေပါရစေ။ သင်သည် ငါ့နေရာသို့ ရောက်၍ အတူနေမည်အကြောင်း၊ သင်နှင့်အတူ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်သွားပါမည်ဟုဆို၏။

၆၈ ယာကုပ်ကလည်း၊ အစ်ကိုအား ကျွန်ုပ်၏သခင် မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ပြုပါမည်။ သို့သော် သူငယ်တို့သည် နူးညံ့သည်ကို၎င်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူပါသော သိုးနွားများနှင့် သားငယ်များသည် ဖြည်းဖြည်းသွားသည်ကို၎င်း သခင်သိတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် အလျင်အမြန်သွားလျှင် အားလုံးသေကြလိမ့်မည်၊ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှင့် မောပန်းခြင်းကို ကိုယ်တော်သိတော်မူ၏။

၆၉ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သခင်သည် ကိုယ်တော်၏ကျွန်ရှေ့မှာ ကြွတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်သည် စိရပြည်၊ အကျွန်ုပ်သခင်၏နေရာသို့ ရောက်သည်အထိ သားသမီးများနှင့် သိုးစုတို့၏အကျိုးအတွက် ဖြည်းဖြည်းသွားပါမည်။

၇၀ ဧသောကလည်း၊ လမ်းခရီး၌ သင့်ကို ကြည့်ရှုပြုစု၍၊ သင်၏ပင်ပန်းခြင်းနှင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ထမ်းစေခြင်းငှာ ငါနှင့်အတူ ပါသော လူအချို့ကို သင့်ထံသို့ ငါထားခဲ့မည်ဟု ဆိုလျှင်၊ ယာကုပ်က၊ အကျွန်ုပ်သခင်၊ ကိုယ်တော်၏စိတ်တော်နှင့် တွေ့လိုပါက အဘယ်အရာ လိုအပ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။

၇၁ သင်ပြောသည့်အတိုင်း စိရပြည်သို့ ငါလာ၍ သင်နှင့်အတူ နေထိုင်မည်။ သို့ပြုလျှင် သင်၏လူမျိုးနှင့်အတူ လိုက်သွားလော့။ ငါသည် သင့်နောက်သို့ လိုက်မည်။

၇၂ ယာကုပ်သည် ဧသောနှင့် သူ၏လူများကို သူ့ထံမှ နှင်ထုတ်လို၍၊ နောက်မှ ယာကုပ်သည် မိမိအဘ၏အိမ်၊ ခါနာန်ပြည်သို့ သွားစေခြင်းငှါ၊ ဧသောအား ဤသို့ပြော၏။

၇၃ ဧသောသည် ယာကုပ်၏စကားကို နားထောင်၍၊ ဧသောသည် မိမိနှင့်အတူ ပါလာသော လူလေးရာနှင့်အတူ စိရပြည်သို့ ခရီးသွား၍ ပြန်လေ၏။ ထိုနေ့၌ ယာကုပ်သည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှနှင့်တကွ ခါနာန်ပြည်စွန်းသို့ သွား၍ ထိုပြည်၌ အတော်ကြာနေလေ၏။

အခန်း ၃၃

၁ ထိုနောက်မှ ယာကုပ်သည် ထိုပြည်၏ နယ်နိမိတ်မှ ထွက်သွား၍၊ ခါနာန်ပြည်၌ရှိသော ရှေခင်မြို့တည်းဟူသော ရှာလင်ပြည်သို့ ရောက်လျှင်၊ ထိုမြို့ရှေ့မှာ အိပ်လေ၏။

၂ ထိုပြည်သား ဟာမော်၏သားများထံမှ ထိုလယ်ကွက်တစ်ကွက်ကို ငါးရှယ်ကယ်ဖြင့် ဝယ်ယူလေ၏။

၃ ယာကုပ်သည် ထိုအရပ်၌ အိမ်တစ်လုံးကို ဆောက်၍ တဲကိုဆောက်၏။ တိရစ္ဆာန်များအဘို့ တဲများကိုလည်း ဆောက်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်ကို သုကုတ်ဟု မှည့်ခေါ်လေ၏။

၄ ယာကုပ်သည် သုကုတ်မြို့၌ တစ်နှစ်နှင့် ခြောက်လ နေလေ၏။

၅ ထိုအချိန်တွင် ထိုပြည်သား အမျိုးသမီးအချို့သည် ရှေခင်မြို့သို့ မြို့သူမြို့သားများ၏ သမီးများနှင့်အတူ ကခုန်၍ ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ရန် သွားကြ၏။ သူတို့ ထွက်သွားသောအခါ ယာကုပ်၏ ဇနီးများဖြစ်သော ရာခေလနှင့် လေအာတို့သည်လည်း မြို့သူမြို့သားများ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ကြည့်ရှုရန် သွားကြလေ၏။

၆ ယာကုပ်၏သမီး ဒိနသည်လည်း သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွား၍ မြို့သူမြို့သားတို့ကို မြင်လေ၏။ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့သည် သူတို့၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သူတို့အနားမှာ ရပ်နေကြ၏။ မြို့သူမြို့သား အကြီးအကဲအပေါင်းတို့သည်လည်း ထိုအရပ်၌ ရှိကြ၏။

၇ ထိုပြည်ကို အစိုးရသော ဟာမော်၏သား ရှေခင်သည်လည်း သူတို့ကိုကြည့်ရှုရန် ထိုအရပ်၌ ရပ်နေ၏။

၈ ရှေခင်မြို့သူမြို့သားတို့ရှေ့မှာ ယာကုပ်၏သမီးဒိနသည် မိမိအမိနှင့်အတူထိုင်နေသည်ကို ရှေခင်မြို့သားတို့မြင်လျှင်၊ ထိုမိန်းမသည် အလွန်နှစ်သက်၏။ ထိုမိန်းမသည် မိမိအဆွေခင်ပွန်းများနှင့် မိမိလူတို့ကို မေးမြန်း၍၊ ဤမြို့၌ ငါမသိသော မိန်းမတို့တွင် ထိုင်နေသော ဤသမီးကား အဘယ်သူ၏သမီးနည်းဟု မေး၏။

၉ သူတို့က၊ ဤသူသည် ဟေဗြဲလူ ဣဇာက်၏သား၊ ယာကုပ်၏သမီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤမြို့၌ ကြာမြင့်စွာနေခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုပြည်သားတို့သည် ဝမ်းမြောက်ခြင်းငှာ ထွက်သွားကြသည်ဟု ကြားသောအခါ၊ သင်သည် မိမိအမိနှင့် အစေခံမများနှင့်အတူ သွားပြီးလျှင်၊ သင်မြင်သည်အတိုင်း သူတို့အလယ်၌ ထိုင်လေ၏။

၁၀ ရှေခင်သည် ယာကုပ်၏သမီး ဒိနကိုမြင်လျှင်၊ သူ့ကိုကြည့်သောအခါ၊ မိမိစိတ်နှလုံးသည် ဒိနကို စွဲလမ်းလေ၏။

၁၁ ထိုသူသည် လူကိုစေလွှတ်၍ ထိုမိန်းမကို အဓမ္မခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဒိနသည် ရှေခင်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ သူ့ကို အဓမ္မဖမ်းဆီး၍ အိပ်စက်လေ၏။ နှိမ့်ချလေ၏။ ထိုအခါ ဒိနသည် သူ့ကို အလွန်ချစ်၍ မိမိအိမ်၌ ထားလေ၏။

၁၂ ထိုသူတို့သည် လာ၍ ယာကုပ်အား ထိုအကြောင်းကို ကြားပြောကြ၏။ ရှေခင်သည် မိမိသမီးဒိနကို ညစ်ညူးစေသည်ကို ယာကုပ်ကြားလျှင်၊ ယာကုပ်သည် မိမိကျွန်တဆယ်နှစ်ယောက်တို့ကို စေလွှတ်၍၊ ရှေခင်အိမ်မှ ဒိနကို ခေါ်ခဲ့လော့။ သူတို့သည် ဒိနကို ထိုအိမ်မှ ခေါ်သွားခြင်းငှာ ရှေခင်အိမ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

၁၃ သူတို့ရောက်လာသောအခါ၊ ရှေခင်သည် မိမိလူတို့နှင့်အတူ သူတို့ထံသို့ ထွက်၍ မိမိအိမ်မှ နှင်ထုတ်လေ၏။ ဒိနထံသို့ လာခွင့်မပြု။ ရှေခင်သည် ဒိနနှင့်အတူ ထိုင်နေ၍ သူတို့ရှေ့မှာ နမ်းရှုပ်ပွေ့ဖက်လေ၏။

၁၄ ယာကုပ်၏ ကျွန်တို့သည်လည်း ပြန်လာ၍ ငါတို့ရောက်သောအခါ၊ သူနှင့် သူ့လူတို့သည် ငါတို့ကို နှင်ထုတ်ကြ၏။ ငါတို့မျက်မှောက်၌ ဒိနကို ဤကဲ့သို့ပြုလေ၏ဟု ကြားပြောကြ၏။

၁၅ ယာကုပ်သည် ရှေခင်သည် မိမိသမီးကို ညစ်ညူးစေသည်ကို သိသော်လည်း၊ သူသည် ဘာမှမပြော၊ မိမိသားတို့သည် လယ်၌ နွားများကို ကျွေးမွေးကြ၏။ သူတို့ပြန်လာသည်တိုင်အောင် ယာကုပ်သည် တိတ်ဆိတ်စွာနေလေ၏။

၁၆ ယာကုပ်သည် မိမိသားတို့အိမ်သို့မရောက်မီ၊ ကျွန်တို့၏သမီးနှစ်ယောက်ကို ရှေခင်အိမ်၌ ဒိနကိုပြုစု၍ သူမနှင့်အတူနေစေခြင်းငှာ စေလွှတ်လေ၏။ ရှေခင်သည် မိမိအဆွေခင်ပွန်းသုံးယောက်ကို မိမိအဘ ပေရက်၏သား ခိဒကိမ်၏သား ဟာမော်ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ ဤမိန်းမကို ငါ့မယားဖြစ်စေခြင်းငှာ ရှာပေးပါဟု မှာလိုက်လေ၏။

၁၇ ဟိဝိအမျိုးသား ခိဒ္ဒကင်၏သား ဟာမော်သည် မိမိသားရှေခင်အိမ်သို့ ရောက်လာ၍ သားရှေ့မှာထိုင်လေ၏။ ဟာမော်က သားရှေခင်အား၊ သင်၏အမျိုးသားသမီးတို့တွင် သင်၏အမျိုးသားမဟုတ်သော ဟေဗြဲအမျိုးသမီးနှင့် စုံဘက်လိုသော မိန်းမတစ်ယောက်မျှ မရှိလောဟု မေးလျှင်၊

၁၈ ရှေခင်ကလည်း၊ ထိုမိန်းမတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ငါ့အဘို့ဝယ်ရမည်။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ငါ့ရှေ့၌ ချစ်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ဟာမော်အား ပြန်ပြော၏။ ဟာမော်သည်လည်း သားတော်၏စကား

ကို နားထောင်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သားတော်သည် အလွန်ချစ်အပ်သောသူဖြစ်၏။

၁၉ ဟာမော်သည် ထိုအမှု၌ ယာကုပ်နှင့် ဆွေးနွေးခြင်းငှာ ထွက်သွား၏။ သားတော်ရှေခင်အိမ်မှ ထွက်၍ ယာကုပ်ထံသို့ မရောက်မီ၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဟာမော်၏သားရှေခင်ပြုသော အမှုကို ကြားလျှင် တောအရပ်မှ ရောက်လာကြ၏။

၂၀ ထိုယောကျ်ားတို့သည် မိမိတို့၏ညီမအတွက် အလွန်ဝမ်းနည်းကြသဖြင့် မိမိတို့၏တိရစ္ဆာန်များကို စုရုံးချိန်မတိုင်မီ ဒေါသတကြီးဖြင့် အိမ်ပြန်လာကြ၏။

၂၁ သူတို့သည် လာ၍ မိမိတို့အဘရှေ့မှာ ထိုင်ကြလျှင်၊ အမျက်ထွက်၍ ဤသူနှင့် သူ၏အိမ်သူအိမ်သားတို့သည် အသေခံရလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ မြေကြီးတပြင်လုံးကို အစိုးရသောဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် နောနှင့် သူ၏သားသမီးတို့အား၊ လူသည် လုယက်ခြင်း၊ သူ့မယားကို မပြစ်မှားခြင်းငှာ ပညတ်ထားတော်မူ၏။ ယခုမှာ ရှေခင်မြို့သည် ငါတို့နှမနှင့် ဖျက်ဆီး၍ မတရားသောမေထုန်ကို ကျူးလွန်ပြီ။ မြို့သားအပေါင်းတို့တွင် အဘယ်သူမျှ သူ့အား စကားတခွန်းမျှ မပြောကြ။

၂၂ သူပြုခဲ့သောအမှုကြောင့် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းသည် ရှေခင်နှင့် သူ၏ခမည်းတော်အတွက်ငင်း၊ မြို့တစ်မြို့လုံးအတွက်ငင်း စီရင်ခံရမည်ကို သင်သိ၍ နားလည်ပါသည်။

၂၃ ထိုအမှု၌ သူတို့၏အဘရှေ့မှာ ပြောနေကြစဉ်တွင်၊ ရှေခင်၏အဘဟာမော်သည် ယာကုပ်အား မိမိသားဒိနအကြောင်း စကားကို ပြောအံ့သောငှါ လာ၏။ သူသည် ယာကုပ်နှင့် သားတို့ရှေ့မှာ ထိုင်နေ၏။

၂၄ ဟာမော်ကလည်း၊ ငါ့သားရှေခင်၏ဝိညာဉ်သည် သင်တို့သမီးကို အလွန်တောင့်တပါ၏။ သူ့ကို မယားအဖြစ်ပေးစား၍ ငါတို့နှင့်ထိမ်းမြားကြလော့။ သင်တို့သမီးများကို ငါတို့အားပေးစားကြလော့။ ငါတို့သမီးများကို ပေးစားကြလော့။ သင်တို့သည် ငါတိုပြည်၌ ငါတို့နှင့်အတူနေထိုင်၍၊ ငါတို့သည် ထိုပြည်၌ လူမျိုးတမျိုးတည်းဖြစ်ကြလိမ့်မည်။

၂၅ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့၏ပြည်သည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသောကြောင့်၊ သင်တို့သည် ထိုပြည်၌ နေထိုင်၍ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြလော့။ ပိုင်ဆိုင်မှုများကို ရယူကြလော့။ သင်တို့အလိုရှိသည်အတိုင်း ထိုပြည်၌ ပြုကြလော့။ အဘယ်သူမျှ သင်တို့ကို စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ တားဆီးမည်မဟုတ်။

၂၆ ဟာမော်မင်းသည် ယာကုပ်နှင့် သားတို့အား စကားမပြောဘဲနေလေ၏။ သားတော်ရှေခင်သည် လိုက်လာ၍ သူတို့ရှေ့မှာ ထိုင်နေ၏။

၂၇ ရှေခင်ကလည်း၊ ကိုယ်တော်၏သမီးကို အကျွန်ုပ်အားပေးစားတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်ပြောသမျှအတိုင်း ကျွန်ုပ်ပြုပါမည်။ ယာကုပ်နှင့်သားတို့ရှေ့မှာ အကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာရပါစေသော။

၂၈ ကျွန်ုပ်အား လက်ထပ်လက်ဖွဲ့ငွေနှင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများစွာတောင်းပါ၊ ကျွန်ုပ်ပေးပါမည်။ ကိုယ်တော်ပြောသမျှကို ကျွန်ုပ်ပြုပါမည်။ မည်သူမဆို ကိုယ်တော်၏အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်လျှင် သေရမည်။ ထိုမိန်းမကိုသာ ကျွန်ုပ်အား ဇနီးအဖြစ် ပေးသနားပါ။

၂၉ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့က၊ သင်တို့ပြောသမျှကို ငါတို့သည် သင်တို့အဘို့ ပြုပါမည်ဟု ဟာမော်နှင့် သားတော်ရှေခင်အား လှည့်စား၍ ပြန်ပြောကြ၏။

၃၀ ငါတိုညီမသည် သင့်အိမ်၌ရှိ၏။ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ငါတို့အဘက္ကဓာက်ထံသို့ မစေလွှတ်မချင်း သူ့ကို ဝေးဝေးနေလော့။ သူ၏သဘောတူညီချက်မရှိဘဲ ငါတို့သည် အဘယ်အမှုကိုမျှ မပြုနိုင်။

၃၁ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့အဘ အာဗြဟံ၏ လမ်းစဉ်များကို ကိုယ်တော်သိတော်မူ၏။ သူပြောသမျှကို ငါတို့သည် သင့်အား ပြောပြပါမည်။ သင့်အား မည်သည့်အရာကိုမျှ မထိမ်ဝှက်ပါ။

၃၂ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် ရှေခင်မြို့နှင့် သူ၏အဘအား အကြောင်းပြချက်ရှာ၍ ဤအမှု၌ ရှေခင်မြို့နှင့် သူ၏မြို့ကို အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို တိုင်ပင်ခြင်းငှါ၊ ထိုသို့ပြောကြ၏။

၃၃ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘသည် ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ သူတို့အမြင်၌ ကောင်းသော အကြံရှိ၍ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘသည် အိမ်ပြန်သွားကြ၏။

၃၄ သူတို့ထွက်သွားသောအခါ၊ ယာကုပ်၏သားတို့က၊ ကြည့်ပါ၊ ဤလူဆိုးများနှင့် သူတို့၏မြို့သည် နောနှင့် သူ၏သားသမီးများနှင့် သူတို့နောက်မှ အမျိုးအနွယ်အား ဘုရားသခင်မှာထားတော်မူသောအရာကို လွန်ကျူးသောကြောင့်၊ သေခြင်းတရားသည် သူတို့မြို့အတွက်ဖြစ်သည်ကို ငါတို့သိကြ၏ဟု အဘအား ပြောဆိုကြ၏။

၃၅ ရှေခင်သည် ငါတို့နှမ ဒိနကို ညစ်ညူးစေ၍ ဤအမှုကို ပြုသောကြောင့်လည်း၊ ငါတို့တွင် ထိုကဲ့သို့သော ယုတ်မာမှုကို ဘယ်သောအခါမှ မပြုလုပ်ရ။

၃၆ ယခု သင်သည် အဘယ်သို့ပြုမည်ကို သိရှိကြည့်ရှုလော့။ ဤမြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့ကို သတ်ခြင်းငှာ သူတို့ကို အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို တိုင်ပင်လော့။ အကြောင်းပြချက်ကို မေးမြန်းလော့။

၃၇ ရှိမုန်ကလည်း၊ သင်တို့အဘို့ သင့်လျော်သော အကြံဉာဏ်ဟူမူကား၊ ငါတို့သည် အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံသကဲ့သို့၊ သူတို့တွင် ယောကျ်ားတိုင်း အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံစေခြင်းငှာ ပြောကြလော့။ သူတို့သည် ဤသို့မပြုလိုလျှင်၊ ငါတို့သမီးကို သူတို့ထံမှ ယူ၍ ထွက်သွားမည်ဟု ပြောဆို၏။

၃၈ သူတို့သည် ဤသို့ပြုရန် သဘောတူပြီး ပြုမည်ဆိုလျှင်၊ သူတို့သည် နာကျင်စွာ နစ်မြုပ်သွားသောအခါ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းသူတစ်ဦးအပေါ်သို့ ကျရောက်သကဲ့သို့ ငါတို့၏ ဓားများဖြင့် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်၍၊ သူတို့အထဲမှ အမျိုးသားတိုင်းကို ငါတို့ သတ်ပစ်မည်။

၃၉ ရှိမုန်၏ အကြံဉာဏ်ကို သူတို့ နှစ်သက်၍ ရှိမုန်နှင့် လေဝိတို့သည် အကြံအစည်ရှိသည်အတိုင်း သူတို့အား ပြုရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၄၀ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘ ဟာမော်တို့သည် ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့ထံသို့ ပြန်လာ၍၊ ဒိနအကြောင်း ပြောကြလော့။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အဘယ်သို့ ပြန်ပြောမည်ကို နားထောင်ကြ၏။

၄၁ ယာကုပ်၏သားတို့က၊ ငါတို့သည် ငါတို့အဘက္ကဓာက်အား ကိုယ်တော်၏စကားအလုံးစုံတို့ကို ပြောပြ၍၊ သင်၏စကားသည် နှစ်သက်စေ၏ဟု သူတို့အား လှည့်စားပြောဆိုကြ၏။

၄၂ သူက ငါတို့အား ဤသို့ပြော၏။ သူ့အဘအာဗြဟံသည် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို အစိုးရတော်မူသော ဘုရားသခင်ထံတော်၌ သူ့အားမှာထားတော်မူပြီ။ မိမိအမျိုးမဟုတ်သောသူသည် မိမိသမီးတို့ကို ယူလိုလျှင်၊ ငါတို့သည် အရေဖျားလှီးခြင်းခံရသကဲ့သို့၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို

အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံစေ။ ထိုအခါ ငါတို့သည် သမီးကို သူ့အား မယားဖြစ်စေခြင်းငှာ ပေးစားရကြမည်ဟု ငါတို့အား မိန့်တော်မူ၏။
၄၃ ယခုမှာ ငါတို့အဘ မိန့်တော်မူသောအကျင့်ရှိသမျှတို့ကို ငါတို့သည် သင်တို့အား ကြားပြောကြပြီ။ ငါတို့သမီးကို အရေဖျားလှီးခြင်းကို မခံသောသူအား ပေးစားခြင်းငှာ၊ ငါတို့သည် မပြုနိုင်။ ထိုသို့ပြုခြင်းသည် ငါတို့အဘို့ ရှက်ဖွယ်သောအမှု ဖြစ်၏။
၄၄ သို့ရာတွင် သင်တို့သည် ငါတို့စကားကို နားထောင်၍ ငါတို့ကဲ့သို့ သင်တို့နှင့်ဆိုင်သော ယောက်ျားအပေါင်းတို့ကို အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံမည်ဆိုလျှင်၊ ငါတို့သမီးကို သင်တို့အားပေးစား၍၊ သင်တို့၏သမီးများကိုလည်း ယူ၍၊ သင်တို့တွင် နေထိုင်၍၊ သင်တို့မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း လူမျိုးတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။
၄၅ ငါတို့မှာထားသောအတိုင်း ယောက်ျားတိုင်း အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံစေခြင်းငှာ၊ သင်တို့သည် ငါတို့စကားကို နားမထောင်လျှင်၊ ငါတို့သည် သင်တို့ထံသို့လာ၍ ငါတို့သမီးကို ယူ၍ ထွက်သွားပါမည်။
၄၆ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘဟာမော်တို့သည် ယာကုပ်သားတို့၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ ထိုစကားကို သူတို့သည် အလွန်နှစ်သက်ကြ၏။ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘဟာမော်တို့သည် ယာကုပ်သားတို့၏ အလိုဆန္ဒကို အလျင်အမြန်ပြုကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ရှေခင်သည် ဒိနကို အလွန်ချစ်၍ သူ့ကို စွဲလန်းသောကြောင့်ဖြင့်၊
၄၇ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘ ဟာမော်တို့သည် မြို့တံခါးသို့ အလျင်အမြန်သွား၍ မြို့သားယောက်ျားအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေပြီးလျှင်၊ ယာကုပ်၏သားတို့၏ စကားများကို ပြောကြ၏။
၄၈ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယာကုပ်၏သားဖြစ်သော ဤလူတို့ထံသို့ ရောက်လာ၍၊ သူတို့၏သမီးအကြောင်းကို သူတို့အား ပြောဆိုပြီးလျှင်၊ သူတို့သည် ငါတို့အလိုအတိုင်း ပြုကြလိမ့်မည်။ ငါတို့ပြည်သည် သူတို့အတွက် ကျယ်ဝန်း၍ သူတို့သည် ထိုပြည်၌ နေထိုင်၍ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြလိမ့်မည်။ ငါတို့သည် လူမျိုးတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ ငါတို့သည် သူတို့၏သမီးများကို ယူ၍ ငါတို့သမီးများကို သူတို့အား မယားအဖြစ် ပေးစားမည်။
၄၉ သို့သော် ဤလူတို့သည် ဤအရာကို လုပ်ဆောင်ရန် သဘောတူကြမည်မှာ၊ သူတို့၏ဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ငါတို့တွင်ရှိသော ယောက်ျားတိုင်းသည် အရေဖျားလှီးခြင်းခံသကဲ့သို့ အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံရမည်။ ငါတို့သည် သူတို့၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံယူပြီးသောအခါ၊ သူတို့သည် သူတို့၏တိရစ္ဆာန်များ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုများနှင့်တကွ ငါတို့အလယ်တွင် နေထိုင်ကြလိမ့်မည်။ ငါတို့သည်လည်း သူတို့နှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်ကြလိမ့်မည်။
၅၀ မြို့သားအပေါင်းတို့သည် ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘ ဟာမော်တို့၏ စကားကို ကြားသောအခါ၊ မြို့သားအပေါင်းတို့သည် ထိုအဆိုကို သဘောတူကြ၏။ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘ ဟာမော်တို့သည် တိုင်းပြည်၏ မင်းသားများဖြစ်သောကြောင့် အလွန်လေးစားခံရကြ၏။
၅၁ နောက်တစ်နေ့တွင် ရှေခင်နှင့် သူ၏ဖခင် ဟာမော်တို့သည် နံနက်စောစောထ၍ မြို့သားယောက်ျားအပေါင်းတို့ကို မြို့လယ်၌ စုဝေးစေပြီးလျှင်၊ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ခေါ်၍ ထိုနေ့နှင့် နောက်တစ်နေ့၌ မိမိတို့နှင့်ဆိုင်သော ယောက်ျားအပေါင်းတို့ကို အရေဖျားလှီးခြင်းကို ပေးကြ၏။
၅၂ သူတို့သည် ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘ ဟာမော်၊ ရှေခင်၏ညီအစ်ကို ငါးယောက်တို့ကို အရေဖျားလှီးခြင်းကို ပေးကြ၏။ ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့သည် ထ၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဤအမှုသည် ရှေခင်မြို့ကို ထာဝရဘုရားထံတော်မှ လာသတည်း။ ထာဝရဘုရားသည် ရှေခင်မြို့ကို ယာကုပ်၏သားနှစ်ယောက်လက်သို့ အပ်တော်မူမည်အကြောင်း ရှိမောင်၏အကြံအစည်သည် ထာဝရဘုရားထံတော်မှ လာသတည်း။

အခန်း ၃၄

၁ အရေဖျားလှီးခြင်းကို ခံသော ယောက်ျားပေါင်းကား ခြောက်ရာလေးဆယ်ငါးယောက်၊ ကလေးနှစ်ရာလေးဆယ်ခြောက်ယောက် ရှိကြ၏။
၂ ဟာမော်၏အဘ ပေရက်၏သား ခိဒ္ဒကင်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုခြောက်ယောက်တို့သည် ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘ ဟာမော်၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ၊ သူတို့သည်လည်း အရေဖျားလှီးခြင်းကို မခံဘဲနေကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ယာကုပ်၏သားတို့၏ ဆုံးမစကားကို ရွံရှာကြ၏။ မြို့သားတို့သည် သူတို့၏စကားကို နားမထောင်သောကြောင့် သူတို့၏အမျက်ထွက်ကြ၏။
၃ ဒုတိယနေ့ညနေခင်းတွင် သူတို့၏မိခင်များသည် ရှေခင်နှင့် သူ၏ဖခင်ဟာမော်ထံမှုငင်း၊ မြို့သားတို့ထံမှုငင်း ဝှက်ထားသောကြောင့် အရေဖျားလှီးခြင်းမခံရသေးသော ကလေးငယ်ရှစ်ယောက်ကို သူတို့တွေ့ကြ၏။
၄ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘ ဟာမော်တို့သည် သူတို့ကို အရေဖျားလှီးခြင်းခံစေခြင်းငှာ ခေါ်လာစေခြင်းငှာ စေလွှတ်သောအခါ၊ ခိဒကိမ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုခြောက်ယောက်တို့သည် ထားဖြင့် သူတို့ကို ပြေး၍ သတ်ခြင်းငှာ ရှာကြံကြ၏။
၅ သူတို့သည် ရှေခင်နှင့် သူ၏ဖခင် ဟာမော်ကိုလည်း သတ်ရန် ကြိုးစားကြပြီး ဤကိစ္စကြောင့် သူတို့နှင့်အတူ ဒိနကို သတ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။
၆ သူတို့က၊ သင်တို့သည် အဘယ်သို့ပြုသောအမှုနည်း။ သင်တို့ညီအစ်ကို ခါနာန်အမျိုးတို့၏ သမီးတို့တွင်၊ သင်တို့မသိသော ဟေဗြဲလူတို့၏ သမီးတို့ကို ယူ၍ သင်တို့ဘိုးဘေးများ မမှာထားဘူးသော ဤအမှုကို ပြုလိုသော မိန်းမတယောက်မျှ မရှိလောဟု မေးကြ၏။
၇ သင်ပြုခဲ့သော ဤအမှုအားဖြင့် အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု သင်ထင်သလော။ မနက်ဖြန်လာ၍ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သင့်အား မေးမြန်းမည့် သင်၏ညီအစ်ကို ခါနာန်လူတို့အား ဤအမှု၌ သင်မည်သို့ပြန်ပြောမည်နည်း။
၈ သင်၏လုပ်ရပ်သည် သူတို့ရှေ့တွင် တရားမျှတပြီး ကောင်းမွန်သောပုံမပေါ်ပါက၊ ကျွန်ုပ်တို့၏အသံများကို နားမထောင်ဘဲ သင်၏အသက်အတွက် ဘာလုပ်မည်နည်း။
၉ ထိုပြည်သားတို့နှင့် သင်၏ညီအစ်ကို၊ ဟာမအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သင်၏လုပ်ရပ်ကို ကြားလျှင်၊
၁၀ ရှေခင်နှင့် သူ၏ဖခင် ဟာမော်မှစ၍ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့သည် ဟေဗြဲအမျိုးသမီးတစ်ဦးကြောင့်၊ သူတို့မသိသော၊ သူတို့၏ဘိုးဘေးများ မမိန့်မှာထားသောအရာကို ပြုကြ၏။ သို့ပြုလျှင်၊ သင်သည် ခါနာန်ပြည်သားဖြစ်သော သင်၏ညီအစ်ကိုများရှေ့တွင် သင်၏ရှက်ကြောက်ခြင်းကို အဘယ်အရပ်သို့ ဝှက်ထားမည်နည်း။

၁၁ ထို့ကြောင့် ယခု သင်တို့ပြုသော ဤအရာကို ငါတို့သည် မခံနိုင်၊ ငါတို့ဘိုးဘေးများ မမှာထားခဲ့သော ဤထုံးပိုးကို ငါတို့လည်း မခံနိုင်။

၁၂ ကြည့်ပါ၊ မနက်ဖြန်တွင်၊ ငါတို့သည် သွား၍ ငါတို့၏ ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့၊ ထိုပြည်၌ နေထိုင်သော ခါနာန်အမျိုးသား ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေမည်၊ သင်တို့ သို့မဟုတ် သူတို့ထံမှ အကြွင်းအကျန် မကျန်ရှိစေရန် ငါတို့အားလုံး လာ၍ သင်တို့ကိုရင်း၊ သင်တို့ကိုရင်း ကိုးစားသောသူအပေါင်းတို့ကိုရင်း ရိုက်နှက်မည်။

၁၃ ဟာမော်မင်းနှင့် သားတော်ရှေခင်မှစ၍ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့သည် ခိဒကိမ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့၏ စကားကို ကြားသောအခါ၊ ထိုစကားကြောင့် မိမိတို့အသက်ဘေးကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ မိမိတို့ပြုသောအမှုများအတွက် နောင်တရကြ၏။

၁၄ ရှေခင်နှင့် သူ၏အဘ ဟာမော်တို့သည် သူတို့၏အဘ ခိဒကမ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများကို ပြန်ပြောလျှင်၊ သင်တို့ ငါတို့အား ပြောသော စကားရှိသမျှသည် မှန်၏။

၁၅ ယခုတွင် ငါတို့ဘိုးဘေးများ မမှာထားသောအရာကို ဟေဗြဲလူတို့၏ မေတ္တာကြောင့် ငါတို့ပြုခဲ့သည်ဟု မပြောကြနှင့်၊ သင်တို့စိတ်နှလုံး၌လည်း မထင်မှတ်ကြနှင့်။

၁၆ ဒါပေမဲ့ ဒီအခြေအနေမရှိဘဲ သူတို့ရဲ့သမီးကို ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ ငါတို့ရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆန္ဒမရှိဘူးဆိုတာကို ငါတို့မြင်တွေ့ခဲ့ရလို့၊ သူတို့ဆီက ငါတို့ရဲ့ဆန္ဒကို ရအောင်လုပ်ဖို့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း သူတို့စကားကို နားထောင်ခဲ့တယ်။

၁၇ ငါတို့သည် သူတို့ထံမှ တောင်းဆိုမှုကို ရရှိသောအခါ၊ ငါတို့သည် သူတို့ထံသို့ ပြန်သွား၍ သင်ပြောသည့်အတိုင်း သူတို့အား ပြုပါမည်။

၁၈ ထို့ကြောင့် ငါတို့၏ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာလာပြီး ခွန်အားပြန်ရှိလာသည်အထိ စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုပေးကြပါရန် တောင်းပန်ပါ၏။ ထို့နောက် ငါတို့သည် သူတို့ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်၍ သင်တို့၏စိတ်နှလုံးနှင့် ငါတို့၏စိတ်နှလုံး၌ရှိသမျှကို သူတို့အပေါ်၌ ပြုကြပါမည်။

၁၉ ယာကုပ်၏သမီး ဒိနသည် ခိဒကိမ်နှင့် သူ့ညီအစ်ကိုတို့ ပြောဆိုသော စကားအလုံးစုံတို့ကိုရင်း၊ ဟာမော်နှင့် သူ့သား ရှေခင်မှစ၍ သူတို့မြို့သူမြို့သားတို့ ပြန်ပြောသော စကားအလုံးစုံတို့ကိုရင်း ကြားလေ၏။

၂၀ ထိုအခါ သူမသည် ရှေခင်အိမ်၌ သူမကို ကြည့်ရှုပြုစုစေခြင်းငှာ အဘစေလွှတ်သော ကျွန်မတယောက်ကို အလျင်အမြန်စေလွှတ်၍၊ ယာကုပ်၏အဘနှင့် အစ်ကိုများထံသို့ စေလွှတ်လျက်၊

၂၁ ခိဒ္ဒကိမ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့သည် သင်တို့အကြောင်း ဤသို့အကြံပေး၍၊ ဟာမော်မင်း၊ ရှေခင်မြို့သားတို့နှင့် မြို့သူမြို့သားတို့သည်လည်း ဤသို့ ပြန်ပြောကြ၏။

၂၂ ယာကုပ်သည် ထိုစကားများကိုကြားသောအခါ၊ အမျက်ထွက်၍၊ သူတို့ကို အမျက်ထွက်လေ၏။

၂၃ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့က၊ မြေကြီးတပြင်လုံးကို အစိုးရသော ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ နက်ဖြန်နေ့ ဤအချိန်ရောက်လျှင်၊ မြို့တမြို့လုံး၌ လူမကျန်ကြွင်းရဟု ကျိန်ဆိုကြ၏။

၂၄ အရေဖျားလှီးခြင်း မခံသော လူငယ်နှစ်ဆယ်တို့သည် ပုန်းအောင်းနေကြ၍၊ ထိုလူငယ်တို့သည် ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် ထိုလူငယ် ၁၈ ယောက်ကို သတ်ကြ၏။ နှစ်ယောက်တို့သည် သူတို့ထံမှ ထွက်ပြေး၍ မြို့ထဲ၌ရှိသော ထုံးတွင်းအချို့သို့ ထွက်ပြေးကြ၏။ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် သူတို့ကို ရှာ၍ မတွေ့ကြ။

၂၅ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် မြို့ထဲမှာ လှည့်လည်သွားလာ၍၊ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့ကို ထားနှင့်သတ်၍ တယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းရ။

၂၆ မြို့အလယ်၌ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းရှိ၍၊ မြို့သူမြို့သားတို့၏ အော်ဟစ်သံသည် ကောင်းကင်သို့တက်၍၊ မိန်းမနှင့် ကလေးအပေါင်းတို့သည် ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးကြ၏။

၂၇ ရှိမောင်နှင့် လေဝိသည် မြို့တစ်မြို့လုံးကို သတ်၍ မြို့တစ်မြို့လုံး၌ ယောကျ်ားတစ်ယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းစေကြ။

၂၈ သူတို့သည် ဟာမော်မင်းနှင့် သားတော်ရှေခင်ကို ထားလက်နက်ဖြင့် သတ်ပြီးလျှင်၊ ဒိနကို ရှေခင်အိမ်မှ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ထိုအရပ်မှ ထွက်သွားကြ၏။

၂၉ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သွား၍ပြန်လာသောအခါ၊ အသေကောင်တို့ကိုတွေ့၍ မြို့၌ရင်း၊ လယ်၌ရင်းရှိသော သူတို့၏ဥစ္စာရှိသမျှကို လုယူကြ၏။

၃၀ သူတို့သည် လုယူစဉ်တွင် လူသုံးရာတို့သည် ထ၍ မြေမှုန့်ကို ပစ်ပေါက်၍ ကျောက်ခဲနှင့် ထုကြ၏။ ရှိမောင်သည်လည်း သူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ထားနှင့်သတ်လေ၏။ ရှိမောင်သည်လည်း လေဝိရှေ့မှာ လှည့်၍ မြို့ထဲသို့ ဝင်လေ၏။

၃၁ သူတို့သည် သူတို့၏ သိုး၊ နွား၊ နွားများနှင့် ကျန်ရှိသော မိန်းမများနှင့် သူငယ်များကိုပါ ယူဆောင်သွားပြီး ဤသူအပေါင်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားကာ တံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်သွားကြကာ သူတို့၏ အဘ ယာကုပ်ထံသို့ အားရပါးရ ပြန်လာကြ၏။

၃၂ ယာကုပ်သည် မြို့၌ပြုသမျှကိုရင်း၊ သူတို့ထံမှ လုယူသွားသော ဥစ္စာကိုရင်း မြင်သောအခါ၊ ယာကုပ်သည် သူတို့ကို အလွန်အမျက်ထွက်၍၊ သင်တို့သည် ငါ့ကို အဘယ်သို့ပြုကြသနည်း။ ခါနာန်လူတို့အလယ်၌ ငါသည် ငြိမ်ဝပ်စွာနေ၏။ ထိုပြည်၌နေသော ခါနာန်လူတို့တွင် အဘယ်သူမျှ ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ကြ။

၃၃ ယခုမူကား၊ သင်သည် ထိုပြည်သားတို့တွင်၊ ခါနာန်လူ၊ ဖေရဇိလူတို့တွင် ငါ့ကို ရွံရှာအောင် ပြုပြီ။ ငါသည် လူအနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတို့၏ ညီအစ်ကိုများနှင့် သင်ပြုသောအမှုတို့ကို သူတို့သည် ကြားသောအခါ၊ သူတို့အပေါင်းတို့သည် ငါ့ကို တိုက်၍ သတ်ကြလိမ့်မည်။ ငါနှင့် ငါ့အိမ်သားတို့သည် ဖျက်ဆီးခံရကြလိမ့်မည်။

၃၄ ရှိမောင်၊ လေဝိမှစ၍ သူတို့နှင့်အတူရှိသော ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် အဘယာကုပ်အား ပြန်ပြောလျှင်၊ ငါတို့သည် ဤပြည်၌ နေကြသည်ဖြစ်၍၊ ရှေခင်သည် ငါတို့နှမကို ဤသို့ပြုရမည်လော။ ရှေခင်ပြုသောအမှုအလုံးစုံတို့ကို အဘယ်ကြောင့် တိတ်ဆိတ်စွာနေသနည်း။ သူသည် ငါတို့နှမကို လမ်း၌ရှိသော ပြည့်တန်ဆာကဲ့သို့ ပြုရမည်လော။

၃၅ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် ရှေခင်မြို့မှ သုံ့ပန်းအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွား၍ မသတ်ဘဲ ယောကျ်ားနှင့် မဆက်ဆံသော မိန်းမ ရှစ်ဆယ့်ငါးယောက် ရှိကြ၏။

၃၆ သူတို့တွင် ဗုနအမည်ရှိသော လုပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးပါရှိပြီး ရှိမောင်သည် ထိုမိန်းမနှင့် စုံဘက်လေ၏။ သူတို့သိမ်းယူ၍ မသတ်ဘဲနေသော ယောကျ်ားအရေအတွက်မှာ လေးဆယ့်ခုနစ်ယောက်ရှိ၍၊ ကြွင်းသောသူတို့ကိုလည်း သတ်ကြ၏။

၃၇ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် ရှေခင်မြို့မှ သိမ်းသွားသော လုလင်ယောကျ်ားမိန်းမအပေါင်းတို့သည်၊ ယာကုပ်၏သားမြေးတို့နှင့် သူတို့နောက်၌ နေသောသူတို့၏ သားသမီးတို့၏ ကျွန်ဖြစ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားမြေးတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားသောနေ့တိုင်အောင်၊ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် သိမ်းသွားသော လုလင်ယောကျ်ားမိန်းမအပေါင်းတို့သည်၊ ယာကုပ်၏သားမြေးတို့၏ ကျွန်ဖြစ်ကြ၏။

၃၈ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် မြို့ထဲက ထွက်သွားသောအခါ၊ မြို့၌ ပုန်းအောင်း၍ မြို့သားတို့တွင် မသေဘဲ ကျန်ကြွင်းသော လုလင်နှစ်ယောက်တို့သည် ထကြ၏။ ထိုလုလင်တို့သည် မြို့ထဲသို့ ဝင်၍ လှည့်လည်ကြ၏။ မြို့သည် ယောကျ်ားမရှိ၊ မိန်းမများသာ ငိုကြွေးကြသည်ကို တွေ့ကြ၏။ ထိုလုလင်တို့က၊ ကြည့်ရှုလော့။ ဟေဗြဲအမျိုးသားယာကုပ်၏သားတို့သည် ခါနာန်မြို့တစ်မြို့ကို ယနေ့ဖျက်ဆီး၍ ဤမြို့၌ပြုသော မကောင်းမှုကား ဤအမှုပေတည်း။ ခါနာန်ပြည်တစ်ပြည်လုံး၏ အသက်အန္တရာယ်ကို မကြောက်ကြ။

၃၉ ထိုသူတို့သည် မြို့မှထွက်၍ တာပနက်မြို့သို့ သွားကြ၏။ ထိုမြို့သို့ရောက်သောအခါ၊ တာပနက်မြို့သားတို့အား မိမိတို့၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကိုငင်း၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှေခင်မြို့၌ ပြုသမျှကိုငင်း ပြန်ကြားကြ၏။

၄၀ ထိုသတင်းသည် တာပနက်မင်းကြီးယာရှုပ်ထံသို့ ရောက်၍၊ ထိုလုလင်တို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ ရှေခင်မြို့သို့ လူတို့ကို စေလွှတ်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ရှင်ဘုရင်သည် ထိုအကြောင်းကို မယုံဘဲ၊ ရှေခင်မြို့ကဲ့သို့ ကြီးမားသောမြို့ကို လူနှစ်ယောက်သည် အဘယ်သို့ ဖျက်ဆီးနိုင်မည်နည်း။

၄၁ ယာရှုပ်၏ တမန်တော်တို့သည် ပြန်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့ထဲသို့ ရောက်သောအခါ၊ မြို့သည် ပျက်စီးပါပြီ။ ယောကျ်ားမရှိ၊ ငိုကြွေးသော မိန်းမများသာ ရှိသည်။ သိုးနွားများလည်း မရှိပါ။ မြို့၌ရှိသမျှကို ယာကုပ်၏သားများ ယူသွားကြ၏။

၄၂ ယာရှုပ်သည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် အံ့ဩ၍၊ လူနှစ်ယောက်သည် ဤမျှလောက်ကြီးသော မြို့ကို တယောက်မျှ မဆီးတားနိုင်ဘဲ ဖျက်ဆီးနိုင်ပါမည်လောဟု လျှောက်လေ၏။

၄၃ အကြောင်းမူကား၊ နိမ်ရောဒလက်ထက်မှစ၍ ထိုသို့မဖြစ်စဖူး၊ ရှေးကာလမှစ၍လည်း ထိုသို့မဖြစ်စဖူး။ တာပနက်မင်းကြီး ယာရှုပ်က မိမိလူများအား "ရဲရင့်ကြလော့။ ငါတို့သည် ရဲရင့်သောစိတ်ရှိကြလော့။ ဤဟေဗြဲလူတို့ကို သွား၍ တိုက်မည်။ မြို့၌ပြုသကဲ့သို့ သူတို့ကို ပြုမည်။ မြို့သားတို့၏အမှုကို လက်စားချေမည်။" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄၄ တာပနက်မင်းကြီး ယာရှုပ်သည် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ တိုင်ပင်မှူးမတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီးလျှင်၊ သူ၏ တိုင်ပင်မှူးမတ်တို့က၊ သင်သည် ဟေဗြဲလူတို့ကို တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ရ။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် မြို့တစ်မြို့လုံး၌ ဤအမှုကို လုပ်ဆောင်ရန် တန်ခိုးကြီးရမည်ဟု လျှောက်ကြ၏။

၄၅ သူတို့ထဲက နှစ်ယောက်က မြို့တစ်မြို့လုံးကို ဖျက်ဆီးပြီး ဘယ်သူမှ မခုခံနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့အားလုံး ထပြီး ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မယ်။

၄၆ ငါတို့ပတ်လည်၌ရှိသော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍ သူတို့ကို စုဝေးစေလျှင်၊ ငါတို့သည် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်၍ ယာကုပ်၏သားတို့ကို တိုက်ဖျက်မည်။ ထိုအခါ ကိုယ်တော်သည် သူတို့ကို အောင်နိုင်တော်မူလိမ့်မည်။

၄၇ ယာရှုပ်သည် မိမိတိုင်ပင်မှူးမတ်တို့၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ သူတို့၏ စကားများကို သူနှင့် သူ၏လူများ နှစ်သက်ကြ၏။ တာပနက်မင်းကြီးယာရှုပ်သည် ရှေခင်မြို့နှင့် တာပနက်မြို့ကို ဝန်းရံထားသော အာမောရိမင်းကြီးအပေါင်းတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍၊

၄၈ ငါနှင့်အတူလိုက်၍ ငါ့ကိုကူညီပါ။ ဟေဗြဲလူ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားအပေါင်းတို့ကို ငါတို့သည် ဒဏ်ခတ်၍ မြေကြီးမှ သုတ်သင်ပယ်ရှင်းမည်။ သူသည် ရှေခင်မြို့ကို ဤသို့ပြုခဲ့သည်ကို သင်တို့မသိကြသလော။

၄၉ အာမောရိရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားမြေးတို့သည် ရှေခင်မြို့၌ ပြုသော မကောင်းမှုကို ကြားလျှင်၊ အလွန်အံ့ဩကြ၏။

၅၀ အာမောရိမင်းကြီးခုနစ်ပါးတို့သည် ထားကိုင်ဆောင်သော စစ်သည်တစ်သောင်းခန့်နှင့်အတူ စုဝေး၍၊ ယာကုပ်၏သားတို့ကို တိုက်အံ့သောငှါ လာကြ၏။ အာမောရိမင်းကြီးတို့သည် မိမိသားတို့ကို တိုက်အံ့သောငှါ စုဝေးကြသည်ဟု ယာကုပ်ကြားလျှင်၊ ယာကုပ်သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့၍ စိတ်ပူပန်လေ၏။

၅၁ ထိုအခါ ယာကုပ်က ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့ကို အော်ဟစ်၍ သင်တို့သည် အဘယ်သို့သောအမှုတို့ကို ပြုကြသနည်း။ ခါနာန်အမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို ငါနှင့် ငါ့အိမ်သားတို့ကို ဖျက်ဆီးစေခြင်းငှာ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ညှဉ်းဆဲကြသနည်း။ ငါနှင့် ငါ့အိမ်သားတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ညှဉ်းဆဲကြသနည်း။ ငါသည် ငြိမ်ဝပ်စွာနေ၍ ဤအမှုကို ပြုကြပြီ။ သင်တို့သည်လည်း ငါ့ကို ဤအမှုကို ပြုကြပြီ။ သင်တို့ပြုသောအမှုအားဖြင့် ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ငါ့ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုကြပြီ။

၅၂ ယုဒသည် အဘအား ပြန်ပြောလျှင်၊ ငါ့ညီရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် ရှေခင်မြို့သားအပေါင်းတို့ကို အချည်းနှီးသတ်ကြသလော။ ရှေခင်သည် ငါတို့နှမကို နှိမ့်ချ၍၊ နောဧနှင့် သူ၏သားတို့အား ငါတို့ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တော်ကို လွန်ကျူးသောကြောင့်၊ ရှေခင်သည် ငါတို့နှမကို အဓမ္မခေါ်ဆောင်သွား၍ သူနှင့် မှားယွင်းလေ၏။

၅၃ ရှေခင်မြို့သားတို့သည် ဤမကောင်းမှုအလုံးစုံကိုပြု၍၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်းဟု မေးလျှောက်ခြင်းငှာ သူ့မြို့သားတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ကြ။ ဤအကြောင်းကြောင့် ငါ့ညီအစ်ကိုတို့သည် သွား၍ မြို့ကိုလုပ်ကြံကြ၏။ မြို့သားတို့သည် ငါတို့ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တော်ကို လွန်ကျူးသောကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် မြို့ကို သူတို့လက်သို့ အပ်တော်မူ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ဤအရာအလုံးစုံကို ပြုခြင်းသည် အချည်းနှီးလော။

၅၄ ယခုမူကား၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့သနည်း သို့မဟုတ် စိတ်ဆင်းရဲသနည်း၊ ငါ့ညီအစ်ကိုများကို အဘယ်ကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သနည်း၊ သူတို့၏ အမျက်သည် အဘယ်ကြောင့် ပြင်းထန်သနည်း။

၅၅ ရှေခင်မြို့နှင့် သူ၏လူများကို သူတို့လက်သို့ အပ်တော်မူသော ငါတို့၏ဘုရားသခင်သည် ငါတို့ကိုတိုက်လာသော ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ကို ငါတို့လက်သို့ အပ်တော်မူလိမ့်မည်။ ငါ့အစ်ကိုတို့သည် ရှေခင်မြို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ငါတို့သည်လည်း သူတို့ကို ပြုကြမည်။

၅၆ ယခုတွင် သူတို့အကြောင်း၌ ငြိမ်သက်စွာနေ၍ သင်၏ကြောက်ရွံ့မှုများကို စွန့်ပစ်လော့၊ သို့သော် ငါတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား

ကို ကိုးစားလော့၊ ငါတို့ကို ကူညီရန်နှင့် ကယ်တင်ရန်၊ ငါတို့၏ရန်သူများကို ငါတို့လက်သို့ အပ်နှံရန် ဆုတောင်းလော့။

၅၇ ယုဒသည် မိမိအဘ၏ ကျွန်တစ်ဦးကို ခေါ်၍၊ ငါတို့ကို တိုက်လာသော ရှင်ဘုရင်တို့သည် မိမိတို့ ဗိုလ်ခြေများနှင့်အတူ အဘယ်မှာရှိသည်ကို သွား၍ ကြည့်ရှုလော့။

၅၈ ထိုကျွန်သည် အဝေးသို့ကြည့်၍ ရှိဟုန်တောင်ရှေ့သို့ တက်သွားသဖြင့်၊ ရှင်ဘုရင်၏တပ်အပေါင်းတို့သည် လယ်ကွင်း၌ရပ်နေသည်ကိုမြင်လျှင်၊ ယုဒပြည်သို့ပြန်၍ ရှင်ဘုရင်တို့သည် လယ်ကွင်း၌ တပ်ချလျက်နေကြ၏၊ လူအပေါင်းတို့သည် အလွန်များပြားကြ၏။ ပင်လယ်ကမ်းနားသဲသောင်ပြင်နှင့်အမျှ များပြားကြ၏။

၅၉ ယုဒသည် ရှိမောင်နှင့် လေဝိမှစ၍ မိမိညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့အား၊ သင်တို့သည် ခွန်အားယူ၍ ရဲရင့်သောသားများ ဖြစ်ကြလော့။ ငါတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် ငါတို့နှင့်အတူရှိတော်မူ၏။ သူတို့ကို မကြောက်ကြနှင့်ဟု ဆိုလေ၏။

၆၀ လူတိုင်း မိမိလက်နက်၊ မိမိလေး၊ မိမိထားကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ထွက်ကြလော့၊ ငါတို့သည် သွား၍ အရေဖျားလှီးခြင်းကို မခံသော ဤလူများကို တိုက်ကြမည်။ ထာဝရဘုရားသည် ငါတို့၏ဘုရားသခင်ဖြစ်တော်မူ၍၊ ငါတို့ကို ကယ်တင်တော်မူလိမ့်မည်။

၆၁ သူတို့သည် မိမိတို့လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ယာကုပ်၏သား အကြီးအငယ် တဆယ်တယောက်နှင့် ယာကုပ်၏ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ထကြ၏။

၆၂ ဟေဗြုန်မြို့မှာ ဣဇာက်နဲ့အတူရှိတဲ့ ဣဇာက်ရဲ့ကျွန်အားလုံးဟာ စစ်လက်နက်အမျိုးမျိုးကို ဝတ်ဆင်ပြီး သူတို့ဆီ ရောက်လာကြတယ်။ ယာကုပ်ရဲ့သားတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ကျွန်တွေဖြစ်တဲ့ လူတစ်ရာ့တစ်ဆယ်နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီဘုရင်တွေဆီ ချီတက်သွားကြတယ်။ ယာကုပ်လည်း သူတို့နဲ့အတူ လိုက်သွားကြတယ်။

၆၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်ထံသို့ ကိရယသာဘအမည်ရှိသော ဟေဗြုန်မြို့သို့ စေလွှတ်၍၊

၆၄ အကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်လာသော ခါနာန်လူတို့လက်မှ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကွယ်ကာတော်မူ၍၊ သူတို့ကို အကျွန်ုပ်တို့လက်သို့ အပ်တော်မူမည်အကြောင်း၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားထံတော်၌ အကျွန်ုပ်တို့အဘို့ တောင်းပန်ပါ၏။

၆၅ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်သည် မိမိသားများအတွက် ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်း၍၊ အို ထာဝရဘုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းကင်ကြယ်များကဲ့သို့ များပြားစေမည်ဟု အကျွန်ုပ်၏အဘအား ကတိပေးတော်မူပြီ။ ယခု ခါနာန်ရှင်ဘုရင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏သားတို့နှင့် စစ်တိုက်ရန် စုဝေးလာကြသောကြောင့်၊ အကျွန်ုပ်၏သားတို့ကို အဓမ္မအမှုများ မပြုလုပ်ကြသောကြောင့် ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်၏ကတိတော်ကို တည်စေတော်မူပြီ။

၆၆ သို့ဖြစ်၍ အိုထာဝရအရှင်ဘုရားသခင်၊ မြေကြီးတပြင်လုံးကို အစိုးရတော်မူသောဘုရားသခင်၊ ဤရှင်ဘုရင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏သားတို့ကို မတိုက်ကြပါစေနှင့်ဟု မှားယွင်းစွာ အကြံကို ပြုတော်မူပါ။

၆၇ ငါ၏သားများ၏ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် ဤဘုရင်များနှင့် သူတို့၏လူမျိုး၏ စိတ်နှလုံးကို စွဲမက်စေပြီး သူတို့၏ မာနကို နှိမ့်ချစေကာ သူတို့သည် ငါ့သားများမှ လှည့်ထွက်သွားနိုင်စေမည်။

၆၈ ဤအရာအလုံးစုံကို ပြုရန် တန်ခိုးနှင့် တန်ခိုးတော်သည် ကိုယ်တော်၏ တန်ခိုးကြီးသော လက်တော်နှင့် ဆန့်ထားသော လက်ရုံးတော်ဖြင့် အကျွန်ုပ်၏ သားများနှင့် သူတို့၏ ကျွန်များကို သူတို့ထံမှ ကယ်နှုတ်တော်မူပါ။

၆၉ ယာကုပ်၏သားများနှင့် သူတို့၏ကျွန်များသည် ထိုမင်းကြီးများထံသို့ သွား၍ သူတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို ယုံကြည်ကိုးစားကြ၏။ သူတို့သွားစဉ်တွင် သူတို့၏အဘယာကုပ်သည်လည်း ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်းလျက်၊ အို ထာဝရဘုရား၊ ရှေးကာလမှစ၍ ယခုတိုင်အောင် အုပ်စိုးတော်မူသော၊ တန်ခိုးကြီး၍ မြင့်မြတ်သောဘုရားသခင်၊

၇၀ စစ်ပွဲများကို နှိုးဆွပြီး ရပ်တန့်စေသူမှာ ကိုယ်တော်ပင်ဖြစ်ပြီး၊ ချီးမြှောက်ရန်နှင့် နှိမ့်ချရန် တန်ခိုးနှင့် တန်ခိုးတော်သည် ကိုယ်တော်၏ လက်တော်၌ ရှိပါသည်။ အို၊ ကိုယ်တော်၏ကရုဏာတော်ဖြင့် အကျွန်ုပ်ထံသို့ လှည့်လာစေရန်၊ ဤဘုရင်များနှင့် သူတို့၏လူမျိုးတို့၏ စိတ်နှလုံးကို အကျွန်ုပ်၏သားများ၏ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် စွဲမက်စေရန်၊ သူတို့နှင့် သူတို့၏တပ်များကို ကြောက်ရွံ့စေရန်၊ ကိုယ်တော်၏ကြီးမားသောကရုဏာတော်ဖြင့် ကိုယ်တော်ကို ယုံကြည်ကိုးစားသူအပေါင်းတို့ကို ကယ်နှုတ်တော်မူပါ။ အကြောင်းမူကား၊ လူတို့ကို အကျွန်ုပ်တို့အောက်သို့ ပို့ဆောင်နိုင်ပြီး လူမျိုးတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့၏အောက်သို့ လျှော့ချနိုင်သူမှာ ကိုယ်တော်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း ၃၅

၁ အာမောရိမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် လာ၍ ယာကုပ်၏သားတို့ကို အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို တိုင်ပင်ခြင်းငှါ လယ်၌ရပ်နေကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် တိုင်ပင်မှုးမတ်တို့ကို ကြောက်၍ ကြည့်ရှုလော့။ ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ရှေခင်မြို့သားအပေါင်းတို့ကို သတ်လေပြီဟု ဆိုကြ၏။

၂ ထာဝရဘုရားသည် ဣဇာက်နှင့် ယာကုပ်တို့၏ ဆုတောင်းသံကို နားထောင်တော်မူ၍၊ ထိုရှင်ဘုရင်၏ အကြံပေးအရာရှိအပေါင်းတို့၏ စိတ်နှလုံးကို အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့်တကွ ပြည့်စေတော်မူ၏။ သူတို့ကလည်း၊

၃ သင်သည် ယနေ့ မိုက်မဲသလော။ သို့မဟုတ် ဟေဗြဲလူတို့နှင့် စစ်တိုက်မည်ဟု ဉာဏ်မရှိသလော။ ယနေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျက်စီးခြင်း၌ အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းမြောက်သနည်း။

၄ သူတို့ထဲက နှစ်ယောက်ဟာ ရှေခင်မြို့ကို မကြောက်မရွံ့ဘဲ ရောက်လာပြီး မြို့သူမြို့သားအားလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်ကြလို့ ဘယ်သူမှ သူတို့ကို မခုခံနိုင်ကြတော့ဘူး။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့အားလုံးကို တိုက်ခိုက်နိုင်မှာလဲ။

၅ သူတို့၏ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို အလွန်နှစ်သက်တော်မူကြောင်းနှင့် ရှေးကာလမှစ၍ မလုပ်ဖူးသော တန်ခိုးကြီးသောအရာများကို သူတို့အတွက် ပြုတော်မူကြောင်း သင်တို့ သိကြမည်မှာ သေချာပါသည်။ လူမျိုးအပေါင်းတို့၏ ဘုရားများ၌ သူ၏ တန်ခိုးကြီးသော အကျင့်များကဲ့သို့ မည်သူမျှ မလုပ်နိုင်ပါ။

၆ ကိုယ်တော်သည် သူတို့၏ အဘ ဟေဗြဲလူမျိုး အာဗြဟံကို နိမ်ရောဒ၏ လက်မှငင်၊ သူ့ကို သတ်ရန် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှာဖွေခဲ့ကြသော သူ၏ လူအပေါင်းတို့၏ လက်မှငင်း ကယ်လွှတ်တော်မူ၏။

၇ နိမ်ရောဒမင်းကြီး ပစ်ချခဲ့သော မီးမှလည်း သူ့ကို ကယ်လွှတ်တော်မူ၍၊ သူ၏ဘုရားသခင်သည်လည်း သူ့ကို ထိုမီးမှ ကယ်လွှတ်တော်မူ၏။
၈ အခြားမည်သူမျှ အလားတူပြုလုပ်နိုင်မည်နည်း။ ဇလေမင်းငါးပါးကို သတ်ခဲ့သူမှာ အာဗြဟံပင်ဖြစ်သည်၊ ထိုကာလ၌ သောဒုံမြို့၌နေသော မိမိညီ၏သားကို ထိမိသောအခါ၊ ဇလေမင်းငါးပါးတို့သည် သတ်ပစ်ကြ၏။
၉ မိမိအိမ်၌ သစ္စာရှိသော ကျွန်နှင့် သူ၏လူအနည်းငယ်ကို ဖမ်းဆီး၍၊ သူတို့သည် ဇလေမင်းကြီးတို့ကို တစ်ညတည်းတွင် လိုက်လံသတ်ပစ်ပြီးလျှင်၊ သူ့ထံမှ သိမ်းယူခဲ့သော ဥစ္စာရှိသမျှကို သူညီ၏သားအား ပြန်ပေးကြ၏။
၁၀ ဤဟေဗြဲလူတို့၏ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို အလွန်နှစ်သက်တော်မူကြောင်း သင်တို့သိကြလိမ့်မည်၊ အကြောင်းမူကား၊ ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို ရန်သူအပေါင်းတို့လက်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူကြောင်း သူတို့သိကြသောကြောင့် သူတို့လည်း ကိုယ်တော်ကို နှစ်သက်ကြသည်ဟု သင်တို့အမှန်ပင်သိကြ၏။
၁၁ ကြည့်ရှုလော့၊ အာဗြဟံသည် သူ၏ဘုရားသခင်အပေါ် ထားရှိသော မေတ္တာအားဖြင့်၊ သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သားကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သူ၏ဘုရားသခင်အား မီးရှို့ရာယဇ်အဖြစ် မွေးမြူရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်၊ ဤသို့ပြုခြင်းမှ သူ့ကို တားဆီးတော်မူသော ဘုရားသခင်ကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူ၏ဘုရားသခင်အပေါ် ထားရှိသော မေတ္တာအားဖြင့် ထိုသို့ပြုခဲ့လိမ့်မည်။
၁၂ ဘုရားသခင်သည် သူ၏အမှုအလုံးစုံတို့ကို မြင်တော်မူ၍၊ သူ၏သားများနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်အပေါင်းတို့ကို သူတို့အပေါ်၌ ကျရောက်မည့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှ ကယ်နှုတ်မည်ဟု ကျိန်ဆိုတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ဤအမှုကိုပြု၍၊ သူ၏ဘုရားသခင်ကို ချစ်သောအားဖြင့် သူ၏သားအပေါ် ထားရှိသော ကရုဏာတော်ကို ငြိမ်းစေတော်မူ၏။
၁၃ သူတို့၏ဘုရားသခင်သည် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ဖာရောမင်းနှင့် ဂေရာမင်းကြီးအဘိမလက်တို့၌ အဘယ်သို့ပြုတော်မူသည်ကို သင်မကြားဘူးသလော။ အာဗြဟံ၏မယားသည် အာဗြဟံအား ငါ့နှမဖြစ်သည်ဟုဆို၍၊ ထိုမယားအတွက် သူ့ကိုသတ်၍ မယားအဖြစ်ယူမည်ဟု ကြံစည်ကြလိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်စရာရှိ၏။ ဘုရားသခင်သည် သူတို့နှင့် သူတို့၏လူမျိုးအား အဘယ်သို့ပြုတော်မူသည်ကို သင်မကြားဘူးသလော။ သင်ကြားသမျှအတိုင်း ဘုရားသခင်သည် သူတို့၌၎င်း၊ သူတို့၏လူမျိုး၌၎င်း စီရင်တော်မူပြီ။
၁၄ ယာကုပ်၏ညီ ဧသောသည် မိမိအဘ၏ ကောင်းကြီးမင်္ဂလာကို မိမိထံမှ ရုပ်သိမ်းသွားပြီဟု အောက်မေ့သောကြောင့်၊ လူလေးရာပါလျက် သူ့ကိုသတ်မည်ဟု အကြံရှိ၍ လာသည်ကို ငါတို့ကိုယ်တိုင် မြင်ကြ၏။
၁၅ ရှုရိပြည်မှ လာ၍ မိခင်နှင့် သားသမီးတို့ကို ဒဏ်ခတ်ခြင်းငှါ သွားသောအခါ၊ သူ့လက်မှ သူ့ကို ကယ်လွှတ်သောသူကား အဘယ်သူနည်း။ သူယုံကြည်ကိုးစားသော ဘုရားသခင်မှတပါး အဘယ်သူနည်း။ သူသည် သူ့အစ်ကို၏လက်မှ၎င်း၊ ရန်သူတို့၏လက်မှ၎င်း ကယ်လွှတ်တော်မူ၏။ သူသည် သူတို့ကို တစ်ဖန်ကယ်တင်လိမ့်မည်။

၁၆ သင်တို့ကြားသိသော ရှေခင်မြို့၌ မကောင်းမှုကို ပြုစေခြင်းငှာ သူတို့၏ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို တန်ခိုးနှင့် နှိုးဆော်တော်မူသည်ကို အဘယ်သူမသိဘဲနေမည်နည်း။
၁၇ သူတို့ယုံကြည်ကိုးစားသော ဘုရားသခင်မရှိလျှင် လူနှစ်ယောက်သည် ရှေခင်မြို့ကဲ့သို့သော မြို့ကြီးကို မိမိတို့အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ဖျက်ဆီးနိုင်ပါမည်လော။ သူသည် မြို့သူမြို့သားတို့ကို သတ်ရန် ဤသို့ပြောဆို၍ သူတို့ကို ဤသို့ပြုလေ၏။
၁၈ ထိုအခါ အဆပေါင်းတစ်ထောင်မက သင့်အား ကူညီရန် လာကြလျှင်ပင် သင်၏မြို့မှ သူတို့အားလုံးကို တိုက်ခိုက်ရန် စုဝေးလာကြသော သူတို့ကို သင်အောင်နိုင်နိုင်သလော။
၁၉ သင်တို့သည် သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် မဟုတ်ဘဲ သူတို့ကို ရွေးချယ်တော်မူသော သူတို့၏ ဘုရားသခင်နှင့် စစ်တိုက်ရန် လာကြသည်ကို သိ၍ နားလည်ကြမည်မှာ သေချာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ သင်တို့အားလုံး ဖျက်ဆီးခံရရန် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
၂၀ ယခု သင်တို့သည် သင်တို့အပေါ်သို့ ရောက်စေရန် ကြိုးစားနေသော ဤမကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်ကြလော့။ သို့ပြုလျှင် သူတို့အရေအတွက် အနည်းငယ်သာရှိသော်လည်း သူတို့၏ဘုရားသခင်သည် သူတို့နှင့်အတူရှိတော်မူသောကြောင့် သင်တို့နှင့် စစ်မတိုက်ဘဲနေခြင်းက ပိုကောင်းလိမ့်မည်။
၂၁ အာမောရိရှင်ဘုရင်တို့သည် မိမိတို့၏ အကြံပေးအရာရှိတို့၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို ကြားသောအခါ၊ စိတ်နှလုံးသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းသို့ရောက်၍၊ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သူတို့ကို မတိုက်ဝံ့ကြ။
၂၂ သူတို့သည်လည်း သူတို့၏ အကြံပေးများ၏ စကားများကို နားထောင်ကြပြီး သူတို့၏ စကားအားလုံးကို နားထောင်ကြသဖြင့် အကြံပေးများ၏ စကားများကို ရှင်ဘုရင်များ အလွန်နှစ်သက်ကြသဖြင့် သူတို့လည်း ထိုသို့ပြုကြ၏။
၂၃ ရှင်ဘုရင်တို့သည် ယာကုပ်၏သားများကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ စစ်တိုက်ခြင်းငှာ မချဉ်းကပ်ဝံ့သောကြောင့်၊ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် စိတ်နှလုံးအရည်ပျော်၍ လှည့်သွားကြ၏။
၂၄ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် မိမိကျွန် ဣဇာက်နှင့် ယာကုပ်တို့၏ ဆုတောင်းသံကို နားထောင်တော်မူ၏။ သူတို့သည် ကိုယ်တော်ကို ယုံကြည်သောကြောင့်၊ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ထိုနေ့၌ မိမိတို့တပ်များနှင့်အတူ မိမိတို့မြို့သို့ ပြန်သွားကြ၏။ ထိုကာလ၌ ယာကုပ်၏သားတို့နှင့် မစစ်တိုက်ကြ။
၂၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှိဟုန်တောင်ရှေ့မှာ ညဦးတိုင်အောင် ထိုနေ့၌ နေကြ၏။ ထိုမင်းကြီးတို့သည် သူတို့ကိုတိုက်ရန် မလာသည်ကို သိမြင်လျှင်၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိနေရာသို့ ပြန်သွားကြ၏။

အခန်း ၃၆

၁ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် ယာကုပ်အား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ ထလော့။ ဗေသလမြို့သို့ သွားလော့။ ထိုအရပ်၌ နေလော့။ သင်နှင့် သင်၏သားတို့ကို ဒုက္ခဆင်းရဲမှ ကယ်နှုတ်တော်မူသော ထာဝရဘုရားအဖို့ ထိုအရပ်၌ ယဇ်ပလ္လင်ကို တည်လော့။
၂ ယာကုပ်သည် မိမိသားများ၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှနှင့်အတူထ၍၊ ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အတိုင်း ဗေသလမြို့သို့ ရောက်ကြ၏။

၃ ယာကုပ်သည် ဗေသလမြို့သို့ သွားသောအခါ အသက်ကိုးဆယ်ကိုးနှစ်ရှိ၍၊ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားများ၊ သူနှင့်အတူပါသောလူအပေါင်းတို့သည် လုဇမြို့ ဗေသလမြို့မှာ နေကြ၏။ ထာဝရဘုရားအား ထင်ရှားတော်မူသော ထာဝရဘုရားအဘို့ ယဇ်ပလ္လင်ကို တည်ဆောက်လေ၏။ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့သည် ဗေသလမြို့၌ ခြောက်လနေကြ၏။

၄ထိုအခါ ယာကုပ်နှင့်အတူရှိခဲ့သော ရေဗက္ကာ၏ အထိန်းဖြစ်သော ဥဇ၏သမီး ဒေဗောရသည် သေဆုံးသွား၍၊ ယာကုပ်သည် ဗေသလအောက်၌ရှိသော သပိတ်ပင်အောက်တွင် သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။

၅ ယာကုပ်၏အမိ၊ ဗေသွေလ၏သမီး ရေဗက္ကာသည်လည်း၊ ထိုကာလ၌ ကိရယသာဘအမည်ရှိသော ဟေဗြုန်မြို့၌ သေဆုံးသွား၍၊ ဟေသအမျိုးသားတို့ထံမှ အာဗြဟံဝယ်ခဲ့သော မပွေလဂူ၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၆ ရေဗက္ကသည် အသက်တရာ့သုံးဆယ်သုံးနှစ်ရှိသော် သေလေ၏။ ယာကုပ်သည် မိမိအမိရေဗက္ကသေဆုံးကြောင်းကြားသောအခါ၊ အမိအတွက် ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍၊ အမိအတွက်ငင်း၊ သပိတ်ပင်အောက်၌ အထိန်းတော်ဒေဗောရအတွက်ငင်း အလွန်ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေ၏။ ထိုအရပ်ကို အာလုန်ဗာကုတ်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၇ ရှုရိလူ လာဗန်သည် ထိုကာလ၌ သေလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဘုရားသခင်သည် သူ့ကို ဒဏ်ခတ်တော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ယာကုပ်နှင့် ပဋိညာဉ်ကို ချိုးဖောက်သောကြောင့်၊

၈ ယာကုပ်သည် အသက်တစ်ရာရှိသောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် သူ့အားထင်ရှား၍ ကောင်းကြီးပေးတော်မူ၍ အစ္စရေးအမည်ဖြင့် မှည့်တော်မူ၏။ ထိုကာလ၌ ယာကုပ်၏မယား ရာခေလသည် ပဋိသန္ဓေစွဲလေ၏။

၉ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှနှင့်တကွ ဗေသလမြို့မှ မိမိအဘအိမ်၊ ဟေဗြုန်မြို့သို့ ခရီးသွားကြ၏။

၁၀ သူတို့သည် ခရီးသွားကြစဉ်၊ ဇဖရတ်မြို့သို့ ရောက်ရန် လမ်းအနည်းငယ်သာ ရှိတော့သောအခါ၊ ရာခေလသည် သားယောကျာ်းကို ဘွားမြင်၍ သားဘွားခြင်းဝေဒနာကို ခံရ၍ သေဆုံးသွား၏။

၁၁ ယာကုပ်သည် ဗက်လင်အမည်ရှိသော ဇဖရတ်မြို့သို့သွားသောလမ်း၌ သူမ၏သင်္ချိုင်းကို သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။ ယနေ့တိုင်အောင် သူမ၏သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ မှတ်တိုင်ကို စိုက်ထူလေ၏။ ရာခေလသည် အသက်လေးဆယ်ငါးနှစ်ရှိသော် သေလေ၏။

၁၂ ယာကုပ်သည် မိမိရခဲ့သောသားကို၊ ရာခေလဘွားမြင်သောသားဟု မှည့်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုသားသည် လက်ျာဘက်ပြည်၌ ဘွားမြင်သောကြောင့်၊ ဗယ်္ယာမိန်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၁၃ ရာခေလ သေသောနောက်၊ ယာကုပ်သည် မိမိကျွန်မ ဗိလဟာ၏တဲ၌ တဲဆောက်လေ၏။

၁၄ ထိုအကြောင်းကြောင့် ရုဗင်သည် အမိလေအာအတွက် ငြူစူသောစိတ်ရှိ၍၊ အလွန်အမျက်ထွက်သဖြင့်၊ ဒေါသတကြီးထ၍ ဗိလဟာ၏တဲသို့ ဝင်လေ၏။ ထိုအရပ်မှ မိမိအဘ၏အိပ်ရာကို ယူလေ၏။

၁၅ ထိုအခါ ရုဗင်သည် အဘ၏အိပ်ရာကို ညစ်ညူးစေသောကြောင့် သားဦးအရာနှင့် ရှင်ဘုရင်အရာ၊ ယဇ်ပုရောဟိတ်အရာတို့ကို ရုဗင်၏သားတို့ထံမှ ဖယ်ရှားလိုက်လေ၏။ သားဦးအရာကို ယောသပ်အားလည်းကောင်း၊ ယုဒအားလည်းကောင်း ရှင်ဘုရင်အရာ၊ လေဝိအား ယဇ်ပုရောဟိတ်အရာတို့ကို ပေးလေ၏။

၁၆ ပါဒနာရံမြို့၌ ဘွားမြင်သော ယာကုပ်၏ အဆက်အနွယ်ဟူမူကား၊ ယာကုပ်၏သားကား တဆယ်နှစ်ယောက်တည်း။

၁၇ လေအာ၏သားကား သားဦးရုဗင်၊ ရှိမောင်၊ လေဝိ၊ ယုဒ၊ ဣသခါ၊ ဇာဗုလုန်၊ သူတို့၏ညီမဒိန ဟူ၍ငင်း၊ ရာခေလ၏သားကား ယောသပ်နှင့် ဗယ်္ယာမိန်တည်း။

၁၈ လေအာ၏ ကျွန်မ ဇိလပ၏သားကား ဂဒ်နှင့် အာရှာ၊ ရာခေလ၏ ကျွန်မ ဗိလဟာ၏သားကား ဒန်နှင့် နဿလိတည်း။ ဤသူတို့သည် ပါဒနာရံပြည်၌ ယာကုပ်ဘွားမြင်သော သားများတည်း။

၁၉ ယာကုပ်နှင့် သားများ၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် ခရီးသွား၍ ဟေဗြုန်မြို့ ကိရယသာဘမြို့တည်းဟူသော မံရေမြို့သို့ ရောက်ကြ၏။ ထိုမြို့၌ အာဗြဟံနှင့် ဣဇာက်တို့ တည်းခိုကြ၏။ ယာကုပ်သည် သားများ၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှတို့နှင့် တကွ အဘနှင့်အတူ ဟေဗြုန်မြို့၌ နေကြ၏။

၂၀ သူ့အစ်ကို ဧသောနှင့် သူ၏သားများ၊ သူ့ဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် စိရပြည်သို့ သွား၍ နေကြ၏။ စိရပြည်၌ အမွေခံကြ၏။ ဧသော၏သားတို့သည်လည်း စိရပြည်၌ သားသမီးများကို များပြားစေကြ၏။

၂၁ ခါနာန်ပြည်၌ ဧသောဘွားမြင်သော သားစဉ်မြေးဆက်ဟူမူကား၊ ဧသော၏သားငါးယောက်တည်း။

၂၂ အာဒသည် သားဦးဧသောအား ဧလိဖတ်ကို ဘွားမြင်၏။ သူမသည်လည်း ရွေလကို ဘွားမြင်၏။ အဟိဗာမသည် ယုဒရှ၊ ယာလံနှင့် ကောရကို ဘွားမြင်၏။

၂၃ ခါနာန်ပြည်၌ ဧသောဘွားမြင်သော သားမြေးတို့ကား၊ ဧသောသား ဧလိဖတ်၏သားကား တေမန်၊ ဩမာ၊ ဇေဖော၊ ဂါတံ၊ ကေနတ်နှင့် အာမလက်၊ ရွေလ၏သားကား နာခတ်၊ ဇေရက်၊ ရှာမနှင့် မိဇ္ဇာတည်း။

၂၄ယုရှသားကားတိမနာ၊ အာလဝ၊ ယေသက်၊ ယာလံသားကားအာလာ၊ ဖိနော်၊ ကေနတ်တည်း။

၂၅ ကောရ၏သားကား တေမန်၊ မိဗဇာ၊ မာဂဒျေလ နှင့် ဧရံတို့တည်း။ ဤသူတို့သည် စိရပြည်၌ အုပ်စိုးသော ဧသော၏သားစဉ်မြေးဆက်များ ဖြစ်၏။

၂၆ စိရပြည်၌နေသော ဟောရိအမျိုးသား စိရ၏သားတို့၏ အမည်ကား၊ လောတန်၊ ရှောဗလ၊ ဇိဘောင်၊ အာန၊ ဒိရှန်၊ ဧဇာ၊ ဒိရှန်၊ ခုနစ်ယောက်တည်း။

၂၇ လောတန်၏သားကား ဟောရိ၊ ဟေမန်၊ သူတို့နှမ တိမနာတည်း။ ဆိုလိုသည်မှာ ယာကုပ်နှင့် သားတို့ထံသို့ လာသော တိမနာသည် ယာကုပ်နှင့် သားတို့ထံသို့ လာသော်လည်း သူတို့သည် သူမ၏စကားကို နားမထောင်ကြ၊ ထိုမိန်းမသည် သွား၍ ဧသော၏သား ဧလိဖတ်၏ မယားငယ်ဖြစ်လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် အာမလက်သားကို ဘွားမြင်လေ၏။

၂၈ ရှောဗလ၏သားကား အာလဝန်၊ မနာဟတ်၊ ဧဗလ၊ ရှေဖော၊ ဩနံ၊ ဇိဘောင်၏သားကား အာယနှင့် အာနတည်း။ ဤအာနသည် အဘဇိဘောင်၏မြည်းများကို ကျွေးမွေးစဉ် တော၌ ယေမိမ်အမျိုးသားတို့ကိုတွေ့သောသူဖြစ်၏။

၂၉ သူသည် သူ့အဘ၏မြည်းများကို ကျွေးမွေးနေစဉ်တွင် သူတို့ကို ကျွေးမွေးရန် အချိန်အမျိုးမျိုးတွင် တောကန္တာရသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

၃၀ တစ်နေ့သ၌ လူများနေသော တောကြီး၏ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ တောကြီးသို့ သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူ၏။ သူတို့ကို ကျွေး

မွေးစဉ်တွင်၊ ပင်လယ်တစ်ဖက်မှ ပြင်းစွာသော မိုးသက်မုန်တိုင်းသည် ရောက်လာ၍၊ ထိုအရပ်၌ ကျက်စားသော မြည်းများအပေါ်မှာ တင်လေ၏။ သူတို့သည် ရပ်၍နေကြ၏။

၃၁ ထို့နောက် ပင်လယ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ တောကန္တာရမှ ကြီးမား၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တိရစ္ဆာန်ပေါင်း တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ခန့် ထွက်လာပြီး မြည်းများရှိရာသို့ ရောက်၍ ထိုနေရာတွင် ရပ်နားကြ၏။

၃၂ ထိုတိရစ္ဆာန်များသည် ၎င်းတို့၏ အလယ်မှ အောက်သို့ လူသားများ၏ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၍၊ ၎င်းတို့၏ အလယ်မှ အပေါ်သို့ အချို့သည် ဝက်ဝံပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၍၊ အချို့သည် သိုးထိန်းပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၍၊ ပခုံးများကြားမှ မြေကြီးသို့ ဆန့်သော အမြီးများရှိ၍၊ ဒူချီးဖတ်၏ အမြီးများကဲ့သို့ အမြီးများရှိပြီး၊ ဤတိရစ္ဆာန်များသည် လာ၍ ဤမြည်းများကို စီး၍ ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် ယနေ့တိုင်အောင် ထွက်သွားကြ၏။

၃၃ ထိုတိရစ္ဆာန်များထဲမှ တစ်ကောင်သည် အာနထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သူ့အမြီးဖြင့် ရိုက်ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးလေ၏။

၃၄ ဤအမှုကို မြင်သောအခါ မိမိအသက်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မြို့သို့ ထွက်ပြေးလေ၏။

၃၅ မိမိ၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကို သားများနှင့် ညီအစ်ကိုများအား ပြန်ကြားလေ၏။ လူများစွာတို့သည် မြည်းများကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ။ အာနနှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့သည် မိမိတို့အသက်ကို အလွန်ကြောက်သောကြောင့် ထိုနေ့မှစ၍ ထိုအရပ်သို့ နောက်တဖန် မသွားကြ။

၃၆ စိရသား အာန၏သားကား ဒိရှုန်နှင့် သူ၏ညီမ အလိဗာမ၊ ဒိရှုန်၏သားကား ဟဒ်န်၊ ဧရှဘန်၊ ဣသရန်နှင့် ခေရန်၊ ဧဇာ၏သားကား ဗိလဟန်၊ ဇာဝန်နှင့် အာကန်၊ ဒိရှုန်၏သားကား ဥဇနှင့် အာရန်တို့တည်း။

၃၇ ဤသူတို့သည် စိရပြည်၌ အုပ်စိုးသော အမျိုးအနွယ်အလိုက်၊ ဟောရိအမျိုးသား စိရ၏သားမြေးများ ဖြစ်၏။

၃၈ ဧသောနှင့် သူ၏သားသမီးတို့သည် ထိုပြည်၌နေသော ဟောရိလူ စိရပြည်၌ နေကြ၏။ သူတို့သည် အမွေဥစ္စာရ၍ သားသမီးများ တိုးပွားများပြားကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့၏အဘ အာဗြဟံအား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားသမီးများ၊ သူတို့နှင့်ဆိုင်သမျှတို့သည် ခါနာန်ပြည်၌ သူတို့၏အဘ ဣဇာက်နှင့်အတူ နေထိုင်ကြ၏။

အခန်း ၃၇

၁ ယာကုပ်သည် အသက်တရာ့ငါးနှစ်၊ ခါနာန်ပြည်၌ မိမိသားသမီးများနှင့်အတူ နေထိုင်ပြီး ကိုးနှစ်မြောက်တွင် ပါဒနာရံပြည်မှ ပြန်လာ၏။

၂ ထိုကာလ၌ ယာကုပ်သည် မိမိသားတို့နှင့်အတူ ဟေဗြုန်မြို့မှ ခရီးသွား၍ မိမိတို့ဥစ္စာရှိသမျှနှင့် ရှေခင်မြို့သို့ ပြန်သွား၍ ထိုမြို့၌ နေကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှေခင်မြို့ကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ပြီးမှ တိရစ္ဆာန်များအတွက် ကောင်းမွန်သော ကျက်စားရာမြေကို ရရှိခဲ့၍၊ ထိုမြို့၌ ယောက်ျားမိန်းမ သုံးရာခန့်ရှိ၏။

၃ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် မြို့ကို မတိုက်မီ၊ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားသမီးများ၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှတို့သည် ပါဒနာရံမှ လာသောအခါ၊ ရှေခင်၏အဘ ဟာမော်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သော လယ်ကွက်၌ နေကြ၏။

၄ ရှေခင်မြို့ကို ဝန်းရံထားသော ခါနာန်လူမျိုးနှင့် အာမောရိလူမျိုးတို့၏ မင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှေခင်မြို့သို့ တဖန်လာ၍ ထိုမြို့၌ နေကြပြီဟု ကြားသိကြ၏။

၅ သူတို့က "ဟေဗြဲအမျိုးသား ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့သားတို့ကို ရိုက်နှက်၍ နှင်ထုတ်ပြီးမှ မြို့သို့ပြန်လာ၍ နေထိုင်ကြလိမ့်မည်လော။ ယခုပြန်လာ၍ မြို့၌နေသောသူတို့ကို နှင်ထုတ်ရမည်လော၊ သတ်ရမည်လော" ဟု မေးကြ၏။

၆ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့ကို စစ်တိုက်ခြင်းငှါ စုဝေးကြ၏။

၇ တာပနက်မင်းကြီး ယာရှုပ်သည် မိမိအိမ်နီးချင်းမင်းကြီးအပေါင်းတို့ထံသို့လည်း ဂါရှမင်းကြီး ဧလန်၊ ရှိလောမင်းကြီး ယောဟုရိ၊ ဟာဇာမင်းကြီး ပရာသုန်၊ သာတုန်မင်းကြီး သုသိ၊ ဗက်ကောရန်မင်းကြီး လာဗန်၊ ဿသနေမာမင်းကြီး ရှာဘိရတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍၊

၈ ငါ့ထံသို့လာ၍ ငါ့ကိုကူညီကြလော့။ ဟေဗြဲလူယာကုပ်နှင့် သူ၏သားများ၊ သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှကို သတ်ကြကုန်အံ့။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် ရှေခင်မြို့ကို သိမ်းယူ၍ မြို့သားတို့ကို သတ်ခြင်းငှာ တဖန်လာကြပြီ။

၉ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ၎င်းတို့၏တပ်များနှင့်အတူ လာကြ၏။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သဲလုံးနှင့်အမျှ အလွန်များပြားသော လူများဖြစ်၍၊ တာပနက်မြို့၏ ရှေ့မျက်နှာ၌ ရှိကြ၏။

၁၀ တာပနက်မင်းကြီးယာရှုပ်သည် မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ သူတို့ထံသို့ ထွက်လာ၍ မြို့ပြင်၊ တာပနက်မြို့တဘက်၌ သူတို့နှင့်အတူ တပ်ချလေ၏။ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် တပ်ခုနစ်တပ်ခွဲ၍ ယာကုပ်၏သားတို့ကို တိုက်ရန် တပ်ခုနစ်တပ်ခွဲကြ၏။

၁၁ ယာကုပ်နှင့် သားဖြစ်သူထံသို့ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့၍၊ သင်တို့ရှိသမျှသည် လွင်ပြင်၌ စုဝေး၍ မေးမြန်းကြလိမ့်မည်။ သင်တို့သတ်ခဲ့သော ရှေခင်မြို့သားတို့၏အမှုကို လက်စားချေကြလော့။ ယခု သင်တို့သည် ရှေခင်မြို့သို့ ပြန်သွား၍ ထိုမြို့၌ နေကြလော့။ မြို့သားတို့ကိုလည်း အရင်ကဲ့သို့ သတ်ကြလိမ့်မည်။

၁၂ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထိုစကားကိုကြားလျှင်၊ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်တို့၏ စကားကိုကြား၍ အလွန်အမျက်ထွက်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားဆယ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ အလျင်အမြန်ထကြ၏။ စစ်တိုက်ရန် အသင့်ရှိသော ကျွန်တစ်ရာနှစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

၁၃ ယာကုပ်၏သား၊ ကျွန်ဖြစ်သော ဤလူအပေါင်းတို့သည် ထိုမင်းကြီးများထံသို့ သွားကြ၍၊ သူတို့၏အဘယာကုပ်လည်း ပါလေ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ရှေခင်မြို့ပုံပေါ်မှာ ရပ်နေကြ၏။

၁၄ ယာကုပ်သည် သားတို့အဘို့ ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်း၍၊ ထာဝရဘုရားထံ လက်ဝါးတို့ကို ဖြန့်လျက်၊ အို ဘုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်သည် အနန္တတန်ခိုးရှင် ဘုရားသခင်ဖြစ်တော်မူ၏။ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အဘဖြစ်တော်မူ၏။ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်တော်၏ လက်ရာဖြစ်ပါ၏။ ယနေ့ ရန်သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်၍ သူတို့လက်မှ ကယ်တင်ရန် လာကြသော သူတို့၏ ရန်သူတို့လက်မှ ကရုဏာတော်အားဖြင့် အကျွန်ုပ်၏ သားတို့ကို ကယ်နှုတ်တော်မူပါဟု ဆုတောင်းပါ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကိုယ်တော်၌ လူများထဲက လူနည်းစုကို ကယ်တင်နိုင်သော တန်ခိုးနှင့် တန်ခိုးတော်ရှိပါ၏။

၁၅ ကိုယ်တော်၏ကျွန်များ၊ ငါ့သားတို့အား ရန်သူတို့ကို တိုက်ထုတ်နိုင်ရန်၊ နှိမ့်ချနိုင်ရန်၊ ရန်သူတို့ကို သူတို့ရှေ့မှာ ကျဆုံးစေရန် ခွန်အားနှင့် အစွမ်းသတ္တိကို ပေးသနားတော်မူပါ။ ငါ့သားများနှင့် သူတို့၏ကျွန်များသည် ခါနာန်အမျိုးသားတို့လက်ဖြင့် မသေကြပါစေနှင့်။

၁၆ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်၏သားများနှင့် သူတို့၏ကျွန်များ၏ အသက်ကို နှုတ်ယူရန် အလိုတော်ရှိလျှင် ကိုယ်တော်၏ ဝန်ကြီးများလက်ဖြင့် ကိုယ်တော်၏ မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် သူတို့ကို နှုတ်ယူတော်မူပါ။ အာမောရိရှင်ဘုရင်တို့၏ လက်ဖြင့် ယနေ့ သူတို့သည် မပျက်စီးကြပါစေနှင့်။

၁၇ ယာကုပ်သည် ထာဝရဘုရားအား ဆုတောင်းခြင်းကို ပြီးသောအခါ မြေကြီးတုန်လှုပ်၍ နေလည်း မှောင်မိုက်လေ၏။ ထိုရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်ကြ၏။

၁၈ ထာဝရဘုရားသည် ယာကုပ်၏ဆုတောင်းချက်ကို နားထောင်တော်မူ၍၊ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ကြောက်ရွံ့ရှိသေသောအားဖြင့် ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့နှင့် သူတို့၏ဗိုလ်ခြေတို့၏စိတ်နှလုံးကို စွဲလန်းစေတော်မူ၏။

၁၉ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် ယာကုပ်၏သားတို့ထံမှ ရထားများ၏အသံ၊ မြင်းကြီးများ၏အသံကိုင်း၊ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ကြီးမားသောတပ်၏အသံကိုင်း ကြားစေတော်မူ၏။

၂၀ ထိုမင်းကြီးတို့သည် ယာကုပ်၏သားများကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၍၊ သူတို့သည် မိမိတို့နေရာ၌ ရပ်နေစဉ်၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် လူတစ်ရာ့တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လျက် သူတို့ဆီသို့ ချီတက်လာကြ၏။

၂၁ ရှင်ဘုရင်တို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ မိမိတို့ထံသို့ ချီတက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ၊ သူတို့သည် ပို၍ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ ယာကုပ်၏သားတို့နှင့် မတိုက်ခိုက်ဘဲ မူလကကဲ့သို့ ဆုတ်ခွာရန် ကြံစည်ကြ၏။

၂၂သို့ရာတွင် သူတို့သည် နောက်မဆုတ်ဘဲ ဟေဗြဲလူတို့ရှေ့မှ ဤမျှနှစ်ကြိမ်ဆုတ်လျှင် ငါတို့သည် ရှက်ဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ဆိုကြ၏။

၂၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ချဉ်းကပ်၍ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့နှင့် သူတို့၏တပ်များကို တိုက်ကြ၏။ ထိုလူများသည် သမုဒ္ဒရာသဲလုံးနှင့်အမျှ များပြား၍ အလွန်အားကြီးသောလူများဖြစ်ကြောင်းကို မြင်ကြ၏။

၂၄ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထာဝရဘုရားအား အော်ဟစ်၍၊ အိုထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကူညီတော်မူပါ။ ကူညီတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်တော်ကို ကိုးစားပါ၏။ ယနေ့ အကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်လာသော ဤအရေဖျားလှီးခြင်းကို မခံသောသူတို့၏ လက်ဖြင့် မသေပါစေနှင့်ဟု လျှောက်ကြ၏။

၂၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း၊ စစ်လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ လူတိုင်း မိမိဒိုင်းနှင့် မိမိလှံကို ကိုင်ဆောင်လျက် တိုက်ပွဲသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။

၂၆ ယာကုပ်၏သား ယုဒသည် မိမိညီအစ်ကိုများရှေ့၌ အဦးဆုံးပြေး၍ ကျွန်တကျိပ်နှင့်တကွ ထိုမင်းကြီးများထံသို့ သွားလေ၏။

၂၇ တာပနက်မင်းကြီး ယာရှုပ်သည်လည်း မိမိတပ်နှင့်တကွ ယုဒပြည်ရှေ့မှ အဦးထွက်၍ ထွက်လာ၏။ ယုဒပြည်သည် ယာရှုပ်နှင့် မိမိတပ်များ လာနေသည်ကို မြင်လျှင်၊ ယုဒပြည်သည် အမျက်ထွက်၍ မိမိအမျက်ကို မီးရှို့သဖြင့် ယုဒပြည်သည် အသက်စွန့်၍ စစ်မြေပြင်သို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။

၂၈ ယာရှုပ်သည် သူ၏တပ်သားအပေါင်းတို့နှင့် ယုဒပြည်သို့ ချီတက်လာ၍၊ သူသည် အလွန်ခွန်အားကြီးသော မြင်းကိုစီးလေ၏။ ယာရှုပ်သည် အလွန်ရဲရင့်သောသူဖြစ်၍၊ ခေါင်းမှခြေဖျားအထိ သံနှင့်ကြေးဝါဖြင့် ဖုံးအုပ်လေ၏။

၂၉ မြင်းစီးနေစဉ်တွင် သူ၏တိုက်ပွဲအားလုံးတွင် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့နှင့်နောက်မှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြားများကို ပစ်ခတ်ခဲ့ပြီး သူ၏မြားများကို ချိန်ရွယ်သည့်နေရာကို ဘယ်သောအခါမှ မလွဲခဲ့ပါ။

၃၀ ယာရှုပ်သည် ယုဒလူတို့ကို စစ်တိုက်ခြင်းငှါ လာ၍၊ ယုဒလူတို့ကို မြားများစွာနှင့် ပစ်သောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် ယာရှုပ်၏လက်ကို ချည်နှောင်တော်မူ၍၊ သူပစ်သော မြားအပေါင်းတို့သည် သူ၏လူတို့အပေါ်သို့ ပြန်တည့်တည့်ကျလေ၏။

၃၁ ထိုသို့ဖြစ်လင့်ကစား ယာရှုပ်သည် မြားများဖြင့် ယုဒကိုစိန်ခေါ်ရန် ယုဒထံသို့ ချီတက်လာသော်လည်း မြားနှစ်စင်းကြားအကွာအဝေးမှာ အတောင်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ယုဒသည် ယာရှုပ်သည် သူ့ဆီသို့ မြားများပစ်လွှတ်နေသည်ကိုမြင်သောအခါ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ထံသို့ ပြေးသွားသည်။

၃၂ ယုဒသည် ကျောက်ကြီးတစ်လုံးကို မြေမှယူ၍ ရှယ်ကယ်ခြောက်ဆယ်ရှိသဖြင့်၊ ယုဒသည် ယာရှုပ်ထံသို့ ပြေးသွား၍ ထိုကျောက်သည် သူ၏ဒိုင်းလွှားကို ထိမှန်သဖြင့် ယာရှုပ်သည် အံ့ဩ၍ မြင်းပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ လဲကျလေ၏။

၃၃ ထိုဒိုင်းလွှားသည် ယာရှုပ်၏လက်မှ ကွဲထွက်သွားပြီး ထိုးချက်အရှိန်ကြောင့် ၁၅ တောင်ခန့်အကွာသို့ ခုန်တက်သွားကာ ဒိုင်းလွှားသည် ဒုတိယတပ်ရှေ့တွင် လဲကျသွားသည်။

၃၄ ယာရှုပ်နှင့်အတူ လာသော ရှင်ဘုရင်တို့သည် ယာကုပ်၏သားယုဒ၏ အစွမ်းသတ္တိကို အဝေးမှမြင်၍ ယာရှုပ်အား သူပြုခဲ့သောအမှုကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၃၅ သူတို့သည် ယာရှုပ်၏တပ်အနီးသို့ စုဝေး၍ သူ၏အရှုပ်အထွေးကိုမြင်လျှင်၊ ယုဒသည် ထားကိုထုတ်၍ ယာရှုပ်၏တပ်သား လေးဆယ့်နှစ်ယောက်တို့ကို သတ်လေ၏။ ယာရှုပ်၏တပ်သားအပေါင်းတို့သည် ယုဒရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြ၏။ အဘယ်သူမျှ သူ့ကို မဆီးတားနိုင်သဖြင့်၊ သူတို့သည် ယာရှုပ်ကိုထား၍ ထွက်ပြေးကြ၏။ ယာရှုပ်သည် မြေပေါ်မှာ ပျပ်ဝပ်လျက်နေသေး၏။

၃၆ ယာရှုပ်သည် မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့သည် မိမိထံမှ ထွက်ပြေးကြသည်ကို မြင်လျှင်၊ ယုဒပြည်ကို ကြောက်ရွံ့သောစိတ်နှင့် အလျင်အမြန်ထ၍ ယုဒပြည်တဘက်၌ ရပ်နေ၏။

၃၇ ယာရှုပ်သည် ယုဒနှင့် တစ်ကြိမ်တည်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ဒိုင်းလွှားကို အပြန်အလှန် ချိန်ရွယ်ခဲ့သဖြင့် ယာရှုပ်၏ လူအပေါင်းတို့သည် ယုဒကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ထွက်ပြေးကြ၏။

၃၈ ယာရှုပ်သည် လှံကိုကိုင်၍ ယုဒ၏ခေါင်းကိုထိုးလေ၏။ ယုဒသည် ယာရှုပ်၏လှံကို သူ့ခေါင်းပေါ်၌ အလျင်အမြန်တင်ထားသဖြင့် ယုဒ၏ဒိုင်းသည် ယာရှုပ်၏လှံကို ထိမှန်၍ ဒိုင်းလည်းကွဲလေ၏။

၃၉ ယုဒသည် မိမိဒိုင်းလွှားကွဲနေသည်ကို မြင်လျှင်၊ မိမိထားကို အလျင်အမြန်ထုတ်၍ ယာရှုပ်၏ ခြေချင်းဝတ်ကို ထိုးသဖြင့် ခြေချင်းပြတ်လေ၏။ ယာရှုပ်သည် မြေပေါ်မှာ လဲကျ၍ လှံသည် လက်မှ ပြုတ်ကျလေ၏။

၄၀ ယုဒသည် ယာရှုပ်၏လုံကို အလျင်အမြန်ကောက်ယူ၍ ဦးခေါင်း ကိုဖြတ်၍ ခြေရင်း၌ပစ်ချ၏။

၄၁ ယုဒသည် ယာရှုပ်အား အဘယ်သို့ပြုသည်ကို ယာကုပ်၏သားမြေးတို့သည် မြင်လျှင်၊ အခြားသောရှင်ဘုရင်တို့၏ တပ်များထဲသို့ ပြေးဝင်၍၊ ယာရှုပ်၏တပ်နှင့် ထိုအရပ်၌ရှိသော မင်းကြီးအပေါင်းတို့၏ တပ်များနှင့် တိုက်ခိုက်ကြ၏။

၄၂ ယာကုပ်၏သားတို့သည် လူတစ်သောင်းငါးထောင်ကို လဲစေ၍ ဘူးသီးများကို ရိုက်သကဲ့သို့ ရိုက်ကြ၏။ ကြွင်းသောသူတို့သည် အသက်လွတ်အောင် ထွက်ပြေးကြ၏။

၄၃ ယုဒသည် ယာရှုပ်၏အလောင်းဘေးတွင် ရပ်နေ၍ ယာရှုပ်၏သံချပ်အင်္ကျီကို ချွတ်လေ၏။

၄၄ ယုဒအမျိုးသည် ယာရှုပ်ပတ်လည်၌ရှိသော သံနှင့် ကြေးဝါတို့ကိုလည်း ချွတ်ယူ၍၊ ယာရှုပ်၏ဗိုလ်ကိုးယောက်တို့သည် ယုဒအမျိုးကို တိုက်အံ့သောငှါ လာကြ၏။

၄၅ ယုဒသည် အလျင်အမြန်ထ၍ မြေမှကျောက်တလုံးကို ကောက်ယူသဖြင့်၊ ထိုကျောက်သည် သူတို့ထဲက တယောက်၏ ခေါင်းကို ထိမှန်၍ ဦးခေါင်းခွဲကျိုးလေ၏။ အလောင်းသည်လည်း မြင်းပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ လဲကျ၏။

၄၆ ကျန်ကြွင်းသော တပ်မှူးရှစ်ယောက်တို့သည် ယုဒလူတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို မြင်လျှင်၊ အလွန်ကြောက်ရွံ့၍ ထွက်ပြေးကြ၏။ ယုဒသည် သူ၏လူဆယ်ယောက်နှင့် လိုက်၍ လိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့ကို မှီ၍ သတ်ကြ၏။

၄၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှင်ဘုရင်များ၏တပ်များကို တိုက်ခိုက်နေဆဲဖြစ်ပြီး၊ သူတို့သည် များစွာသောသူတို့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြသော်လည်း၊ ထိုဘုရင်များသည် သူတို့၏ဗိုလ်မင်းများနှင့်အတူ ရဲရင့်စွာရပ်တည်ခဲ့ကြပြီး၊ သူတို့၏နေရာများမှ မဆုတ်ခွာခဲ့ကြပါ၊ ယာကုပ်၏သားတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးသော သူတို့၏တပ်များကို အော်ဟစ်ခဲ့ကြသော်လည်း၊ သူတို့သည် သေမည်ကိုစိုးရိမ်သောကြောင့် မည်သူမျှ သူတို့၏စကားကို နားမထောင်ကြပေ။

၄၈ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်တို့၏တပ်များကို အနိုင်ယူပြီးနောက် ယုဒပြည်သို့ပြန်လာ၍ ယုဒပြည်သည် ယာရှုပ်၏ဗိုလ်ချုပ်ရှစ်ယောက်တို့ကို သတ်၍ အဝတ်များကိုချွတ်လျက်နေကြ၏။

၄၉ ဂါရှမင်းကြီး ဧလုန်သည် မိမိတပ်မှူး တစ်ဆယ့်လေးယောက်နှင့်အတူ မိမိဆီသို့ ချီတက်လာသည်ကို လေဝိသည်မြင်လျှင်၊ လေဝိသည် သေချာမသိ။

၅၀ ဧလုန်သည် သူ၏ဗိုလ်များနှင့်အတူ နီးကပ်လာသောအခါ၊ လေဝိသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်၊ နောက်ဘက်၌ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသည်ကို မြင်လျှင်၊ လေဝိသည် သူ၏ကျွန် တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြေးသွား၍ သူတို့သည် ဧလုန်နှင့် သူ၏ဗိုလ်များကို ဓားဖြင့် သတ်ကြ၏။

အခန်း ၃၈

၁ ရှိလောမင်းကြီး ယောဟုရိသည် ဧလုန်ကို ကူညီရန် လာသောအခါ၊ ယာကုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ၊ ယာကုပ်သည် မိမိကိုင်သောလေးကို ထုတ်၍ မြားဖြင့် ယောဟုရိကို ထိမှန်၍ သူသည် သေ၏။

၂ ရှိလောမင်းကြီး ယောဟုရိ သေသောအခါ၊ ကြွင်းသောမင်းကြီးလေးပါးတို့သည် အခြားသောဗိုလ်မင်းများနှင့်အတူ မိမိတို့နေရာမှ ထွက်ပြေး၍၊ ငါတို့ထက် တန်ခိုးကြီးသော ရှင်ဘုရင်သုံးပါးနှင့် ဗိုလ်မင်းများကို သတ်ပြီးသည်နောက်၊ ဟေဗြဲလူတို့နှင့် ငါတို့တွင် ခွန်အားမရှိတော့ဟု ဆိုလျက်၊ ဆုတ်ခွာရန် ကြိုးစားကြ၏။

၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ကျန်ကြွင်းသောရှင်ဘုရင်တို့သည် မိမိတို့နေရာမှ ထွက်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ၊ လိုက်ကြ၏။ ယာကုပ်သည်လည်း ရှေခင်မြို့ပုံမှ မိမိရပ်နေသော အရပ်မှ လာ၍ ရှင်ဘုရင်တို့ကို လိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် ကျွန်များနှင့်အတူ ရှင်ဘုရင်တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။

၄ ရှင်ဘုရင်များ၊ တပ်မှူးများနှင့် သူတို့၏တပ်သားများသည် ယာကုပ်၏သားတို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်သောအခါ၊ မိမိတို့အသက်ဘေးကို ကြောက်ရွံ့၍ ခါဇာမြို့သို့ ရောက်သည်အထိ ထွက်ပြေးကြ၏။

၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ခါဇာမြို့တံခါးတိုင်အောင် လိုက်လံရှာဖွေကြသဖြင့် ရှင်ဘုရင်များနှင့် သူတို့၏တပ်များတွင် လူလေးထောင်ခန့်ကြီးမားသော ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသည်။ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်များ၏တပ်များကို ချေမှုန်းနေစဉ်တွင် ယာကုပ်သည် လေးဖြင့် စွဲကိုင်ထားပြီး ရှင်ဘုရင်များကို ချေမှုန်းရန်သာ အာရုံစိုက်နေသဖြင့် ရှင်ဘုရင်အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့သည်။

၆ ခါဇာမြို့တံခါးဝ၌ ခါဇာမင်းကြီး ပရာသုန်ကို သတ်ပြီးမှ၊ သာတုန်မင်းကြီး စုသိ၊ ဗက်ကောရင်မင်းကြီး လာဗန်၊ မက်နေမာမင်းကြီး ရှာဘိရတို့ကို လုပ်ကြံသဖြင့်၊ ထိုသူအပေါင်းတို့ကို မြားနှင့်သတ်၍၊ မြားတစင်းစီကို ပစ်သတ်သဖြင့် သူတို့သည် သေကြ၏။

၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် သေကြေပျက်စီး၍ ဆုတ်ခွာသွားသည်ကို မြင်လျှင်၊ ခါဇာမြို့တံခါးရှေ့တွင် ရှင်ဘုရင်တို့၏တပ်များနှင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် လူလေးရာခန့်ကို သတ်ဖြတ်ကြ၏။

၈ ယာကုပ်၏ ကျွန်သုံးယောက်တို့သည် ထိုတိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးကြ၏။ ယုဒသည် မိမိကျွန်သုံးယောက် သေသည်ကို မြင်သောအခါ၊ အလွန်ဝမ်းနည်း၍၊ အာမောရိလူတို့အပေါ် အမျက်ထွက်လေ၏။

၉ ရှင်ဘုရင်၏တပ်မှ ကျန်ကြွင်းသောလူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့အသက်ဘေးကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ပြေး၍ ခါဇာမြို့ရိုးတံခါးကို ချိုးဖျက်၍ ဘေးလွတ်ရာသို့ မြို့ထဲသို့ ဝင်ကြ၏။

၁၀ သူတို့သည် ခါဇာမြို့သည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသောကြောင့်၊ ခါဇာမြို့အလယ်၌ ပုန်းအောင်းနေကြ၏။ ထိုတပ်အပေါင်းတို့သည် မြို့ထဲသို့ဝင်သောအခါ၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူတို့နောက်သို့ မြို့ထဲသို့ပြေးကြ၏။

၁၁ စစ်တိုက်ရာတွင် အတွေ့အကြုံရှိသော ခွန်အားကြီးသူရဲလေးယောက်တို့သည် မြို့ထဲကထွက်၍ ထားနှင့်လှံများကို လက်စွဲလျက် မြို့တံခါးဝ၌ရပ်လျက်၊ ယာကုပ်၏သားတို့ရှေ့မှာ ရပ်နေ၍၊ မြို့ထဲသို့ မဝင်စေကြ။

၁၂ နဿလိသည် ပြေး၍ သူတို့အကြားသို့ ရောက်သောအခါ၊ မိမိထားဖြင့် နှစ်ယောက်ကို ခုတ်သဖြင့် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း ဖြတ်လေ၏။

၁၃ သူသည် ကျန်နှစ်ယောက်ထံသို့ လှည့်သွားသောအခါ သူတို့ထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်သဖြင့် လိုက်လံဖမ်းဆီး၍ ရိုက်နှက်သတ်ပစ်လေ၏။

၁၄ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့သို့ရောက်သောအခါ၊ မြို့နှင့်စပ်ဆိုင်သော မြို့ရိုးတစ်ခုရှိသည်ကို မြင်လျှင်၊ မြို့ရိုးတံခါးကို ရှာ၍မတွေ့ကြ။ ယုဒသည် မြို့ရိုးထိပ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ ရှိမောင်နှင့် လေဝိသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ ထိုသူသုံးယောက်တို့သည် မြို့ရိုးမှ မြို့ထဲသို့ ဆင်းကြ၏။

၁၅ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် မြို့ထဲသို့ လုံခြုံစွာပြေးဝင်သော ယောကျ်ားအပေါင်းတို့ကိုငင်း၊ မြို့သူမြို့သားများနှင့် ၎င်းတို့၏ဇနီးများနှင့် သားသမီးများကိုငင်း သတ်ကြ၏။ သူတို့သည် ထားနှင့်သတ်ကြ၏။ မြို့၏အော်ဟစ်သံသည် ကောင်းကင်သို့ တက်လေ၏။

၁၆ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့ညီအစ်ကိုများအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သောကြောင့် ဒန်နှင့် နဿလိတို့သည် ညည်းတွားသံကို အဘယ်ကြောင့်ကြားရသည်ကို ကြည့်ရှုရန် မြို့ရိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြ၏။ မြို့သူမြို့သားတို့သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်၊ မြို့၌ ငါတို့ဥစ္စာရှိသမျှကို ယူသွားကြလော့။ သို့သော် ငါတို့ကို မသတ်ကြပါနှင့်ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုကြသည်ကို ကြားကြ၏။

၁၇ ယုဒ၊ ရှိမောင်၊ လေဝိတို့သည် မြို့သားတို့ကို ဒဏ်ခတ်ခြင်းမပြုမီ မြို့ရိုးပေါ်သို့တက်၍ မြို့ရိုးပေါ်မှာရှိသော ဒန်နှင့် နဿလိမှစ၍ ကြွင်းသောညီအစ်ကိုတို့ကို ခေါ်ကြ၏။ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် မြို့ထဲသို့ ဝင်ရာလမ်းကို ကြားပြောကြ၏။ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် လက်ရဥစ္စာကို ယူလာကြ၏။

၁၈ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ခါဇာမြို့မှ လက်ရဥစ္စာ၊ သိုးနွားများ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ယူ၍၊ သိမ်းယူရသမျှတို့ကို သိမ်းယူပြီးလျှင်၊ ထိုနေ့၌ မြို့မှ ထွက်သွားကြ၏။

၁၉ နောက်တစ်နေ့တွင် ယာကုပ်၏သားများသည် ဆာတွန်မြို့သို့ သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ မြို့၌ကျန်ရစ်သော ဆာတွန်မြို့သားတို့သည် မိမိတို့၏ရှင်ဘုရင်ကို သတ်သောကြောင့် မိမိတို့နှင့်တိုက်ခိုက်ရန် စုဝေးနေကြသည်ဟု ကြားသိကြ၏။ ဆာတွန်မြို့သည် အလွန်မြင့်မားပြီး ခံတပ်မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပြီး မြို့ကို ဝန်းရံထားသော ခံတပ်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။

၂၀ မြို့ရိုးတိုင်သည် အတောင်ငါးဆယ်၊ အနံလေးဆယ်ရှိ၏။ မြို့ရိုးကြောင့် မြို့ထဲသို့ ဝင်စရာနေရာမရှိ။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ရိုးကိုမြင်၍ ဝင်ရာလမ်းကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ။

၂၁ အကြောင်းမူကား၊ မြို့ထဲသို့ဝင်သောတံခါးသည် နောက်ဘက်၌ရှိ၍၊ မြို့ထဲသို့ဝင်လိုသောသူအပေါင်းတို့သည် ထိုလမ်းဖြင့်လာ၍ မြို့တစ်မြို့လုံးကို လှည့်လည်ပြီးမှ မြို့ထဲသို့ဝင်ကြ၏။

၂၂ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ထဲသို့ဝင်ရာလမ်းကိုမတွေ့သည်ကိုမြင်လျှင်၊ အလွန်အမျက်ထွက်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့ထံသို့လာကြောင်းကိုမြင်လျှင်၊ မြို့သားတို့သည် သူတို့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏အစွမ်းသတ္တိကိုငင်း၊ ဟာဇာအားအဘယ်သို့ပြုခဲ့သည်ကိုငင်း ကြားသိကြသောကြောင့်၊

၂၃ ဆာတွန်မြို့သားတို့သည် မြို့ထဲသို့ဝင်မည်ကိုစိုးရိမ်၍ ယာကုပ်၏သားတို့ရှိရာသို့ စုဝေးပြီးမှ ထွက်၍မသွားနိုင်ကြ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် သူတို့လာနေသည်ကိုမြင်သောအခါ၊ သူတို့၏အစွမ်းသတ္တိနှင့် ဟာဇာအား အဘယ်သို့ပြုခဲ့သည်ကို ကြားသိသောကြောင့်၊ သူတို့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၂၄ ထို့ကြောင့် ဆာတန်မြို့သားတို့သည် ယာကုပ်၏သားများ မရောက်မီ မြို့၏လမ်းတံတားကို မြို့တွင်းသို့ ယူဆောင်လာကာ မြို့တွင်းသို့ အလျင်အမြန် ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ကြ၏။

၂၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ထဲသို့ဝင်ရာလမ်းကိုလာ၍ ရှာသော်လည်းမတွေ့ကြ။ မြို့သားတို့သည် မြို့ရိုးထိပ်သို့တက်သွား၍ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ထဲသို့ဝင်ရာလမ်းကို ရှာကြသည်ကိုမြင်ကြ၏။

၂၆ မြို့သားတို့သည် မြို့ရိုးထိပ်မှ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ကဲ့ရဲ့၍ ကျိန်ဆဲကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း ထိုကဲ့ရဲ့ခြင်းစကားကို ကြားသောအခါ၊ အလွန်အမျက်ထွက်၍၊ မိမိတို့အထဲမှာ အမျက်ထွက်ကြ၏။

၂၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း သူတို့ကို အမျက်ထွက်သဖြင့်၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ထ၍ မိမိတို့အစွမ်းသတ္တိရှိသမျှဖြင့် မြို့ရိုးကို ခုန်ကျော်ကြ၏။ မိမိတို့အစွမ်းသတ္တိအားဖြင့် မြို့ရိုးအနံ အတောင်လေးဆယ်ကို လွန်သွားကြ၏။

၂၈ သူတို့သည် မြို့ရိုးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် မြို့ရိုးအောက်တွင် ရပ်နေသောအခါ မြို့တံခါးအားလုံးကို သံတံခါးများဖြင့် ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိကြ၏။

၂၉ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့တံခါးတို့ကို ဖွင့်ရန် ချဉ်းကပ်လာသောအခါ၊ မြို့သားတို့သည် သူတို့ကို ခွင့်မပြုကြ။ အကြောင်းမူကား၊ မြို့ရိုးအပေါ်မှ ကျောက်ခဲနှင့် မြားများကို ပစ်လွှတ်ကြသောကြောင့်။

၃၀ မြို့ရိုးပေါ်မှာရှိတဲ့လူအရေအတွက်က လေးရာလောက်ရှိတယ်။ မြို့သားတွေက မြို့တံခါးတွေကို မဖွင့်ပေးဘူးဆိုတာ ယာကုပ်ရဲ့သားတွေမြင်တဲ့အခါ မြို့ရိုးထိပ်ကို ခုန်တက်ပြီး ယုဒလူက မြို့ရဲ့အရှေ့ဘက်ကို အရင်တက်သွားကြတယ်။

၃၁ ဂဒ်နှင့် အာရှာတို့သည် သူ့နောက်သို့ မြို့၏အနောက်ဘက်ထောင့်သို့ငင်း၊ ရှိမောင်နှင့် လေဝိသည် မြောက်ဘက်သို့ငင်း၊ ဒန်နှင့် ရုဗင်သည် တောင်ဘက်သို့ငင်း လိုက်ကြ၏။

၃၂ မြို့ရိုးထိပ်တွင်ရှိသော မြို့သူမြို့သားတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ မိမိတို့ထံသို့ တက်လာသည်ကို မြင်လျှင်၊ မြို့ရိုးမှ ထွက်ပြေး၍ မြို့ထဲသို့ ဆင်းသွားကာ မြို့အလယ်၌ ပုန်းအောင်းနေကြ၏။

၃၃ မြို့ရိုးအောက်၌ ကျန်ကြွင်းသော ဣသခါနှင့် နဿလိအမျိုးသားတို့သည် ချဉ်းကပ်၍ မြို့တံခါးတို့ကို ချိုးဖျက်ပြီးမှ၊ မြို့တံခါးတို့ကို မီးရှို့သဖြင့် သံသည် အရည်ပျော်လေ၏။ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် မြို့ထဲသို့ ဝင်၍ ဆာတုန်မြို့သားတို့နှင့် တိုက်ခိုက်၍ ထားနှင့်လုပ်ကြံကြသော်လည်း၊ အဘယ်သူမျှ သူတို့ရှေ့မှာ မရပ်နိုင်ကြ။

၃၄ လူနှစ်ရာခန့်သည် မြို့မှထွက်ပြေး၍၊ ထိုလူအပေါင်းတို့သည် မြို့ထဲ၌ရှိသော ရဲတိုက်တစ်ခု၌ ပုန်းအောင်းကြ၏။ ယုဒလူတို့သည် သူတို့ကို ရဲတိုက်တိုင်အောင် လိုက်လံရှာဖွေသဖြင့် ရဲတိုက်ကို ဖြိုဖျက်၍ လူအပေါင်းတို့အပေါ်သို့ လဲကျသဖြင့် ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သေကြ၏။

၃၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထိုမျှော်စင်အမိုးလမ်းအတိုင်း တက်သွားကြ၏။ မြို့ထဲမှာ အဝေးက ခိုင်ခံ့မြင့်သော အခြားမျှော်စင်တစ်ခုရှိသည်ကို မြင်ကြ၏။ ထိုမျှော်စင်၏ထိပ်သည် မိုးကောင်းကင်သို့ မှီ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း အလျင်အမြန်ဆင်းသွား၍ လူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထိုမျှော်စင်သို့ သွားကြ၏။ ထိုမျှော်စင်၌ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ သူငယ် သုံးရာခန့်ရှိ၏။

၃၆ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မျှော်စင်၌ရှိသော လူတို့ကို ကြီးစွာသော ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံရသဖြင့်၊ သူတို့သည် ထွက်ပြေးကြ၏။

၃၇ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် လိုက်ကြ၏။ ခွန်အားကြီး၍ ရဲရင့်သော လူတဆယ်နှစ်ယောက်တို့သည် သူတို့ပုန်းအောင်းရာအရပ်မှ ထွက်လာကြ၏။
၃၈ ထိုလူတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့သည် ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့ကို ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် သူတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြ။ ထိုရဲရင့်သောသူတို့သည် ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့၏ ဒိုင်းလွှားများကို ချိုးဖျက်ကြ၏။ လေဝိသည် ထားကိုကြောက်သောကြောင့် လက်ကို အလျင်အမြန်ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်သောအခါ ထားသည် လေဝိ၏လက်ကို ထိမှန်သဖြင့် လေဝိ၏လက်ကို အနည်းငယ်သာ ထိခိုက်လေ၏။
၃၉ လေဝိသည် ခွန်အားကြီးသော သူ၏ထားကို လက်၌ကိုင်၍ ထိုသူထံမှ အတင်းလုယူ၏။ ထိုထားဖြင့် ခွန်အားကြီးသော သူ၏ခေါင်းကို ထိုးသဖြင့် သူ၏ခေါင်းကို ဖြတ်လေ၏။
၄၀ လူတစ်ဆယ့်တစ်ယောက်တို့သည် လေဝိကိုတိုက်ရန် ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ ထိုလူများထဲမှ တစ်ယောက်သေဆုံးသွားသည်ကို ယာကုပ်၏သားများမြင်လျှင် သူတို့လည်း တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားများမူကား သူတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြ။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုသူတို့သည် အလွန်အင်အားကြီးမားသောကြောင့်တည်း။
၄၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြောင်းကို သိမြင်လျှင်၊ ရှိမောင်သည် ကျယ်သောအသံနှင့် အော်ဟစ်လေ၏။ ခွန်အားကြီးသော သူရဲ တကျိပ်တပါးတို့သည် ရှိမောင်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြား၍ မှင်သက်ကြ၏။
၄၂ ယုဒလူတို့သည် အဝေးမှရှိမောင်၏ အော်ဟစ်သံကို သိကြ၏။ နဿလိနှင့် ယုဒလူတို့သည် ဒိုင်းလွှားများကိုင်ဆောင်၍ ရှိမောင်နှင့် လေဝိထံသို့ ပြေးသွားကြ၏။ ထိုခွန်အားကြီးသော လူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့ကြ၏။ သူတို့၏ ဒိုင်းလွှားများကျိုးသွားသောကြောင့် သူတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြ။
၄၃ နဿလိသည် ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့၏ ဒိုင်းလွှားများ ကျိုးနေသည်ကို မြင်လျှင်၊ မိမိကျွန်များထံမှ ဒိုင်းလွှားနှစ်ချပ်ကို ယူပြီး ရှိမောင်နှင့် လေဝိထံသို့ ယူခဲ့၏။
၄၄ ထိုနေ့၌ ရှိမောင်၊ လေဝိနှင့် ယုဒတို့သည် နေဝင်ချိန်တိုင်အောင် ခွန်အားကြီးသော သူရဲတစ်ဆယ့်သုံးဦးကို တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း၊ သူတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြ။
၄၅ ဤအကြောင်းကို ယာကုပ်အား ကြားပြော၍ သူသည် အလွန်ဝမ်းနည်းပူဆွေးသဖြင့် ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်းလေ၏။ သူနှင့် သူ၏သား နဿလိတို့သည် ဤအားကြီးသော သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြ၏။
၄၆ ယာကုပ်သည် ချဉ်းကပ်၍ လေးကိုပစ်လျက်၊ ခွန်အားကြီးသော သူရဲတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ လူသုံးယောက်တို့ကို လေးနှင့်သတ်လေ၏။ ကျန်ရှစ်ယောက်တို့သည် နောက်သို့ဆုတ်ကြ၏။ ရှေ့နှင့်နောက်တွင် စစ်တိုက်လျက်ရှိသည်ကို မြင်လျှင်၊ သူတို့သည် အသက်ဘေးကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ ယာကုပ်၏သားတို့ရှေ့မှာ မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် သူတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြ၏။
၄၇ သူတို့ပြေးနေစဉ်တွင် ဒန်နှင့် အာရှာတို့သည် သူတို့ဆီသို့ လာနေသည်ကို တွေ့သဖြင့်၊ သူတို့သည် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်၍ နှစ်ယောက်ကို သတ်ကြ၏။ ယုဒနှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့သည် လိုက်၍ ကျန်ကြွင်းသော သူတို့ကို လုပ်ကြံသတ်ကြ၏။
၄၈ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် မြို့တွင်း၌ လှည့်လည်၍ ယောကျ်ားတို့ကို ရှာကြလျှင်၊ မြို့ထဲက လိုဏ်ဂူထဲမှာ လုလင်နှစ်ဆယ်ခန့်ကို တွေ့ကြ၏။ ဂဒ်နှင့် အာရှာတို့သည် ထိုသူအပေါင်းတို့ကို သတ်ကြ၏။ ဒန်နှင့် နဿလိတို့သည် ဒုတိယမျှော်စင်မှ ထွက်ပြေးသော ကျန်လူများကို တိုက်၍ သတ်ကြ၏။
၄၉ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဆာတွန်မြို့သားအပေါင်းတို့ကို သတ်ကြ၏။ မိန်းမများနှင့် သူငယ်များကိုမူ မြို့၌ထားခဲ့၍ မသတ်ကြ။
၅၀ ဆာတန်မြို့သားအပေါင်းတို့သည် တန်ခိုးကြီးသောသူများဖြစ်ကြပြီး သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးက လူတစ်ထောင်ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးမည်ဖြစ်ပြီး နှစ်ဦးမှာ ကျန်လူတစ်သောင်းထံမှ မပြေးနိုင်ပေ။
၅၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဆာတွန်မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့ကို ဓားနှင့်သတ်သဖြင့် အဘယ်သူမျှ သူတို့ကို မဆီးတားနိုင်သဖြင့် မိန်းမတို့ကို မြို့ထဲမှာ ထားခဲ့ကြ၏။
၅၂ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့၌ရှိသမျှသော လက်ရဉစ္စာတို့ကို ယူ၍၊ သူတို့အလိုရှိသမျှကို သိမ်းယူကြ၏။ သိုး၊ နွား၊ ဥစ္စာများကိုလည်း မြို့မှသိမ်းယူကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဟာဇာနှင့် မြို့သားတို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ဆာတုန်မြို့နှင့် မြို့သားတို့ကို ပြုကြ၏။ သူတို့သည်လည်း လှည့်သွားကြ၏။

အခန်း ၃၉

၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဆာတွန်မြို့မှ ထွက်သောအခါ၊ နှစ်ရာတောင်ခန့် သွားသောအခါ၊ တာပနက်မြို့သားတို့သည် သူတို့ဆီသို့ လာနေသော သူတို့ကို ဆီးတားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် တာပနက်မင်းကြီးနှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့ကို လုပ်ကြံသောကြောင့်၊ ထိုမြို့သားတို့သည် သူတို့ကို တိုက်ရန် ထွက်လာကြ၏။
၂ တာပနက်မြို့မှာ ကျန်ကြွင်းသောသူအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ထွက်လာ၍၊ ဟာဇာနှင့် ဆာတုန်တို့ထံမှ သိမ်းယူခဲ့သော ဥစ္စာနှင့် လက်ရဉစ္စာများကို သူတို့ထံမှ ပြန်ယူရန် ကြံစည်ကြ၏။
၃ တာပနက်မြို့သား ကျန်တို့သည် ထိုအရပ်၌ ယာကုပ်၏သားတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ကြ၍၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူတို့ကို ပစ်သတ်သဖြင့် သူတို့သည် ထွက်ပြေးကြ၏။ အာဗေလန်မြို့တိုင်အောင် လိုက်လံဖမ်းဆီးကြသဖြင့် ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် ကျဆုံးကြ၏။
၄ ယာကုပ်၏သားတို့သည် တာပနက်မြို့၌ ဥစ္စာကိုယူ၍ တာပနက်မြို့သို့ပြန်လာကြ၏။ တာပနက်မြို့သို့ရောက်သောအခါ၊ အာဗေလန်မြို့သားတို့သည် မိမိတို့ညီအစ်ကိုတို့၏ ဥစ္စာကို ကယ်တင်ခြင်းငှာ ထွက်လာကြပြီဟု ကြားသိကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့လူဆယ်ယောက်ကို တာပနက်မြို့၌ထားခဲ့၍ မြို့ကိုလုယက်ကြ၏။ သူတို့သည် အာဗေလန်မြို့သားတို့ထံသို့ ထွက်သွားကြ၏။
၅ အာဗေလန်မြို့သားတို့သည် မိမိတို့မယားများနှင့်အတူ ယာကုပ်၏သားတို့ကို စစ်တိုက်ခြင်းငှါ ထွက်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏မယားများသည် စစ်တိုက်ရာတွင် အတွေ့အကြုံရှိသောကြောင့်၊ ယောကျ်ားမိန်းမ လေးရာခန့် ထွက်သွားကြ၏။
၆ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် ကျယ်သောအသံဖြင့် ကြွေးကြော်၍၊ အာဗေလန်မြို့သားတို့ထံသို့ ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် ပြေးကြ၏။

၇ အာဗေလန်မြို့သားတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ အော်ဟစ်သံကိုဂင်း၊ ခြင်္သေ့မြည်သံကဲ့သို့ဂင်း၊ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးမြည်သံကဲ့သို့ဂင်း ကြားရကြ၏။

၈ ယာကုပ်၏သားများကြောင့် သူတို့၏စိတ်နှလုံးသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၍၊ သူတို့သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့သဖြင့်၊ သူတို့သည် နောက်ဆုတ်၍ မြို့ထဲသို့ ထွက်ပြေးကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့တံခါးတိုင်အောင် သူတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေကြ၏။ သူတို့သည် မြို့ထဲသို့ ရောက်သောအခါ၊ သူတို့ကို တိုက်ကြ၏။

၉ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ထဲမှာ သူတို့နှင့်တိုက်ခိုက်ကြ၍၊ သူတို့၏မိန်းမအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ကို လောက်လွှဲနှင့်ပစ်ကြ၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ညနေပိုင်းတိုင်အောင် သူတို့အချင်းချင်း အလွန်ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ကြ၏။

၁၀ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြသဖြင့်၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထိုတိုက်ပွဲ၌ သေလုမတတ်ဖြစ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထာဝရဘုရားအား အော်ဟစ်၍ ညနေခင်း၌ ခွန်အားကြီးလာကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အာဗေလန်မြို့သားအပေါင်းတို့ကို ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ သူငယ်၊ ဓားဖြင့် ကွပ်မျက်ကြ၏။

၁၁ ဆာတွန်မြို့မှ ထွက်ပြေးသော ကျန်ကြွင်းသော လူများမှုကား၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အာဗေလန်မြို့၌ သူတို့ကို သတ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဟာဇာနှင့် ဆာတွန်တို့ကို ပြုသကဲ့သို့ အာဗေလန်နှင့် တာပနက်တို့ကို ပြုကြ၏။ ယောကျ်ားအပေါင်းတို့သည် သေကြသည်ကို မိန်းမတို့သည် မြင်သောအခါ၊ မြို့အိမ်မိုးပေါ်သို့ တက်၍ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ကျောက်ခဲမိုးကဲ့သို့ မိုးရွာစေကြ၏။

၁၂ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ထဲသို့အလျင်အမြန်ဝင်၍ မိန်းမအပေါင်းတို့ကို ဖမ်းဆီး၍ ထားနှင့်သတ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် လက်ရဥစ္စာ၊ သိုး၊ နွား၊ နွားအပေါင်းတို့ကို သိမ်းယူကြ၏။

၁၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် တာပနက်မြို့၊ ဟာဇာမြို့၊ ရှိလောမြို့တို့ကို ပြုသကဲ့သို့ မက်နေမာမြို့ကိုလည်း ပြု၍ ထိုမြို့မှ လှည့်သွားကြ၏။

၁၄ ပဥ္စမနေ့၌ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဂါရှမြို့၌ ဗိုလ်မင်းဆယ်လေးယောက်ရှိ၍၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ပထမတိုက်ပွဲ၌ ထိုသူအပေါင်းတို့ကို သတ်ပြီးဖြစ်၍၊ ဂါရှအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့ရှင်ဘုရင်နှင့် ဗိုလ်မင်းများကို သတ်သောကြောင့်၊ စစ်တိုက်ခြင်းငှါ စုဝေးကြပြီဟု ကြားသိကြ၏။

၁၅ ထိုနေ့၌ ယာကုပ်၏သားတို့သည် စစ်လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်လျက် ဂါရှမြို့သားတို့ကို စစ်တိုက်ရန် ချီတက်ကြ၏။ ဂါရှမြို့တွင် အာမောရိအမျိုးသားတို့သည် ခွန်အားကြီး၍ အားကြီးသောလူများ ရှိကြ၏၊ ဂါရှမြို့သည် အာမောရိမြို့တကာတို့တွင် အခိုင်မာဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးခံတပ်မြို့ဖြစ်ပြီး မြို့ရိုးသုံးထပ်ရှိသည်။

၁၆ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဂါရှမြို့သို့ ရောက်သောအခါ မြို့တံခါးများကို သော့ခတ်ထားသည်ကိုဂင်း၊ မြို့ပြင်မြို့ရိုးထိပ်၌ လူငါးရာခန့်ရပ်နေသည်ကိုဂင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ သဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားသောလူများသည် မြို့ပြင်မြို့နောက်ဘက်မှ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ချောင်းမြောင်းလျက်နေကြသည်ကိုဂင်း တွေ့ကြ၏။

၁၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့တံခါးများကိုဖွင့်ရန် ချဉ်းကပ်လာသောအခါ၊ မြို့နောက်ဘက်တွင် ချုံခိုတိုက်ခိုက်နေသောသူတို့သည် မိမိတို့နေရာမှထွက်လာ၍ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ဝိုင်းထားကြ၏။

၁၈ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဂါရှအမျိုးသားတို့အလယ်၌ ဝိုင်းထား၍၊ တိုက်ပွဲသည် ရှေ့နှင့်နောက် နှစ်ဖက်စလုံး၌ ရှိနေပြီး၊ မြို့ရိုးပေါ်မှာရှိသော လူအပေါင်းတို့သည် မြို့ရိုးမှ သူတို့အပေါ်သို့ မြားများနှင့် ကျောက်ခဲများကို ပစ်ချကြ၏။

၁၉ ယုဒလူတို့သည် ဂါရှမြို့သားတို့သည် မိမိတို့ထက် လေးလံလာသည်ကို မြင်လျှင်၊ အလွန်စူးရှသောအသံနှင့် အော်ဟစ်ကြ၏။ ယုဒ၏အော်ဟစ်သံကြောင့် ဂါရှမြို့သားအပေါင်းတို့သည် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ သူ၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် မြို့ရိုးပေါ်မှ လူများ လဲကျကြ၏။ မြို့ပြင်၊ မြို့တွင်း၌ရှိသော သူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့အသက်အတွက် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၂၀ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့တံခါးများကို ချိုးဖျက်ရန် နီးကပ်လာသောအခါ၊ ဂါရှမြို့သားတို့သည် မြို့ရိုးထိပ်မှ ကျောက်ခဲနှင့်မြားများဖြင့် သူတို့ကိုပစ်ပေါက်၍ တံခါးမှ ထွက်ပြေးစေကြ၏။

၂၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ပြင်မှ သူတို့နှင့်အတူရှိသော ဂါရှအမျိုးသားတို့ကို ပြန်လာ၍၊ ဘူးသီးများကို ရိုက်သကဲ့သို့ သူတို့ကို အလွန်ရိုက်ကြ၏။ ယုဒလူတို့အော်ဟစ်သံကြောင့် ယာကုပ်၏သားတို့ကို မခံမရပ်နိုင်။

၂၂ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ပြင်၌ရှိသော လူအပေါင်းတို့ကို သတ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ထဲသို့ဝင်၍ မြို့ရိုးအောက်တွင် တိုက်ခိုက်ရန် ချဉ်းကပ်ကြသော်လည်း၊ မြို့၌ကျန်ကြွင်းသော ဂါရှမြို့သားအပေါင်းတို့သည် ဂါရှမြို့ရိုးကို အရပ်ရပ်က ဝိုင်းထားသောကြောင့်၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ထဲသို့ ချဉ်းကပ်၍ မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြ။

၂၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ရိုးအောက်၌ တိုက်ရန် ထောင့်တစ်နေရာသို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ ဂါရှမြို့သားတို့သည် မိုးရေစက်ကဲ့သို့ မြားများနှင့် ကျောက်ခဲများကို ပစ်လွှတ်သဖြင့် မြို့ရိုးအောက်မှ ထွက်ပြေးကြ၏။

၂၄ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ရိုးအောက်မှ မိမိတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြောင်းကို မြို့ရိုးပေါ်မှာရှိသော ဂါရှအမျိုးသားတို့သည် သိမြင်လျှင်၊ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ဤစကားများဖြင့် ကဲ့ရဲ့ကြ၏။

၂၅ စစ်တိုက်ရာမှာ မင်းတို့ မနိုင်နိုင်အောင် ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ။ အာမောရိမြို့တွေကို မင်းတို့ ဒီလောက်အင်အားမရှိတဲ့ ဂါရှမြို့ကြီးနဲ့ မြို့သားတွေကို မင်းတို့ လုပ်နိုင်မှာလား။ ငါတို့ထဲက အားနည်းတဲ့သူတွေကို မင်းတို့က အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ပြီး မြို့တံခါးဝမှာ သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ။ မင်းတို့ရဲ့ အော်ဟစ်သံကြောင့် သူတို့ ကြောက်လန့်သွားတဲ့အခါ သူတို့မှာ ခွန်အားမရှိဘူး။

၂၆ ယခု သင်တို့သည် ဤအရပ်၌ တိုက်ခိုက်နိုင်ကြမည်လော။ သင်တို့အားလုံး ဤအရပ်၌ သေရကြလိမ့်မည်၊ သင်တို့ဖျက်ဆီးခဲ့သော မြို့များအတွက် ငါတို့သည် လက်စားချေမည်။

၂၇ ဂါရှမြို့သားတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ကို အလွန်အပြစ်တင်၍၊ သူတို့၏ဘုရားများအားဖြင့် ကျိန်ဆဲကြ၏။ မြို့ရိုးပေါ်မှ မြားနှင့်ကျောက်ခဲတို့ကို သူတို့အပေါ်သို့ ပစ်ချကြ၏။

၂၈ ယုဒနှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့သည် ဂါရှမြို့သားတို့၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ အလွန်အမျက်ထွက်၍၊ ယုဒသည် ဤအမှု၌ သူ၏ဘုရားသခင်ကို ငြူစူသဖြင့်၊ အို ထာဝရဘုရား၊ ကယ်မတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့နှင့် အကျွန်ုပ်တို့၏ ညီအစ်ကိုတို့အား ကူညီတော်မူပါဟု ဟစ်ကြော်လေ၏။

၂၉ သူသည် မိမိလက်ကို ကိုင်ဆွဲလျက် အစွမ်းကုန်ပြေးပြီး မြေကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ အစွမ်းကုန် မြို့ရိုးကို တက်ကာ ဓားသည် မိမိလက်မှ ပြုတ်ကျလေ၏။

၃၀ ယုဒလူတို့သည် မြို့ရိုးပေါ်မှာ အော်ဟစ်ကြ၏။ မြို့ရိုးပေါ်မှာရှိသော သူအပေါင်းတို့သည် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ အချို့တို့သည် မြို့ရိုးမှ ပြုတ်ကျ၍ မြို့ထဲသို့ ဝင်သေကြ၏။ မြို့ရိုးပေါ်မှာ ကျန်ကြွင်းသော သူတို့သည် ယုဒလူတို့၏ ခွန်အားကို မြင်သောအခါ အလွန်ကြောက်ရွံ့၍ အသက်လွတ်အောင် မြို့ထဲသို့ ထွက်ပြေးကြ၏။

၃၁ ထိုအခါ ယုဒလူတို့သည် မြို့ရိုးပေါ်မှာ ယုဒလူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ရဲရင့်လာကြပြီး ယုဒလက်၌ ဓားမရှိကြောင်းကို မြင်သောအခါ သူ့ကိုသတ်ရန် ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ မြို့ရိုးမှ သူ၏ညီအစ်ကိုများထံသို့ ပစ်ချရန် ကြံစည်ကြ၏။ မြို့သားနှစ်ဆယ်တို့သည် သူတို့ကို ကူညီရန် လာကြ၏။ သူတို့သည် ယုဒလူတို့ကို ဝိုင်းထားကြ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သူ့အပေါ်မှာ အော်ဟစ်ကြ၏။ ဓားကိုထုတ်၍ သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။ ယုဒလူတို့သည် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ယုဒသည်လည်း မြို့ရိုးပေါ်မှ သူ၏ညီအစ်ကိုများထံသို့ အော်ဟစ်ကြ၏။

၃၂ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့သည် မြို့ရိုးအောက်မှ လေးကိုထုတ်၍ မြို့ရိုးထိပ်၌ရှိသော လူသုံးယောက်ကို ထိမှန်လေ၏။ ယုဒသည် ဆက်၍အော်ဟစ်လျက်၊ အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်မတော်မူပါဟု အော်ဟစ်လေ၏။ အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်မတော်မူပါဟု အော်ဟစ်လေ၏။ သူသည် မြို့ရိုးပေါ်မှာ ကြီးသောအသံနှင့် အော်ဟစ်သဖြင့် အော်ဟစ်သံသည် အလွန်ဝေးသောအရပ်မှ ကြားရလေ၏။

၃၃ ထိုအော်ဟစ်သံကို ကြားပြီးနောက် သူသည် ထပ်၍ အော်ဟစ်ပြန်၏။ မြို့ရိုးထိပ်၌ ယုဒလူတို့ကို ဝိုင်းထားသော လူအပေါင်းတို့သည် ကြောက်ရွံ့၍၊ ယုဒ၏ အော်ဟစ်သံနှင့် တုန်လှုပ်သံကြောင့်၊ မိမိတို့လက်မှ ဓားကို ပစ်ချ၍ ထွက်ပြေးကြ၏။

၃၄ ယုဒလူတို့သည် သူတို့လက်မှ ကျသောဓားများကို ယူ၍ ယုဒလူတို့သည် သူတို့ကို တိုက်သဖြင့် မြို့ရိုးပေါ်မှာ လူနှစ်ဆယ်ကို သတ်ကြ၏။

၃၅ ထိုမြို့မှ မြို့ရိုးပေါ်သို့ ယောကျ်ားမိန်းမ ရှစ်ဆယ်ခန့် တက်သွားကြပြီး ယုဒပြည်ကို ဝိုင်းထားကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ယုဒပြည်ကို ကြောက်ရွံ့သော စိတ်ကို စွဲစေတော်မူသဖြင့် သူတို့သည် ကိုယ်တော်ထံသို့ မချဉ်းကပ်နိုင်ကြ။

၃၆ ယာကုပ်နှင့် သူနှင့်အတူပါသောသူအပေါင်းတို့သည် မြို့ရိုးအောက်မှ လေးကိုဆွဲထုတ်၍ မြို့ရိုးပေါ်ရှိ လူဆယ်ယောက်တို့ကို သတ်သဖြင့် ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့ရှေ့မှာ မြို့ရိုးအောက်သို့ လဲကျကြ၏။

၃၇ မြို့ရိုးပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေက သူတို့လူ နှစ်ဆယ် ကျဆုံးသွားတာကို မြင်တဲ့အခါ ယုဒပြည်ဘက်ကို ဓားနဲ့ ပြေးသွားကြတယ်။ ယုဒပြည်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် အရမ်းကြောက်လန့်နေကြလို့ သူ့ဆီ မရောက်နိုင်ကြဘူး။

၃၈ အာရုတ်အမည်ရှိသော သူရဲတစ်ယောက်သည် ယုဒ၏ ဦးခေါင်းကို ဓားနှင့်ထိုးအံ့သောငှါ ချဉ်းကပ်လာ၏။ ယုဒသည် မိမိဒိုင်းကို အလျင်အမြန် ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်သောအခါ ဓားသည်ဒိုင်းကို ထိမှန်၍ ဒိုင်းသည် နှစ်ခြမ်းကွဲလေ၏။

၃၉ ဤခွန်အားကြီးသောသူသည် ယုဒကိုသတ်ပြီးနောက် မိမိအသက်အတွက် ထွက်ပြေးလေ၏။ ယုဒကိုကြောက်သောကြောင့် မြို့ရိုးကိုခြေချော်၍ မြို့ရိုးအောက်၌ရှိသော ယာကုပ်၏သားများအလယ်၌ လဲကျလေ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူ့ကိုသတ်ကြ၏။

၄၀ ထိုတန်ခိုးကြီးသူ၏ ထိုးနှက်ချက်ကြောင့် ယုဒ၏ဦးခေါင်းသည် နာကျင်ကိုက်ခဲသွားပြီး ယုဒသည် ထိုထိုးနှက်ချက်ကြောင့် သေလုမတတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

၄၁ ယုဒသည် ထိုးချက်ကြောင့် နာကျင်မှုကို ခံရသောကြောင့် မြို့ရိုးပေါ်မှာ အော်ဟစ်လေ၏။ ဒန်သည် သူ၏အသံကို ကြားသောအခါ၊ သူ့အထဲမှာ ဒေါသတွေ တောက်လောင်နေသဖြင့် သူလည်း ထ၍ အဝေးသို့ သွားလေ၏။ မြေကြီးမှ ခုန်ဆင်း၍ ဒေါသတကြီး ပြေးလေ၏။

၄၂ ယုဒပြည်အနီး မြို့ရိုးပေါ်သို့ ဒန်ရောက်သောအခါ၊ မြို့ရိုးပေါ်ရှိ ယုဒလူတို့သည် ပြေး၍ ဒုတိယမြို့ရိုးသို့ တက်သွားကြ၏။ ဒုတိယမြို့ရိုးမှ ဒန်နှင့် ယုဒပြည်အပေါ်သို့ မြားနှင့် ကျောက်ခဲများ ပစ်၍ မြို့ရိုးမှ မောင်းထုတ်ရန် ကြိုးစားကြ၏။

၄၃ မြားများနှင့် ကျောက်ခဲများသည် ဒန်နှင့် ယုဒကို ထိမှန်သဖြင့် သူတို့သည် မြို့ရိုးပေါ်တွင် သေလုမတတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒန်နှင့် ယုဒတို့ မြို့ရိုးမှ ထွက်ပြေးသည့်နေရာတိုင်းတွင် ဒုတိယမြို့ရိုးမှ မြားများနှင့် ကျောက်ခဲများဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရသည်။

၄၄ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့သည် ပထမမြို့ရိုးအောက်ရှိ မြို့တံခါးဝတွင် ရှိနေသေးသောကြောင့် ဒုတိယမြို့ရိုးပေါ်တွင် ရှိနေသောကြောင့် မြို့သားများကို လေးဖြင့် မပစ်ခတ်နိုင်ကြပေ။

၄၅ ဒန်နှင့် ယုဒသည် ဒုတိယမြို့ရိုးမှ မိမိတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်သော ကျောက်ခဲနှင့် မြားများကို မထမ်းနိုင်တော့သောအခါ၊ မြို့သားတို့အနီး ဒုတိယမြို့ရိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြ၏။ ဒုတိယမြို့ရိုးပေါ်မှာရှိသော မြို့သားတို့သည် ဒန်နှင့် ယုဒတို့သည် ဒုတိယမြို့ရိုးပေါ်သို့ မိမိတို့ထံသို့ ရောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ၊ လူအပေါင်းတို့သည် အော်ဟစ်၍ မြို့ရိုးကြားသို့ အောက်သို့ဆင်းကြ၏။

၄၆ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့သည် မြို့သားတို့ထံမှ ကြွေးကြော်သံကို ကြားလျှင်၊ မြို့တံခါးဝ၌ ရှိနေကြသေး၏။ ဒုတိယမြို့ရိုးပေါ်မှာ ရှိတော်မူသော ဒန်နှင့် ယုဒလူတို့ကို မမြင်ရသောကြောင့် စိုးရိမ်ကြ၏။

၄၇ နဿလိသည် ဒေါသအမျက်ထွက်သော အစွမ်းသတ္တိနှင့် တက်၍၊ မြို့၌ကြားရသော ကြွေးကြော်သံကို အဘယ်ကြောင့်ကြားရသည်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ၊ ပထမမြို့ရိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြ၏။ ဣသခါနှင့် ဇာဗုလုန်တို့သည် မြို့တံခါးတို့ကို ချိုးဖျက်ခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်၍ မြို့တံခါးတို့ကို ဖွင့်၍ မြို့ထဲသို့ ဝင်ကြ၏။

၄၈ နဿလိသည် ပထမမြို့ရိုးမှ ဒုတိယမြို့ရိုးသို့ ခုန်တက်၍ မိမိညီအစ်ကိုများ၊ မြို့ရိုးပေါ်မှာရှိသော ဂါရှမြို့သားများကို ကူညီရန် လာ၏။ နဿလိသည် မိမိညီအစ်ကိုများကို ကူညီရန် လာသောသူ တတိယမြောက်ဖြစ်ကြောင်းကို သိမြင်သောအခါ၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ထွက်ပြေး၍ မြို့ထဲသို့ ဆင်းသွားကြ၏။ ယာကုပ်နှင့် သားများ၊ လုလင်အပေါင်းတို့သည် မြို့ထဲသို့ သူတို့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။

၄၉ ယုဒ၊ ဒန်၊ နဿလိတို့သည် မြို့ရိုးမှ ဆင်း၍ မြို့သားတို့ကို လိုက်ကြ၏။ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် မြို့ပြင်မှဖြစ်၍ တံခါးဖွင့်ထားသည်ကို မသိကြ။ ထိုမှ မြို့ရိုးသို့ တက်၍ မိမိတို့ညီအစ်ကိုရှိရာ မြို့ထဲသို့ ဆင်းသွားကြ၏။

၅၀ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့သည် မြို့ထဲသို့ ဆင်းလာကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အရပ်မျက်နှာအသီးသီးမှ သူတို့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။ ရှေ့နှင့်နောက်မှ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသဖြင့် ယာကုပ်၏သားတို့သည်

သူတို့ကို အလွန်တိုက်ခိုက်၍ ယောက်ျားမိန်းမ နှစ်သောင်းခန့် သေကြေပျက်စီးကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် တယောက်မျှ မခုခံနိုင်။

၅၁ မြို့ထဲမှာ သွေးတွေ အများကြီး စီးကျလာပြီး ရေချောင်းလို စီးဆင်းသွားတယ်။ သွေးတွေဟာ မြို့ပြင်ကို ချောင်းလို စီးဆင်းသွားပြီး ဗက်ခေါရင်တောကြီးအထိ ရောက်သွားတယ်။

၅၂ ဗက်ခေါရင်မြို့သားတို့သည် ဂါရှမြို့မှ အသွေးစီးလာသည်ကို အဝေးကမြင်လျှင်၊ သူတို့အထဲမှ ခုနစ်ဆယ်ခန့်သော လူတို့သည် အသွေးကိုကြည့်ရှုခြင်းငှာ ပြေးလာ၍ အသွေးရှိရာအရပ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

၅၃ သူတို့သည် သွေးစီးကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွား၍ ဂါရှမြို့ရိုးသို့ ရောက်သောအခါ၊ မြို့မှ သွေးစီးကျလာသည်ကို မြင်ကြ၏။ ဂါရှမြို့သားတို့၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သွေးသည် ကောင်းကင်သို့ တက်၍ သွေးသည် ရေစီးကြောင်းကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေ၏။

၅၄ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် ဂါရှမြို့သားတို့ကို ရိုက်နှက်၍ ညဦးတိုင်အောင် ယောက်ျားမိန်းမ နှစ်သောင်းခန့်ကို သတ်ကြ၏။ ခါရိန်မြို့သားတို့က၊ ဤအမှုသည် ဟေဗြဲလူတို့၏အမှုဖြစ်၏၊ အာမောရိမြို့သားအပေါင်းတို့တွင် စစ်တိုက်နေကြသေးသည်ဟု ဆိုကြ၏။

၅၅ ထိုလူများသည် အလျင်အမြန် ဗက်ခေါရင်မြို့သို့ ပြေးသွား၍ အသီးအသီး မိမိတို့လက်နက်များကို ယူဆောင်ကြ၏။ ဗက်ခေါရင်မြို့သားအပေါင်းတို့ကိုလည်း အော်ဟစ်ကြ၏။ ထိုသူတို့သည်လည်း မိမိတို့လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်၍ ယာကုပ်၏သားများနှင့် စစ်တိုက်ကြ၏။

၅၆ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဂါရှမြို့သားတို့ကို သတ်ဖြတ်ပြီးသောအခါ၊ အသေကောင်အပေါင်းတို့၏ အဝတ်တန်ဆာကို ချွတ်ရန် မြို့ကိုလှည့်လည်သွားလာ၍၊ မြို့၏အတွင်းဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ၊

ဆက်သွားသောအခါ၊ အလွန်ခွန်အားကြီးသော လူသုံးဦးနှင့်တွေ့သော်လည်း၊ သူတို့လက်၌ ဓားမပါပေ။

၅၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့ရှိရာအရပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ၊ ခွန်အားကြီးသောသူတို့သည် ထွက်ပြေးကြ၏။ တယောက်သောသူသည် ဇာဗုလုန်ကို ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ထိုသူသည် ငယ်ရွယ်သောအရပ်ပုသော ဇာဗုလုန်ကိုမြင်၍ မိမိတန်ခိုးဖြင့် သူ့ကို မြေပေါ်မှာ လှဲချ၏။

၅၈ ယာကုပ်သည် မိမိထားကိုကိုင်လျက် ပြေးလာ၏။ ယာကုပ်သည် ထားနှင့် ခါးအောက်၌ ထိုးခုတ်၍ နှစ်ပိုင်းပြတ်လေ၏။ အသေကောင်သည် ဇာဗုလုန်အပေါ်မှာ လဲလေ၏။

၅၉ ဒုတိယလူက ချဉ်းကပ်လာပြီး ယာကုပ်ကို ဆွဲကိုင်ကာ မြေပေါ်မှာ လဲကျအောင် လုပ်တယ်။ ယာကုပ်က လှည့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်တယ်။ ရှိမောင်နဲ့ လေဝိက ပြေးလာပြီး ဓားနဲ့ ခါးကို ရိုက်သတ်လိုက်တယ်။

၆၀ ထိုအခါ ခွန်အားကြီးသော ထိုသူသည် ဒေါသအမျက်ထွက်၍ မြေကြီးမှထ၏။ ယုဒသည် သူ့ခြေရင်း၌ မမှီဘဲ သူ့ထံသို့လာ၍ ထားနှင့်ထိုးသဖြင့် ခေါင်းကွဲ၍ သေလေ၏။

၆၁ တတိယတန်ခိုးကြီးသောသူသည် မိမိအပေါင်းအဖော်များ သေဆုံးသည်ကို မြင်လျှင်၊ ယာကုပ်၏သားများရှေ့မှ ထွက်ပြေး၍၊ ယာကုပ်၏သားများတို့သည် မြို့ထဲသို့ လိုက်ကြ၏။ တန်ခိုးကြီးသောသူသည် ထွက်ပြေးနေစဉ် မြို့သူမြို့သားတို့၏ ဓားတစ်ချောင်းကို တွေ့၍ ကောက်ယူ၍ ယာကုပ်၏သားများထံသို့ လှည့်၍ ထိုဓားဖြင့် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

၆၂ ထိုခွန်အားကြီးသောသူသည် ယုဒပြည်သို့ပြေး၍ သူ၏ခေါင်းကို ထားနှင့်ထိုးလေ၏။ ယုဒလက်၌ ဒိုင်းလွှားမရှိ၊ သူ့ကိုထိုးမည်ဟု ကြံစဉ်တွင်၊ နဿလိသည် သူ၏ဒိုင်းကို အလျင်အမြန်ယူ၍ ယုဒ၏ခေါင်းကို ထိမှန်လေ၏။ ခွန်အားကြီးသောသူ၏ ထားသည် နဿလိ၏ဒိုင်းလွှားကို ထိမှန်၍ ယုဒသည် ထားဘေးမှ လွတ်လေ၏။

၆၃ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် ဓားကိုင်လျက် ထိုခွန်အားကြီးသူထံသို့ ပြေးဝင်၍ ဓားဖြင့် အတင်းထိုးသတ်သဖြင့် ဓားနှစ်ချောင်းသည် ထိုခွန်အားကြီးသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ ဝင်၍ အလျားလိုက် နှစ်ခြမ်းကွဲလေ၏။

၆၄ ထိုအခါ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူရဲသုံးယောက်နှင့်တကွ ဂါရှမြို့သားအပေါင်းတို့ကို သတ်ကြ၏။ ထိုအခါ မိုးချုပ်လုနီးပြီ။

၆၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဂါရှမြို့ကို လှည့်လည်၍၊ မြို့၌ရှိသမျှသော လက်ရဥစ္စာ၊ သူငယ်မတို့ကိုငင်၊ အသက်မရှင်စေဘဲ သိမ်းယူကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဆာတုန်မြို့နှင့် ရှိလောမြို့တို့ကိုငင်း ပြုသကဲ့သို့ ဂါရှမြို့ကိုလည်း ပြုကြ၏။

အခန်း ၄၀

၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဂါရှမြို့မှ လက်ရဥစ္စာရှိသမျှကို ယူသွား၍ ညအခါ မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။

၂ သူတို့သည် ဘက်ခေါရင်ရဲတိုက်သို့ ချီတက်သွားကြရာ ဘက်ခေါရင်မြို့သားများသည် သူတို့ကို ဆီးကြိုရန် ရဲတိုက်သို့ သွားနေကြပြီး ထိုညတွင် ယာကုပ်၏သားများသည် ဘက်ခေါရင်ရဲတိုက်တွင် ဘက်ခေါရင်မြို့သားများနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

၃ ဘက်ချိုရင်မြို့သားအပေါင်းတို့သည် ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲများ ဖြစ်၍၊ သူတို့ထဲမှ တယောက်မျှ လူတထောင်ရှေ့မှ မပြေးဘဲ၊ ထိုညတွင် ရဲတိုက်ကို တိုက်ခိုက်ကြ၏၊ သူတို့၏ အော်ဟစ်သံများကို ထိုညတွင် အဝေးမှ ကြားရ၏၊ သူတို့၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် မြေကြီးတုန်လှုပ်လေ၏။

၄ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် မှောင်မိုက်၌ တိုက်ခိုက်ရန် မကျင့်သားသောကြောင့် ထိုလူများကို ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ အလွန်ရှက်ကြောက်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထာဝရဘုရားအား အော်ဟစ်၍၊ အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့အား ကူညီတော်မူပါ။ အရေဖျားလှီးခြင်းကို မခံသော ဤသူတို့လက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် မသေရမည်အကြောင်း ကယ်နှုတ်တော်မူပါ။

၅ ထာဝရဘုရားသည် ယာကုပ်၏သားတို့၏ စကားကို နားထောင်တော်မူ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် ဗက်ခေါရင်မြို့သားတို့ကို ဖမ်းမိစေရန် ကြီးစွာသော ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် ရှုပ်ထွေးမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည် ညအမှောင်၌ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ကြပြီး၊ များပြားစွာ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ကြ၏။

၆ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထာဝရဘုရားသည် ထိုလူတို့၌ ကောက်ကျစ်သောဝိညာဉ်ကို ယူဆောင်လာတော်မူသည်ကိုငင်း၊ သူတို့သည် အချင်းချင်းနှင့် အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ကြသည်ကိုငင်း သိ၍၊ ဘက်ခေါရင်လူများ၏တပ်များမှ ထွက်သွား၍ ဘက်ခေါရင်ရဲတိုက်မှ ဆင်း

သွားရာလမ်းအထိ၊ ထိုထက်ဝေးသောလမ်းသို့ သွား၍ ထိုညတွင် သူ
တို့၏လူငယ်များနှင့်အတူ လုံခြုံစွာနေကြ၏။
၇ ဘက်ချိုရင်မြို့သားတို့သည် တစ်ညလုံး တိုက်ခိုက်ကြပြီး တစ်ယော
က်က သူညီနှင့်၊ နောက်တစ်ယောက်က သူ့အိမ်နီးချင်းနှင့် တိုက်ခိုက်
ကြကာ ခံတပ်ပေါ်တွင် အရပ်ရပ်မှ အော်ဟစ်ကြသဖြင့် သူတို့၏
အော်ဟစ်သံသည် အဝေးမှ ကြားရပြီး သူတို့၏ အသံကြောင့် မြေကြီး
တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်လေ၏။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် မြေကြီးပေါ်ရှိ
လူအပေါင်းတို့ထက် တန်ခိုးကြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
၈ ခါနာန်လူမျိုး၊ ဟိတ္တိလူမျိုး၊ အာမောရိလူမျိုး၊ ဟိဝိလူမျိုး၊ ခါနာန်ဘု
ရင်အပေါင်းတို့နှင့် ယော်ဒန်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မြို့သူမြို့သားအပေါင်း
တို့သည် ထိုညဥ့်၌ ကြွေးကြော်သံကို ကြားကြ၏။
၉ သူတို့က "ဤစစ်ပွဲများသည် မြို့ခုနစ်မြို့နှင့် နီးကပ်လာသော ဟေဗြဲ
လူတို့၏ စစ်ပွဲများဖြစ်သည်မှာ စင်စစ်ဖြစ်၏။ ထိုဟေဗြဲလူတို့ကို အဘ
ယ်သူ ဆီးတားနိုင်မည်နည်း။"
၁၀ ခါနာန်အမျိုးသားတို့၏ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့နှင့် ယော်ဒန်မြစ်တ
စ်ဖက်ကမ်း၌နေသော သူအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ကို အ
လွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုမြို့တို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ငါတို့၌
လည်း ပြုလိမ့်မည်။ သူတို့၏ တန်ခိုးကြီးသော တန်ခိုးကို အဘယ်သူ
ဆီးတားနိုင်မည်နည်း။
၁၁ ထိုညတွင် ခေရိနလူတို့၏ အော်ဟစ်သံသည် အလွန်ကျယ်လော
င်ပြီး ဆက်လက်၍ များပြားလာသဖြင့် နံနက်တိုင်အောင် အချင်းချင်း
တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် အများအပြား သေဆုံးကြ၏။
၁၂ နံနက်အချိန်ရောက်သောအခါ၊ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည်
နံနက်စောစောထ၍ နန်းတော်သို့တက်သွားကြ၏။ ခေါရိနလူတို့တွင်
ကျန်ကြွင်းသောသူတို့ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောနည်းဖြင့် သ
တ်ဖြတ်ကြ၏။ ထိုသူတို့သည် နန်းတော်၌ပင် သေကြေပျက်စီးကြ၏။
၁၃ ဆဋ္ဌမနေ့၌ ပေါ်လာ၍၊ ခါနာန်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ဗက်
ခေါရင်မြို့သားအပေါင်းတို့ကို အဝေးကမြင်လျှင်၊ ဗက်ခေါရင်ရဲတိုက်၌
အသေကောင်များကိုငှင်း၊ သိုးသငယ်နှင့် ဆိတ်အသေကောင်များကဲ့
သို့ငှင်း ပြန့်ကျဲနေသည်ကိုငှင်း မြင်ကြ၏။
၁၄ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဂါရှမြို့မှ သိမ်းယူခဲ့သော လက်ရဥစ္စာရှိ
သမျှကို ယူဆောင်သွားပြီး ဗက်ကောရင်မြို့သို့ သွားသောအခါ မြို့သ
ည် ပင်လယ်သဲလုံးနှင့်အမျှ လူများပြည့်နေသည်ကို တွေ့၍ ရန်သူတို့
နှင့် တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ညဦးယံတိုင်အောင်
သူတို့ကို လုပ်ကြံကြ၏။
၁၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဂါရှနှင့် တာပနက်၊ ဟာဇာ၊ သာတုန်နှင့်
ရှိလောတို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ဗက်ကောရိန်ကိုလည်း ပြုကြ၏။
၁၆ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း ဗက်ခေါရင်မြို့မှ လက်ရဥစ္စာများနှ
င့် မြို့များမှ လက်ရဥစ္စာအားလုံးကို ယူ၍ ထိုနေ့တွင် ရှေခင်မြို့သို့ ပြန်
သွားကြ၏။
၁၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှေခင်မြို့သို့ပြန်လာ၍ မြို့ပြင်၌နေကြ၏။
ထို့နောက် စစ်မှုမှ အနားယူ၍ ထိုနေရာတွင် တစ်ညလုံးနေကြ၏။
၁၈ မြို့များမှ သိမ်းယူခဲ့သော လက်ရဥစ္စာရှိသမျှနှင့်အတူ မြို့ပြင်သို့ ထွ
က်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့ကို တိုက်လာဦးမည်ကို စိုးရိမ်
၍ ရှေခင်မြို့၌ ဝိုင်းထားလိမ့်မည်ဟု ဆိုကြ၏။
၁၉ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားများ၊ သူတို့၏ကျွန်များသည် ထိုညနှင့် န
က်ဖြန်နေ့၌ ဟာမော်မင်းထံမှ ငွေငါးရှယ်ကယ်လ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သော
လယ်ကွက်တွင် နေကြ၏။ သူတို့သိမ်းယူခဲ့သောဥစ္စာအားလုံးလည်း
သူတို့နှင့်အတူ ပါသွားကြ၏။
၂၀ ယာကုပ်၏သားများ သိမ်းယူခဲ့သော ဥစ္စာရှိသမျှသည် လယ်ကွ
က်၌ရှိ၍၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ သဲလုံးနှင့်အမျှ များပြား၏။
၂၁ ထိုပြည်သားတို့သည် သူတို့ကို အဝေးမှကြည့်ရှုကြ၏။ ထိုပြည်
သားအပေါင်းတို့သည် ဤအမှုကိုပြုသော ယာကုပ်၏သားများကို
ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ရှေးကာလမှစ၍ အဘယ်ရှင်ဘုရင်မျှ ထိုသို့မပြုဖူး။
၂၂ ခါနာန်လူမျိုးတို့၏ ရှင်ဘုရင်ခုနစ်ပါးတို့သည် ယာကုပ်၏သားများ
ကြောင့် မိမိတို့၏အသက်အန္တရာယ်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်
ယာကုပ်၏သားများနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။
၂၃ ထိုနေ့၌ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဟေဗြုန်မင်းကြီးယာဖျာသည်
အာက္ကမင်းကြီး၊ ဂိဖောင်မင်းကြီး၊ ရှာလင်မင်းကြီး၊ အဒုလံမင်းကြီး၊ လာ
ခိရှမင်းကြီး၊ ဟာဇာမင်းကြီးမှစ၍ မိမိတို့လက်အောက်ခံသော ခါနာန်
မင်းကြီးအပေါင်းတို့ထံသို့ တိတ်ဆိတ်စွာစေလွှတ်၍၊
၂၄ ငါနှင့်အတူတက်၍ ယာကုပ်၏သားတို့ထံသို့ သွားကြလော့။ ငါသ
ည် သူတို့နှင့် မိဿဟာယဖွဲ့၍၊ ပဋိညာဉ်ဖွဲ့မည်။ ရှေခင်မြို့နှင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်မြို့တို့ကို ပြုသကဲ့သို့၊ ယာကုပ်၏သားတို့၏ ထားဖြင့် သင်တို့ပြည်
ရှိသမျှ ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်ရ။ သင်တို့သည် ကြားမြင်သည်အတို
င်း၊ ရှေခင်မြို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မြို့တို့ကို ပြုသကဲ့သို့၊ သင်တို့ပြည်အပေါ
င်းတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်ရ။
၂၅ ငါ့ထံသို့လာသောအခါ လူများစွာနှင့်အတူ မလာနှင့်။ ရှင်ဘုရင်တို
င်းသည် မိမိတို့၏ အကြီးအကဲသုံးဦးကိုလည်းကောင်း၊ တပ်မှူးတိုင်း
သည် မိမိတို့၏ အရာရှိသုံးဦးကိုလည်းကောင်း ခေါ်ဆောင်လာပါ
စေ။
၂၆ သင်တို့အားလုံး ဟေဗြုန်မြို့သို့ လာကြလော့၊ ယာကုပ်၏သားတို့ထံ
သို့ ငါတို့အတူသွား၍ ငါတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုကြပါစေ
ဟု သူတို့ကို တောင်းပန်ကြကုန်အံ့။
၂၇ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ဟေဗြုန်မင်းကြီး မှာကြားသည်အတို
င်း ပြုကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် သူ၏ အ
ကြံဉာဏ်နှင့် အမိန့်တော်အောက်၌ ရှိကြ၍၊ ခါနာန်မင်းကြီးအပေါင်းတို့
သည် ယာကုပ်၏သားတို့ထံသို့ သွား၍ သူတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူအံ့
သောငှာ စုဝေးကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ပြန်သွား၍ ရှေခင်မြို့၌
ရှိသော လယ်ကွက်သို့ သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုပြည်၏ရှင်
ဘုရင်တို့ကို မကိုးစားကြ။
၂၈ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ပြန်သွား၍ လယ်ကွက်၌ ဆယ်ရက်နေ
ကြ၏။ အဘယ်သူမျှ သူတို့ကို စစ်တိုက်ခြင်းငှာ မလာ။
၂၉ ယာကုပ်၏သားတို့သည် စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်းမရှိကြောင်း သိမြင်
သောအခါ၊ လူအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ရှေခင်မြို့သို့ သွားကြ၏။
ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း ရှေခင်မြို့၌ နေကြ၏။
၃၀ ရက်လေးဆယ်လွန်သောအခါ၊ အာမောရိမင်းကြီးအပေါင်းတို့သ
ည် မိမိတို့နေရာအရပ်ရပ်မှ စုဝေး၍၊ ဟေဗြုန်မြို့ ဟေဗြုန်မင်းကြီးယာ
ဖျာထံသို့ ရောက်လာကြ၏။
၃၁ ယာကုပ်၏သားမြေးများနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူရန် ဟေဗြုန်မြို့သို့
ရောက်ရှိလာသော ရှင်ဘုရင်အရေအတွက်မှာ ရှင်ဘုရင်နှစ်ဆယ့်တ
စ်ပါးဖြစ်ပြီး သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ဗိုလ်မင်းအရေအတွက်
မှာ ခြောက်ဆယ်ကိုးပါးရှိပြီး သူတို့၏လူများမှာ တစ်ရာရှစ်ဆယ့်ကိုး

ယောက်ဖြစ်သည်။ ဤရှင်ဘုရင်အားလုံးနှင့် သူတို့၏လူများသည် ဟေဗြုန်တောင်ပေါ်တွင် အနားယူနေကြသည်။

၃၂ ဟေဗြုန်မင်းကြီးသည် မိမိတပ်မှူးသုံးဦးနှင့် လူကိုးဦးတို့နှင့်အတူ ထွက်သွား၍၊ ထိုမင်းကြီးတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ထံသို့ စစ်ပြေငြိမ်းစေခြင်းငှာ သွားကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၃၃ သူတို့က ဟေဗြုန်မင်းကြီးအား ကိုယ်တော်၏လူများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သို့ ကြွသွားတော်မူပါ။ ယာကုပ်၏သားတို့အား ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မိန့်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်တော်နောက်သို့ လိုက်၍ ကိုယ်တော်၏စကားကို အတည်ပြုပါမည်ဟု လျှောက်ကြလျှင်၊ ဟေဗြုန်မင်းကြီးသည် ပြုလေ၏။

၃၄ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ဟေဗြုန်မြို့၌ အနားယူကြပြီဟု ကြားလျှင်၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့၏ကျွန်လေးယောက်ကို သူလျှိုအဖြစ် စေလွှတ်၍၊ ဤမင်းကြီးတို့ကို သွား၍ ကြည့်ရှုလော့။ သူတို့၏လူများတို့သည် နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ၊ ရှာဖွေစစ်ဆေးလော့။ လူအရေအတွက်နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ ရေတွက်၍ ပြန်လာကြလော့။

၃၅ ယာကုပ်၏ ကျွန်တို့သည် ထိုမင်းကြီးများထံသို့ တိတ်တဆိတ်သွား၍ ယာကုပ်၏သားများ မှာကြားသည်အတိုင်း ပြုကြ၏။ ထိုနေ့၌ သူတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ထံသို့ ပြန်လာ၍ ငါတို့သည် ထိုမင်းကြီးများထံသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏၊ သူတို့သည် အရေအတွက်အားဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိကြ၏။ ငါတို့သည် သူတို့အားလုံးကို ရေတွက်သောအခါ၊ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်နှင့် လူ၊ နှစ်ရာရှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။

၃၆ ယာကုပ်၏သားတို့က၊ သူတို့သည် လူနည်းသောကြောင့် ငါတို့အားလုံး သူတို့ထံသို့ မသွားနိုင်ကြဟု ပြောဆိုကြ၏။ နံနက်အချိန်၌ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထ၍ လူခြောက်ဆယ်နှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားဆယ်ယောက်တို့သည်လည်း လိုက်သွားကြ၏။ သူတို့သည် စစ်လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် ငါတို့နှင့် စစ်ပြေငြိမ်းခြင်းငှာ လာမည်ဟု သူတို့မသိကြ။

၃၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့ကျွန်များနှင့်အတူ ရှေခင်မြို့တံခါးသို့ ထိုမင်းကြီးများရှိရာသို့ သွားကြ၏။ သူတို့၏အဘယာကုပ်လည်းပါ၏။

၃၈ သူတို့ထွက်လာသောအခါ၊ ဟေဗြုန်မင်းကြီးသည် မိမိတပ်မှူးသုံးဦးနှင့် လူကိုးယောက်တို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ရှိရာ လမ်းအတိုင်းလာနေသည်ကို မြင်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မော်ကြည့်၍၊ ဟေဗြုန်မင်းကြီးယာဖျာသည် မိမိတပ်မှူးများနှင့်အတူ သူတို့ရှိရာသို့ လာသည်ကို အဝေးကမြင်လျှင်၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှေခင်တံခါးဝ၌ ရပ်နေကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း၊ ရှေခင်တံခါးဝ၌ ရပ်နေကြ၏။ မသွားဘဲနေကြ၏။

၃၉ ဟေဗြုန်မင်းကြီးသည် မိမိတပ်မှူးများနှင့် ယာကုပ်၏သားတို့ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ချီတက်လေ၏။ မိမိတပ်မှူးများနှင့် ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူတို့အား ဦးညွှတ်ကြ၏။ ဟေဗြုန်မင်းကြီးသည် မိမိတပ်မှူးများနှင့်အတူ ယာကုပ်နှင့် သားတို့ရှေ့မှာ ထိုင်တော်မူ၏။

၄၀ ယာကုပ်၏သားတို့က၊ အို ဟေဗြုန်မင်းကြီး၊ ကိုယ်တော်၌ အဘယ်အမှုရောက်သနည်း။ ယနေ့ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ကြွလာတော်မူသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ အဘယ်အရာကို တောင်းလျှောက်တော်မူသနည်းဟု မေးလျှောက်ကြလျှင်၊ ဟေဗြုန်မင်းကြီးက၊ အကျွန်ုပ်သခင်၊ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ယနေ့ သင်နှင့် သင့်မြတ်အောင် လာကြပါပြီဟု ယာကုပ်အား လျှောက်လေ၏။

၄၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဟေဗြုန်မင်းကြီး၏ စကားကိုကြားလျှင်၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူ့ကိုမယုံကြည်ကြ၊ ဟေဗြုန်မင်းကြီးသည် မိမိတို့အား လှည့်ဖြားပြောဆိုသည်ဟု ထင်မှတ်ကြသောကြောင့် သူ၏အဆိုပြုချက်များကို လက်မခံကြ။

၄၂ ဟေဗြုန်မင်းကြီးသည် ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူ၏စကားကို မယုံကြည်ကြောင်း သိ၍ ယာကုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ အကျွန်ုပ်သခင်၊ ဤမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ငြိမ်းချမ်းရေးသဘောတူညီချက်ဖြင့် ကိုယ်တော်ထံသို့ ရောက်လာကြပြီဟု စိတ်ချပါဟု အကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် လူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ မလာကြပါ။ စစ်လက်နက်များကိုလည်း မယူဆောင်ကြပါ။ အကျွန်ုပ်သခင်နှင့် သားတော်တို့ထံမှ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှာကြသောကြောင့် လာကြပါသည်ဟု လျှောက်လေ၏။

၄၃ ယာကုပ်၏သားတို့က ဟေဗြုန်မင်းကြီးအား၊ ဤမင်းကြီးအပေါင်းတို့ထံသို့ စေလွှတ်လော့။ ကိုယ်တော်သည် ငါတို့အား မှန်သောစကားကို ပြောလျှင်၊ သူတို့တစ်ဦးစီ ငါတို့ရှေ့သို့ လာစေလော့။ သူတို့သည် လက်နက်မပါဘဲ ငါတို့ထံသို့ လာလျှင် သူတို့သည် ငါတို့ထံမှ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှာသည်ကို ငါတို့သိရမည်ဟူ၍ ပြန်လျှောက်ကြ၏။

၄၄ ဟေဗြုန်မင်းကြီးယာဖျာသည် မိမိလူတယောက်ကို ရှင်ဘုရင်တို့ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ရှေ့သို့ လာ၍ ဦးညွှတ်ကြ၏။ ထိုမင်းကြီးတို့သည် ယာကုပ်နှင့် သားတို့ရှေ့၌ ထိုင်ကြ၏။ ထိုသူတို့က၊

၄၅ အာမောရိရှင်ဘုရင်တို့အား သင်၏ထားနှင့် အလွန်တန်ခိုးကြီးသော လက်ရုံးဖြင့် ပြုတော်မူသော အမှုအလုံးစုံကို ငါတို့သည် ကြားသိပါပြီ။ အဘယ်သူမျှ သင့်ရှေ့မှာ မရပ်နိုင်။ ငါတို့သည် ကိုယ်အသက်အတွက် သင့်ကို ကြောက်ရ၏။ သူတို့၌ ဖြစ်သကဲ့သို့ ငါတို့၌လည်း ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

၄၆ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် သင်တို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် သင်တို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် သင်တို့နှင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မရှိသောကြောင့် သင်တို့သည် ငါတို့နှင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုရန် ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် သစ္စာတရားဆိုင်ရာ ပဋိညာဉ်ကို ငါတို့နှင့် ချုပ်ဆိုပါ။

၄၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့ထံမှ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှာဖွေရန် အမှန်တကယ် ရောက်ရှိလာကြောင်း သိရှိကြသဖြင့် ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း နားထောင်၍ သူတို့နှင့် ပဋိညာဉ်ဖွဲ့ကြ၏။

၄၈ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူတို့ကို ဝင်မစွက်ဖက်ဟု သူတို့အား ကျိန်ဆိုကြ၏။ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည်လည်း သူတို့ကို ကျိန်ဆိုကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ အခွန်ပေးကြ၏။

၄၉ ထိုနောက်မှ ထိုမင်းကြီးတို့၏ မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့လူများနှင့်အတူ ယာကုပ်ထံသို့ လာ၍၊ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားများအတွက် လက်ဆောင်များကို ကိုင်ဆောင်လျက်၊ သူ့ရှေ့မှာ ဦးညွှတ်ကြ၏။

၅၀ ထိုအခါ ထိုမင်းကြီးတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ကို တိုက်တွန်း၍၊ အာမောရိမြို့နှစ်မြို့မှ သိမ်းယူခဲ့သော ဥစ္စာရှိသမျှကို ပြန်ပေးရန် တောင်းပန်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း ပြုကြ၏။ မိန်းမများ၊ သူင

ယ်များ၊ တိရစ္ဆာန်များ၊ သိမ်းယူခဲ့သော ဥစ္စာရှိသမျှကို ပြန်ပေး၍ လွှတ်လိုက်သဖြင့်၊ သူတို့သည် အသီးအသီး မိမိတို့မြို့သို့ ပြန်သွားကြ၏။
၅၁ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ကို တဖန်ဦးညွှတ်၍၊ ထိုကာလ၌ သူတို့သည် လက်ဆောင်များစွာကို ပေးလိုက်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထိုမင်းကြီးများနှင့် သူတို့၏လူများကို စေလွှတ်၍၊ သူတို့သည် ထိုသူတို့ထံမှ မိမိတို့မြို့သို့ ငြိမ်ဝပ်စွာသွားကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း မိမိတို့နေရာ ရှေခင်မြို့သို့ ပြန်သွားကြ၏။
၅၂ ထိုနေ့မှစ၍ ယာကုပ်၏သားမြေးများနှင့် ခါနာန်ရှင်ဘုရင်များစပ်ကြားတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုရှိ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ခါနာန်ပြည်ကို အမွေခံရန် ရောက်လာကြ၏။

အခန်း ၄၁

၁ ထိုနှစ်ပတ်လည်၌ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ရှေခင်မြို့မှ ခရီးသွား၍ မိမိတို့အဘ ဣဇာက်ရှိရာ ဟေဗြုန်မြို့သို့ ရောက်လျှင်၊ ထိုမြို့၌ နေကြ၏။ ရှေခင်မြို့၌ နေ့တိုင်း သိုးနွားများကို ကျွေးမွေးကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုကာလ၌ ကောင်းသောကျက်စားရာအရပ်ရှိ၏။ ယာကုပ်နှင့်သားများ၊ အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့သည် ဟေဗြုန်ချိုင့်၌ နေကြ၏။
၂ ထိုကာလ၌၊ ယာကုပ်အသက်တရာခြောက်နှစ်၊ ပါဒနာရံပြည်မှ ယာကုပ်ထွက်လာပြီး ဆယ်နှစ်မြောက်သောနှစ်တွင်၊ ယာကုပ်၏မယား လေအာသည် အသက်ငါးဆယ်တစ်နှစ်အရွယ်၌ ဟေဗြုန်မြို့၌ သေလေ၏။
၃ ယာကုပ်နှင့် သားတို့သည် ဟေဗြုန်မြို့ မပေလလယ်ပြင်ရှိ ဂူ၌ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ ထိုဂူကို ဟေသအမျိုးသားတို့ထံမှ အာဗြဟံဝယ်၍ သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။
၄ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဟေဗြုန်ချိုင့်ဝှမ်း၌ အဘနှင့်အတူ နေထိုင်ကြ၏။ ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် သူတို့၏အစွမ်းသတ္တိကို သိကြ၏။ သူတို့၏ဂုဏ်သတင်းသည် တပြည်လုံး၌ ပျံ့နှံ့လေ၏။
၅ ယာကုပ်၏မယား ရာခေလ၏သား၊ ယာကုပ်၏သား ယောသပ်နှင့်သူ့ညီ ဗင်္ယာမိန်တို့သည် ထိုကာလ၌ ငယ်ရွယ်သေးသောကြောင့်၊ အာမောရိမြို့ရွာတို့၌ စစ်တိုက်သောအခါ၊ မိမိတို့ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ မထွက်မသွားကြ။
၆ ယောသပ်သည် မိမိညီအစ်ကိုတို့၏ အစွမ်းသတ္တိနှင့် သူတို့၏ ကြီးကျယ်မှုကို မြင်သောအခါ သူတို့ကို ချီးကျူးပြီး ချီးကျူးလေ၏။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ သူတို့ထက် မြင့်မြတ်သည်ဟု သတ်မှတ်ကာ သူတို့ထက် မြင့်မြတ်သည်ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ယာကုပ်၏ဖခင်သည်လည်း အသက်ကြီးမှ မွေးဖွားလာသောကြောင့် သားတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် သားဖြစ်သူ ယာကုပ်အပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာကြောင့် ရောင်စုံအင်္ကျီကို ချုပ်ပေးလေ၏။
၇ ယောသပ်သည် မိမိအဘသည် မိမိညီအစ်ကိုများထက် မိမိကို သာ၍ချစ်သည်ကို သိမြင်သောအခါ၊ မိမိညီအစ်ကိုများထက် ကိုယ်ကိုကိုယ် ချီးမြှောက်၍ သူတို့အကြောင်း မကောင်းသောသတင်းများကို အဘအား ကြားပြောလေ၏။
၈ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ယောသပ်၏အပြုအမူအလုံးစုံကိုငင်း၊ သူတို့၏အဘသည် သူတို့တွင် မည်သူထက်မဆို ယောသပ်ကို သာ၍ချစ်သည်ကိုငင်း မြင်လျှင်၊ သူ့ကိုမုန်း၍၊ နေ့ရက်အစဉ် သူ့နှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ မပြောနိုင်ကြ။
၉ ယောသပ်သည် အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိ၍၊ သူ့ညီအစ်ကိုများထက် သူ့ကိုယ်သူ ကြွားဝါနေဆဲဖြစ်ပြီး၊ သူတို့ထက် သူ့ကိုယ်သူ မြှင့်တင်ရန် တွေးတောနေ၏။
၁၀ ထိုအခါ သူသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၍ အစ်ကိုတို့ထံသို့ သွား၍ မိမိအိပ်မက်ကို ပြောပြလေ၏။ ငါသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ ငါတို့ရှိသမျှသည် လယ်၌ ကောက်လှိုင်းများကို စည်းကြ၏။ ငါ့ကောက်လှိုင်းသည် မြေပေါ်မှာ ထ၍ချထား၏။ သင်တို့၏ ကောက်လှိုင်းများသည် ဝိုင်း၍ ဦးချကြ၏။
၁၁ အစ်ကိုတို့ကလည်း၊ သင်မြင်သော အိပ်မက်ကား အဘယ်အရာကို ဆိုလိုသနည်း။ ငါတို့ကို အုပ်စိုးမည်ဟု သို့မဟုတ် အုပ်စိုးမည်ဟု သင်၏စိတ်ထဲ၌ ကြံစည်သလော။
၁၂ သူသည် လာ၍ အဘယာကုပ်အား ထိုအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ယာကုပ်သည် ယောသပ်၏ နှုတ်မှ ဤစကားများကို ကြားသောအခါ နမ်းလေ၏။ ယာကုပ်သည် ယောသပ်ကို ကောင်းချီးပေးလေ၏။
၁၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့အဘသည် ယောသပ်ကို ကောင်းချီးပေး၍ နမ်းသည်ကိုငင်း၊ အလွန်ချစ်သည်ကိုငင်း သိမြင်သောအခါ၊ သူ့ကို မနာလို၍ သာ၍မုန်းကြ၏။
၁၄ ထိုနောက် ယောသပ်သည် နောက်ထပ်အိပ်မက်ကို မြင်မက်ပြန်၍၊ အစ်ကိုတို့ရှေ့မှာ အဘအား ထိုအိပ်မက်ကို ပြန်ပြောလေ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါသည် အိပ်မက်ကို ထပ်၍ မြင်မက်ပြန်ပြီ။ နေ၊ လ၊ ကြယ်ဆယ်တစ်လုံးတို့သည် ငါ့ကို ဦးချကြ၏။
၁၅ ယောသပ်၏ စကားနှင့် အိပ်မက်ကို အဘကြားလျှင်၊ ဤအမှုကြောင့် အစ်ကိုတို့သည် ယောသပ်ကို မုန်းသည်ကို ယာကုပ်မြင်လျှင်၊ အစ်ကိုတို့ရှေ့မှာ ယောသပ်ကို ဆုံးမ၍၊ သင်မြင်သော အိပ်မက်ကား အဘယ်သို့နည်း။ သင့်ထက် အသက်ကြီးသော သင်၏အစ်ကိုတို့ရှေ့မှာ ကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းကား အဘယ်သို့နည်း။
၁၆ ငါနှင့် သင်၏မိခင်နှင့် သင်၏ညီအစ်ကို တစ်ဆယ့်တစ်ဦးတို့သည် သင့်ထံသို့ လာ၍ ဦးချကြလိမ့်မည်ဟု သင်၏စိတ်နှလုံး၌ တွေးတောဆင်ခြင်သလော။ သင်သည် ဤအရာများကို ပြောဆို၏။
၁၇ သူ၏စကားများနှင့် အိပ်မက်များကြောင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများသည် သူ့ကို မနာလိုဖြစ်ကြပြီး သူ့ကို ဆက်လက်မုန်းတီးကြသဖြင့် ယာကုပ်သည် အိပ်မက်များကို သူ၏စိတ်နှလုံးထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။
၁၈ ယာကုပ်၏သားတို့သည် တစ်နေ့တွင် ရှေခင်မြို့၌ အဘ၏သိုးဆိတ်များကို ထိန်းကျောင်းရန် သွားကြ၏။ ထိုကာလ၌ သိုးထိန်းများဖြစ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထိုနေ့၌ ရှေခင်မြို့၌ သိုးထိန်းနေစဉ်တွင် နှောင့်နှေး၍ သိုးများကို စုသိမ်းချိန် ကျော်လွန်သွားသဖြင့် သူတို့မရောက်ကြသေး။
၁၉ ယာကုပ်သည် မိမိသားတို့သည် ရှေခင်မြို့၌ ဆိုင်းလင့်နေသည်ကို မြင်လျှင်၊ ရှေခင်မြို့သားတို့သည် သူတို့ကို တိုက်အံ့သောငှါ ထကြလိမ့်မည်ဟု တွေးတော၏။ ယနေ့ လာ၍ ဆိုင်းလင့်နေကြသည်ဟု တွေးလေ၏။
၂၀ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် သားယောသပ်ကိုခေါ်၍ သင်၏အစ်ကိုတို့သည် ယနေ့ရှေခင်မြို့၌ ကျက်စားလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့သည် ပြန်မ

ရောက်ကြသေး။ ယခုသွား၍ သူတို့ရှိရာသို့ သွား၍ ကြည့်ရှုလော့။ သင်၏အစ်ကိုတို့၏ ကောင်းကျိုးနှင့် သိုးစုတို့၏ ကောင်းကျိုးကို ငါ့အား သတင်းပို့လော့။

၂၁ ယာကုပ်သည် သားယောသပ်ကို ဟေဗြုန်ချိုင့်သို့ စေလွှတ်လေ၏။ ယောသပ်သည် ညီအစ်ကိုတို့ရှိရာ ရှေခင်မြို့သို့ သွား၍ မတွေ့ရ။ ညီအစ်ကိုတို့ အဘယ်အရပ်သို့ လှည့်သွားသည်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ ရှေခင်မြို့အနီးရှိ လယ်ကွင်းကို လှည့်လည်လေ၏။ တော၌ မိမိလမ်းကို လွဲချော်၍ အဘယ်လမ်းသို့ သွားရမည်ကို မသိ။

၂၂ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ယောသပ်အား လယ်သို့သွားသောလမ်း၌ လှည့်လည်နေသည်ကို တွေ့လျှင်၊ ယောသပ်က၊ ငါ့ညီအစ်ကိုတို့ကို ရှာ၏။ အဘယ်အရပ်၌ ကျက်စားသည်ကို သင်မကြားသလောဟု ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်အား ဆိုလျှင်၊ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်က၊ သင်၏ညီအစ်ကိုတို့သည် ဤအရပ်၌ ကျက်စားသည်ကို ငါမြင်၏။ ဒေါသန်မြို့၌ ကျက်စားမည်ဟု သူတို့ပြောသည်ကို ငါကြား၏။

၂၃ ယောသပ်သည် ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်၏ စကားသံကို နားထောင်၍ ဒေါသန်မြို့၌ရှိသော မိမိညီအစ်ကိုတို့ထံသို့ သွားသောအခါ၊ ဒေါသန်မြို့၌ သိုးစုကို ထိန်းကျောင်းနေသည်ကို တွေ့လေ၏။

၂၄ ယောသပ်သည် အစ်ကိုများထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သူတို့ထံသို့ မရောက်မီတွင် သူ့ကို သတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၂၅ ရှိမုန်ကလည်း၊ အိပ်မက်ကိုမြင်သောသူသည် ယနေ့ငါတို့ထံသို့ လာ၏။ ယခုလာကြလော့။ သူ့ကိုသတ်၍ တော၌ရှိသော တွင်းထဲသို့ ချပစ်ကြကုန်အံ့။ သူ့အဘသည် ငါတို့ထံမှ သူ့ကိုရှာသောအခါ၊ မကောင်းသောသားရဲကိုက်စားပြီဟု ငါတို့ပြောကြလိမ့်မည်။

၂၆ ရုဗင်သည် ယောသပ်အကြောင်း အစ်ကိုတို့၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ သင်တို့သည် ဤအမှုကို မပြုသင့်။ ငါတို့အဘ ယာကုပ်ကို အဘယ်သို့ မကြည့်ညိုနိုင်မည်နည်း။ သူ့ကို ဤတွင်းထဲသို့ ချပစ်၍ သေစေလော့။ သူ့အသွေးကို သွန်းလောင်းစေခြင်းငှာ လက်နှင့်မတို့ရ။ ရုဗင်သည် ယောသပ်ကို သူတို့လက်မှ ကယ်နှုတ်၍၊ အဘထံသို့ ပို့ဆောင်ခြင်းငှာ ဤသို့ပြောလေ၏။

၂၇ ယောသပ်သည် အစ်ကိုတို့ထံသို့ ရောက်သောအခါ၊ သူတို့ရှေ့မှာ ထိုင်လေ၏။ သူတို့သည် ထ၍ သူ့ကိုဘမ်းဆီး၍ မြေပေါ်မှာ ရိုက်နှက်ကြ၏။ သူဝတ်သော အင်္ကျီအရောင်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ချွတ်ကြ၏။

၂၈ သူတို့သည် သူ့ကိုခေါ်၍ တွင်းထဲသို့ ပစ်ချကြ၏။ တွင်း၌ ရေမရှိ၊ မြွေနှင့် ကင်းမြီးကောက်များသာရှိ၏။ ယောသပ်သည် တွင်း၌ရှိသော မြွေနှင့် ကင်းမြီးကောက်များကို ကြောက်၏။ ယောသပ်သည် ကျယ်သောအသံနှင့် အော်ဟစ်၍၊ ထာဝရဘုရားသည် မြွေနှင့် ကင်းမြီးကောက်များကို တွင်းနံဘေး၌ ဝှက်ထားတော်မူ၏။ သူတို့သည် ယောသပ်ကို အဘယ်အပြစ်မျှမပြုကြ။

၂၉ ယောသပ်သည် မြေတွင်းထဲက ညီအစ်ကိုတို့အား ခေါ်၍ ငါသည် သင်တို့၌ အဘယ်သို့ပြုမိသနည်း။ အဘယ်အပြစ်ကို ပြုမိသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ထာဝရဘုရားကို မကြောက်ကြသနည်း။ ငါသည် သင်တို့၏ အရိုးအသားနှင့် မစပ်ဆိုင်သလော။ ယာကုပ်သည် သင်တို့၏အဘ၊ ငါ့အဘ မဟုတ်လော။ ယနေ့ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ဤသို့ပြုကြသနည်း။ သင်တို့သည် ငါတို့၏အဘ ယာကုပ်ကို အဘယ်သို့ ကြည့်ညိုနိုင်မည်နည်း။

၃၀ သူသည် ညီအစ်ကိုတို့အား တွင်းထဲက အော်ဟစ်၍ ခေါ်လေ၏။ အို ယုဒ၊ ရှိမောင်၊ လေဝိ၊ ငါ့ညီအစ်ကိုတို့၊ ငါ့ကို ထားတော်မူသော မှောင်မိုက်ရာအရပ်မှ ငါ့ကို ကယ်နှုတ်ကြလော့။ ထာဝရဘုရား၏ သားသမီးတို့၊ ငါ့အဘ ယာကုပ်၏ သားတို့၊ ငါ့ကို သနားစုံမက်ခြင်းငှာ ယနေ့ကြွလာကြလော့။ ငါသည် သင်တို့အပေါ် ပြစ်မှားမိလျှင်၊ သင်တို့သည် အာဗြဟံ၊ ဣဇာက်၊ ယာကုပ်၏ သားတို့ မဟုတ်လော။ မိဘမဲ့ကလေးကို မြင်လျှင်၊ ဆာလောင်သောသူကို မြင်လျှင်၊ စားစရာပေးကြ၏။ ရေငတ်သောသူကို သောက်စရာပေးကြ၏။ အဝတ်မချိုသောသူကို အဝတ်နှင့် ဖုံးအုပ်ကြ၏။

၃၁ ထိုအခါ ငါသည် သင်တို့၏ အသားနှင့် အရိုးထဲက ဖြစ်သောကြောင့်၊ သင်၏ညီအစ်ကိုထံမှ သင်၏သနားကြင်နာမှုကို မည်သို့မချုပ်တည်းနိုင်မည်နည်း။ ငါသည် သင်တို့အပေါ်၌ အပြစ်ပြုမိလျှင်၊ ငါ့အဘကြောင့် သင်တို့သည် ဤသို့ပြုကြလိမ့်မည်။

၃၂ ယောသပ်သည် ဤစကားများကို မြေတွင်းထဲက ပြောဆို၍၊ အစ်ကိုတို့သည် သူ့စကားကို နားမထောင်နိုင်ကြ၊ ယောသပ်၏ စကားကို နားမထောင်နိုင်ကြ၊ ယောသပ်သည် မြေတွင်းထဲမှာ ငိုကြွေးလျက် နေလေ၏။

၃၃ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါ့အဘသည် ယနေ့၌ ငါ့အစ်ကိုတို့ပြုသောအမှု၊ ယနေ့ ငါ့ကိုပြောသော စကားများကို သိပါစေသောဟု ဆို၏။

၃၄ သူ့ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် တွင်းထဲမှာ သူ့အော်ဟစ်သံနှင့် ငိုကြွေးသံကို ကြားရကြ၏။ ယောသပ်၏ ငိုကြွေးသံကိုငှင်း၊ တွင်းထဲမှာ သူ့အော်ဟစ်သံကိုငှင်း မကြားစေခြင်းငှာ၊ တွင်းထဲက ထွက်ကြ၏။

အခန်း ၄၂

၁ သူတို့သည် သွား၍ လေးတစ်ပစ်ခန့်အကွာတွင် တစ်ဖက်၌ထိုင်ကြ၏။ မုန့်စားရန်ထိုင်ကြ၏။ စားနေစဉ်တွင် သူ့ကိုသတ်ရမည် သို့မဟုတ် အဘထံသို့ ပြန်ပို့ရမည်ကို တိုင်ပင်ကြ၏။

၂ ထိုသူတို့သည် တိုင်ပင်လျက်နေကြစဉ်၊ မျှော်ကြည့်၍၊ ဣရှမေလအမျိုးသား အစုအဝေးသည် ဂိလဒ်ပြည်သို့ သွား၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားသည်ကို မြင်လျှင်၊

၃ ယုဒကလည်း၊ ငါတို့ညီကိုသတ်လျှင် အဘယ်ကျေးဇူးရှိမည်နည်း။ ဘုရားသခင်သည် ငါတို့ထံမှ သူ့ကို တောင်းကောင်းတောင်းလိမ့်မည်။ သင်တို့သူ့ကို ပြုရမည့်အကြံကား၊ ဤမည်သောအကြံဖြစ်သတည်း။ ဣရှမေလအမျိုးသား အသိုက်အဝန်းသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသည်ကို ကြည့်ရှုလော့။

၄ ယခုမှာ၊ သူ့ကို သူတို့ထံသို့ စေလွှတ်ကြစို့၊ ငါတို့လက်မှ မထိစေနှင့်။ သူတို့သည် သူ့ကို သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားကြလိမ့်မည်။ သူသည် ထိုပြည်သားတို့တွင် ပျောက်ဆုံးသွားလိမ့်မည်။ ငါတို့လက်ဖြင့် သူ့ကို မသတ်။ ထိုအဆိုကို သူ၏ညီအစ်ကိုတို့သည် နှစ်သက်၍ ယုဒ၏စကားအတိုင်း ပြုကြ၏။

၅ ထိုအကြောင်းအရာကို ပြောဆိုနေကြစဉ်တွင်၊ ဣရှမေလလူအစုအဝေးသည် သူတို့ထံသို့ မရောက်မီ၊ မိဒျန်ပြည်သား ကုန်သည်ခုနစ်ယောက်တို့သည် သူတို့အနားမှ ဖြတ်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ရေငတ်၍ မျှော်ကြည့်၍ ယောသပ်ကို သင်္ချိုဟ်သောတွင်းကို မြင်ကြ၏။ သူ

တို့သည် ကြည့်ရှုသောအခါ၊ ငှက်အမျိုးမျိုးတို့သည် သူ့အပေါ်မှာ ရှိသည်ကို မြင်ကြ၏။
၆ မိဒျန်လူတို့သည် ရေတွင်း၌ ရေရှိသည်ဟု ထင်သောကြောင့် ရေသောက်ရန် ပြေးကြ၏။ တွင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တွင်း၌ ယောသပ်၏ ငိုကြွေးသံကို ကြားရ၏။ တွင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်သောအခါ ချောမောလှပပြီး မျက်နှာလည်း ကောင်းသော လူငယ်တစ်ဦးကို မြင်ကြ၏။
၇ သူတို့ကလည်း၊ သင်သည် အဘယ်သူနည်း၊ သင့်ကို ဤအရပ်သို့ အဘယ်သူဆောင်ခဲ့သနည်း၊ တော၌ ဤတွင်း၌ အဘယ်သူထားသနည်းဟု ဟစ်ခေါ်ကြလျှင်၊ သူတို့သည် ယောသပ်ကို ထုတ်ထွက်စေခြင်းငှာ ကူညီကြ၍၊ တွင်းထဲက ဆွဲထုတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ခရီးဆက်၍ ညီအစ်ကိုများရှေ့မှာ ရောက်သွားကြ၏။
၈ သူတို့က “ငါတို့ကျွန်ကို ငါတို့ဆီကနေ ခေါ်သွားပြီး ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ။ ငါတို့ကို ပုန်ကန်တဲ့အတွက် ဒီလူငယ်ကို မြေတွင်းထဲ ပစ်ထားလိုက်တာ။ ခင်ဗျားတို့ လာပြီး ခေါ်ထုတ်သွားကြပြီ။ အခု ငါတို့ကျွန်ကို ပြန်ပေး” လို့ မေးကြတယ်။
၉ မိဒျန်လူတို့က ယာကုပ်၏သားတို့အား ဤသူသည် သင်တို့၏ကျွန်ဖြစ်သလော၊ ဤသူသည် သင်တို့နှင့်အတူနေသလော။ သင်တို့အားလုံးသည် သူ၏ကျွန်များဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ သူသည် သင်တို့တွင် မည်သူထက်မဆို ပို၍လှပပြီး မျက်နှာသာရသောကြောင့်၊ အဘယ်ကြောင့် ငါတို့အား မုသာစကားကို ပြောကြသနည်းဟု ပြန်ပြောကြ၏။
၁၀ ယခုတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏စကားကို နားမထောင်ပါ၊ သင်၏စကားကိုလည်း မနားထောင်ပါ။ တော၌ မြေတွင်း၌ ထိုသူငယ်ကို တွေ့၍ သူ့ကိုခေါ်ဆောင်သွားပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်လက်သွားပါမည်။
၁၁ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် သူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါတို့၏ကျွန်ကို ပြန်ပေးလော့။ သင်တို့အပေါင်းတို့သည် ထားဘေးဖြင့် အဘယ်ကြောင့် သေကြမည်နည်းဟု ပြောဆိုကြ၏။ မိဒျန်လူတို့သည် သူတို့ကို အော်ဟစ်၍၊ သူတို့သည် ထားကို ဆွဲထုတ်၍ ယာကုပ်၏သားတို့ကို တိုက်အံ့သောငှါ ချဉ်းကပ်ကြ၏။
၁၂ ထိုအခါ ရှိမောင်သည် သူတို့တဘက်၌ မိမိထိုင်ခုံမှထ၍ မြေပေါ်မှာခုန်ဆင်းလျက်၊ ထားကိုထုတ်၍ မိဒျန်လူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ သူတို့ရှေ့မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်သောအသံနှင့် အော်ဟစ်လေ၏။ သူ၏အော်ဟစ်သံသည် ဝေးသောအရပ်မှ ကြားရ၍၊ ရှိမောင်အော်ဟစ်သံကြောင့် မြေကြီးတုန်လှုပ်လေ၏။
၁၃ မိဒျန်လူတို့သည် ရှိမောင်နှင့် သူ၏အော်ဟစ်သံကြောင့် ကြောက်လန့်၍ ပြပ်ဝပ်လျက် အလွန်ထိတ်လန့်ကြ၏။
၁၄ ရှိမုန်ကလည်း၊ ငါသည် ဟေဗြဲလူ ယာကုပ်၏သား ရှိမုန်ဖြစ်၏။ ငါ့ညီနှင့်အတူ ရှေခင်မြို့နှင့် အာမောရိလူတို့၏ မြို့များကို ဖျက်ဆီးသော သူဖြစ်၏။ ထိုနည်းတူ ဘုရားသခင်သည် ငါ့ကိုပြုတော်မူမည်။ သင်တို့ညီအစ်ကို မိဒျန်လူအပေါင်းတို့နှင့် ခါနာန်ရှင်ဘုရင်တို့သည် သင်တို့နှင့်အတူ လာလျှင် ငါ့ကို မတိုက်နိုင်ဟု ပြန်ပြော၏။
၁၅ ယခုမှာ သင်တို့ယူခဲ့သော သူငယ်ကို ငါတို့အား ပြန်ပေးလော့။ သို့မဟုတ် သင်တို့အသားကို ကောင်းကင်ငှက်များနှင့် တောသားရဲတို့အား ငါမပေးရ။
၁၆ မိဒျန်လူတို့သည် ရှိမောင်ကို သာ၍ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ယာကုပ်၏သားတို့ထံသို့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊ သနားစရာစကားများဖြင့် ချဉ်းကပ်၍၊
၁၇ ထိုလူငယ်သည် ကိုယ်တော်၏ကျွန်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် ကိုယ်တော်ကို ပုန်ကန်သောကြောင့် သူ့ကို မြေတွင်း၌ ချထားခဲ့သည်ဟု ကိုယ်တော်က အမှန်ပင်ဆိုပါသလော။ သို့ဖြစ်၍ သခင်ကို ပုန်ကန်သော ကျွန်ကို အဘယ်သို့ပြုမည်နည်း။ ယခု သူ့ကို ငါတို့ထံ ရောင်းလိုက်ပါ။ သင်တောင်းသမျှကို ငါတို့ပေးပါမည်။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့ညီကို မသတ်စေခြင်းငှာ ထာဝရဘုရားသည် ဤသို့ပြုရန် အလိုရှိတော်မူ၏။
၁၈ မိဒျန်လူတို့သည် ယောသပ်သည် ချောမောလှပပြီး မျက်နှာရကြောင်းမြင်လျှင်၊ စိတ်နှလုံး၌ သူ့ကို တောင့်တ၍၊ ညီအစ်ကိုများထံမှ ဝယ်ယူရန် အလျင်စလိုကြ၏။
၁၉ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိဒျန်လူတို့၏စကားကို နားထောင်၍၊ သူတို့၏ညီယောသပ်ကို ငွေနှစ်ဆယ်ဖြင့် ရောင်းလိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ညီရုဗင်လည်း မပါသဖြင့်၊ မိဒျန်လူတို့သည် ယောသပ်ကို ခေါ်၍ ဂိလဒ်ပြည်သို့ ခရီးဆက်ကြ၏။
၂၀ သူတို့သည် လမ်း၌သွားကြစဉ်၊ မိဒျန်လူတို့သည် မိမိတို့ပြုမိသော အမှုကို နောင်တရ၍ ထိုလုလင်ကို ဝယ်ပြီးမှ တယောက်က၊ ချောမောလှပ၍ မျက်နှာလည်းကောင်းသော ဤလုလင်ကို ဟေဗြဲလူတို့လက်မှ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ပြုမိသနည်းဟု တယောက်ကိုတယောက် မေးကြ၏။
၂၁ ဤသူငယ်ကို ဟေဗြဲပြည်မှ ခိုးယူသွားခြင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ငါတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဤအမှုကို ပြုကြသနည်း။ သူ့ကို ရှာဖွေ၍ ငါတို့လက်၌ တွေ့လျှင် ငါတို့သည် သူ့အားဖြင့် သေရလိမ့်မည်။
၂၂ ယခုတွင်၊ ခိုင်မာပြီး တန်ခိုးကြီးသောလူများသည် ယနေ့ သင်မြင်တွေ့ခဲ့ရသော သူ၏အစွမ်းသတ္တိကို ငါတို့ထံ ရောင်းစားလိုက်ကြပြီ။ သူတို့၏အစွမ်းသတ္တိနှင့် တန်ခိုးကြီးသောလက်ရုံးဖြင့် သူ၏မြေမှ သူ့ကို ခိုးယူသွားပြီး ငါတို့ပေးခဲ့သော အနည်းငယ်သောတန်ဖိုးဖြင့် ငါတို့ထံ ရောင်းစားလိုက်ကြပြီ။
၂၃ ထိုသို့ ပြောဆိုလျက်နေကြစဉ် ကြည့်ရှုသောအခါ၊ ယာကုပ်၏သားများ မြင်သော ဣရှမေလအမျိုးသားတို့သည် မိဒျန်လူတို့ဆီသို့ ချီတက်လာသည်ကို မြင်ကြ၏။ မိဒျန်လူတို့ကလည်း၊ ဤသူငယ်ကို ငါတို့ထံသို့လာသော ဣရှမေလအမျိုးသားတို့အား ရောင်းကြစို့။ ငါတို့ပေးသောငွေအနည်းငယ်ကို သူ့အဘို့ယူ၍ သူ၏ဆိုးယုတ်မှုမှ ငါတို့လွတ်လိမ့်မည်” ဟု အချင်းချင်းပြောဆိုကြ၏။
၂၄ သူတို့သည် ထိုသို့ပြု၍ ဣရှမေလလူတို့ထံသို့ ရောက်ကြ၏။ မိဒျန်လူတို့သည် ယောသပ်ကို ညီအစ်ကိုတို့အား ပေးခဲ့သော ငွေအသပြာနှစ်ဆယ်နှင့် ဣရှမေလလူတို့အား ရောင်းလိုက်ကြ၏။
၂၅ မိဒျန်လူတို့သည် ဂိလဒ်ပြည်သို့ ခရီးသွားကြသောအခါ၊ ဣရှမေလလူတို့သည် ယောသပ်ကိုခေါ်၍ ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ကိုစီးစေ၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ခေါ်သွားကြ၏။
၂၆ ဣရှမေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားလာကြသည်ကို ယောသပ်ကြားလျှင်၊ ယောသပ်သည် ခါနာန်ပြည်မှ မိမိအဘထံမှ ဝေးကွာသွားရသောကြောင့် ညည်းတွားငိုကြွေးလေ၏။ ကုလားအုတ်စီးနေစဉ် ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ လူတယောက်သည် သူ့ကိုမြင်၍ ကုလားအုတ်ပေါ်မှဆင်း၍ ခြေလျင်လျှောက်စေသော်လည်း၊ ယောသပ်

သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် "အို အကျွန်ုပ်အဘ၊ အကျွန်ုပ်အဘ" ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

၂၇ ကုရှမေလအမျိုးသားတယောက်သည် ထ၍ ယောသပ်၏ပါးကို ရိုက်သဖြင့် သူသည် ဆက်လက်ငိုကြွေးလေ၏။ ယောသပ်သည် လမ်း၌ပင်ပန်းသောကြောင့် စိတ်ညှိုးငယ်သောကြောင့် ဆက်မသွားနိုင်တော့သဖြင့် ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သူ့ကိုရိုက်နှက်၍ လမ်း၌ညှဉ်းဆဲကြ၏။ သူသည် ငိုကြွေးခြင်းကို ရပ်တန့်စေခြင်းငှာ သူ့ကိုကြောက်ရွံ့စေကြ၏။

၂၈ ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်၏ မာန်မာနနှင့် သူ၏ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းကို မြင်တော်မူလျှင်၊ ထိုသူတို့အပေါ်၌ မှောင်မိုက်ခြင်းနှင့် ရှုပ်ထွေးခြင်းကို သက်ရောက်စေတော်မူ၍၊ သူ့ကို ရိုက်သောသူ အပေါင်းတို့သည် လက်ခြောက်ကြ၏။

၂၉ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် လမ်း၌ ငါတို့၌ အဘယ်သို့ ပြုတော်မူသနည်း။ ယောသပ်ကြောင့် ဤအမှုသည် သူတို့၌ ခံရသည်ကို သူတို့ မသိကြဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြ၏။ ထိုသူတို့သည် လမ်း၌ ထွက်သွား၍ ရာခေလကို သင်္ဂြိုဟ်ရာ ဖေရတ်လမ်းအတိုင်း ရောက်သွားကြ၏။

၃၀ ယောသပ်သည် အမိ၏သင်္ချိုင်းသို့ရောက်သောအခါ၊ အမိ၏သင်္ချိုင်းသို့ အလျင်အမြန်ပြေး၍ သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ ပျပ်ဝပ်လျက် ငိုကြွေးလေ၏။

၃၁ ယောသပ်သည် အမိ၏သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးလေ၏။ အို အကျွန်ုပ်၏မိခင်၊ အကျွန်ုပ်၏မိခင်၊ အကျွန်ုပ်ကို မွေးဖွားစေတော်မူသောအရှင်၊ ယခုနိုးထတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်၏သားသည် ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချခံရသည်ကို ကြည့်ရှုတော်မူပါ။ သူ့ကို သနားသောသူ မရှိ။

၃၂ အို ထလော့။ သင်၏သားကို ကြည့်ရှုလော့။ ငါ၏ဒုက္ခများကြောင့် ငါနှင့်အတူ ငိုကြွေးလော့။ ငါ့ညီအစ်ကိုတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ကြည့်ရှုလော့။

၃၃ ငါ့အမိကို နိုးလော့၊ နိုးလော့၊ ငါ့အတွက် အိပ်ရာမှ နိုးလော့၊ ငါ့ညီအစ်ကိုတို့ကို စစ်ခင်းလော့။ အို သူတို့သည် ငါ့အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ကျွန်အဖြစ် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရောင်းစားပြီး ငါ့အဘနှင့် ခွဲထားလေပြီ၊ ငါ့ကို သနားသောသူ မရှိ။

၃၄ ထလော့။ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ သင်၏အမှုကို တင်ပြလော့။ ဘုရားသခင်သည် တရားစီရင်ခြင်း၌ မည်သူ့ကို အပြစ်လွှတ်တော်မူမည်ကိုငှင်း၊ မည်သူ့ကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်တော်မူမည်ကိုငှင်း ကြည့်ပါ။

၃၅ အို မိခင်၊ ထလော့။ အိပ်ပျော်ခြင်းမှ နိုးလော့။ ယနေ့ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်၏စိတ်ဝိညာဉ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မည်သို့ရှိနေသည်ကို ကြည့်ရှုလော့။ သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပေး၍ စိတ်နှလုံးကို ချမ်းသာစေလော့။

၃၆ ယောသပ်သည် ဤစကားများကို ဆက်လက်ပြောဆိုသောအခါ၊ ယောသပ်သည် အမိ၏သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးလေ၏။ သူသည် စကားပြောခြင်းကို ရပ်တန့်၍ စိတ်နှလုံးညှိုးငယ်သောကြောင့် သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ ကျောက်တုံးကဲ့သို့ ငြိမ်ဝပ်စွာနေလေ၏။

၃၇ ယောသပ်သည် မြေကြီးအောက်မှ သူ့အား စကားပြောသော အသံကို ကြားရလျှင်၊ ထိုအသံသည် ခါးသီးသောစိတ်နှင့်ငှင်း၊ ငိုကြွေးသောအသံနှင့်ငှင်း၊ ဆုတောင်းသောအသံဖြင့်ငှင်း ပြန်ပြော၏။

၃၈ ငါ့သား၊ ငါ့သား ယောသပ်၊ သင်၏ငိုကြွေးသံနှင့် သင်၏ညည်းတွားသံကို ငါကြားရပြီ၊ သင်၏မျက်ရည်များကို ငါမြင်ပြီ၊ ငါ့သား၊ သင်၏ဒုက္ခများကို ငါသိ၏။ ငှင်းသည် သင့်အတွက် ငါ့ကိုဝမ်းနည်းစေ၏။ ငါ့ဝမ်းနည်းခြင်းထဲသို့ များပြားသော ဝမ်းနည်းခြင်းကို ထပ်လောင်းပေး၏။

၃၉ ထို့ကြောင့် ငါ့သားယောသပ်၊ ထာဝရဘုရားကို မျှော်လင့်လော့။ ကိုယ်တော်ကို စောင့်မျှော်လော့။ မကြောက်နှင့်။ ထာဝရဘုရားသည် သင့်နှင့်အတူရှိတော်မူ၏။ သင့်ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှ ကယ်နှုတ်တော်မူလိမ့်မည်။

၄၀ ငါ့သား၊ ထလော့။ သင်၏သခင်များနှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားလော့။ မကြောက်နှင့်။ ထာဝရဘုရားသည် သင်နှင့်အတူရှိတော်မူ၏။ ငါ့သား၊ ထိုမိန်းမသည် ဤစကားများကဲ့သို့ ယောသပ်အား ဆက်ပြော၍ တိတ်ဆိတ်စွာနေ၏။

၄၁ ယောသပ်သည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် အလွန်အံ့ဩ၍ ငိုကြွေးလေ၏။ ထိုနောက် ကုရှမေလအမျိုးသားတယောက်သည် သင်္ချိုင်းပေါ်မှာ ယောသပ်ငိုကြွေးသည်ကိုမြင်လျှင်၊ အမျက်ထွက်၍ ထိုအရပ်မှ နှင်ထုတ်လေ၏။ ရိုက်နှက်၍ ကျိန်ဆဲလေ၏။

၄၂ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့ရှေ့၌ အကျွန်ုပ်ကို အကျွန်ုပ်အဘ၏ အိမ်သို့ ပြန်ပို့တော်မူပါ။ သူသည် သင်တို့အား များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပေးတော်မူလိမ့်မည်ဟု ပြောဆိုလျှင်၊

၄၃ သူတို့က "မင်းက ကျွန်မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းရဲ့အဖေက ဘယ်မှာလဲ။ မင်းမှာ အဖေရှိရင် ဒီလောက်တန်ဖိုးနည်းနည်းနဲ့ ကျွန်အဖြစ် နှစ်ကြိမ်ရောင်းခံရမှာမဟုတ်ဘူး။" လို့ ပြန်ပြောကြတယ်။ သူတို့ အမျက်ထွက်ပြီး သူ့ကို ရိုက်နှက်ဆုံးမကြတယ်။ ယောသပ်လည်း ငိုကြွေးတယ်။

၄၄ ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်၏ ဒုက္ခဆင်းရဲကို မြင်တော်မူလျှင်၊ ထာဝရဘုရားသည် ဤလူတို့ကို တစ်ဖန် ဒဏ်ခတ်၍ ဆုံးမတော်မူသဖြင့်၊ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို မြေကြီးပေါ်မှာ မှောင်မိုက်ဖြစ်စေတော်မူ၍၊ လျှပ်စစ်ပြက်၍ မိုးကြိုးပစ်လေ၏။ မိုးချုန်းသံလည်း မြည်ဟီး၏။ မိုးကြိုးနှင့် လေပြင်း၏ အသံကြောင့် မြေကြီး တုန်လှုပ်လေ၏။ လူတို့သည် ကြောက်လန့်၍ အဘယ်အရပ်သို့ သွားရမည်ကို မသိကြ။

၄၅ သားရဲများနှင့် ကုလားအုတ်များသည် ရပ်နေ၍ သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသော်လည်း သူတို့သည် မသွားဘဲ ရိုက်နှက်၍ မြေပေါ်မှာ ဝပ်နေကြ၏၊ ထိုသူတို့က၊ ဘုရားသခင်သည် ငါတို့၌ အဘယ်သို့ ပြုတော်မူသနည်း။ ငါတို့၏ ပြစ်မှားခြင်းသည် အဘယ်အရာနည်း၊ ငါတို့၏ အပြစ်များသည် အဘယ်အရာနည်းဟု အချင်းချင်း မေးမြန်းကြ၏။

၄၆ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က "ဒီကျွန်ကို နှိပ်စက်တဲ့အပြစ်ကြောင့် ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဒီလိုဖြစ်သွားတာလား။ အခု ကျွန်တော်တို့အပေါ် ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ သူ့ကို တောင်းပန်ပါ။ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူ့ကြောင့် ဒီဘေးဒုက္ခကျရောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိလာလိမ့်မယ်။ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့အပေါ် သနားကြင်နာရင် ဒီအရာအားလုံးက ဒီကျွန်ကို နှိပ်စက်တဲ့အပြစ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အပေါ် ရောက်လာတာဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိလာလိမ့်မယ်။"

၄၇ ထိုသူတို့သည်လည်း ပြုကြ၏။ ယောသပ်အား တောင်းပန်၍ သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်ကြ၏။ ငါတို့သည် ထာဝရဘုရားနှင့် ကိုယ်တော်ကို ပြစ်မှားမိပါပြီ၊ ငါတို့သည် ကိုယ်တော်ကို ပြစ်မှားမိသောကြောင့်၊ ဤသေခြင်းကို ငါတို့အထဲမှ ဖယ်ရှားတော်မူမည်အ

ကြောင်း ကိုယ်တော်၏ဘုရားသခင်ထံ တောင်းပန်ပါဟု ပြောဆိုကြ၏။

၄၈ ယောသပ်သည်လည်း သူတို့စကားအတိုင်းပြုလေ၏။ ထာဝရဘုရားသည်လည်း ယောသပ်စကားကို နားထောင်တော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်ကြောင့် ထိုလူတို့၌ ကျရောက်စေတော်မူသော ကပ်ဘေးကို ပယ်ရှားတော်မူ၏။ တိရစ္ဆာန်တို့သည် မြေကြီးမှ ထ၍ သူတို့ကို ခေါ်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ခရီးဆက်ကြ၏။ မုန်တိုင်းငြိမ်းလေ၏။ မြေကြီးလည်း ငြိမ်သက်လေ၏။ ထိုသူတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ခရီးဆက်ကြ၏။ ဤဘေးဒုက္ခသည် ယောသပ်ကြောင့် သူတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်သည်ကို သူတို့သိကြ၏။

၄၉ သူတို့ကလည်း၊ သူ၏ ဒုက္ခကြောင့် ဤဘေးဥပဒ်သည် ငါတို့အပေါ်သို့ ရောက်သည်ကို ငါတို့သိကြ၏။ ယခုမူကား၊ ဤသေခြင်းကို ငါတို့ဝိညာဉ်အပေါ်သို့ အဘယ်ကြောင့် ရောက်စေရမည်နည်း။ ဤကျွန်ကို အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို တိုင်ပင်ကြကုန်အံ့ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြ၏။

၅၀ တစ်ယောက်က "သူ့ကို သူ့အဖေဆီ ပြန်ပို့ဖို့ သူပြောပြီးသားပဲ။ အခု လာ၊ သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားကြစို့။ သူပြောပြမယ့် နေရာကို သွားကြစို့။ သူ့မိသားစုဆီက ငါတို့ပေးခဲ့တဲ့ အဖိုးကို ယူပြီးရင် သွားကြမယ်။"

၅၁ တစ်ယောက်က တစ်ဖန်ပြန်ပြော၍ ကြည့်ပါ၊ ဤအကြံသည် အလွန်ကောင်းပါသည်၊ သို့သော် လမ်းသည် ငါတို့နှင့် အလွန်ဝေးကွာသောကြောင့်၊ ငါတို့သည် လမ်းမှ ထွက်သွား၍မရသောကြောင့် ငါတို့ မလုပ်ဆောင်နိုင်ဟု ဆို၏။

၅၂ နောက်တစ်ယောက်က "ဤသည်မှာ လက်ခံရမည့် အကြံအစည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြံအစည်မှ မလွဲမရှောင်ပါ။ ယနေ့ အီဂျစ်ပြည်သို့ သွားကြမည်။ အီဂျစ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ကို အဘိုးကြီးကြီးဖြင့် ရောင်းစားမည်။ သူ၏ မကောင်းမှုမှလည်း လွတ်မြောက်ကြလိမ့်မည်ဟု" ပြော၏။

၅၃ ထိုအမှုကို လူတို့နှစ်သက်၍ ပြုကြသဖြင့် ယောသပ်နှင့်အတူ အီဂျစ်ပြည်သို့ ခရီးဆက်ကြ၏။

အခန်း ၄၃

၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့ညီယောသပ်ကို မိဒျန်လူတို့ထံ ရောင်းလိုက်သောအခါ၊ သူတို့သည် ယောသပ်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်လျက်၊ မိမိတို့လုပ်ရပ်များအတွက် နောင်တရကြ၏။ သူ့ကို ပြန်ခေါ်လာစေရန် သူ့ကိုရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ။

၂ ရုဗင်သည် ယောသပ်ကို မြုပ်နှံထားသော တွင်းသို့ ပြန်သွား၍ အဘထံ ပြန်အပ်လေ၏။ ရုဗင်သည် တွင်းနားမှာ ရပ်နေ၏။ သူသည် စကားတစ်လုံးကိုမျှ မကြားရ။ ယောသပ်၊ ယောသပ်ဟု ခေါ်သော်လည်း အဘယ်သူမျှ မထူး၊ စကားတစ်လုံးမျှ မပြော။

၃ ရုဗင်ကလည်း၊ ယောသပ်သည် ကြောက်လန့်၍ သေသွားပါပြီ၊ သို့မဟုတ် မြွေတစ်ကောင်ကောင်ကြောင့် သေသွားပါပြီဟု ဆိုလေ၏။ ရုဗင်သည်လည်း တွင်းထဲသို့ ဆင်း၍ ယောသပ်ကို ရှာသော်လည်း တွင်းထဲမှာ မတွေ့သဖြင့် ပြန်ထွက်လာလေ၏။

၄ ရုဗင်သည် မိမိအဝတ်ကို ဆွဲဆုတ်၍ သူငယ်မရှိ၊ ငါ့အဘသေလျှင် သူ့အကြောင်း ငါမည်သို့ပြန်၍ တောင်းပန်ရမည်နည်းဟု ဆိုလေ၏။ ညီအစ်ကိုတို့ထံသို့ သွား၍ သူတို့သည် ယောသပ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းလျက်၊ သူတို့အဘအကြောင်း သူနှင့်ပြေငြိမ်းအောင် အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို တိုင်ပင်ကြသည်ကို တွေ့လျှင်၊ ရုဗင်က၊ ငါသည် တွင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ယောသပ်မရှိသည်ကို မြင်လျှင်၊ သို့ဖြစ်လျှင် ငါတို့အဘအား အဘယ်အရာပြောရမည်နည်း၊ ငါ့အဘသည် သူငယ်ကို ငါ့ထံမှသာ ရှာလိမ့်မည်။

၅ သူ့အစ်ကိုတို့က ငါတို့သည် ဤသို့ပြုခဲ့ကြသည်၊ ဤအမှုကြောင့် ငါတို့၏စိတ်နှလုံးသည် နောက်ပိုင်းတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ကြသည်၊ ယခု ငါတို့၏ဖခင်အား မည်သို့ပြန်လည်သင့်မြတ်အောင် လုပ်ရမည်ကို အကြောင်းပြချက်ရှာရန် ထိုင်နေကြသည်ဟု ပြန်ပြောကြ၏။

၆ ရုဗင်ကလည်း၊ ငါတို့အဘ၏ ဆံပင်ဖြူကို ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့်တကွ မရဏာနိုင်ငံသို့ ဆောင်ခဲ့၍ သင်တို့သည် အဘယ်သို့ပြုကြသနည်း။ သင်တို့ပြုသောအမှုသည် မကောင်းပါတကားဟု မေးသော်၊

၇ ရုဗင်သည်လည်း သူတို့နှင့်အတူထိုင်၍၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ထ၍ ဤအကြောင်းကို ယာကုပ်အား မပြောပါဟု အချင်းချင်း ကျိန်ဆိုကြ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့က၊ ငါတို့အဘ သို့မဟုတ် သူ၏အိမ်သားတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောပြသောသူသည်၊ ငါတို့အားလုံးသည် သူ့ကိုတိုက်၍ ထားနှင့်သတ်မည်ဟု ဆိုကြ၏။

၈ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အငယ်ဆုံးမှစ၍ အကြီးဆုံးတိုင်အောင် ဤအမှု၌ အချင်းချင်းကြောက်ရွံ့ကြ၏။ အဘယ်သူမျှ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ၊ ထိုအကြောင်းကို မိမိတို့စိတ်နှလုံးထဲမှာ ဝှက်ထားကြ၏။

၉ ထို့နောက် သူတို့သည် ဤအရာအလုံးစုံတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူတို့၏အဘယာကုပ်အား ပြောရန် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်၍ တီထွင်ရန် ထိုင်ကြ၏။

၁၀ ဣသခါကလည်း၊ ဤအမှုကို ပြုကောင်းပြုမည်ဟု သင်တို့ထင်လျှင်၊ ယောသပ်၏အင်္ကျီကိုယူ၍ ဆွဲဖြဲလော့။ ဆိတ်သငယ်ကို သတ်၍ အသွေး၌နှစ်ကြလော့။

၁၁ ငါတို့၏အဘထံသို့ ပို့လော့။ သူမြင်သောအခါ မကောင်းသောသားရဲတစ်ကောင်သည် သူ့ကို ကိုက်စားပြီဟု ပြောလိမ့်မည်၊ ထို့ကြောင့် သူ၏အင်္ကျီကို ဆွဲဖြဲလော့၊ သူ၏အသွေးသည် သူ၏အင်္ကျီပေါ်တွင် ရှိလိမ့်မည်ကို ကြည့်ရှုလော့။ ဤသို့ပြုခြင်းအားဖြင့် ငါတို့သည် ငါတို့၏အဘ၏ ညည်းညူခြင်းမှ လွတ်မြောက်လိမ့်မည်။

၁၂ ဣသခါ၏ အကြံဉာဏ်ကို သူတို့နှစ်သက်၍ သူတို့သည်လည်း သူ့စကားကို နားထောင်၍ သူပေးသော အကြံဉာဏ်အတိုင်း ပြုကြ၏။

၁၃ သူတို့သည်လည်း အလျင်အမြန် ယောသပ်၏အင်္ကျီကိုယူ၍ ဆွဲဆုတ်ကြ၏။ ဆိတ်သငယ်ကိုသတ်၍ အင်္ကျီကို ဆိတ်သွေး၌နှစ်ပြီးလျှင်၊ မြေမှုန့်၌နင်းနယ်ကြ၏။ ထိုအင်္ကျီကို နဿလိလက်တွင် သူတို့၏အဘယာကုပ်ထံသို့ ပေးလိုက်ကြ၏။ သူ့အား ဤစကားများကို ပြောလော့ဟု မှာထားကြ၏။

၁၄ ကျွန်ုပ်တို့သည် နွားများကိုစုရုံး၍ ရှေခင်မြို့သို့သွားသောလမ်းတိုင်အောင် ...

၁၅ နဿလိသည် သွား၍ အဘထံသို့ ရောက်လျှင်၊ အဘသည် အင်္ကျီကို ပေး၍၊ အစ်ကိုတို့ မှာထားသမျှသော စကားတို့ကို အဘအား ပြန်ပြော၏။

၁၆ ယာကုပ်သည် ယောသပ်၏အင်္ကျီကိုမြင်လျှင် သိ၏။ မြေပေါ်မှာ ပြပ်ဝပ်၍ ကျောက်ကဲ့သို့ ငြိမ်နေ၏။ ထိုနောက် ထ၍ ကျယ်သောအ

သံနှင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်၊ ဤအင်္ကျီကား ငါ့သားယောသပ်၏အင်္ကျီဖြစ်၏ဟု ဆို၏။

၁၇ ယာကုပ်သည် မိမိကျွန်တစ်ဦးကို သားတို့ထံသို့ အလျင်အမြန်စေလွှတ်လေ၏။ သားတို့သည် သူတို့ထံသို့ သွား၍ သူတို့သည် သိုးစုနှင့်အတူ လမ်း၌လာသည်ကို တွေ့လေ၏။

၁၈ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ညဦးယံအချိန်၌ အဘထံသို့ ပြန်လာ၍၊ သူတို့၏အဝတ်များ စုတ်ပြဲလျက်ရှိပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ မြေမှုန့်များပေနေသည်ကို တွေ့ကြ၏။ သူတို့၏အဘသည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ကြ၏။

၁၉ ယာကုပ်သည် သားတို့အားလည်း၊ ယနေ့ သင်တို့သည် အဘယ်အမှုရောက်သည်ကို ငါ့အား အမှန်အတိုင်းပြောကြလော့ဟု မေးလျှင်၊ သူတို့သည် အဘယာကုပ်အား၊ ငါတို့သည် သိုးစုကို စုဝေးပြီးမှ ယနေ့လာကြ၏။ တော၌ လမ်းခရီးအတိုင်း ရှေခင်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဤအင်္ကျီသည် မြေပေါ်မှာ သွေးနှင့်ပြည့်နေသည်ကို ငါတို့တွေ့၏။ ကိုယ်တော်သိလျှင် သင့်ထံသို့ စေလွှတ်ပါ၏။

၂၀ ယာကုပ်သည် သားတို့၏ စကားကိုကြားလျှင်၊ ကျယ်သောအသံနှင့် အော်ဟစ်၍၊ ဤအင်္ကျီသည် ငါ့သား၏အင်္ကျီဖြစ်၏၊ မကောင်းသောသားရဲကိုက်စားပြီ၊ ယောသပ်သည် အပိုင်းပိုင်းဆုတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရ၏။ သင်တို့နှင့် သိုးစုတို့သည် ချမ်းသာစွာရှိသလောဟု ကြည့်ရှု၍ သင်တို့ထံမှ သတင်းပြန်ကြားစေခြင်းငှာ ယနေ့ငါစေလွှတ်၏။ ငါမှာထားသည်အတိုင်း သူသည်သွားလေ၏။ ငါ့သားသည် သင်တို့နှင့်အတူရှိလိမ့်မည်ဟု ငါထင်စဉ်တွင် ယနေ့ ဤသို့ဖြစ်၏။

၂၁ ယာကုပ်၏သားများကလည်း၊ သူသည် ငါတို့ထံသို့ မလာ၊ သင့်ထံမှ ငါတို့ထွက်သွားသောနေ့မှစ၍ ယခုတိုင်အောင် သူ့ကို ငါတို့မမြင်ရ။

၂၂ ယာကုပ်သည် သူတို့၏စကားကိုကြားလျှင် ကျယ်သောအသံနှင့် အော်ဟစ်ပြီးလျှင်၊ ထ၍ မိမိအဝတ်များကို ဆွဲဖြဲလျက်၊ လျှော်တေအဝတ်ကို ဝတ်လျက်၊ ပြင်းစွာငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်၊ အသံကိုလွှင့်၍ မြွက်ဆိုလေ၏။

၂၃ ငါ့သားယောသပ်၊ အို ငါ့သားယောသပ်၊ သင်၏ညီအစ်ကိုများ၏ ကောင်းကျိုးကို လိုလားသောကြောင့် ယနေ့ငါသင့်ကိုစေလွှတ်ခဲ့သည်၊ သင်သည် အပိုင်းပိုင်းဆွဲဖြတ်ခံခဲ့ရသည်။ ငါ့လက်ဖြင့် ဤအရာသည် ငါ့သားအပေါ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။

၂၄ ငါ့သား ယောသပ်၊ မင်းအတွက် ငါဝမ်းနည်းကြေကွဲ၏၊ မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး ငါ့အတွက် မည်မျှချိုမြိန်ခဲ့သနည်း၊ ယခုတွင် သင်၏သေဆုံးမှုသည် ငါ့အတွက် မည်မျှခါးသီးလှသနည်း။

၂၅၀ ငါ့သားယောသပ်၊ မင်းအတွက် ငါဝမ်းနည်းကြေကွဲရတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းအတွက် ငါ့သား၊ အို ငါ့သား၊ ငါ့သား။ ငါ့သားယောသပ်၊ မင်းဘယ်မှာလဲ၊ မင်းကိုဘယ်ကိုခေါ်ဆောင်သွားတာလဲ။ နိုးထလော့၊ မင်းနေရာကနေထပြီး မင်းအတွက် ငါ့ရဲ့ဝမ်းနည်းမှုကို လာကြည့်ပါ၊ အို ငါ့သားယောသပ်။

၂၆ ယခုလာ၍ ငါ့မျက်လုံးမှ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျသော မျက်ရည်များကို ရေတွက်၍၊ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ဆောင်ခဲ့လော့။ ထိုသို့ပြုလျှင် ကိုယ်တော်၏ အမျက်တော်သည် ငါ့ထံမှ လွှဲသွားလိမ့်မည်။

၂၇ ငါ့သား ယောသပ်၊ ကမ္ဘာဦးမှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် မည်သူမျှ မကျဆုံးဖူးသော သူ၏လက်ဖြင့် သင်သည် အဘယ်သို့ ကျရှုံးခဲ့ရသနည်း။ အကြောင်းမူကား၊ ရန်သူ၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်း၊ ရက်စက်စွာ စီရင်ခြင်းတို့ကို ခံရသောကြောင့်၊ သို့သော် ငါ့အပြစ်များစွာကြောင့် ဤအရာသည် သင့်အပေါ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ငါအမှန်သိ၏။

၂၈ ယခုထလော့။ ငါ့သား၊ သင့်အတွက် ငါ၏ဒုက္ခသည် မည်မျှခါးသည်ကို ကြည့်ပါလော့။ ငါသည် သင့်ကို မပြုစု၊ မဖန်ဆင်း၊ အသက်နှင့် ဝိညာဉ်ကို မပေး၊ သို့သော် ဘုရားသခင်သည် သင့်ကို ဖန်ဆင်း၍ သင်၏အရိုးတို့ကို တည်ဆောက်၍ အသားနှင့် ဖုံးအုပ်တော်မူ၏။ သင်၏နှာခေါင်းထဲသို့ အသက်၏အသက်ကို မှုတ်တော်မူပြီးမှ သင့်ကို ငါ့အား ပေးတော်မူ၏။

၂၉ ယခုတွင်၊ သင့်ကို ငါ့အား ပေးတော်မူသော ဘုရားသခင်သည် သင့်ကို ငါ့ထံမှ သိမ်းယူတော်မူပြီ၊ ထိုသို့သောအမှုတို့သည် သင့်အပေါ်သို့ ကျရောက်လေပြီ။

၃၀ ယာကုပ်သည်လည်း ယောသပ်အကြောင်း ဤစကားများကို ဆက်လက်ပြောဆိုပြီး ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ မြေပေါ်သို့ လဲကျ၍ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

၃၁ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့အဘ၏ဒုက္ခကိုမြင်လျှင်၊ မိမိတို့ပြုခဲ့သောအမှုအတွက် နောင်တရ၍ ပြင်းစွာငိုကြွေးကြ၏။

၃၂ ယုဒသည်ထ၍ အဘ၏ဦးခေါင်းကို မြေမှချီ၍ မိမိရင်ခွင်၌တင်ပြီးလျှင်၊ အဘ၏ပါးမှ မျက်ရည်များကို သုတ်လေ၏။ ယုဒသည် အလွန်ငိုကြွေးလေ၏။ အဘ၏ဦးခေါင်းသည် ကျောက်တုံးကဲ့သို့ မိမိရင်ခွင်၌ ငြိမ်ဝပ်လျက်နေ၏။

၃၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မိမိတို့အဘ၏ ဒုက္ခကိုမြင်လျှင်၊ အသံကိုလွှင့်၍ ငိုကြွေးကြ၏။ ယာကုပ်သည် ကျောက်ကဲ့သို့ မြေပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေလေ၏။

၃၄ သားတော်၊ ကျွန်များ၊ ကျွန်၏သားသမီးအပေါင်းတို့သည် ထ၍ သူ့ပတ်လည်၌ နှစ်သိမ့်စေသော်လည်း၊ သူသည် နှစ်သိမ့်ခြင်းကို မခံဘဲနေ၏။

၃၅ ယာကုပ်၏အိမ်သားအပေါင်းတို့သည် ထ၍ ယောသပ်နှင့် သူတို့အဘ၏ဒုက္ခကြောင့် ကြီးစွာသောငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ပြုကြ၏။ ထိုသတင်းသည် အာဗြဟံ၏သား၊ ယာကုပ်၏အဘ ဣဇာက်ထံသို့ ရောက်လေ၏။ ယောသပ်နှင့် မိမိအိမ်သားအပေါင်းတို့ကြောင့် ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ မိမိနေသော ဟေဗြုန်မြို့မှ မိမိလူများနှင့်အတူ ထွက်သွား၍ သားယာကုပ်ကို နှစ်သိမ့်စေသော်လည်း နှစ်သိမ့်ခြင်းကို မခံဘဲနေ၏။

၃၆ ထို့နောက် ယာကုပ်သည် မြေမှထ၍ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာပြီး သားတို့အားလည်း၊ ထကြလော့၊ သင်တို့၏ ဓားများနှင့် လေးများကို ယူ၍ လယ်သို့ သွားကြလော့။ ငါ့သား၏ အလောင်းကို ရှာတွေ့၍ ငါ့ထံသို့ ယူလာ၍ ငါသင်္ဂြိုဟ်မည်ကို ရှာဖွေကြလော့။

၃၇ သားရဲများထဲတွင်လည်း ရှာဖွေ၍ အမဲလိုက်ကြလော့။ သင်တို့ဖမ်း၍ ငါ့ထံသို့ ယူဆောင်လာခြင်းမပြုမီ အဦးဆုံးရောက်မည့်အရာကို ထာဝရဘုရားသည် ယနေ့ ငါ့ဒုက္ခကို သနားတော်မူလိမ့်မည်။ ငါ့သားကို အပိုင်းပိုင်းဆွဲဖြတ်သောအမှုကို သင်တို့ရှေ့မှာ ပြင်ဆင်၍ ငါ့ထံသို့ ယူဆောင်လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ငါ့သား၏အမှုကို ငါလက်စားချေမည်။

၃၈ သားတို့သည် အဘမှာထားသည်အတိုင်းပြု၍၊ နံနက်စောစောထ၍ လူတိုင်း မိမိထားနှင့် လေးကိုကိုင်လျက် သားရဲများကို အမဲလိုက်ခြင်းငှာ တောသို့ထွက်သွားကြ၏။

၃၉ ယာကုပ်သည် ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးလျက်၊ အိမ်၌ လှည့်လည် သွားလာလျက်၊ မိမိလက်နှစ်ဖက်ကို ပုတ်လျက်၊ ငါ့သားယောသပ်၊ ငါ့ သားယောသပ်ဟုဆိုလေ၏။

၄၀ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သားရဲများကို ဖမ်းဆီးရန် တောသို့သွား ကြ၏။ တောခွေးတစ်ကောင်သည် သူတို့ဆီသို့ လာ၍ သူ့ကိုဖမ်းပြီး အဘထံသို့ ဆောင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့က ဤသားသည် အဦးဆုံးတွေ့ သောသူဖြစ်၏။ ကိုယ်တော်မှာထားတော်မူသည့်အတိုင်း ကိုယ်တော် ထံသို့ ဆောင်ခဲ့ကြပြီ။ ကိုယ်တော်၏သား၏ အလောင်းကို အကျွန်ုပ် တို့သည် ရှာမတွေ့ပါဟု ပြောဆိုကြ၏။

၄၁ ယာကုပ်သည် သားရဲကို မိမိသားတို့လက်မှ ယူ၍၊ သားရဲကို လက်၌ကိုင်လျက် ကြီးစွာသောအသံနှင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍ သားရဲအား ခါးသီးသောစိတ်နှင့် ပြောသည်ကား၊ သင်သည် ငါ့သားယောသပ်ကို အဘယ်ကြောင့် စားသနည်း။ မြေကြီး၏ဘုရားသခင်ကိုငှင်း၊ ငါ့သား ယောသပ်အတွက် ငါခံရသောဒုက္ခကိုငှင်း အဘယ်သို့ မကြောက်သနည်း။

၄၂ သူသည် အဓမ္မမှု မကျူးလွန်သောကြောင့်၊ သင်သည် ငါ့သားကို အချည်းနှီး စားသုံးခဲ့သည်၊ ထို့ကြောင့်၊ သူ့ကြောင့် ငါ့ကို အပြစ်တင် စေသောကြောင့်၊ ဘုရားသခင်သည် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရသူကို တောင်းဆိုလိမ့်မည်။

၄၃ ထာဝရဘုရားသည် ယာကုပ်အား စကားဖြင့် နှစ်သိမ့်စေရန် သားရဲ၏ နှုတ်ကို ဖွင့်တော်မူသဖြင့် သားရဲသည် ယာကုပ်အား ပြန် ပြော၍ ဤစကားများကို ပြောလေ၏။

၄၄ မြေကြီးပေါ်မှာ ငါတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော ဘုရားသခင် အသက်ရှင်တော်မူသည့်အတိုင်း၊ ကိုယ်တော်၏ဝိညာဉ် အသက်ရှင် တော်မူသည့်အတိုင်း၊ အကျွန်ုပ်၏သခင်၊ ကိုယ်တော်၏သားကို အကျွန်ုပ်မမြင်ခဲ့ပါ၊ အပိုင်းပိုင်းမဆွဲဖြတ်ခဲ့ပါ။ ယနေ့ အကျွန်ုပ်ထံမှ ထွက် သွားသော အကျွန်ုပ်၏သားကို ရှာရန် ဝေးလံသောပြည်မှလည်း လာ ပါ၏။ သူသည် အသက်ရှင်သည်ဖြစ်စေ၊ သေသည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်မ သိပါ။

၄၅ ယနေ့ အကျွန်ုပ်သည် သားကိုရှာအံ့သောငှါ တောထဲသို့ ရောက် လာသောအခါ၊ ကိုယ်တော်၏သားတို့သည် အကျွန်ုပ်ကိုတွေ့၍ အ ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းဆီးသဖြင့်၊ အကျွန်ုပ်၏ဝမ်းနည်းခြင်းကို တိုး၍တိုးစေပါ ၏။ ယနေ့ အကျွန်ုပ်ကို ကိုယ်တော်ရှေ့တော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါ ပြီ၊ ယခု အကျွန်ုပ်စကားအလုံးစုံကို ကိုယ်တော်အား ဟောပြောပါပြီ။

၄၆ သို့ဖြစ်၍၊ အိုလူသား၊ ငါသည် သင်၏လက်၌ရှိ၏။ ယနေ့ ငါ့ကိုပြု လော့။ သင်အလိုရှိသည့်အတိုင်း ပြုလော့။ ငါ့ကိုဖန်ဆင်းတော်မူသော ဘုရားသခင်၏အသက်တော်အားဖြင့် သင်၏သားကို ငါမမြင်၊ အပိုင်း ပိုင်းမဆွဲဖြတ်၊ ငါ့အသက်တလျှောက်လုံး လူ၏အသားသည် ငါ့ပါးစပ် ထဲသို့မဝင်။

၄၇ ယာကုပ်သည် သားရဲ၏စကားကိုကြားလျှင် အလွန်အံ့သြ၍ သား ရဲကို သူ့လက်မှ လွှတ်လိုက်လေ၏။ သားရဲသည်လည်း သွားလေ၏။

၄၈ ယာကုပ်သည် ယောသပ်အတွက် နေ့စဉ်ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်၊ သားအတွက် ရက်ပေါင်းများစွာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးလျက်နေလေ၏။

အခန်း ၄၄

၁ ယောသပ်ကို မိဒျန်အမျိုးသားတို့လက်မှ ဝယ်ယူသော ဣရှမေလ ၏သားတို့သည် ယောသပ်နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွား၍ အဲဂုတ္တု ပြည် နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်အနီးသို့ ရောက်သော အခါ၊ အာဗြဟံ၏သား မေဒန်သားလေးယောက်နှင့် တွေ့ကြ၏။ ထိုလူ လေးယောက်တို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ခရီးသွား၍ ထွက်လာကြ၏။

၂ ဣရှမေလလူတို့ကလည်း၊ ဤကျွန်ကို ငါတို့ထံဝယ်လိုပါသလားဟု မေးလျှင်၊ သူ့ကို ငါတို့ထံအပ်ပါဟု ပြောဆိုလျှင်၊ သူတို့သည် ယော သပ်ကို အပ်လေ၏။ သူသည် အလွန်ချောမောသော သူငယ်ဖြစ်သည်ကို မြင်လျှင်၊ ငွေနှစ်ဆယ်နှင့် ဝယ်ကြ၏။

၃ ဣရှမေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ခရီးဆက်ကြ၏။ မေဒနိမ်အမျိုးသားတို့သည်လည်း ထိုနေ့၌ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်လာကြ၏။ မေဒနိမ်အမျိုးသားတို့က၊ ဖာရောဘုရင်၏ အရာရှိ၊ ကိုယ်ရံတော် မှူး ပေါတိဖာသည် သူ့ရှေ့မှာ ရပ်၍ ကြည့်ရှုပြုစု၍၊ သူ့အိမ်နှင့် သူ့ဥစ္စာ ရှိသမျှကို အုပ်စိုးစေခြင်းငှါ ကောင်းသော အစေခံတစ်ယောက်ကို ရှာသည်ဟု ငါတို့ကြားရပြီ။

၄ ထို့ကြောင့် ငါတို့တောင်းသောအရာကို သူသည် ငါတို့အား ပေးနိုင် လျှင် ငါတို့လိုချင်သမျှနှင့် သူ့ကို ရောင်းလိုက်ကြစို့။

၅ ထိုမေဒနိမ်တို့သည် ပေါတိဖာအိမ်သို့သွား၍ ပေါတိဖာအား၊ သင် သည် ကောင်းသောကျွန်ကို ရှာနေကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ကြားရပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အလိုရှိသည်အတိုင်း ပေးနိုင်လျှင် သင့်အား နှစ်သက်စေမည့် ကျွန်တစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်တို့တွင် ရှိပါသည်။ ထိုကျွန်ကို သင့်ထံရောင်းပါမည်။

၆ ပေါတိဖာကလည်း၊ သူ့ကို ငါ့ရှေ့သို့ ခေါ်ခဲ့လော့။ ငါသူ့ကို တွေ့မြင် မည်။ သူသည် ငါနှစ်သက်လျှင် သင်တို့တောင်းသမျှကို ငါပေးမည် ဟု ပြောဆို၏။

၇ မေဒနိမ်လူတို့သည် သွား၍ ယောသပ်ကို ခေါ်ခဲ့၍ ပေါတိဖာရှေ့ မှာ ထားလေ၏။ ယောသပ်သည် သူ့ကိုမြင်၍ အလွန်နှစ်သက်၏။ ပေါတိဖာကလည်း၊ ဤသူငယ်အတွက် အဘယ်သို့တောင်းသနည်း ဟု မေးလျှင်၊

၈ သူတို့က "သူ့အတွက် ငွေလေးရာ တောင်းပါတယ်" လို့ ပြော တော့ ပေါတိဖာက "သူ့ရဲ့အရောင်းအဝယ်မှတ်တမ်းကို ငါ့ဆီယူလာ ပြီး သူ့ရာဇဝင်ကို ပြောပြရင် ငါပေးမယ်" လို့ပြောတယ်။ ခိုးယူခံရနိုင် ခြေရှိလို့ ဒီလူငယ်က ကျွန်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ရဲ့သားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာ ချောမောလှပတယ်လို့ ငါမြင်တယ်" လို့ပြောတယ်။

၉ မေဒနိမ်လူတို့သည် သူ့ကိုရောင်းစားသော ဣရှမေလလူတို့ကို သူ့ ထံသို့ခေါ်လာသောအခါ၊ သူတို့က သူသည် ကျွန်ဖြစ်၏။ ငါတို့သည် သူ့ကို သူတို့ထံရောင်းလိုက်ကြသည်ဟု ပြောကြ၏။

၁၀ ဣရှမေလလူတို့သည် မေဒနိမ်လူတို့အား ငွေပေးသည်ကို ပေါ တိဖာကြားလျှင်၊ မေဒနိမ်လူတို့သည် ငွေကိုယူ၍ ခရီးသွားကြ၏။ ဣ ရှမေလလူတို့သည်လည်း မိမိနေရာသို့ ပြန်သွားကြ၏။

၁၁ ပေါတိဖာသည် ယောသပ်ကို ခေါ်၍ အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက် စေခြင်းငှာ မိမိအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ယောသပ်သည် ပေါ တိဖာ၏ မျက်နှာရ၍ ယုံကြည်စိတ်ချသဖြင့် မိမိအိမ်တွင် အုပ်ထိန်းသူ အဖြစ် ခန့်အပ်၍ ဥစ္စာရှိသမျှကို သူ့လက်သို့ အပ်လေ၏။

၁၂ ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်နှင့်အတူရှိတော်မူသဖြင့် သူသည် ကြီးပွားတိုးတက်သောသူဖြစ်လာ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်အတွက် ပေါတိဖာ၏အိမ်ကို ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။
၁၃ ပေါတိဖာသည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို ယောသပ်လက်၌ အပ်ခဲ့ပြီး၊ ယောသပ်သည် အရာများကို ဝင်ထွက်စေသူဖြစ်ပြီး ပေါတိဖာအိမ်၌ အရာခပ်သိမ်းကို သူ့ဆန္ဒအတိုင်း စီမံခန့်ခွဲခဲ့သည်။
၁၄ ယောသပ်သည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိ၍၊ မျက်စိလှ၍ ချောမောသော ရုပ်ရည်ရှိသော လုလင်ဖြစ်၏။ အဲဂုတ္တုပြည်တရှောက်လုံး၌ သူ့ကဲ့သို့ တယောက်မျှမရှိ။
၁၅ထိုအခါ သူသည် မိမိသခင်အိမ်၌ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ သခင်ကို ခစားနေစဉ်၊ သခင်၏မယားဇေလိကာသည် မျှော်ကြည့်၍ ယောသပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျှင်၊ ယောသပ်သည် ချောမောလှပ၍ မျက်နှာလည်း ကောင်းသော လုလင်ဖြစ်သည်ကို မြင်၏။
၁၆ ထိုမိန်းမသည် စိတ်နှလုံးထဲ၌ သူ၏အလှကို လိုချင်တပ်မက်၍၊ ယောသပ်ကို စွဲလမ်းလျက် နေ့တိုင်း သွေးဆောင်လေ၏။ ဇလိကာသည် နေ့တိုင်း ယောသပ်ကို သွေးဆောင်လေ၏။ ယောသပ်သည် မိမိသခင်၏မယားကို မမြင်လိုသော မော့မကြည့်။
၁၇ ဇေလကာကလည်း၊ သင်၏ အသွင်အပြင်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် အလွန်လှပါ၏။ အကယ်စင်စစ် ကျွန်အပေါင်းတို့ကို ငါကြည့်ရှုပြီးသော်လည်း၊ သင်ကဲ့သို့ လှပသော ကျွန်ကို မမြင်ဖူးပါဟု ဆိုလျှင်၊ ယောသပ်က၊ အမိဝမ်းထဲမှာ ငါ့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူသောအရှင်သည် လူသားအပေါင်းတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူပြီဟု ဆို၏။
၁၈ သူမကလည်း "အီဂျစ်ပြည်သား ယောက်ျားမိန်းမအပေါင်းတို့ကို မျက်စိကျိန်းစေသော သင်၏မျက်စိများသည် အလွန်လှပါ၏" ဟုပြောပြီး သူကလည်း "ငါတို့အသက်ရှင်စဉ်ကာလတွင် ၎င်းတို့သည် အလွန်လှပပါသည်၊ သို့သော် သင်သည် သင်္ချိုင်းတွင်း၌ သူတို့ကိုမြင်လျှင် သင်သည် သူတို့ထံမှ ဝေးရာသို့ ထွက်သွားလိမ့်မည်" ဟု ပြောလေ၏။
၁၉ သူမကလည်း၊ ကိုယ်တော်၏ စကားတော်အပေါင်းတို့သည် အလွန်လှပ၍ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းကြပါ၏၊ အိမ်၌ရှိသော စောင်းကိုယူ၍ သင့်လက်ဖြင့် တီးခတ်လော့။ သင်၏ စကားများကို ငါတို့သည် နားထောင်ကြပါစေဟု ဆိုလေ၏။
၂၀ ကောင်းကင်တမန်ကလည်း၊ ငါ၏ဘုရားသခင်နှင့် ဘုန်းတော်ကို ချီးမွမ်း၍ ပြောသောစကားသည် အလွန်လှပ၍ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းပါ၏ဟု သူမအား ပြောလျှင်၊ မိန်းမက၊ သင်၏ဆံပင်သည် အလွန်လှပါ၏၊ အိမ်၌ရှိသော ရွှေဘီးကို ကြည့်ရှုလော့၊ ယူ၍ ဆံပင်ကို ကောက်လော့ဟု ဆို၏။
၂၁ သင်သည် ဤစကားများကို အဘယ်မျှကာလပတ်လုံး ပြောမည်နည်း။ ဤစကားများကို ငါ့အား မပြောနှင့်၊ ထ၍ သင်၏အိမ်မှုကိစ္စများကို ကြည့်ရှုလော့။
၂၂ သူမကလည်း "ကျွန်မအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်တော်၏ စကားနှင့် ကိုယ်တော်၏ ဆန္ဒမှတစ်ပါး အခြားဘာမှ ဂရုစိုက်စရာ မရှိပါဘူး။ သို့သော် ဤအရာအားလုံးရှိနေသော်လည်း သူမသည် ယောသပ်ကို သူမထံသို့ မခေါ်လာနိုင်ဘဲ၊ သူသည်လည်း သူမကို မကြည့်ဘဲ မြေပေါ်သို့သာ စိုက်ကြည့်လျက် နေလေ၏။"
၂၃ ဇလိကာသည် ယောသပ်အား သူမနှင့်အတူ အိပ်စေဟု စိတ်နှလုံး၌ တောင့်တ၏။ ယောသပ်သည် အိမ်၌ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်နေစဉ်တွင်၊ ဇလိကာသည် လာ၍ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်၏။ ထိုမိန်းမသည် သူမနှင့်အတူ အိပ်စေခြင်းငှာ၎င်း၊ သူမကို ကြည့်ရှုစေခြင်းငှာ၎င်း၊ နေ့တိုင်း သွေးဆောင်သော်လည်း ယောသပ်သည် သူမစကားကို နားမထောင်။
၂၄ သင်သည် ငါ့စကားအတိုင်း မကျင့်လျှင်၊ ငါသည် သင့်အား သေဒဏ်ပေးမည်။ သံထမ်းဘိုးကိုလည်း တင်မည်ဟု သူမက ဆို၏။
၂၅ ယောသပ်ကလည်း၊ လူကိုဖန်ဆင်းတော်မူသော ဘုရားသခင်သည် အကျဉ်းသားတို့၏ ချည်နှောင်ခြင်းကို လွှတ်တော်မူသည်ဖြစ်၍၊ သင်၏ထောင်မှ၎င်း၊ သင်၏တရားစီရင်ခြင်းမှ၎င်း ငါ့ကို ကယ်လွှတ်တော်မူလိမ့်မည်။
၂၆ ထိုမိန်းမသည် သူ့ကို မနိုင်နိုင်သောအခါ၊ သူ့ကို မသွေးဆောင်နိုင်သောအခါ၊ မိမိစိတ်ဝိညာဉ်သည် သူ့ကို စွဲလမ်းနေသောကြောင့်၊ တပ်မက်သောစိတ်သည် ပြင်းစွာသောရောဂါကို ဖြစ်စေ၏။
၂၇ အဲဂုတ္တုပြည်မှ မိန်းမအပေါင်းတို့သည် သူမထံသို့ လာ၍ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ယုတ်ညံ့သနည်း။ ဘာမှ ချို့တဲ့သော သင်သည်၊ သင်၏ခင်ပွန်းသည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ဘုန်းကြီး၍ ရိုသေလေးစားရသော မင်းသားဖြစ်၏။ သင်၏စိတ်နှလုံးအလိုရှိသမျှ ချို့တဲ့သင့်သလောဟု မေးကြ၏။
၂၈ ဇလိကာကလည်း၊ သင်တို့သည် ငါ့ကိုမြင်သော ဤမငြိမ်မသက်မှု ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ယနေ့ သင်တို့အား ဘော်ပြကြလိမ့်မည်ဟု ပြန်ပြော၏။ ထိုမိန်းမသည် မိမိအစေခံမတို့ကို မိန်းမအပေါင်းတို့အဘို့ စားစရာပြင်ဆင်စေခြင်းငှာ အမိန့်ပေး၍ သူတို့အဘို့ ပွဲလုပ်လေ၏။ မိန်းမအပေါင်းတို့သည် ဇလိကာအိမ်၌ စားသောက်ကြ၏။
၂၉ ထိုမိန်းမသည် သူတို့အား လိမ္မော်သီးကို အခွံခွာစားရန် ဓားများပေး၍ ယောသပ်အား အဖိုးထိုက်သော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်စေပြီး သူတို့ရှေ့တွင် ပေါ်လာစေရန် အမိန့်ပေး၏။ ယောသပ်သည် သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ မိန်းမအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်ကို ကြည့်၍ မျက်စိမခွာနိုင်ကြ၊ သူတို့လက်၌ ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် လက်များကို လှီးဖြတ်ကြ၏။ လက်၌ကိုင်ထားသော လိမ္မော်သီးအားလုံးသည် သွေးနှင့်ပြည့်ကြ၏။
၃၀ သူတို့သည် မိမိတို့ပြုခဲ့သောအမှုကို မသိကြသော်လည်း ယောသပ်၏ အလှကို ဆက်လက်ကြည့်ရှုကြပြီး သူ့ထံမှ မျက်လွှာမလွှဲကြပေ။
၃၁ ဇလိကာသည် သူတို့ပြုသောအမှုကိုမြင်လျှင်၊ သင်တို့သည် အဘယ်သို့ပြုသောအမှုနည်း။ ငါသည် သင်တို့အား သံပုရာသီးစားစရာပေး၍၊ သင်တို့အားလုံးသည် လက်များကို လှီးဖြတ်ကြပြီတကားဟု မေး၏။
၃၂ ထိုမိန်းမအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့လက်များကိုမြင်လျှင်၊ မိမိတို့အသွေးနှင့်ပြည့်၍ မိမိတို့အဝတ်များပေါ်မှာ စီးကျနေသည်ကိုမြင်လျှင်၊ သင့်အိမ်ရှိ ဤကျွန်သည် ငါတို့ကိုအောင်နိုင်လေပြီ၊ သူ၏အလှကြောင့် ငါတို့သည် သူ့ထံမှ မျက်လွှာမလွှဲနိုင်ကြဟု ပြောကြ၏။
၃၃ သူမက "သင်တို့သည် သူ့ကိုကြည့်ရှုစဉ်တွင် ဤသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ သေချာပါသည်။ သူသည် ငါ့အိမ်၌ အမြဲရှိနေသည်ကို၎င်း၊ သူသည် နေ့တိုင်း အိမ်မှ ထွက်ထွက်သွားသည်ကို၎င်း ငါမြင်သောအခါ၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ချုပ်တည်းနိုင်မည်နည်း။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ငါမည်သို့ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း သို့မဟုတ် ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်ဘဲ နေနိုင်မည်နည်း" ဟု ပြောလေ၏။

၃၄ သူတို့က “စကားတွေက မှန်တယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ဒီလုပတဲ့ပုံစံကို ဘယ်သူမြင်ပြီး သူ့ကို ရှောင်နေနိုင်မှာလဲ။ သူက မင်းရဲ့အိမ်မှာ မင်းရဲ့ ကျွန်၊ အစေခံ မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းရဲ့နှလုံးသားထဲက အတွေးတွေကို သူ့ကို ဘာလို့မပြောပြတာလဲ၊ ဒီကိစ္စကြောင့် မင်းရဲ့ဝိညာဉ် ပျက်စီးသွားအောင် ဘာလို့မလုပ်တာလဲ” လို့ သူမကို ပြောကြတယ်။

၃၅ သူမက သူတို့အား “ကျွန်မသည် သူ့ကို နေ့တိုင်း ဖျောင်းဖျနေသော်လည်း သူသည် ကျွန်မ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောမည်မဟုတ်ပါ။ ကောင်းသောအရာအားလုံးကို ကတိပေးခဲ့သော်လည်း သူ့ထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမှ မရှိဘဲ ကျွန်မတွေ့ဆုံနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သင်တို့မြင်သည့်အတိုင်း ကျွန်မသည် ဆုတ်ယုတ်နေသောအခြေအနေတွင် ရှိနေပါသည်” ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

၃၆ ဇလိကသည် ယောသပ်ကို ချစ်သောကြောင့် အလွန်ဖျားနာလေ၏။ ယောသပ်ကြောင့် အလွန်ချစ်၍ ငိုကြွေးလေ၏။ ဇလိက၏အိမ်သားအပေါင်းတို့နှင့် သူ၏ခင်ပွန်းသည် ယောသပ်ကို ချစ်သောကြောင့် ဖျားနာကြောင်း ဤအမှုကို မသိကြ။

၃၇ အိမ်သားအပေါင်းတို့က၊ အဘယ်ကြောင့် နေမကောင်းဖြစ်လျက်၊ အားနည်းလျက် အဘယ်အရာမျှ ချို့တဲ့သနည်းဟု မေးကြလျှင်၊ သူမက၊ ငါ့အပေါ်မှာ နေ့စဉ်တိုးပွားနေသော ဤအရာကို ငါမသိဟု ပြန်ပြော၏။

၃၈ မိန်းမအပေါင်းတို့နှင့် သူ၏အပေါင်းအဖော်တို့သည် သူ့ကိုကြည့်ရှုရန် နေ့တိုင်းလာ၍ စကားပြောကြ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ ဤအရာသည် ယောသပ်၏မေတ္တာကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြော၏။ သူတို့က၊ သူ့ကို သွေးဆောင်၍ တိတ်တဆိတ်ဖမ်းဆီးလော့။ သူသည် သင်၏စကားကို နားထောင်၍ ဤသေခြင်းကို သင်၏ထံမှ ပယ်ရှားလိမ့်မည်ဟု ဆိုကြ၏။

၃၉ ဇလိကသည် ယောသပ်ကို ချစ်သောကြောင့် သာ၍ဆိုးသဖြင့် ရပ်တည်ရန် အားမရှိတော့သည်အထိ ဆုတ်ယုတ်လေ၏။

၄၀ တစ်နေ့သ၌ ယောသပ်သည် မိမိသခင်၏အမှုကို အိမ်၌လုပ်ဆောင်နေစဉ်၊ ဇေလိကသည် တိတ်ဆိတ်စွာလာ၍ သူ့ကို ရုတ်တရက်တိုက်လေ၏။ ယောသပ်သည် ထိုမိန်းမကို တိုက်၍ ထလေ၏။ ယောသပ်သည် ထိုမိန်းမထက် အားကြီးသဖြင့် မြေပေါ်သို့ လှဲချလေ၏။

၄၁ ဇေလိကသည် သူ့အပေါ်၌ တောင့်တသောစိတ်ကြောင့် ငိုကြွေးလေ၏။ မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာ၏။ တောင်းပန်သောအသံနှင့် ညှိုးငယ်သောစိတ်နှင့် သူ့အား ပြောသည်ကား၊

၄၂ ငါကဲ့သို့ လှပသော သို့မဟုတ် ငါ့ထက်သာလွန်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို နေ့စဉ်စကားပြောဆိုကာ သင့်ကိုချစ်သောကြောင့် ဆုတ်ယုတ်သွားကာ ဤဂုဏ်အသရေအားလုံးကို သင့်အပေါ် အပ်နှင်းသော်လည်း သင်သည် ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘဲနေမည်ကို ကြားဖူးပါသလား၊ မြင်ဖူးပါသလား သို့မဟုတ် သိဖူးပါသလား။

၄၃ သင့်သခင်ကိုကြောက်ရွံ့သောကြောင့် သင့်ကိုဒဏ်ခတ်မည်ကိုစိုးရိမ်လျှင်၊ ရှင်ဘုရင်အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ဤအမှုအားဖြင့် သင့်သခင်ထံမှ မည်သည့်ဘေးဥပဒ်မျှ မရောက်ရ။ ထို့ကြောင့်၊ ယခုမှာ၊ ကျွန်ုပ်၏စကားကို နားထောင်ပါ၊ သင့်အား ကျွန်ုပ်ပေးအပ်ခဲ့သော ဂုဏ်အသရေအတွက် သဘောတူညီချက်ပေးပါ၊ ဤသေခြင်းကို ကျွန်ုပ်ထံမှ ရွှေ့ဆိုင်းပါ၊ သင့်အတွက် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သေရမည်နည်းဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ သူမသည် စကားမပြောဘဲနေ၏။

၄၄ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါ့ကိုမပြောနှင့်။ ဤအမှုကို ငါ့သခင်အား အပ်လော့။ ငါ့သခင်သည် အိမ်၌ ငါ၌ အဘယ်အရာရှိသည်ကို မသိ။ သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှကို ငါ့လက်သို့ အပ်ပေးပြီ၊ ငါ့သခင်အိမ်၌ ဤအမှုတို့ကို အဘယ်သို့ ငါပြုနိုင်မည်နည်း။

၄၅ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ငါ့အိမ်၌ ငါ့ကို အလွန်ချီးမြှောက်တော်မူပြီ။ သူ့အိမ်၌လည်း ငါ့ကို အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ခန့်အပ်တော်မူပြီ။ ငါ့ကို ချီးမြှောက်တော်မူပြီ။ ဤအိမ်၌ ငါထက် ကြီးမြတ်သောသူ မရှိ။ ငါ့သခင်သည် ငါ့မယားဖြစ်သော သင်သည်မှတပါး အဘယ်အရာကိုမျှ ငါ့ကို မဆီးတား။ သို့ဖြစ်လျှင် ဤစကားများကို ငါ့အား အဘယ်သို့ပြောနိုင်မည်နည်း။ ငါသည် ဘုရားသခင်နှင့် သင်၏ခင်ပွန်းအား ဤကြီးစွာသော မကောင်းမှုနှင့် အပြစ်ကို အဘယ်သို့ပြုနိုင်မည်နည်း။

၄၆ ယခု ငါ့ကို မပြောနှင့်။ ဤကဲ့သို့သော စကားများကို နောက်တဖန် မပြောနှင့်။ သင်၏ စကားကို ငါ နားမထောင်။ သို့သော် ယောသပ်သည် ဤစကားများကို ပြောသောအခါ ဇလိကသည် နားမထောင်ဘဲ၊ သူမသည် နေ့တိုင်း နားထောင်ရန် သူ့ကို သွေးဆောင်လေ၏။

၄၇ ထိုနောက်မှ အဲဂုတ္တုချောင်းသည် အနီးအပါးထက်၌ ပြည့်လေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ထွက်သွားကြ၏။ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည်လည်း ပတ်သာတီးခြင်း၊ ကခုန်ခြင်းတို့ကို ဆောင်လျက် ထွက်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုနေ့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ အလွန်ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်၍၊ ရှိဟောရပင်လယ် ရေလွှမ်းမိုးသောအခါ အားလပ်ရက်ဖြစ်၍ သူတို့သည် ထိုမြို့သို့ တစ်နေ့လုံး ဝမ်းမြောက်ခြင်းငှာ သွားကြ၏။

၄၈ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း မြစ်သို့ ပျော်မွေ့ခြင်းငှာ ထွက်သွားသောအခါ၊ ပေါတိဖာအိမ်သားအပေါင်းတို့သည် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားကြ၏။ ဇေလကက၊ ငါနေမကောင်းဖြစ်၍၊ သူမသည် အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်းနေရစ်၍ အိမ်၌ သူမနှင့်အတူ အခြားသူမရှိဟု ဆို၍ သူတို့နှင့်အတူ မလိုက်ဘဲနေ၏။

၄၉ ထိုနောက် သူမသည် ထ၍ အိမ်တော်၌ရှိသော ဗိမာန်တော်သို့ တက်သွားပြီး မင်းသားဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ကာ ငွေနှင့် ရွှေဖြင့် စီချယ်ထားသော ရှနကျောက်မျက်ရတနာများကို ခေါင်းပေါ်တွင် တင်ကာ အမျိုးသမီးများအတွက် သန့်စင်ပေးသော အရည်အမျိုးမျိုးဖြင့် မျက်နှာနှင့် အသားအရေကို လှပစေကာ ဗိမာန်တော်နှင့် အိမ်ကို ကရဝေးနှင့် လောဗန်တို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်စေကာ မုရန်နှင့် အကျော်တို့ကို လိမ်းကျံပြီး ဗိမာန်တော်တံခါးဝတွင် ယောသပ်သည် အလုပ်လုပ်ရန် ဖြတ်သွားသော အိမ်ဝင်ပေါက်၌ ထိုင်နေ၏။ ယောသပ်သည် လယ်ပြင်မှ ပြန်လာ၍ သခင်၏အလုပ်ကို လုပ်ရန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လေ၏။

၅၀ သူဖြတ်သွားရမယ့်နေရာကိုရောက်တော့ ဇလိကရဲ့အလုပ်အားလုံးကိုမြင်ပြီး ပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။

၅၁ ယောသပ်သည် မိမိထံမှ လှည့်ထွက်သွားသည်ကို ဇလိကမြင်လျှင်၊ ယောသပ်၊ သင်၌ အဘယ်အမှုရှိသနည်း။ သင်၏အလုပ်ကို လာလော့။ သင်၏နေရာသို့ မရောက်မချင်း ငါနေရာပေးမည်ဟု ခေါ်လေ၏။

၅၂ ယောသပ်သည် အိမ်သို့ပြန်လာ၍ ထိုအရပ်မှ မိမိနေရာသို့ သွားပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း မိမိသခင်၏အမှုကို ဆောင်ရန်ထိုင်လေ၏။ ဇေလိကသည် မင်းသားဝတ်လုံကို ဝတ်ဆင်လျက် သူ့ထံသို့လာ၍ သူ့ရှေ့မှာရပ်နေ၏။ သူမ၏အဝတ်မှ အနံ့သည် အဝေးသို့ပျံ့နှံ့လေ၏။

၅၃ သူမသည် အလျင်အမြန် ယောသပ်နှင့် သူ၏အဝတ်များကို ဆွဲကိုင်လျက်၊ ရှင်ဘုရင် အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သင်သည် ငါ့စကားကို မလိုက်လျှောက်လျှင် ယနေ့သေရမည်ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် အလျင်အမြန် လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်၍ အဝတ်အောက်မှ ထားကို ထုတ်ပြီးလျှင်၊ ယောသပ်လည်ပင်း၌ တင်လျက်၊ ထလော့။ ငါ့စကားကို မလိုက်လျှောက်လျှင် ယနေ့သေရမည်ဟု ဆိုလေ၏။

၅၄ ယောသပ်သည် ထိုမိန်းမပြုသည်ကို ကြောက်သဖြင့်၊ သူမထံမှ ထွက်ပြေးရန် ထလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် သူ၏အဝတ်အဖျားကို ဆွဲလေ၏။ သူပြေးမည်ကို ကြောက်သောကြောင့် ဇလိကကိုင်သော အဝတ်သည် စုတ်ပြတ်သွား၏။ ယောသပ်သည် ထိုအဝတ်ကို ဇလိကလက်၌ ထားခဲ့ပြီး သူသည် ကြောက်သောကြောင့် ထွက်ပြေးလေ၏။

၅၅ ယောသပ်၏အဝတ်ကို စုတ်ဖြဲသည်ကိုရင်း၊ သူမလက်၌ ထားခဲ့၍ ထွက်ပြေးသည်ကိုရင်း ဇလိကမြင်လျှင်၊ မိမိအကြောင်းသတင်းပျံ့နှံ့မည်ကို စိုးရိမ်၍ မိမိအသက်ဘေးကို စိုးရိမ်သဖြင့် ထ၍ ပရိယာယ်အားဖြင့် ပြုလေ၏။ မိမိဝတ်သောအဝတ်ကို ချွတ်၍ အခြားအဝတ်ကို ဝတ်ပြန်လေ၏။

၅၆ ထိုမိန်းမသည် ယောသပ်၏အဝတ်ကိုယူ၍ မိမိအနားမှာထားလေ၏။ မိမိအိမ်သားတို့သည် မြစ်သို့မထွက်မီ မိမိဖျားနာနေစဉ် ထိုင်နေရာ၌ သွား၍ထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ အိမ်၌ရှိသော လုလင်တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ အိမ်သားတို့ကို ခေါ်ခဲ့ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

၅၇ ထိုမိန်းမသည် သူတို့ကိုမြင်လျှင် ကျယ်သောအသံနှင့် ညည်းတွားသောအသံဖြင့်၊ သင်တို့သခင်သည် ဟေဗြဲလူတစ်ယောက်ကို အိမ်၌ အဘယ်အရာကို ယူခဲ့သနည်းဟု ကြည့်ရှုလော့။ ယနေ့ငါနှင့်အတူ အိပ်အံ့သောငှါ လာသည်ဟု ဆို၏။

၅၈ သင်ထွက်သွားသောအခါ သူသည် အိမ်သို့ဝင်၍ အိမ်၌လူမရှိကြောင်းကိုမြင်လျှင်၊ ငါ့ထံသို့လာ၍ ငါနှင့်အတူအိပ်မည်အကြံနှင့် ငါ့ကိုဖမ်းလေ၏။

၅၉ ငါသည် သူ့အဝတ်များကို ဆွဲဆုတ်၍၊ ကျယ်သောအသံနှင့် သူ့ကို အော်ဟစ်လေ၏။ ငါအော်ဟစ်သောအခါ၊ သူသည် မိမိအသက်ကို ကြောက်သောကြောင့် မိမိအဝတ်ကို ငါ့ရှေ့မှာ ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးလေ၏။

၆၀ ထိုအိမ်သားတို့သည် စကားမပြောဘဲ ယောသပ်ကို အကြီးအကျယ်အမျက်ထွက်သဖြင့် သူ၏သခင်ထံသို့သွား၍ သူ၏ပရိယာယ်စကားများကို ပြောပြကြ၏။

၆၁ ပေါတိဖာသည် အမျက်ထွက်၍ အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ မယားက၊ သင်သည် ကျွန်တစ်ယောက်ကို ငါ့အိမ်သို့ ခေါ်လာ၍ ငါ့ကို အဘယ်အမှုပြုသနည်း။ ယနေ့ သူသည် ငါနှင့်ကစားခြင်းငှာ ငါ့ထံသို့လာ၍ ယနေ့ထိုသို့ ပြုလေပြီဟု အော်ဟစ်လေ၏။

၆၂ ပေါတိဖာသည် မိမိမယား၏ စကားကိုကြားလျှင်၊ ယောသပ်အား ပြင်းစွာသောဒဏ်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ပေးစေဟု အမိန့်ပေးသည်အတိုင်း သူတို့သည် ပြုကြ၏။

၆၃ သူတို့သည် သူ့ကိုရိုက်နေစဉ်တွင် ယောသပ်သည် ကျယ်သောအသံဖြင့် အော်ဟစ်၍ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လျက်၊ အို ထာဝရဘုရားသခင်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမှုအလုံးစုံတို့နှင့် အပြစ်ကင်းကြောင်း ကိုယ်တော်သိတော်မူ၏။ ကိုယ်တော်သိသော ဤအရေဖျားလှီးခြင်းကို မခံသော လူဆိုးတို့၏လက်ဖြင့် ယနေ့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကြောင့် မုသာစကားအားဖြင့် သေရပါမည်နည်း။

၆၄ ပေါတိဖာ၏လူတို့သည် ယောသပ်ကိုရိုက်ကြစဉ်တွင် သူသည် အော်ဟစ်ငိုကြွေးလေ၏။ ထိုသူငယ်သည် ဆယ်တစ်လသားအရွယ်ရှိ၏၊ ထာဝရဘုရားသည် သူငယ်၏နှုတ်ကိုဖွင့်တော်မူ၍၊ ယောသပ်ကိုရိုက်သော ပေါတိဖာ၏လူတို့ရှေ့မှာ ဤစကားများကို ပြောလေ၏။

၆၅ ဒီလူဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဘာလို့ သူ့ကို ဒီလိုမကောင်းမှုမျိုးလုပ်ရတာလဲ။ ကျွန်မရဲ့အမေက မဟုတ်မမှန်ပြောတယ်၊ လိမ်ညာပြောဆိုတယ်။ အရောင်းအဝယ်က ဒီလိုပဲ။

၆၆ ထိုသူငယ်သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို သူတို့အား တိကျစွာပြောပြပြီး ယောသပ်အား ဇလိကပြောသမျှကို နေ့တိုင်းပြန်ပြောပြ၏။

၆၇ လူအပေါင်းတို့သည် သူငယ်၏စကားကိုကြားလျှင်၊ သူငယ်၏စကားကို အလွန်အံ့သြကြ၏။ သူငယ်သည် စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနေ၏။

၆၈ ပေါတိဖာသည် မိမိသား၏ စကားကို ကြားသောအခါ အလွန်ရှက်ကြောက်၍ မိမိလူတို့ကို ယောသပ်အား နောက်ထပ် မရိုက်နှက်ရန် အမိန့်ပေးသဖြင့် သူတို့သည် ယောသပ်အား မရိုက်နှက်တော့ပေ။

၆၉ ပေါတိဖာသည် ယောသပ်ကိုခေါ်၍ ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ ရှင်ဘုရင်၏တရားသူကြီးများဖြစ်သော ယဇ်ပုရောဟိတ်များရှေ့တွင် တရားမျှတမှုရရှိရန် အမိန့်ပေး၏။

၇၀ ပေါတိဖာနှင့် ယောသပ်တို့သည် ရှင်ဘုရင်၏တရားသူကြီးများဖြစ်သော ယဇ်ပုရောဟိတ်များရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်၍၊ ကျွန်သည် ဤသို့ပြုသောကြောင့်၊ အဘယ်သို့သော တရားစီရင်ခြင်းကို ခံထိုက်သည်ကို သင်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၇၁ ယဇ်ပုရောဟိတ်တို့က ယောသပ်အား “သင်၏သခင်အား အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်း” ဟုမေးမြန်းကြသော် ယောသပ်က “ငါ့သခင်တို့၊ ဤကဲ့သို့မဟုတ်ပါ၊ အမှုကား ဤသို့ပင်ဖြစ်သည်” ဟုပြန်ပြောလေ၏။ ပေါတိဖာကလည်း “ငါ့ဥစ္စာရှိသမျှကို သင့်လက်၌ ငါအပ်နှင်းပြီ၊ ငါ့ဇနီးမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ သင့်ထံမှ မထိမ်ချန်ဘဲ၊ သင်သည် ဤမကောင်းမှုကို အဘယ်သို့ပြုနိုင်သနည်း” ဟု ယောသပ်အား ပြန်ပြောလေ၏။

၇၂ ယောသပ်ကလည်း၊ အကျွန်ုပ်သခင်၊ ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ကိုယ်တော်၏ဝိညာဉ် အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တော်၏မယားထံမှ ကြားရသောစကားသည် မမှန်ပါ။ ယနေ့ ဤအမှုသည် ထိုသို့ဖြစ်၏။

၇၃ သင့်အိမ်တွင် ကျွန်ုပ်ရှိနေချိန်မှစ၍ တစ်နှစ်ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်၌ မည်သည့်မတရားမှုကိုမျှ သင်မြင်ဖူးပါသလား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို တောင်းဆိုနိုင်သည့် မည်သည့်အရာကိုမဆို သင်မြင်ဖူးပါသလား။

၇၄ ယဇ်ပုရောဟိတ်တို့က၊ ယောသပ်၏စုတ်ပြဲသောအဝတ်ကို ငါတို့ထံသို့ ယူခဲ့ပါစေဟု စေလွှတ်လော့။ ထိုစုတ်ပြဲခြင်းကို ငါတို့အား ပြပါလော့။ ထိုစုတ်ပြဲခြင်းသည် အဝတ်ရှေ့မှာရှိလျှင်၊ သူ၏မျက်နှာသည် သူမရှေ့၌ရှိရလိမ့်မည်။ ထိုမိန်းမသည် သူ့ကို ဆွဲကိုင်၍ သူမထံသို့ လာရလိမ့်မည်။ သင်၏မယားသည် မိမိပြောသမျှကို လှည့်စား၍ ပြုလေပြီဟု ပေါတိဖာအား လျှောက်ကြ၏။

၇၅ သူတို့သည် ယောသပ်၏အဝတ်ကို တရားသူကြီးများဖြစ်သော ယဇ်ပုရောဟိတ်များရှေ့သို့ ယူဆောင်လာသောအခါ၊ ယောသပ်ရှေ့

မှာ ရှိက်သံကိုမြင်၍ တရားသူကြီးယဇ်ပုရောဟိတ်အပေါင်းတို့သည် ယောသပ်သည် သူ့ကို အတင်းအကျပ်ပြုခဲ့ကြောင်း သိကြ၏။ ထိုကျွန်သည် အဘယ်အမှုကိုမျှမပြုသောကြောင့် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရသည် မဟုတ်။ သူ့အားဖြင့် သင်၏မယားကို အပြစ်တင်သောသတင်းကြောင့် သူ့ကို ထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားရမည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၇၆ ပေါတိဖာသည် သူတို့၏စကားကိုကြားလျှင်၊ ယောသပ်ကို ရှင်ဘုရင်၏အကျဉ်းသားများရှိရာ ထောင်ထဲမှာ ထားလေ၏။ ယောသပ်သည်လည်း တဆယ်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး ထောင်ထဲမှာ နေလေ၏။

၇၇ သို့သော်လည်း သူ့သခင်၏မယားသည် သူ့ထံမှ မလွှဲမရှောင်၊ နေ့တိုင်း နားထောင်၍ မနေဘဲနေ၏။ သုံးလစေ့သောအခါ၊ ဇလိကသည် ယောသပ်ထံသို့ နေ့တိုင်းသွား၍ သူ့စကားကို နားထောင်စေခြင်းငှာ သွေးဆောင်လေ၏။ ဇလိကကလည်း၊ ဤအိမ်၌ မည်မျှကြာအောင် နေမည်နည်း။ ယခု ငါ့စကားကို နားထောင်လော့။ ဤအိမ်မှ ငါထုတ်ဆောင်မည်ဟု ယောသပ်အား မေးလေ၏။

၇၈ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်၏စကားကို နားထောင်၍ ဘုရားသခင်ကို ပြစ်မှားခြင်းထက် ဤအိမ်၌ နေခြင်းသည် သာ၍ကောင်း၏ဟု ပြန်ပြောလျှင်၊ သင်သည် ငါ့အလိုကို မလိုက်လျောလျှင်၊ သင်၏မျက်စိကို ဖောက်၍ သင်၏ခြေကို ချည်နှောင်ပြီးလျှင်၊ သင်မသိသော သူတို့လက်သို့ သင့်ကို ငါအပ်မည်ဟု ဆို၏။

၇၉ ယောသပ်ကလည်း၊ ကြည့်ရှုလော့၊ မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို အစိုးရသော ဘုရားသခင်သည် သင်ပြုနိုင်သမျှအရာအားလုံးမှ ငါ့ကို ကယ်လွှတ်နိုင်တော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် မျက်စိကန်းသောသူတို့၏ မျက်စိကို ဖွင့်ပေးတော်မူ၍၊ ချည်နှောင်ခံရသောသူတို့ကို လွှတ်တော်မူ၍၊ မြေကြီးနှင့် မရင်းနှီးသော ဧည့်သည်အပေါင်းတို့ကို စောင့်မတော်မူ၏။

၈၀ ဇလိကသည် ယောသပ်အား သူမ၏စကားကို နားထောင်ရန် မဖျောင်းဖျနိုင်သောအခါ၊ သူမသည် သူ့ကို သွေးဆောင်ခြင်းမပြုဘဲနေ၏။ ယောသပ်သည် ထောင်အိမ်၌ ချုပ်နှောင်ခံရဆဲရှိ၏။ ယောသပ်၏အဘ ယာကုပ်နှင့် ခါနာန်ပြည်၌ရှိသော သူ၏ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် ထိုကာလ၌ ယောသပ်အတွက် ညည်းတွားငိုကြွေးကြ၏။ ယာကုပ်သည် သားယောသပ်အတွက် နှစ်သိမ့်မှုကို မခံသောကြောင့်၊ ယာကုပ်သည် ထိုကာလပတ်လုံး ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေ၏။

အခန်း ၄၅

၁ ယောသပ်သည် အစ်ကိုတို့ရောင်း၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့သွားသောနှစ်၊ ထိုနှစ်တွင်၊ ယာကုပ်၏သား ရုဗင်သည် တိမနာမြို့သို့ သွား၍ ခါနာန်အမျိုးသား အာဝိ၏သမီး ဧလိယုရံကို မယားအဖြစ်ယူလေ၏။

၂ ရုဗင်၏မယား ဧလိယုရံသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ ဟာနုတ်၊ ပါလု၊ ဟေဇရုံနှင့် ကာမိ တည်းဟူသော သားလေးယောက်ကို ဘွားမြင်၏။ သူ့ညီရှိမောင်သည် သူ့ညီမဒိနနှင့် စုံဘက်၍ မမွေလ၊ ယာမိန်၊ ဩဟဒ်၊ ယာခိန်နှင့် ဇောခါ တည်းဟူသော သားငါးယောက်ကို ဘွားမြင်၏။

၃ ထိုနောက် ရှိမောင်သည် ရှေခင်မြို့မှ ဘမ်းသွားသော ဗုနအမည်ရှိသော ခါနာန်အမျိုးသမီး ဗုနထံသို့ ရောက်၏။ ဗုနသည် ဒိနရှေ့မှာ နေ၍ သူ့အမှုကို စောင့်လေ၏။ ရှိမောင်သည်လည်း သူ့ထံသို့ လာ၍ ထိုမိန်းမသည် ရှောလုကို ဘွားမြင်လေ၏။

၄ ထိုအခါ ယုဒသည် အဒုလံမြို့သို့ သွား၍၊ ဟိရအမည်ရှိသော အဒုလံအမျိုးသားထံသို့ ရောက်လေ၏။ ယုဒသည် ထိုအရပ်၌ ခါနာန်ပြည်သားတစ်ဦး၏ သမီးကိုမြင်လျှင်၊ ထိုသမီးသည် ရှုအာသမီး အာလယတ်အမည်ရှိ၍၊ ထိုမိန်းမကို သိမ်းယူ၍ သူမထံသို့ သွားသဖြင့်၊ အာလယတ်သည် ယုဒနှင့် ဧရ၊ ဩနန်နှင့် ရှိလော တည်းဟူသော သားသုံးယောက်ကို ဘွားမြင်လေ၏။

၅ လေဝိနှင့် ဣသခါတို့သည် အရှေ့ပြည်သို့ သွား၍ ဟေဗာ၏သား ယောကတန်၏သား ယောဗပ်၏သမီးတို့ကို စုံဘက်ကြ၏။ ယောကတန်၏သား ယောဗပ်၌ သမီးနှစ်ယောက်ရှိ၏။ အကြီးအမည်ကား အဒိန၊ အငယ်အမည်ကား အရိဒတည်း။

၆ လေဝိသည် အဒိနကို၎င်း၊ ဣသခါသည် အရိဒကို၎င်း ယူ၍ ခါနာန်ပြည်၊ မိမိတို့အဘ၏အိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ အဒိနသည် လေဝိ၊ ဂေရရှုန်၊ ကေဟတ်၊ မေရာရိ တည်းဟူသော သားသုံးယောက်ကို ဘွားမြင်လေ၏။

၇ အရိဒသည် ဣသခါ တောလ၊ ဖုဝါ၊ ယောဘ နှင့် ရှမုန် တည်းဟူသော သားလေးယောက်ကို ဘွားမြင်၏။ ဒန်သည် မောဘပြည်သို့ သွား၍ မောဘအမျိုးသား ဟာမုဒန်၏သမီး အာဖလာလက်ကို မယားအဖြစ် ဆောင်ခဲ့၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

၈ အာဖလာလက်သည် မြုံသောသူဖြစ်၍ သားသမီးမရှိ။ ထိုနောက် ဘုရားသခင်သည် ဒန်၏မယား အာဖလာလက်ကို အောက်မေ့တော်မူသဖြင့်၊ သူသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်၍ ထိုသားကို ခုရှိမ်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၉ ဂဒ်နှင့် နဿလိတို့သည် ခါရန်မြို့သို့ သွား၍ နာခေါ်၏သားဖြစ်သော ဥဇ၏သား အမုရံ၏သမီးတို့ကို ထိုမြို့မှ မယားအဖြစ် ယူကြ၏။

၁၀ အမုရံသမီးတို့၏ အမည်ကား၊ အကြီးမအမည်ကား မေရိမ၊ အငယ်မအမည်ကား ဥဇိတ်တည်း။ နဿလိသည် မေရိမကို၎င်း၊ ဂဒ်သည် ဥဇိတ်ကို၎င်း ယူ၍ ခါနာန်ပြည်၊ မိမိတို့အဘ၏အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

၁၁ မေရိမသည် နဿလိသား ယာဇေလ၊ ဂုနိ၊ ယာဇာနှင့် ရှာလင်၊ လေးယောက်တို့ကို၎င်း၊ ဥဇိတ်သားသည် ဂဒ်ဇေဖုန်၊ ဟာဂိ၊ ရှုနိ၊ ဇေဇုန်၊ ဧရိ၊ အရောဒိနှင့် အရာလိ၊ ခုနစ်ယောက်တို့ကို၎င်း ဘွားမြင်၏။

၁၂ အာရှာသည်လည်း ထွက်၍ ဣရှမေလ၏သား ဟာဒဒ်၏သား အာဖလာလ၏သမီး အာဒုန်ကို မယားအဖြစ် သိမ်းယူ၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၁၃ အာရှာ၏မယား အာဒုန်သည် ထိုကာလ၌ သားသမီးမရှိ၍ သေဆုံးသွား၏။ အာဒုန်သေပြီးနောက် အာရှာသည် မြစ်တစ်ဖက်သို့ သွား၍ ရှေမ၏သား ဧဗာ၏သား အဘိမေလ၏သမီး ဟာဒုရနှင့် စုံဘက်လေ၏။

၁၄ ထိုမိန်းမငယ်သည် လှသောအဆင်းရှိ၍၊ ဉာဏ်ပညာလည်းရှိ၏။ ရှေမ၏သား ဧဗံ၏သား မာလချေလ၏မယားဖြစ်၏။

၁၅ ဟာဒုရသည် မာလကျေလအား သမီးတစ်ယောက်ဘွားမြင်၍ စေရအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ ထိုနောက် မာလကျေလသည် သေသွား၍ ဟာဒုရသည် မိမိအဘအိမ်၌ နေလေ၏။

၁၆ အာရှာပြည်၌ မယားသေသောနောက်၊ ဟာဒုရကို မယားအဖြစ်ယူ၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ သမီးစေရက်ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သူမသည် သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ရှိ၍ ထိုမိန်းမငယ်ကို ယာကုပ်အိမ်၌ မွေးမြူလေ၏။

၁၇ ထိုမိန်းမသည် လုပ်ပြီး ယာကုပ်၏သားများကဲ့သို့ သန့်ရှင်းသော အကျင့်ဓလေ့အတိုင်း လိုက်လျှောက်၏။ သူမ၌ မည်သည့်အရာမျှ ချို့တဲ့ခြင်းမရှိဘဲ ထာဝရဘုရားသည် ဉာဏ်ပညာနှင့် နားလည်မှုကို ပေးသနားတော်မူ၏။

၁၈ အာရှာ၏မယား ဟာဒုရသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ ယိမန၊ ယိရှဝါ၊ ယိရှဗီနှင့် ဗေရိယ၊ လေးယောက်တို့ကို ဘွားမြင်၏။

၁၉ ဇာဗုလုန်သည် မိဒျန်ပြည်သို့ သွား၍ မိဒျန်သား အဘိဒ၏သား မောလဒ်၏သမီး မေရိရှနှင့် စုံဘက်၍ ခါနာန်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

20 မေရုရှသည် ဇာဗုလုန်စရက်၊ သားသုံးယောက်။

၂၁ ယာကုပ်သည် တေရ၏သား ဇောဘ၏သား အာရံထံသို့ စေလွှတ်၍၊ အာရံ၏သမီး ဗယ်္ာမိန် မေခလိကို မိမိသားအရာ၌ သိမ်းယူလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ခါနာန်ပြည်သို့ ယာကုပ်၏အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဗယ်္ာမိန်သည် အသက်ဆယ်နှစ်ရှိသောအခါ၊ အာရံ၏သမီး မေခလိကို မယားအရာ၌ သိမ်းယူလေ၏။

၂၂ မေခါလိသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ ဗယ်္ာမိန် ဗေလ၊ ဗေခါ၊ အာရှဗေလ၊ ဂေရ နှင့် နေမန် ဟူသော သားငါးယောက်ကို ဘွားမြင်၏။ ထိုနောက် ဗယ်္ာမိန်သွား၍ အာဗြဟံ၏သား ရှမုန်၏သမီး အရိဗတ်နှင့် စုံဘက်လေ၏။ သူသည် အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိသောအခါ အရိဗတ်သည် ဗယ်္ာမိန် အခိ၊ ဗောရှ၊ မုပိမ်၊ ခုပိမ် နှင့် ဩရဒ် ဟူသော သားငါးယောက်ကို ဘွားမြင်၏။

၂၃ ထိုကာလ၌ ယုဒသည် ရှေမအိမ်သို့သွား၍ ရှေမ၏သား ဧလံ၏သမီး တာမာကို သားဦးဧရအတွက် မယားအဖြစ် သိမ်းယူ၏။

၂၄ ဧရသည် မယားတာမာထံသို့ ရောက်လာ၍ တာမာသည် သူ၏မယားဖြစ်လေ၏။ သူသည် မယားနှင့်တွေ့သောအခါ၊ သူ၏အမျိုးအနွယ်ကို ဖျက်ဆီးလေ၏။ သူ၏အကျင့်သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မကောင်းသောကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် သူ့ကို ကွပ်မျက်တော်မူ၏။

၂၅ ယုဒ၏သားဦး ဧရ သေသောနောက်၊ ယုဒသည် ဩနန်အား သင်၏အစ်ကိုမယားထံသို့သွား၍ အနီးစပ်ဆုံးသောဆွေမျိုးအဖြစ် သူ့ကို ယူလော့။ သင်၏အစ်ကိုအမျိုးအနွယ်ကို ပြုစုလော့ဟုဆို၏။

၂၆ ဩနန်သည် တာမာနှင့်စုံဘက်၍ မယားအဖြစ်ပြု၏။ ဩနန်သည်လည်း အစ်ကို၏အကျင့်ကို နှစ်သက်၏။ သူ၏အကျင့်သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မကောင်းသောကြောင့် သူ့ကိုလည်း သတ်တော်မူ၏။

၂၇ ဩနန်သေသောအခါ ယုဒသည် တာမာကိုခေါ်၍ ငါ့သားရှိလောကြီးသည်အထိ သင့်အဘအိမ်၌နေလော့ဟုဆို၏။ ယုဒသည် တာမာကို နောက်တဖန်မနှစ်သက်ဘဲ၊ သူသည်လည်း သူ့အစ်ကိုများကဲ့သို့ သေလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

၂၈ တာမာသည် ထသွား၍ မိမိအဘအိမ်၌ နေလေ၏။ တာမာသည်လည်း မိမိအဘအိမ်၌ ကြာမြင့်စွာနေလေ၏။

၂၉ ထိုနှစ်၏ တော်လှန်ရေး၌ ယုဒ၏ဇနီး အာလယတ် ကွယ်လွန်သွား၍၊ ယုဒသည် မိမိဇနီးအတွက် နှစ်သိမ့်မှုရလေ၏။ အာလယတ် သေဆုံးပြီးနောက် ယုဒသည် မိမိမိတ်ဆွေ ဟိရနှင့်အတူ သိုးမွေးညှပ်ခြင်းငှာ တိမနာမြို့သို့ သွားခဲ့သည်။

၃၀ ယုဒသည် သိုးမွေးညှပ်ခြင်းငှာ တိမနာမြို့သို့ သွားကြောင်းကိုငင်း၊ ရှိလောမြို့သည် ကြီးပြင်းလာကြောင်းကိုငင်း၊ ယုဒသည် ထိုမြို့ကို မနှစ်သက်ကြောင်းငင်း၊ တာမာသည် ကြားလျှင်၊

၃၁ တာမာသည် ထ၍ မုတ်ဆိုးမအဝတ်ကို ချွတ်ပြီးလျှင်၊ မျက်နှာဖုံးကိုခြုံ၍ ကိုယ်ကိုဖုံးအုပ်ပြီးလျှင်၊ တိမနတ်မြို့သို့သွားသောလမ်း၊ လူများလမ်း၌ သွား၍ထိုင်နေ၏။

၃၂ ယုဒသည် ရှောက်သွား၍ သူမကိုမြင်လျှင် ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ယုဒသည် သူမထံသို့ လာ၍ သူမသည် သူ့အားဖြင့် ပဋိသန္ဓေယူ၏။ ဘွားချိန်ရောက်သောအခါ ဝမ်း၌ အမွှာရှိကြ၏။ ပထမသားကို ဖာရက်၊ ဒုတိယသားကို ဇာရအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

အခန်း ၄၆

၁ ထိုကာလ၌ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်ရှိ အချုပ်ခန်း၌ ချုပ်နှောင်ခံရဆဲရှိ၏။

၂ အဲဒီအချိန်မှာ ဖာရောရဲ့ အစေခံတွေဖြစ်တဲ့ အီဂျစ်ဘုရင်ရဲ့ ဖလားတော်ဝန်နဲ့ မုန့်ဖုတ်သမားတွေရဲ့ အကြီးအကဲတွေက သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေကြတယ်။

၃ ဖလားတော်ဝန်သည် စပျစ်ရည်ကိုယူ၍ ရှင်ဘုရင်အား သောက်စိမ့်သောငှါ ရှေ့တော်၌ ထည့်လေ၏။ မုန့်ဖုတ်သမားသည် ရှင်ဘုရင်စားစိမ့်သောငှါ ရှေ့တော်၌ မုန့်ကိုထည့်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် စပျစ်ရည်ကိုသောက်၍ မုန့်ကိုစားတော်မူ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် စားပွဲ၌ စားသောက်သော ကျွန်များ၊ မှူးမတ်များမှစ၍ စားသောက်တော်မူ၏။

၄ သူတို့သည် စားသောက်လျက်နေကြစဉ်တွင်၊ ဖလားတော်ဝန်နှင့် မုန့်ဖုတ်သမားတို့သည် ထိုအိမ်၌နေကြ၏။ ဖာရောဘုရင်၏ အစေခံတို့သည် ဖလားတော်ဝန်ယူလာသော စပျစ်ရည်ထဲတွင် ယင်ကောင်များစွာကိုငင်း၊ မုန့်ဖုတ်သမား၏ မုန့်ထဲတွင် နိုက်ထရိတ်ကျောက်များကိုငင်း တွေ့ရှိကြ၏။

၅ ကိုယ်ရံတော်မှူးသည် ယောသပ်ကို ဖာရောဘုရင်၏ ကျွန်အစေခံအဖြစ် ခန့်ထား၍၊ ဖာရောဘုရင်၏ ကျွန်အစေခံတို့သည် တစ်နှစ်ချုပ်ထားခံရကြ၏။

၆ ထိုနှစ်ကုန်သောအခါ၊ ထိုနှစ်ယောက်တို့သည် ချုပ်နှောင်ရာအရပ်၌ တစ်ညည့်တည်းတွင် အိပ်မက်ကို မြင်မက်ကြ၏။ နံနက်ယံ၌ ယောသပ်သည် ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သူတို့ထံသို့ လာ၍ မြင်လေ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်၍ ဝမ်းနည်းလျက်ရှိသည်ကို မြင်လေ၏။

၇ ယောသပ်ကလည်း၊ ယနေ့ သင်တို့မျက်နှာသည် အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းနည်း၍ ညှိုးငယ်နေကြသနည်းဟု မေးလျှင်၊ သူတို့က၊ ငါတို့သည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ အနက်ကို ဘော်ပြသောသူ မရှိ။ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့အိပ်မက်ကို ငါ့အား ပြန်ပြောကြလော့။ ဘုရားသခင်သည် သင်တို့အလိုရှိသည်အတိုင်း ငြိမ်သက်ခြင်းအဖြေကို ပေးတော်မူလိမ့်မည်ဟု ဆို၏။

၈ ထိုအခါ ဖလားတော်ဝန်သည် မိမိအိပ်မက်ကို ယောသပ်အား ပြန်ပြောလေ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါမြင်မက်သော အိပ်မက်၌ စပျစ်နွယ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုစပျစ်နွယ်ပင်ပေါ်မှာ အကိုင်းအခက်သုံးကို ငါမြင်၏။ ထိုစပျစ်နွယ်ပင်သည် အလျင်အမြန်ပွင့်၍ အမြင့်သို့ ရောက်လေ၏။ အသီးခိုင်တို့သည် ရင့်မှည့်၍ စပျစ်သီးများ ဖြစ်ကြ၏။

၉ ငါသည် စပျစ်သီးများကိုယူ၍ ခွက်၌ညှစ်ပြီးမှ၊ ဖာရောဘုရင်၏လ
က်၌ထည့်၍ သူသောက်လေ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ စပျစ်နွယ်ပင်၌
ရှိသော အကိုင်းသုံးကိုင်းတို့သည် သုံးရက်ဖြစ်၏။
၁၀ သို့သော်လည်း သုံးရက်အတွင်းတွင် ရှင်ဘုရင်သည် သင့်အား
ခေါ်ဆောင်လာရန် အမိန့်ပေးတော်မူပြီး သင်၏ရာထူးကို ပြန်ပေး
တော်မူမည်။ သင်သည် အစက ဖလားတော်ဝန်ဖြစ်စဉ်ကကဲ့သို့ ရှင်
ဘုရင်အား စပျစ်ရည်ကို သောက်စေရမည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည်
သင်၏စိတ်တော်နှင့်တွေ့ပါစေ။ ကိုယ်တော် ကောင်းစားသောအခါ
ဖာရောဘုရင်ထံတွင် ကျွန်ုပ်ကို အောက်မေ့ပြီး ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးပြု
၍ ဤထောင်မှ ထုတ်ဆောင်တော်မူပါ။ အကြောင်းမူကား၊ ကျွန်ုပ်သ
ည် ခါနာန်ပြည်မှ ခိုးယူခံရ၍ ဤအရပ်၌ ကျွန်အဖြစ် ရောင်းချခံခဲ့ရ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။
၁၁ ငါ့သခင်၏မယားအကြောင်း သင့်အားပြောပြသောစကားသည်လ
ည်း မမှန်ပါ၊ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် ငါ့ကို အချည်းနှီး ဤမြေ
တွင်း၌ ထားကြ၏။ ဖလားတော်ဝန်က ယောသပ်အား၊ သင်နောက်
ဆုံးနားလည်သည့်အတိုင်း ရှင်ဘုရင်သည် ငါ့ကို အစကကဲ့သို့ ကော
င်းမူပြုလျှင်၊ သင်အလိုရှိသမျှကို ငါပြု၍ ဤမြေတွင်းမှ ကယ်နှုတ်မည်
ဟု ပြန်ပြော၏။
၁၂ ယောသပ်သည် ဖလားတော်ဝန်၏ အိပ်မက်ကို တိကျစွာ အန
က်ဖွင့်သည်ကို မှန့်ဖုတ်သမားမြင်လျှင်၊ ချဉ်းကပ်၍ မိမိအိပ်မက်အ
လုံးစုံကို ယောသပ်အား ပြန်ကြားလေ၏။
၁၃ အိပ်မက်ထဲမှာ အဖြူရောင်တောင်းသုံးတောင်းကို ခေါင်းပေါ်မှာ
မြင်တယ်။ ငါကြည့်တော့ အပေါ်ဆုံးတောင်းထဲမှာ ဖာရောဘုရင်အ
တွက် ဖုတ်ထားတဲ့ အသားအမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ငှက်တွေက ငါ့ခေါင်း
ပေါ်က အသားတွေကို စားနေတာကို မြင်တယ်။
၁၄ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်မြင်သော ခြင်းတောင်းသုံးလုံးသည် သုံး
ရက်ဖြစ်၏။ သုံးရက်အတွင်းတွင် ဖာရောဘုရင်သည် သင်၏ဦးခေါင်း
ကို ချွတ်၍ သစ်ပင်၌ ဆွဲထားတော်မူလိမ့်မည်။ သင်၏အိပ်မက်၌ မြ
င်သည်အတိုင်း ငှက်တို့သည် သင်၏အသားကို စားကြလိမ့်မည်ဟု ပြ
န်ပြော၏။
၁၅ ထိုကာလ၌ မိဖုရားသည် ဖွားမြင်ချိန်နီး၍ ထိုနေ့၌ အီဂျစ်ရှင်ဘုရ
င်အား သားယောကျ်ားကို ဖွားမြင်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် သားဦးကို
ရပြီဟု ကြေငြာကြ၏။ ဖာရောဘုရင်၏ မှူးမတ်များ၊ ကျွန်များနှင့်အတူ
အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။
၁၆ ဖာရောမင်းသည် ဖွားမြင်၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ဇောရပြ
ည်နှင့် အဲဂုတ္တုပြည်၏ မှူးမတ်များ၊ အစေခံများအတွက် ပွဲတော်ကို
ကျင်းပလေ၏။
၁၇ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် ဖာရောဘုရင်၏ ကျွန်အပေါင်း
တို့သည် ရှင်ဘုရင်၏သားတော်ပွဲခံစဉ်တွင် ရှင်ဘုရင်နှင့်အတူ စား
သောက်ရန်ငှင်း၊ ရှင်ဘုရင်၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ခြင်းငှာရ
င်း လာကြ၏။
၁၈ ရှင်ဘုရင်၏ မှူးမတ်များနှင့် ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ထိုကာလ၌
ရှစ်ရက်ပတ်လုံး ပွဲတော်၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေကြ၍၊ နန်းတော်၌
ရှစ်ရက်ပတ်လုံး တူရိယာအမျိုးမျိုး၊ ပတ်သာတီးခြင်း၊ အကများဖြင့်
ပျော်မွေ့ကြ၏။
၁၉ ယောသပ်သည် မိမိအိပ်မက်ကို အနက်ဖွင့်သော ဖလားတော်ဝန်
ကို မေ့လျော့၍ ကတိထားတော်မူသည်အတိုင်း ရှင်ဘုရင်အား သူ့အ
ကြောင်းကို မပြောပြဘဲနေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ လူကို ယုံကြည်
သောကြောင့် ယောသပ်ကို အပြစ်ပေးတော်မူခြင်းငှာ ထာဝရဘုရား
အလိုတော်ရှိ၏။
၂၀ ယောသပ်သည် ထိုနောက်မှ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်သည်အထိ
ထောင်ထဲတွင် နှစ်နှစ်နေလေ၏။

အခန်း ၄၇

၁ထိုကာလ၌ အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်သည် ခါနာန်ပြည်၌ အသက်ရှ
င်သေး၏။ သူသည် အသက်တရာရှစ်ဆယ်ရှိ၍ အသက်ကြီးရင့်၏။
ယာကုပ်၏ညီဖြစ်သော သားဧသောသည် ဧဒုံပြည်၌ရှိ၏၊ သူနှင့် သူ
၏သားတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့တွင် ထိုပြည်၌ အမွေဥစ္စာကို ရကြ
၏။
၂ ဧသောသည် မိမိအဘ၏အချိန်နီးပြီဟုကြားလျှင်၊ မိမိသားများ၊ အိ
မ်သားများနှင့်တကွ ခါနာန်ပြည်၊ မိမိအဘ၏အိမ်သို့ ရောက်လာကြ
၏။ ယာကုပ်နှင့် သားတို့သည် ဟေဗြုန်မြို့မှ ထွက်သွား၍ မိမိတို့အဘ
ဣဇာက်ထံသို့ ရောက်ကြ၏။ ဧသောနှင့် သားများကို တဲ၌တွေ့ကြ၏။
၃ ယာကုပ်နှင့် သားတို့သည် အဘဣဇာက်ရှေ့မှာ ထိုင်ကြ၏။ ယာ
ကုပ်သည် သားယောသပ်အတွက် ညည်းတွားလျက်နေ၏။
၄ ဣဇာက်ကလည်း၊ သင်၏သားတို့ကို ငါ့ထံခေါ်ခဲ့လော့။ ငါကောင်း
ချီးပေးမည်ဟု ယာကုပ်အားဆိုလျှင်၊ ယာကုပ်သည် မိမိသား ဆယ့်
တစ်ယောက်ကို အဘဣဇာက်ရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
၅ ဣဇာက်သည် ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့အပေါ်၌ လက်တင်၍
သူတို့ကိုကိုင်လျက်၊ ဖက်လျက် တယောက်ပြီးတယောက်နမ်းလေ၏။
ထိုနေ့၌ ဣဇာက်သည် သူတို့ကို ကောင်းကြီးပေးလျက်၊ သင်တို့ဘိုး
ဘေးများ၏ ဘုရားသခင်သည် သင်တို့ကို ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ
စေသော။ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကို ကောင်းကင်ကြယ်ကဲ့သို့ များပြား
စေတော်မူပါစေသောဟု မိန့်တော်မူ၏။
၆ ဣဇာက်သည် ဧသော၏သားတို့ကိုလည်း ကောင်းချီးပေးလျက်၊
ဘုရားသခင်သည် သင့်ကို မြင်ရသောသူအပေါင်းတို့နှင့် သင်၏ရန်
သူအပေါင်းတို့အား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စေတော်မူပါစေသောဟု မြွ
က်ဆို၏။
၇ ထိုအခါ ဣဇာက်သည် ယာကုပ်နှင့် သားတို့ကို ခေါ်၍၊ ထိုသူအ
ပေါင်းတို့သည် လာ၍ ဣဇာက်ရှေ့မှာ ထိုင်ကြ၏။ ဣဇာက်က၊ မြေ
ကြီးတပြင်လုံးကို အစိုးရသော ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားက၊ သင်၏
သားတို့သည် ငါ၏ပညတ်တရားတို့ကို စောင့်ရှောက်လျှင်၊ သင်၏အ
ဘ အာဗြဟံအား ငါကျိန်ဆိုခဲ့သော ကျိန်ဆိုချက်ကို သူတို့အား ငါပြုမ
ည်ဟု ငါ့အား မိန့်တော်မူ၏။
၈ သို့ဖြစ်၍ ငါ့သား၊ သင်၏သားသမီးတို့နှင့် သင်၏သားသမီးတို့သ
ည် ထာဝရဘုရားကိုကြောက်ရွံ့စေခြင်းငှာရင်း၊ သင်၏ဘုရားသခင်
ထာဝရဘုရားနှစ်သက်တော်မူသော ကောင်းသောလမ်းသို့လိုက်စေခြ
င်းငှာရင်း သွန်သင်လော့။ အကြောင်းမူကား၊ သင်တို့သည် ထာဝရဘု
ရား၏လမ်းတော်များနှင့် ပညတ်တရားတော်များကို စောင့်ရှောက်လျှ
င်၊ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြဟံနှင့်ပြုတော်မူသော ပဋိညာဉ်ကိုလည်း
သင်တို့အား စောင့်မတော်မူလိမ့်မည်။ သင်နှင့် သင်၏အမျိုးအနွယ်
ကို အစဉ်ကောင်းကြီးပေးတော်မူလိမ့်မည်။

၉ ဣဇာက်သည် ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့ကို မှာထား၍ ပြီးသောအခါ၊ အသက်ချုပ်၍ သေသဖြင့် မိမိလူမျိုးစည်းဝေးရာသို့ ရောက်လေ၏။
၁၀ ယာကုပ်နှင့် ဧသောတို့သည် အဘဣဇာက်၏မျက်နှာပေါ်မှာ ပျပ်ဝပ်၍ ငိုကြွေးကြ၏။ ဣဇာက်သည် အသက်တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ရှိသောအခါ၊ ခါနာန်ပြည်၊ ဟေဗြုန်မြို့၌ အနိစ္စရောက်လေ၏။ သားတို့သည် အာဗြဟံသည် ဟေသအမျိုးသားတို့ထံမှ သင်္ချိုင်းအဖြစ် ဝယ်ယူခဲ့သော မပွေလဂူသို့ သူ့အား ဆောင်သွားကြ၏။
၁၁ ခါနာန်ပြည်၏ ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ဣဇာက်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် ယာကုပ်နှင့် ဧသောနှင့်အတူ သွားကြ၍၊ ခါနာန်ပြည်၏ ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ဣဇာက် သေဆုံးသောအခါ သူ့ကို ကြီးစွာသော ဂုဏ်တင်ခြင်း ကို ပြုကြ၏။
၁၂ ယာကုပ်၏သားများနှင့် ဧသော၏သားများသည် ကိရယသာဘမြို့သို့တိုင်အောင် ခြေဗလာဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် လမ်းလျှောက်သွားကြ၏။
၁၃ ယာကုပ်နှင့် ဧသောတို့သည် ဟေဗြုန်မြို့ ကိရယသာဘမြို့ မပွေလဂူ၌ အဘဣဇာက်ကို သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ ရှင်ဘုရင်တို့၏ စျာပန၌ကဲ့သို့ အလွန်ကြီးစွာသော ဂုဏ်အသရေနှင့် သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။
၁၄ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားများ၊ ဧသောနှင့် သူ၏သားများ၊ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ကြီးစွာသော ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းကို ပြု၍၊ သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်၍ ရက်ပေါင်းများစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၏။
၁၅ ဣဇာက်သေသောအခါ၊ မိမိတိရစ္ဆာန်များ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းများနှင့် မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို သားတို့အား ထားခဲ့၍၊ ဧသောက၊ ငါတို့အဘထားခဲ့သော ဥစ္စာရှိသမျှကို ငါတို့သည် နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ ခွဲဝေပေးမည်။ ငါရွေးချယ်မည်ဟုဆိုလျှင်၊ ယာကုပ်က၊ ငါတို့ပြုမည်ဟု ပြန်ပြော၏။
၁၆ ယာကုပ်သည် ခါနာန်ပြည်၌ ဣဇာက်ထားခဲ့သော တိရစ္ဆာန်များ၊ ဥစ္စာများကို ယူ၍ ဧသောနှင့် သူ၏သားတို့ရှေ့မှာ နှစ်ပိုင်းခွဲပြီးလျှင်၊ ဧသောအား ကြည့်ရှုလော့၊ ဤအရာအလုံးစုံသည် သင့်ရှေ့မှာရှိ၏။ သင်ယူလိုသော ထက်ဝက်ကို ရွေးလော့ဟုဆို၏။
၁၇ ယာကုပ်ကလည်း၊ ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီး၏ဘုရားသခင်ထာဝရဘုရားသည် ငါတို့အဘ အာဗြဟံနှင့် ဣဇာက်တို့အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ဤပြည်ကို သင်၏အမျိုးအနွယ်အား အစဉ်အမြဲအမွေပေးမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၁၈ ယခုတွင် ငါတို့အဘထားခဲ့သော အရာအားလုံးသည် သင့်ရှေ့တွင် ရှိပြီး၊ မြေတစ်ပြင်လုံးသည် သင့်ရှေ့တွင် ရှိသည်။ သင်အလိုရှိသည်များကို သူတို့ထဲမှ ရွေးချယ်ပါ။
၁၉ သင်သည် မြေတစ်ပြင်လုံးကို သင်နှင့် သင်၏သားသမီးများအတွက် ထာဝရသိမ်းယူလိုလျှင်၊ ငါသည် ဤစည်းစိမ်ဥစ္စာကို ယူမည်။ သင်အလိုရှိလျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို သင့်ထံသို့ ယူမည်။ ငါသည် ဤမြေကို ငါ့အတွက်နှင့် ငါ့သားသမီးများအတွက် ထာဝရအမွေခံရန် ယူမည်။
၂၀ ထိုအခါ ဣရှမေလ၏သား နေဘာယုတ်သည် မိမိသားတို့နှင့်အတူ ထိုပြည်၌ရှိ၏၊ ဧသောသည် ထိုနေ့၌ သွား၍ တိုင်ပင်လျက်၊
၂၁ ယာကုပ်သည် ငါ့ကို ဤသို့ပြော၍၊ ငါ့ကို ဤသို့ပြန်ပြော၏။ ယခု သင်၏အကြံဉာဏ်ကို ပေးတော်မူပါ၊ ငါတို့သည် နားထောင်ပါမည်။
၂၂ နဗာယုတ်ကလည်း၊ ယာကုပ်သည် သင့်အား အဘယ်သို့ပြောသနည်း။ ခါနာန်အမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ပြည်၌ ဘေးကင်းစွာ နေထိုင်ကြ၏။ ယာကုပ်ကလည်း၊ မိမိအမျိုးအနွယ်နှင့်အတူ ဤပြည်ကို အစဉ်အမြဲအမွေခံရမည်ဟု ဆိုလေ၏။
၂၃ ထို့ကြောင့် သင်၏အဘ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသမျှကို ယူ၍ သင်၏ညီယာကုပ်ကို ထိုပြည်၌ ထားခဲ့လော့၊ သူပြောသည့်အတိုင်း၊
၂၄ ဧသောသည် ထ၍ ယာကုပ်ထံသို့ ပြန်သွား၍၊ ဣရှမေလသား နေဗာရုတ် အကြံပေးသမျှကို ပြုလေ၏။ ဧသောသည် ဣဇာက်ထားခဲ့သော စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ဝိညာဉ်၊ တိရစ္ဆာန်၊ နွား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသမျှကို ယူ၍ မိမိညီယာကုပ်အား ဘာမှမပေးဘဲ နေလေ၏။ ယာကုပ်သည် အဲဂုတ္တုမြစ်မှစ၍ ဥဖရတ်မြစ်တိုင်အောင်၊ ခါနာန်ပြည်တရှောက်လုံးကို သိမ်းယူလေ၏။ ထိုပြည်ကို မိမိသားသမီး၊ မိမိနောက်၌ အစဉ်အမြဲ အမွေခံလေ၏။
၂၅ ယာကုပ်သည်လည်း ဟေဗြုန်မြို့ရှိ မပွေလဂူကို မိမိအစ်ကိုဧသောထံမှ သိမ်းယူ၏။ ထိုဂူကို အာဗြဟံသည် မိမိနှင့် မိမိအမျိုးအနွယ်အတွက် အစဉ်အမြဲသင်္ဂြိုဟ်ရန် ဧဖရုန်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည်။
၂၆ ယာကုပ်သည် ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို ဝယ်ယူခြင်းစာအုပ်၌ ရေးထား၍ လက်မှတ်ရေးထိုးလေ၏။ သစ္စာရှိသော သက်သေလေးဦးနှင့်အတူ ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို သက်သေခံလေ၏။
၂၇ ယာကုပ်သည် ဤကျမ်း၌ ရေးထားသော စကားများမှာ– ခါနာန်ပြည်နှင့် ဟိတ္တိလူ၊ ဟိဝိလူ၊ ယေဗုသိလူ၊ အာမောရိလူ၊ ဖေရဇိလူ၊ ဂေရဂါရှိလူတို့၏ မြို့အားလုံး၊ အဲဂုတ္တုမြစ်မှ ဥဖရတ်မြစ်အထိ လူမျိုးခုနစ်မျိုးလုံး။
၂၈ ဟေဗြုန်မြို့၊ ကိရယအာဘမြို့နှင့် ထိုမြို့၌ရှိသော လိုဏ်ဂူကို၊ ယာကုပ်သည် မိမိအစ်ကိုဧသောထံမှ အဘိုးထိုက်သောအားဖြင့်၊ အမွေဥစ္စာဖြစ်စေခြင်းငှာရင်း၊ မိမိနောက်၌ အစဉ်အမြဲတည်သော အမျိုးအနွယ်အဘို့ရင်း၊ အမွေခံခြင်းငှာရင်း ဝယ်လေ၏။
၂၉ ယာကုပ်သည် ဝယ်ယူခြင်းစာချုပ်၊ လက်မှတ်၊ အမိန့်တော်၊ ပညတ်တရားများ၊ ဗျာဒိတ်တော်ကျမ်းတို့ကို ယူ၍၊ ကြာမြင့်စွာ တည်ရှိနေစေရန် မြေအိုးထဲတွင် ထည့်၍ မိမိသားသမီးတို့လက်သို့ အပ်လေ၏။
၃၀ ဧသောသည် မိမိအဘသေပြီးနောက် မိမိအားထားခဲ့သော အရာအားလုံးကို အစ်ကိုယာကုပ်ထံမှ ယူဆောင်သွားခဲ့ပြီး လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များ၊ ကုလားအုတ်နှင့်မြည်း၊ နွားနှင့်သိုးသငယ်၊ ငွေနှင့်ရွှေ၊ ကျောက်နှင့်ဗဒေလီယမ်မှစ၍ အာဗြဟံ၏သားဣဇာက်ပိုင်သမျှသော စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးကိုလည်း ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။ ဧသောသည် မိမိအတွက်မယူဆောင်ဘဲ ဣဇာက်သေဆုံးပြီးနောက် ထားခဲ့သော အရာအားလုံးမှ ဘာမှမကျန်တော့ပေ။
၃၁ ဧသောသည် ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို ယူ၍ မိမိသားသမီးများနှင့်အတူ ညီယာကုပ်နှင့် သားသမီးများထံမှ ဝေးရာ ဟောရိလူ စိရပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။
၃၂ ဧသောသည် စိရအမျိုးသားတို့တွင် အမွေဥစ္စာကို ရ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ခါနာန်ပြည်သို့ မပြန်မလာ။
၃၃ ခါနာန်ပြည်တစ်ပြည်လုံးသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ထာဝရအမွေအဖြစ် အမွေခံရလေ၏။ ဧသောသည် သူ၏သားသမီးအပေါင်းတို့နှင့်အတူ စိရတောင်ကို အမွေခံရ၏။

အခန်း ၄၈

၁ ထိုကာလ၌ ဣဇာက်သေသောနောက်၊ ထာဝရဘုရားသည် အမိန့်တော်ရှိ၍ မြေတပြင်လုံး၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးကို ဖြစ်စေတော်မူ၏။

၂ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုဖာရောဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာထိုင်၍ အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်လျက် အိပ်မက်ကို မြင်မက်တော်မူ၏။ ဖာရောဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုမြစ်ကမ်းနားမှာ ရပ်နေသည်ကို မြင်မက်လေ၏။

၃ သူရပ်နေတုန်း ဝဖြိုးပြီး အဆင်းလှတဲ့ နွားမခုနစ်ကောင် မြစ်ထဲက တက်လာတာကို မြင်လိုက်တယ်။

၄ အသားပိန်၍ အဆင်းမလှသော နွားခုနစ်ကောင်တို့သည် ထိုနွားတို့နောက်သို့ လိုက်လာကြ၏။ အဆင်းမလှသော နွားခုနစ်ကောင်တို့သည် အဆင်းလှသော နွားတို့ကို မျိုကြ၏။ သူတို့၏အဆင်းလည်း အရင်ကဲ့သို့ အဆင်းမလှ။

၅ ထိုနောက် ယောသပ်နိုးလာ၍ တစ်ဖန်အိပ်ပျော်ပြန်၏။ ဒုတိယအကြိမ် အိပ်မက်မက်ပြန်၏။ အလုံးကြီး၍ ကောင်းသော စပါးခုနစ်နှံတို့သည် ပင်တစ်ပင်တည်း၌ ပေါက်ကြ၏။ အရှေ့လေတိုက်၍ လွင့်သော စပါးအလုံးသေးခုနစ်နှံတို့သည်လည်း ထိုစပါးအလုံးသေးတို့ကို မျိုချကြ၏။ ဖာရောဘုရင်သည်လည်း အိပ်မက်မှ နိုးလေ၏။

၆ နံနက်အချိန်၌ ရှင်ဘုရင်သည် အိပ်မက်တော်ကို အောက်မေ့တော်မူ၍၊ အိပ်မက်ကြောင့် စိတ်ပူပန်ခြင်းရှိ၏။ ထိုကြောင့် ရှင်ဘုရင်သည် အလျင်စလို စေလွှတ်၍ အဲဂုတ္တုပြည်ရှိ မှော်ဆရာ၊ ပညာရှိအပေါင်းတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ သူတို့သည် ဖာရောဘုရင်ထံတော်သို့ လာ၍ ရပ်နေကြ၏။

၇ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ငါသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်ပြီ။ အနက်ကို ဘော်ပြသောသူ မရှိပါ။ သူတို့က၊ ကိုယ်တော်၏ အိပ်မက်ကို ကိုယ်တော်၏ ကျွန်တို့အား ပြန်ကြားတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့သည် နားထောင်ပါမည်အကြောင်း လျှောက်ကြလေ၏။

၈ ရှင်ဘုရင်သည် အိပ်မက်တော်ကို သူတို့အား ပြန်ကြားတော်မူ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် တညီတညွတ်တည်း ပြန်ပြောကြ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် အစဉ်အမြဲ အသက်ရှည်ပါစေသော။ အိပ်မက်တော်၏ အနက်ကား ဤသို့တည်း။

၉ သင်မြင်သော ကောင်းသောနွားမခုနစ်ကောင်သည် နောင်ကာလ၌ သင်၌ဖွားမြင်လတံ့သော သမီးခုနစ်ကောင်ကို ညွှန်ပြ၏။ သင်မြင်သော နွားမခုနစ်ကောင်သည် သူတို့နောက်မှ တက်လာ၍ မျိုချခြင်းတို့သည် မင်းကြီးလက်ထက်၌ သင်၌ဖွားမြင်လတံ့သော သမီးအပေါင်းတို့သည် သေကြလိမ့်မည်ဟူသော လက္ခဏာဖြစ်၏။

၁၀ ဒုတိယအိပ်မက်တွင် စပါးပင်တစ်ပင်တည်းတွင် စပါးကောင်းခုနစ်နှံပေါက်သည်ကို သင်မြင်ခဲ့ရသည်မှာ၊ နောင်ကာလ၌ အီဂျစ်ပြည်တစ်ဝှမ်းလုံးတွင် မြို့ခုနစ်မြို့ကို သင်တည်ဆောက်လိမ့်မည်ဟု သူတို့၏အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။ ညှိုးနွမ်းနေသော စပါးနှံခုနစ်နှံကို သင်မြင်တွေ့စဉ်တွင် ၎င်းတို့နောက်မှ ပေါက်လာပြီး မျိုချသည်ကို သင်မြင်ခဲ့ရသည်မှာ ရှင်ဘုရင်၏လက်ထက်၌ နောင်ကာလ၌ သင်တည်ဆောက်မည့် မြို့များအားလုံး ပျက်စီးသွားလိမ့်မည်ဟူသော လက္ခဏာဖြစ်သည်။

၁၁ ထိုစကားများကို ပြောဆိုကြသောအခါ ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့၏စကားများကို နားမထောင်၊ နှလုံးမသွင်း၊ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် အိပ်မက်အနက်ကို မှန်ကန်စွာ မဖွင့်ဆိုနိုင်ကြောင်းကို ရှင်ဘုရင်သိတော်မူ၏။ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ပြောဆိုပြီးသည်နောက်၊ ရှင်ဘုရင်က၊ သင်တို့သည် ငါ့ကို လျှောက်ဆိုသော စကားကား အဘယ်သို့နည်း။ သင်တို့သည် မုသာစကားကို ပြောဆိုကြပြီ။ ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် မသေမည်အကြောင်း၊ ငါ့အိပ်မက်၏ အနက်ကို မှန်ကန်စွာ ပေးကြလော့။

၁၂ ထိုနောက် ရှင်ဘုရင်သည် အမိန့်တော်ရှိ၍ အခြားသော ပညာရှိတို့ကို စေလွှတ်၍ ခေါ်ပြန်လျှင်၊ သူတို့သည် လာ၍ ရှင်ဘုရင်ထံတော်၌ ရပ်နေကြ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် အိပ်မက်တော်ကို သူတို့အား ပြန်ကြားတော်မူ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ပထမအနက်အတိုင်း ပြန်ပြောကြ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် အမျက်ထွက်၍ အလွန်အမျက်ထွက်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်တို့သည် အကယ်စင်စစ် မုသာစကားကို ပြောတတ်ကြ၏။

၁၃ အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် ကြေငြာရမည်အကြောင်း၊ ရှင်ဘုရင်သည် အမိန့်တော်ရှိ၍၊ အိပ်မက်အနက်ကို သိ၍ နားလည်သော ပညာရှိမည်သူမဆို ယနေ့ ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ မလာဘဲနေလျှင် သေရမည်ဟု ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးတော်မတ်တော်တို့သည် စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၄ အိပ်မက်အနက်ကို ရှင်ဘုရင်အား ဘော်ပြသောသူသည် ရှင်ဘုရင်ထံမှ တောင်းသမျှကို ပေးသနားတော်မူလတံ့။ အဲဂုတ္တုပြည်၌ရှိသော ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၊ ဂေါရှင်ပြည်၊ ရာမသက်မြို့ တာပန်ချက်ပြည်၊ ဇောရမြို့မှစ၍ အဲဂုတ္တုပြည်စွန်း၌ရှိသော မှော်ဆရာ၊ မှော်ဆရာအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ရပ်နေကြ၏။

၁၅ အဲဂုတ္တုမြို့ရွာအပေါင်းတို့မှ မင်းများ၊ မှူးမတ်များ၊ ရှင်ဘုရင်၏ အစေခံများအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ထိုင်ကြ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိအိပ်မက်ကို ပညာရှိများ၊ မှူးမတ်များရှေ့၌ ပြန်ကြားတော်မူ၏။ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ထိုင်နေသော သူအပေါင်းတို့သည် ထိုဗျာဒိတ်ရူပါရုံကို မြင်၍ အံ့သြကြ၏။

၁၆ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ရှိသော ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် အိပ်မက်တော်ကို အနက်ဖွင့်ရာတွင် ကွဲပြားကြ၏။ အချို့တို့က၊ ကောင်းသော နွားခုနစ်ကောင်တို့သည် ရှင်ဘုရင်၏ အမျိုးအနွယ်မှ အဲဂုတ္တုပြည်ကို အုပ်စိုးလတံ့သော ရှင်ဘုရင်ခုနစ်ပါးဖြစ်ကြ၏။

၁၇ နွားဆိုးခုနစ်ကောင်တို့သည် နောင်ကာလ၌ သူတို့ကို ဆန့်ကျင်၍ ဖျက်ဆီးမည့် မင်းသားခုနစ်ကောင်ဖြစ်၏။ စပါးနှံခုနစ်နှံတို့သည် ငါတို့သခင် ရှင်ဘုရင်၏ စစ်ပွဲများတွင် ရန်သူတို့၏ အင်အားနည်းသော မင်းသားခုနစ်ပါးလက်ထဲသို့ ကျရောက်မည့် အီဂျစ်ပြည်၏ မင်းသားကြီးခုနစ်ပါးတို့ ဖြစ်၏။

၁၈ အချို့ကလည်း၊ ကောင်းသောနွားခုနစ်ကောင်တို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၏ ခိုင်ခံ့သောမြို့များဖြစ်၏။ မကောင်းသောနွားခုနစ်ကောင်တို့သည် နောင်ကာလ၌ အဲဂုတ္တုပြည်၏ မြို့ခုနစ်မြို့ကို တိုက်ခိုက်၍ ဖျက်ဆီးလတံ့သော ခါနာန်ပြည်၏ လူမျိုးခုနစ်မျိုးဖြစ်၏။

၁၉ ဒုတိယအိပ်မက်ထဲမှာ စပါးကောင်းစပါးညံ့ ခုနစ်နှံကို မြင်ခဲ့ရတာက အီဂျစ်အစိုးရဟာ အစကလိုပဲ မင်းရဲ့အမျိုးအနွယ်ဆီ ပြန်ရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့ လက္ခဏာပဲ။

၂၀ သူ၏ အုပ်စိုးချိန်တွင် အဲဂုတ္တုမြို့သားတို့သည် မိမိတို့ထက် အင်အားကြီးမားသော ခါနာန်မြို့ခုနစ်မြို့ကို ရန်ဘက်ပြု၍ ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မည်။ အဲဂုတ္တုအစိုးရသည် သင်၏အမျိုးအနွယ်ထံသို့ ပြန်လာလိမ့်မည်။

၂၁ အချို့ကလည်း၊ အိပ်မက်တော်၏ အနက်ကား ဤသို့တည်း။ ကောင်းသော နွားမ ခုနစ်ကောင်တို့သည် နောင်ကာလ၌ မိဖုရားအဖြစ် သိမ်းယူမည့် မိဖုရား ခုနစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး၊ မကောင်းသော နွားမ ခုနစ်ကောင်တို့သည် မင်းကြီးလက်ထက်၌ ထိုမိန်းမအပေါင်းတို့သည် သေကြလိမ့်မည်ဟု ညွှန်ပြ၏။

၂၂ ဒုတိယအိပ်မက်၌ သင်မြင်သော ကောင်းသောစပါးနှံနှင့် မကောင်းသောစပါးနှံခုနစ်နှံတို့သည် သားသမီးဆယ့်လေးယောက်ဖြစ်၏။ နောင်ကာလ၌ သူတို့သည် ထ၍ အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်။ သူတို့ထဲမှ ခုနစ်ယောက်သည် တန်ခိုးကြီးသော ခုနစ်ယောက်ကို ရိုက်နှက်ကြလိမ့်မည်။

၂၃ အချို့ကလည်း ရှင်ဘုရင်အား ဤစကားများကို လျှောက်ဆိုကြသည်မှာ၊ ကောင်းသောနွားခုနစ်ကောင်သည် နောင်ကာလ၌ သင်၏ သားသမီးခုနစ်ယောက်ကို သတ်လိမ့်မည်ဟု ဆိုလို၏။ ဒုတိယအိပ်မက်၌ သင်မြင်သော ကောင်းသောစပါးနှံခုနစ်နှံတို့သည် နောင်ကာလ၌ အာဏာနည်းသော မင်းသားခုနစ်ပါးနှင့် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီး၍ သင်၏သားသမီးတို့၏အမှုကို လက်စားချေကြလိမ့်မည်။ အစိုးရသည် သင်၏အမျိုးအနွယ်ထံသို့ တဖန်ပြန်လာလိမ့်မည်။

၂၄ ရှင်ဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုပညာရှိတို့၏ စကားအလုံးစုံတို့ကိုငင်း၊ သူတို့၏ အိပ်မက်အနက်ကိုငင်း ကြားရ၏။ ထိုပညာရှိတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှင်ဘုရင်၏ နှစ်သက်မှုကို မခံရ။

၂၅ ယောသပ်သည် ထောင်ထဲက ထွက်သွား၍ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ကြီးမြတ်မည်အကြောင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ကြီးမြတ်မည်အကြောင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည် ပညာရှိတို့၏ စကားကို ပျက်ပြားစေခြင်းငှာ ထာဝရဘုရား အလိုတော်ရှိ၏။ ထိုစကားအလုံးစုံတို့သည် အလုံးစုံ မှန်ကန်စွာ မပြောနိုင်ကြောင်းကို ရှင်ဘုရင်သည် ဉာဏ်ပညာအားဖြင့် သိတော်မူ၏။

၂၆ အဲဂုတ္တုပြည်ရှိ ပညာရှိ၊ မှော်ဆရာအပေါင်းတို့တွင် အဘယ်သူမျှ မှန်ကန်စွာ မဟောကြောင်း ရှင်ဘုရင်သည် သိမြင်တော်မူလျှင်၊ အမျက်တော်ထွက်၍ ကိုယ်ထဲမှာ ဒေါသအမျက် လောင်လေ၏။

၂၇ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ပညာရှိများ၊ မှော်ဆရာများအားလုံးကို ရှေ့တော်မှ ထွက်သွားစေဟု အမိန့်တော်ရှိလျှင်၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ရှက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အရှက်ကွဲခြင်းတို့ကို ပြ၍ ရှေ့တော်မှ ထွက်သွားကြ၏။

၂၈ ရှင်ဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ရှိသော မှော်ဆရာအပေါင်းတို့ကို သတ်ပစ်ရန်၊ တယောက်ကိုမျှ အသက်ရှင်ခွင့်မပေးဘဲ အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ကြေငြာချက်ထုတ်ပြန်ရန် အမိန့်တော်ရှိ၏။

၂၉ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်၏ ကိုယ်ရံတော်မှူးတို့သည် ထ၍ အသီးအသီး မိမိတို့၏ ထားကို ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင်၊ အဲဂုတ္တုပြည်၏ မှော်ဆရာတို့နှင့် ပညာရှိတို့ကို ခုတ်လှဲကြ၏။

၃၀ ထိုနောက် ရှင်ဘုရင်၏ ဖလားတော်ဝန်ချုပ် မေရော့ဒ်သည် လာ၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ဦးချ၍ ထိုင်၏။

၃၁ ဖလားတော်ဝန်ကလည်း၊ ရှင်ဘုရင်သည် အစဉ်အမြဲ အသက်ရှင်တော်မူပါစေ။ နိုင်ငံတော်၌ အုပ်စိုးခြင်းအာဏာသည် ချီးမြှောက်ခြင်းရှိပါစေသော။

၃၂ ထိုကာလ၌ ကိုယ်တော်သည် ကိုယ်တော်၏ကျွန်ကို အမျက်ထွက်၍ အချုပ်ခန်း၌ ထားတော်မူသဖြင့်၊ အကျွန်ုပ်နှင့် မုန့်ဖုတ်မှူးတို့သည် အချုပ်ခန်း၌ ကြာမြင့်စွာ နေကြ၏။

၃၃ ငါတို့နှင့်အတူ ကိုယ်ရံတော်မှူး၏ကျွန် ယောသပ်အမည်ရှိသော ဟေဗြဲလူတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူ့သခင်သည် သူ့ကို အမျက်ထွက်၍ ထောင်ထဲမှာ ထားသဖြင့် ငါတို့ကို ကြည့်ရှုလေ၏။

၃၄ ထိုနောက်မှ၊ ငါတို့သည် အချုပ်ခန်း၌ရှိစဉ်၊ ငါနှင့် မုန့်ဖုတ်မှူးတို့သည် တစ်ညဉ့်တည်းတွင် အိပ်မက်ကို မြင်မက်ကြ၏။ အသီးအသီး မိမိတို့ အိပ်မက်အနက်ကို လိုက်၍ အိပ်မက်ကို မြင်မက်ကြ၏။

၃၅ နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရောက်လာ၍ ထိုကျွန်အား ပြောပြသောအခါ၊ သူသည် အိပ်မက်ကို အသီးအသီး မိမိတို့အိပ်မက်အတိုင်း အနက်ဖွင့်ပြ၏။

၃၆ သူ ငါတို့အား အနက်ဖွင့်သည့်အတိုင်း အဖြစ်အပျက်သည် ဖြစ်လေ၏။ သူ၏စကားတစ်ခွန်းမျှ မြေပေါ်သို့ မကျ။

၃၇ ယခုမူကား၊ အကျွန်ုပ်၏ အရှင်နှင့် မင်းကြီးသည် အဲဂုတ္တုလူတို့ကို အချည်းနှီး မသတ်ပါနှင့်။ ထိုကျွန်ကို သူ၏သခင် ကိုယ်ရံတော်မှူးက အိမ်၌ ချုပ်နှောင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

၃၈ ရှင်ဘုရင်အလိုရှိလျှင် ကိုယ်တော်ထံသို့ စေလွှတ်တော်မူပါ။ အိပ်မက်၏အနက်ကို မှန်ကန်စွာ ဖော်ပြတော်မူပါ။

၃၉ ရှင်ဘုရင်သည် ဖလားတော်ဝန်၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ အဲဂုတ္တုပညာရှိတို့ကို မသတ်ရဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။

၄၀ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ယောသပ်ကို ရှေ့တော်သို့ ခေါ်လာရန် ကျွန်တို့အား အမိန့်ပေးတော်မူ၏။ ရှင်ဘုရင်က၊ သူ့ထံသို့ သွားကြလော့။ သူသည် ရှုပ်ထွေး၍ ကောင်းစွာ မပြောတတ်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် သူ့ကို မကြောက်ကြနှင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄၁ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် ယောသပ်ထံသို့ သွား၍ ထောင်ထဲက အလျင်အမြန် ခေါ်ထုတ်ကြ၏။ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် ယောသပ်ကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်ကြ၏။ သူသည်လည်း ထောင်ဝတ်လုံကို လဲပြီးမှ ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ ဝင်ကြ၏။

၄၂ ရှင်ဘုရင်သည် ရွှေသင်တိုင်းတော်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းမြောက်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်လျက် ရာဇပလ္လင်တော်ပေါ်မှာ ထိုင်တော်မူ၏။ ပလ္လင်တော်၌ ပါသော ရွှေစင်သည် တလက်လက်တောက်ပ၏။ ပတ္တမြား၊ မြ အစရှိသည်တို့ဖြင့် မင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းတော်၌ ဆောင်းသော ကျောက်မျက်ရတနာအပေါင်းတို့သည် မျက်စိတော်ကို တောက်ပစေကြ၏။ ယောသပ်သည် မင်းကြီးအား အလွန်အံ့ဩလေ၏။

၄၃ ရှင်ဘုရင်ထိုင်တော်မူသော ပလ္လင်တော်ကို ရွှေငွေနှင့်ငင်း၊ ရှနကျောက်တို့နှင့်ငင်း စီခြယ်ထားပြီး၊ လှေကားခုနစ်ဆယ်ရှိ၏။

၄၄ အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ လာ၍ စကားပြောသောသူမည်သည်ကား၊ မင်းသားဖြစ်စေ၊ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ လေးစားထိုက်သောသူဖြစ်စေ၊ ရှင်ဘုရင်၏ပလ္လင်တော်သို့ ၃၁ လှေကားထစ်အထိ တက်ရ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် ၃၆ လှေကားထစ်သို့ ဆင်း၍ စကားပြောရမည်။

၄၅ သူသည် သာမန်လူတစ်ဦးဖြစ်ပါက တတိယလှေကားသို့တက်သွားပြီး ဘုရင်သည် စတုတ္ထလှေကားသို့ဆင်းကာ သူနှင့်စကားပြောလေ့ရှိသည်။ ထို့အပြင် သူတို့၏ထုံးစံမှာ ဘာသာစကားခုနစ်ဆယ်လုံးကို ပြောဆိုနိုင်သူတိုင်းသည် လှေကားခုနစ်ဆယ်ကိုတက်ပြီး ဘုရင်ထံသို့ရောက်သည်အထိ စကားပြောလေ့ရှိသည်။

၄၆ ခုနစ်ဆယ်ကို မပြီးမြောက်နိုင်သူ မည်သူမဆို၊ သူပြောတတ်သည့် ဘာသာစကားများကဲ့သို့ပင် ခြေလှမ်းများစွာကို တက်သွား၏။

၄၇ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဘာသာစကားခုနစ်ဆယ်ဖြင့် ပြောဆိုတတ်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ သူတို့ကို အုပ်စိုးခွင့်မရှိဟူသော ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိ၏။

၄၈ ယောသပ်သည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ မြေပေါ်မှာ ဦးချ၍ တတိယထစ်သို့ တက်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် စတုတ္ထထစ်၌ ထိုင်၍ ယောသပ်နှင့် စကားပြောလေ၏။

၄၉ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ငါသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ အနက်ဖွင့်သောသူ မရှိ။ ယနေ့တွင် အဲဂုတ္တုပြည်၏ မှော်ဆရာအပေါင်းတို့နှင့် ပညာရှိတို့ကို ငါ့ရှေ့တော်၌ လာစေဟု ငါမှာထား၏။ ငါ၏ အိပ်မက်ကို သူတို့အား ပြောပြ၏။ အဘယ်သူမျှ ငါ့ကို အနက်မဖွင့်။

၅၀ ထို့နောက်တွင် သင်သည် ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သင်ကြားရသော အိပ်မက်အားလုံးကို မှန်ကန်စွာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်ကြောင်း ယနေ့တွင် သင့်အကြောင်းကို ငါကြားသိရ၏။

၅၁ ယောသပ်ကလည်း၊ ဖာရောဘုရင်သည် မိမိအိပ်မက်ကို ပြန်ပြောတော်မူပါစေ။ အကယ်စင်စစ် အနက်များသည် ဘုရားသခင်နှင့်သာဆိုင်ပါသည်ဟု ပြန်ပြောတော်မူ၏။ ဖာရောဘုရင်သည် မိမိအိပ်မက်၊ နွားမတို့၏ အိပ်မက်နှင့် စပါးနှံများ၏ အိပ်မက်ကို ယောသပ်အား ပြန်ပြောတော်မူ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် မိန့်တော်မူခြင်းကို ရပ်တန့်လေ၏။

၅၂ ထိုအခါ ယောသပ်သည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်တော်နှင့် ပြည့်စုံ၍၊ ထိုနေ့မှစ၍ ရှင်ဘုရင်အပေါ်၌ ဖြစ်ပျက်မည့် အရာအားလုံးကို သိ၏။ ရှင်ဘုရင်၏ အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ သိ၏။ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ စကားပြော၏။

၅၃ ယောသပ်သည် ရှင်ဘုရင်၏ရှေ့တော်၌ မျက်နှာသာရ၍ ရှင်ဘုရင်သည် နားတော်ကို လှည့်၍ ယောသပ်၏စကားအလုံးစုံကို ကြားလေ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ အိပ်မက်နှစ်ခုဖြစ်သည်ဟု မထင်မှတ်ပါနှင့်။ အိပ်မက်တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်သည် ထိုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ပြုလုပ်ရန် ရွေးချယ်တော်မူသောအရာကို ရှင်ဘုရင်အား အိပ်မက်၌ ပြတော်မူပြီ။ ကိုယ်တော်၏အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤသို့တည်း။

၅၄ ကောင်းသောနွားခုနစ်ကောင်နှင့် စပါးနှံများသည် ခုနစ်နှစ်ဖြစ်ပြီး၊ ပုပ်သောနွားခုနစ်ကောင်နှင့် စပါးနှံများသည်လည်း ခုနစ်နှစ်ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်တစ်ခုတည်းသာဖြစ်သည်။

၅၅ လာမည့်ခုနစ်နှစ်သည် တပြည်လုံးတွင် ပေါကြွယ်ဝလိမ့်မည်။ ထို့နောက် အစာခေါင်းပါးခြင်းခုနစ်နှစ်သည် လိုက်လာလိမ့်မည်။ အလွန်ပြင်းထန်သော အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးသည် တပြည်လုံးမှ ပေါကြွယ်ဝခြင်းအားလုံးကို မေ့လျော့ကြလိမ့်မည်။ အစာခေါင်းပါးခြင်းသည် တပြည်လုံးရှိ ပြည်သူပြည်သားတို့ကို ဖျက်ဆီးလိမ့်မည်။

၅၆ ရှင်ဘုရင်သည် အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်တော်မူ၏။ ထိုအိပ်မက်ကို ဘုရားသခင် မြဲမြံစေတော်မူပြီး ဘုရားသခင်သည် မကြာမီ ထိုအမှုကို ပြည့်စုံစေတော်မူမည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဖာရောဘုရင်အား ထိုအိပ်မက်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ မြင်မက်လေ၏။

၅၇ ထို့ကြောင့် ယခုတွင် ငါသည် သင့်အား အကြံဉာဏ်ပေး၍ သင်၏ဝိညာဉ်နှင့် ထိုပြည်သားများ၏ဝိညာဉ်ကို အစာခေါင်းပါးမှုဘေးမှ ကယ်နှုတ်မည်။ အစိုးရအမှုအရာအလုံးစုံကို သိသော အလွန်သတိပညာနှင့် ဉာဏ်ပညာရှိသောသူကို သင်၏နိုင်ငံတော်တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရှာဖွေ၍၊ အဲဂုတ္တုပြည်ကို ကြီးကြပ်ရန် ခန့်အပ်မည်။

၅၈ အဲဂုတ္တုပြည်ကို အုပ်စိုးတော်မူသော သူသည် ရှေ့လာလတ္တံ့သော ကောင်းသောနှစ်များ၏ ရိက္ခာရှိသမျှကို စုဆောင်း၍ စပါးများကို သိုမှီး၍ ဘဏ္ဍာတော်၌ သိုထားစေမည်အကြောင်း၊ သူ့အောက်၌ အရာရှိများကို ခန့်ထားတော်မူပါ။

၅၉ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးကြောင့် သင်နှင့် သင်၏မြေ ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်စေရန် အစာခေါင်းပါးခြင်း ခုနစ်နှစ်အတွက် ထိုအစာကို သိမ်းဆည်းထားပါစေ။

၆၀ ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် အသီးအနှံအမျိုးမျိုးကို ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး မိမိတို့လယ်၌ထွက်သော အစာအာဟာရကို စုဆောင်း၍၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းကာလ၌ တွေ့၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနိုင်ရန် သိုထားစေခြင်းငှာ အမိန့်ပေးကြစေ။

၆၁ ဤသည်မှာ သင်၏အိပ်မက်၏ သင့်လျော်သော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ဖြစ်ပြီး၊ ဤသည်မှာ သင်၏ဝိညာဉ်နှင့် သင်၏ လက်အောက်ခံအားလုံး၏ ဝိညာဉ်များကို ကယ်တင်ရန် ပေးထားသော အကြံဉာဏ်ဖြစ်သည်။

၆၂ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်၏စကားများ မှန်ကန်ကြောင်း မည်သူပြောသနည်း။ မည်သူသိသနည်းဟု ယောသပ်အား မေးတော်မူ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါ၏စကားအလုံးစုံတို့သည် မှန်ကန်ကြောင်းနှင့် ငါ့အကြံသည် သင့်အတွက် ကောင်းကြောင်း ဤလက္ခဏာသက်သေဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လျှောက်လေ၏။

၆၃ ကြည့်ပါ၊ သင်၏ဇနီးသည် ယနေ့ မီးဖွားခြင်းခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး၊ သူမသည် သင့်အတွက် သားယောကျ်ားကို မွေးဖွားလိမ့်မည်၊ သင်သည် သူနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်လိမ့်မည်။ သင်၏ကလေးသည် မိခင်ဝမ်းမှ မွေးဖွားလာသောအခါ၊ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က မွေးဖွားခဲ့သော သင်၏ ပထမဆုံးသားသည် သေဆုံးလိမ့်မည်၊ ယနေ့ သင်မွေးဖွားမည့် သား၌ သင်သည် နှစ်သိမ့်မှုရလိမ့်မည်။

၆၄ ယောသပ်သည် ထိုစကားများကို ရှင်ဘုရင်အား အကုန်အစင်ဟောပြော၍ ရှင်ဘုရင်အား ဦးချပြီးမှ ထွက်သွားလေ၏။ ယောသပ်သည် ရှင်ဘုရင်ထံတော်မှ ထွက်သွားသောအခါ၊ ယောသပ်ပြောသော နိမိတ်လက္ခဏာများသည် ထိုနေ့၌ ပြည့်စုံလေ၏။

၆၅ မိဖုရားသည် ထိုနေ့၌ သားတော်တစ်ပါးကို ဖွားမြင်တော်မူ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် သားတော်အကြောင်း ဝမ်းမြောက်စရာသတင်းကို ကြားသိတော်မူလျှင်၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။ သတင်းကြားသူသည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်မှ ထွက်သွားသောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် ရှင်ဘုရင်၏ သားဦးသည် မြေပေါ်မှာ လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ကြ၏။

၆၆ နန်းတော်၌ ကြီးစွာသော ညည်းတွားမြည်တမ်းခြင်း အသံနှင့် ဆူညံသံများ ရှိသည်ကို ရှင်ဘုရင်ကြားလျှင်၊ နန်းတော်၌ ငါကြားရသော ညည်းတွားမြည်တမ်းခြင်း အသံကား အဘယ်နည်းဟု မေးတော်မူ၏။ သားဦးသေဆုံးကြောင်းကိုလည်း သူတို့ကြားလျှောက်ကြ၏။ ယောသပ်ပြောသမျှသော စကားတို့သည် မှန်ကန်ကြောင်း ရှင်ဘုရင်သိတော်မူ၏။ ယောသပ်ပြောသည်အတိုင်း ထိုနေ့၌ ဘွားမြင်သောသားသည် သားတော်အတွက် နှစ်သိမ့်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

အခန်း ၄၉

၁ ထိုနောက်မှ ရှင်ဘုရင်သည် မှူးမတ်၊ ကျွန်အပေါင်းတို့ကိုဌင်း၊ မှူးမတ်၊ မှူးမတ်အပေါင်းတို့ကိုဌင်း စုဝေးစေ၍၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ရှေ့တော်သို့ လာကြ၏။

၂ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ဤဟေဗြဲလူ၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို သင်တို့သည် မြင်၍ ကြားရကြပြီ။ သူဟောပြောသော နိမိတ်လက္ခဏာအပေါင်းတို့သည်လည်း ပြည့်စုံလိမ့်မည်။ သူ၏စကားတစ်ခွန်းမျှ မြေပေါ်သို့ မကျ။

၃ အိပ်မက်အနက်ကို မှန်ကန်စွာ ပေးတော်မူသည်ကို သင်တို့သိကြ၏။ ထိုအရာသည် အမှန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုတိုင်ပင်၍ အဘယ်သို့ပြုရမည်ကိုဌင်း၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးမှ ထိုပြည်ကို အဘယ်သို့ကယ်လွှတ်ရမည်ကိုဌင်း သိကြလော့။

၄ ယခုရှာဖွေ၍ စိတ်နှလုံး၌ ဉာဏ်ပညာနှင့် အသိပညာရှိသော သူနှင့်တူသောသူကို တွေ့နိုင်မည် မထင်၊ ထိုသူကို မြေကြီးပေါ်မှာ ငါခန့်ထားမည်။

၅ အကြောင်းမူကား၊ ဟေဗြဲလူသည် ထိုပြည်ကို အစာခေါင်းပါးခြင်းမှ ကယ်တင်ခြင်းငှာ အဘယ်သို့ အကြံပေးသည်ကို သင်တို့ကြားရပြီ။ ငါ့ကို အကြံပေးသော ဟေဗြဲလူ၏ အကြံဉာဏ်အားဖြင့်သာ ထိုပြည်သည် အစာခေါင်းပါးခြင်းမှ ကယ်တင်ခံရမည်မဟုတ်ကြောင်း ငါသိ၏။

၆ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်အား ပြန်လျှောက်ကြလျှင်၊ ဟေဗြဲလူသည် ဤအမှု၌ ပေးသော အကြံသည် ကောင်းပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်တို့၏ အရှင်မင်းကြီး၊ ယခုတွင်၊ နိုင်ငံတော်တစ်ခုလုံးသည် ကိုယ်တော်လက်၌ ရှိပါ၏။ အလိုတော်ရှိသည်အတိုင်း ပြုတော်မူပါဟု လျှောက်ကြ၏။

၇ ကိုယ်တော်ရွေးချယ်တော်မူသောသူ၊ ကိုယ်တော်၏ဉာဏ်ပညာအားဖြင့် ပညာရှိ၍ ဉာဏ်ပညာဖြင့် တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်နိုင်သောသူကို ရှင်ဘုရင်သည် နိုင်ငံတော်ကို အုပ်စိုးရန် သူ့လက်အောက်၌ ခန့်ထားတော်မူလိမ့်မည်။

၈ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ဘုရားသခင်သည် ဟေဗြဲလူအား မိန့်တော်မူသမျှကို ဖော်ပြတော်မူပြီးဖြစ်၍၊ တပြည်လုံးတွင် သူ့လောက် ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောသူ မရှိဟု ငါထင်မြင်၏။ သင်တို့အလိုရှိလျှင် သူ့ကို တပြည်လုံးအပေါ်မှာ ငါခန့်ထားမည်။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် သူ၏ပညာဖြင့် တပြည်လုံးကို ကယ်တင်လိမ့်မည်။

၉ ထိုအခါ မှူးမတ်အပေါင်းတို့က၊ အဲဂုတ္တုတရား၌ ရေးထားလျက်ရှိ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်ကို အုပ်စိုးရသောသူ၊ ရှင်ဘုရင်နောက် ဒုတိယမင်း မဖြစ်ရဟုဌင်း၊ လူသားတို့၏ ဘာသာစကားအလုံးစုံတို့ကို နားလည်သော သူမှတပါး အခြားသော ရှင်ဘုရင် မဖြစ်ရဟုဌင်း ရေးထားလျက်ရှိ၏။ ထိုစကားကို မချိုးဖောက်ရ။

၁၀ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏အရှင်နှင့် ရှင်ဘုရင်၊ ဤဟေဗြဲလူသည် ဟေဗြဲဘာသာစကားကိုသာ ပြောဆိုနိုင်သည်၊ သို့ဖြစ်လျှင် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘာသာစကားကိုပင် မသိသော ဒုတိယအစိုးရအောက်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် မည်သို့ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

၁၁ ယခုမှာ သူ့ကိုခေါ်၍ ကိုယ်တော်ရှေ့တော်၌ လာပါစေ၊ အရာရာ၌ သူ့ကိုစုံစမ်းတော်မူပါ၊ သင့်တော်သည်ဟု ကိုယ်တော်ထင်သည်အတိုင်း ပြုတော်မူပါဟု အကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါ၏။

၁၂ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ နက်ဖြန်နေ့၌ ပြုလိမ့်မည်။ သင်ပြောသော စကားကောင်းပါသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် ထိုနေ့၌ ရှေ့တော်သို့ လာကြ၏။

၁၃ ထိုညတွင် ထာဝရဘုရားသည် အမှုတော်ဆောင်သော ကောင်းကင်တမန်တစ်ပါးကို စေလွှတ်တော်မူ၍၊ သူသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ယောသပ်ထံသို့ လာ၏။ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ယောသပ်အပေါ်မှာ ရပ်နေ၏။ ယောသပ်သည် ညဉ့်အခါ မိမိသခင်အိမ်၌ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသည်ကို မြင်၏။ အကြောင်းမူကား၊ မိမိသခင်သည် မိမိမယားကြောင့် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထည့်လေ၏။

၁၄ ကောင်းကင်တမန်သည် အိပ်ပျော်ရာမှ ယောသပ်ကိုနှိုးလျှင်၊ ယောသပ်သည်ထ၍ ခြေထောက်ဖြင့်မတ်တပ်ရပ်၏။ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ယောသပ်ရှေ့မှာရပ်နေသည်ကိုမြင်လျှင်၊ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ယောသပ်နှင့်စကားပြော၍၊ ထိုည၌ လူတို့၏ဘာသာစကားအလုံးစုံတို့ကို သွန်သင်လေ၏။ ထိုည၌လည်း ယောသပ်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။

၁၅ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် သူ့ထံမှ ထွက်သွား၍ ယောသပ်သည် ပြန်၍ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေ၏။ ယောသပ်သည် မြင်လိုက်ရသော ဗျာဒိတ်ရူပါရုံကြောင့် အံ့ဩလေ၏။

၁၆ နံနက်အချိန်ရောက်မှ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိကျွန်အပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ထိုင်ကြ၏။ ယောသပ်ကို ခေါ်ခဲ့ဟု ရှင်ဘုရင်အမိန့်တော်ရှိ၍၊ ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်တို့သည် သွား၍ ယောသပ်ကို ဖာရောဘုရင်ထံတော်သို့ ခေါ်ဆောင်ကြ၏။

၁၇ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ထွက်ကြွ၍ ရာဇပလ္လင်တော်ပေါ်သို့ တက်တော်မူ၏။ ယောသပ်သည် ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှင်ဘုရင်အား ပြောဆို၏။ ယောသပ်သည် ခုနစ်ဆယ်ထစ်၌ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် မင်းကြီးထံသို့ သွား၍ စကားပြောပြီးမှ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ထိုင်လေ၏။

၁၈ ရှင်ဘုရင်သည် ယောသပ်ကြောင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူ၍၊ ရှင်ဘုရင်၏ မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် ယောသပ်၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို ကြားသောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်နှင့်အတူ အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

၁၉ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် ယောသပ်ကို အဲဂုတ္တုပြည်တပြည်လုံးကို ရှင်ဘုရင်နောက် ဒုတိယအရာရှိအရာ၌ ခန့်အပ်ရန် အကြံကို ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် နှစ်သက်ကြ၍၊ ရှင်ဘုရင်သည် ယောသပ်အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊

၂၀ ယခုမှာ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးမှ ထိုပြည်ကို ကယ်တင်ခြင်းငှာ ပညာရှိတစ်ဦးကို အဲဂုတ္တုပြည်၌ ခန့်အပ်ရန် အကြံပေးတော်မူပြီ။ ဘုရားသခင်သည် ဤအမှုအလုံးစုံတို့ကို သင့်အားဌင်း၊ သင်ပြောသော စကားအလုံးစုံတို့ကိုဌင်း ဖော်ပြတော်မူပြီးဖြစ်၍၊ တပြည်လုံး၌ သင်ကဲ့သို့ ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသောသူ မရှိပါ။

၂၁ သင်၏အမည်ကို ယောသပ်ဟု နောက်တစ်ဖန် မခေါ်ရ၊ ဇဖနတ်ဖနာဟု ခေါ်ရလိမ့်မည်။ သင်သည် ငါ့နောက်၌ ဒုတိယလူဖြစ်လိမ့်မည်။ သင်၏စကားအတိုင်း ငါ၏အစိုးရ၏ အမှုအရာခပ်သိမ်းသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သင်၏စကားအတိုင်း ငါ၏လူမျိုးသည် ထွက်ဝင်ကြလိမ့်မည်။

၂၂ ထို့အပြင် ငါ၏ကျွန်များနှင့် အရာရှိများသည် လစဉ်ပေးအပ်သော လစာကို သင်၏လက်မှ ရရှိမည်ဖြစ်ပြီး၊ ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် သင့်အား ဦးညွှတ်ကြလိမ့်မည်။ ငါ၏ပလ္လင်၌သာ ငါသည် သင့်ထက်ကြီးမြတ်မည်။

၂၃ ရှင်ဘုရင်သည် လက်စွပ်တော်ကိုချွတ်၍ ယောသပ်၏လက်၌ စွပ်ပေးတော်မူ၏။ ယောသပ်အား မင်းသားဝတ်လုံကို ဝတ်ဆင်စေ၍၊ ရွှေသရဖူကို သူ၏ခေါင်း၌တင်၍၊ ရွှေကြိုးကိုလည်း ဆွဲပေးတော်မူ၏။
၂၄ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိကျွန်တို့ကို အမိန့်တော်ရှိ၍၊ ရှင်ဘုရင်၏ရထားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သွားသော ဒုတိယရထားဖြင့် သူ့ကိုစီးစေ၏။ ရှင်ဘုရင်၏မြင်းတို့တွင် ကြီးမြတ်၍ အားကြီးသောမြင်းကို စီးစေ၍၊ အဲဂုတ္တုပြည်လမ်းများ၌ ပို့ဆောင်လေ၏။
၂၅ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ပတ်သာ၊ စောင်းနှင့် အခြားသော တူရိယာများကို တီးခတ်သောသူ အပေါင်းတို့သည် ယောသပ်နှင့်အတူ လိုက်သွားရမည်အကြောင်း အမိန့်တော်ရှိ၍၊ ပတ်သာ တစ်ထောင်၊ မကောလုပ် တစ်ထောင်၊ နေဗလိမ် တစ်ထောင်တို့သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားကြ၏။
၂၆ လက်၌ တောက်ပြောင်သော ဓားများကိုင်ဆောင်၍ ယောသပ်ရှေ့မှာ ချီတက်ကစားကြသော လူငါးထောင်၊ ရွှေသားရေခါးပတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ရှင်ဘုရင်၏ မှူးမတ်နှစ်သောင်းတို့သည် ယောသပ်၏ လက်ယာဘက်၌၎င်း၊ လက်ဝဲဘက်၌၎င်း ချီတက်ကြ၏။ မိန်းမနှင့် အပျိုကြီးအပေါင်းတို့သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ကြ၏၊ လမ်းမများ၌၎င်း၊ ရပ်လျက် ယောသပ်ကို ကစား၍ ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ယောသပ်၏ အသွင်အပြင်နှင့် သူ၏ အလှကို ကြည့်ရှုကြ၏။
၂၇ ရှင်ဘုရင်၏ လူတို့သည် ရှေ့မှနောက်သို့ လိုက်သွား၍၊ လောဗန်နှင့် ကရဝေး၊ အမွှေးနံ့သာအမျိုးမျိုးဖြင့် လမ်း၌ မွှေးကြိုင်လျက်၊ မုရန်နှင့် အကျော်တို့ကို လမ်း၌ ဖြန့်ကြဲကြ၏။ လူနှစ်ဆယ်တို့သည် ဤစကားများကို သူ့ရှေ့၌ ကျယ်သောအသံဖြင့် တပြည်လုံးသို့ ဟောပြောကြ၏။
၂၈ ရှင်ဘုရင်သည် သူ၏ဒုတိယလူအဖြစ် ရွေးချယ်တော်မူသော ဤသူကို သင်မြင်သလော။ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာကိစ္စအဝဝကို သူကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲရလိမ့်မည်။ သူ၏အမိန့်ကို ချိုးဖောက်သူ သို့မဟုတ် သူ့ရှေ့တွင် မြေပေါ်သို့ ဦးမချသူသည် ရှင်ဘုရင်နှင့် သူ၏ဒုတိယလူကို ပုန်ကန်သောကြောင့် သေရမည်။
၂၉ သံတမန်တို့သည် ဟောပြောခြင်း ပြီးဆုံးသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်ရှေ့မှာ ဦးချ၍ ရှင်ဘုရင်သည် အသက်တော်ရှင်ပါစေသော၊ ဒုတိယရှင်ဘုရင်သည်လည်း အသက်တော်ရှင်ပါစေသောဟု လျှောက်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် လမ်း၌ ဦးချကြ၏။ သံတမန်တို့သည် သူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ၊ သူတို့သည် ဦးချ၍ ပတ်သာအမျိုးမျိုးကို တီးလျက်၊ ယောသပ်ရှေ့မှာ ဝမ်းမြောက်ကြ၏။
၃၀ ယောသပ်သည် မြင်းစီးလျက် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်၍ ဆင်းရဲသောသူကို မြေမှုန့်ထဲက ကြွတော်မူပြီး ဆင်းရဲသောသူကို နောက်ချေးပုံထဲက ကြွတော်မူပြီးဟု အော်ဟစ်လေ၏။ အို ကောင်းကင်ဗိုလ်ခြေအရှင် ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်ကို ကိုးစားသောသူသည် မင်္ဂလာရှိပါ၏။
၃၁ ယောသပ်သည် ဖာရောမင်း၏ ကျွန်များ၊ အရာရှိများနှင့်အတူ အီဂျစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို လှည့်လည်သွားလာပြီး ရှင်ဘုရင်၏ဘဏ္ဍာအားလုံးကို ပြသလေ၏။
၃၂ ယောသပ်သည်လည်း ထိုနေ့၌ ဖာရောဘုရင်ထံ ပြန်သွား၍ ရှင်ဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ လယ်ကွင်းများနှင့် စပျစ်ဥယျာဉ်များကို ပေးတော်မူ၏။ ငွေအခွက်သုံးထောင်၊ ရွှေအခွက်တစ်ထောင်၊ ရှုနကျောက်နှင့် ဗဒေလီယမ်ကျောက်များနှင့်တကွ လက်ဆောင်များစွာကိုလည်း ပေးတော်မူ၏။
၃၃ နက်ဖြန်နေ့၌ ရှင်ဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့ကို ယောသပ်ထံသို့ ပူဇော်သက္ကာနှင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ယူဆောင်လာစေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။ ရှင်ဘုရင်၏ အမိန့်တော်ကို ချိုးဖောက်သောသူသည် သေဒဏ်ပေးရမည်။ မြို့လမ်းမ၌ မြင့်သောအရပ်ကို ဆောက်၍ အဝတ်များကို ခင်းကြ၏။ ယောသပ်ထံသို့ ယူဆောင်လာသောသူသည်လည်း မြင့်သောအရပ်၌ ထားကြ၏။
၃၄ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် မြင့်သောအရပ်၌ ရွှေနားကပ်၊ လက်စွပ်၊ နားကပ်၊ ရွှေငွေခွက်အမျိုးမျိုးကို၎င်း၊ ရှုဟံကျောက်နှင့် ဗဒေလီယမ်ကျောက်တို့ကို၎င်း သွန်းလုပ်ကြ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ဥစ္စာထဲက အချို့ကို လှူဒါန်းကြ၏။
၃၅ ယောသပ်သည် ဤအရာအားလုံးကိုယူ၍ မိမိဘဏ္ဍာတိုက်၌ထားလေ၏။ ရှင်ဘုရင်၏အရာရှိများနှင့် မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် ယောသပ်ကိုချီးမြှောက်ကြ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် သူ့ကို ဒုတိယအဖြစ်ရွေးချယ်တော်မူသောကြောင့်၊ သူတို့သည် သူ့ကို လက်ဆောင်များစွာပေးကြ၏။
၃၆ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ဩနမြို့၏ ယဇ်ပုရောဟိတ် အဟိရံ၏သား ပေါတိဖေရထံသို့ စေလွှတ်၍၊ သူသည် မိမိသမီးငယ် ဩနတ်ကိုယူ၍ ယောသပ်အား မယားဖြစ်စေခြင်းငှာ အပ်လေ၏။
၃၇ ထိုမိန်းမသည် အလွန်ချောမောလှပပြီး၊ ယောကျ်ားနှင့်မျှ မသိသော ကညာဖြစ်၏။ ယောသပ်သည် ထိုမိန်းမကို မယားအဖြစ် သိမ်းယူလေ၏။ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ငါသည် ဖာရောဘုရင်ဖြစ်၏။ သင်မှတပါး အဘယ်သူမျှ အဲဂုတ္တုပြည်တရှောက်လုံး၌ ငါ၏လူမျိုးကို အုပ်စိုးစေခြင်းငှာ မိမိလက်ကို၎င်း၊ မိမိခြေကို၎င်း မြှောက်၍ ရဲရင့်မည်မဟုတ်။
၃၈ ယောသပ်သည် ဖာရောဘုရင်ထံ၌ အခွင့်ရသောအခါ အသက်သုံးဆယ်ရှိ၏။ ယောသပ်သည် ရှင်ဘုရင်ထံမှ ထွက်သွား၍ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ရှင်ဘုရင်၏ ဒုတိယမင်းဖြစ်လာ၏။
၃၉ ရှင်ဘုရင်သည်လည်း ယောသပ်၏အိမ်၌ ခစားစေခြင်းငှါ ကျွန်တစ်ရာကို ပေးတော်မူ၏။ ယောသပ်သည်လည်း ကျွန်အများတို့ကို စေလွှတ်၍ ဝယ်ယူသဖြင့် သူတို့သည် ယောသပ်၏အိမ်၌ နေကြ၏။
၄၀ ယောသပ်သည် နန်းတော်ရှေ့၌ ရှင်ဘုရင်အိမ်များကဲ့သို့ အလွန်ခမ်းနားသောအိမ်ကို ဆောက်လုပ်လေ၏။ ထိုအိမ်၌ အလွန်ကြော့ရှင်းပြီး မိမိနေထိုင်ရန် အဆင်ပြေသော ဗိမာန်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း ဆောက်လုပ်လေ၏။ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ယောသပ်သည် မိမိအိမ်ကို ဆောက်လုပ်လေ၏။
၄၁ ယောသပ်သည် ရွှေငွေအမြောက်အမြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အလွန်ကြော့ရှင်းသော ပလ္လင်တစ်ခုကို ပြုလုပ်၍ ရှုဟံကျောက်နှင့် ဗဒေလီယမ်ကျောက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်လေ၏။ ထိုပလ္လင်ပေါ်တွင် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၏ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ရေလောင်းသော အဲဂုတ္တုမြစ်၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ထုလုပ်လေ၏။ ယောသပ်သည် မိမိအိမ်၌ ပလ္လင်ပေါ်မှာ လုံခြုံစွာထိုင်နေ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်၏ပညာကို တိုးပွားစေတော်မူ၏။
၄၂ ဤအမှုသည် ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်အား ပေးသနားတော်မူသောကြောင့်၊ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် ဖာရောဘုရင်

၏ ကျွန်များ၊ မှူးမတ်များအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်ကို အလွန်ချစ်ကြ၏။

၄၃ ယောသပ်၌ ရန်သူတို့ကို ဆီးတား၍ ရှင်ဘုရင်နှင့် ယောသပ်ကို ကူညီခြင်းငှါ လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်နိုင်သော လူလေးသောင်းခြောက်ရာ၊ ရှင်ဘုရင်၏ အရာရှိများ၊ ကျွန်များ၊ အဲဂုတ္တုပြည်သား မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသော စစ်ချီသော တပ်သားရှိ၏။

၄၄ ယောသပ်သည် မိမိစစ်သူရဲများနှင့် မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့အား ဒိုင်းလွှားများ၊ လှံများ၊ ဦးထုပ်များ၊ သံချပ်ကာများနှင့် လောက်လွှဲများအတွက် ကျောက်များကို ပေး၏။

အခန်း ၅၀

၁ ထိုအခါ တာရှုအမျိုးသားတို့သည် ဣရှမေလအမျိုးသားတို့ကို ချီလာ၍ စစ်တိုက်ကြ၏။ တာရှုအမျိုးသားတို့သည် ဣရှမေလအမျိုးသားတို့ကို ကြာမြင့်စွာ လုယူကြ၏။

၂ ထိုကာလ၌ ဣရှမေလ၏သားမြေးတို့သည် လူနည်းစုဖြစ်၍ တာရှုမျိုးသားတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြ၊ အလွန်ညှဥ်းဆဲခြင်းကို ခံရကြ၏။

၃ ဣရှမေလအမျိုးသား အသက်ကြီးသူတို့သည် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ထံသို့ မှတ်တမ်းကို စေလွှတ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် တာရှုမျိုးသားတို့ကို တိုက်ရာတွင် ကူညီစေခြင်းငှါ ကိုယ်တော်၏ ကျွန်များ၊ အရာရှိများ၊ ဗိုလ်ခြေများထံသို့ စေလွှတ်တော်မူပါ။

၄ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်သည် ယောသပ်အား သူနှင့်အတူပါသော စစ်သည်တော်များ၊ ဗိုလ်ခြေများကိုငှင်း၊ နန်းတော်မှ စစ်သည်တော်များကိုငှင်း စေလွှတ်လေ၏။

၅ သူတို့သည် ဣရှမေလ၏သားမြေးတို့ရှိရာ ဟာဝိလပြည်သို့ သွား၍ တာရှုမျိုးသားတို့ကို တိုက်ရာတွင် သူတို့ကို ကူညီကြ၏။ ဣရှမေလ၏သားမြေးတို့သည် တာရှုမျိုးသားမြေးတို့နှင့် စစ်တိုက်ကြ၏။ ယောသပ်သည် တာရှုမျိုးသားတို့ကို လုပ်ကြံ၍ သူတို့၏ပြည်တပြည်လုံးကို အောင်နိုင်လေ၏။ ဣရှမေလ၏သားမြေးတို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် ထိုပြည်၌ နေကြ၏။

၆ တာရှုပြည်ကို အောင်နိုင်သောအခါ၊ တာရှုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ထွက်ပြေး၍ မိမိတို့ညီအစ်ကို ယာဝန်အမျိုးသားတို့၏ နယ်စပ်သို့ ရောက်ကြ၏။ ယောသပ်သည် မိမိစစ်သူရဲ၊ ဗိုလ်ခြေအပေါင်းတို့နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်သွား၏။ တယောက်မျှ မပျောက်။

၇ ထိုနှစ်ကုန်လွန်သောအခါ၊ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ နန်းစံနှစ်နှစ်တွင်၊ ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်ပြောသည့်အတိုင်း ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး မြေတပြင်လုံး၌ ပေါကြွယ်ဝစေတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် ထိုကာလ၌ မြေကြီး၏ အသီးအနှံအပေါင်းတို့ကို ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကောင်းကြီးပေးတော်မူသဖြင့် သူတို့သည် စား၍ အလွန်ဝကြ၏။

၈ ထိုကာလ၌ ယောသပ်၌ အရာရှိများရှိ၏။ ထိုသူတို့သည် ကောင်းသောနှစ်တို့၏ အသီးအနှံရှိသမျှကို စုဆောင်း၍ နှစ်စဉ်စပါးများကို ပုံထား၍ ယောသပ်၏ဘဏ္ဍာတိုက်၌ ထားကြ၏။

၉ သူတို့ စပါးရိတ်သိမ်းချိန်တိုင်းတွင် ယောသပ်သည် စပါးနှံများကို ယူဆောင်လာရန်နှင့် လယ်မြေအချို့ကိုလည်း ယူဆောင်လာရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်၊ သို့မှသာ စပါးများ မပျက်စီးနိုင်ပေ။

၁၀ ယောသပ်သည်လည်း နှစ်စဉ်အတိုင်းပြု၍၊ စပါးကို ပင်လယ်သဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားစွာ စုပုံလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူ၏ဘဏ္ဍာများသည် အလွန်များပြား၍ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြား၏။

၁၁ အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ခုနစ်နှစ်တာကာလအတွင်း မိမိတို့၏ဘဏ္ဍာတိုက်၌ အမျိုးမျိုးသောအစားအစာများကို စုဆောင်းခဲ့ကြသော်လည်း ယောသပ်ကဲ့သို့ မလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပေ။

၁၂ ယောသပ်နှင့် အီဂျစ်လူတို့သည် ပေါကြွယ်ဝသော ခုနစ်နှစ်တာကာလအတွင်း စုဆောင်းရရှိခဲ့သော အစားအစာအားလုံးကို ခုနစ်နှစ်တာ အစာခေါင်းပါးခြင်းအတွက် တစ်ပြည်လုံးအတွက် သိုလှောင်ထားခဲ့ပြီး ထိုခုနစ်နှစ်တာကာလအတွက် သိုလှောင်ထားခဲ့သည်။

၁၃ အဲဂုတ္တုပြည်သားတို့သည် အစာခေါင်းပါးခြင်းကာလ၌ ထောက်ပံ့ရန်အတွက်၊ အသီးအသီး မိမိတို့၏ သိုလှောင်ရုံနှင့် မိမိတို့၏ဝှက်ထားသောနေရာကို စပါးနှင့် ဖြည့်ကြ၏။

၁၄ ယောသပ်သည် မိမိစုဆောင်းထားသော ရိက္ခာအားလုံးကို အီဂျစ်ပြည်ရှိ မြို့အားလုံးတွင် ထားရှိပြီး သိုလှောင်ရုံအားလုံးကို ပိတ်ကာ ကင်းစောင့်များကို ချထား၏။

၁၅ ယောသပ်၏ဇနီး ပေါတိဖေရ၏သမီး ဩနတ်သည် မနာရှေနှင့် ဧဖရိမ်အမည်ရှိသော သားနှစ်ယောက်ကို ဘွားမြင်၏။ ယောသပ်သည် အသက်သုံးဆယ်လေးနှစ်ရှိသောအခါ၊ ထိုသားနှစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။

၁၆ သူငယ်တို့သည် ကြီးပြင်းလာ၍ ခမည်းတော်၏လမ်းစဉ်နှင့် ပညတ်တော်များအတိုင်း လိုက်လျှောက်ကြ၏။ ခမည်းတော် သွန်သင်သောလမ်းမှ လက်ယာဘက်သို့ဖြစ်စေ၊ လက်ဝဲဘက်သို့ဖြစ်စေ မသွေဖည်ဘဲနေကြ၏။

၁၇ ထာဝရဘုရားသည် သူငယ်တို့နှင့်အတူရှိတော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည် ကြီးပြင်း၍ ပညာအမျိုးမျိုးနှင့် အစိုးရသောအမှုအရာအပေါင်းတို့၌ ဉာဏ်ပညာနှင့် လိမ္မာပါးနပ်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သား ရှင်ဘုရင်၏မှူးတော်မတ်တော်အပေါင်းတို့နှင့် မှူးတော်မတ်တော်တို့သည် သူငယ်တို့ကို ချီးမြှောက်ကြ၏။ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်၏သားတို့တွင် ကြီးပြင်းလာကြ၏။

၁၈ ထိုပြည်တစ်လျှောက်လုံးတွင် ပေါကြွယ်ဝသော ခုနစ်နှစ်သည် ကုန်ဆုံးလေ၏။ ယောသပ်ပြောသည့်အတိုင်း အစာခေါင်းပါးခြင်း ခုနစ်နှစ်သည် သူတို့နောက်တွင် ရောက်ရှိလာပြီး ထိုပြည်တစ်လျှောက်လုံးတွင် အစာခေါင်းပါးခြင်း ကျရောက်ခဲ့သည်။

၁၉ အဲဂုတ္တုပြည်၌ အစာခေါင်းပါးခြင်း စတင်သည်ကို အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သိမြင်လျှင်၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းသည် သူတို့အပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးသောကြောင့်၊ စပါးသိုလှောင်ရုံများကို ဖွင့်လှစ်ကြ၏။

၂၀ သူတို့ဘဏ္ဍာ၌ရှိသမျှသော အစာအာဟာရတို့သည် ပိုးကောင်များနှင့်ပြည့်၍ စားရန်မသင့်သည်ကိုတွေ့ကြ၏။ ထိုပြည်တရှောက်လုံး၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးကြီးရောက်လေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ဖာရောဘုရင်ထံတော်သို့လာ၍ ငိုကြွေးကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးသည် အလွန်ခံရသောကြောင့်၊

၂၁ သူတို့က ဖာရောဘုရင်ကို "ကိုယ်တော်၏ ကျွန်တို့အား အစားအစာပေးပါ၊ သို့ပြုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သခင်ရှေ့တော်၌ ငတ်မွတ်၍ အဘယ်ကြောင့် သေရပါမည်နည်း။"

၂၂ ထိုအခါ ဖာရောမင်းက "ငါ့ထံသို့ အဘယ်ကြောင့် အော်ဟစ်ကြသနည်း။ အစာခေါင်းပါးသောနှစ်များအတွက် ပေါကြွယ်ဝသော ခုနစ်

နှစ်တာကာလအတွင်း စပါးများကို သိုထားရန် ယောသပ်မမှာထားခဲ့သလော။ အဘယ်ကြောင့် သူ၏စကားကို နားမထောင်ကြသနည်း။

၂၃ အဲဂုတ္တုလူတို့ကလည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့၏အရှင်၊ ကိုယ်တော်အသက်ရှင်တော်မူသည့်အတိုင်း၊ ကိုယ်တော်၏ကျွန်တို့သည် ယောသပ်မှာထားသမျှကို ပြုပါပြီ။ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး လယ်၌ထွက်သော အသီးအနှံရှိသမျှကို စုသိမ်း၍ ယနေ့တိုင်အောင် သိုထားကြပါ၏ဟု ပြန်လျှောက်ကြ၏။

၂၄ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးသည် ကိုယ်တော်၏ ကျွန်တို့အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးသောအခါ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သိုလှောင်ရုံများကို ဖွင့်လှစ်သောအခါ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ထွက်ကုန်ရှိသမျှသည် ပိုးကောင်များနှင့် ပြည့်နှက်နေပြီး စားရန် မသင့်တော်ပါ။

၂၅ အဲဂုတ္တုပြည်သားတို့၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ရှင်ဘုရင်ကြားသောအခါ၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ အလွန်ထိတ်လန့်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ဤအမှုအလုံးစုံတို့သည် သင်တို့၌ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည်ဖြစ်၍၊ ယောသပ်ထံသို့ သွားကြလော့။ သူပြောသမျှကို ပြုကြလော့။ သူ၏အမိန့်တော်ကို မလွန်ကျူးကြနှင့်ဟု အဲဂုတ္တုပြည်သားတို့အား ပြန်ပြော၏။

၂၆ ထိုအခါ အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ထွက်၍ ယောသပ်ထံသို့လာ၍ “ကျွန်ုပ်တို့အား အစားအစာပေးပါ၊ သို့ပြုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းဖြင့် သေရပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်ကြ၏။ ကိုယ်တော်မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး အသီးအနှံများကို စုဆောင်း၍ သိုလှောင်ထားခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါသည်။

၂၇ ယောသပ်သည် အီဂျစ်လူတို့၏ စကားအလုံးစုံနှင့် သူတို့အပေါ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရာများကို ကြားသောအခါ၊ သီးနှံသိုလှောင်ရုံအားလုံးကို ဖွင့်၍ အီဂျစ်လူတို့အား ရောင်းချလေ၏။

၂၈ ထိုပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် အစာခေါင်းပါးမှုကြီးစိုးခဲ့ပြီး၊ အရပ်ရပ်၌ အစာခေါင်းပါးမှုရှိခဲ့၏။ သို့သော် အဲဂုတ္တုပြည်၌မူ ရောင်းရန် သီးနှံများ ရှိ၏။

၂၉ အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးသည် သူတို့အပေါ်သို့ လွှမ်းမိုး၍ စပါးရှိသမျှ ပျက်စီးသောကြောင့် ယောသပ်သည် စပါးဝယ်ခြင်းငှာ ယောသပ်ထံသို့ လာကြ၏။ ယောသပ်သည် နေ့တိုင်း အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့အား ရောင်းလေ၏။

၃၀ ခါနာန်ပြည်သား၊ ဖိလိတ္တိပြည်သား၊ ယော်ဒန်မြစ်တဘက်၌နေသူများအပေါင်းတို့၊ အရှေ့ပြည်သား၊ ဝေးလံသောမြို့ရွာသားအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ စပါးရှိကြောင်းကို ကြားလျှင်၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးသည် သူတို့အပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးသောကြောင့်၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် စပါးဝယ်ခြင်းငှာ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ လာကြ၏။

၃၁ ယောသပ်သည် စပါးကျီများကို ဖွင့်၍ အစေခံတို့ကို ခန့်ထားသဖြင့်၊ သူတို့သည် နေ့တိုင်း ရပ်၍ ရောက်လာသောသူအပေါင်းတို့အား ရောင်းကြ၏။

၃၂ ယောသပ်သည် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးကြီးစိုးနေသောကြောင့်၊ မိမိညီအစ်ကိုတို့သည်လည်း စပါးဝယ်ရန် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ လာမည်ကို သိ၏။ ယောသပ်သည် မိမိလူအပေါင်းတို့အား ထိုသတင်းကို အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ကြေညာစေရမည်ဟူ၍ အမိန့်တော်ရှိ၏။

၃၃ အီဂျစ်ပြည်မှာ စပါးဝယ်ချင်သူတိုင်း အီဂျစ်ပြည်ကို ဝယ်ဖို့ ကျွန်တွေကို မလွှတ်ဘဲ အီဂျစ်ပြည်ကို လွှတ်တာက ဘုရင်ရဲ့ အလိုတော်ပဲ။ သူ့ရဲ့သားတွေ၊ အီဂျစ်ပြည်မှာ စပါးဝယ်ပြီး စပါးရောင်းတဲ့ စပါးဆိုင်ကလာတဲ့ အီဂျစ်လူမျိုးတွေ၊ ခါနာန်လူမျိုးတွေကိုပဲ လွှတ်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးကို ရောင်းပစ်လိုက်ရင် သေရလိမ့်မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အိမ်သားတွေကို ထောက်ပံ့ဖို့ပဲ ဝယ်မှာမို့လို့ပဲ။ ဘယ်သူမှ ဝယ်မှာမဟုတ်ဘူး။

၃၄ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်သုံးကောင်ကို ဦးဆောင်သောသူသည် သေရမည်။ လူသည် မိမိတိရစ္ဆာန်ကိုသာ ဦးဆောင်ရမည်။

၃၅ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်တံခါးဝ၌ ကင်းစောင့်တို့ကို ထား၍၊ စပါးဝယ်သောသူမည်သည်ကား၊ မိမိအမည်နှင့် မိမိအဘ၏အမည်၊ မိမိအဘ၏အမည်ကို မရေးမချင်း မဝင်စေနှင့်။ နေ့အချိန်၌ ရေးသမျှတို့ကို၊ သူတို့၏အမည်များကို ငါသိစေခြင်းငှာ ညနေခင်း၌ ငါ့ထံသို့ ပေးပို့လော့ဟု မှာထားလေ၏။

၃၆ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ အရာရှိတို့ကို ခန့်ထား၍၊ ဤအမှုအလုံးစုံတို့ကို ပြုစေခြင်းငှာ မှာထားလေ၏။

၃၇ ယောသပ်သည် ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို ပြု၍၊ မိမိညီအစ်ကိုတို့သည် စပါးဝယ်ခြင်းငှာ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ အဘယ်အချိန်၌ ရောက်လာမည်ကို သိစေခြင်းငှာ ဤပညတ်တရားများကို ပြဋ္ဌာန်းလေ၏။ ယောသပ်၏လူတို့သည် ယောသပ်မှာထားသော ဤစကားများနှင့် ပညတ်တရားများအတိုင်း အဲဂုတ္တုပြည်၌ နေ့စဉ်ကြေငြာကြ၏။

၃၈ အရှေ့ပြည်နှင့် အနောက်ပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် မြေကြီးပေါ်ရှိ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်သည် အီဂျစ်ပြည်၌ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော ပညတ်တရားများနှင့် စည်းမျဉ်းများကို ကြားသိကြသဖြင့် မြေကြီးစွန်းဒေသရှိ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် အီဂျစ်ပြည်သို့ နေ့စဉ်လာ၍ စပါးဝယ်ယူပြီးမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

၃၉ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အရာရှိအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်မှာထားသည်အတိုင်း ပြုကြ၏။ စပါးဝယ်ရန် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်လာသောသူအပေါင်းတို့အား တံခါးစောင့်တို့သည် မိမိတို့၏အမည်များနှင့် အဘတို့၏အမည်များကို ရေးမှတ်၍ နေ့တိုင်း ညဦးယံ၌ ယောသပ်ရှေ့သို့ ယူဆောင်လာကြ၏။

အခန်း ၅၁

၁ ထိုနောက်မှ ယာကုပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ စပါးရှိကြောင်းကို ကြားလျှင်၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးသည် သူတို့အပေါ်မှာလည်း ကျရောက်သောကြောင့်၊ စပါးဝယ်ခြင်းငှာ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားစေခြင်းငှာ သားတို့ကို ခေါ်လေ၏။ သားတို့ကို ခေါ်၍၊

၂ အဲဂုတ္တုပြည်၌ စပါးရှိကြောင်းကိုငင်း၊ မြေကြီးသားအပေါင်းတို့သည် ဝယ်ခြင်းငှာ ထိုပြည်သို့ သွားကြောင်းကိုငင်း ငါကြားရ၏။ ယခု သင်တို့သည် မြေကြီးသားအပေါင်းတို့ရှေ့မှာ အဘယ်ကြောင့် ဝပြောစွာ ကျင့်ကြံကြသနည်း။ ငါတို့သည် သေဘေးနှင့် လွတ်မည်အကြောင်း၊ သင်တို့လည်း အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွား၍ ထိုပြည်သို့ ရောက်လာသောသူတို့အလယ်၌ ငါတို့အဘို့ စပါးအနည်းငယ်ကို ဝယ်ကြလော့။

၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အဘ၏စကားကို နားထောင်၍၊ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်လာသော အခြားသူများနှင့်အတူ စပါးဝယ်ခြင်းငှာ ထကြ၏။

၄ သူတို့၏အဘယာကုပ်က၊ မြို့ထဲသို့ဝင်သောအခါ၊ မြို့သားတို့၏အပြစ်ကြောင့်၊ မြို့တံခါးတစ်ခုတည်းတွင် အတူတကွမဝင်ကြနှင့်ဟု မှာထားလေ၏။

၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထွက်သွား၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း အဘမှာထားသမျှအတိုင်း ပြုကြ၏။ လမ်း၌ သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ မတော်တဆမှုမဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်၍ ဗယ်ာမိန်ကို မစေလွှတ်ဘဲ ယာကုပ်၏သား ဆယ်ယောက်တို့သည် ထွက်သွားကြ၏။

၆ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ခရီးသွားစဉ်တွင်၊ ယောသပ်အား ပြုခဲ့သောအမှုကို နောင်တရ၍၊ ငါတို့ညီယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားကြောင်းကို ငါတို့သိကြ၏။ ယခုသွားရာအရပ်၌ သူ့ကိုရှာမည်။ တွေ့လျှင် သူ့သခင်ထံမှ ရွေးယူမည်။ မတွေ့လျှင် အတင်းအကြပ်ပြု၍ သူ့အဘို့ သေကြမည်ဟု အချင်းချင်းပြောဆိုကြ၏။

၇ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း ဤအရာကို သဘောတူ၍ ယောသပ်ကို သခင်လက်မှ ကယ်နှုတ်ခြင်းငှာ ခွန်အားကြီးကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်အနီးသို့ရောက်သောအခါ အချင်းချင်းခွဲခွာ၍ အဲဂုတ္တုတံခါးဆယ်ပေါက်ကို ဖြတ်သွားကြ၏။ တံခါးစောင့်တို့သည် ထိုနေ့၌ သူတို့၏အမည်များကို ရေးမှတ်၍ ညဦးယံ၌ ယောသပ်ထံသို့ ဆောင်ခဲ့ကြ၏။

၈ ယောသပ်သည် မြို့တံခါးစောင့်တို့၏ အမည်များကို ဖတ်ကြားလေ၏။ မိမိညီအစ်ကိုတို့သည် မြို့တံခါးဆယ်ပေါက်မှ ဝင်သွားကြသည်ကို တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ကြွေးကြော်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

၉ သိုလှောင်ရုံစောင့်အပေါင်းတို့၊ ထွက်သွားကြလော့။ ပြောင်းဖူးသိုလှောင်ရုံအားလုံးကို ပိတ်ကြလော့။ လာသူများ ဝယ်ယူနိုင်ရန် တစ်လုံးတည်းကိုသာ ဖွင့်ထားကြလော့။

၁၀ ယောသပ်၏ အရာရှိအပေါင်းတို့သည် ထိုအချိန်၌ ထိုသို့ပြု၍၊ ဆိုင်ရှိသမျှတို့ကို ပိတ်၍ တစ်ဆိုင်တည်းကိုသာ ဖွင့်ထားကြ၏။

၁၁ ယောသပ်သည် မိမိအစ်ကိုများ၏ ရေးထားသောအမည်များကို စပါးဆိုင်စောင့်အား ပေး၍၊ စပါးဝယ်ရန် သင့်ထံသို့လာသောသူသည် သူ့အမည်ကိုမေးလော့။ ဤအမည်ရှိသောသူတို့သည် သင့်ရှေ့သို့ လာသောအခါ၊ သူတို့ကိုဖမ်း၍ စေလွှတ်လော့ဟု ဆိုသည်အတိုင်း ပြုကြ၏။

၁၂ ယာကုပ်၏သားတို့သည် မြို့ထဲသို့ရောက်သောအခါ၊ စပါးမဝယ်မီ ယောသပ်ကိုရှာရန် မြို့ထဲသို့စုဝေးကြ၏။

၁၃ သူတို့သည် ပြည့်တန်ဆာများ၏ မြို့ရိုးများဆီသို့ သွား၍ ပြည့်တန်ဆာများ၏ မြို့ရိုးများထဲတွင် သုံးရက်ပတ်လုံး ယောသပ်ကို ရှာကြ၏။ ယောသပ်သည် အလွန်ချောမောလှပပြီး မျက်နှာရသောကြောင့် ယောသပ်သည် ပြည့်တန်ဆာများ၏ မြို့ရိုးများထဲသို့ လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း သုံးရက်ပတ်လုံး ယောသပ်ကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြ။

၁၄ ဆိုင်စောင့်က ယောသပ်ပေးထားတဲ့ နာမည်တွေကို ရှာပေမယ့် မတွေ့ဘူး။

၁၅ ယောသပ်ထံသို့ လူကိုစေလွှတ်၍၊ ဤသုံးရက်ရှိပါပြီ။ ငါ့အား ကိုယ်တော်ပေးသောသူတို့သည် မလာကြသေးဟု မှာလိုက်လေ၏။ ယောသပ်သည် ကျွန်တို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်တရှောက်လုံးတွင် ထိုသူတို့ကိုရှာ၍ ယောသပ်ရှေ့တော်၌ ခေါ်ခဲ့စေခြင်းငှါ စေလွှတ်လေ၏။

၁၆ ယောသပ်၏ ကျွန်တို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွား၍ မတွေ့ကြ၊ ဂေါရှင်ပြည်သို့ သွား၍ မတွေ့ကြ၊ ရာမသက်မြို့သို့ သွား၍ မတွေ့ကြ။

၁၇ ယောသပ်သည် မိမိညီအစ်ကိုများကို ရှာရန် ကျွန်ဆယ့်ခြောက်ယောက်ကို ဆက်လက်စေလွှတ်သဖြင့် သူတို့သည် မြို့လေးထောင့်တွင် ပျံ့နှံ့သွားကြ၏။ ကျွန်လေးယောက်တို့သည် ပြည့်တန်ဆာအိမ်သို့ ဝင်သွား၍ မိမိတို့၏ညီအစ်ကိုကို ရှာသော လူဆယ်ယောက်ကို ထိုအိမ်၌ တွေ့ကြ၏။

၁၈ ထိုလူလေးယောက်တို့သည် သူတို့ကိုခေါ်၍ သူ့ရှေ့သို့ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။ သူတို့သည် မြေပေါ်မှာဦးချ၍ ဦးညွှတ်ကြ၏။ ယောသပ်သည် ဗိမာန်တော်၌ရှိသော ပလ္လင်တော်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်၊ မင်းဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ ရွှေသရဖူကြီးကိုဆောင်းလျက်၊ ခွန်အားကြီးသော သူအပေါင်းတို့သည် သူ့ပတ်လည်၌ ထိုင်ကြ၏။

၁၉ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ယောသပ်ကိုမြင်လျှင်၊ သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊ တင့်တယ်ခြင်း၊ မျက်နှာထားတို့သည် သူတို့မျက်စိ၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ထင်ရသဖြင့်၊ သူတို့သည် တစ်ဖန်သူ့ရှေ့မှာ ဦးညွှတ်ကြပြန်၏။

၂၀ ယောသပ်သည် အစ်ကိုတို့ကိုမြင်၍ သူတို့ကိုသိ၏။ သို့သော် သူတို့သည် ယောသပ်ကို မသိကြ။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့ရှေ့မှာ ယောသပ်သည် အလွန်ကြီးမြတ်သောကြောင့် သူတို့သည် သူ့ကို မသိကြ။

၂၁ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့သည် အဘယ်ကလာကြသနည်းဟု မေးလျှင်၊ ထိုသူအပေါင်းတို့က၊ မြေကြီးတပြင်လုံး၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးကြောင့် ကိုယ်တော်၏ကျွန်တို့သည် စပါးဝယ်ခြင်းငှာ ခါနာန်ပြည်မှ လာကြပါ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်၌ စပါးရှိကြောင်းကို ကိုယ်တော်၏ကျွန်တို့သည် ကြားသိကြသောကြောင့်၊ အခြားသော လာသူများနှင့်အတူ စပါးဝယ်ခြင်းငှာ လာကြပါသည်ဟု ပြန်ပြောကြ၏။

၂၂ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့ပြောသည့်အတိုင်း ဝယ်ယူခြင်းငှာ လာကြသည်မှန်လျှင်၊ မြို့တံခါးဆယ်ပေါက်မှ အဘယ်ကြောင့် လာကြသနည်း။ ပြည်ကို စူးစမ်းခြင်းငှာသာ လာကြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

၂၃ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်အား၊ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် မှန်ပါ၏။ ကိုယ်တော်၏ကျွန်တို့သည် သူလျှိုများမဟုတ်ပါ။ စပါးဝယ်ရန် လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား၊ ကိုယ်တော်၏ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ခါနာန်ပြည်၌ ညီအစ်ကိုချင်းဖြစ်ကြ၏။ ငါတို့အဘကလည်း၊ မြို့ထဲသို့ရောက်သောအခါ၊ ထိုပြည်သားတို့၏အပြစ်ကြောင့်၊ မြို့တံခါးတစ်ခုတည်း၌ အတူတကွ မဝင်ကြနှင့်ဟု မှာထားတော်မူပြီ။

၂၄ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါပြောသောစကားကား ဤသို့တည်း။ သင်တို့သည် ထိုပြည်ကို စူးစမ်းခြင်းငှါ လာကြသောကြောင့်၊ မြို့တံခါးဆယ်ပေါက်မှ လာကြ၍၊ ထိုပြည်၏ အချည်းနှီးသော နေရာကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကြသည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၂၅ စပါးဝယ်ဖို့လာတဲ့သူတိုင်း သူ့လမ်းသူသွားကြတယ်။ မင်းတို့က ဒီပြည်မှာ သုံးရက်ရှိနေပြီ။ မင်းတို့ ဒီသုံးရက်လုံးလုံး နေခဲ့ကြတဲ့ ပြည့်တန်ဆာတွေရဲ့ နံရံတွေကြားမှာ ဘာလုပ်ကြတာလဲ။ သူလျှိုတွေက ဒီလိုအရာတွေကို ကြိုက်ကြတာ သေချာတယ်။

၂၆ သူတို့က ယောသပ်အား ဤသို့ပြောခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏သခင်နှင့်ဝေးပါစေ။ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့သည် ခါနာန်ပြည်၌ ငါတို့အဘ

ယာကုပ်၏သား၊ ဟေဗြဲလူဣဇာက်၏သား၊ အာဗြဟံ၏သား၊ ညီအစ်ကိုတကျိပ်နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြ၏။ အငယ်ဆုံးသားသည် ယနေ့ ငါတို့အဘနှင့်အတူ ခါနာန်ပြည်၌ရှိ၏၊ တယောက်ကားမရှိ၊ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ငါတို့ထံမှ ပျောက်လေပြီ။ သူသည် ဤပြည်၌ရှိလိမ့်မည်ဟု ငါတို့ထင်သောကြောင့်၊ ငါတို့သည် သူ့ကိုရှာ၍ တပြည်လုံး၌ သူ့ကိုရှာကြ၏။ ထိုပြည်၌ သူ့ကိုရှာခြင်းငှာ ပြည်တန်ဆာအိမ်များသို့ပင် ရောက်ကြပြီ။

၂၇ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့သည် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး၌ သူ့ကိုရှာကြပြီလော။ အဲဂုတ္တုပြည်၌သာ ရှာ၍မတွေ့နိုင်။ သင်တို့ညီသည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ရှိစဉ်ပင် ပြည့်တန်ဆာအိမ်၌ အဘယ်သို့ပြုရမည်နည်း။ သင်တို့သည် အာဗြဟံ၏သား ဣဇာက်၏သားမြေးဖြစ်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားမြေးတို့သည်လည်း ပြည့်တန်ဆာအိမ်၌ အဘယ်သို့ပြုကြလိမ့်မည်နည်းဟု သင်တို့မပြောကြသလော။

၂၈ သူတို့က၊ ဣရှမေလလူတို့သည် ငါတို့ထံမှ သူ့ကို ခိုးသွားကြောင်းကိုငှင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ရောင်းလိုက်ကြောင်းကိုငှင်း ကြားသိရသောကြောင့်ငှင်း၊ ကိုယ်တော်၏ကျွန်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ညီသည် အလွန်ချောမော၍ မျက်နှာရသောသူဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် သူသည် ပြည့်တန်ဆာအိမ်၌ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ထင်သောကြောင့်၊ ကိုယ်တော်၏ကျွန်တို့သည် သူ့ကိုရှာ၍ ရွေးနှုတ်ခြင်းငှာ ထိုအရပ်သို့သွားကြပါ၏ဟု ပြန်ပြောကြပါ၏။

၂၉ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့သည် အာဗြဟံ၏သားများဖြစ်သည်ဟု မိမိတို့ကိုယ်ကို ပြောဆိုရန် မုသာစကားကို ပြောဆိုကြ၏။ ဖာရောဘုရင် အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း သင်တို့သည် သူလျှိုများဖြစ်၍၊ ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် မထင်ရှားစေခြင်းငှာ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များသို့ ရောက်ကြ၏။

၃၀ ယောသပ်ကလည်း၊ ယခုမှာ သင်တို့သည် သူ့ကိုတွေ့၍ သူ့သခင်သည် များစွာသောအဘိုးကို တောင်းလျှင်၊ ပေးမည်လောဟု မေးလျှင်၊ သူတို့က ပေးမည်ဟု ပြန်ပြောကြ၏။

၃၁ သူကလည်း သူ့သခင်သည် များစွာသောအဘိုးနှင့် သူ့ကို မခွဲခွာလိုလျှင် သင်တို့ သည် သူ့အတွက် အဘယ်သို့ပြုကြမည်နည်းဟု မေးလျှင်၊ သူတို့က၊ သူသည် သူ့ကို ငါတို့အား မပေးပါက သူ့ကို သတ်၍ ငါတို့ညီကို ခေါ်၍ ထွက်သွားမည်ဟု ပြန်ပြောကြ၏။

၃၂ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါပြောပြီးသည်အတိုင်း၊ သင်တို့သည် သူလျှိုဖြစ်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုပြည်သားတို့ကို သတ်ရန်လာကြပြီ။ သင်တို့၏ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် သင်တို့ညီမကြောင့် ခါနာန်ပြည်၌ ရှေခင်မြို့သားအပေါင်းတို့ကို သတ်ကြသည်ဟု ငါတို့ကြားသိရ၏။ ယခုလည်း သင်တို့ညီကြောင့် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ထိုသို့ပြုရန် လာကြ၏။

၃၃ သင်တို့သည် ဖြောင့်မတ်သောသူဖြစ်ကြောင်းကို ဤအားဖြင့်သာ ငါသိနိုင်မည်။ သင်တို့၏ညီငယ်ဆုံးကို သင်တို့အဘထံမှ ခေါ်၍ ငါ့ထံသို့ ခေါ်လာစေခြင်းငှာ သင်တို့အထဲမှ တစ်ယောက်ကို အိမ်သို့စေလွှတ်လျှင်၊ ဤအမှုကို ပြုလျှင်၊ သင်တို့မှန်ကြောင်း ငါသိလိမ့်မည်။

၃၄ ယောသပ်သည် မိမိခွန်အားကြီးသော သူရဲခုနစ်ဆယ်တို့ကို ခေါ်၍၊ ဤသူတို့ကို ခေါ်၍ အချုပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားလော့။

၃၅ ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲတို့သည် ဆယ်ယောက်တို့ကို ခေါ်၍ ထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားသဖြင့် သုံးရက်နေကြ၏။

၃၆ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ယောသပ်သည် သူတို့ကို ထောင်ထဲကထုတ်၍၊ သင်တို့သည် သစ္စာရှိလျှင် အသက်ချမ်းသာရအံ့သောငှာ ဤသို့ပြုကြလော့။ သင်တို့သည် ခါနာန်ပြည်သို့ သင်တို့အိမ်အတွက် စပါးကိုယူသွားစဉ်တွင် သင်တို့ညီအစ်ကိုတစ်ဦးကို ထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားရမည်။ အငယ်ဆုံးသောညီကို ခေါ်၍ ငါ့ထံသို့ ခေါ်လာကြလော့။ ထိုသို့ပြုသောအခါ သင်တို့သည် သစ္စာရှိ၍ ငါသိမည်အကြောင်း၊

၃၇ ယောသပ်သည် သူတို့ထံမှ ထွက်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင်၊ ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သနားခြင်းစိတ်တော်ရှိ၍ မျက်နှာကိုသစ်၍ သူတို့ထံသို့ ပြန်သွားလေ၏။ ရှိမောင်ကို သူတို့လက်မှ ခေါ်၍ ချည်နှောင်စေဟု အမိန့်ပေးသော်လည်း ရှိမောင်သည် ထိုသို့မပြုလို။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် အလွန်တန်ခိုးကြီးသောကြောင့် သူတို့သည် သူ့ကို ချည်နှောင်၍မရ။

၃၈ ယောသပ်သည် မိမိစစ်သူရဲများကို ခေါ်သောအခါ၊ စစ်သူရဲခုနစ်ဆယ်တို့သည် ထားကိုဆွဲကိုင်လျက် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာ၍၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၃၉ ယောသပ်ကလည်း၊ ဤသူကိုဖမ်းဆီး၍ သူ့အစ်ကိုတို့လာသည်အထိ ထောင်ထဲမှာချုပ်နှောင်ထားကြဟု သူတို့အားဆို၏။ ယောသပ်၏ ခွန်အားကြီးသောသူတို့သည် အလျင်အမြန်သွား၍ ရှိမောင်ကို ချည်နှောင်လေ၏။ ရှိမောင်သည်လည်း ကျယ်သောအသံနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်အော်ဟစ်သံကို ဝေးသောအရပ်မှ ကြားရလေ၏။

၄၀ ယောသပ်၏ ရဲရင့်သော သူရဲအပေါင်းတို့သည် အော်ဟစ်သံကို ကြား၍ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ပြပ်ဝပ်၍ အလွန်ကြောက်ရွံ့၍ ထွက်ပြေးကြ၏။

၄၁ ယောသပ်နှင့်အတူပါသော လူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့အသက်ကို အလွန်ကြောက်သောကြောင့် ထွက်ပြေးကြ၏။ ယောသပ်နှင့် သားတော် မနာရှေသာလျှင် ထိုအရပ်၌ ကျန်ရစ်၏။ ယောသပ်၏သား မနာရှေသည် ရှိမောင်၏ခွန်အားကို မြင်လျှင်၊ အလွန်အမျက်ထွက်၏။

၄၂ ယောသပ်၏သား မနာသသည် ရှိမောင်ထံသို့ ထ၍ မနာသသည် ရှိမောင်၏လည်ပင်းနောက်ကို လက်သီးနှင့် ပြင်းစွာရိုက်သဖြင့် ရှိမောင်သည် ဒေါသငြိမ်းလေ၏။

၄၃ မနာရှေသည် ရှိမောင်ကို ဖမ်းဆီး၍ ချည်နှောင်ပြီးမှ ထောင်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ယာကုပ်၏ သားအပေါင်းတို့သည် ထိုလုလင်၏ လုပ်ရပ်ကို မြင်၍ အံ့ဩကြ၏။

၄၄ ရှိမုန်ကလည်း၊ ဤအမှုသည် အဲဂုတ္တုလူကို ရိုက်နှက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သင်တို့တွင် အဘယ်သူမျှ မပြောရ၊ ငါ့အဘ၏အိမ်ကို ရိုက်နှက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြလော့ဟု မိမိညီအစ်ကိုတို့အား ပြောဆို၏။

၄၅ ထိုနောက် ယောသပ်သည် သိုလှောင်ရုံအုပ်ကို ခေါ်၍ သယ်ဆောင်နိုင်သမျှ စပါးများကို အိတ်များထဲသို့ ဖြည့်စေပြီး လူတိုင်း၏ငွေကို မိမိတို့အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်စေကာ လမ်းခရီးအတွက် စားနပ်ရိက္ခာပေးရန် အမိန့်ပေးသည်အတိုင်း ယောသပ်သည် ထိုသူတို့အား ပြုလေ၏။

၄၆ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါမှာထားသည့်အတိုင်း သင်တို့ညီကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်းငှာ ငါ့အမိန့်ကို မလွန်ကျူးမည်အကြောင်း သတိပြုကြလော့။ သင်တို့ညီကို ငါ့ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာသောအခါ၊ သင်တို့သည် သစ္စာရှိသူများဖြစ်ကြောင်း ငါသိလိမ့်မည်။ သင်တို့သည် ဤပြည်၌ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြလိမ့်မည်။ သင်တို့ညီကို ငါပြန်ပေးမည်။ သင်တို့သည် သင်တို့အဘထံသို့ ငြိမ်ဝပ်စွာပြန်ရကြလိမ့်မည်ဟု မှာထားလေ၏။

၄၇ ထိုသူအပေါင်းတို့က၊ သခင်မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း အကျွန်ုပ်တို့သည် ပြုပါမည်ဟု ပြန်ပြောကြ၏။ ထိုသူတို့သည် ကိုယ်တော်ရှေ့မှာ ဦးညွတ်ချကြ၏။

၄၈ လူတိုင်း မိမိတို့စပါးကို မြည်းပေါ်မှာတင်၍ မိမိတို့အဘရှိရာ ခါနာန်ပြည်သို့ သွားကြ၏။ တည်းခိုရာသို့ ရောက်သောအခါ၊ လေဝိသည် မြည်းအား ကျွေးမွေးရန် မိမိအိတ်ကို ဖြန့်ခင်းလေ၏။ မိမိငွေသည် မိမိအိတ်ထဲတွင် အပြည့်ရှိနေဆဲကို မြင်လေ၏။

၄၉ ထိုသူသည် အလွန်ကြောက်ရွံ၍ ညီအစ်ကိုတို့အား၊ ကျွန်ုပ်ငွေကို ပြန်ပေးပြီ၊ အိတ်ထဲမှာလည်း ရှိသည်ကို တွေ့လော့ဟု ဆို၏။ ထိုသူတို့သည်လည်း အလွန်ကြောက်ရွံ၍၊ ဘုရားသခင်သည် ငါတို့၌ အဘယ်သို့ ပြုတော်မူသနည်းဟု မေးကြ၏။

၅၀ ထိုသူအပေါင်းတို့က၊ ထာဝရဘုရားသည် ငါတို့ဘိုးဘေးများ၊ အာဗြဟံ၊ ဣဇာက်၊ ယာကုပ်တို့အပေါ်၌ ယနေ့ငါတို့ကို အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်လက်သို့ အပ်တော်မူစေခြင်းငှာ၊ ထာဝရဘုရားသည် ငါတို့ကို ကံစည်တော်မူစေခြင်းငှာ၊ ယနေ့တွင် ငါတို့ကို အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်လက်သို့ အပ်တော်မူစေခြင်းငှာ၊ ထာဝရဘုရား၏ကရုဏာတော်သည် အဘယ်မှာရှိသနည်း။

၅၁ ယုဒကလည်း၊ ငါတို့သည် ငါတို့၏ညီအစ်ကို၊ ကိုယ်အသားကို ရောင်းမိသောကြောင့် ငါတို့ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ အပြစ်များသောသူ ဖြစ်ကြပြီ။ ထာဝရဘုရား၏ ကရုဏာတော်သည် ငါတို့ဘိုးဘေးတို့၌ အဘယ်မှာရှိသနည်းဟု အဘယ်ကြောင့် ဆိုကြသနည်း။

၅၂ ရုဗင်ကလည်း၊ ငါသည် သူငယ်ကို မပြစ်မှားပါနှင့်ဟု သင်တို့အား ငါပြောပြီမဟုတ်လော။ သင်တို့သည် ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘဲနေကြ၏။ ယခု ဘုရားသခင်သည် ငါတို့ထံမှ သူ့ကို တောင်းတော်မူ၏။ သင်တို့သည် ထာဝရဘုရားကို ပြစ်မှားသောအခါ၊ ထာဝရဘုရား၏ ကရုဏာတော်သည် ငါတို့ဘိုးဘေးတို့၌ အဘယ်မှာရှိသနည်းဟု သင်တို့ အဘယ်ကြောင့် ပြောဝံ့ကြသနည်း။

၅၃ ထိုအရပ်၌ ညဥ့်နေကြ၏။ နံနက်စောစောထ၍ မြည်းများကို စပါးတင်ပြီးမှ မြည်းများကို ခေါ်ဆောင်သွား၍ ခါနာန်ပြည်ရှိ မိမိတို့အဘအိမ်သို့ ရောက်ကြ၏။

၅၄ ယာကုပ်သည် အိမ်သားများနှင့်အတူ သားများကို ကြိုဆိုအံ့သောငှါ ထွက်သွားကြ၏၊ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် သူတို့ညီရှိမောင်မရှိသည်ကို မြင်လျှင်၊ ယာကုပ်က၊ ငါမမြင်သော သင်တို့ညီရှိမောင်ကား အဘယ်မှာရှိသနည်းဟု သားတို့အား မေးလျှင်၊ သူ၏သားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ သူတို့၌ ဖြစ်ပျက်သမျှတို့ကို ပြန်ပြောကြ၏။

အခန်း ၅၂

၁ သူတို့အိမ်သို့ဝင်၍ လူတိုင်း မိမိတို့အိတ်ကိုဖွင့်သောအခါ၊ လူတိုင်း၏ငွေထုပ်ကို တွေ့ကြ၏။ ထိုငွေထုပ်ကို သူတို့နှင့် သူတို့၏အဘသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၂ ယာကုပ်ကလည်း၊ သင်တို့သည် ငါ့ကို အဘယ်သို့ပြုကြသနည်း။ သင်တို့၏ ကျန်းမာရေးကို မေးလျှောက်စေခြင်းငှာ သင်တို့ညီယောသပ်ကို ငါစေလွှတ်လေ၏။ သင်တို့ကလည်း၊ သားရဲတစ်ကောင်သည် သူ့ကို ကိုက်စားသည်ဟု ငါ့အား မိန့်တော်မူ၏။

၃ ရှိမောင်သည်လည်း စားစရာဝယ်ခြင်းငှာ သင်တို့နှင့်အတူ လိုက်သွားသောအခါ၊ သင်တို့သည် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်သည် သူ့ကို ထောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဗယ်္ယာမိန်ကိုလည်း သတ်ပစ်ရန် ခေါ်သွားလိုကြ၏။ ဗယ်္ယာမိန်နှင့် သူ၏ညီယောသပ်ကြောင့် ငါ့ဆံပင်ဖြူတို့ကို ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့်တကွ သင်္ချိုင်းသို့ ပို့ဆောင်လိုကြ၏။

၄ ယခုတွင် ငါ့သားသည် သင်တို့နှင့်အတူ မလိုက်ရ။ သူ၏ညီသေ၍ သူသည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်၏။ သူ့ညီ၌ တွေ့ကြုံသကဲ့သို့ သင်တို့သွားရာလမ်း၌လည်း သူ၌ ဘေးဥပဒ်ရောက်လိမ့်မည်။

၅ ရုဗင်ကလည်း၊ သင်၏သားကို ငါခေါ်၍ သင်တို့ရှေ့မှာမထားလျှင်၊ ငါ့သားနှစ်ယောက်ကို သတ်ရလိမ့်မည်ဟု အဘအားဆိုလျှင်၊ ယာကုပ်က၊ သင်တို့သည် ဤအရပ်၌နေကြလော့၊ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ မဆင်းကြနှင့်။ ငါ့သားသည် သင်တို့နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ မလိုက်မသွားရ။ သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ မသေရ။

၆ ယုဒကလည်း၊ စပါးကုန်သည်အထိ သူ့ကို ရှောင်ကြလော့။ ထိုအခါ သူ့အသက်နှင့် သူ့အိမ်သားတို့၏ အသက်သည် အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေး၌ အန္တရာယ်ကျရောက်သောအခါ၊ သင်တို့ညီကို ခေါ်သွားလော့ဟု ပြောလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

၇ထိုကာလ၌ တပြည်လုံး၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးသည် အလွန်များပြားသဖြင့်၊ မြေကြီးသားအပေါင်းတို့သည် စားစရာဝယ်ခြင်းငှာ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းသည် သူတို့တွင် အလွန်များပြား၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် စပါးမကုန်မချင်း ခါနာန်ပြည်၌ တစ်နှစ်နှင့် နှစ်လနေကြ၏။

၈ စပါးကုန်ပြီးမှ၊ ယာကုပ်အိမ်သားအပေါင်းတို့သည် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းသို့ ရောက်ကြ၏။ ယာကုပ်သားတို့၏ သူငယ်အပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ယာကုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သူ့အား ဝိုင်း၍၊ မုန့်ကို ပေးတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့တော်၌ အဘယ်ကြောင့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းအားဖြင့် သေရပါမည်နည်းဟု လျှောက်ကြ၏။

၉ ယာကုပ်သည် မိမိသား၏ သားသမီးများ၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။ သူတို့အတွက် သနားခြင်းစိတ်တော်ရှိ၍ သားတို့ကိုခေါ်လေ၏။ သူတို့သည်လည်း လာ၍ မိမိရှေ့မှာ ထိုင်ကြ၏။

၁၀ ယာကုပ်ကလည်း၊ ယနေ့ သင်တို့၏သားသမီးတို့သည် ငါ့အတွက် ငိုကြွေး၍ မုန့်ကိုပေးပါ၊ မုန့်မရှိဟု ဆိုကြသည်ကို သင်တို့မမြင်ကြသလော။ ယခုပြန်သွား၍ ငါတို့အတို့ အနည်းငယ်ကို ဝယ်ကြပါဟု ပြောဆိုကြ၏။

၁၁ ယုဒကလည်း၊ ငါတို့ညီကို ငါတို့နှင့်အတူ စေလွှတ်လျှင် ငါတို့သည် သွား၍ စပါးဝယ်ပါမည်။ သူ့ကို မစေလွှတ်လျှင် ငါတို့ မသွားပါ။ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်က၊ သင်တို့ညီမပါလျှင် ငါ့မျက်နှာကို မမြင်ရဟု ငါတို့အား ပညတ်ထားတော်မူ၏။ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်သည် တန်ခိုးကြီးသော ရှင်ဘုရင်ဖြစ်၏။ ငါတို့ညီမပါဘဲ သူ့ထံသို့ သွားလျှင် ငါတို့အားလုံး အသေခံရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၂ ဤရှင်ဘုရင်သည် အလွန်တန်ခိုးကြီး၍ ပညာရှိတော်မူကြောင်းကို သင်မသိသလော။ မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး၌ သူနှင့်တူသော ရှင်ဘုရင်မရှိကြောင်းကို သင်မသိသလော။ မြေကြီးပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်အားလုံးကို ငါတို့မြင်ဖူးသော်လည်း ထိုရှင်ဘုရင်ကဲ့သို့သော ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးကိုမျှ မမြင်ဖူးပါ။ မြေကြီးပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့တွင် ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင် အဘိမလက်ထက် ကြီးမြတ်သောသူ မရှိပါ။ သို့သော် အီဂျစ်ရှင်

ဘုရင်သည် သူ့ထက် ကြီးမြတ်ပြီး တန်ခိုးကြီး၏။ အဘိမလက်သည် သူ၏အရာရှိတစ်ဦးနှင့်သာ နှိုင်းယှဉ်နိုင်သည်။

၁၃ အဘ၊ ကိုယ်တော်၏ နန်းတော်နှင့် ပလ္လင်တော်ကိုဒင်း၊ ကိုယ်တော်၏ ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ရှေ့တော်၌ ရပ်နေသည်ကိုဒင်း၊ ကိုယ်တော်သည် မမြင်စဖူးပါ။ ထိုမင်းကြီးသည် ဘုန်းအသရေနှင့် မင်းမျိုးမင်းနွယ်အသွင်အပြင်ဖြင့် ပလ္လင်တော်ပေါ်မှာ ရှိနေပြီး၊ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ရွှေသရဖူကြီး ဆောင်းထားသည်ကိုဒင်း၊ မင်းကြီး၏ ဝတ်ရုံများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုဒင်း၊ ဘုရားသခင် ပေးသနားတော်မူသော ဂုဏ်အသရေနှင့် ဘုန်းအသရေကိုဒင်း၊ ကိုယ်တော်သည် မမြင်စဖူးပါ။ အကြောင်းမူကား၊ မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး၌ သူနှင့်တူသော သူမရှိ။

၁၄ အိုအဘ၊ ဘုရားသခင်သည် သူ၏စိတ်နှလုံး၌ ပေးသနားတော်မူသော ဉာဏ်ပညာ၊ နားလည်မှုနှင့် အသိပညာကို ကိုယ်တော်မမြင်ခဲ့ပါ၊ ငါတို့အား မိန့်တော်မူသောအခါ သူ၏ချိုမြိန်သော အသံကို မကြားခဲ့ရပါ။

၁၅ အိုအဘ၊ ငါတို့၏အမည်များနှင့် ငါတို၌ဖြစ်ပျက်သမျှတို့ကို အဘယ်သူသိစေသည်ကို ငါတို့မသိပါ၊ သို့သော် သင့်နောက်တွင်လည်း သင်၏အဘ အသက်ရှင်သေးသလော၊ သူကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိပါ၏လောဟု မေးလေ၏။

၁၆ သူ့သခင် ဖာရောကို မမေးမြန်းဘဲ သူ့အုပ်ချုပ်တဲ့ အီဂျစ်အစိုးရရဲ့ ကိစ္စတွေကိုတော့ မင်း မမြင်ဖူးဘူး။ အီဂျစ်လူအားလုံးအပေါ် သူ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုကိုလည်း မင်း မမြင်ဖူးဘူး။

၁၇ ငါတို့သည် သူ့ထံမှ ထွက်သွားသောအခါ၊ အာမောရိမြို့သားတို့၏ အခြားမြို့များကဲ့သို့ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ပြုမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်၍၊ ငါတို့ကို သူလျှိုများအဖြစ် သူပြောသော စကားအလုံးစုံတို့ကို ငါတို့သည် အလွန်အမျက်ထွက်ကြ၏။ ယခု ငါတို့သည် သူ့ရှေ့သို့ ပြန်သွားသောအခါ၊ သူ၏ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ငါတို့အားလုံးအပေါ်သို့ ကျရောက်လိမ့်မည်။ ငါတို့တွင် မည်သူမျှ သူ့ကို သေးငယ်သောအရာ သို့မဟုတ် ကြီးသောအရာကို မပြောနိုင်။

၁၈ ယခုမူကား၊ အဘ၊ သူငယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ စေလွှတ်တော်မူပါ။ သို့ပြုလျှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် သွား၍ အဘအတွက် စားစရာဝယ်ပါမည်။ ဝတ်မွတ်၍ မသေပါစေနှင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ယာကုပ်ကလည်း၊ မင်းကြီး၌ ညီရှိ၏ဟု မင်းကြီးအား ပြော၍ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ညှဉ်းဆဲသနည်း။ ငါ့ကို အဘယ်သို့ ပြုတော်မူသနည်း။

၁၉ ယုဒသည် ယာကုပ်အား၊ သူငယ်ကို ကျွန်ုပ်လက်သို့အပ်လော့။ ငါတို့ထ၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့သွား၍ စပါးဝယ်ပြီးမှ ပြန်လာပါမည်။ သူငယ်မရှိလျှင် ပြန်လာသောအခါ၊ သင်၏အပြစ်ကို ကျွန်ုပ်သည် အစဉ်အမြဲခံရပါစေဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၀ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကလေးငယ်များအားလုံးသည် ဝတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့် သင့်အပေါ် ငိုကြွေးနေကြသည်ကို သင်မြင်ပြီး သူတို့ကို ကျွေးမွေးရန် တန်ခိုးမရှိသည်ကို သင်မြင်ပြီလော။ ယခု သင်သည် သူတို့အတွက် ကရုဏာတော်ကို နှိုးဆော်တော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ညီကို ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ စေလွှတ်တော်မူပါ။

၂၁ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်သည် သင်၏သားကို ခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟု သင်ပြောသောအခါ၊ ထာဝရဘုရား၏ ငါတို့ဘိုးဘေးများအပေါ်ထားတော်မူသော ကရုဏာတော်ကို သင့်အား အဘယ်သို့ထင်ရှားမည်နည်း။ ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း သူ့ကို ငါခေါ်၍ သင့်ရှေ့၌မထားမချင်း ငါသူ့ကိုမစွန့်ပစ်။ ငါတို့ကို ကျေးဇူးပြု၍ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်နှင့် သူ၏လူတို့ရှေ့မှာ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်း၍ ကြင်နာစွာ လက်ခံစေမည်အကြောင်း ထာဝရဘုရားထံ ငါတို့အဘို့ ဆုတောင်းပါ။ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့သည် မနှောင့်နှေးခဲ့ပါက သင်၏သားနှင့်အတူ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လာခဲ့ပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၂ ယာကုပ်ကလည်း၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ရှေ့၌ဒင်း၊ သူ၏လူအပေါင်းတို့ရှေ့၌ဒင်း၊ မျက်နှာရစေတော်မူသော ထာဝရဘုရားဘုရားသခင်ကို ငါကိုးစား၏။

၂၃ ယခုထ၍ ထိုသူထံသို့ သွားလော့။ ပြည်၌ရနိုင်သော လက်ဆောင်ကိုယူ၍ သူ့ရှေ့သို့ ယူခဲ့လော့။ အနန္တတန်ခိုးရှင် ဘုရားသခင်သည် သင်တို့ညီအစ်ကို ဗင်္ယာမိန်နှင့် ရှိမောင်ကို သင်တို့နှင့်အတူ စေလွှတ်တော်မူမည်အကြောင်း၊ ကရုဏာတော်ကို ပေးတော်မူပါစေသော။

၂၄ ထိုအခါ လူအပေါင်းတို့သည် ထ၍ မိမိတို့ညီ ဗင်္ယာမိန်ကို ခေါ်သွားကြ၏။ ထိုပြည်၏ အကောင်းဆုံးဥစ္စာများကို လက်ဆောင်အဖြစ်ယူကြ၏။ ငွေနှစ်ဆကိုလည်း ယူကြ၏။

၂၅ ယာကုပ်သည် ဗင်္ယာမိန်နှင့်ပတ်သက်၍ သားတို့အား ကျပ်တည်းစွာ မှာထားသည်ကား၊ သင်တို့သွားရာလမ်း၌ သူ့ကို သတိပြုကြလော့။ လမ်းခရီး၌ဒင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်၌ဒင်း သူနှင့် မခွဲခွာကြနှင့်။

၂၆ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် သားတို့ထံမှ ထ၍ လက်ဝါးတို့ကို ဖြန့်လျက်၊ သားတို့အဘို့ ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်းသည်ကား၊ အို ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့အဘ အာဗြဟံနှင့် ပြုတော်မူသော ပဋိညာဉ်ကို အောက်မေ့တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်၏အဘ ဣဇာက်နှင့် ပြုတော်မူသော ပဋိညာဉ်ကို အောက်မေ့တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်၏သားတို့ကို ကျေးဇူးပြု၍ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်လက်သို့ မအပ်တော်မူပါနှင့်။ အို ဘုရားသခင်၊ ကရုဏာတော်ကြောင့် ဤသို့ပြုတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်၏သားသမီးအပေါင်းတို့ကို ရွေးနုတ်တော်မူပါ။ အဲဂုတ္တုပြည်၏ လက်မှ ကယ်တင်တော်မူပါ။ သူတို့၏ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သူတို့ထံသို့ စေလွှတ်တော်မူပါ။

၂၇ ယာကုပ်၏သားမယားများနှင့် သူတို့၏သားသမီးများအားလုံးသည် ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်၍ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ငိုကြွေးကြလျက်၊ သူတို့၏ဘိုးဘေးများကို အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်လက်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူမည်အကြောင်း အော်ဟစ်ကြ၏။

၂၈ ယာကုပ်သည် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ထံသို့ မှတ်တမ်းကို ရေး၍ ယုဒလက်သို့ဒင်း၊ မိမိသားတို့လက်သို့ဒင်း အပ်လေ၏။

၂၉ ဘုရားသခင်၏မင်းသား၊ ဣဇာက်၏သား၊ ဟေဗြဲလူ အာဗြဟံ၏သား၊ ကိုယ်တော်၏ကျွန် ယာကုပ်ထံမှ၊ တန်ခိုးကြီး၍ ပညာရှိသော ရှင်ဘုရင်၊ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖွင့်ပြတော်မူသော ရှင်ဘုရင်၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ထံသို့ နှုတ်ခွန်းဆက်သပါ၏။

၃၀ ခါနာန်ပြည်၌ အကျွန်ုပ်တို့သည် အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေး အလွန်ခံရသည်ကို အကျွန်ုပ်သခင် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် သိတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့အား စားစရာအနည်းငယ်ကို ဝယ်စေခြင်းငှာ အကျွန်ုပ်၏သားတို့ကို သင့်ထံသို့ စေလွှတ်ပါ၏။

၃၁ အကြောင်းမူကား၊ ငါ့သားတို့သည် ငါ့ကိုဝိုင်း၍ ငါအသက်ကြီးသောကြောင့် ငါ့မျက်စိကို မမြင်ရ၊ အသက်ကြီးလာသောကြောင့် ငါ့မျက်စိတို့သည် အလွန်လေးလံလာသဖြင့် ငါ့သားအတွက်၊ ငါ့ရှေ့မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော ယောသပ်အတွက် နေ့တိုင်းငိုကြွေးရ၏။ ငါ့

သားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ရောက်သောအခါ မြို့တံခါးများထဲသို့ မဝင်ရဟု ငါမှာထား၏။ ထိုပြည်သားတို့၏အပြစ်ကြောင့်၊ မြို့တံခါးများထဲသို့ မဝင်ရဟု ငါမှာထား၏။

၃၂ ငါ၏သား ယောသပ်ကို ရှာရန် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ဝိုက်သို့ သွားလာကြရန်လည်း ငါမိန့်မှာခဲ့သည်၊ သူတို့သည် ထိုနေရာတွင် သူ့ကို ရှာတွေ့ကောင်းတွေ့လိမ့်မည်၊ သူတို့သည် ထိုသို့ပြုခဲ့ကြသည်၊ သင်သည် သူတို့ကို ထိုပြည်၏ သူလျှိုများအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

၃၃ သင်သည် ဖာရောဘုရင်၏ အိပ်မက်ကို အနက်ဖွင့်၍ သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ မကြားဖူးပါသလော။ သို့ဖြစ်လျှင် ငါ့သားတို့သည် သူလျှိုများဖြစ်သည်ကို သင်၏ ပညာဖြင့် မည်သို့သိနိုင်သနည်း။

၃၄ သို့ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်၏အရှင်နှင့် ရှင်ဘုရင်၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်၏သားတို့အား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း အကျွန်ုပ်၏သားကို ကိုယ်တော်ရှေ့၌ စေလွှတ်ပါပြီ။ သူသည် ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ ငြိမ်းချမ်းစွာ ငါ့ထံသို့ ပြန်မရောက်မချင်း သူ့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တော်မူပါဟု အကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါ၏။

၃၅ ငါတို့ဘုရားသခင်သည် ငါ့အမိစာရာကို သိမ်းယူသောအခါ၊ ဖာရောဘုရင်အား ပြုတော်မူခဲ့သည်ကိုငင်း၊ ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင်အဘိမလက်ကို မိဖုရားအတွက် အဘယ်သို့ပြုတော်မူခဲ့သည်ကိုငင်း၊ ငါတို့အဘအာဗြဟံသည် ဧလံမင်းကြီးကိုးပါးအား အဘယ်သို့ပြုတော်မူခဲ့သည်ကိုငင်း၊ သူနှင့်အတူရှိသော လူအနည်းငယ်ဖြင့် သူတို့အားလုံးကို မည်သို့သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ကိုငင်း၊ သင်မသိသလော။ မကြားဘူးသလော။

၃၆ ထို့အပြင် ငါ၏သားနှစ်ယောက် ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် အာမောရိလူမျိုးတို့၏ မြို့ရှစ်မြို့ကို ဘာလုပ်ခဲ့ကြသနည်း၊ သူတို့၏ညီမ ဒိနကြောင့် သူတို့ကို မည်သို့ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသနည်း။

၃၇ သူတို့၏ညီ ဗယ်ာမိန်ကြောင့်လည်း သူ၏ညီ ယောသပ် ဆုံးရှုံးခြင်းအတွက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ နှစ်သိမ့်ခဲ့ကြ၏။ သူ့အတွက် လူမျိုးတစ်မျိုးက သူတို့ကို အနိုင်ယူနေသည်ကို မြင်သောအခါ သူ့အတွက် ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

၃၈ အို အီဂျစ်ဘုရင်၊ ဘုရားသခင်၏တန်ခိုးတော်သည် ငါတို့နှင့်အတူရှိတော်မူသည်ကိုငင်း၊ ဘုရားသခင်သည် ငါတို့၏ဆုတောင်းချက်များကို အစဉ်ကြားတော်မူသည်ကိုငင်း၊ အစဉ်စွန့်ပစ်တော်မမူသည်ကိုငင်း မသိပါသလော။

၃၉ ငါ့သားတို့သည် သူတို့နှင့် သင်၏ဆက်ဆံခြင်းအကြောင်းကို ငါ့ကိုပြောပြသောအခါ၊ ငါသည် သင့်ကြောင့် ထာဝရဘုရားကို မခေါ်ခဲ့ပါ။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ငါ့သား ဗယ်ာမိန်သည် သင့်ရှေ့သို့ မရောက်မီ သင်သည် သင်၏လူတို့နှင့်အတူ သေရလိမ့်မည်။ သို့သော် ငါ့သား ရှိမောင်သည် သင့်အိမ်၌ရှိသောကြောင့် သင်သည် သူ့ကို ကျေးဇူးပြုလိမ့်မည်ဟု ငါထင်သောကြောင့် သင့်အား ဤအမှုကို ငါမပြုခဲ့ပါ။

၄၀ ထို့ကြောင့် ငါ့သား ဗယ်ာမိန်သည် ငါ့သားများနှင့်အတူ သင့်ထံသို့ လာ၏။ သူ့ကို သတိပြု၍ သင်ကြည့်ရှုလော့။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် သင့်အားငင်း၊ သင်၏နိုင်ငံတော်တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ၏မျက်စိကို ထားတော်မူလိမ့်မည်။

၄၁ ယခုတွင်၊ ငါ့စိတ်နှလုံး၌ရှိသမျှကို ငါပြောပြပြီးဖြစ်၍၊ ငါ့သားတို့သည် သူတို့၏ညီအစ်ကိုနှင့်အတူ သင့်ထံသို့ လာနေကြ၏၊ သူတို့အတွက် မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို စစ်ဆေးတော်မူပြီး သူတို့၏ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြန်ပို့တော်မူပါ။

၄၂ ယာကုပ်သည် ထိုမှတ်တမ်းကို သူ၏သားများထံ ယုဒ၏လက်ထဲတွင် အပ်ပြီး အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ထံ အပ်နှံလေ၏။

အခန်း ၅၃

၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ထ၍ ဗယ်ာမိန်နှင့် လက်ဆောင်ရှိသမျှကို ယူ၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်ကြ၏။ ယောသပ်ရှေ့မှာ ရပ်နေကြ၏။

၂ ယောသပ်သည် သူတို့နှင့်အတူ မိမိညီ ဗယ်ာမိန်ကိုမြင်လျှင် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုသူတို့သည် ယောသပ်အိမ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

၃ ယောသပ်သည် မိမိအိမ်တော်ဝန်ကို မိမိညီအစ်ကိုတို့အား စားစရာပေးလော့ဟု အမိန့်ရှိ၍ သူတို့ကိုလည်း ကျွေးလေ၏။

၄ မွန်းတည့်ချိန်၌ ယောသပ်သည် လူတို့ကို ဗယ်ာမိန်နှင့်အတူ မိမိထံသို့ ခေါ်လေ၏။ ထိုသူတို့သည် သူတို့အိတ်များတွင် ပြန်ပေးသောငွေအကြောင်းကို ယောသပ်၏အိမ်တော်အုပ်အား ကြားပြောလေ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့သည် ကောင်းစားကြလိမ့်မည်၊ မစိုးရိမ်ကြနှင့်ဟု ဆို၏။ ယောသပ်သည်လည်း သူတို့ညီရှိမောင်ကို ခေါ်ခဲ့လေ၏။

၅ ရှိမုန်ကလည်း၊ အဲဂုတ္တုလူတို့၏အရှင်သည် ငါ့အား အလွန်ကျေးဇူးပြုတော်မူပြီ။ သင်တို့မျက်စိနှင့်မြင်သည်အတိုင်း ငါ့ကိုချည်နှောင်တော်မမူ။ မြို့ထဲက သင်တို့ထွက်သွားသောအခါ၊ သူသည် ငါ့ကိုလွှတ်၍ သူ့အိမ်၌ ကျေးဇူးပြုတော်မူ၏။

၆ ယုဒသည် ဗယ်ာမိန်လက်ကိုကိုင်၍ ယောသပ်ထံသို့လာ၍ သူ့ရှေ့မှာဦးညွှတ်ကြ၏။

၇ ထိုသူတို့သည် လက်ဆောင်ကို ယောသပ်အား ပေး၍ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ကြ၏၊ ယောသပ်က၊ သင်တို့ နေကောင်းကြ၏လော၊ သင်တို့၏ သားသမီးတို့ နေကောင်းကြ၏လော၊ အသက်ကြီးသော သင်တို့အဘ နေကောင်းကြ၏လောဟု မေးလျှင်၊ သူတို့က နေကောင်းကြ၏ဟု ပြန်ပြောကြ၏။ ယုဒသည် ယာကုပ်ပေးလိုက်သော မှတ်တမ်းကို ယူ၍ ယောသပ်လက်၌ အပ်လေ၏။

၈ ယောသပ်သည် စာကိုဖတ်၍ အဘ၏စာကို သိလျှင်၊ ငိုကြွေးလိုသောစိတ်ရှိ၍ အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်၍ ပြင်းစွာငိုကြွေးပြီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

၉ ထိုအခါ ယောသပ်သည် မျှော်ကြည့်၍ မိမိညီ ဗယ်ာမိန်ကိုမြင်လျှင်၊ ဤသူကား သင်တို့ငါ့ညီလောဟု မေးသော်၊ ဗယ်ာမိန်သည် ယောသပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ ယောသပ်သည် မိမိလက်ကို သူ၏ခေါင်းပေါ်မှာ တင်လျက်၊ ဘုရားသခင်သည် သင့်ကို ကယ်မသနားတော်မူပါစေသော ငါ့သားဟု ဆို၏။

၁၀ ယောသပ်သည် မိမိအမိ၏သားဖြစ်သော မိမိညီကိုမြင်လျှင် တစ်ဖန်ငိုချင်ပြန်လျှင်၊ အခန်းထဲသို့ဝင်၍ ထိုနေရာတွင်ငိုလေ၏။ မျက်နှာကိုသစ်၍ မငိုဘဲထွက်သွားပြီးလျှင်၊ စားစရာပြင်ဆင်လော့ဟုဆို၏။

၁၁ ယောသပ်သည် သောက်ရန် ခွက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ထိုခွက်သည် ရှပ်ကျောက်နှင့် ဗဒေလီယမ်ကျောက်တို့ဖြင့် လှပစွာ စီခြယ်ထားသော ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ယောသပ်သည် ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ စားသောက်ရန် ထိုင်နေစဉ် ခွက်ကို ရိုက်လေ၏။

၁၂ ယောသပ်ကလည်း၊ ဤခွက်ကို ထောက်၍ သားဦးရုဗင်၊ ရှိမောင်၊ လေဝိ၊ ယုဒ၊ ဣသခါ၊ ဇာဗုလုန်တို့သည် မိတစုတည်းမှ ဆင်းသက်သော သားသမီးဖြစ်၍၊ သင်တို့မွေးဖွားသည့်အတိုင်း ထိုင်၍စားသောက်ရကြောင်းကို ငါသိ၏။

၁၃ သူ သည် အ ခြား သူ များ ကို လည်း မိ မိ တို့ ၏ မွေး မျိုး နွယ် အ လိုက် စီ စဉ် ပြီး လျှင် သင် တို့ ၏ အ ငယ် ဆုံး ညီ တွင် ညီ မ ရှိ ကြောင်း ငါ သိ ၏။ ငါ သည် လည်း သူ နှင့် အ တူ ညီ မ ရှိ ကြောင်း ငါ သိ ၏။ သူ သည် ငါ နှ င့် အ တူ စား သောက် ရန် ထိုင် ရ မည်'' ဟု ဆို ၏။

၁၄ ဗင်္ယာမိန်သည် ယောသပ်ရှေ့သို့တက်၍ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာထိုင်လေ၏။ ထိုလူတို့သည် ယောသပ်၏အမှုကိုမြင်၍ အံ့သြကြ၏။ ထိုကာလ၌ ယောသပ်နှင့်အတူ စားသောက်ကြ၏။ ယောသပ်သည်လည်း သူတို့အား လက်ဆောင်ပေး၏။ ယောသပ်သည် ဗင်္ယာမိန်အား လက်ဆောင်တစ်ခုပေး၏။ မနာရှေနှင့် ဧဖရိမ်တို့သည် အဘ၏အမှုကိုမြင်၍ သူတို့သည်လည်း လက်ဆောင်ပေးကြ၏။ ဩနတ်သည် ယောသပ်အား လက်ဆောင်တစ်ခုပေး၏။ ထိုလက်ဆောင်ငါးခုသည် ဗင်္ယာမိန်လက်၌ရှိ၏။

၁၅ ယောသပ်သည် သူတို့သောက်စရာ စပျစ်ရည်ကို ယူလာ၍ သူတို့သည် မသောက်ဘဲနေကြ၏။ ယောသပ်ပျောက်သောနေ့မှစ၍ ငါတို့သည် စပျစ်ရည်ကို မသောက်၊ အမဲသားကိုမျှ မစားကြဟု ဆိုကြ၏။

၁၆ ယောသပ်သည် သူတို့ကို ကျိန်ဆိုစေပြီးမှ အပြင်းအထန်တိုက်တွန်းသဖြင့်၊ ထိုနေ့၌ သူတို့သည် သူနှင့်အတူ အရက်များစွာသောက်ကြ၏။ ထို့နောက် ယောသပ်သည် သူ့ညီ ဗင်္ယာမိန်ထံသို့ လှည့်၍ စကားပြော၏။ ဗင်္ယာမိန်သည် ယောသပ်ရှေ့မှာ ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသေး၏။

၁၇ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်သည် သားယောက်ျားတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဘွားမြင်ပြီလောဟု မေးလျှင်၊ ကိုယ်တော်ကျွန်၌ သားဆယ်ယောက်ရှိ၏။ သူတို့အမည်ကား ဗေလ၊ ဗေခါ၊ အာရှဗလ၊ ဂေရ၊ နေမန်၊ အာခိ၊ ရောရှ၊ မုပိမ်၊ ခုပိမ်၊ ဩရဒ် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ငါမမြင်ဖူးသော ငါ့ညီ၏အမည်ကို အစွဲပြု၍ ငါမှည့်၏။

၁၈ ယောသပ်သည် အချိန်အခါအပေါင်းတို့ကို သိသော ကြယ်မြေပုံကို ရှေ့တော်၌ ယူလာရန် အမိန့်ပေးတော်မူ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ ဟေဗြဲလူတို့သည် ပညာအတတ်အမျိုးမျိုးကို သိကြသည်ဟု ငါကြားသိရ၏။ ဤအရာတို့ကို သင်သိသလောဟု ဗင်္ယာမိန်အား မေးလျှင်၊

၁၉ ဗင်္ယာမိန်ကလည်း၊ အကျွန်ုပ်အဘ သင်ပေးသော ပညာအလုံးစုံတို့ကို ကိုယ်တော်ကျွန်သည် သိပါ၏ဟု ပြန်ပြောလျှင်၊ ယောသပ်က၊ ဤကိရိယာကို ကြည့်ပါ။ သင်၏ညီယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားခဲ့သည်ဟု သင်တို့ဆိုသော အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဘယ်မှာရှိသည်ကို သိပါလော့ဟု ဗင်္ယာမိန်အား ဆို၏။

၂၀ ဗင်္ယာမိန်သည် ကောင်းကင်ကြယ်များ၏ မြေပုံပါရှိသော ထိုတူရိယာကို မြင်သောအခါ၊ သူသည် ပညာရှိရှိ ကြည့်ရှု၍ သူ့အစ်ကိုရှိရာကို သိရန် ထိုနေရာတွင် ကြည့်ရှုလေ၏။ ဗင်္ယာမိန်သည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ခုလုံးကို လေးပိုင်းပိုင်း၍ သူ့ရှေ့တွင် ပလ္လင်တော်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသူသည် သူ့အစ်ကို ယောသပ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလေ၏။ ဗင်္ယာမိန်သည် အလွန်အံ့ဩလေ၏။ ယောသပ်သည် သူ့အစ်ကို ဗင်္ယာမိန် အလွန်အံ့ဩနေသည်ကို မြင်သောအခါ ဗင်္ယာမိန်အား “သင်သည် အဘယ်အရာကို မြင်သနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် အံ့ဩသနည်း” ဟု မေး၏။

၂၁ ဗင်္ယာမိန်ကလည်း၊ ငါ့ညီယောသပ်သည် ဤပလ္လင်ပေါ်မှာ ငါနှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို ငါမြင်သည်ဟု ယောသပ်အား ဆို၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါသည် သင်၏ညီယောသပ်ဖြစ်၏။ ဤအရာကို သင်၏ညီအစ်ကိုတို့အား မပြနှင့်။ ကြည့်ရှုလော့။ သူတို့ထွက်သွားသောအခါ သင့်ကို ငါစေလွှတ်မည်။ မြို့ထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာရန် အမိန့်ပေးမည်။ ငါသည်လည်း သင့်ကို သူတို့ထံမှ ခေါ်ဆောင်သွားမည်။

၂၂ သူတို့သည် အသက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားပြီး သင့်အတွက် တိုက်ခိုက်ကြလျှင်၊ သူတို့ ငါ့အပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့တာတွေအတွက် နောင်တရပြီဆိုတာ ငါသိလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို ငါကိုယ်တိုင် ဖော်ထုတ်မယ်၊ မင်းကို ငါခေါ်သွားတဲ့အခါ သူတို့က မင်းကို စွန့်ပစ်မယ်ဆိုရင် မင်းက ငါနဲ့အတူ ရှိနေမယ်၊ ငါ သူတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို သူတို့ မသိစေရဘူး။

၂၃ ထိုအခါ ယောသပ်သည် မိမိအစေခံအား သူတို့အိတ်များကို ရိက္ခာနှင့်ပြည့်စေ၍၊ လူတိုင်း၏ငွေကို မိမိတို့အိတ်၌ထည့်စေ။ ဗင်္ယာမိန်အိတ်၌ ခွက်ကိုထည့်စေ၊ လမ်းခရီး၌ စားစရိတ်ပေးစေဟု အမိန့်ရှိသဖြင့် သူတို့သည်လည်း ပြုကြ၏။

၂၄ နက်ဖြန်နေ့၌ လူတို့သည် နံနက်စောစောထ၍ မြည်းများအပေါ်၌ စပါးကို တင်ပြီးမှ ဗင်္ယာမိန်နှင့်အတူ ထွက်သွား၍ သူတို့၏ညီ ဗင်္ယာမိန်နှင့်အတူ ခါနာန်ပြည်သို့ သွားကြ၏

၂၅ သူတို့ အဲဂျစ်ပြည်ကနေ မဝေးသေးခင် ယောသပ်က သူ့အိမ်တော်ထိန်းကို “ထလော့။ ဤသူတို့သည် အဲဂျစ်ပြည်မှ ဝေးဝေးမရောက်မီ လိုက်လော့။ ငါ့သခင်၏ခွက်ကို အဘယ်ကြောင့် ခိုးယူကြသနည်း” ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

၂၆ ယောသပ်၏ အစေခံသည် ထ၍ သူတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်၊ ယောသပ်၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို ပြန်ပြော၏။ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ၊ သူတို့သည် အလွန်အမျက်ထွက်၍၊ သင်တို့သခင်၏ ခွက်ကို တွေ့သောသူသည် သေလိမ့်မည်။ ငါတို့သည်လည်း ကျွန်ခံရမည်ဟု ဆိုကြ၏။

၂၇ သူတို့သည် အလျင်အမြန်သွား၍ မြည်းပေါ်က မိမိတို့အိတ်ကို ချကြ၏။ မိမိတို့အိတ်များကို ကြည့်ရှုသောအခါ၊ ဗင်္ယာမိန်၏အိတ်၌ ခွက်ကိုတွေ့၏။ မိမိတို့အဝတ်ကို ဆွဲဆုတ်၍ မြို့သို့ပြန်သွားကြ၏။ ဗင်္ယာမိန်ကို လမ်း၌ ရိုက်ကြ၏။ မြို့ထဲသို့ မရောက်မချင်း ယောသပ်ရှေ့မှာ ရပ်နေကြ၏။

၂၈ ယုဒသည် အမျက်ထွက်၍၊ ဤသူသည် ယနေ့ အဲဂုတ္တုပြည်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ ငါ့ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီတကားဟု ဆိုလေ၏။

၂၉ လူတို့သည် ယောသပ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ယောသပ်သည် သူ၏ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်ကို၎င်း၊ ခွန်အားကြီးသော သူအပေါင်းတို့သည် သူ၏လက်ယာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်၌ ရပ်နေသည်ကို ၎င်း တွေ့ကြ၏။

၃၀ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့သည် ငါ့ငွေခွက်ကို ယူ၍ သွားသော ဤအမှုကား အဘယ်သို့နည်း။ သင်တိုညီသည် ပြည်၏အစိတ်အပိုင်ကို သိလို၍၊ ငါ့ခွက်ကို ယူသည်ကို ငါသိ၏ဟု ဆို၏။

၃၁ ယုဒကလည်း၊ ငါတို့သခင်အား အဘယ်စကားပြောရပါမည်နည်း၊ အဘယ်စကားနှင့် ကိုယ်ကိုကိုယ် ဖြောင့်မတ်စွာ စီရင်ရပါမည်နည်းဟု မေးလျှောက်လျှင်၊ ဘုရားသခင်သည် ကိုယ်တော်၏ ကျွန်အပေါင်းတို့၏ အပြစ်ကို ယနေ့တွေ့တော်မူပြီ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ ငါတို့၌ ဤအမှုကို ပြုတော်မူပြီ။

၃၂ ယောသပ်သည် ထ၍ ဗယ်ာမိန်ကို ဆွဲယူ၍ အစ်ကိုတို့လက်မှ အနိုင်အထက် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုနောက် သူသည် အိမ်သို့ ဝင်၍ တံခါးကို သော့ခတ်လေ၏။ ယောသပ်သည် အိမ်ကို အုပ်ထိန်းသောသူအား မှာထား၍ ရှင်ဘုရင်က၊ သင်တို့အဘထံသို့ ငြိမ်ဝပ်စွာသွားကြလော့။ ငါ့ခွက်ကို တွေ့သောသူကို ငါခေါ်သွားပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

အခန်း ၅၄

၁ ယုဒသည် ယောသပ်နှင့် သူတို့နှင့် ဆက်ဆံသည်ကို မြင်လျှင်၊ ယုဒသည် ချဉ်းကပ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင်၊ ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ ယောသပ်ရှေ့မှာ လာ၏။

၂ ယုဒကလည်း၊ သခင်ရှေ့မှာ သနားစရာမကောင်းပါနှင့်၊ ကိုယ်တော်ကျွန်သည် ရှေ့တော်၌ စကားတစ်ခွန်းပြောရမည်ကို အကျွန်ုပ်တောင်းပန်ပါ၏ဟု ယောသပ်အားဆိုလျှင်၊ ယောသပ်က ပြောပါဟု ပြန်ပြော၏။

၃ ယုဒသည် ယောသပ်ရှေ့မှာ စကားပြော၍၊ သူ့အစ်ကိုတို့သည်လည်း သူတို့ရှေ့မှာ ရပ်နေကြ၏။ ယုဒကလည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် စားစရာဝယ်ခြင်းငှာ သခင်ထံသို့ ရောက်သောအခါ၊ ကိုယ်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ကို သူလျှိုများကဲ့သို့ မှတ်တော်မူ၏။ ဗယ်ာမိန်ကို ကိုယ်တော်ရှေ့သို့ ခေါ်ခဲ့၍၊ ယနေ့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြက်ရယ်ပြုဆဲပါတကားဟု ယောသပ်အား ပြောဆို၏။

၄ ယခုမှာ မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်စကားကို နားထောင်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့၏ညီကို အကျွန်ုပ်တို့၏အဘထံသို့ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်စေခြင်းငှာ စေလွှတ်တော်မူပါ။ သို့မဟုတ် သင်၏ဝိညာဉ်သည် ယနေ့ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ သေဘေးနှင့် လွတ်လိမ့်မည်။

၅ ငါ့ညီနှစ်ယောက်၊ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် ငါတို့ညီမဒိနကြောင့် ရှေခင်မြို့နှင့် အာမောရိမြို့ခုနစ်မြို့တို့ကို အဘယ်သို့ပြုခဲ့ကြသည်ကိုငှင်း၊ သူတို့၏ညီဗယ်ာမိန်အတွက် အဘယ်သို့ပြုမည်ကိုငှင်း သင်မသိသလော။

၆ ငါတို့ညီကို မစေလွှတ်လိုလျှင် ထိုနှစ်ယောက်ထက် ကြီးမြတ်၍ တန်ခိုးကြီးသော ငါ၏ခွန်အားဖြင့် ယနေ့ သင်နှင့် သင်၏မြေသို့ လာမည်။

၇ ငါတို့ကိုရွေးကောက်တော်မူသော ဘုရားသခင်သည် ငါတို့အဘထံမှ ခေါ်ဆောင်သွားသော ငါတို့အမိစာရာကြောင့် ဖာရောဘုရင်အား ကြီးစွာသောဘေးဒဏ်များဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူသည်ကို သင်မကြားဖူးသလော။ ယနေ့တိုင်အောင် အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဤအံ့ဖွယ်အမှုကို အချင်းချင်းပြောကြ၏။ ထိုနည်းတူ၊ သင်တို့သည် ယနေ့ သူ့အဘထံမှ ခေါ်ဆောင်သွားသော ဗယ်ာမိန်အမျိုးအတွက်ငှင်း၊ ယနေ့ သင်တို့သည် သင်၏ပြည်၌ ငါတို့အပေါ်၌ စုပုံထားသော မကောင်းမှုများကြောင့်ငှင်း၊ ငါတို့၏ဘုရားသခင်သည် ငါတို့အဘ အာဗြဟံနှင့်ပြုတော်မူသော ပဋိညာဉ်ကို အောက်မေ့၍ သင့်အပေါ်၌ မကောင်းမှုကို သက်ရောက်စေတော်မူမည်။ အကြောင်းမူကား၊ သင်သည် ယနေ့ ငါတို့အဘ၏ ဝိညာဉ်ကို ဝမ်းနည်းစေသောကြောင့်၊ ငါတို့၏ဘုရားသခင်သည် သင်တို့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။

၈ ယခုမှာ ငါယနေ့ သင့်အား ပြောခဲ့သော စကားကို နားထောင်လော့။ သင်နှင့် သင်၏ပြည်သားတို့သည် ထားဖြင့် မသေမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ငါတို့ညီကို စေလွှတ်လော့။ သင်တို့အားလုံး ငါ့ကို မနိုင်နိုင်ကြ။

၉ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် နှုတ်ကိုကျယ်စွာဖွင့်သနည်း။ 'သင်၌ တန်ခိုးရှိသည်ဟု ငါတို့အပေါ်၌ အဘယ်ကြောင့်ကြွားဝါသနည်း။ ဖာရောဘုရင် အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ငါ၏ ရဲရင့်သော သူရဲအပေါင်းတို့ကို သင်နှင့် စစ်တိုက်စေခြင်းငှာ ငါမှာထားလျှင်၊ သင်နှင့် ဤသင်၏ညီအစ်ကိုတို့သည် ရွှံ့၌ နစ်မြုပ်ကြလိမ့်မည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၁၀ ယုဒကလည်း၊ သင်နှင့် သင်၏လူတို့သည် ငါ့ကို ကြောက်ရွံ့သင့်၏။ ထာဝရဘုရား အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ငါသည် ထားကို တစ်ကြိမ်ဆွဲထုတ်လျှင် ယနေ့ အဲဂုတ္တုပြည်လုံးကို သတ်၍ မပြီးမချင်း ထားကို ဓားအိမ်၌ မထည့်။ သင်မှစ၍ သင်၏သခင် ဖာရောဘုရင်မှစ၍ အဆုံးထိ ငါပြုမည်။

၁၁ ယောသပ်ကလည်း၊ တန်ခိုးသည် သင်တစ်ယောက်တည်း၌သာ ရှိသည်မဟုတ်။ ငါသည် သင့်ထက် တန်ခိုးကြီး၏။ သင်၏ထားကို ဆွဲထုတ်လျှင် သင်၏လည်ပင်းနှင့် သင်၏ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့၏လည်ပင်းကို ငါထိုးမည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၁၂ ယုဒကလည်း၊ ယနေ့ငါသည် သင့်အပေါ်၌ ငါ့နှုတ်ကိုဖွင့်လျှင်၊ အကယ်စင်စစ် ငါသည် သင့်ကိုမျိုပစ်မည်။ သင်သည် မြေကြီးပေါ်မှ ဖျက်ဆီးခြင်းသို့ ရောက်၍ သင်၏နိုင်ငံတော်မှ ယနေ့ပင် ဖျက်ဆီးခြင်းသို့ ရောက်ရမည်ဟု ဆိုလေ၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်သည် သင်၏နှုတ်ကိုဖွင့်လျှင် သင်သည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်အောင် ကျောက်ခဲနှင့် သင့်နှုတ်ကို ပိတ်နိုင်သော တန်ခိုးရှိ၏။ ငါတို့ရှေ့မှာ ကျောက်ခဲဘယ်နှစ်လုံးရှိသနည်းဟု ကြည့်ပါ။ ငါကျောက်ခဲကိုယူ၍ သင်၏ပါးစပ်ထဲသို့ အတင်းထိုးသွင်း၍ သင်၏မေးရိုးကို ချိုးမည်ဟု ဆိုလေ၏။

၁၃ ယုဒကလည်း၊ ငါတို့သည် ယခုတိုင်အောင် သင်နှင့် စစ်မတိုက်လိုကြောင်း ဘုရားသခင်သည် ငါတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ သက်သေဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဆို၏။ ငါတို့ညီကိုသာ ပေးလော့။ သို့ပြုလျှင် သင့်ထံမှ ထွက်သွားပါမည်ဟုဆို၏။ ယောသပ်ကလည်း၊ ဖာရောဘုရင် အသက်ရှင်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် သင်တို့နှင့်အတူ လာလျှင်၊ သင်တို့သည် သူ့ကို ငါ့လက်မှ မလုယူသင့်ဟု ပြန်ပြော၏။

၁၄ ယခုမှာ သင်၏အဘထံသို့ သွားလော့။ သင်၏ညီသည် နန်းတော်ကို လုယူသောကြောင့် ငါ့ထံ၌ ကျွန်ခံရလိမ့်မည်။ ယုဒကလည်း၊ သင်နှင့် အဘယ်အမှု ရှိသနည်း။ ရှင်ဘုရင်သည် လက်ဆောင် သို့မဟုတ် ကုန်ကျစရိတ်ဖြင့် ငွေ၊ ရွှေကို နန်းတော်မှ တပြည်လုံးသို့ စေလွှတ်တော်မူပြီ။ သင်သည် ငါတို့ညီ၏အိတ်၌ ထည့်သော သင်၏ခွက်အကြောင်းကို ပြော၍ သူသည် သင့်ထံမှ ခိုးယူသွားသည်ဟု ဆိုသေးသည်တကားဟု မေးလျှောက်၏။

၁၅ ငါတို့ညီ ဗင်္ယာမိန်မှစ၍ အာဗြဟံ၏အမျိုးအနွယ်သည် သင့်ထံမှ ငှင်း၊ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်စေ၊ မင်းသားဖြစ်စေ၊ အခြားမည်သူထံမှငှင်း ခိုးယူခြင်းငှာ ဤအမှုကိုပြုစေခြင်းငှာ ဘုရားသခင်သည် ဆီးတားတော်မူပါစေသော။

၁၆ ထို့ကြောင့်၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်သည် ငွေအနည်းငယ်အတွက် လူတို့နှင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ သူတို့ကို အပြစ်တင်၍ သူတို့၏ညီကို ကျွန်အဖြစ်သိမ်းယူ၏ဟူသော သင်၏စကားကို မြေကြီးတပြင်လုံး မကြားပါစေနှင့်။ ဤစွပ်စွဲချက်ကို ယခု ရပ်တန့်လော့။

၁၇ ယောသပ်ကလည်း၊ ဤခွက်ကိုယူ၍ ငါ့ထံမှ ထွက်သွားလော့။ သင်၏ညီကို ကျွန်အဖြစ်ထားခဲ့လော့။ သူခိုးသည် ကျွန်ဖြစ်ခြင်းသည် တရားစီရင်ခြင်းဖြစ်၏။

၁၈ ယုဒကလည်း၊ ငါတို့ညီကိုထားခဲ့ပြီး သင်၏ခွက်ကိုယူရန် သင်၏စကားကြောင့် အဘယ်ကြောင့် ရှက်ကြောက်တော်မမူသနည်း။ သင်၏ခွက်ကို ငါတို့အားပေးလျှင်ရင်း၊ အဆတစ်ထောင်ပေးလျှင်ရင်း၊ အဘယ်သူ၏လက်၌တွေ့သောငွေအတွက် ငါတို့ညီကိုမထားခဲ့ပါ။ သူ့အပေါ်မှာ ငါတို့သေရမည်အကြောင်း၊

၁၉ ယောသပ်ကလည်း၊ ယနေ့တိုင်အောင် ငွေအသပြာနှစ်ဆယ်နှင့် အဘယ်ကြောင့် သင့်ညီကို စွန့်ပစ်၍ ရောင်းလိုက်သနည်း။ ထိုသို့ပြုလျှင် အဘယ်ကြောင့် သင့်ညီကို ထိုသို့မပြုသနည်းဟု မေးသော်၊

၂၀ ယုဒကလည်း၊ သင်၏ရန်ပွဲကို ငါတို့မလိုလားကြောင်း ထာဝရဘုရားသည် ငါနှင့်သင့်စပ်ကြား၌ သက်သေဖြစ်တော်မူ၏။ ယခု ငါတို့ညီကိုပေးလော့။ ရန်မငြိုးဘဲ သင့်ထံမှ ထွက်သွားပါမည်။

၂၁ ယောသပ်ကလည်း၊ ထိုပြည်၏ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် စုဝေးကြလျှင် သင်၏ညီကို ငါ့လက်မှ မလုယူနိုင်ဟု ပြန်ပြော၏။ ယုဒကလည်း၊ ငါတို့ညီသည် ငါတို့နှင့်အတူ မလိုက်လာသည်ကို အဘမြင်၍ သူ့ကြောင့် ဝမ်းနည်းလိမ့်မည်ကို ငါတို့အဘသည် မြင်လျှင် အဘယ်အရာကို ပြောရမည်နည်းဟု မေးပြန်၏။

၂၂ ယောသပ်ကလည်း၊ ကြိုးသည် ပုံးနောက်သို့ လိုက်သွားကြောင်းကို သင်၏အဘအား ပြောလော့ဟု ပြန်ပြော၏။

၂၃ ယုဒကလည်း၊ သင်သည် ရှင်ဘုရင်မှန်၏။ အဘယ်ကြောင့် မှားယွင်းသော စီရင်ချက်ကို ပေး၍ ဤစကားကို ပြောသနည်း။ သင်နှင့်တူသော ရှင်ဘုရင်သည် အမင်္ဂလာရှိပါစေသော။

၂၄ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့ညီယောသပ်အတွက် ငါပြောသောစကားတွင် မှားယွင်းသောတရားစီရင်ခြင်း မရှိပါ။ သင်တို့ရှိသမျှသည် သူ့ကို မိဒျန်လူတို့ထံ ငွေအသပြာနှစ်ဆယ်နှင့် ရောင်းလိုက်ကြ၏။ သင်တို့အပေါင်းတို့သည် အဘအား ငြင်းပယ်၍ မကောင်းသောသားရဲတစ်ကောင်သည် သူ့ကိုကိုက်စားပြီ၊ ယောသပ်သည် အပိုင်းပိုင်းကိုက်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရပြီဟု ဆိုကြ၏။

၂၅ ယုဒကလည်း၊ ရှေမ၏မီးသည် ငါ့နှလုံး၌ လောင်လျက်ရှိ၏၊ ယခု သင်၏ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို မီးဖြင့် ငါရှို့မည်ဟု ဆိုသော်၊ ယောသပ်က၊ သင်၏သားများကို သတ်သော သင်၏အစ်မ တာမာသည် ရှေခင်မြို့မီးကို ငြိမ်းစေခဲ့ပြီဟု ပြန်ပြော၏။

၂၆ ယုဒကလည်း၊ ငါ့အသားမှ ဆံခြည်တစ်မျှင်ကို ငါနှုတ်လျှင် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ထိုအသွေးနှင့် ငါပြည့်စေမည်ဟု ဆို၏။

၂၇ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့သည် ရောင်းလိုက်သော သင်၏ညီ၌ ပြုလေ့ရှိသည်အတိုင်း၊ သူ၏အင်္ကျီကို သွေး၌နှစ်၍ အဘထံသို့ ယူခဲ့လော့။ မကောင်းသောသားရဲသည် သူ့ကိုကိုက်စားပြီဟု ပြောစေခြင်းငှာ၊ ဤသူသည် သူ၏အသွေးဖြစ်၏ဟု အဘအား ပြောဆိုစေခြင်းငှါ၊ သင်တို့သည် သူ၏အင်္ကျီကို သွေး၌နှစ်၍ ယူခဲ့ကြ၏။

၂၈ ယုဒသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ အလွန်အမျက်ထွက်၍ မိမိအထဲမှာ ဒေါသလောင်လေ၏။ ထိုအရပ်၌ သူ့ရှေ့မှာ ရှယ်ကယ်လေးရာခန့်ရှိသော ကျောက်တစ်လုံးကို ထားလျက်ရှိ၏။ ယုဒသည် အမျက်ထွက်၍ ကျောက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ မိုးကောင်းကင်သို့ ပစ်ချသဖြင့်၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကိုင်ထား၏။

၂၉ ထို့နောက် သူသည် ခြေရင်း၌ထားပြီးမှ၊ အစွမ်းကုန်ထိုင်လေ၏။ ထိုကျောက်သည် ယုဒ၏အင်အားကြောင့် မြေမှုန့်ဖြစ်သွား၏။

၃၀ ယောသပ်သည် ယုဒ၏အမှုကိုမြင်လျှင်၊ အလွန်ကြောက်၍၊ မိမိသားမနာရှေအား ယုဒပြုသကဲ့သို့ အခြားသောကျောက်ခဲနှင့်လည်း ထုလေ၏။ ယုဒသည် မိမိညီအစ်ကိုတို့အားလည်း၊ ဤသူသည် အဲဂုတ္တုလူဖြစ်သည်ဟု သင်တို့တွင် အဘယ်သူမျှ မပြောကြနှင့်။ ဤအမှုကိုပြုသောကြောင့် ငါတို့အဘ၏အဆွေအမျိုးဖြစ်သည်ဟု သင်တို့တွင် အဘယ်သူမျှ မပြောကြနှင့်။

၃၁ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါတို့သည်လည်း တန်ခိုးကြီးသောသူဖြစ်၍၊ သင်တို့အားသာ တန်ခိုးကို ပေးတော်မူသည်မဟုတ်။ ငါတို့အားလုံးအပေါ်မှာ အဘယ်ကြောင့် ကြွားဝါသနည်းဟု ယုဒအား ပြောဆိုလျှင်၊ ငါတို့ညီကို စေလွှတ်လော့။ ယနေ့ သင်၏ပြည်ကို မဖျက်ဆီးပါနှင့်။

၃၂ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့ညီယောသပ်အကြောင်း သင်တို့ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း၊ မကောင်းသောသားရဲသည် သူ့ကိုကိုက်စားလေပြီဟု သင်တို့အဘအား သွားပြောကြလော့။

၃၃ ယုဒသည် မိမိညီ နဿလိကို ခေါ်၍၊ အလျင်အမြန်သွားလော့။ အဲဂုတ္တုလမ်းရှိသမျှတို့ကို ရေတွက်ပြီးလျှင်၊ ငါ့အား လာ၍ပြောပြလော့ဟု ဆို၏။ ရှိမောင်ကလည်း၊ ဤအမှုသည် သင့်အား နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုပါနှင့်။ ယခု ငါတောင်ပေါ်သို့သွား၍ တောင်ပေါ်က ကျောက်ကြီးတစ်တုံးကို ယူသဖြင့် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ရှိသမျှသောသူတို့ကို ဖြိုဖျက်မည်။ ထိုကျောက်၌ရှိသမျှသော သူတို့ကို သတ်မည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၃၄ ယောသပ်သည် မိမိရှေ့မှာ အစ်ကိုတို့ပြောသော ဤစကားအလုံးစုံတို့ကို ကြားလေ၏။ ယောသပ်သည် ဟေဗြဲစကားမပြောတတ်ဟု ထင်မှတ်သောကြောင့် သူတို့နားမလည်ကြ။

၃၅ ယောသပ်သည် အစ်ကိုတို့၏ စကားကိုကြား၍ သူတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်ကို ဖျက်ဆီးမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သားမနာရှေအား၊ ယခုသွား၍ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် ရဲရင့်သော သူအပေါင်းတို့ကို ငါ့ထံသို့ စုဝေးစေလော့။ မြင်းစီးလျက်၊ ခြေလျင်စီးလျက်၊ တူရိယာအမျိုးမျိုးနှင့် ငါ့ထံသို့လာစေဟု မှာထားလေ၏။ မနာရှေသည် သွား၍ ထိုသို့ပြုလေ၏။

၃၆ ယုဒသည် မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း နဿလိသည် သွားလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ နဿလိသည် လျင်မြန်သော ဒရယ်ကဲ့သို့ ခြေလျင်တတ်၍၊ စပါးနှံများကို နင်း၍ မသွားတတ်။

၃၇ သူသည် သွား၍ အဲဂုတ္တုပြည်၏ လမ်းရှိသမျှတို့ကို ရေတွက်ပြီးလျှင်၊ ဆယ့်နှစ်လမ်းရှိသည်ကို တွေ့လျှင်၊ အလျင်အမြန်လာ၍ ယုဒလူတို့အား ကြားပြောလေ၏။ ယုဒကလည်း၊ သင်တို့သည် အလျင်စလို၍ အသီးအသီး မိမိတို့ထားကို ခါး၌ စည်းကြလော့။ ငါတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်ကို ချီ၍ သူတို့ကို လုပ်ကြံကြမည်။ တယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းစေနှင့်ဟု မိမိညီအစ်ကိုတို့အား ပြောဆို၏။

၃၈ ယုဒကလည်း၊ ကြည့်ရှုလော့၊ ငါသည် လမ်းသုံးလမ်းကို ငါ့အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ဖျက်ဆီးမည်။ သင်တို့သည် လမ်းတစ်လမ်းစီကို ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မည်ဟု ဆို၏။ ယုဒသည် ဤစကားကို ပြောဆိုသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုပြည်သားများနှင့် ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည် တူရိယာအမျိုးမျိုးကို ကိုင်ဆောင်၍ ကျယ်သောအသံနှင့် သူတို့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။

၃၉ သူတို့၏အရေအတွက်မှာ မြင်းတပ်သား ငါးရာနှင့် ခြေလျင်တပ်သား တစ်သောင်း၊ ဓား သို့မဟုတ် လှံမပါဘဲ လက်နှင့် ခွန်အားဖြင့်သာ တိုက်ခိုက်နိုင်သော စစ်သည်လေးရာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

၄၀ ခွန်အားကြီးသော သူရဲအပေါင်းတို့သည် ကျယ်စွာသော အော်ဟစ်သံနှင့် လာ၍၊ ယာကုပ်၏သားတို့ကို ဝိုင်း၍ ကြောက်လန့်စေကြ၏။ သူတို့၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် မြေကြီး တုန်လှုပ်လေ၏။

၄၁ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဤတပ်သားများကိုမြင်သောအခါ မိမိတို့အသက်အတွက် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် ယောသပ်သည် ယာကုပ်၏သားများကို ထိတ်လန့်စေရန် ထိုသို့ပြုလေ၏။

၄၂ ယုဒသည် မိမိညီအစ်ကိုအချို့တို့သည် ကြောက်လန့်ကြသည်ကိုမြင်လျှင်၊ ဘုရားသခင်၏ကျေးဇူးတော်သည် ငါတို့နှင့်အတူရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍၊ အဘယ်ကြောင့်ကြောက်ကြသနည်းဟု မေးလျှင်၊ ယောသပ်၏အမိန့်တော်အတိုင်း အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သူတို့ကို ဝိုင်းရံ၍ ကြောက်လန့်စေခြင်းငှာ စီရင်ကြသည်ကို ယုဒမြင်လျှင်၊ ယောသပ်သာလျှင် သူတို့ကို မထိကြနှင့်ဟု မှာထားလေ၏။

၄၃ ထိုအခါ ယုဒသည် အလျင်အမြန်ထ၍ မိမိထားကို ထုတ်ပြီးလျှင်၊ ကျယ်သောအသံနှင့် အော်ဟစ်လေ၏။ မိမိထားကို ထိုးသဖြင့် မြေပေါ်မှာ ခုန်ချ၍ လူအပေါင်းတို့ကို အော်ဟစ်လေ၏။

၄၄ သူသည် ဤအမှုကိုပြုသောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် ယုဒပြည်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့ကို ကြောက်ရွံ့စေခြင်းငှာ၊ ရဲရင့်သောစစ်သည်များနှင့် သူတို့ပတ်လည်၌ရှိသော လူအပေါင်းတို့အပေါ်သို့ သက်ရောက်စေတော်မူ၏။

၄၅ အော်ဟစ်သံကြောင့် ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ထွက်ပြေးကြ၏။ ကြောက်လန့်၍ အချင်းချင်းလဲကြသဖြင့်၊ များစွာသောသူတို့သည် လဲ၍သေကြ၏။ ယုဒနှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့ရှေ့မှငင်း၊ ယောသပ်ရှေ့မှငင်း ထွက်ပြေးကြ၏။

၄၆ သူတို့ထွက်ပြေးကြသောအခါ ယုဒနှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့သည် ဖာရောဘုရင်၏အိမ်တော်သို့ လိုက်လံရှာဖွေကြ၍ သူတို့အားလုံး ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ယုဒသည် ယောသပ်ရှေ့မှာ တဖန်ထိုင်၍ ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ဟောက်လျက် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လေ၏။

၄၇ ထိုအသံကို အဝေးမှကြားရ၍၊ သုကုတ်မြို့သားအပေါင်းတို့သည် ကြားကြ၏။ ထိုအသံကို အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ကြားကြ၏။ ထိုအသံကို အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် ဂေါရှင်ပြည်၏ မြို့ရိုးတို့သည် မြေလှုပ်ခြင်းကြောင့် ပြိုလဲကြ၏။ ဖာရောဘုရင်သည်လည်း ပလ္လင်တော်မှ မြေပေါ်သို့ လဲကျ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် ဂေါရှင်ပြည်၌ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော မိန်းမအပေါင်းတို့သည်လည်း မြေလှုပ်သံကို ကြားသောအခါ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျကြ၏။ သူတို့သည် အလွန်ကြောက်လန့်ကြ၏။

၄၈ ဖာရောမင်းကလည်း၊ ယနေ့ အဲဂုတ္တုပြည်၌ အဘယ်အမှုဖြစ်သနည်းဟု လူစေလွှတ်၍ လျှောက်ကြ၏။ သူတို့သည် လာ၍ အစမှအဆုံးတိုင်အောင် အလုံးစုံတို့ကို ပြန်ကြားကြ၏။ ဖာရောမင်းသည် ထိတ်လန့်လျက်၊ အံ့ဩ၍ အလွန်ကြောက်ရွံ့လေ၏။

၄၉ ထိုစကားအလုံးစုံကိုကြားသောအခါ ယောသပ်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတိုးပွား၍ သင်သည် ဟေဗြဲလူတို့ကို ငါ့ထံသို့ခေါ်ဆောင်လာသည်ဖြစ်၍ အဲဂုတ္တုပြည်လုံးကို ဖျက်ဆီးလေ၏။ ထိုခိုးယူသောကျွန်ကို အဘယ်သို့ပြုမည်နည်း။ သူ့ကိုလွှတ်၍ သူ့ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ သွားစေလော့။ ငါတို့မှစ၍ သင်နှင့် အဲဂုတ္တုပြည်လုံး သူတို့၏အပြစ်ကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့မရောက်ပါစေနှင့်ဟု မှာလိုက်လေ၏။

၅၀ သင်သည် ဤအမှုကို မပြုလုပ်လိုပါက၊ ငါ၏အဖိုးတန်ပစ္စည်းများအားလုံးကို သင့်ထံမှ စွန့်ပစ်၍ သူတို့နှင့်အတူ သူတို့၏ပြည်သို့ လိုက်သွားလော့၊ သင်နှစ်သက်ပါက၊ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် ယနေ့ ငါ့ပြည်တစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီး၍ ငါ့လူမျိုးအပေါင်းတို့ကို သတ်ကြလိမ့်မည်။ အဲဂုတ္တုပြည်၏ မိန်းမအပေါင်းတို့သည် အော်ဟစ်သံကြောင့် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျကြ၏။ သူတို့၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုခြင်းဖြင့်သာ သူတို့ဘာလုပ်ခဲ့သည်ကို ကြည့်ပါ။ ထို့အပြင် သူတို့သည် ဓားနှင့်တိုက်ခိုက်လျှင် ထိုပြည်ကို ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မည်။ ယခု သင်အလိုရှိရာကို ရွေးချယ်လော့။ ငါဖြစ်စေ၊ ဟေဗြဲလူတို့ဖြစ်စေ၊ အဲဂုတ္တုလူတို့ဖြစ်စေ၊ ဟေဗြဲလူတို့၏ပြည်ဖြစ်စေ။

၅၁ သူတို့သည်လည်း ဖာရောမင်း၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို ယောသပ်အား ပြန်ကြားကြ၏။ ယောသပ်သည် ဖာရောမင်း၏ စကားကြောင့် အလွန်ကြောက်ရွံ့၏။ ယုဒနှင့် ညီအစ်ကိုတို့သည်လည်း ယောသပ်ရှေ့မှာ အမျက်ထွက်၍ အမျက်ထွက်ကြ၏။ ယာကုပ်၏ သားအပေါင်းတို့သည် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးကဲ့သို့ ယောသပ်အား အော်ဟစ်ကြ၏။

၅၂ ယောသပ်သည် ဖာရောဘုရင်ကြောင့်ငင်း၊ ညီအစ်ကိုများကိုငင်း အလွန်ကြောက်ရွံ့သဖြင့်၊ သူတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်လုံးကို မဖျက်ဆီးမည်ကို စိုးရိမ်၍၊ ညီအစ်ကိုတို့အား ကိုယ်ကိုထင်ရှားစေခြင်းငှာ အကြောင်းပြချက်ကို ရှာလေ၏။

၅၃ ယောသပ်သည် သားမနာရှေကို မှာထား၍ မနာရှေသည် ယုဒထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မိမိလက်ကို ပခုံးပေါ်မှာ တင်သဖြင့် ယုဒ၏ အမျက်သည် ငြိမ်းလေ၏။

၅၄ ယုဒသည် မိမိညီအစ်ကိုတို့အားလည်း၊ ဤအမှုသည် အဲဂုတ္တုလူပျို၏အမှုဖြစ်သည်ဟု သင်တို့တွင် အဘယ်သူမျှ မပြောစေနှင့်။ ဤအမှုသည် ငါ့အဘ၏အိမ်သားတို့၏ အမှုဖြစ်၏။

၅၅ ယုဒ၏အမျက်ပြေသွားသည်ကို ယောသပ်မြင်၍ သိလျှင်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောဘာသာစကားဖြင့် ယုဒအား စကားပြောရန် ချဉ်းကပ်လေ၏။

၅၆ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်သည် မှန်သောစကားကို ပြော၍ ယနေ့ သင်၏အစွမ်းသတ္တိနှင့် ပတ်သက်သော သင်၏အပြောအဆိုများကို အတည်ပြုပြီးပြီ၊ သင့်ကို နှစ်သက်တော်မူသော သင်၏ဘုရားသခင်သည် သင်၏ကောင်းကျိုးကို တိုးပွားစေတော်မူပါစေသော။ သို့သော် သင်၏ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့တွင် အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ရန်တွေ့သနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ထိုသူသည် ထိုသူငယ်အကြောင်း ငါ့ကို မပြောသနည်း။

၅၇ ယုဒကလည်း၊ ငါသည် သူငယ်၏အဘအတွက် ခိုလှုံရာဖြစ်မှန်း၊ ငါသူ့ကို သူ့ထံသို့ မခေါ်ခဲ့လျှင် သူ၏အပြစ်ကို အစဉ်အမြဲခံရမည်ဟု ဆိုသည်ကို သင်သိရမည်။

၅၈ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ညီအစ်ကိုအားလုံးထဲမှ ကိုယ်တော်ထံ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါသည်၊ အကြောင်းမှာ ကိုယ်တော်သည် သူ့အား သင့်ထံမှ ထွက်ခွာသွားခွင့်မပေးကြောင်း ကျွန်ုပ်မြင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့

ကြောင့် ယခု ကိုယ်တော်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ရန် သူ့ကို စေလွှတ်တော်မူပါ။ ကိုယ်တော်အလိုရှိသည့်အတိုင်း သင့်အား ဝန်ဆောင်မှုပေးရန် သူ့အစား ကျွန်ုပ်ရှိနေပါမည်။ အကြောင်းမှာ ကိုယ်တော် ကျွန်ုပ်အား စေလွှတ်သည့် မည်သည့်နေရာသို့မဆို ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ဝန်ဆောင်မှုပေးရန် ကြီးမားသော ခွန်အားဖြင့် သွားရောက်ပါမည်။

၅၉ ယခု သင့်အား ပုန်ကန်သော တန်ခိုးကြီးသော ရှင်ဘုရင်ထံသို့ ကျွန်ုပ်ကို စေလွှတ်ပါ၊ ထိုအခါ သူနှင့် သူ၏ပြည်အတွက် ငါဘာလုပ်မည်ကို သင်သိလိမ့်မည်။ သူ၌ မြင်းတပ်နှင့် ခြေလျင်တပ် သို့မဟုတ် အလွန်အင်အားကြီးမားသော လူများရှိသော်လည်း၊ ငါသည် သူတို့အားလုံးကို သတ်၍ ရှင်ဘုရင်၏ ဦးခေါင်းကို သင့်ရှေ့သို့ ယူဆောင်လာမည်။

၆၀ ငါတို့၏အဘ အာဗြဟံသည် သူ၏ကျွန် ဧလျာဇာနှင့်အတူ ဧလံဘုရင်အပေါင်းတို့ကို တစ်ညတည်းတွင် ၎င်းတို့၏တပ်များနှင့်အတူ အနိုင်ယူခဲ့ကြောင်း သင်မသိသလော။ တစ်ပါးမျှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါ။ ထိုနေ့မှစ၍ ငါတို့၏အဘ၏အစွမ်းသတ္တိကို ငါတို့နှင့် ငါတို့၏အမျိုးအနွယ်အတွက် ထာဝရအမွေအဖြစ် ပေးသနားတော်မူခဲ့သည်။

၆၁ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်သည် မှန်သောစကားကို ပြော၏။ မုသာစကားကို သင်၏နှုတ်၌ မထား။ အကြောင်းမူကား၊ ဟေဗြဲလူတို့သည် တန်ခိုးရှိသည်ဟုငင်း၊ သူတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို အလွန်နှစ်သက်တော်မူသည်ဟုငင်း၊ ထိုသူတို့သည် ရှေ့မှာ အဘယ်သူရပ်နိုင်မည်နည်း။

၆၂ သို့သော် ဤအခြေအနေအရ သင်တို့၏ညီကို ငါစေလွှတ်မည်။ သူ့အမိ၏သား၊ သင်တို့ထံမှ အီဂျစ်ပြည်သို့ ထွက်သွားသည်ဟု သင်တို့ဆိုသော သူ့ညီကို ငါ့ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာလျှင်။ သူ့ညီကို သင်တို့ငါ့ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာသောအခါ ငါသူ့ကို သူ့အစား ခေါ်ဆောင်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ သင်တို့တွင် မည်သူမျှ သူ့အတွက် လုံခြုံမှုမရှိသောကြောင့်။ သူသည် ငါ့ထံသို့လာသောအခါ သင်တို့အတွက် လုံခြုံမှုပေးခဲ့သော သူ့ညီကို ငါစေလွှတ်မည်။

၆၃ ယုဒသည် ထိုစကားကို ယောသပ်ပြောသောအခါ အမျက်ထွက်၍ မျက်လုံးများ၌ သွေးစက်များစီးကျလေ၏။ ညီအစ်ကိုတို့အားလည်း၊ ဤသူသည် ယနေ့ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကိုငင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်လုံးကိုငင်း ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ အဘယ်ကြောင့် ရောက်ရသနည်းဟု ဆို၏။

၆၄ ရှိမုန်ကလည်း၊ သူသွားသောနေရာကိုငင်း၊ သေသည်ဖြစ်စေ၊ အသက်ရှင်သည်ဖြစ်စေ၊ ငါတို့မသိဟု ငါတို့အစက မပြောဘူးလော။ သခင်သည် ဤစကားများကို အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြောသနည်း။

၆၅ ယောသပ်သည် ယုဒ၏မျက်နှာကို ကြည့်၍ “ဤညီအစား သင်၏အခြားသောညီကို ငါ့ထံသို့ခေါ်ခဲ့လော့” ဟု ပြောဆိုသောအခါ သူ့အမျက်ဒေါသ စတင်ထွက်နေသည်ကို သဘောပေါက်လေ၏။

၆၆ ယောသပ်ကလည်း၊ သင်တို့ညီသည် သေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆုံးရှုံးသည်ဖြစ်စေဟု သင်တို့ပြောကြပြီ၊ ယခု ယနေ့ ငါသူ့ကိုခေါ်၍ သင်တို့ရှေ့သို့လာလျှင်၊ သူ့ညီအစား သူ့ကို ငါ့အား ပေးမည်လောဟု ညီအစ်ကိုတို့အား ဆို၏။

၆၇ ယောသပ်ကလည်း၊ ယောသပ်၊ ယောသပ်၊ ယနေ့ငါ့ထံသို့လာလော့။ သင်၏အစ်ကိုတို့အား ပေါ်လာလော့။ သူတို့ရှေ့မှာ ထိုင်လော့။

၆၈ ယောသပ်သည် ထိုစကားကို သူတို့ရှေ့မှာ ပြောသောအခါ၊ သူတို့သည် ယောသပ်သည် မည်သည့်အရပ်မှ သူတို့ရှေ့သို့ လာမည်ကို အချင်းချင်း ကြည့်ရှုကြ၏။

၆၉ ယောသပ်သည် သူတို့၏ အပြုအမူအားလုံးကို မြင်ပြီးလျှင်၊ သင်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နေကြသနည်း။ ငါသည် သင်တို့ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောင်းလိုက်သော ယောသပ်ဖြစ်၏။ ယခု သင်တို့သည် ငါ့ကို ရောင်းလိုက်သောကြောင့် စိတ်မပူကြနှင့်။ အကြောင်းမူကား၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းကာလ၌ အထောက်အမအဖြစ် ဘုရားသခင်သည် သင်တို့ရှေ့၌ ငါ့ကို စေလွှတ်တော်မူ၏။

၇၀ ယောသပ်၏ စကားကိုကြားသောအခါ အစ်ကိုတို့သည် သူ့ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ယုဒသည်လည်း သူ့ကြောင့် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၇၁ ဗင်္ယာမိန်သည် ယောသပ်၏စကားကိုကြားလျှင်၊ အိမ်အတွင်း၌ သူတို့ရှေ့မှာရပ်နေ၏။ ဗင်္ယာမိန်သည် ညီယောသပ်ထံသို့ပြေး၍ သူ့ကိုဖက်လျက် လည်ပင်းကိုဖက်လေ၏။ သူတို့သည်လည်း ငိုကြွေးကြ၏။

၇၂ ဗင်္ယာမိန်သည် အစ်ကို၏လည်ပင်းကို မှီ၍ ငိုကြွေးသည်ကို ယောသပ်၏အစ်ကိုတို့သည် မြင်လျှင်၊ ယောသပ်ကို ဖက်၍ ဖက်လျက်၊ ယောသပ်နှင့်အတူ ပြင်းစွာငိုကြွေးကြ၏။

၇၃ ယောသပ်အိမ်၌ သူတို့သည် ယောသပ်၏ညီအစ်ကိုများဖြစ်ကြောင်း အသံကိုကြားရ၍၊ ဖာရောဘုရင်သည် ထိုညီအစ်ကိုတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်၌ မဖျက်ဆီးမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် အလွန်နှစ်သက်တော်မူ၏။

၇၄ ထိုအခါ ဖာရောမင်းသည် ယောသပ်ထံသို့ ရောက်လာသော ညီအစ်ကိုများအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်စေရန် ကျွန်တို့ကို စေလွှတ်လေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်၌ရှိသော တပ်မှူးများနှင့် စစ်သည်တော်အပေါင်းတို့သည် ယောသပ်နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်၏ ညီအစ်ကိုများအတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

၇၅ ထိုအခါ ဖာရောမင်းသည် မိမိကျွန်တို့ကို ယောသပ်ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ သင်၏ညီအစ်ကိုတို့ကို သူတို့ဥစ္စာရှိသမျှကို ယူဆောင်၍ ငါ့ထံသို့လာစေလော့။ သူတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်၏ အကောင်းဆုံးသောအရပ်၌ ငါထားမည်ဟု မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သူတို့သည် ပြုကြ၏။

၇၆ ယောသပ်သည် မိမိအိမ်၌ အုပ်ထိန်းသောသူအား မိမိညီအစ်ကိုတို့ထံသို့ လက်ဆောင်နှင့် အဝတ်များကို ယူခဲ့လော့ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ သူသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဝတ်လုံများစွာနှင့် လက်ဆောင်များစွာကို ယူခဲ့၍ ညီအစ်ကိုတို့အား ဝေငှလေ၏။

၇၇ သူသည် မိမိညီအစ်ကိုတစ်ဦးစီအား ရွှေနှင့်ငွေအဝတ်အစားတစ်စုံစီနှင့် ငွေဒင်္ဂါးသုံးရာစီ ပေးခဲ့ပြီး ယောသပ်သည် ထိုသူအားလုံးကို ဤအဝတ်အစားများဝတ်ဆင်စေပြီး ဖာရောဘုရင်ထံ ခေါ်ဆောင်လာရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

၇၈ ယောသပ်၏ ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် ရဲရင့်သောသူ၊ အဆင်းလည်းလှသည်ကို ဖာရောဘုရင်မြင်လျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။

၇၉ ထိုနောက် သူတို့သည် ဖာရောဘုရင်ထံမှ ထွက်သွား၍ ခါနာန်ပြည်၊ မိမိတို့အဘထံသို့ သွားကြ၏။ သူတို့ညီ ဗင်္ယာမိန်လည်း ပါ၏။

၈၀ ယောသပ်သည်ထ၍ ဖာရောမင်းထံမှ ရထားဆယ်ဆယ့်တစ်စင်းကို ပေးလေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဘိသိက်ခံသောနေ့၌ မိမိအဘကို အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းငှာ စီးခဲ့သော ရထားကို ပေးလေ၏။ ယောသပ်သည် မိမိညီအစ်ကိုတို့၏ သားမြေးအပေါင်းတို့ထံသို့ အရေအတွက်အလိုက် အဝတ်တန်ဆာများကိုငင်း၊ ငွေတစ်ရာစီကိုငင်း ပေးလိုက်၏။ ရှင်ဘုရင်၏မယားတို့၏ အဝတ်တန်ဆာများကိုငင်း၊ မိမိညီအစ်ကိုတို့၏ မယားတို့အားငင်း အဝတ်တန်ဆာများကိုငင်း ပေးလိုက်လေ၏။

၈၁ သူသည် သူ၏ညီအစ်ကိုဆယ်ယောက်စီအား ခါနာန်ပြည်သို့ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွား၍ သူတို့ကို အစေခံစေရန်၊ သူတို့၏သားသမီးများနှင့် အီဂျစ်ပြည်သို့ ရောက်လာရာတွင် သူတို့ပိုင်သမျှကို အစေခံစေရန် ပေးလေ၏။

၈၂ ယောသပ်သည် ယာကုပ်၏သားမြေးများထက် သားဆယ်ယောက်အတွက် အဝတ်ဆယ်စုံကို ညီဗင်ယာမိန်လက်ဖြင့် ပေးလိုက်၏။

၈၃ သူသည် ဖာရောဘုရင်အတွက် ငွေဒင်္ဂါးငါးဆယ်စီနှင့် ရထားဆယ်စီးကို ပေးလိုက်၏။ သူ့အဘထံသို့ အဲဂုတ္တုပြည်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာအပေါင်းတို့ကို တင်ဆောင်သော မြည်းဆယ်ကောင်နှင့် သူ့အဘမှစ၍ လမ်းခရီး၌ ပါသောသူအပေါင်းတို့အတွက် စပါး၊ မုန့်နှင့် အစာရေစာတို့ကို တင်ဆောင်သော မြည်းမဆယ်ကောင်ကို ပေးလိုက်၏။

၈၄ နုမဒိနထံသို့ ငွေ၊ ရွှေ၊ လောဇန်၊ မုရန်၊ အကျော်နှင့် မိန်းမဝတ်တန်ဆာများစွာကို ပေးလိုက်၏။ ဖာရောဘုရင်၏ မယားများထံမှ ဗင်္ယာမိန်၏ မယားများထံသို့လည်း ပေးလိုက်၏။

၈၅ သူသည် မိမိညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့အားငင်း၊ သူတို့၏မယားတို့အားငင်း အမျိုးမျိုးသော ရှုနကျောက်များနှင့် ဗဒေလီယမ်ကျောက်တို့ကိုငင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်၏ ကြီးမြတ်သောလူတို့တွင်ရှိသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများထဲမှ ယောသပ်သည် မိမိအဘ၏အိမ်သို့ ပေးပို့သော အရာမှတပါး အခြားအရာတစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မကျန်ရှိတော့ပေ။

၈၆ သူ့အစ်ကိုတွေကို လွှတ်လိုက်တော့ သူတို့လည်း သွားကြတယ်။ သူ့ညီ ဗင်္ယာမိန်ကိုလည်း လွှတ်လိုက်တယ်။

၈၇ ယောသပ်သည် သူတို့နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည် နယ်နိမိတ်သို့ လမ်းခရီး၌ လိုက်သွား၍၊ မိမိအဘနှင့် အိမ်သူအိမ်သားတို့အကြောင်းကို အဲဂုတ္တုပြည်သို့ လာစေခြင်းငှာ မှာထားလေ၏။

၈၈ သူကလည်း၊ လမ်း၌ ရန်မဖြစ်ကြနှင့်။ အကြောင်းမူကား၊ ဤအမှုသည် ထာဝရဘုရားထံမှ လာသတည်း။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုပြည်၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေး ငါးနှစ် ရှိသေး၏။

၈၉ သင်တို့သည် ခါနာန်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဤအမှု၌ ငါ့အဘရှေ့သို့ ရုတ်တရက် မလာကြနှင့်။ သင်တို့၏ ဉာဏ်ပညာအတိုင်း လုပ်ဆောင်ကြဟု သူတို့အား မှာထားတော်မူ၏။

၉၀ ယောသပ်သည် သူတို့ကို အမိန့်မပေးတော့ဘဲ ပြန်သွား၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ခါနာန်ပြည်သို့ မိမိတို့အဘယာကုပ်ထံသို့ သွားကြ၏။

၉၁ သူတို့သည် ထိုပြည်၏ နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်လျှင်၊ ဤအမှု၌ ငါတို့၏အဘရှေ့၌ အဘယ်သို့ပြုရမည်နည်း။ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့သည် သူ့ထံသို့ ရုတ်တရက်သွား၍ ဤအမှုကို ပြောပြလျှင်၊ သူသည် ငါတို့၏စကားများကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့်ပြီး ငါတို့ကို မယုံဘဲနေလိမ့်မည်။

၉၂ သူတို့သည် မိမိတို့အိမ်အနီးသို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် လိုက်သွားကြ၏။ အာရှာ၏သမီး စာရက်သည် သူတို့ကိုကြိုဆိုရန် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ကြ၏။ ထိုမိန်းမငယ်သည် အလွန်လိမ္မာပါးနပ်၍ စောင်းတီးတတ်၏။

၉၃ သူတို့သည် သူမကို ခေါ်သောအခါ သူမသည် သူတို့ရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်၍ နမ်းကြ၏။ သူတို့သည် သူမကို ခေါ်၍ စောင်းတစ်ချောင်း ပေးလျက်၊ ယခု ငါတို့အဘရှေ့သို့ သွားလော့။ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်လော့။ စောင်းကို တီး၍ ဤစကားများကို ပြောလော့ဟုဆိုကြ၏။

၉၄ သူတို့သည် သူမကို မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားစေသဖြင့်၊ သူမသည် စောင်းကိုယူ၍ သူတို့ရှေ့မှာ အလျင်အမြန်သွား၍၊ ယာကုပ်အနားမှာ ထိုင်လေ၏။

၉၅ သူမသည် ကောင်းစွာတီးခတ်ပြီး သီချင်းဆိုကာ သူမ၏ စကားများ၏ ချိုမြိန်မှုဖြင့် "ငါ့ဦးလေး ယောသပ်သည် အသက်ရှင်လျက်ရှိ၏၊ သူသည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံးကို အုပ်စိုးတော်မူ၏၊ သေသည်မဟုတ်" ဟု ပြောဆိုလေ၏။

၉၆ သူမသည် ဤစကားများကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောဆိုနေသဖြင့် ယာကုပ်သည် သူမ၏စကားများကို ကြား၍ နှစ်သက်လေ၏။

၉၇ သူမသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောဆိုနေစဉ် သူ နားထောင်ခဲ့ပြီး သူမ၏ စကားများ၏ ချိုမြိန်မှုကြောင့် ယာကုပ်၏ နှလုံးသားထဲသို့ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်တော်သည် သူ့အပေါ်၌ ရှိတော်မူပြီး သူမ၏ စကားအားလုံး မှန်ကန်ကြောင်း သူ သိတော်မူ၏။

၉၈ ယာကုပ်သည် စေရက်အား ဤစကားများကို သူ့ရှေ့တွင် ပြောသောအခါ ကောင်းချီးပေးလေ၏။ ယာကုပ်ကလည်း၊ ငါ့သမီး၊ သေခြင်းသည် သင့်အပေါ်တွင် ဘယ်တော့မှ မလွှမ်းမိုးပါစေနှင့်။ အကြောင်းမူကား၊ သင်သည် ငါ့ဝိညာဉ်ကို နိုးကြားစေပြီ၊ သင်ပြောသမျှသော စကားများဖြင့် ငါ့ကို ဝမ်းမြောက်စေပြီ။

၉၉ သူမသည် ဤစကားများကို ဆက်လက်သီဆိုလေရာ ယာကုပ်သည် နားထောင်လေရာ သူ့အား နှစ်သက်စေကာ ဝမ်းမြောက်လေရာ ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်တော်သည် သူ့အပေါ်၌ တည်တော်မူ၏။

၁၀၀ သူမနှင့် စကားပြောနေစဉ်တွင်၊ သူ၏သားတို့သည် မြင်းများ၊ ရထားများ၊ မင်းမြောက်ဝတ်စုံများနှင့် အစေခံများရှေ့တွင် ပြေးလွှားလျက် သူ့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။

၁၀၁ ယာကုပ်သည် သူတို့နှင့်တွေ့ဆုံရန် ထရပ်လိုက်သောအခါ သားများသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယောသပ်သည် သူတို့ထံပေးပို့သော ဘဏ္ဍာအားလုံးကိုလည်းကောင်း မြင်တွေ့လေ၏။

၁၀၂ သူတို့က "ငါတို့ညီ ယောသပ် အသက်ရှင်သေး၏။ သူသည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံးကို အုပ်စိုး၏။ ငါတို့ပြောသည်အတိုင်း ငါတို့အား ဟောပြောသောသူလည်း ဖြစ်၏။" ဟု သူ့အား ပြောကြ၏။

၁၀၃ ယာကုပ်သည် သားတို့၏ စကားအားလုံးကို ကြားသောအခါ၊ သူတို့၏ စကားများကြောင့် သူ့စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်သွားသည်၊ အကြောင်းမှာ ယောသပ်သည် သူတို့ကို ပေးသမျှနှင့် စေလွှတ်သမျှ၊ ယောသပ်သည် သူတို့ကို ပြောခဲ့သမျှသော နိမိတ်လက္ခဏာများကို မမြင်မချင်း သူတို့ကို မယုံနိုင်ပေ။

၁၀၄ သူတို့သည် သူ့ရှေ့တွင် ဖွင့်လှစ်၍ ယောသပ်စေလွှတ်သမျှကို ပြသကြပြီး၊ ယောသပ်စေလွှတ်သောအရာကို အသီးသီးပေးကြသဖြင့်၊

သူတို့သည် အမှန်တရားကို ပြောဆိုကြောင်း သူသိ၍၊ သူ့သားအကြောင်း ဖော်ပြချက်ကို အလွန်ဝမ်းမြောက်လေ၏။

၁၀၅ ယာကုပ်ကလည်း၊ ငါ့သားယောသပ်သည် အသက်ရှင်သေးသည်ဖြစ်၍ ငါ့အဘို့ လုံလောက်ပြီ။ ငါမသေမီ သူ့ကိုသွား၍ ကြည့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

၁၀၆ သားတို့သည် မိမိတို့၌ ဖြစ်ပျက်သမျှတို့ကို ယာကုပ်အား ပြန်ကြားလျှင်၊ ယာကုပ်က၊ ငါ့သားနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ငါသွားမည်ဟု ဆို၏။

၁၀၇ ယာကုပ်သည် ထ၍ ယောသပ်ပေးလိုက်သော အဝတ်ကို ဝတ်လေ၏။ ရေချိုးခြင်း၊ ဆံပင်ရိတ်ခြင်းတို့ကို ပြုပြီးမှ ယောသပ်ပေးလိုက်သော ပေါင်းကို ခေါင်းပေါ်၌ ဆောင်းလေ၏။

၁၀၈ ယာကုပ်၏အိမ်သားအပေါင်းတို့သည် မယားများနှင့်တကွ ယောသပ်ပေးလိုက်သော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ယောသပ်သည် အသက်ရှင်သေးသည်ကိုငင်၊ အဲဂုတ္တုပြည်၌ အုပ်စိုးသည်ကိုငင်း အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

၁၀၉ ခါနာန်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ထိုအကြောင်းအရာကို ကြားသိလျှင်၊ ယာကုပ် အသက်ရှင်သေးသည်ကို လာ၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

၁၁၀ ယာကုပ်သည် သူတို့အတွက် သုံးရက်ကြာ ပွဲတော်ကို ကျင်းပပြီး ခါနာန်ရှင်ဘုရင်များနှင့် မှူးမတ်များအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်အိမ်၌ စားသောက်၍ ပျော်မွေ့ကြ၏။

အခန်း ၅၅

၁ ထိုနောက်မှ ယာကုပ်က၊ ငါသည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ငါ့သားကို သွား၍တွေ့မည်။ ဘုရားသခင် အာဗြဟံအား မိန့်တော်မူသော ခါနာန်ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့မည်။ အကြောင်းမူကား၊ ငါမွေးဖွားရာပြည်မှ မခွာနိုင်။

၂ ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်သည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာ၍၊ သင်၏ အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားလော့။ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားရမည်ကို မကြောက်နှင့်၊ အကြောင်းမူကား၊ ထိုပြည်၌ ငါသည် သင့်ကို လူမျိုးကြီးဖြစ်စေမည်။

၃ ယာကုပ်က၊ ငါ့သားကို ငါသွား၍ ကြည့်ရှုမည်ဟု တွေးလေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့တွင် သူ၏ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့သော စိတ် ရှိသေးသည်မဟုတ်လော။

၄ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ ယောသပ်အတွက် မကြောက်နှင့်၊ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် သင်၏အမြင်၌ ကောင်းသည်ဟု ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ငါ့ကို ဝတ်ပြုရန် သူ၏သမာဓိကို ထိန်းသိမ်းထားဆဲဖြစ်၍၊ ယာကုပ်သည် မိမိသားအတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက်လေ၏။

၅ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အတိုင်း အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားရမည်အကြောင်း သားများနှင့် အိမ်သားများကို မှာထားလေ၏။ ယာကုပ်သည် သားများ၊ အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထ၍ ခါနာန်ပြည်မှ ဗေရရှေဘမြို့မှ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသော စိတ်နှင့် ထွက်၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားကြ၏။

၆ ထိုသူတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်အနီးသို့ရောက်သောအခါ၊ ယာကုပ်သည် ယုဒကို ယောသပ်ထံသို့ မိမိအရင်စေလွှတ်၍ အဲဂုတ္တုပြည်၌ အမှုကိုပြုလေ၏။ ယုဒသည်လည်း အဘ၏စကားကို နားထောင်လေ၏။ သူသည် အလျင်အမြန်ပြေး၍ ယောသပ်ထံသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုသူတို့သည် ဂေါရှင်ပြည်၌ မိမိအိမ်သားအပေါင်းတို့အား နေရာချပေးကြ၏။ ယုဒသည်လည်း ပြန်သွား၍ မိမိအဘထံသို့ လမ်းအတိုင်း လိုက်လေ၏။

၇ ယောသပ်သည် ရထားကို ပြင်လေ၏။ မိမိအဘယာကုပ်ကို သွား၍တွေ့ခြင်းငှါ မိမိစစ်သူရဲများ၊ ကျွန်များ၊ အဲဂုတ္တုမင်းအရာရှိအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေ၏။ ယာကုပ်ကို မတွေ့သောသူအပေါင်းတို့သည် သေရကြလိမ့်မည်ဟု အဲဂုတ္တုပြည်၌ ယောသပ်အား အမိန့်တော်ကို ကြော်ငြာလေ၏။

၈ နောက်တစ်နေ့တွင် ယောသပ်သည် ပိတ်ချောထည်နှင့် ခရမ်းရောင်အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ငွေနှင့် ရွှေတန်ဆာများနှင့် စစ်လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်လျက် အီဂျစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးနှင့်အတူ ကြီးမားသော တပ်မဟာကြီးတစ်ခု ထွက်ခွာသွားလေ၏။

၉ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် တူရိယာအမျိုးမျိုး၊ ဗုံ၊ ပတ်သာတို့ကို တီးလျက်၊ မုရန်နံ့သာနှင့် အကျော်နံ့သာတို့ကို လမ်းတစ်လျှောက် ဖြန့်ကြဲလျက်၊ ယာကုပ်ထံသို့ သွား၍ ထိုနည်းအတိုင်း လိုက်သွားကြ၏။ သူတို့၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် မြေကြီး တုန်ခါလေ၏။

၁၀ အဲဂုတ္တုပြည်၏ မိန်းမအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်ကို ခရီးဦးကြိုပြုအံ့သောငှါ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အိမ်မိုးနှင့် မြို့ရိုးပေါ်သို့ တက်ကြ၏။ ယောသပ်၏ခေါင်းပေါ်မှာ ဖာရောဘုရင်၏ သရဖူကို ဆောင်းတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဖာရောဘုရင်သည် ယောသပ်အား အဘနှင့်တွေ့သောအခါ ဝတ်ဆင်စေခြင်းငှါ ထိုသရဖူကို ပေးလိုက်လေ၏။

၁၁ ယောသပ်သည် မိမိအဘထံသို့ ခြေငါးဆယ်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ၊ ရထားပေါ်မှဆင်း၍ မိမိအဘထံသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ အဲဂုတ္တုမင်းများနှင့် မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် ယောသပ်သည် မိမိအဘထံသို့ ခြေလျင်သွားသည်ကို မြင်လျှင်၊ သူတို့သည်လည်း ခြေလျင်ဆင်း၍ ယာကုပ်ထံသို့ ခြေလျင်သွားကြ၏။

၁၂ ယာကုပ်သည် ယောသပ်၏တပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၊ ယောသပ်နှင့်အတူ သူ့ထံသို့ လာသော တပ်ကို မြင်သောအခါ၊ ယာကုပ်သည် ကျေနပ်အားရသဖြင့် အံ့ဩလေ၏။

၁၃ ယာကုပ်ကလည်း၊ အဲဂုတ္တုတပ်၌ မင်းမြောက်ဝတ်လုံကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ အနီရောင်ဝတ်လုံကို ဆောင်းလျက်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ ရာဇသရဖူကို ဆောင်းလျက်၊ ရထားပေါ်မှဆင်း၍ ငါတို့ဆီသို့ လာနေသော ထိုသူကား အဘယ်သူနည်းဟု ယုဒအား မေးလျှင်၊ ယုဒက၊ သူသည် သင်၏သား ယောသပ်မင်းကြီး ဖြစ်၏ဟု အဘအား ပြန်ပြော၏။ ယာကုပ်သည် မိမိသား၏ ဘုန်းအသရေကို မြင်၍ ဝမ်းမြောက်လေ၏။

၁၄ ယောသပ်သည် အဘထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အဘအား ဦးညွှတ်လေ၏။ တပ်သားအပေါင်းတို့သည်လည်း ယာကုပ်ရှေ့မှာ သူနှင့်အတူ ဦးညွှတ်ကြ၏။

၁၅ ထိုအခါ ယာကုပ်သည် သားယောသပ်ထံသို့ အလျင်အမြန်ပြေး၍ သားယောသပ်၏လည်ပင်းကို ဖက်လျက်နမ်းလေ၏။ သူတို့သည်လည်း ငိုကြွေးကြ၏။ ယောသပ်သည်လည်း အဘကိုဖက်၍ နမ်းကြ၏။ သူတို့သည်လည်း ငိုကြွေးကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည်လည်း သူတို့နှင့်အတူ ငိုကြွေးကြ၏။

၁၆ ယာကုပ်ကလည်း၊ ယခု ငါသည် သင်၏မျက်နှာကိုမြင်ရပြီးနောက်၊ သင်သည် အသက်ရှင်လျက် ဘုန်းအသရေနှင့် ပြည့်စုံသည်ကိုငင်း၊ ဝမ်းမြောက်စွာ သေရတော့မည်ဟု ယောသပ်အား ဆို၏။

၁၇ ယာကုပ်၏သားများ၊ မယားများ၊ သားသမီးများ၊ ကျွန်များ၊ ယာကုပ်၏အိမ်သားအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်နှင့်အတူ အလွန်ငိုကြွေးကြ၏။ သူတို့သည်လည်း သူ့ကိုနမ်း၍ အလွန်ငိုကြွေးကြ၏။
၁၈ ထို့နောက် ယောသပ်နှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏။ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားများ၊ အိမ်သားအပေါင်းတို့သည်လည်း ယောသပ်နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်လာကြ၏။ ယောသပ်သည် သူတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်၏ အကောင်းဆုံးနေရာ၊ ဂေါရှင်ပြည်၌ ထားလေ၏။
၁၉ ယောသပ်ကလည်း၊ ကျွန်ုပ်ညီအစ်ကိုများ၊ ကျွန်ုပ်အဘ၏အိမ်သားများနှင့် သူတို့၏ဥစ္စာအပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာကြပါပြီ။ သူတို့သည် ဂေါရှင်ပြည်၌ ရှိကြပါသည်ဟု ဖာရောဘုရင်ထံသို့ ကျွန်ုပ်သွား၍ ကြားလျှောက်ပါမည်ဟု အဘနှင့် အစ်ကိုတို့အား ပြောဆိုလျှင်၊
၂၀ ယောသပ်သည်လည်း ထိုသို့ပြု၍၊ မိမိညီအစ်ကို ရုဗင်၊ ဣသခါ၊ ဇာဗုလုန်နှင့် မိမိညီ ဗယ်္ယာမိန်တို့ကိုယူ၍ ဖာရောဘုရင်ထံတော်၌ ထားလေ၏။
၂၁ ယောသပ်ကလည်း၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးသည် အလွန်ခံရသောကြောင့်၊ အကျွန်ုပ်ညီအစ်ကိုများ၊ အကျွန်ုပ်အဘ၏အိမ်သားများ၊ သူတို့ဥစ္စာရှိသမျှ၊ သိုးနွားများနှင့်အတူ ခါနာန်ပြည်မှ အကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာကြပါပြီ။ အဲဂုတ္တုပြည်၌ တည်းခိုခြင်းငှာ ရောက်လာကြပါပြီ။
၂၂ ဖာရောမင်းကလည်း၊ သင်၏အဘနှင့် ညီအစ်ကိုတို့ကို အကောင်းဆုံးသောပြည်၌ နေရာချလော့။ ကောင်းသောအရာရှိသမျှကို မထိမ်မဝှက်နှင့်။ မြေသြဇာကို စားစေလော့ဟု ယောသပ်အား မိန့်တော်မူ၏။
၂၃ ယောသပ်ကလည်း၊ သူတို့သည် သိုးထိန်းဖြစ်သောကြောင့် ဂေါရှင်ပြည်၌ သူတို့ကို ငါထားပြီ။ ထို့ကြောင့် အဲဂုတ္တုလူတို့နှင့်မပေါင်းဘဲ ဂေါရှင်ပြည်၌ သိုးစုများကို ကျွေးမွေးကြပါစေဟု ပြန်ပြော၏။
၂၄ ဖာရောမင်းကလည်း၊ သင်၏အစ်ကိုတို့ ပြောဆိုသမျှတို့ကို ပြုလော့ဟု ယောသပ်အား မိန့်တော်မူလျှင်၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း ဖာရောမင်းအား ဦးညွတ်၍ ငြိမ်ဝပ်စွာ ထွက်သွားကြ၏။ ထို့နောက် ယောသပ်သည် မိမိအဘကို ဖာရောမင်းထံ ဆောင်ခဲ့လေ၏။
၂၅ ယာကုပ်သည် ဖာရောမင်းထံသို့ ဝင်၍ ဦးချ၏။ ယာကုပ်သည် ဖာရောမင်းကို ကောင်းချီးပေး၍ ဖာရောမင်းသည် ထွက်သွား၏။ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားအပေါင်းတို့သည် အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့သည် ဂေါရှင်ပြည်၌ နေကြ၏။
၂၆ ယာကုပ်အသက်တစ်ရာ့သုံးဆယ်မြောက်သော ဒုတိယနှစ်တွင်၊ ယောသပ်သည် အစာခေါင်းပါးသောကာလပတ်လုံး အဘနှင့် ညီအစ်ကိုများ၊ အဘ၏အိမ်သားအပေါင်းတို့ကို သားသမီးတို့အား ကျွေးမွေး၏။ သူတို့၌ အဘယ်အရာမျှ ချို့တဲ့ခြင်းမရှိ။
၂၇ ယောသပ်သည် ထိုသူတို့အား မြေတစ်ပြင်လုံး၏ အကောင်းဆုံးအပိုင်းကို ပေး၏။ ယောသပ်လက်ထက်၌ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အကောင်းဆုံးအပိုင်းကို အမွေခံရ၏။ ယောသပ်သည်လည်း သူတို့နှင့် သူ့အဘ၏အိမ်သားအပေါင်းတို့အား အဝတ်တန်ဆာများကို နှစ်တိုင်းပေး၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း သူတို့အစ်ကိုလက်ထက်၌ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဘေးကင်းစွာနေကြ၏။
၂၈ ယာကုပ်သည် ယောသပ်၏စားပွဲ၌ အမြဲစား၏။ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့သည် ယာကုပ်၏သားသမီးများ အိမ်၌စားသောအစားအစာမှတပါး၊ နေ့ရောညပါ ယောသပ်၏စားပွဲမှ မထွက်သွားကြ။
၂၉ အစာခေါင်းပါးခြင်းကာလ၌ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်အမျိုးထံမှ မုန့်ကိုစားရကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းကြောင့် အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ဥစ္စာရှိသမျှကို ရောင်းချကြ၏။
၃၀ ယောသပ်သည် ဖာရောဘုရင်အတွက် မုန့်အတွက် အီဂျစ်ပြည်ရှိ မြေယာများနှင့် လယ်ကွင်းများအားလုံးကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ အစာခေါင်းပါးသောကာလပတ်လုံး ယောသပ်သည် အီဂျစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို မုန့်ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်။ ထိုပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် ဝယ်ယူသောစပါးများအတွက် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသော ငွေနှင့် ရွှေအားလုံးကို ယောသပ်စုဆောင်းခဲ့သည်။ ငွေကုန်သွားသောအခါ ပြည်အရပ်ရပ်မှ ယောသပ်ထံသို့ ယူဆောင်လာသော ရွှေနှင့် ငွေများစွာအပြင် ရှနကျောက်များ၊ ဗဒေလီယမ်များနှင့် အဖိုးတန်အဝတ်အထည်များစွာကိုလည်း စုဆောင်းခဲ့သည်။
၃၁ ယောသပ်သည် မိမိလက်၌ရှိသော ရွှေငွေ၊ ရွှေခွက်ခုနစ်ဆယ်နှစ်ခွက်ခန့်၊ များစွာသော ရှနကျောက်နှင့် ဗဒေလီယမ်ကျောက်တို့ကိုယူ၍ လေးပိုင်းခွဲ၍ ဝှက်ထားလေ၏။ တစ်ပိုင်းကို ဒေ့ပင်လယ်အနီးတော၌၎င်း၊ တစ်ပိုင်းကို ပေရမြစ်နား၌၎င်း၊ သုံးပိုင်းနှင့် စတုတ္ထပိုင်းကို ပေရသိနှင့် မေဒိတော၌၎င်း ဝှက်ထားလေ၏။
၃၂ ကျန်ကြွင်းသော ရွှေငွေအချို့ကိုယူ၍ မိမိညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့နှင့် မိမိအဘ၏အိမ်သားအပေါင်းတို့အား၎င်း၊ မိမိအဘ၏အိမ်သားမိန်းမအပေါင်းတို့အား၎င်း ပေးလေ၏။ ကြွင်းသောရွှေငွေအခွက်နှစ်ဆယ်ကို ဖာရောဘုရင်၏နန်းတော်သို့ ယူဆောင်သွားလေ၏။
၃၃ ယောသပ်သည် ကျန်ကြွင်းသော ရွှေငွေရှိသမျှကို ဖာရောဘုရင်အား ဆက်သ၍ ဖာရောဘုရင်သည် ဘဏ္ဍာတိုက်၌ ထားလေ၏။ ထို့နောက် အစာခေါင်းပါးခြင်းကာလသည် ရပ်တန့်သွားလေ၏။ ထိုပြည်တရှောက်လုံး၌ သူတို့သည် မျိုးစေ့ကြဲ၍ ရိတ်သိမ်းကြ၏။ နှစ်စဉ်အတိုင်း အသီးအနှံကို ရကြ၏။ အဘယ်အရာမျှ မလိုအပ်။
၃၄ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဘေးကင်းစွာနေထိုင်လေ၏။ ထိုပြည်တရှောက်လုံးသည် သူ၏အကြံပေးချက်အောက်တွင် ရှိ၏။ သူ့အဘနှင့် ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် ဂေါရှင်ပြည်၌ နေထိုင်၍ ထိုပြည်ကို သိမ်းယူကြ၏။
၃၅ ယောသပ်သည် အသက်ကြီးရင့်၍ အသက်ကြီးရင့်ပြီ၊ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဇေရိမ်နှင့် မနာရှေတို့သည် ထာဝရဘုရား၏ လမ်းတော်တို့ကို၎င်း၊ ပညတ်တရားကို၎င်း သင်ယူခြင်းငှာ၊ ယာကုပ်၏အိမ်၌ ညီအစ်ကိုတို့၏ သားမြေးတို့နှင့်အတူ အမြဲနေကြ၏။
၃၆ ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၊ ဂေါရှင်ပြည်၌ နေကြ၏။ ထိုပြည်၌ အမွေခံ၍ သားသမီးများတိုးပွားများပြားကြ၏။

အခန်း ၅၆

၁ ယာကုပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဆယ်ခုနစ်နှစ်နေထိုင်၍၊ ယာကုပ်အသက်သည် တရာလေးဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိသတည်း။
၂ အဲဒီအချိန်မှာ ယာကုပ်ဟာ သေလုမတတ် ဖျားနာမှုကြောင့် အီဂျစ်ပြည်က သားယောသပ်ကို လူလွှတ်ပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။ သားယော

သပ်လည်း အီဂျစ်ပြည်က ပြန်လာတော့ ယောသပ်က သူ့အဖေဆီ ရောက်လာတယ်။

၃ ယာကုပ်ကလည်း၊ ငါသေတော့မည်။ သင်တို့ဘိုးဘေးများ၏ ဘုရားသခင်သည် သင်တို့အကြည့်အရှုကြွလာတော်မူမည်။ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့နှင့် သင်တို့နောက်၌ သင်တို့၏သားသမီးတို့အား ပေးမည်ဟု ကျိန်ဆိုတော်မူသောပြည်သို့ သင်တို့အား ပြန်လည်ပို့ဆောင်တော်မူလိမ့်မည်။ ငါသေသောအခါ၊ ခါနာန်ပြည်၊ ဟေဗြုန်မြို့ မပေလမြို့ ငါ့ဘိုးဘေးများအနီး၊ ခါနာန်ပြည်၌ရှိသော ဂူ၌ ငါ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ကြလော့။

၄ ယာကုပ်သည် သားတို့အား ဟေဗြုန်မြို့ မပေလမြို့၌ သင်္ဂြိုဟ်စေခြင်းငှာ ကျိန်ဆိုစေ၍၊ သားတို့သည်လည်း ဤအမှု၌ ကျိန်ဆိုကြ၏။

၅ သင်တို့၏ဘိုးဘေးများကို ကယ်နှုတ်တော်မူသောအရှင်သည် သင်တို့ကို ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှလည်း ကယ်နှုတ်တော်မူမည်ဖြစ်သောကြောင့် သင်တို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကြလော့ဟု သူတို့အား မှာထားတော်မူ၏။

၆ ယာကုပ်ကလည်း၊ သင်တို့၏သားသမီးအပေါင်းတို့ကို ငါ့ထံသို့ ခေါ်ကြလော့ဟု ဆိုသည်အတိုင်း၊ ယာကုပ်၏သားမြေးအပေါင်းတို့သည် လာ၍ သူ့ရှေ့မှာထိုင်ကြ၏။ ယာကုပ်က သူတို့ကို ကောင်းကြီးပေး၍၊ သင်တို့ဘိုးဘေးများ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့ကို အဆတစ်ထောင်အားဖြင့် ကောင်းကြီးပေးတော်မူလိမ့်မည်။ သင်တို့အဘ အာဗြဟံ၏ ကောင်းကြီးမင်္ဂလာကို ပေးတော်မူပါစေသောဟု ဆိုလေ၏။ ယာကုပ်၏သားမြေးအပေါင်းတို့သည် သူတို့ကို ကောင်းကြီးပေးပြီးမှ ထိုနေ့၌ ထွက်သွားကြ၏။

၇ နောက်တစ်နေ့၌ ယာကုပ်သည် သားတို့ကို ခေါ်ပြန်၍၊ သူတို့သည် စုဝေး၍ သူ့ထံသို့လာ၍ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်လေ၏။ ထိုနေ့၌ ယာကုပ်သည် သားတို့ကို ကောင်းကြီးပေးလေ၏။ သူသေခါနီးတွင် အသီးအသီး မိမိတို့အဘို့ ကောင်းကြီးပေးလေ၏။ ဣသရေလအမျိုးနှင့် စပ်ဆိုင်သော ထာဝရဘုရား၏ ပညတ္တိကျမ်း၌ ရေးထားလျက်ရှိ၏။

၈ ယာကုပ်က ယုဒကို "ငါ့သား၊ သင်သည် သင်၏ညီအစ်ကိုတို့အဖို့ အားကြီးသောသူဖြစ်ကြောင်း ငါသိ၏။ သူတို့ကို အုပ်စိုးလော့။ သင်၏ သားတို့သည် သူတို့၏သားများကို အစဉ်အမြဲ အုပ်စိုးရကြလိမ့်မည်" ဟု ပြောသည်။

၉ ရန်သူများကို အုပ်စိုးမည့် သူတို့၏ညီအစ်ကို၏ တိုက်ပွဲများကို တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် သူတို့၏သားများကို လေးနှင့် စစ်လက်နက်အမျိုးမျိုးကိုသာ သင်ကြားပေးလော့။

၁၀ ထိုနေ့၌ ယာကုပ်သည် သားတို့အား တဖန်မှာထားသည်ကား၊ ယနေ့ငါသည် ငါ့လူမျိုးစည်းဝေးရာသို့ ရောက်ရမည်။ ငါမှာထားသည်အတိုင်း ငါ့ကို အဲဂုတ္တုပြည်မှ ဆောင်သွား၍ မပေလဂူ၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြလော့။

၁၁ သို့သော်လည်း သင်တို့သားတို့တွင် အဘယ်သူမျှ ငါ့ကို မခေါ်မဆောင်ကြပါစေနှင့်။ သင်တို့သာလျှင် ငါ့ကို မခေါ်မဆောင်ကြပါစေနှင့်။ ငါ့အလောင်းကို ခါနာန်ပြည်သို့ သင်္ဂြိုဟ်၍ ငါ့ကို သင်္ဂြိုဟ်သောအခါ၊ ငါ့ကို ဤသို့ပြုရမည်။

၁၂ ယုဒ၊ ဣသခါ၊ ဇာဗုလုန်တို့သည် ငါ့အလောင်းကို အရှေ့ဘက်၌ငှင်း၊ ရုဗင်၊ ရှိမောင်နှင့် ဂဒ်တို့သည် တောင်ဘက်၌ငှင်း၊ အနောက်ဘက်၌ ဧဖရိမ်၊ မနာရှေနှင့် ဗယ်္ယာမိန်တို့သည် မြောက်ဘက်၌ငှင်း၊ ဒန်၊ အာရှာနှင့် နဿလိတို့သည် ထမ်းရကြမည်။

၁၃ လေဝိသည် သင်နှင့်အတူ မထမ်းစေနှင့်။ သူနှင့် သူ၏သားတို့သည် ထာဝရဘုရား၏ ပဋိညာဉ်သေတ္တာတော်ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့နှင့်အတူ တပ်ထဲမှာ ထမ်းရကြမည်။ ငါ့သားယောသပ်သည်လည်း မထမ်းစေနှင့်။ ရှင်ဘုရင်ကဲ့သို့ သူ၏ဘုန်းအသရေသည် ရှိပါစေ။ သို့သော် ဧဖရိမ်နှင့် မနာရှေတို့သည် သူတို့အရာ၌ ရှိကြလိမ့်မည်။

၁၄ ငါ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ ဤသို့ပြုရမည်။ ငါမှာထားသမျှကို မမေ့နှင့်။ ထိုသို့ပြုသောအခါ ထာဝရဘုရားသည် သင့်အားငှင်း၊ သင်၏နောက်၌ သင်၏သားသမီးတို့ကိုငှင်း အစဉ်အမြဲအောက်မေ့တော်မူလိမ့်မည်။

၁၅ ငါ့သားတို့၊ အသီးအသီး မိမိတို့ညီအစ်ကို၊ မိမိတို့ဆွေမျိုးကို ရိုသေလေးစားကြလော့။ မိမိတို့၏သားသမီးများနှင့် မိမိတို့နောက်မှ ဆင်းသက်လာသော သားစဉ်မြေးဆက်တို့အား မိမိတို့ဘိုးဘေးများ၏ ဘုရားသခင်ထာဝရဘုရားကို အစဉ်ဝတ်ပြုစေခြင်းငှာ မှာကြားကြလော့။

၁၆ သင်တို့သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ကောင်းမြတ်ဖြောင့်မတ်သောအမှုကို ပြု၍၊ လမ်းတော်တို့၌ လိုက်လျှောက်သဖြင့်၊ သင်မှစ၍ သင်၏သားသမီးများ၊ မြေးမြစ်များတို့သည် ပြည်တော်၌ သင်၏အသက်ရှည်ခြင်းကို အစဉ်အမြဲ ရှည်စေမည်အကြောင်း၊

၁၇ ငါ့သား ယောသပ်၊ သင်၏ညီအစ်ကိုတို့၏ အပြစ်များနှင့် သင့်အပေါ် သူတို့ ပုံထားသော အနာတရတွင် သူတို့၏ မကောင်းမှုအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါဟု ငါတောင်းပန်၏။ ဘုရားသခင်သည် သင်၏နှင့် သင်၏သားသမီးများ၏ အကျိုးအတွက် ရည်ရွယ်တော်မူခဲ့သည်။

၁၈ အို ငါ့သား၊ သင်၏ညီအစ်ကိုများကို အဲဂုတ္တုပြည်သားတို့ထံ မထားခဲ့နှင့်၊ သူတို့၏စိတ်ကို မထိခိုက်စေနှင့်၊ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် သူတို့ကို ဘုရားသခင်လက်တော်သို့ငှင်း၊ သင်၏လက်တော်၌ငှင်း အပ်လိုက်ပြီ။ ယာကုပ်၏သားတို့က၊ အို ကျွန်ုပ်တို့၏အဘ၊ ကိုယ်တော်မှာထားတော်မူသမျှအတိုင်း၊ ငါတို့သည် ပြုပါမည်။ ဘုရားသခင်သည် ငါတို့နှင့်အတူသာ ရှိတော်မူပါစေသောဟု ပြန်ပြောကြ၏။

၁၉ ယာကုပ်က သားတို့အား "သင်တို့သည် ဘုရားသခင်၏ လမ်းစဉ်တော်ရှိသမျှကို စောင့်ရှောက်သောအခါ၊ ဘုရားသခင်သည် သင်တို့နှင့်အတူ ရှိတော်မူပါစေသော။ ရှေ့တော်၌ ကောင်းမြတ်ဖြောင့်မတ်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှာ၊ လက်ျာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်သို့ မလွှဲကြနှင့်။"

၂၀ အကြောင်းမူကား၊ နောင်ကာလ၌ ပြည်တော်၌ များစွာသော ဒုက္ခများနှင့် ပြင်းထန်သော ဒုက္ခများသည် သင်တို့အပေါ်သို့ ကျရောက်လိမ့်မည်ကို ငါသိ၏၊ အထူးသဖြင့် သင်တို့၏ သားသမီးများနှင့် သားသမီးများ၊ ထာဝရဘုရားကိုသာ ဝတ်ပြုကြလော့။ ထိုအခါ သူသည် သင်တို့ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှ ကယ်တင်တော်မူလိမ့်မည်။

၂၁ သင်တို့သည် ဘုရားသခင်ကို ဝတ်ပြုရန် လိုက်သွားသောအခါ၊ သင်တို့နှင့် သင်တို့၏သားသမီးများအား ထာဝရဘုရားကို သိကျွမ်းစေခြင်းငှာ သွန်သင်သောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့နှင့် သင်တို့၏သားသမီးများအတွက် ကျွန်တစ်ဦးကို ပေါ်ထွန်းစေတော်မူလိမ့်မည်။ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့အား ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှ ကယ်နှုတ်၍ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူပြီး သင်တို့၏ဘိုးဘေးများ၏ပြည်သို့ လုံခြုံစွာ အမွေခံစေခြင်းငှာ ပြန်၍ ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူလိမ့်မည်။

၂၂ ယာကုပ်သည် မိမိသားတို့ကို မှာထားတော်မမူ။ မိမိခြေတို့ကို ခုတင်ပေါ်သို့ ရုပ်သိမ်းလေ၏။ ထိုအခါ သူသည် သေ၍ မိမိလူမျိုးစည်းဝေးရာသို့ ရောက်လေ၏။

၂၃ ယောသပ်သည် အဘကို ဖက်၍ ငိုကြွေးလေ၏။ နမ်းလည်းနမ်း၏။ ခါးသောအသံနှင့် "အို အကျွန်ုပ်အဘ၊ အကျွန်ုပ်အဘ" ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

၂၄ သား၏မယားများနှင့် အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့သည် လာ၍ ယာကုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။ ယာကုပ်အတွက် ကြီးစွာသောအသံနှင့် ငိုကြွေးကြ၏။

၂၅ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ထကြ၏။ မိမိတို့အဝတ်များကို ဆွဲဆုတ်ကြ၏။ လျှော်တေအဝတ်ကို ခါး၌စည်းကြ၏။ မျက်နှာပေါ်မှာ ပြပ်ဝပ်လျက် မြေမှုန့်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်ကြ၏။

၂၆ ထိုအကြောင်းကို ယောသပ်၏မယား ဩစနက်အား ကြားပြောလျှင်၊ သူသည်ထ၍ အိတ်ကိုဝတ်လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ယာကုပ်အတွက် ညည်းတွားငိုကြွေးလေ၏။

၂၇ ယာကုပ်ကို သိကျွမ်းသော အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည်လည်း ထိုအကြောင်းကို ကြားသောအခါ၊ ထိုနေ့၌ ရောက်လာ၍၊ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ရက်ပေါင်းများစွာ ငိုကြွေးကြ၏။

၂၈ ယာကုပ်သေဆုံးကြောင်း ကြားသိရသောအခါ၊ ခါနာန်ပြည်မှ မိန်းမများသည်လည်း အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်လာကြပြီး အဲဂုတ္တုပြည်၌ သူ့အတွက် ရက်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ပတ်လုံး ငိုကြွေးကြ၏။

၂၉ ထိုနောက် ယောသပ်သည် မိမိကျွန် ဆေးဆရာတို့အား မုရန်၊ လောဗန်နှင့် အမျိုးမျိုးသော နံ့သာပေါင်းနှင့် ရေမွှေးတိုဖြင့် ဖခင်၏အလောင်းကို ဆေးစိမ်ရန် အမိန့်ပေး၏။ ဆေးဆရာတို့သည်လည်း ယောသပ်မှာထားသည့်အတိုင်း ယာကုပ်၏ အလောင်းကို ဆေးစိမ်ကြ၏။

၃၀ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့၊ အသက်ကြီးသူများ၊ ဂေါရှင်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်အတွက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၏။ သူ၏သားများနှင့် အိမ်သားအပေါင်းတို့သည်လည်း၊ မိမိတို့အဘယာကုပ်အတွက် ရက်ပေါင်းများစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၏။

၃၁ ငိုကြွေးသောနေ့ရက်များ ကုန်ဆုံးပြီးနောက်၊ ရက်ပေါင်းခုနစ်ဆယ်စေ့သောအခါ၊ ယောသပ်သည် ဖာရောမင်းအား၊ ငါ့အဘကို ကျိန်ဆိုစေသည့်အတိုင်း ငါသွား၍ ခါနာန်ပြည်၌ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးမှ ငါပြန်လာမည်ဟု လျှောက်၏။

၃၂ ထိုအခါ ဖာရောမင်းသည် ယောသပ်ကိုစေလွှတ်၍ သင်၏အဘ မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ သင့်အား ကျိန်ဆိုစေသည်အတိုင်း သွား၍ သင်္ဂြိုဟ်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ယောသပ်သည် မိမိညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့နှင့်အတူ မိမိတို့အဘယာကုပ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းငှာ ခါနာန်ပြည်သို့ သွား၍ မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း သွားလေ၏။

၃၃ ထိုအခါ ဖာရောမင်းက၊ ယောသပ်နှင့် ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ ယာကုပ်ကို မသင်္ဂြိုဟ်ဘဲနေလျှင် အသေခံရမည်ဟု အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ကြွေးကြော်စေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။

၃၄ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ဖာရောဘုရင်၏ ဗျာဒိတ်တော်ကို ကြားလျှင်၊ လူအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ဖာရောဘုရင်၏ ကျွန်များ၊ နန်းတော်သား အသက်ကြီးသူများ၊ အဲဂုတ္တုပြည်အရာရှိအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်နှင့်အတူ လိုက်သွားကြ၏။ ဖာရောဘုရင်၏ မှူးမတ်များ၊ မှူးမတ်များအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်၏ ကျွန်များအဖြစ် လိုက်သွား၍ ခါနာန်ပြည်၌ ယာကုပ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းငှာ သွားကြ၏။

၃၅ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အဘမှာထားသမျှအတိုင်း၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အဘအိပ်ရာကို ထမ်းကြ၏။

၃၆ အလောင်းတင်ရာအိမ်တော်သည် ရွှေစင်ဖြင့်ပြီး၍ ပတ်လည်၌ ရှုဟံကျောက်နှင့် ဗဒလီယမ်ကျောက်တိုဖြင့် စီခြယ်ထားသည်။ အလောင်းတင်ရာအိမ်တော်အပေါ်ယံအဖုံးကို ရွှေဖြင့်ရက်လုပ်၍ ချည်မျှင်ဖြင့် ဆက်စပ်ထားပြီး အလောင်းတင်ရာအိမ်တော်အပေါ်ယံတွင် ရှုဟံကျောက်နှင့် ဗဒလီယမ်ကျောက်တိုဖြင့် ချိတ်များရှိသည်။

၃၇ ယောသပ်သည် အဘယာကုပ်၏ခေါင်းပေါ်မှာ ကြီးစွာသော ရွှေသရဖူကို တင်၍၊ ရွှေလှံတံကို လက်၌ကိုင်စေသဖြင့်၊ ရှင်ဘုရင်တို့ အသက်ရှင်စဉ်ကာလ၌ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့သည် အလောင်းတော်ကို ဝိုင်းကြ၏။

၃၈ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ဤတပ်အစဉ်အတိုင်း သူ့ရှေ့မှ သွားကြ၏၊ အစပိုင်းတွင် ဖာရောဘုရင်၏ စစ်သူရဲအပေါင်းတို့နှင့် ယောသပ်၏ စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည်ငှင်း၊ သူတို့နောက်၌ အဲဂုတ္တုပြည်သား ကျန်ကြွင်းသောသူတို့သည်ငှင်း လိုက်သွားကြ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ထားကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ စစ်လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်လျက် လိုက်သွားကြ၏။

၃၉ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသူအပေါင်းတို့သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် တလားရှေ့သို့ ဝေးစွာသွားကြ၏။ ကြွင်းသောသူတို့သည်လည်း တလားနောက်သို့ လိုက်ကြ၏။

၄၀ ယောသပ်နှင့် သူ၏အိမ်သားတို့သည် ခြေဗလာနှင့်ငိုကြွေးလျက် သင်္ချိုင်းအနီးသို့ စုဝေးသွားကြ၏။ ယောသပ်၏ကျွန်အချို့တို့သည်လည်း သူ့ပတ်လည်၌ ဝိုင်းသွားကြ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏ တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ စစ်လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ကြ၏။

၄၁ ယာကုပ်၏ ကျွန်ငါးဆယ်တို့သည် အလောင်းရှေ့သို့ သွား၍၊ သူတို့သည် လမ်း၌ မုရန်၊ အကျော်၊ အမျိုးမျိုးသော နံ့သာဆီကို ဖြန့်ကြဲကြ၏။ ယာကုပ်၏ သားအပေါင်းတို့သည် အလောင်းကို ထမ်းသော နံ့သာပေါင်းကို စီးလျက် သွားကြ၏၊ ယာကုပ်၏ ကျွန်တို့သည်လည်း သူတို့ရှေ့မှာ နံ့သာဆီကို လမ်း၌ ဖြန့်ကြဲကြ၏။

၄၂ ယောသပ်သည် တပ်ကြီးများဖြင့် လိုက်သွား၍၊ ခါနာန်ပြည်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် နေ့တိုင်း ထိုနည်းအတိုင်း ပြုကြ၏။ ယော်ဒန်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အာတဒ်ကောက်နယ်တလင်းသို့ ရောက်သောအခါ၊ ထိုအရပ်၌ အလွန်ကြီးစွာသော ညည်းတွားငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ပြုကြ၏။

၄၃ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို ကြားသိကြလျှင်၊ ခါနာန်ရှင်ဘုရင် သုံးဆယ်တစ်ပါးစီ၊ မိမိတို့အိမ်မှ ထွက်သွား၍၊ မိမိတို့လူများနှင့်အတူ ယာကုပ်အတွက် ညည်းတွားငိုကြွေးကြ၏။

၄၄ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သင်္ချိုင်းကို မြင်ကြ၏။ ယောသပ်၏သရဖူသည် ထိုသင်္ချိုင်းပေါ်မှာရှိသည်ကိုငှင်း၊ မိမိတို့သရဖူများကို ထိုသင်္ချိုင်းပေါ်မှာတင်၍ သရဖူများဖြင့် ဝိုင်းထားကြ၏။

၄၅ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားတို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကို သိကြသောကြောင့်၊ ထိုအရပ်၌ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်အတွက် ကြီးစွာသော ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းကို ပြုကြ၏။

၄၆ ဧသောထံသို့ ရောက်၍၊ ယာကုပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ သေလွန်ပြီ။ သူ၏သားများမှစ၍ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းငှာ ခါနာန်ပြည်သို့ ဆောင်သွားကြ၏ဟု ကြားလေ၏။

၄၇ ဧသောသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင်၊ စိရတောင်ပေါ်မှာနေ၍၊ မိမိသားများ၊ မိမိလူများ၊ အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထ၍၊ အလွန်များပြားသောလူစုဖြစ်၍၊ ယာကုပ်အတွက် ညည်းတွားငိုကြွေးခြင်းငှာ လာကြ၏။

၄၈ ဧသောရောက်လာသောအခါ၊ ညီယာကုပ်အတွက် ညည်းတွားကြလေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ဧသောနှင့်အတူ ထိုအရပ်၌ ယာကုပ်အတွက် ကြီးစွာသော ညည်းတွားခြင်းကို ပြုကြ၏။

၄၉ ယောသပ်နှင့် ညီအစ်ကိုတို့သည် အဘယာကုပ်ကို ထိုအရပ်မှ ခေါ်ဆောင်လာ၍၊ ယာကုပ်၏အဘများရှိရာ မြေတွင်း၌ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းငှာ ဟေဗြုန်မြို့သို့ သွားကြ၏။

၅၀ သူတို့သည် ကိရယသာဘမြို့ ဥမင်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဧသောသည် သားတို့နှင့်အတူ ယောသပ်နှင့် ညီအစ်ကိုတို့ကို ဆီးတား၍၊ ဥမင်ထဲမှာ ယာကုပ်ကို မသင်္ဂြိုဟ်ရ။ အကြောင်းမူကား၊ ဤဥမင်သည် ငါတို့နှင့် ငါတို့အဘပိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

၅၁ ယောသပ်နှင့် အစ်ကိုတို့သည် ဧသော၏သားတို့၏ စကားကို ကြားလျှင်၊ သူတို့သည် အလွန်အမျက်ထွက်၍၊ ယောသပ်သည် ဧသောထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ သူတို့ပြောသောစကားကား အဘယ်သို့နည်း။ အကယ်စင်စစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်က ဣဇာက်သေဆုံးပြီးနောက်၊ ငါ့အဘယာကုပ်သည် ဤပြည်ကို အလွန်ကြွယ်ဝစွာဝယ်ယူခဲ့၏။ ခါနာန်ပြည်တရှောက်လုံးကို သင်နှင့် သင်၏သားများထံမှရင်း၊ သင်၏နောက်၌ သင်၏အမျိုးအနွယ်ထံမှရင်း ဝယ်ယူလေ၏။

၅၂ ယာကုပ်သည် မိမိသားများနှင့် သားစဉ်မြေးဆက်များအတွက် ထာဝရအမွေအဖြစ် ထိုမြေကို ဝယ်ယူလေ၏။ ယနေ့ ဤစကားများကို အဘယ်ကြောင့် ပြောသနည်း။

၅၃ ဧသောကလည်း၊ သင်သည် မုသာစကားကို ပြော၏။ မုသာစကားကို ပြော၏။ သင်ပြောသည့်အတိုင်း ဤပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် ငါ့ဥစ္စာကို ငါမရောင်း၊ ငါ့ညီယာကုပ်သည်လည်း ဤပြည်၌ ငါ့ဥစ္စာကို မဝယ်။

၅၄ ဧသောသည် ခါနာန်ပြည်၌ မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို ယာကုပ်အား ရောင်းသောအခါ၊ ယောသပ်မရှိသည်ကို ဧသောသိသောကြောင့်၊ ဧသောသည် ယောသပ်အား စကားဖြင့် လှည့်စားရန် ဤစကားများကို ပြောဆို၏။

၅၅ ယောသပ်ကလည်း၊ ငါ့အဘသည် ဤအရာများကို ဝယ်ယူမှုမှတ်တမ်းတွင် သင့်အား ထည့်သွင်း၍၊ သက်သေများနှင့်တကွ သက်သေခံလေပြီ။ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ငါတို့နှင့်အတူ ရှိသည်ကို ကြည့်ပါဟု ဧသောအား ဆို၏။

၅၆ ဧသောကလည်း၊ မှတ်တမ်း၌ သင်တွေ့သမျှကို ယူခဲ့လော့။ ငါတို့လည်း ပြုမည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၅၇ ယောသပ်သည် မိမိညီ နဿလိကိုခေါ်၍၊ အလျင်အမြန်သွားလော့။ မနေနှင့်။ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ပြေးလော့။ မှတ်တမ်းရှိသမျှ၊ ဝယ်ယူခြင်းမှတ်တမ်း၊ တံဆိပ်ခတ်ထားသောမှတ်တမ်း၊ ဖွင့်ထားသောမှတ်တမ်း၊ မွေးရာပါအခွင့်အရေးဆိုင်ရာ အရောင်းအဝယ်အားလုံးကို ရေးမှတ်ထားသော ပထမမှတ်တမ်းအားလုံးကို ယူခဲ့လော့ဟု ဆို၏။

၅၈ ဧသောနှင့် သူ၏သားတို့သည် ယနေ့ပြောသော စကားအလုံးစုံတို့ကို ငါတို့သိရမည်အကြောင်း၊ သင်သည် သူတို့ကို ဤအရပ်သို့ ငါတို့ထံသို့ ဆောင်ခဲ့ရမည်။

၅၉ နဿလိသည် ယောသပ်၏စကားကို နားထောင်၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ အလျင်အမြန်ပြေးလေ၏။ နဿလိသည် တော၌ရှိသော သမင်များထက် ခြေလျင်သာ၍ ပေါ့ပါး၏။ စပါးနှံများကို မနင်းဘဲ သွားလာတတ်၏။

၆၀ နဿလိသည် မှတ်တမ်းများကို ယူဆောင်သွားသည်ကို ဧသောမြင်သောအခါ၊ သူနှင့် သူ၏သားများသည် လိုဏ်ဂူကို ပိုမိုခုခံကြပြီး ဧသောနှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများကို တိုက်ခိုက်ရန် ထလာကြ၏။

၆၁ ယာကုပ်၏သားများနှင့် အီဂျစ်လူမျိုးအားလုံးသည် ဧသောနှင့် သူ၏လူများနှင့် တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ဧသော၏သားများနှင့် သူ၏လူများသည် ယာကုပ်၏သားများရှေ့တွင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ကြပြီး ယာကုပ်၏သားများသည် ဧသော၏လူ လေးဆယ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ကြသည်။

၆၂ ထိုအခါ ယာကုပ်၏သားဖြစ်သော ဒန်၏သား ခုရှိမ်သည် ယာကုပ်၏သားတို့နှင့်အတူရှိ၏၊ သို့သော် သူသည် စစ်တိုက်ရာအရပ်မှ အတောင်တစ်ရာခန့်အကွာတွင်ရှိ၏၊ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ယာကုပ်၏သားတို့နှင့်အတူ ယာကုပ်၏သင်္ချိုင်းကိုစောင့်ရန် ယာကုပ်၏သင်္ချိုင်းအနားမှာ နေလေ၏။

၆၃ ခုရှိမ်သည် စကားအ၍ နားပင်းနေသော်လည်း၊ လူတို့တွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၏ အသံကို သူနားလည်၏။

၆၄ သူကလည်း သေလွန်သူတွေကို ဘာလို့ မမြှုပ်တာလဲ၊ ဒီ ထိတ်လန့်စရာကြီးကား အဘယ်နည်းဟု မေးလျှင်၊ သူတို့သည် ဧသောနှင့် သားတို့၏ စကားကို ပြန်ပြောကြ၏။ သူသည် တိုက်ပွဲအလယ်၌ ဧသောထံသို့ ပြေးသွား၍ ထားနှင့်သတ်လေ၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းကို ဓားဖြင့် ဖြတ်၍ အဝေးသို့ လွင့်သွားလေ၏။ ဧသောသည် စစ်သည်တော်များအလယ်၌ လဲကျလေ၏။

၆၅ ခုရှိမ်သည် ဤအမှုကိုပြုသောအခါ၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဧသော၏သားတို့ကို နိုင်ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် အဘယာကုပ်ကို မြေတွင်း၌ အတင်းအကျပ် သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ ဧသော၏သားတို့သည်လည်း ထိုအရာကို မြင်ကြ၏။

၆၆ ယာကုပ်ကို ဟေဗြုန်မြို့ ဟေသအမျိုးသားတို့ထံမှ အာဗြဟံဝယ်ယူခဲ့သော မပေလဂူ၌ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးမှ အလွန်အဖိုးထိုက်သော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်၍ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၆၇ ယောသပ်သည် သူ့ဖခင်သေဆုံးချိန်တွင် သူ့အား ပေးခဲ့သည့် ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်အသရေကို ပေးဆောင်ခဲ့သည့် ရှင်ဘုရင်မရှိခဲ့ပါ၊ အကြောင်းမှာ သူသည် ရှင်ဘုရင်များကို မြှုပ်နှံသကဲ့သို့ ကြီးမားသော ဂုဏ်အသရေဖြင့် သူ့အား မြှုပ်နှံသောကြောင့်ပင်။

၆၈ ယောသပ်နှင့် ညီအစ်ကိုတို့သည် မိမိတို့အဘအတွက် ခုနစ်ရက်ကြာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းကို ပြုကြ၏။

အခန်း ၅၇

၁ ထိုနောက်မှ ဧသော၏သားတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့နှင့် စစ်တိုက်ကြ၏။ ဧသော၏သားတို့သည် ဟေဗြုန်မြို့၌ ယာကုပ်၏သားတို့နှင့် စစ်တိုက်ကြ၏။ ဧသောသည် သေလျက် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းမခံရသေး။

၂ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသဖြင့် ဧသော၏သားများသည် ယာကုပ်၏သားများရှေ့မှာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ကြပြီး ယာကုပ်၏သားများသည် ဧသော၏သား ရှစ်ဆယ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ကြသော်လည်း ယာကုပ်၏သား တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မသေခဲ့ကြပါ။ ယောသပ်၏လက်သည် ဧသော၏သားအပေါင်းတို့ကို အောင်နိုင်သဖြင့် ဧသော၏သား ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖုန်နှင့် သူ၏လူငါးဆယ်တို့ကို ဖမ်းဆီး၍ သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ကာ မိမိကျွန်တို့လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။

၃ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ဇေဖုန်နှင့် သူ၏လူများကို ဖမ်းသွားသောအခါ၊ ကျန်ကြွင်းသောသူအပေါင်းတို့သည် ဧသော၏အမျိုးထံမှ မိမိတို့အသက်စွန့်မည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ မိမိတို့လည်း သိမ်းသွားခံရမည်ကို စိုးရိမ်ကြ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် ဧသော၏သား ဧလိဖတ်နှင့် သူ၏လူများ၊ ဧသော၏အလောင်းနှင့်အတူ ထွက်ပြေး၍ စိရတောင်သို့ သွားကြ၏။

၄ သူတို့သည် စိရတောင်သို့ ရောက်၍ ဧသောကို စိရပြည်၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြသော်လည်း၊ သူ၏ဦးခေါင်းကို စိရပြည်သို့ မဆောင်ခဲ့ဘဲ၊ အကြောင်းမူကား၊ ဟေဗြုန်မြို့၌ စစ်ဖြစ်ရာအရပ်၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၅ ဧသော၏သားတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးသောအခါ၊ ယာကုပ်၏သားတို့သည် စိရပြည်စွန်းတိုင်အောင် လိုက်ကြ၏။ သူတို့လိုက်သောအခါ တယောက်ကိုမျှ မသတ်ကြ၊ ဧသော၏အလောင်းကို ယူဆောင်သွားသောကြောင့် သူတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ထွက်ပြေးကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည်လည်း သူတို့ထံမှ လှည့်၍ ညီအစ်ကိုများရှိရာ ဟေဗြုန်မြို့သို့ လာကြ၏။ ထိုနေ့၌ငှင်း၊ နောက်နေ့၌ငှင်း ထိုအရပ်၌ငှင်း နေကြ၏။ စစ်တိုက်ရာမှ အနားယူချိန်တိုင်အောင် နေကြ၏။

၆ တတိယနေ့၌ ဟောရိလူ စိရ၏သားအပေါင်းတို့ကိုငှင်း၊ အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့ကိုငှင်း စုဝေးစေကြ၏။ သမုဒ္ဒရာသဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားသော လူအပေါင်းတို့ကိုငှင်း စုဝေးစေကြ၏။ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့နှင့် စစ်တိုက်၍ ညီအစ်ကိုတို့ကို ကယ်နှုတ်ခြင်းငှာ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားကြ၏။

၇ ဧသော၏သားများ၊ အရှေ့ပြည်သားတို့သည် မိမိတို့၏ညီအစ်ကိုများကို ကယ်တင်ရန် စစ်တိုက်ရန် လာနေကြောင်း ယောသပ်နှင့် ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် ကြားသိကြ၏။

၈ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများ၊ အီဂျစ်ပြည်မှ ခွန်အားကြီးသောစစ်သည်များသည် ရာမသက်မြို့၌ ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြသောအခါ၊ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများသည် ဧသော၏သားများ၊ အရှေ့ပြည်သားများကို ပြင်းထန်စွာ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

၉ သူတို့သည် ထိုလူခြောက်သိန်းကို သတ်ကြ၏။ ဟောရိလူ စိရအမျိုးသားတို့၏ ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲအပေါင်းတို့ကိုလည်း သတ်ကြ၏။ အနည်းငယ်သာ ကျန်ကြွင်းသော သူတို့မူကား၊ အရှေ့ပြည်သားများနှင့် ဧသော၏သားအများတို့ကိုလည်း သတ်ကြ၏။ ဧသော၏သား ဧလိဖတ်နှင့် အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများရှေ့မှ ပြေးကြ၏။

၁၀ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့သည် သုကုတ်မြို့သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် လိုက်ကြ၏။ ထိုမြို့၌ လူသုံးဆယ်ကို သတ်ကြ၏။ ကျန်ကြွင်းသောသူတို့သည် လွတ်၍ မိမိတို့မြို့သို့ အသီးသီးပြေးကြ၏။

၁၁ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများ၊ အဲဂုတ္တုပြည်၏ စစ်သူရဲတို့သည် ရန်သူအပေါင်းတို့ကို အနိုင်ယူသောကြောင့်၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသော စိတ်နှင့် သူတို့ထံမှ ပြန်သွားကြ၏။

၁၂ ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောနှင့် သူ၏လူများသည် ယာကုပ်၏သားများထံ အီဂျစ်ပြည်တွင် ကျွန်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး သူတို့၏ဝေဒနာများသည် တိုးများလာခဲ့ကြသည်။

၁၃ ဧသော၏သားမြေးများနှင့် စိရ၏သားမြေးများသည် မိမိတို့ပြည်သို့ပြန်လာသောအခါ၊ ဧသော၏သားမြေးတို့၏တိုက်ပွဲကြောင့် ယာကုပ်၏သားမြေးများနှင့် အီဂျစ်လူတို့လက်ထဲသို့ မိမိတို့အားလုံးကျရောက်ခဲ့ကြောင်း စိရ၏သားမြေးများသိမြင်ကြ၏။

၁၄ စိရအမျိုးသားတို့က ဧသော၏သားတို့အား၊ သင်တို့သည်မြင်ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤတပ်သည် သင်တို့အတွက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခွန်အားကြီးသောသူ၊ စစ်မှု၌ကျွမ်းကျင်သူ တယောက်မျှမကျန်ရှိကြောင်း သင်တို့သိကြ၏။

၁၅ ယခုမှာ ငါတို့ပြည်မှ ထွက်သွားကြလော့။ ငါတို့ထံမှ ခါနာန်ပြည်သို့ သင်တို့၏ဘိုးဘေးများ နေထိုင်ရာပြည်သို့ သွားကြလော့။ နောင်ကာလ၌ သင်တို့၏သားမြေးတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ငါတို့သားမြေးတို့၏ အမွေကို အမွေခံရကြမည်နည်း။

၁၆ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့၏စကားကို နားမထောင်ကြ၊ စိရအမျိုးသားတို့သည်လည်း သူတို့ကို စစ်ပြုရန် ကြံစည်ကြ၏။

၁၇ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် အာဖရိကဘုရင် အိန်ဂီးယားစ်၊ ဒင်ဟာဘာထံသို့ တိတ်တဆိတ်စေလွှတ်၍၊

၁၈ သင်၏လူအချို့ကို ငါတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍ ငါတို့ထံသို့ လာစေလော့။ ဟောရိလူ စိရအမျိုးသားတို့နှင့် ငါတို့သည် ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် ငါတို့ကို ထိုပြည်မှ နှင်ထုတ်ရန် ငါတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီ။

၁၉ ဒင်ဟာဘာဘုရင် အိန်ဂျီးယားစ်သည် ထိုကာလ၌ ဧသော၏သားမြေးများနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့သောကြောင့် ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး အိန်ဂျီးယားစ်သည် ဧသော၏သားမြေးများထံသို့ ရဲရင့်သောခြေလျင်တပ်သား ငါးရာနှင့် မြင်းစီးသူရဲ ရှစ်ရာကို စေလွှတ်ခဲ့သည်။

၂၀ ထိုအခါ စိရအမျိုးသားတို့သည် အရှေ့ပြည်သားတို့နှင့် မိဒျန်ပြည်သားတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ ဧသော၏အမျိုးသားတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့နှင့် စစ်တိုက်ရာတွင် ငါတို့၌ အဘယ်သို့ပြုသည်ကို သင်တို့မြင်ကြပြီ။ သူတို့ကြောင့် ငါတို့အပေါင်းတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီ။

၂၁ ထို့ကြောင့် ယခု ငါတို့ထံသို့ လာ၍ ငါတို့ကို ကူညီကြလော့။ ငါတို့သည် သူတို့ကို အတူတကွ တိုက်ခိုက်ကြမည်။ သူတို့ကို ထိုပြည်မှ မောင်းထုတ်ပြီး ယာကုပ်၏သားများနှင့် တိုက်ပွဲတွင် သူတို့အတွက် ကျဆုံးခဲ့သော ငါတို့၏ ညီအစ်ကိုများအတွက် လက်စားချေကြမည်။

၂၂ အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့၏ စကားကို နားထောင်၍ ထားကိုင်ဆောင်သော လူရှစ်ရာခန့်သည် သူတို့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုကာလ၌ ဧသော၏အမျိုးသားတို့သည် ပါရန်တော၌ စိရအမျိုးသားတို့နှင့် စစ်တိုက်ကြ၏။

၂၃ ထိုအခါ စိရအမျိုးသားတို့သည် ဧသော၏သားတို့ကို အောင်နိုင်သဖြင့်၊ ထိုနေ့၌ စိရအမျိုးသားတို့သည် ဧသော၏သားတို့ကို ထိုတိုက်ပွဲ၌ ဒိန္နာဗာမင်းကြီး အိန်ဂီးယား၏လူ နှစ်ရာခန့်ကို သတ်ကြ၏။

၂၄ ဒုတိယနေ့၌ ဗေသောအမျိုးသားတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့နှင့် ဒုတိယအကြိမ် စစ်တိုက်ရန် ပြန်လာကြ၏။ ယခု ဒုတိယအကြိမ်တွင် ဗေသောအမျိုးသားတို့သည် အလွန်ပြင်းထန်စွာ တိုက်ကြသဖြင့် စိရအမျိုးသားတို့ကြောင့် သူတို့သည် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲကြ၏။

၂၅ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့ထက် အင်အားကြီးသည်ကို မြင်လျှင်၊ ဗေသော၏သားမြေးအချို့တို့သည် လှည့်၍ ရန်သူတို့ကို ကူညီကြ၏။

၂၆ ဒုတိယတိုက်ပွဲတွင် ဗေသော၏အမျိုးသား ၅၈ ဦးသည် ဒင်ဟာဗာဘုရင် အိန်ဂီးယားစ်တွင် ကျဆုံးခဲ့ကြပြန်သည်။

၂၇ တတိယနေ့၌ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် မိမိတို့ညီအစ်ကိုအချို့သည် ဒုတိယတိုက်ပွဲ၌ မိမိတို့ကိုတိုက်ရန် မိမိတို့ထံမှ ထွက်သွားကြောင်း ကြားသိကြလျှင်၊ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် ဤအကြောင်းကိုကြားသောအခါ ညည်းတွားငိုကြွေးကြ၏။

၂၈ သူတို့က “ငါတို့ရန်သူ စိရအမျိုးသားတို့ကို ကူညီရန် ငါတို့ထံမှ လှည့်ထွက်သွားသော ငါတို့ညီအစ်ကိုများကို အဘယ်သို့ပြုရမည်နည်း” ဟု မေးလျှောက်ကြသောအခါ၊ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် ဒိန္နာဗာမင်းကြီး အင်္ဂေအာထံသို့ စေလွှတ်၍၊

၂၉ စိရအမျိုးသားတို့နှင့် ငါတို့တိုက်နိုင်ရန် အခြားသောလူများကို ငါတို့ထံသို့ တစ်ဖန်စေလွှတ်လော့။ သူတို့သည် ငါတို့ထက် နှစ်ဆပို၍ လေးကြပြီ။

၃၀ အိန်ဂီယာစ်သည် ဗေသော၏သားများထံသို့ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသော လူခြောက်ရာခန့်ကို ထပ်မံစေလွှတ်ပြီး သူတို့သည် ဗေသော၏သားများထံ အကူအညီပေးရန် လာကြသည်။

၃၁ ဆယ်ရက်ကြာပြီးနောက် ဗေသော၏အမျိုးသားတို့သည် ပါရန်တော၌ စိရအမျိုးသားတို့နှင့် တစ်ဖန်စစ်တိုက်ပြန်ကြ၏။ စစ်သည် စိရအမျိုးသားတို့အပေါ်၌ အလွန်ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်သဖြင့်၊ ဗေသော၏အမျိုးသားတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့ကို အောင်နိုင်ကြ၏။ စိရအမျိုးသားတို့သည် ဗေသော၏အမျိုးသားတို့ရှေ့မှာ ရှုံးကြ၏။ ဗေသော၏အမျိုးသားတို့သည် ထိုအမျိုးသားနှစ်ထောင်ခန့်ကို သတ်ကြ၏။

၃၂ စိရအမျိုးသားတို့၏ ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည် ဤတိုက်ပွဲ၌ သေကြ၍ မြို့ရွာတို၌ ကျန်ကြွင်းသော သူတို့၏ ငယ်ရွယ်သော သားသမီးများသာ ကျန်ရှိကြ၏။

၃၃ မိဒျန်ပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် စစ်တိုက်ရာမှ ထွက်ပြေးကြ၏။ စိရပြည်သားတို့ကို ထားခဲ့ပြီး စစ်တိုက်ခြင်းသည် မိမိတို့အပေါ်၌ ပြင်းထန်သည်ကို မြင်သောအခါ၊ ဗေသော၏သားတို့သည် အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့ကို လိုက်ကြ၏။ ထိုပြည်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် ဗေသော၏သားတို့သည် လိုက်ကြ၏။

၃၄ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် ထိုသူတို့အနက် လူနှစ်ရာငါးဆယ်ခန့်ကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြပြီး ဗေသော၏သားမြေးများထဲမှ လူသုံးဆယ်ခန့် ကျဆုံးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ညီအစ်ကိုများသည် သူတို့ထံမှ လှည့်ထွက်သွားပြီး ဟောရိလူ စိရ၏သားမြေးများကို ကူညီသောကြောင့် ဤဘေးဆိုးသည် သူတို့အပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည်။ ဗေသော၏သားမြေးများသည် သူတို့၏ညီအစ်ကိုများ၏ မကောင်းမှုလုပ်ရပ်များကို တစ်ဖန်ကြားသိသောအခါ ထိုအမှုကြောင့် တစ်ဖန်ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြပြန်သည်။

၃၅ တိုက်ပွဲပြီးနောက် ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် စိရပြည်သို့ပြန်လာကြ၏။ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် စိရပြည်၌ကျန်ရစ်သောသူတို့ကို သတ်ကြ၏။ မယားငယ်များကိုလည်း သတ်ကြ၏။ အသက်ချမ်းသာပေးသော ယောက်ျားလေးငါးဆယ်နှင့် မိန်းမပျိုများမှတပါး တယောက်ကိုမျှ မကျန်စေကြ။ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် သူတို့ကို မသတ်ကြ။ ထိုယောက်ျားလေးတို့သည် ကျွန်ဖြစ်ကြ၏။ မိန်းမပျိုများကိုလည်း မယားအဖြစ်ယူကြ၏။

၃၆ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့နေရာ စိရပြည်၌ နေကြ၏။ ထိုပြည်ကို အမွေခံ၍ သိမ်းယူကြ၏။

၃၇ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် ထိုပြည်၌ရှိသမျှသောဥစ္စာတို့ကိုရင်း၊ သိုးစု၊ နွားအစရှိသော ဥစ္စာတို့ကိုရင်း၊ စိရအမျိုးသားတို့နှင့်ဆိုင်သမျှကိုရင်း သိမ်းယူကြ၏။ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည်လည်း သိမ်းယူကြ၏။ ထိုပြည်၌ရှိသောဥစ္စာတို့ကိုရင်း၊ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် စိရအမျိုးသားတို့နေရာ၌ စိရအမျိုးသားတို့နေရာ၌ နေကြ၏။ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် ဗေသော၏သားငါးယောက်တို့အား မြေကိုခွဲဝေပေးကြ၏။

၃၈ ထိုကာလ၌ ဗေသော၏သားမြေးတို့သည် သူတို့သိမ်းပိုက်သောပြည်၌ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ သူတို့က၊ ထိုသို့မဖြစ်ရ။ သူသည် ငါတို့ပြည်၌ ငါတို့ကို အုပ်စိုးလိမ့်မည်။ ငါတို့သည် သူ၏အကြံအစည်ကို ခံယူ၍ ငါတို့ရန်သူများကို စစ်တိုက်ရလိမ့်မည်ဟု အချင်းချင်းဆိုကြ၏။

၃၉ ဗေသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့နှင့် စစ်တိုက်သောအခါ၊ ဗေသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏သား၊ ညီအစ်ကို၊ မိတ်ဆွေတို့ကို စိတ်နှလုံးအမျက်ထွက်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် မိမိတို့၏ညီအစ်ကို၊ မိတ်ဆွေ၊ ညီအစ်ကိုမဟုတ်သော တပါးအမျိုးသားမှတပါး အဘယ်သူမျှ မိမိတို့ကို မအုပ်စိုးစေနှင့်ဟု ကျိန်ဆိုကြ၏။

၄၀ ထိုကြောင့် ဗေသော၏သားတို့က၊ ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့သည် မိမိတို့ညီအစ်ကိုများထဲက ရှင်ဘုရင်ကို မရွေး၊ ယနေ့တိုင်အောင် တပါးအမျိုးသားတို့မှ ရှင်ဘုရင်ကို မရွေးကြဟု ကျိန်ဆိုကြ၏။

၄၁ ထိုအရပ်၌ ဒင်ဟာဘာဘုရင် အိန်ဂျီးယားစ်၏ လူမျိုးမှ လူတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူ့အမည်မှာ ဗောရ၏သား ဗေလာဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန်ရဲရင့်သူ၊ လှပချောမောသူ၊ ပညာရှိ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် အကြံဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ အိန်ဂျီးယားစ်၏ လူမျိုးတွင် သူနှင့်တူသော သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

၄၂ ဗေသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့သည် သူ့ကိုယူ၍ ဘိသိက်ပေးသဖြင့်၊ ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။ သူ့ကိုဦးချ၍ ရှင်ဘုရင်အသက်တော်ရှင်ပါစေ၊ ရှင်ဘုရင်အသက်တော်ရှင်ပါစေဟု လျှောက်ကြ၏။

၄၃ သူတို့သည် ထိုစောင်ကို ဖြန့်၍ ရွှေနားကပ်၊ ငွေနားကပ်၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်တို့ကို ယူဆောင်လာ၍၊ ငွေ၊ ရွှေ၊ ရှုနကျောက်နှင့် ဗဒေလီယမ်ကျောက်တိုဖြင့် အလွန်ကြွယ်ဝစေကြ၏။ ရာဇပလ္လင်ကိုလည်း ပေး၍ ရာဇသရဖူကို သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ တင်ကြ၏။ သူ့အတွက် နန်းတော်ကိုလည်း ဆောက်လေ၏။ သူသည် ထိုအိမ်၌ နေလေ၏။ ဗေသောသည်လည်း ဗေသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့ကို အုပ်စိုးရသော ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လေ၏။

၄၄ အိန်ဂျီးယားလူမျိုးတို့သည် ဧသော၏သားများထံမှ စစ်တိုက်ရန်
အခကြေးငွေကို ယူ၍ ထိုအချိန်တွင် ဒင်ဟာဘာမြို့ရှိ မိမိတို့၏သခင်
ထံသို့ ပြန်လာကြ၏။
၄၅ ဗေလာသည် ဧသော၏သားမြေးတို့ကို အနှစ်သုံးဆယ်စိုးစံလေ
၏။ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် စိရအမျိုးသားတို့အစား ထိုပြည်၌နေ
၍၊ ယနေ့တိုင်အောင် ဘေးကင်းစွာနေကြ၏။

အခန်း ၅၈

၁ ကလသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားကြသော သုံး
ဆယ်နှစ်နှစ်မြောက်၊ ယောသပ်အသက် ခုနစ်ဆယ်တစ်နှစ်တွင်၊ ထိုနှ
စ်တွင် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ဖာရောဘုရင် အနိစ္စရောက်၍ သားတော် မ
ဂရုန်သည် ခမည်းတော်အရာ၌ နန်းထိုင်လေ၏။
၂ ဖာရောဘုရင်သည် ယောသပ်မသေဆုံးမီ သားဖြစ်သူ မက်ဂရွန်၏
ဖခင်ဖြစ်ရန်နှင့် မက်ဂရွန်သည် ယောသပ်၏စောင့်ရှောက်မှုနှင့် သူ၏
အကြံဉာဏ်အောက်တွင် ရှိရမည်ဟု အမိန့်ပေးခဲ့သည်။
၃ အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်ကို ချစ်ကြသောကြော
င့်၊ ထိုအမှုကို ယောသပ်သည် သူတို့အပေါ်မှာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်စေခြင်း
ငှာ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သဘောတူကြ၏။ ဖာရောဘုရင်၏
သား မဂရုန်သာလျှင် ခမည်းတော်၏ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်၍ ထိုကာလ
၌ ခမည်းတော်ကိုယ်စား ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာ၏။
၄ မာဂရွန်သည် အသက်လေးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိသောအခါ နန်းထိုင်၍
အီဂျစ်ပြည်တွင် လေးဆယ်နှစ်ကြာ စိုးစံလေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအ
ပေါင်းတို့သည် သူ့အား သူ၏အဘ၏အမည်ကို အစွဲပြု၍ ဖာရောဘု
ရင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ထိုသို့ခေါ်ဝေါ်ကြ၏၊ ထိုသို့ခေါ်ဝေါ်ကြ၏၊
ထိုသို့ခေါ်ဝေါ်ကြ၏၊ ထိုသို့ခေါ်ဝေါ်ကြ၏၊ ထိုသို့ခေါ်ဝေါ်ကြ၏၊ ထို
မင်းသည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ သူတို့ကို အုပ်စိုးသော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့
အား ပြုလေ့ရှိ၏။
၅ ဖာရောဘုရင်သည် ခမည်းတော်အရာ၌ နန်းထိုင်သောအခါ၊ ခမ
ည်းတော်မှာထားသည့်အတိုင်း အဲဂုတ္တုပြည်၏ဥပဒေများနှင့် အစိုးရမှု
ရေးရာအားလုံးကို ယောသပ်လက်ထဲတွင် အပ်နှင်းလေ၏။
၆ ယောသပ်သည် အီဂျစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို အုပ်စိုးသောကြောင့်
အီဂျစ်ပြည်ကို အုပ်စိုးခဲ့သည်။ ဖာရောဘုရင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အီ
ဂျစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးသည် ယောသပ်ဘက်သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ
လိုက်လျှောက်ကြသောကြောင့် သူတို့သည် ယောသပ်ကို အလွန်ချစ်
ခင်မြတ်နိုးကာ သူတို့ကို အုပ်စိုးစေခဲ့သည်။
၇ သူတို့တွင် သူ့ကိုမကြိုက်သူအချို့ရှိ၍၊ တစ်ပါးအမျိုးသားသည် ငါ
တို့ကို မအုပ်စိုးရဟု ဆိုကြ၏။ သို့သော်လည်း၊ ထိုကာလ၌ ဖာရော
ဘုရင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက်၊ အီဂျစ်ပြည်၏ အစိုးရတစ်ရပ်လုံးကို
ယောသပ်လက်သို့ အပ်နှင်းခဲ့ပြီး၊ သူသည် စည်းမျဉ်းထိန်းသိမ်းရေး
သမားဖြစ်ပြီး၊ မည်သူမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်နိုင်ငံလုံး
တွင် သူနှစ်သက်သလို လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။
၈ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်လုံးကို စောင့်ရှောက်၍၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ရန်သူအပေါင်းတို့ကို စစ်တိုက်၍ အောင်နိုင်လေ၏။ ခါနာန်ပြည်နယ်
နိမိတ်တိုင်အောင်၊ ပြည်တရှောက်လုံးနှင့် ဖိလိတ္တိလူအပေါင်းတို့ကို
ယောသပ်အောင်နိုင်လေ၏။ ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် သူ၏လ
က်အောက်ခံဖြစ်၍၊ ယောသပ်အား နှစ်စဉ်အခွန်ပေးကြ၏။

၉ အီဂျစ်ဘုရင် ဖာရောသည် ခမည်းတော်၏ကိုယ်စား ရာဇပလ္လင်
ပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။ သို့သော် သူသည်လည်း အစပိုင်းတွင် ခမည်း
တော်၏ လက်အောက်ခံဖြစ်သကဲ့သို့ ယောသပ်၏ ထိန်းချုပ်မှုနှင့် အ
ကြံဉာဏ်ကို ခံယူခဲ့ရသည်။
၁၀ ယောသပ်၏ အကြံဉာဏ်အောက်တွင် အီဂျစ်ပြည်၌သာ စိုးစံသ
ည်မဟုတ်။ ထိုအချိန်က ယောသပ်သည် အီဂျစ်ပြည်မှ ပေရတ်မြစ်
ကြီးအထိ တစ်နိုင်ငံလုံးကို စိုးစံခဲ့သည်။
၁၁ ယောသပ်သည် မိမိအကျင့်၌ အောင်မြင်လေ၏။ ထာဝရဘုရား
သည် သူနှင့်အတူရှိတော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ယောသပ်အား
ဉာဏ်ပညာ၊ ဂုဏ်အသရေ၊ ဘုန်းအသရေနှင့် မေတ္တာကို အဲဂုတ္တုလူ
တို့၏ စိတ်နှလုံးနှင့် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ ပေးသနားတော်မူသဖြင့် ယောသ
ပ်သည် လေးဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် တစ်နိုင်ငံလုံးကို အုပ်စိုးလေ၏။
၁၂ ဖိလိတ္တိပြည်၊ ခါနာန်ပြည်၊ ဇိဒုန်ပြည်နှင့် ယော်ဒန်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း
ရှိ ပြည်အပေါင်းတို့သည် ယောသပ်အား လက်ဆောင်များကို ယူ
ဆောင်လာကြ၏။ ထိုပြည်သည် ယောသပ်လက်ထဲတွင် ရှိ၏။ ထိုပြ
ည်သည် နှစ်စဉ်အခွန်ကို ယူဆောင်လာကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊
ယောသပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရန်သူအပေါင်းတို့ကို တိုက်ခိုက်၍
အောင်နိုင်သောကြောင့် ထိုပြည်သည် ယောသပ်လက်ထဲတွင် ရှိ၏။
ထိုပြည်သည် ယောသပ်လက်ထဲတွင် ရှိ၏။ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တု
ပြည်၌ လုံခြုံစွာထိုင်နေ၏။
၁၃ ယောသပ်၏သားဖြစ်သော သူ၏ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည်လ
ည်း၊ ယောသပ်လက်ထက်ကာလပတ်လုံး ထိုပြည်၌ ဘေးကင်းစွာနေ
ထိုင်ခဲ့ကြပြီး၊ သူတို့သည် ထိုပြည်၌ သားသမီးများတိုးပွားများပြားလာ
ကာ၊ သူတို့၏အဘယာကုပ် မှာထားခဲ့သည့်အတိုင်း၊ သူတို့သည် ထာ
ဝရဘုရားကို တစ်သက်လုံးဝတ်ပြုကြ၏။
၁၄ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သောအခါ၊ ဧသော၏သားမြေးတို့သည်
မိမိတို့ပြည်၌ ရှင်ဘုရင်ဗေလနှင့်အတူ ငြိမ်ဝပ်စွာနေသောအခါ၊ ဧ
သော၏သားမြေးတို့သည် များပြားစွာသော သားသမီးတို့ကို ဘွားမြင်
၍ အဲဂုတ္တုပြည်တပြည်လုံးနှင့် စစ်တိုက်ခြင်းငှါ၊ သူတို့၏ညီ လေဖတ်
၏သား ဇေဖုန်နှင့် သူ၏လူများကို ကယ်နှုတ်ခြင်းငှါ ဆုံးဖြတ်ကြ၏။
ထိုကာလ၌ သူတို့သည် ယောသပ်၏ကျွန်ဖြစ်လျက်ပင် ရှိကြ၏။
၁၅ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့ထံသို့ စေ
လွှတ်၍ သူတို့သည် သူတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူကြ၏။ အရှေ့ပြည်သား
အပေါင်းတို့သည် ဧသော၏သားမြေးတို့နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ စစ်
တိုက်ခြင်းငှါ သူတို့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။
၁၆ ဒင်ဟာဘာဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်၏ လူမျိုးတို့လည်း သူတို့ထံသို့
ရောက်လာပြီး၊ ကရှမေလ၏ သားမြေးများထံသို့လည်း စေလွှတ်
သောအခါ သူတို့သည်လည်း သူတို့ထံသို့ ရောက်လာကြ၏။
၁၇ ဤလူအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ ဧသော၏သားမြေးတို့ကို စစ်တို
က်ရာတွင် ကူညီရန် စိရသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဤတပ်သည် အလွန်
ကြီးမား၍ သမုဒ္ဒရာသဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားသောလူများ၊ ခြေလျင်နှင့်
မြင်းစီးသူရဲ၊ ရှစ်သိန်းခန့်ရှိသော လူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ ဤတပ်
သားအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားမြေးတို့နှင့် စစ်တိုက်ရန် အဲဂု
တ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားကြ၏။ ရာမသက်မြို့နားမှာ တပ်ချကြ၏။
၁၈ ယောသပ်သည် မိမိညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်မှ စစ်သူ
ရဲခြောက်ရာခန့် ထွက်သွား၍ ရာမသက်ပြည်၌ သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်
ကြ၏။ ယာကုပ်၏သားတို့သည် ယာကုပ်၏သားမြေးတို့သည် အဲဂု

တ္တုပြည်သို့ သွားကြသော ငါးဆယ်နှစ်မြောက်သောနှစ်တွင်၊ ထိုနှစ်သည် စိရပြည်၌ ဧသော၏သားမြေးတို့ကို ဗေလာမင်း နန်းစံ သုံးဆယ်နှစ်မြောက်သောနှစ်တွင်၊ ဧသော၏သားမြေးတို့နှင့် တစ်ဖန်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

၁၉ ထာဝရဘုရားသည် ဧသော၏ ခွန်အားကြီးသော သူရဲအပေါင်းတို့နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့ကို ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုတို့လက်သို့ အပ်တော်မူသဖြင့် ဧသော၏ အမျိုးအနွယ်နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့သည် ယောသပ်ရှေ့မှာ ရှုံးကြ၏။

၂၀ ဧသောအမျိုးသားတို့နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့သည် အသေခံရ၍၊ ယာကုပ်အမျိုးသားတို့ရှေ့မှာ လူနှစ်သိန်းခန့် လဲကျကြ၏။ ဗောရသားဗေလာသည်လည်း သူတို့နှင့်အတူ တိုက်ပွဲ၌ လဲကျ၏။ ဧသော၏သားတို့သည် မိမိတို့ရှင်ဘုရင်သည် တိုက်ပွဲ၌ လဲကျ၍ သေကြောင်းကို မြင်သောအခါ၊ တိုက်ပွဲ၌ လက်အားနည်းကြ၏။

၂၁ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများနှင့် အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ဧသော၏အမျိုးအနွယ်ကို ရိုက်နှက်နေကြဆဲဖြစ်၍ ဧသော၏အမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ကို ကြောက်ရွံ့၍ သူတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြ၏။

၂၂ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများမှစ၍ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သူတို့ကို တစ်ရက်ခရီး လိုက်လံရှာဖွေကြပြီး လူသုံးရာခန့်ကို သတ်ပစ်ကြ၏။ လမ်း၌လည်း သူတို့ကို အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်ကြ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် လှည့်သွားကြ၏။

၂၃ ယောသပ်နှင့် ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏။ သူတို့တွင် တယောက်မျှ မပျောက်ဘဲ၊ အဲဂုတ္တုလူတို့တွင် ဆယ့်နှစ်ယောက် သေကြ၏။

၂၄ ယောသပ်သည် အီဂျစ်ပြည်သို့ ပြန်သွားသောအခါ ဇေဖောနှင့် သူ၏လူများကို ထပ်မံချည်နှောင်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ပြီး သံဖြင့်ချည်နှောင်ကာ သူတို့၏ဝမ်းနည်းမှုကို တိုးမြင့်စေခဲ့သည်။

၂၅ ဧသော၏ အမျိုးသားများနှင့် အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ရှက်ရွံ့စွာ မိမိတို့မြို့သို့ ပြန်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့နှင့်အတူ ပါလာသော စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည် တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးကြပြီ။

၂၆ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် မိမိတို့ရှင်ဘုရင်သည် တိုက်ပွဲ၌ သေသွားသည်ကို သိမြင်သောအခါ၊ အရှေ့ပြည်သားတို့အထဲမှ၊ ဗောဇရပြည်မှ ဇာရက်၏သား ယောဗပ်အမည်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို အလျင်စလိုခေါ်၍ မိမိတို့ရှင်ဘုရင် ဗေလာအရာ၌ အုပ်စိုးကြ၏။

၂၇ ယောဗပ်သည် ဗေလာ၏ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်၍ ယောဗပ်သည် ဒေ့ပြည်၌ ဧသော၏ သားမြေးအပေါင်းတို့ကို ဆယ်နှစ်စိုးစံလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဧသော၏ သားမြေးတို့သည် ယာကုပ်၏ သားမြေးတို့နှင့် စစ်မတိုက်ကြတော့။ ဧသော၏ သားမြေးတို့သည် ယာကုပ်၏ သားမြေးတို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကို သိ၍ သူတို့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၂၈ ထိုနေ့မှစ၍ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် ယာကုပ်၏သားမြေးတို့ကို မုန်းတီး၍၊ ယနေ့တိုင်အောင် သူတို့စပ်ကြား၌ အစဉ်အမြဲ မုန်းတီးခြင်းနှင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းတို့သည် ပြင်းထန်ကြ၏။

၂၉ ထိုနောက် ဆယ်နှစ်စေ့သောအခါ၊ ဗောဇရမြို့သား ဇာရက်၏သား ယောဗပ်သည် သေလေ၏။ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် တေမန်ပြည်သား ခုရှံအမည်ရှိသောသူကို ယူ၍ ယောဗပ်အရာ၌ ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။ ခုရှံသည် ဒေ့ပြည်၌ ဧသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့ကို အနှစ်နှစ်ဆယ်စိုးစံလေ၏။

၃၀ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများ၊ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ယောသပ်၏သားသမီးများနှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဘေးကင်းစွာနေထိုင်ကြ၏။ အနှောင့်အယှက်မရှိ၊ မကောင်းသောဘေးအန္တရာယ်လည်းမရှိ။ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများလက်ထက်၌ အဲဂုတ္တုပြည်သည် စစ်ဘေးမှ ငြိမ်းအေး၏။

အခန်း ၅၉

၁ ယာကုပ်နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်၌နေခဲ့သော ဣသရေလသားတို့၏အမည်ကား၊ ယာကုပ်၏သားအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့အိမ်သူအိမ်သားများနှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်လာကြ၏။

၂ လေအာ၏သားကား ရုဗင်၊ ရှိမောင်၊ လေဝိ၊ ယုဒ၊ ဣသခါ၊ ဇာဗုလုန်၊ သူတို့၏ညီမ ဒိနတို့တည်း။

၃ ရာခေလ၏သားကား ယောသပ်နှင့် ဗင်္ယာမိန်တည်း။

၄ လေအာ၏ ကျွန်မ ဇိလပ၏သားကား ဂဒ်နှင့် အာရှာတည်း။

၅ ရာခေလ၏ ကျွန်မ ဗိလဟာ၏သားကား ဒန်နှင့် နဿလိတည်း။

၆ ဤသူတို့သည် သူတို့၏အဘယာကုပ်နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ မရောက်မီ၊ ခါနာန်ပြည်၌ သူတို့၌ မွေးဖွားခဲ့သော သူတို့၏ အမျိုးအနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

၇ ရုဗင်၏သားကား ဟာနုတ်၊ ဖာလု၊ ဟေဇရုံနှင့် ကာမိတည်း။

၈ ရှိမောင်၏သားကား ယေမွေလ၊ ယာမိန်၊ ဩဟဒ်၊ ယာခိန်၊ ဇောခါနှင့် ခါနာန်အမျိုးသမီး၏သား ရှောလု တို့တည်း။

၉ လေဝိသားကား ဂေရရှုန်၊ ကေဟတ်၊ မေရာရိ၊ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားစဉ်တွင် သူတို့၌ ဘွားမြင်သော ညီမယောခေဗက်တည်း။

၁၀ ယုဒ၏သားကား ဧရ၊ ဩနန်၊ ရှေလ၊ ဖာရက်၊ ဇာရက်တည်း။

၁၁ ဧရနှင့် ဩနန်တို့သည် ခါနာန်ပြည်၌ သေကြ၏။ ဖာရက်၏သားကား ခေဇရုံနှင့် ဟာမုလတည်း။

၁၂ ဣသခါသားကား တောလ၊ ဖုဝါ၊ ယောဘ၊ ရှမုန်တည်း။

၁၃ ဇာဗုလုန်၏သားကား သရက်၊ လေုန်နှင့် ယာကလေလ၊ ဒန်၏သားကား ခုရှိမ်တည်း။

၁၄ နဿလိသားကား ယာခဇေလ၊ ဂုနိ၊ ယေဇာ၊ ရှိလံတည်း။

၁၅ ဂဒ်၏သားကား ဇိဖျုန်၊ ဟဂ္ဂိ၊ ရှုနိ၊ ဧဇဗုန်၊ ဧရိ၊ အရောဒိ၊ အရေလိတည်း။

၁၆ အာရှာသားကား ယိမနာ၊ ယိရှဝါ၊ ယိရှဝိ၊ ဗေရိယ နှင့် သူတို့၏ညီမ စေရ၊ ဗေရိယသားကား ခေဗာ နှင့် မာလချေလ တည်း။

၁၇ ဗင်္ယာမိန်၏သားကား ဗေလ၊ ဗေခါ၊ အာရှဗေလ၊ ဂေရ၊ နေမန်၊ အာခိ၊ ရောရှ၊ မုပိမ်၊ ခုပိမ်၊ ဩရဒ။

၁၈ အီဂျစ်ပြည်မှာ ယောသပ်ရခဲ့တဲ့ သားတွေက မနာရှေနဲ့ ဖေရိမ်။

၁၉ ယာကုပ်အမျိုးမှ ဆင်းသက်သောသူအပေါင်းတို့သည် ခုနစ်ဆယ်ရှိကြ၏။ ဤသူတို့သည် ယာကုပ်နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်၌ တည်းခိုခြင်းငှါ လာသောသူများဖြစ်၍ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဘေးကင်းစွာနေကြ၏။ ယောသပ်သည် အသက်ရှင်စဉ်ကာလပတ်လုံး အဲဂုတ္တုပြည်၏ အကောင်းဆုံးကို စားရကြ၏။

၂၀ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ကိုးဆယ့်သုံးနှစ်နေထိုင်၍ အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ရှစ်ဆယ်နှစ်စိုးစံလေ၏။
၂၁ ယောသပ်သည် သေရသောအချိန်နီးသောအခါ၊ မိမိညီအစ်ကိုများ၊ မိမိအဘ၏အိမ်သားအပေါင်းတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် စုဝေး၍ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ကြ၏။
၂၂ ယောသပ်သည် မိမိညီအစ်ကိုများနှင့် မိမိအဘ၏အိမ်သားအပေါင်းတို့အား၊ ငါသေတော့မည်။ ဘုရားသခင်သည် သင်တို့ကို အကြည့်အရှုကြွလာတော်မူမည်။ သင်တို့၏ဘိုးဘေးများအား ပေးမည်ဟု ကျိန်ဆိုတော်မူသောပြည်သို့ ဤပြည်မှ သင်တို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူမည်။
၂၃ ဘုရားသခင်သည် သင်တို့ကို ဤအရပ်မှ သင်တို့ဘိုးဘေးများ၏ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူသောအခါ၊ သင်တို့နှင့်အတူ ငါ့အရိုးတို့ကို ဤအရပ်မှ ယူဆောင်လာတော်မူလိမ့်မည်။
၂၄ ယောသပ်သည်လည်း ဣသရေလ၏သားတို့အား သူတို့အမျိုးအနွယ်အတွက် ကျိန်ဆိုစေလျက်၊ ဘုရားသခင်သည် သင်တို့ကို အကြည့်အရှုကြွလာတော်မူမည်။ ဤအရပ်မှ ငါ့အရိုးတို့ကို သင်တို့နှင့်အတူ ယူဆောင်လာရမည်ဟူ၍ ကျိန်ဆိုစေ၏။
၂၅ ထိုနောက်မှ ယောသပ်သည် ထိုနှစ်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသော ခုနစ်ဆယ်တစ်နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်လေ၏။
၂၆ ယောသပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ အနိစ္စရောက်သောအခါ အသက်တစ်ရာ့တစ်ဆယ်ရှိ၏။ သူ၏ညီအစ်ကိုများ၊ ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ထ၍ ထုံးစံအတိုင်း ယောသပ်၏ အလောင်းကို ဆေးစိမ်ကြ၏။ သူ၏ညီအစ်ကိုများနှင့် အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ရက်ပေါင်းခုနစ်ဆယ်ပတ်လုံး ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၏။
၂၇ သူတို့သည် ယောသပ်ကို နံ့သာမျိုးနှင့် နံ့သာအမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်သော တလားထဲတွင် ထည့်ပြီးလျှင်၊ ရှိဟောရမြစ်ကမ်းနားမှာ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ သူ၏သားများ၊ ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့နှင့် သူ၏အဘ၏အိမ်သားအပေါင်းတို့သည် သူ့အတွက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ပြုကြ၏။
၂၈ ယောသပ်သေဆုံးပြီးနောက်၊ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အုပ်စိုးကြ၏။ သူ့အဘ၏ကိုယ်စား နန်းထိုင်သော အဲဂုတ္တုဘုရင် ဖာရောသည် အဲဂုတ္တုပြည်၏ ဥပဒေရှိသမျှကို စီရင်၍၊ သူ့အကြံအစည်အောက်တွင် အဲဂုတ္တုပြည်၏ အစိုးရတစ်ရပ်လုံးကို စီရင်၍၊ သူ့လူများကို ဘေးကင်းစွာ အုပ်စိုးလေ၏။

အခန်း ၆၀

၁ ယောသပ်သေပြီးနောက် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားကြပြီး ခုနစ်ဆယ်နှစ်နှစ်မြောက်သောနှစ်ရောက်သောအခါ၊ ဧသော၏သား ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖုန်သည် မိမိလူများနှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်ပြေးလေ၏။
၂ သူသည် အာဖရိကတိုက်၊ ဒင်ဟာဘာဟုခေါ်သော အာဖရိကသို့ အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူတို့ကို ကြီးမားသော ဂုဏ်ပြုမှုဖြင့် လက်ခံခဲ့ပြီး ဇေဖိုအား သူ၏တပ်မှူးအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။
၃ ဇေဖိုသည် အိန်ဂျီးယားစ်နှင့် သူ၏လူမျိုးရှေ့တွင် မျက်နှာသာရခဲ့ပြီး ဇေဖိုသည် အာဖရိကဘုရင် အိန်ဂျီးယားစ်၏ တပ်မှူးအဖြစ် ရက်ပေါင်းများစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
၄ ဇေဖောသည် အာဖရိကဘုရင် အိန်ဂီးယားအား သူ၏တပ်အားလုံးကို စုစည်းစေပြီး အီဂျစ်လူများနှင့် ယာကုပ်၏သားများနှင့် တိုက်ခိုက်ကာ သူ၏ညီအစ်ကိုများ၏အမှုကို လက်စားချေရန် သွေးဆောင်ခဲ့သည်။
၅ ဒါပေမဲ့ အန်ဂျီးယက်စ်က ယာကုပ်ရဲ့သားတွေရဲ့အစွမ်းသတ္တိကို သိတယ်၊ ဧသောရဲ့သားတွေနဲ့ စစ်တိုက်တဲ့အခါ သူ့တပ်ကို သူတို့ဘာလုပ်ခဲ့လဲဆိုတာ သိတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဇေဖိုရဲ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့လို့ပဲ။
၆ ထိုကာလ၌ ဇေဖောသည် အိန်ဂီးယားစ်နှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့ရှေ့တွင် အလွန်ဘုန်းကြီး၍၊ သူသည် သူတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်ကို စစ်တိုက်ရန် အဆက်မပြတ် သွေးဆောင်သော်လည်း သူတို့မတိုက်ကြ။
၇ ထိုကာလ၌ ခိတ္တိမ်ပြည်၊ ပုဇိမ်နမြို့တွင် ဥဇုအမည်ရှိသော လူတစ်ယောက်ရှိ၏၊ ထိုသူသည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့က ယုတ်ညံ့စွာ ဘုရားဝတ်၌ မွေ့လျော်လေ၏။ ထိုသူသည် သေ၍ သားမရှိ၊ ယာနယအမည်ရှိသော သမီးတစ်ယောက်သာ ရှိ၏။
၈ ထိုမိန်းမငယ်သည် အလွန်လှပပြီး၊ ချောမောလှပကာ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သည်၊ တစ်ပြည်လုံးတွင် သူမနှင့်တူသော အလှအပနှင့် ဉာဏ်ပညာကို မတွေ့ရ။
၉ အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်၏လူများသည် သူမကိုမြင်၍ သူ့ထံလာ၍ ချီးကျူးကြသဖြင့် အန်ဂျီးယက်စ်သည် ချစ်တိတ်၏သားများထံ စေလွှတ်ပြီး သူမအား ဇနီးအဖြစ်ယူရန် တောင်းဆိုသဖြင့် ချစ်တိတ်၏လူများက သူမကို သူ့ထံ ဇနီးအဖြစ်ပေးစားရန် သဘောတူကြသည်။
၁၀ အိန်ဂျီးယပ်စ်၏ တမန်တော်များသည် ချစ်တင်းပြည်မှ ခရီးဆက်ရန် ထွက်ခွာသွားသောအခါ၊ ဘီဘန်တူဘုရင် တန်နပ်စ်၏ တမန်တော်များသည် ချစ်တင်းမြို့သို့ ရောက်လာကြသည်၊ အကြောင်းမှာ ဘီဘန်တူဘုရင် တန်နပ်စ်သည်လည်း သူ၏ တမန်တော်များကို စေလွှတ်ပြီး ဂျနီယာအား ဇနီးအဖြစ် ခန့်အပ်ရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်၊ အကြောင်းမှာ သူ၏ လူအားလုံးကလည်း သူမကို ချီးကျူးခဲ့ကြသောကြောင့် သူ၏ ကျွန်အားလုံးကို သူမထံသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။
၁၁ တန်နုစ်၏ ကျွန်တို့သည် ချစ်တ္တိမ်မြို့သို့ ရောက်လာ၍၊ ယာနီးယာကို သူတို့၏ ရှင်ဘုရင် တန်နုစ်ထံသို့ ဆောင်သွား၍ မယားအဖြစ် တောင်းလျှောက်ကြ၏။
၁၂ ချစ်တိမ်မြို့သားတို့က “ငါတို့သည် သူမအား မပေးနိုင်၊ အကြောင်းမှာ သင်တို့မရောက်မီ အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်က သူမအား ဇနီးအဖြစ် ယူပေးရန်နှင့် ငါတို့သည် သူ့အား ပေးဆောင်ရန် လိုလားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု အန်ဂျီးယက်စ်အား မိန်းကလေးထံမှ လုယူ၍ တန်နပ်စ်ထံ ပေးဆောင်ရန် ဤအရာကို ငါတို့ မပြုနိုင်ပါ။”
၁၃ အကြောင်းမူကား၊ အိန်ဂျီးယက်စ်သည် ငါတို့ကို စစ်တိုက်၍ ဖျက်ဆီးမည်ကိုငှင်း၊ သင်တို့သခင် တန်နပ်စ်သည် ငါတို့ကို သူ့လက်မှ မကယ်လွှတ်နိုင်မည်ကိုငှင်း ငါတို့သည် အလွန်ကြောက်ကြ၏။

၁၄ တန်နု၏ တမန်တော်တို့သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို ကြားသောအခါ၊ မိမိတို့သခင်ထံသို့ ပြန်သွား၍ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့၏ စကားအလုံးစုံတို့ကို ပြန်ကြားကြ၏။
၁၅ ချစ်တိမ်၏သားများက အိန်ဂျီးယပ်စ်ထံသို့ အောက်မေ့ဖွယ်စာတစ်စောင်ပေးပို့ပြီး "ကြည့်လော့၊ တန်နပ်စ်သည် ယာနီးယာကို ဇနီးအဖြစ်ယူရန် စေလွှတ်လိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့ပြန်ကြားခဲ့ပါသည်။ သူသည် သင်၏ညီလုကပ်စ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် သူ၏တပ်တစ်ခုလုံးကို စုစည်းထားကြောင်း၊ သာဒုနိယလမ်းကိုဖြတ်၍ သင်၏ညီလုကပ်စ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်ထားကြောင်း၊ ထို့နောက် သူသည် သင့်အား တိုက်ခိုက်ရန် လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကြားသိရပါသည်။"
၁၆ အိန်ဂျီးယားစ်သည် မှတ်တမ်းတွင် သူ့ထံသို့ ပေးပို့သော ခိတ္တိမ်၏သားများ၏ စကားများကို ကြားလျှင်၊ သူ့အမျက်ထွက်သဖြင့် ထ၍ သူ၏တပ်တစ်ခုလုံးကို စုဝေးပြီး ပင်လယ်ကျွန်းများကိုဖြတ်၍ သာဒုနိယသို့သွားရာလမ်း၊ သာဒုနိယမင်းကြီး၏ ညီ လုကပ်စ်ထံသို့ လာ၏။
၁၇ လုကပ်စ်၏သား နီဘလော့စ်သည် သူ့ဦးလေး အန်ဂျီးယက်စ်လာနေကြောင်းကြားလျှင် ကြီးမားသောတပ်နှင့်အတူ သူ့ကိုကြိုဆိုရန် ထွက်လာပြီး နမ်းရှုပ်ကာ ပွေ့ဖက်ကာ နီဘလော့စ်က အန်ဂျီးယက်စ်အား "ငါ့အဘ၏ ကျန်းမာကြောင်းကို မေးသောအခါ၊ ငါ တန်နပ်စ်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် သင်နှင့်အတူ လိုက်သွားသောအခါ သူ့တပ်၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကျွန်ုပ်အား ခန့်အပ်ရန် တောင်းဆိုပါ" ဟု ပြောရာ အန်ဂျီးယက်စ်က လိုက်လုပ်သဖြင့် သူသည် သူ့အစ်ကိုထံသို့ လာသောအခါ သူ့အစ်ကိုက သူ့ကို လာတွေ့ပြီး သူ့ကျန်းမာကြောင်းကို မေးမြန်းခဲ့သည်။
၁၈ အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ၏ညီ လူးကပ်စ်အား သူ၏ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်စေရန်နှင့် သူ၏သား နစ်ဘလော့စ်အား သူ၏တပ်၏ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခန့်အပ်ရန် တောင်းဆိုခဲ့ပြီး လူးကပ်စ်က လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ အန်ဂျီးယက်စ်နှင့် သူ၏ညီ လူးကပ်စ်တို့သည် ထ၍ တန်နပ်စ်သို့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကြီးမားသောတပ်နှင့် လူအုပ်ကြီးလည်း ပါရှိသည်။
၁၉ သူသည် သင်္ဘောများဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး အာရှတောရတ်ပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တန်နပ်စ်သည် ဆာဒုနိပြည်သို့ ထွက်သွားပြီး ထိုမြို့ကို ဖျက်ဆီးရန် အကြံရှိသောကြောင့် ထိုမြို့မှ အိန်ဂီးယားသို့ သွားပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်ခဲ့သည်။
၂၀ အန်ဂျီးယက်စ်နှင့် သူ၏ညီ လူးကပ်စ်တို့သည် ကာနိုပီယာချိုင့်ဝှမ်းတွင် တန်နပ်စ်နှင့် တွေ့ဆုံကြပြီး ထိုနေရာတွင် သူတို့အကြား တိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။
၂၁ တိုက်ပွဲသည် ဆာဒူနီးယားဘုရင် လုကပ်စ်အပေါ် ပြင်းထန်စွာကျရောက်ခဲ့ပြီး သူ၏တပ်အားလုံး ကျဆုံးခဲ့ပြီး သူ၏သား နိဘလော့စ်လည်း ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့သည်။
၂၂ သူ၏ဦးလေး အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ၏အစေခံများကို အမိန့်ပေး၍ နီဘလော့စ်အတွက် ရွှေခေါင်းတလားတစ်ခု ပြုလုပ်ပြီး သူ့ကို ထိုခေါင်းတလားထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ အန်ဂျီးယက်စ်သည် တန်နပ်စ်မြို့သို့ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ့ထက် အင်အားကြီးသဖြင့် သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီး သူ၏လူအားလုံးကို ဓားသွားဖြင့် ခုတ်ထစ်ခဲ့သဖြင့် အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ့ညီ၏သား နီဘလော့စ်အတွက်နှင့် သူ့ညီ လူးကပ်စ်၏ တပ်အတွက် လက်စားချေခဲ့သည်။
၂၃ တာနပ်စ် သေဆုံးသွားသောအခါ တိုက်ပွဲမှ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်သူများ၏ လက်များသည် အားယုတ်လာပြီး အန်ဂျီးယက်စ်နှင့် သူ၏ညီ လူးကပ်စ်တို့ထံမှ ထွက်ပြေးကြသည်။
၂၄ အန်ဂျီးယက်စ်နှင့် သူ၏ညီ လုကပ်စ်တို့သည် အယ်လ်ဖာနူနှင့် ရိုမာအကြားရှိ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအထိ သူတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေကြပြီး တန်နပ်စ်၏ တပ်တစ်ခုလုံးကို ဓားဖြင့် သတ်ပစ်ကြ၏။
၂၅ သာဒုနိယမင်းကြီး လုကပ်စ်ကလည်း ကြေးဝါအခေါင်းတစ်ခေါင်းကို ပြုလုပ်စေပြီး သားတော် နိဘလော့စ်၏ အလောင်းကို ထိုနေရာတွင် ထားရန် မိမိကျွန်များကို အမိန့်ပေးကာ ထိုနေရာတွင် သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။
၂၆ သူတို့သည် ထိုအပင်ပေါ်တွင် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် မြင့်မားသောမျှော်စင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြပြီး ယနေ့တိုင်အောင် နစ်ဘလော့စ်အမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ကာ ဘီဘန်တူဘုရင် တန်နပ်စ်ကိုလည်း နစ်ဘလော့စ်နှင့်အတူ ထိုနေရာတွင် မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်။
၂၇ အယ်လ်ဖာနူနှင့် ရိုမာအကြား အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် နိဘလော့စ်၏ သင်္ချိုင်းသည် တစ်ဖက်တွင်ရှိပြီး တန်နပ်စ်၏ သင်္ချိုင်းသည် တစ်ဖက်တွင်ရှိပြီး ယနေ့တိုင်အောင် ၎င်းတို့အကြားတွင် ကျောက်ခင်းလမ်းတစ်ခုရှိသည်။
၂၈ နီဘလော့စ်ကို မြှုပ်နှံသောအခါ၊ သူ၏ဖခင် လူးကပ်စ်သည် သူ၏စစ်တပ်နှင့်အတူ သူ၏ဆာဒူနီးယားပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး သူ၏ညီ အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ၏လူများနှင့်အတူ တန်နပ်စ်မြို့ဖြစ်သော ဘီဘန်တူသို့ သွားခဲ့သည်။
၂၉ ဘီဘန်တူမြို့သားတို့သည် သူ၏ဂုဏ်သတင်းကိုကြား၍ အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ငိုကြွေး၍တောင်းပန်လျက် သူ့ကိုကြိုဆိုကြ၏။ ဘီဘန်တူမြို့သားတို့သည် အိန်ဂျီးယားစ်အား သူတို့ကိုမသတ်ရန် သို့မဟုတ် မြို့ကိုမဖျက်ဆီးရန် တောင်းပန်ကြ၏။ ထိုကာလ၌ ဘီဘန်တူမြို့ကို ချစ်တိမ်မြို့သားတို့၏မြို့များထဲမှ တစ်မြို့အဖြစ် ရေတွက်သောကြောင့် သူသည် မြို့ကိုမဖျက်ဆီးခဲ့။
၃၀ ထိုနေ့မှစ၍ အာဖရိကဘုရင်၏တပ်များသည် ခိတ္တိမ်မြို့သို့ လုယက်ဖျက်ဆီးရန် သွားကြလိမ့်မည်၊ သူတို့သွားလေရာရာ၌ အိန်ဂီးယားတပ်မှူး ဇေဖောသည် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားလိမ့်မည်။
၃၁ ထို့နောက် အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ၏တပ်များနှင့်အတူ လှည့်လည်ကာ ပူဇင်နာမြို့သို့ ရောက်ရှိသောအခါ အန်ဂျီးယက်စ်သည် ထိုမြို့မှ ဥဇုး၏သမီး ဂျာနီးယားကို ဇနီးအဖြစ်ယူ၍ အာဖရိကရှိ သူ၏မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

အခန်း ၆၁

၁ ထိုအခါ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ဖာရောမင်းသည် မိမိလူအပေါင်းတို့အား အဲဂုတ္တုပြည်၌ ခိုင်ခံ့သော နန်းတော်ကို တည်ဆောက်စေခြင်းငှာ အမိန့်တော်ရှိ၏။
၂ ယာကုပ်၏သားများကိုလည်း အီဂျစ်လူတို့၏ အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ရာတွင် ကူညီရန် အမိန့်ပေးတော်မူပြီး၊ အီဂျစ်လူတို့သည် တော်ဝင်အိမ်တော်အတွက် လှပကြော့ရှင်းသော နန်းတော်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီး၊ သူသည် ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး သူ၏အစိုးရကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကာ လုံခြုံစွာ စိုးစံခဲ့သည်။

၃ ယာကုပ်၏သား ဇာဗုလုန်သည် ထိုနှစ်၊ ကလသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ထွက်သွားသော ခုနစ်ဆယ်နှစ်နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်လေ၏။ ဇာဗုလုန်သည် အသက်တစ်ရာ့တစ်ဆယ်လေးနှစ်တွင် အနိစ္စရောက်၍ တလား၌ ထား၍ သားမြေးတို့လက်သို့ အပ်လေ၏။

၄ ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်တွင် သူ၏ညီ ရှိမောင်သည် သေဆုံးသောအခါ အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ရှိ၍ သူ့အား အခေါင်းထဲတွင် ထား၍ သူ၏သားသမီးများလက်သို့ အပ်နှင်းခဲ့သည်။

၅ ဧသော၏သား လေဖိတ်၏သား ဇေဖောသည် ဒင်ဟာဗာဘုရင် အိန်ဂတ်စ်၏တပ်မှူးဖြစ်ပြီး အီဂျစ်ပြည်တွင် ယာကုပ်၏သားများနှင့် တိုက်ခိုက်ရန် အိန်ဂတ်စ်အား နေ့စဉ် သွေးဆောင်နေဆဲဖြစ်သည်။ အိန်ဂတ်စ်သည် ဤအရာကို မလုပ်ဆောင်လိုပါ။ အကြောင်းမှာ သူ၏ကျွန်များသည် ယာကုပ်၏သားများနှင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ယာကုပ်၏သားများ၏ အစွမ်းသတ္တိအားလုံးကို သူ့အား ပြောပြခဲ့ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၆ အဲဒီ အချိန် တွေ မှာ ဇေဖော က ယာကုပ် ရဲ့ သား တွေ နဲ့ တိုက် ခိုက် ဖို့ အိန် ဂျီး ယပ်စ် ကို နေ့စဉ် သွေး ဆောင် နေ တယ်။

၇ အချိန်အတော်ကြာပြီးနောက် အန်ဂျီးယက်စ်သည် ဇေဖော၏စကားကို နားထောင်ပြီး ယာကုပ်၏သားများနှင့်အတူ အီဂျစ်ပြည်တွင် တိုက်ခိုက်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ၏လူအားလုံးကို စီစဉ်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ သဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားသောလူများကို အီဂျစ်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

၈ အိန်ဂီးယားစ်၏ ကျွန်များထဲတွင် အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးရှိပြီး ဗောရ၏သား ဗာလမ်အမည်ရှိကာ ထိုလူငယ်သည် အလွန်ပညာရှိပြီး မှော်အတတ်ကို နားလည်သည်။

၉ ထိုအခါ အိန်ဂီးယားစ်က ဗာလမ်အား "ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ချီတက်နေသော ဤတိုက်ပွဲတွင် မည်သူ အနိုင်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သိနိုင်ရန် မှော်အတတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မှော်အတတ်ဖြင့် မှော်ဆရာလုပ်ပေးပါ" ဟု တောင်းပန်၏။

၁၀ ဗာလမ်ကလည်း သူ့ထံသို့ ဖယောင်းကို ယူလာရန် အမိန့်ပေးသဖြင့် အိန်ဂျီးယားစ်တပ်နှင့် အီဂျစ်တပ်ကို ကိုယ်စားပြုသော ရထားများနှင့် မြင်းစီးသူရဲများ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြုလုပ်ပြီး ထိုရည်ရွယ်ချက်အတွက် သူပြင်ဆင်ထားသော ရေထဲသို့ ထည့်ကာ မုရတုပင်၏ အကိုင်းအခက်များကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ သူ၏ပရိယာယ်ကို အသုံးပြုကာ ရေပေါ်တွင် တွယ်ကပ်လိုက်သည်။ အိန်ဂျီးယားစ်တပ်များ၏ပုံသဏ္ဌာန်များသည် အီဂျစ်လူများနှင့် ယာကုပ်၏သားများရှေ့တွင် လဲလျောင်းနေပုံနှင့် ဆင်တူသည်ကို ရေထဲတွင် သူ့အား တွေ့မြင်စေသည်။

၁၁ ဗာလမ်သည် ဤအကြောင်းကို အိန်ဂျီးယားစ်အား ပြောပြသောအခါ အိန်ဂျီးယားစ်သည် စိတ်ပျက်အားလျော့ကာ အီဂျစ်ပြည်သို့ စစ်တိုက်ရန် မသွားတော့ဘဲ မိမိမြို့တွင်သာ နေလေ၏။

၁၂ လေဖိတ်၏သား ဇေဖောသည် အဲဂုတ္တုလူတို့နှင့် စစ်တိုက်ရန် အိန်ဂီးယားစ် ထွက်သွားရန် စိတ်ပျက်အားလျော့သွားသည်ကို မြင်လျှင်၊ ဇေဖောသည် အာဖရိကမှ အိန်ဂီးယားစ်မှ ထွက်ပြေး၍ ခိတ္တိမ်မြို့သို့ ရောက်လေ၏။

၁၃ ချစ်တိမ်မြို့သားအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို ကြီးစွာသော ဂုဏ်တင်ခြင်းဖြင့် ကြိုဆိုကြ၍၊ သူတို့သည် နေ့ရက်တိုင်း တိုက်ပွဲဝင်ရန် သူ့ကို ငှားရမ်းကြ၏။ ဇေဖောသည် ထိုကာလ၌ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝလာ၍၊ အာဖရိကဘုရင်၏ တပ်များသည် ထိုကာလ၌ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိကြ၏။ ချစ်တိမ်မြို့သားတို့သည် စုဝေး၍ အာဖရိကဘုရင် အိန်ဂီးယားစ်၏ တပ်များကြောင့် ကပ်တီဇီယာတောင်သို့ သွားကြ၏။

၁၄ တစ်နေ့တွင် ဇေဖောသည် နွားမငယ်တစ်ကောင် ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် သွားရှာရာ တောင်ပတ်လည်တွင် နွားမငယ်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

၁၅ ဇေဖောသွား၍ ကြည့်လျှင်၊ တောင်ခြေ၌ ဂူကြီးတစ်ဂူရှိသည်ကိုငှင်း၊ ဂူဝ၌ ကျောက်ကြီးတစ်တုံးရှိသည်ကိုငှင်း မြင်၏။ ဇေဖောသည် ကျောက်ကိုခွဲ၍ ဂူထဲသို့ဝင်သောအခါ၊ နွားကိုကိုက်စားသော ကြီးစွာသောသားရဲတစ်ကောင်ကို မြင်၏။ အလယ်မှအထက်သို့လူကဲ့သို့ငှင်း၊ အလယ်မှအောက်သို့တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ငှင်း ဖြစ်၏။ ဇေဖောသည် ထိုသားရဲကိုတိုက်၍ ထားနှင့်သတ်လေ၏။

၁၆ ခိတ္တိမ်မြို့သားတို့သည် ဤအကြောင်းကို ကြားလျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၍၊ ငါတို့၏ နွားများကို ကိုက်စားသော ဤတိရစ္ဆာန်ကို သတ်သော ဤလူကို အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်းဟု မေးကြ၏။

၁၇ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ရက်ကို သူ့အဘို့ စည်းဝေး၍ ဇေဖောအမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ကြ၏။ ထိုနေ့၌ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သွန်းလောင်းရာ ပူဇော်သက္ကာတို့ကို သူ့ထံသို့ ယူဆောင်လာကြ၏။ လက်ဆောင်များကိုလည်း သူ့ထံသို့ ယူဆောင်လာကြ၏။

၁၈ ထိုအချိန်တွင် အိန်ဂျီးယားဘုရင်၏ မိဖုရား ဥဇူး၏သမီး ဂျာနီယာသည် ဖျားနာခဲ့ပြီး အိန်ဂျီးယားနှင့် သူ၏မှူးမတ်များသည် သူမ၏ဖျားနာမှုကို အပြင်းအထန်ခံစားခဲ့ရသဖြင့် အိန်ဂျီးယားက သူ၏ပညာရှိများအား "ဂျာနီယာကို ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူမရဲ့ဖျားနာမှုကို ဘယ်လိုကုစားရမလဲ" ဟုမေးသောအခါ သူ၏ပညာရှိများက "ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့လေဟာ ချစ်တ္တိမ်ပြည်ရဲ့လေနဲ့မတူဘူး၊ ငါတို့ရေဟာ သူတို့ရဲ့ရေနဲ့မတူဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းကြောင့် မိဖုရားဖျားနာခဲ့တာပါ" ဟု ပြန်ဖြေကြသည်။

၁၉ အကြောင်းမူကား၊ လေနှင့်ရေ ပြောင်းလဲမှုကြောင့် သူမသည် ဖျားနာခဲ့ပြီး သူမ၏တိုင်းပြည်တွင် သူမ၏ဘိုးဘေးများ တံတားများဖြင့် မွေးမြူခဲ့သော ပုရမာမှလာသောရေကိုသာ သောက်သုံးခဲ့သည်။

၂၀ အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ၏အစေခံများကို အမိန့်ပေး၍၊ သူတို့သည် ချစ်တ္တိမ်ပြည်နှင့်ဆိုင်သော ပုရမာရေအိုးများဖြင့် သူ့ထံသို့ ယူဆောင်လာခဲ့ကြပြီး၊ ထိုရေများကို အာဖရိကပြည်ရှိ ရေအားလုံးနှင့် ချိန်တွယ်ခဲ့ကြသည်၊ ထိုရေများသည် အာဖရိကရေထက် ပေါ့ပါးသည်ကို သူတို့တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

၂၁ အန်ဂျီးယက်စ်သည် ဤအရာကို မြင်သောအခါ၊ ကျောက်ထွင်းသူများကို ထောင်နှင့်ချီ၍ စုဝေးရန် သူ၏အရာရှိအားလုံးကို အမိန့်ပေးခဲ့ပြီး မရေမတွက်နိုင်သော ကျောက်ထွင်းခဲ့ကြပြီး၊ ဆောက်လုပ်သူများ ရောက်ရှိလာကာ အလွန်ခိုင်ခံ့သော တံတားတစ်စင်းကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီး ချစ်တိမ်ပြည်မှ အာဖရိကသို့ ရေတွင်းကို သယ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး ထိုရေများသည် ဂျာနီးယားမိဖုရားနှင့် သူမ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုအားလုံးအတွက်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုရေများသည် သောက်သုံးရန်နှင့် ဖုတ်ရန်၊ ဆေးကြောရန်နှင့် ရေချိုးရန်၊ အစားအစာရနိုင်သော မျိုးစေ့အားလုံးနှင့် မြေမှ အသီးအနှံအားလုံးဖြင့် ရေလောင်းရန်ဖြစ်သည်။

၂၂ ရှင်ဘုရင်သည် ချစ်တ္တိမ်ပြည်၏ မြေဆီလွှာကို သင်္ဘောကြီးများဖြင့် ယူဆောင်လာရန် အမိန့်ပေးတော်မူပြီး ကျောက်များကိုလည်း ထို

အရာများဖြင့် တည်ဆောက်ရန် ယူဆောင်လာကာ ဆောက်လုပ်သူများသည် ယာနီးယား မိဖုရားအတွက် နန်းတော်များကို တည်ဆောက်ကြသဖြင့် မိဖုရားသည် သူမ၏ ရောဂါဝေဒနာမှ ပျောက်ကင်းလေ၏။

၂၃ ထိုနှစ်၏ တော်လှန်ရေးတွင် အာဖရိကတပ်များသည် ထုံးစံအတိုင်း လုယက်ရန် ခိတ္တိမ်ပြည်သို့ ဆက်လက်ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောသည် သူတို့၏သတင်းကို ကြားသောအခါ၊ သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ အမိန့်ပေး၍ တိုက်ခိုက်လေ၏။ သူတို့သည် သူ့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြသဖြင့် ခိတ္တိမ်ပြည်ကို သူတို့လက်မှ ကယ်တင်တော်မူ၏။

၂၄ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် ဇေဖော၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကို မြင်လျှင်၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ ဇေဖောကို ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။ သူသည် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာ၏။ သူစိုးစံစဉ်တွင် သူတို့သည် တုဗလအမျိုးသားများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကျွန်းများအားလုံးကို နှောင့်ယှက်ရန် သွားကြလေ၏။

၂၅ သူတို့၏ဘုရင် ဇေဖောသည် သူတိုဦးဆောင်၍ တုဗလပြည်နှင့်ကျွန်းများကို စစ်တိုက်၍ အောင်နိုင်လေ၏။ တိုက်ပွဲမှပြန်လာသောအခါ သူ့အား အစိုးရပြန်ဖွဲ့စေပြီး သူ့နန်းစံရာနှင့် ပလ္လင်အတွက် အလွန်ကြီးမားသော နန်းတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ကာ သူ့အတွက် ကြီးမားသော ပလ္လင်ကြီးကို ပြုလုပ်ပေးလေ၏။ ဇေဖောသည် ခိတ္တိမ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးနှင့် အီတလီပြည်ကို အနှစ်ငါးဆယ်စိုးစံလေ၏။

အခန်း ၆၂

၁ ကိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသော ခုနှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်မြောက်နှစ်တွင်၊ ယာကုပ်၏သား ရုဗင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ အနိစ္စရောက်လေ၏။ ရုဗင်သည် အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိသောအခါ၊ သေလေ၏။ သူ့ကို အခေါင်းထဲ၌ ထည့်ပြီးမှ သူ၏သားသမီးတို့လက်သို့ အပ်လိုက်ကြ၏။

၂ ရှစ်ဆယ်နှစ်မြောက်တွင် သူ၏ညီဒန်သည် သေဆုံး၍ အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသောအခါ သူ့အား အခေါင်းထဲတွင် ထား၍ သူ၏သားသမီးများလက်သို့ ပေးအပ်ခဲ့သည်။

၃ ထိုနှစ်တွင် ဧဒုံရှင်ဘုရင် ခုရှံသည် နတ်ရွာစံ၍ သူ့နောက်တွင် ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်သည် သုံးဆယ်ငါးနှစ်စိုးစံ၏။ ရှစ်ဆယ်တစ်နှစ်တွင် ယာကုပ်၏သား ကိတ္တိမ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ အနိစ္စရောက်၏။ ကိတ္တိမ်သည် အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်နှစ်ရှိသောအခါ အဲဂုတ္တုပြည်၌ တလား၌ ထား၍ သားမြေးတို့လက်သို့ အပ်လေ၏။

၄ ရှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မြောက်တွင် သူ၏ညီ အာရှာသည် အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိသောအခါ အနိစ္စရောက်လေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်၌ တလား၌ ထား၍ သူ၏သားသမီးတို့လက်သို့ အပ်နှင်းလေ၏။

၅ ရှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်မြောက်တွင် ဂဒ်သည် အနိစ္စရောက်၍၊ သူသည် အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုပြည်၌ တလား၌ ထား၍ သူ၏သားသမီးတို့လက်သို့ အပ်လေ၏။

၆ ရှစ်ဆယ့်လေးနှစ်မြောက်၊ ဧဒုံရှင်ဘုရင် ဗေဒဒ်သား ဟာဒဒ်နန်းစံငါးဆယ်နှစ်မြောက်တွင်၊ ဟာဒဒ်သည် ဧသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေ၍၊ မိမိတပ်သားလေးသိန်းခန့်ကို အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးလျှင်၊ မောဘပြည်သို့ ထွက်သွား၍ မောဘတို့ကို တိုက်၍ မိမိအခွန်ကို ပေးလေ၏။

၇ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ဤအကြောင်းကိုကြားလျှင်၊ အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ ဧဒုံရှင်ဘုရင် ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်နှင့် စစ်တိုက်ရာတွင် သူတို့ကိုကူညီရန် မိဒျန်အမျိုးသားတို့ထံသို့ စေလွှတ်ကြ၏။

၈ ဟာဒဒ်သည် မောဘပြည်သို့ ရောက်လာသောအခါ၊ မောဘပြည်သားတို့နှင့် မိဒျန်အမျိုးသားတို့သည် သူ့နှင့်တွေ့အံ့သောငှါ ထွက်လာ၍ မောဘပြည်၌ သူ့အား စစ်ခင်းကျင်းကြ၏။

၉ ဟာဒဒ်သည် မောဘအမျိုးသားတို့နှင့် စစ်တိုက်၍ မောဘအမျိုးသားနှင့် မိဒျန်အမျိုးသားတို့သည် လူနှစ်သိန်းခန့် သေကြေပျက်စီးကြ၏။

၁၀ မောဘပြည်သည် စစ်တိုက်ရာတွင် အလွန်ပြင်းထန်သဖြင့်၊ မောဘအမျိုးသားတို့သည် စစ်တိုက်ခြင်းသည် မိမိတို့အပေါ်၌ အလွန်ပြင်းထန်သည်ကို မြင်သောအခါ၊ လက်အားလျော့၍ ကျောခိုင်းပြီး မိဒျန်အမျိုးသားတို့ကို စစ်တိုက်ရန် ထားခဲ့ကြ၏။

၁၁ မိဒျန်အမျိုးသားတို့သည် မောဘ၏ အကြံအစည်ကို မသိကြသော်လည်း၊ တိုက်ပွဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကောင်းစေပြီး ဟာဒဒ်နှင့် သူ၏တပ်သားအပေါင်းတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် မိဒျန်အမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သူ့ရှေ့မှာ ကျဆုံးကြ၏။

၁၂ ဟာဒဒ်သည် မိဒျန်အမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို ပြင်းစွာသော ဒဏ်ချက်ဖြင့် လုပ်ကြံ၍ ထားနှင့်သတ်လေ၏။ မောဘပြည်ကို ကူညီရန်လာသော သူအပေါင်းတို့တွင် တယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းရ။

၁၃ မိဒျန်အမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် တိုက်ပွဲ၌ သေကြေပျက်စီး၍ မောဘပြည်သားတို့သည် လွတ်မြောက်ကြသောအခါ၊ ဟာဒဒ်သည် ထိုကာလ၌ မောဘအမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို သူ့လက်၌ အခွန်ပေးစေ၍၊ သူတို့သည် သူ့လက်၌ ရှိကြ၏၊ အမိန့်တော်အတိုင်း နှစ်စဉ်အခွန်ကို ပေးဆောင်ရကြ၏။ ဟာဒဒ်သည် ပြန်လာ၍ မိမိပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

၁၄ ထိုနှစ်တွင် တော်လှန်ရေး၌ မောဘအမျိုးသားတို့သည် တိုက်ပွဲတွင် ကျောခိုင်း၍ မိဒျန်လူတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ထားခဲ့သောကြောင့် မိမိတိုညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့သည် မောဘအမျိုးအတွက် ဟာဒဒ်နှင့် စစ်တိုက်ရာတွင် ကျဆုံးသွားကြောင်း မိဒျန်ပြည်၌ရှိသော ကျန်လူများသည် ကြားသိသောအခါ၊ မိဒျန်မင်းငါးပါးတို့သည် မိမိတိုပြည်၌ ကျန်ကြွင်းသော မိမိတိုညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ မောဘအမျိုးအတွက် လက်စားချေရန် မောဘအမျိုးနှင့် စစ်တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၁၅ မိဒျန်အမျိုးသားတို့သည် အရှေ့ပြည်သားတို့၏ ညီအစ်ကိုအပေါင်းတို့ထံသို့၎င်း၊ ကေတုရအမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို၎င်း၊ မောဘပြည်သားတို့ကို စစ်တိုက်ရာတွင် မိဒျန်အမျိုးသားတို့ကို ကူညီရန် စေလွှတ်ကြ၏။

၁၆ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင်၊ အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် စစ်တိုက်ခြင်းငှါ စုဝေးကြသည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ဧဒုံပြည်သို့ ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်ထံသို့ အောက်မေ့စရာစာကို ပေးလိုက်ကြ၏။

၁၇ ယခု ငါတို့ထံသို့ လာ၍ ငါတို့ကို ကူညီကြလော့။ မိဒျန်လူတို့ကို ငါတို့ တိုက်ဖျက်အံ့။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့အားလုံးသည် စုဝေး၍ အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ငါတို့ကို တိုက်ရန် လာကြ၏။ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသော မိဒျန်လူတို့အတွက် လက်စားချေခြင်းငှာ။

၁၈ ဒိုံရှင်ဘုရင် ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်သည် မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ မောဘပြည်သို့ ချီသွား၍ မိဒျန်လူတို့ကို တိုက်လေ၏။ မိဒျန်လူနှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့သည် မောဘပြည်၌ မောဘလူတို့ကို တိုက်ကြ၏။ ထိုသူတို့နှစ်ဦးသည် အလွန်ပြင်းထန်စွာ တိုက်ကြ၏။
၁၉ ဟာဒဒ်သည် မိဒျန်အမျိုးသားအပေါင်းတို့နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့ကို ထားနှင့်လုပ်ကြံလေ၏။ ထိုအခါ ဟာဒဒ်သည် မောဘပြည်သားတို့ကို မိဒျန်လူတို့လက်မှ ကယ်နှုတ်လေ၏။ မိဒျန်ပြည်သားတို့နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့သည် ဟာဒဒ်နှင့် သူ၏တပ်များရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြ၏။ ဟာဒဒ်သည် သူတို့ကို လိုက်လံဖမ်းဆီး၍ အလွန်ပြင်းထန်စွာ လုပ်ကြံသဖြင့် ကျဆုံးသူတို့သည် လမ်း၌ လဲကျကြ၏။
၂၀ မိဒျန်အမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ထားဘေးဖြင့် သေကြသောကြောင့်၊ ဟာဒဒ်သည် မောဘပြည်ကို မိဒျန်လူတို့လက်မှ ကယ်လွှတ်လေ၏။
၂၁ ထိုနေ့မှစ၍ မိဒျန်အမျိုးသားတို့သည် မောဘအမျိုးသားတို့ကို မုန်းတီးကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် စစ်တိုက်ရာတွင် ကျဆုံးကြသောကြောင့်၊ သူတို့အချင်းချင်းသည် ကြီးစွာသော ရန်ငြိုးရှိကြ၏။
၂၂ မောဘပြည်သို့သွားသောလမ်း၌ မိဒျန်လူတို့သည် မောဘ၏ထားဖြင့် သေကြ၏။ မောဘပြည်သို့သွားသောလမ်း၌ မိဒျန်လူတို့သည် မိဒျန်လူတို့၏ထားဖြင့် သေကြ၏။ ထိုသို့ မိဒျန်လူတို့သည် မောဘပြည်သို့ငှင်း၊ မောဘပြည်သို့ငှင်း ရက်ပေါင်းများစွာ ပြုကြ၏။
၂၃ ယာကုပ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသက်သော ရှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်သောကာလ၌ ယာကုပ်၏သား ယုဒသည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ အနိစ္စရောက်လေ၏။ ယုဒသည် သေသောအခါ အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ကိုးနှစ်ရှိလေ၏။ သူ့ကို ဆေးနှင့်ပြုပြင်၍ တလားထဲတွင် ထည့်ထားကြ၏။ သူ၏သားတို့လက်သို့ အပ်လိုက်ကြ၏။
၂၄ ရှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်မြောက်တွင် နဿလိသည် အသက်တစ်ရာ့သုံးဆယ်နှစ်နှစ်ရှိ၍ အနိစ္စရောက်လေ၏။ သူ့အား အခေါင်းထဲတွင် ထား၍ သူ၏သားသမီးများလက်သို့ အပ်နှင်းလေ၏။
၂၅ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသော ကိုးဆယ်တစ်နှစ်၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို ဧသော၏သား ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖော၏နန်းစံ သုံးဆယ်နှစ်တွင်၊ အာဖရိကအမျိုးသားတို့သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို ထုံးစံအတိုင်း လုယက်ရန် ရောက်လာကြသော်လည်း၊ ဆယ့်သုံးနှစ်ပတ်လုံး မလာကြ။
၂၆ ထိုနှစ်တွင် သူတို့သည် သူတို့ထံသို့ ရောက်လာသောအခါ၊ ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောသည် မိမိလူအချို့နှင့်အတူ သူတို့ထံသို့ ထွက်လာ၍ သူတို့ကို အပြတ်အသတ် ချေမှုန်းလေ၏။ အာဖရိကတပ်များသည် ဇေဖောရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြသဖြင့်၊ ကျဆုံးသူများ သူ့ရှေ့တွင် ကျဆုံးကြ၏။ ဇေဖောနှင့် သူ၏လူများသည် သူတို့ကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်၍ အာဖရိကအနီးသို့ ရောက်သည်အထိ ချေမှုန်းကြ၏။
၂၇ အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်သည် ဇေဖိုပြုလုပ်ခဲ့သောအမှုကို ကြားသိသောအခါ အလွန်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သဖြင့် အန်ဂျီးယက်စ်သည် ဇေဖိုကို အစဉ်အမြဲကြောက်ရွံ့နေ၏။

အခန်း ၆၃

၁ ကိုးဆယ့်သုံးနှစ်တွင် ယာကုပ်၏သား လေဝိသည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ အနိစ္စရောက်လေ၏။ လေဝိသည် အသက်တရာ့သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိသောအခါ အနိစ္စရောက်လေ၏။ သူ့ကို တလား၌ ထား၍ သူ၏သားသမီးတို့လက်သို့ အပ်လိုက်ကြ၏။
၂ လေဝိသေဆုံးပြီးနောက်၊ ယာကုပ်၏သား၊ ယောသပ်၏ညီအစ်ကိုများ သေကြောင်းကြံစည်သွားကြောင်း အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သိမြင်သောအခါ၊ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ကို ညှဉ်းဆဲ၍ ထိုနေ့မှစ၍ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်လာသည့်နေ့တိုင်အောင် သူတို့၏အသက်ကို ညှဉ်းဆဲကြ၏။ ယောသပ်ပေးသော စပျစ်ဥယျာဉ်နှင့် လယ်ယာရှိသမျှတို့ကိုငှင်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့နေထိုင်သော ခမ်းနားသောအိမ်ရှိသမျှတို့ကိုငှင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်၏ ကြွယ်ဝသမျှတို့ကိုငှင်း၊ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ယာကုပ်၏သားတို့ထံမှ သိမ်းယူကြ၏။
၃ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို သာ၍ ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ကြသဖြင့်၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြ၏။ အဲဂုတ္တုလူတို့ကြောင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အသက်ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆုံးရှုံးကြ၏။
၄ ဣသရေလအမျိုးသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသော နှစ်တရာနှစ်တွင်၊ အဲဂုတ္တုဖာရောဘုရင် အနိစ္စရောက်၍ သားတော်မေလလသည် နန်းထိုင်လေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်၏ ခွန်အားကြီးသောသူအပေါင်းတို့နှင့် ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများကို သိကျွမ်းသော မျိုးဆက်အပေါင်းတို့သည် ထိုကာလ၌ သေကြ၏။
၅ ယာကုပ်၏သားမြေးတို့ကိုငှင်း၊ သူတို့ပြုခဲ့သော ကျေးဇူးအလုံးစုံတို့ကိုငှင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်၌ သူတို့၏တန်ခိုးအလုံးစုံတို့ကိုငှင်း မသိသော အခြားလူမျိုးတဆက်သည် သူတို့အစား ပေါ်လာ၏။
၆ ထိုကြောင့်၊ ထိုနေ့မှစ၍ အဲဂုတ္တုပြည်တရှောက်လုံးသည် ယာကုပ်၏သားတို့၏အသက်ကို နှောင့်ယှက်၍ အမျိုးမျိုးသောပင်ပန်းစွာလုပ်အားဖြင့် ညှဉ်းဆဲကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းကာလ၌ သူတို့ကို ကယ်နှုတ်ခဲ့သော သူတို့၏ဘိုးဘေးများကို သူတို့မသိကြ။
၇ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သူတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို သိနိုင်ကြစေရန်၊ သူတို့၏နောက်ဆုံးကာလ၌ သူတို့အား အကျိုးပြုစေရန်အတွက်၊ ဤအရာသည် ထာဝရဘုရားထံမှလည်း လာ၏။
၈ ထာဝရဘုရားသည် မိမိလူဣသရေလအမျိုးအနွယ်အတွက် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ပြုတော်မူလတ့ံသော နိမိတ်လက္ခဏာ၊ အံ့ဖွယ်အမှုများကို သိစေခြင်းငှာငှင်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့ဘိုးဘေးတို့၏ ဘုရားသခင်ထာဝရဘုရားကို ကြောက်ရွံ့၍၊ မိမိတို့နှင့် မိမိတို့အမျိုးအနွယ် အစဉ်မပြတ် ကိုယ်တော်၏လမ်းတော်၌ လိုက်လျှောက်စေခြင်းငှာငှင်း၊
၉ မလောလသည် အသက်နှစ်ဆယ်ရှိသောအခါ နန်းထိုင်၍ ကိုးဆယ့်လေးနှစ်စိုးစံလေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်၌ သူတို့ကို အုပ်စိုးသော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့အား ပြုလေ့ရှိသည်အတိုင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည် သူ့အား သူ၏အဘ၏အမည်ကို အစွဲပြု၍ ဖာရောဘုရင်ဟုခေါ်ဝေါ်ကြ၏။
၁၀ ထိုအချိန်တွင် အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်၏ တပ်သားအားလုံးသည် ထုံးစံအတိုင်း ချစ်တ္တိမ်ပြည်တစ်လျှောက်တွင် လုယက်ရန် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

၁၁ ဧသော၏သား ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောသည် သူတို့၏သတင်းကို ကြားလျှင်၊ မိမိတပ်နှင့်အတူ သူတို့ကို ဆီးကြိုရန် ထွက်သွား၍ လမ်း၌ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

၁၂ ဇေဖောသည် အာဖရိကဘုရင်၏ တပ်များကို ဓားနှင့်ခုတ်သတ်၍ တယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းရ၊ အာဖရိကရှိ မိမိသခင်ထံသို့ တယောက်မျှ မပြန်ရ။

၁၃ ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောသည် မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့အား ပြုခဲ့သောအမှုကို အိန်ဂျီးယားစ်ကြားလျှင်၊ အိန်ဂျီးယားစ်သည် မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ သဲသောင်ပြင်ကဲ့သို့ များပြားသော အာဖရိကတိုက်သားအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေ၏။

၁၄ ထိုအခါ အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ၏ညီ လုကပ်စ်ထံသို့ စေလွှတ်၍ "သင်၏လူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ငါ့ထံသို့လာ၍ ငါ့လူများကို ဖျက်ဆီးသော ဇေဖိုးနှင့် ချစ်တ္တိမ်၏သားအပေါင်းတို့ကို ချေမှုန်းရာတွင် ငါ ကူညီလော့" ဟု မှာကြားလေ၏။ ထိုအခါ လုကပ်စ်သည် သူ၏တပ်တစ်ခုလုံး၊ အလွန်ကြီးမားသောတပ်နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏ညီ အိန်ဂျီးယက်စ်အား ဇေဖိုးနှင့် ချစ်တ္တိမ်၏သားတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကူညီရန် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

၁၅ ဇေဖောနှင့် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင်၊ အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ သူတို့၏စိတ်နှလုံးသည် ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကြ၏။

၁၆ ဇေဖောသည်လည်း ဧဒုံရှင်ဘုရင် ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်နှင့် ဧသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့ထံသို့ ဧဒုံပြည်သို့ စာရေး၍ ပေးလိုက်၏။

၁၇ အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်သည် သူ့အစ်ကိုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ထံ စစ်တိုက်ရန် လာနေကြောင်း ကျွန်ုပ်ကြားသိရပါသည်၊ သူ၏တပ်သည် အလွန်ကြီးမားသောကြောင့်၊ အထူးသဖြင့် သူသည် သူ့အစ်ကိုနှင့် သူ့တပ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ထံ စစ်တိုက်လာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့ကို အလွန်ကြောက်လန့်နေကြပါသည်။

၁၈ ထို့ကြောင့် ယခု သင်တို့သည်လည်း ငါနှင့်အတူ လာ၍ ငါ့ကိုကူညီကြလော့။ အိန်ဂျီးယက်စ်နှင့် သူ့ညီ လုကပ်စ်တို့ကို ငါတို့အတူတကွ တိုက်ခိုက်ကြမည်။ သင်သည် ငါတို့ကို သူတို့လက်မှ ကယ်တင်လိမ့်မည်။ သို့သော် မကယ်တင်နိုင်ပါက ငါတို့အားလုံး သေရမည်ဟု သိထားပါ။

၁၉ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် ခိတ္တိမ်သားမြေးများနှင့် သူတို့၏ရှင်ဘုရင် ဇေဖောထံသို့ စာရေး၍ ပေးလိုက်ကြ၏။ "ငါတို့သည် အိန်ဂီယာနှင့် သူ၏လူများကို မတိုက်နိုင်။ အကြောင်းမူကား၊ ပထမရှင်ဘုရင် ဗေလာလက်ထက်မှစ၍၎င်း၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ယာကုပ်၏သား ယောသပ်လက်ထက်မှစ၍၎င်း၊ ငါတို့သည် ယော်ဒန်မြစ်တစ်ဖက်၌ သူ၏အဘကို သင်္ဂြိုဟ်သောအခါ၊ သူနှင့်အတူ စစ်တိုက်ခဲ့ကြ၏။"

၂၀ ဇေဖောသည် ဧသော၏သားမြေးဖြစ်သော မိမိညီအစ်ကိုတို့၏ စကားကိုကြားသောအခါ၊ ဇေဖောသည် အိန်ဂျီးယားစ်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့လေ၏။

၂၁ အန်ဂျီးယက်စ်နှင့် သူ၏ညီ လုကပ်စ်တို့သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရန် ၎င်းတို့၏တပ်သား ရှစ်သိန်းခန့်ကို ခင်းကျင်းထားကြသည်။

၂၂ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားအပေါင်းတို့က ဇေဖောအား ငါတို့အဘို့ ဆုတောင်းလော့၊ အင်္ဂေအာနှင့် သူ၏တပ်မှ ငါတို့ကို ကယ်လွှတ်တော်မူလိမ့်မည်ဟု ငါတို့ကြားသိရသောကြောင့်၊ ဘုရားသခင်သည် ကြီးမြတ်သောဘုရားသခင်ဖြစ်တော်မူသည်ကို၎င်း၊ ကိုယ်တော်ကို ကိုးစားသောသူအပေါင်းတို့ကို ကယ်လွှတ်တော်မူသည်ဟု၎င်း ပြောဆိုကြ၏။

၂၃ ဇေဖောသည် သူတို့၏စကားကို ကြားသောအခါ ထာဝရဘုရားကို ရှာ၍ ဤသို့ဆို၏။

၂၄။ အကျွန်ုပ်၏ဘိုးဘေးများဖြစ်သော အာဗြဟံနှင့် ဣဇာက်တို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်သည် စစ်မှန်သောဘုရားသခင်ဖြစ်တော်မူကြောင်းကို၎င်း၊ လူမျိုးအပေါင်းတို့၏ဘုရားအပေါင်းတို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်၍ အသုံးမဝင်ကြောင်းကို၎င်း၊ ယနေ့တွင် အကျွန်ုပ်သိပါ၏။

၂၅ ငါတို့ဘိုးဘေးများသည် ငါတို့အား ပေးသနားခဲ့သော ငါတို့အဘ အာဗြဟံနှင့် ဖွဲ့ခဲ့သော ပဋိညာဉ်ကို ယနေ့ငါ့အား အောက်မေ့တော်မူပါ။ အာဗြဟံနှင့် ငါတို့ဘိုးဘေး ဣဇာက်အတွက် ယနေ့ငါ့အား ကျေးဇူးပြုတော်မူပါ။ ငါတို့ကို စစ်တိုက်ရန်လာသော အာဖရိကရှင်ဘုရင်၏ လက်မှ ငါနှင့် ခိတ္တိမ်၏သားမြေးတို့ကို ကယ်တင်တော်မူပါ။

၂၆ ထာဝရဘုရားသည် ဇေဖုန်၏ စကားကို နားထောင်၍ အာဗြဟံနှင့် ဣဇာက်ကြောင့် သူ့ကို ရိုသေလေးစားတော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ဇေဖုန်နှင့် ခိတ္တိမ်၏ သားမြေးတို့ကို အိန်ဂဲယနှင့် သူ၏လူများလက်မှ ကယ်လွှတ်တော်မူ၏။

၂၇ ဇေဖောသည် ထိုနေ့၌ အာဖရိကဘုရင် အိန်ဂျီးယားစ်နှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့ကို တိုက်ခိုက်သဖြင့် ထာဝရဘုရားသည် အိန်ဂျီးယားစ်၏လူအပေါင်းတို့ကို ချစ်တ္တိမ်အမျိုးသားတို့လက်သို့ အပ်တော်မူ၏။

၂၈ တိုက်ပွဲသည် အန်ဂျီးယက်စ်အပေါ် ပြင်းထန်စွာကျရောက်သဖြင့် ဇေဖိုသည် အန်ဂျီးယက်စ်၏ လူအားလုံးနှင့် သူ၏ညီ လုကပ်စ်ကို ဓားဖြင့် သတ်ဖြတ်သဖြင့် ထိုနေ့ညနေအထိ လူလေးသိန်းခန့် ကျဆုံးခဲ့သည်။

၂၉ သူ၏လူအားလုံး သေဆုံးသွားသည်ကို အန်ဂျီးယက်စ်မြင်သောအခါ အာဖရိကတိုက်သားအားလုံးထံ တိုက်ပွဲတွင် သူ့ကိုကူညီရန် စာတစ်စောင်ပေးပို့ခဲ့ပြီး စာတွင် "အာဖရိကတွင်တွေ့ရှိရသောသူတိုင်း အသက်ဆယ်နှစ်နှင့်အထက် ငါ့ထံသို့လာကြလော့။ ထိုသူအားလုံး ငါ့ထံသို့လာကြလော့။ ကြည့်ရှုလော့။ သူမလာလျှင် သူသေလိမ့်မည်။ သူ၌ရှိသမျှနှင့် သူ၏အိမ်သူအိမ်သားအပေါင်းတို့ကို ရှင်ဘုရင်သိမ်းယူလိမ့်မည်။" ဟု ရေးသားခဲ့သည်။

၃၀ အာဖရိကတိုက်သားအားလုံးသည် အန်ဂျီးယက်စ်၏ စကားကို ကြားလျှင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားကြသဖြင့် မြို့မှ အသက်ဆယ်နှစ်နှင့်အထက် ယောကျာ်းလေးသုံးသိန်းခန့် ထွက်သွား၍ အန်ဂျီးယက်စ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

၃၁ ဆယ်ရက်ကြာသောအခါ အိန်ဂျီးယားစ်သည် ဇေဖောနှင့် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို ထပ်မံတိုက်ခိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် အလွန်ကြီးမားပြီး ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သည်။

၃၂ အန်ဂျီးယက်စ်နှင့် လူးကပ်စ်တို့၏ တပ်မှ ဇေဖိုသည် ဒဏ်ရာရသူ အမြောက်အမြား၊ လူနှစ်ထောင်ခန့်ကို သူ့လက်သို့ စေလွှတ်ခဲ့ပြီး အန်ဂျီးယက်စ်၏ တပ်မှူး ဆိုဆစ်ဖ်တာသည် ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့သည်။

၃၃ ဆိုဆစ်ဖ်တာ ကျဆုံးသွားသောအခါ၊ အာဖရိကတပ်များသည် ထွက်ပြေးရန် ကျောခိုင်းသွားကြသဖြင့် ၎င်းတို့သည် ထွက်ပြေးကြသဖြ

င့် အန်ဂျီးယက်စ်နှင့် သူ၏ညီ လူးကပ်စ်တို့လည်း သူတို့နှင့်အတူ ပါလာကြသည်။
၃၄ ဇေဖုန်နှင့် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် လိုက်လံရှာဖွေကြရာ လမ်း၌ လူနှစ်ရာခန့်ကို အပြင်းအထန် လိုက်လံရှာဖွေကြပြီး သူ့ဖခင်နှင့်အတူ ထွက်ပြေးသော အိန်ဂီးယား၏သား အာဇဒရူဗလကို လိုက်လံရှာဖွေကြရာ လမ်း၌ လူနှစ်ဆယ်ကို လိုက်လံရှာဖွေကြရာ အာဇဒရူဗလသည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့လက်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော်လည်း သူ့ကို မသတ်ကြပေ။
၃၅ အန်ဂျီးယက်စ်နှင့် သူ့ညီ လုကပ်စ်တို့သည် သူတို့၏လူများနှင့်အတူ ထွက်ပြေးကြပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အာဖရိကသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ အန်ဂျီးယက်စ်သည် ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောနှင့် စစ်ဖြစ်မည်ကို အစဉ်အမြဲ ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။

အခန်း ၆၄

၁ထိုအခါ ဗောရသား ဗာလမ်သည် အင်္ဂေအာနှင့်အတူ တိုက်ပွဲ၌ရှိ၏၊ ဇေဖောသည် အင်္ဂေအာကို အောင်သည်ကိုမြင်လျှင်၊ ထိုအရပ်မှ ထွက်ပြေး၍ ခိတ္တိမ်မြို့သို့ ရောက်လေ၏။
၂ ဇေဖောနှင့် ခိတ္တိမ်၏သားများတို့သည် သူ့ကို ကြီးစွာသော ရိုသေလေးစားမှုဖြင့် ကြိုဆိုကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဇေဖောသည် ဗာလမ်၏ပညာကို သိ၍၊ ဗာလမ်အား လက်ဆောင်များစွာ ပေး၍ သူသည် ဗာလမ်နှင့်အတူ နေလေ၏။
၃ ဇေဖောသည် စစ်တိုက်ရာမှ ပြန်လာသော အခါ၊ သူနှင့်အတူ စစ်တိုက်ခဲ့သော ခိတ္တိမ်အမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို ရေတွက်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ တယောက်မျှ မကျန်တော့သည်ကို မြင်၏။
၄ ဇေဖောသည် ဤအရာကြောင့် ဝမ်းမြောက်၍ မိမိနိုင်ငံတော်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ကာ မိမိတိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့အား ပွဲတော်တစ်ခု ကျင်းပလေ၏။
၅ ဇေဖောသည် ထာဝရဘုရားကို မအောက်မေ့၊ ထာဝရဘုရားသည် စစ်တိုက်ရာတွင် သူ့ကို ကူညီတော်မူသည်ကိုငင်း၊ အာဖရိကဘုရင်လက်မှ မိမိနှင့် မိမိလူမျိုးကို ကယ်နှုတ်တော်မူသည်ကိုငင်း မအောက်မေ့ဘဲ၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးအနွယ်နှင့် ဧသော၏ မတရားသော အမျိုးအနွယ်တို့၏ လမ်းစဉ်ကို လိုက်၍ မိမိညီအစ်ကို ဧသော၏ အမျိုးအနွယ်တို့ သွန်သင်ပေးခဲ့သော အခြားဘုရားများကို ဝတ်ပြုလေ၏။ ထို့ကြောင့် မတရားသောသူတို့သည် မတရားသော အမျိုးအနွယ်မှ မတရားသော အမျိုးအနွယ် ထွက်တတ်သည်ဟု ဆိုလေ့ရှိကြ၏။
၆ ဇေဖောသည် ခိတ္တိမ်မြို့သားအပေါင်းတို့ကို ဘေးကင်းစွာအုပ်စိုးသော်လည်း၊ မိမိနှင့် မိမိလူအပေါင်းတို့ကို အာဖရိကဘုရင်လက်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူသော ထာဝရဘုရားကို မသိ။ အာဖရိကတပ်များသည် ဓားနှင့်သတ်ခဲ့သော ဇေဖော၏တန်ခိုးကို သိသောကြောင့်၊ ထုံးစံအတိုင်း လုယက်ရန် ခိတ္တိမ်မြို့သို့ မလာကြတော့သဖြင့်၊ အိန်ဂီးယားသည် ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောနှင့် ခိတ္တိမ်မြို့သားတို့ကို အစဉ်အမြဲ ကြောက်ရွံ့လေ၏။
၇ ဇေဖော စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာသောအခါ၊ အာဖရိကလူမျိုးအပေါင်းတို့ကို အောင်နိုင်ပြီး ဓားဘေးဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကို ဇေဖောမြင်သောအခါ၊ ဇေဖောသည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားများနှင့်အတူ ယာကုပ်၏သားမြေးများနှင့် အီဂျစ်ဘုရင်ဖာရောနှင့် တိုက်ခိုက်ရန် အီဂျစ်ပြည်သို့ သွားရန် အကြံပေးခဲ့သည်။
၈ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုပြည်၏ စစ်သူရဲတို့သည် သေကြပြီဟုငင်း၊ ယောသပ်နှင့် ယာကုပ်၏သားဖြစ်သော သူ၏ညီအစ်ကိုတို့သည် သေကြပြီဟုငင်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ သားသမီးအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ နေရစ်ကြပြီဟုငင်း ဇေဖုန်ကြားလေ၏။
၉ ဇေဖုန်သည် ခါနာန်ပြည်၌ ယာကုပ်ကို ဟေဗြုန်မြို့၌ သင်္ဂြိုဟ်အံ့သောငှါ ယောသပ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကိုများနှင့် အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် လုပ်ကြံခဲ့သော ဧသော၏သားမြေးတို့၏အမှုကို လက်စားချေခြင်းငှါ၊ ထိုပြည်နှင့် အဲဂုတ္တုပြည်လုံးကို တိုက်ခြင်းငှါ အကြံရှိ၏။
၁၀ ဇေဖောသည် ဒေဲ့ရှင်ဘုရင် ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်နှင့် သူ၏ညီအစ်ကို ဧသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့ထံသို့ သံတမန်တို့ကို စေလွှတ်၍၊
၁၁ အာဖရိကဘုရင်သည် သင်၏ပဋိညာဉ်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သောကြောင့် သင်တို့သည် အာဖရိကဘုရင်ကို မတိုက်ခိုက်ရဟု သင်မပြောခဲ့ပါလော။ ကြည့်ရှုလော့။ ငါသည် သူနှင့်တိုက်ခိုက်၍ သူနှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့ကို လုပ်ကြံလေ၏။
၁၂ ထို့ကြောင့် ယခု ငါသည် အီဂျစ်ပြည်နှင့် ထိုပြည်ရှိ ယာကုပ်၏ သားမြေးများကို တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး၊ ယောသပ်၊ သူ၏ညီအစ်ကိုများနှင့် ဘိုးဘေးများသည် ဟေဗြုန်မြို့၌ ၎င်းတို့၏ဖခင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရန် ခါနာန်ပြည်သို့ သွားသောအခါ ငါတို့အား ယောသပ်၊ သူ၏ ဘိုးဘေးများ ပြုခဲ့သောအမှုများအတွက် ထိုသူတို့ကို လက်စားချေမည်။
၁၃ ယခုတွင် သူတို့နှင့် အီဂျစ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်အား ကူညီရန် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရန် ဆန္ဒရှိပါက ကျွန်ုပ်တို့၏ ညီအစ်ကိုများ၏ အမှုကို လက်စားချေပါမည်။
၁၄ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် ဇေဖော၏စကားကို နားထောင်၍၊ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် အလွန်များပြားသောလူစုကြီးကို စုဝေး၍၊ ဇေဖောနှင့် ခိတ္တိမ်၏သားမြေးတို့ကို စစ်တိုက်ရာတွင် ကူညီရန် ထွက်သွားကြ၏။
၁၅ ဇေဖောသည် အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် ဣရှမေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ထံသို့ ဤကဲ့သို့သော စကားများကို စေလွှတ်၍၊ သူတို့သည် စုဝေး၍ အဲဂုတ္တုပြည်ကို စစ်တိုက်ရာတွင် ဇေဖောနှင့် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို ကူညီရန် လာကြ၏။
၁၆ ဒေဲ့ဘုရင်နှင့် အရှေ့ပြည်သားများ၊ ဣရှမေလ၏ သားသမီးအားလုံးနှင့် ခိတ္တိမ်ဘုရင် ဇေဖောတည်းဟူသော ဤဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ဟေဗြုန်မြို့သို့ ထွက်သွား၍ မိမိတို့၏ တပ်သားအပေါင်းတို့ကို စစ်ခင်းကြ၏။
၁၇ တပ်သည် အလွန်လေးလံပြီး သုံးရက်ခရီးရှည်ကာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ သဲလုံးကဲ့သို့ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြား၏။
၁၈ ထိုရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ဗိုလ်ခြေများနှင့် အဲဂုတ္တုပြည်လုံးကို စစ်ချီ၍ လာပြီးလျှင် ပါသရချိုင့်၌ စုဝေး၍ တပ်ချကြ၏။
၁၉ သူတို့၏သတင်းကို အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့ကြား၍ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် အဲဂုတ္တုပြည်နှင့်ဆိုင်သော မြို့ရွာရှိသမျှတို့မှ လူသုံးသိန်းခန့်စုဝေးကြ၏။

၂၀ ထိုကာလ၌ ဂေါရှင်ပြည်၌ရှိသော ကလေရေလအမျိုးသားတို့ထံသို့ ထိုမင်းကြီးများနှင့် စစ်တိုက်ခြင်းငှာ စေလွှတ်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုလူတို့သည်လည်း၊ ထိုမင်းတို့နှင့် စစ်တိုက်ခြင်းငှာ လာကြ၏။

၂၁ အစ္စရေးအမျိုးသားတို့သည် စုဝေး၍ လူတစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့်ရှိ၍ အီဂျစ်လူတို့ကို ကူညီရန် တိုက်ပွဲဝင်ကြ၏။

၂၂ ကလေရေလအမျိုးသားနှင့် အဲဂုတ္တုအမျိုးသားတို့သည် လူသုံးသိန်းခန့်နှင့် လူတစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့် ထွက်သွား၍ ထိုရှင်ဘုရင်တို့ထံသို့ စစ်တိုက်ခြင်းငှါ ထွက်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ပါသရုမ္မိတဘက်၊ ဂေါရှင်ပြည်ပြင်မှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

၂၃ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ကလေရေလအမျိုးသားတို့ကို မယုံကြည်ကြ၊ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့က၊ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် ငါတို့ကို ဧသောနှင့် ကလှမေလ၏သားမြေးတို့လက်သို့ အပ်ကောင်းအပ်လိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် သူတို့၏ညီအစ်ကိုများဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

၂၄ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့ကလည်း၊ သင်တို့သည် ဤအရပ်၌ စုဝေး၍ နေကြလော့။ ဧသောနှင့် ကလှမေလ၏ သားမြေးတို့ကို ငါတို့သွား၍ တိုက်ကြမည်။ ဤရှင်ဘုရင်တို့သည် ငါတို့ကို အောင်နိုင်လျှင် သင်တို့တညီတညွတ်တည်း လာ၍ ငါတို့ကို ကူညီကြလော့ဟု ကလေရေလအမျိုးသားတို့အား မှာထားလေ၏။

၂၅ ခိတ္တိမ်မင်းကြီး ဧသော၏သား ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောနှင့် ဒုံမင်းကြီး ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်တို့သည် ၎င်းတို့၏တပ်များ၊ အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့နှင့် သဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားသော ကလှမေလ၏သားတို့သည် တာပန္တချိုင့်ဝှမ်း၌ စုဝေး၍ တပ်ချကြ၏။

၂၆ ရှုရိလူ ဗောရ၏သား ဗာလမ်သည် ဇေဖော၏တပ်တွင်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့နှင့်အတူ တိုက်ပွဲသို့ လာ၏။ ဗာလမ်သည် ဇေဖောနှင့် သူ၏လူတို့ရှေ့တွင် အလွန်လေးစားခံရသူဖြစ်၏။

၂၇ ဇေဖောက ဗာလမ်အား "ငါတို့ သို့မဟုတ် အဲဂုတ္တုလူတို့သည် တိုက်ပွဲတွင် မည်သူအောင်နိုင်မည်ကို ငါတို့သိနိုင်ရန် ငါတို့အတွက် ဗေဒင်ဟောခြင်းကို စမ်းကြည့်ပါ" ဟု ဆို၏။

၂၈ ဗာလမ်သည် ထ၍ ဗေဒင်အတတ်ကို စမ်းသပ်လေ၏။ သူသည် ဗေဒင်အတတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော်လည်း၊ သူသည် ရှုပ်ထွေးသောကြောင့် ထိုအလုပ်ကို သူ့လက်ထဲတွင် ဖျက်ဆီးလေ၏။

၂၉ သူသည် ထပ်မံကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ဗာလမ်သည် စိတ်ပျက်အားငယ်ပြီး စွန့်သွားကာ အပြီးမသတ်ခဲ့ပေ။ အကြောင်းမူကား၊ ဇေဖုန်နှင့် သူ၏လူများကို ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် စစ်ပွဲတွင် ဘိုးဘေးများ၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို ယုံကြည်ကိုးစားသော ကလေရေလအမျိုးသားတို့လက်သို့ ကျရောက်စေခြင်းငှာ ထာဝရဘုရားအလိုတော်ရှိ၏။

၃၀ ဇေဖောနှင့် ဟာဒဒ်တို့သည် ၎င်းတို့၏ တပ်ဖွဲ့များကို စစ်ခင်းကျင်းပြီးလျှင်၊ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် တစ်ယောက်တည်း ချီသွား၍ သုံးသိန်းခန့်ရှိသော်လည်း၊ ကလေရေလအမျိုးသား တယောက်မျှ မပါ။

၃၁ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ပါသရုမင်းနှင့် တာပန်ချက်မင်းတို့ကို ဆီးတား၍ ထိုမင်းတို့နှင့် စစ်တိုက်သဖြင့်၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ကြ၏။

၃၂ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ရှင်ဘုရင်တို့သည် အီဂျစ်လူတို့ထက် တန်ခိုးကြီးသဖြင့် ထိုနေ့၌ အီဂျစ်လူ တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ခန့် ကျဆုံးပြီး ရှင်ဘုရင်၏တပ်သား သုံးဆယ်ခန့် ကျဆုံးကာ အီဂျစ်လူအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်များရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြသဖြင့် ဧသောနှင့် ကလှမေလတို့၏ သားမြေးတို့သည် အီဂျစ်လူတို့ကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကာ ကလေရေလအမျိုးသားတို့၏ တပ်စခန်းရှိရာ အရပ်သို့ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြ၏။

၃၃ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့က၊ ငါတို့ထံသို့ အလျင်အမြန်လာ၍ ကူညီကြလော့။ ဧသော၊ ကလှမေလနှင့် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့လက်မှ ကယ်တင်တော်မူပါဟု ကလေရေလအမျိုးသားတို့အား အော်ဟစ်ကြ၏။

၃၄ ကလေရေလအမျိုးသား တစ်ရာ့ငါးဆယ်တို့သည် မိမိတို့နေရာမှ ထိုရှင်ဘုရင်တို့၏ စခန်းများသို့ ပြေးသွား၍၊ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့ကို ကယ်တင်တော်မူမည်အကြောင်း သူတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားအား အော်ဟစ်ကြ၏။

၃၅ ထာဝရဘုရားသည် ကလေရေလလူတို့၏ စကားကို နားထောင်တော်မူ၍၊ ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ကို သူတို့လက်၌ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် ထိုရှင်ဘုရင်တို့ကို တိုက်၍ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် ရှင်ဘုရင်၏လူ လေးထောင်ခန့်ကို သတ်ကြ၏။

၃၆ ထာဝရဘုရားသည် ရှင်ဘုရင်တို့၏တပ်၌ ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းကို စီရင်တော်မူသဖြင့်၊ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းသို့ ရောက်ကြ၏။

၃၇ ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ကလေရေလအမျိုးသားတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြသဖြင့် ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် ကုရှပြည်နယ်နိမိတ်တိုင်အောင် သူတို့ကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြ၏။

၃၈ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် လမ်း၌ လူနှစ်ထောင်ကို သတ်ပြန်၏။ ကလေရေလအမျိုးသား တစ်ယောက်မျှ မသေ။

၃၉ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် လူအနည်းငယ်မျှသာရှိသော ရှင်ဘုရင်တို့နှင့် စစ်တိုက်၍ အလွန်ပြင်းထန်ကြောင်းကို အဲဂုတ္တုလူတို့သည် သိမြင်လျှင်၊

၄၀ ထိုတိုက်ပွဲကြောင့် အီဂျစ်လူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့အသက်အတွက် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ စစ်ချီလာသောတပ်များကို ရှောင်၍ ထွက်ပြေးကြ၏။ လမ်း၌ ပုန်းအောင်း၍ ကလေရေလလူတို့ကို စစ်တိုက်စေကြ၏။

၄၁ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည် ရှင်ဘုရင်၏လူများကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လုပ်ကြံမှုဖြင့် ဒဏ်ခတ်ကြ၏။ ထိုသူတို့သည် ကုရှပြည်နယ်နိမိတ်သို့ နှင်ထုတ်ပြီးမှ ပြန်သွားကြ၏။

၄၂ အီဂျစ်လူတို့သည် မိမိတို့အား အဘယ်သို့ပြုခဲ့သည်ကို ကလေရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သိကြ၏။ ထိုသူတို့သည် တိုက်ပွဲတွင် ထွက်ပြေး၍ မိမိတို့ကိုယ်ကို ထားရစ်ခဲ့ကြသည်ကိုငှင်း၊

၄၃ထိုသို့ ကလေရေလအမျိုးသားတို့သည်လည်း ပရိယာယ်ကြွယ်စွာပြုကြ၏။ စစ်တိုက်ရာမှပြန်လာသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုလူအချို့ကို လမ်း၌ တွေ့၍ သတ်ကြ၏။

၄၄ သူတို့ သတ် ဖြတ် စဉ် တွင်၊ ဤ စကား များ ကို ပြော ကြ ၏။

၄၅ သင်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ငါတို့ထံမှ ထွက်သွား၍ လူအနည်းငယ်သာရှိသော ငါတို့ကို ထားခဲ့၍ ငါတို့ကို ထားခဲ့ပြီး ကြီးမားသော လူအုပ်ကြီးရှိသော ဤရှင်ဘုရင်များကို တိုက်ခိုက်စေသနည်း။

ထိုနည်းအားဖြင့် သင်တို့သည် မိမိတို့၏ အသက်ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်နိုင်ကြ၏။
၄၆ လမ်း၌ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့တွေ့သော လူအချို့တို့ကို ဣလသရေလအမျိုးသားတို့က၊ သတ်ကြလော့၊ သတ်ကြလော့၊ သူသည် ဣလရှမေလလူ၊ ဒေဒ်လူ၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားအနွယ်ဝင် ဖြစ်သည်ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြ၏။ ထိုသူတို့သည် သူ့အပေါ်၌ ရပ်၍ သတ်ကြ၏။ သူသည် အဲဂုတ္တုလူဖြစ်ကြောင်း သိကြ၏။
၄၇ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် စစ်တိုက်ရာတွင် အဲဂုတ္တုလူတို့ကို စွန့်ပစ်၍ ထွက်ပြေးသောကြောင့်၊ ထိုအမှုကို ပရိယာယ်နှင့် ပြုကြ၏။
၄၈ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် လမ်း၌ အဲဂုတ္တုလူတို့ကို ထိုနည်းအတိုင်း သတ်ကြ၏။ လူနှစ်ရာခန့်လည်း သေကြ၏။
၄၉ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့အပေါ် ပြုသော မကောင်းမှုကို အဲဂုတ္တုလူတို့သည် မြင်လျှင်၊ သူတို့၏ ကြီးစွာသော တန်ခိုးကို မြင်၍ တယောက်မျှ မကျဆုံးကြောင်းကို အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။
၅၀ ထိုအခါ ဣလသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ဂေါရှင်ပြည်သို့ ဝမ်းမြောက်စွာပြန်သွားကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည်လည်း မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်သွားကြ၏။

အခန်း ၆၅

၁ ထိုနောက်မှ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ဖာရောမင်း၏ တိုင်ပင်မှူးမတ်အပေါင်းတို့နှင့် အဲဂုတ္တုပြည်၏ အသက်ကြီးသူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေး၍ ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြလျှင်၊ ဦးချ၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ထိုင်ကြ၏။
၂ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အကြံပေးအရာရှိများနှင့် အသက်ကြီးသူများက ရှင်ဘုရင်အား ဤသို့လျှောက်ဆိုကြ၏။
၃ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် ငါတို့ထက် သာ၍ကြီး၍ တန်ခိုးကြီးကြ၏။ ငါတို့သည် စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာသောအခါ လမ်း၌ သူတို့ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအလုံးစုံကို သင်သိ၏။
၄ သင်သည် သူတို့၏ တန်ခိုးကိုလည်း မြင်လေပြီ။ အကြောင်းမူကား၊ ဤတန်ခိုးသည် သူတို့၏ ဘိုးဘေးများထံမှ သူတို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသောကြောင့်၊ လူအနည်းငယ်သာ သဲကဲ့သို့ များပြားသော လူမျိုးကို ဆန့်ကျင်၍ ရပ်တည်ကာ ဓားသွားဖြင့် ခုတ်ထစ်ခဲ့ကြပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင် ကျဆုံးခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ များပြားခဲ့လျှင်ပင် သူတို့ကို လုံးဝ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြလိမ့်မည်။
၅ ထို့ကြောင့် ဤပြည်၌ သူတို့သည် ငါတို့အတွက် အလွန်များပြားလာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် သူတို့ကို ငါတို့အထဲမှ တဖြည်းဖြည်း ဖျက်ဆီးသည်အထိ သူတို့ကို အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို အကြံပေးပါ။
၆ အကြောင်းမူကား၊ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထိုပြည်၌ များပြားလာလျှင်၊ သူတို့သည် ငါတို့အတွက် အတားအဆီးဖြစ်လာလိမ့်မည်။ စစ်ပွဲတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပွားလျှင်၊ သူတို့သည် ကြီးမားသောခွန်အားဖြင့် ငါတို့ရန်သူနှင့်ပူးပေါင်း၍ ငါတို့ကိုတိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်။ ငါတို့ကို ထိုပြည်မှ ဖျက်ဆီး၍ ထိုပြည်မှ ထွက်သွားကြလိမ့်မည်။
၇ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုပြည် အသက်ကြီးသူတို့အား “ဤအကြံအစည်သည် ဣလသရေလအမျိုးအပေါ်၌ အကြံအစည်ဖြစ်၏။ ငါတို့သည် မလွှဲမရှောင်၊
၈ ကြည့်ရှုလော့၊ ထိုပြည်၌ ပိသုံမြို့နှင့် ရာမသက်မြို့တို့ ရှိသည်၊ စစ်တိုက်ရန် ခံတပ်မရှိသော မြို့များ၊ သင်တို့နှင့် ငါတို့သည် သူတို့ကို တည်ဆောက်၍ ခိုင်ခံ့စေရမည်။
၉ သို့ဖြစ်၍ ယခုသွား၍ သူတို့ကို ပရိယာယ်အားဖြင့် ပြုလော့။ ရှင်ဘုရင်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် ဂေါရှင်ပြည်၌ အသံကို ကြွေးကြော်လော့။
၁၀ အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့၊ ဂေါရှင်ပြည်၊ ပါသရူပြည်နှင့် ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့၊ ပိသုံမြို့နှင့် ရာမသက်မြို့ကို တည်ဆောက်၍ တိုက်ပွဲအတွက် ခံတပ်ဆောက်ရန် ရှင်ဘုရင်အမိန့်တော်ရှိ၏။ သင်တို့တွင် အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့၊ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့နှင့် မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့ထဲက ငါတို့နှင့်အတူ တည်ဆောက်လိုသောသူတို့သည် ရှင်ဘုရင်၏အမိန့်တော်အတိုင်း နေ့စဉ်လုပ်ခကို ခံရကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သင်တို့ကိုယ်တိုင် အရင်သွား၍ ပရိယာယ်ကြွယ်စွာ လုပ်ဆောင်ကြလော့။ စုဝေး၍ ပိသုံမြို့နှင့် ရာမသက်မြို့သို့ လာ၍ တည်ဆောက်ကြလော့။
၁၁ သင်တို့သည် တည်ဆောက်နေစဉ်တွင်၊ ရှင်ဘုရင်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ နေ့တိုင်း ဤကဲ့သို့သော ကြော်ငြာချက်ကို ကြော်ငြာကြလော့။
၁၂ ဣလသရေလအမျိုးသားအချို့တို့သည် သင်နှင့်အတူ ဆောက်လုပ်ခြင်းငှာလာသောအခါ၊ သင်သည် သူတို့အား နေ့တိုင်းလုပ်ခကို ရက်အနည်းငယ်ပေးရမည်။
၁၃ သူတို့သည် နေ့စဉ်အခကြေးငွေအတွက် သင်နှင့်အတူ ဆောက်လုပ်ပြီးနောက်၊ နေ့စဉ် တစ်ဦးချင်းစီ လျှို့ဝှက်စွာ သူတို့ထံမှ ဆွဲထုတ်သွားလော့။ ထို့နောက် သင်တို့သည် ထ၍ သူတို့၏ အလုပ်ကြီးကြပ်သူများနှင့် အရာရှိများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ထို့နောက် သင်သည် သူတို့ကို လုပ်ခမပေးဘဲ ဆောက်လုပ်ရန် ထားခဲ့လိမ့်မည်။ သူတို့ ငြင်းဆန်ပါက သင်၏ အစွမ်းကုန်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ရန် အတင်းအကျပ် စေခိုင်းလိမ့်မည်။
၁၄ သင်တို့သည် ဤသို့ပြုလျှင်၊ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ကို ဆန့်ကျင်၍ ငါတို့ပြည်ကို ခိုင်ခံ့စေခြင်းငှာ ကောင်းလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ တည်ဆောက်ခြင်းနှင့် အလုပ်ပင်ပန်းခြင်းကြောင့် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် လျော့နည်းသွားကြလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ သင်တို့သည် သူတို့ကို မယားများထံမှ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုယူလိမ့်မည်။
၁၅ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အသက်ကြီးသူအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်၏ အကြံတော်ကို ကြားနာ၍၊ ထိုအကြံကို သူတို့ရှေ့၌ရင်း၊ ဖာရောမင်း၏ ကျွန်တို့ရှေ့၌ရင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့ရှေ့၌ရင်း နှစ်သက်ကြ၍၊ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်၏ အကြံတော်အတိုင်း ပြုကြ၏။
၁၆ ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်ထံမှ ထွက်သွား၍၊ အဲဂုတ္တုပြည်တရှောက်လုံး၊ တာပန်ချက်ပြည်၊ ဂေါရှင်ပြည်မှစ၍ အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် ဝန်းရံသောမြို့ရွာရှိသမျှတို့၌ ကြွေးကြော်ကြ၏။
၁၇ ငါတို့ကို စစ်တိုက်၍ ဖျက်ဆီးလိုသော ဧသောနှင့် ဣလရှမေလ၏ သားမြေးတို့သည် ငါတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကြသည်ကို သင်မြင်ပြီ။

၁၈ ထို့ကြောင့် ရှင်ဘုရင်သည် ငါတို့အား ပြည်ကို ခိုင်ခံ့စေခြင်း၊ ပိသုံမြို့နှင့် ရာမသက်မြို့တို့ကို တည်ဆောက်ခြင်း၊ သူတို့ ငါတို့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်လာလျှင် တိုက်ပွဲအတွက် ခိုင်ခံ့စေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ပေးတော်မူ၏။

၁၉ အီဂျစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကဖြစ်စေ၊ အစ္စရေးအမျိုးသားတွေကဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ဆောက်လုပ်ဖို့ လာသူတိုင်းကို ဘုရင်က အမိန့်ပေးထားတဲ့အတိုင်း သူ့ရဲ့နေ့စဉ်လုပ်ခလစာကို ပေးလိမ့်မယ်။

၂၀ ဖာရောဘုရင်၏ ကျွန်တို့ ပြောဆိုသမျှကို အဲဂုတ္တုလူမှစ၍ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ကြားသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုလူတို့ထံမှ ၎င်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဖာရောဘုရင်၏ ကျွန်တို့နှင့်အတူ ဆောက်လုပ်ခြင်းငှါ လာကြ၏။ ပိသုံလူနှင့် ရာမသက်သားတို့သည်လည်း၊ လေဝိအမျိုးသားအချို့တို့သည် မိမိတို့ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ ဆောက်လုပ်ခြင်းငှာ မလာဘဲနေကြ၏။

၂၁ ဖာရောမင်း၏ ကျွန်များနှင့် မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ နေ့စားအလုပ်သမားများအဖြစ် ဆောက်လုပ်ရန် လှည့်ဖြားသောအားဖြင့် လာ၍၊ အစအဦး၌ သူတို့၏ နေ့စားလုပ်ခကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ပေးကြ၏။

၂၂ ဖာရောမင်း၏ ကျွန်တို့သည် ဣသရေလလူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ တည်ဆောက်၍၊ ထိုအလုပ်ကို တစ်လလုံး ဣသရေလလူတို့နှင့်အတူ လုပ်အားခပေးကြ၏။

၂၃ ထိုလကုန်သောအခါ၊ ဖာရောမင်း၏ ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ထံမှ နေ့စဉ် တိတ်ဆိတ်စွာ ဆုတ်သွားကြ၏။

၂၄ ဣသရေလလူတို့သည် ထိုကာလ၌ အလုပ်ဆက်လုပ်ကြသော်လည်း၊ အဲဂုတ္တုလူတို့အချို့တို့သည် ထိုကာလ၌ ဣသရေလလူတို့နှင့်အတူ အလုပ်ဆက်လုပ်နေကြသေးသောကြောင့်၊ သူတို့သည် နေ့စဉ်လုပ်ခကို ခံရကြ၏။ ထို့ကြောင့် အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလလူတို့အား လုပ်ခကို ပေးကြ၏။ ထိုသို့လုပ်သောလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့သည်လည်း လုပ်ခကို ခံနိုင်စေခြင်းငှာ။

၂၅ တစ်နှစ်နှင့် လေးလစေ့သောအခါ၊ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ထံမှ ဆုတ်ခွာသွားကြသဖြင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အလုပ်လုပ်၍ ကျန်ရစ်ကြ၏။

၂၆ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ထံမှ ထွက်သွားပြီးနောက်၊ သူတို့သည် ပြန်သွား၍ သူတို့ကို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူ၊ အရာရှိများ ဖြစ်လာကြ၏။ အချို့တို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အခွန်ပေး၍ လုပ်အားခအဖြစ် ပေးသမျှကို ခံယူကြ၏။

၂၇ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို နေ့တိုင်း ထိုသို့ပြု၍ အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်ကြ၏။

၂၈ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အလုပ်၌သာ လုပ်ကိုင်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ထိုကာလမှစ၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား လုပ်ခမပေးဘဲနေကြ၏။

၂၉ ဣသရေလအမျိုးသားအချို့တို့သည် လုပ်ခလစာမရသောကြောင့် အလုပ်မလုပ်ကြသောအခါ၊ ဖာရောဘုရင်၏ ကျွန်များနှင့် အခွန်ခံများသည် သူတို့ကို ဖိနှိပ်၍ ပြင်းထန်စွာရိုက်နှက်ကာ ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်စေကြ၏။ ထိုသို့ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အစဉ်ပြုကြ၏။

၃၀ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုလူတို့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ပြန်သွား၍ လုပ်ခမရဘဲ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်ကြ၏။

၃၁ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပိသုံမြို့နှင့် ရာမသက်မြို့ကို တည်ဆောက်ကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အလုပ်လုပ်ကြ၏။ အချို့တို့သည် အုတ်လုပ်ကြ၏။ အချို့တို့သည် ဆောက်လုပ်ကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် မြို့ရိုးတို့ကို တည်ဆောက်၍ ခိုင်ခံ့စေကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို အောက်မေ့၍ အဲဂုတ္တုပြည်မှ နှုတ်ဆောင်တော်မူသောအချိန်ရောက်သည်တိုင်အောင်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ကြ၏။

၃၂ လေဝိအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်လာသည့်နေ့မှစ၍ ဣသရေလအမျိုးသား ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ အလုပ်မလုပ်ကြ။

၃၃ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဤစကားအလုံးစုံတို့ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား လှည့်ဖြား၍ ပြောဆိုသည်ကို လေဝိအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သိကြသောကြောင့်၊ လေဝိအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ အလုပ်သို့ မချဉ်းကပ်ကြ။

၃၄ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် အစအဦး၌ မိမိတို့ညီအစ်ကိုများနှင့်အတူ မရှိခဲ့သောကြောင့်၊ လေဝိအမျိုးသားတို့ကို နောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်လုပ်စေရန် အာရုံမစိုက်ကြသောကြောင့် အဲဂုတ္တုလူတို့သည် သူတို့ကို ထားခဲ့ကြသည်။

၃၅ ထိုအလုပ်တွင် အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့ကြပြီး အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့ကြသည်။

၃၆ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် အင်္ဂတေနှင့် အုတ်လုပ်ခြင်း၊ လယ်ကွင်း၌ အမျိုးမျိုးသော အလုပ်အားဖြင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အသက်ကို ညှဉ်းဆဲကြ၏။

၃၇ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မေလောလကို အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် “မေရော၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်” ဟုခေါ်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူ့လက်ထက်၌ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် အလုပ်အမျိုးမျိုးဖြင့် မိမိတို့အသက်ကို ညှဉ်းဆဲကြ၏။

၃၈ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အဲဂုတ္တုလူတို့သည် စေခိုင်းသမျှသော အလုပ်တို့ကိုလည်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းငှာ ပင်ပန်းစွာ လုပ်ကြ၏။ သို့ရာတွင်၊ သူတို့သည် သူတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲလေ၊ သူတို့သည် တိုးပွားများပြားလေဖြစ်၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကြောင့် အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဝမ်းနည်းကြ၏။

အခန်း ၆၆

၁ထိုအခါ ဧဒုံရှင်ဘုရင် ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်သည် နတ်ရွာစံ၍ အရှေ့ပြည်သားတို့၏ ပြည်မှ မေသရက်မြို့သား စာမလသည် မင်းပြုလေ၏။

၂ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ဖာရောမင်းနန်းစံ ဆယ်သုံးနှစ်မြောက်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသောနှစ် ရာနှစ်ဆယ်ငါးနှစ်မြောက်တွင်၊ စာမလသည် ဧဒုံပြည်ကို ဆယ်ရှစ်နှစ်စိုးစံလေ၏။

၃ နန်းစံသောအခါ ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖုန်နှင့် ခိတ္တိမ်၏သားများတို့ကို စစ်တိုက်ရန် သူ၏တပ်များကို စေလွှတ်လေ၏။ အကြောင်းမူ

ကား၊ သူတို့သည် အာဖရိကဘုရင် အိန်ဂျီးယားစ်ကို စစ်တိုက်၍ သူ၏တပ်တစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

၄သို့ရာတွင် ဧသော၏သားမြေးတို့က သူသည် သူတို့၏အစ်ကိုဖြစ်သည်ဟုဆို၍ ဆီးတားသောကြောင့်၊ သူသည် ဧသော၏သားမြေးတို့၏စကားကို နားထောင်၍ မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ဒိုးပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖုန်ကို မတိုက်ဘဲနေ၏။

၅ ထိုသတင်းကို အဲဂုတ္တုဘုရင် ဖာရောမင်းကြားလျှင်၊ ဒိုးဘုရင် စာမလသည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်၊ ထိုနောက်မှ အဲဂုတ္တုကို တိုက်ရန် လာလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၆ ထိုအကြောင်းကို အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ကြားသောအခါ၊ ဟာဒဒ်လက်ထက်၌ ဧသော၏သားမြေးတို့နှင့် စစ်တိုက်သောအခါ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ပြုသကဲ့သို့ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ပြုမည်ကို စိုးရိမ်၍၊ ထိုအမျိုးသားတို့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းကို တိုး၍ပြုကြ၏။

၇ ထိုအခါ အဲဂုတ္တုလူတို့ကလည်း၊ သင်တို့ဦးအစ်ကို ဧသော၏သားမြေးတို့သည် ငါတို့ကိုတိုက်လာ၍ ငါတို့ကိုတိုက်လိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်စရာရှိသောကြောင့်၊ သင်တို့အလုပ်ကို အလျင်အမြန်လုပ်ကြလော့။ အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ကြလော့။ မြေကိုခိုင်ခံ့စေကြလော့။

၈ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် နေ့ချင်းညချင်း အဲဂုတ္တုလူတို့၏အလုပ်ကို လုပ်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုလူတို့သည်လည်း ပြည်၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ညှဉ်းဆဲကြ၏။

၉ သို့ရာတွင် အီဂျစ်လူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားများအပေါ် လုပ်အားကို တိုးမြှင့်ပေးသည်နှင့်အမျှ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် တိုးပွားများပြားလာသဖြင့် အီဂျစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့နှင့် ပြည့်နှက်နေလေ၏။

၁၀ ဣသရေလလူမျိုးသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသက်သော နှစ်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ငါးတွင်၊ မိမိတို့၏အကြံအစည်သည် ဣသရေလကို ဆန့်ကျင်၍ မအောင်မြင်ဘဲ တိုးပွားများပြားသည်ကို အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သိမြင်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် ဂေါရှင်ပြည်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့နှင့် ပြည့်နှက်လေ၏။

၁၁ ထိုအခါ အီဂျစ်ပြည်၏ အကြီးအကဲများနှင့် ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဦးညွှတ်ကြ၏။

၁၂ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အသက်ကြီးသူအပေါင်းတို့နှင့် ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်အား၊ ရှင်ဘုရင်သည် အစဉ်အမြဲ အသက်ရှည်ပါစေသော။ ကိုယ်တော်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့တဘက်၌ ငါတို့အား အကြံအစည်ကို ပေးတော်မူပြီ။ ငါတို့သည် ရှင်ဘုရင်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း သူတို့ကို ပြုကြပါပြီ။

၁၃ သို့ရာတွင် လုပ်အားတိုးလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့သည် မြေ၌ တိုးပွား၍ ကြီးထွားလာကြ၏။ ထိုပြည်တစ်ပြည်လုံးသည် သူတို့နှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

၁၄ သို့ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်တို့၏အရှင်မင်းကြီး၊ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ကိုယ်တော်၏ပညာအားဖြင့် အကြံဉာဏ်ပေးတော်မူခြင်းငှာ၊ ဣသရေလလူတို့ကို အနိုင်ယူ၍ ဖျက်ဆီးခြင်းငှာရင်း၊ ထိုပြည်မှ ပယ်ရှားခြင်းငှာရင်း ကြိုးစားအားထုတ်ကြပါစေဟု လျှောက်ကြပါ၏။ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ဤအမှု၌ သင်တို့သည် အကြံဉာဏ်ပေးကြလော့။

၁၅ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်၏ တိုင်ပင်မှူးမတ်များထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သော ယောဘအမည်ရှိသော အရာရှိတစ်ဦးသည် ရှင်ဘုရင်အား ပြန်လျှောက်သည်ကား၊

၁၆ ရှင်ဘုရင်အလိုတော်ရှိလျှင်၊ ကိုယ်တော်ကျွန်၏ အကြံကို နားထောင်တော်မူပါဟု လျှောက်လျှင်၊ ရှင်ဘုရင်က လျှောက်လော့။

၁၇ ယောဘသည် ရှင်ဘုရင်၊ မှူးမတ်များ၊ အဲဂုတ္တုပြည် အသက်ကြီးသူအပေါင်းတို့ရှေ့မှာ ဟောပြောသည်ကား၊

၁၈ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အလုပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ယခင်က အကြံပေးခဲ့သော ရှင်ဘုရင်၏ အကြံဉာဏ်သည် အလွန်ကောင်းမွန်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် သင်သည် အစဉ်အမြဲ အလုပ်လုပ်ကိုင်သူများထံမှ မဖယ်ရှားသင့်ပါ။

၁၉ ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရန် အလိုရှိလျှင် လျှော့ချရန် ဤအကြံဉာဏ်ကို သင်ပေးခဲ့သည်။

၂၀ ကြည့်ရှုလော့၊ ငါတို့သည် ကြာမြင့်စွာကတည်းက စစ်ကိုကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြပြီ။ ‘အစ္စရေးလူမျိုးသည် ဤပြည်၌ တိုးပွားများပြားသောအခါ၊ စစ်ဖြစ်ပွားလျှင် ငါတို့ကို ထိုပြည်မှ မောင်းထုတ်လိမ့်မည်ဟု’ ပြောခဲ့ကြ၏။

၂၁ ရှင်ဘုရင်အလိုရှိလျှင် တော်ဝင်အမိန့်တော်ကို ထုတ်ဆင့်တော်မူပါ။ မပယ်ဖျက်နိုင်သော အီဂျစ်ပြည်၏ဥပဒေများတွင် ရေးထားရမည်။ ထိုဥပဒေမှာ အစ္စရေးအမျိုးသားတို့မှ မွေးဖွားသော ယောကျ်ားတိုင်း၏အသွေးကို မြေပေါ်တွင် သွန်ပစ်ရမည်။

၂၂ ဤသို့ပြုလျှင်၊ ဣသရေလအမျိုးသားယောကျ်ားအပေါင်းတို့သည် သေကြသောအခါ၊ သူတို့၏စစ်ပွဲများ၏ မကောင်းမှုများ ငြိမ်းသွားလိမ့်မည်။ ရှင်ဘုရင်သည် ထိုသို့ပြု၍ ဟေဗြဲဝမ်းဆွဲမအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ ဤအမှုကို ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ပေးတော်မူပါစေ။ ထိုအမှုကို ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် နှစ်သက်ကြ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် ယောဘ၏စကားအတိုင်း ပြုတော်မူ၏။

၂၃ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ဟေဗြဲဝမ်းဆွဲမတို့ကို ခေါ်၍ တယောက်ကား ရှေဖရာ၊ တယောက်ကား ပုအာအမည်ရှိ၏။

၂၄ ဝမ်းဆွဲမတို့သည် ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ လာ၍ ရှေ့တော်၌ ရပ်နေကြ၏။

၂၅ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်တို့သည် ဟေဗြဲမိန်းမတို့အား သားဖွားဆရာမအမှုကို ဆောင်ရွက်၍၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ယောကျ်ားဖြစ်လျှင် သတ်ရမည်။ သမီးဖြစ်လျှင် အသက်ရှင်ရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၆ သို့သော် သင်တို့သည် ဤအရာကို မလုပ်လျှင် သင်တို့နှင့် သင်တို့၏ အိမ်ရှိသမျှကို ငါမီးရှို့မည်။

၂၇ ဝမ်းဆွဲမတို့သည် ဘုရားသခင်ကိုကြောက်ရွံ့၍၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်၏ စကားကိုငှင်း၊ ရှင်ဘုရင်၏ စကားကိုငှင်း နားမထောင်ကြ။ ဟေဗြဲမိန်းမတို့သည် ဝမ်းဆွဲမထံသို့ သားသမီးကို မွေးဖွားသောအခါ၊ ဝမ်းဆွဲမသည် သူငယ်အတွက် လိုအပ်သမျှကို ပြု၍ အသက်ရှင်စေ၏။ ထိုသို့ ဝမ်းဆွဲမတို့သည် အစဉ်ပြုကြ၏။

၂၈ ဤအမှုကို ရှင်ဘုရင်အား လျှောက်သောအခါ၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ဝမ်းဆွဲမတို့ကို ခေါ်၍ သင်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဤအမှုကို ပြု၍ သူငယ်တို့ကို အသက်ရှင်စေသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

၂၉ ဝမ်းဆွဲမတို့သည်လည်း ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ အတူတကွ ပြောဆိုကြလျှင်၊

၃၀ ဟေဗြဲအမျိုးသမီးများသည် အီဂျစ်အမျိုးသမီးများကဲ့သို့ဖြစ်သည်ဟု ရှင်ဘုရင်မထင်ပါစေနှင့်။ အကြောင်းမူကား၊ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ကျန်းမာကြ၏။ သားဖွားဆရာမမရောက်မီ သူတို့သည် သားဖွားကြ၏။ ကိုယ်တော်၏ကျွန်များကဲ့သို့၊ ကြာမြင့်စွာကာ

လပတ်လုံး ဟေဗြဲအမျိုးသမီးများကို မမွေးဖွားခဲ့ကြ။ ဟေဗြဲအမျိုးသမီးအပေါင်းတို့သည် ကျန်းမာကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဟေဗြဲအမျိုးသမီးအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏သားဖွားဆရာမများဖြစ်ကြ၏။
၃၁ ဖာရောဘုရင်သည် သူတို့၏စကားကိုကြား၍ ထိုအမှုကို ယုံကြည်လေ၏။ ဝမ်းဆွဲမတို့သည်လည်း ရှင်ဘုရင်ထံမှ ထွက်သွားကြ၏။ ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို ကျေးဇူးပြုတော်မူ၏။ လူတို့သည်လည်း များပြား၍ အလွန်တိုးပွားကြ၏။

အခန်း ၆၇

၁ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဣသရေလ၏သား လေဝိ၏သား ကေဟတ်၏သား အာမရံအမည်ရှိသော လေဝိအမျိုးအနွယ်ဝင် တစ်ယောက်ရှိ၏။
၂ ထိုလူသည် သွား၍ မိမိအဘ၏ညီမ လေဝိ၏သမီး ယောခေဗက်အမည်ရှိသော မိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် အသက်တရာနှစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ ထိုမိန်းမထံသို့ လာ၏။
၃ ထိုမိန်းမသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သမီးကို ဘွားမြင်၏။ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အသက်ကို နှောင့်ယှက်ကြသောကြောင့်၊ မိရိအံအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၄ သူမသည် တစ်ဖန်ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်လေ၏။ ထိုသားကို အာရုန်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ပဋိသန္ဓေယူချိန်၌ ဖာရောဘုရင်သည် ဣသရေလအမျိုးသား ယောက်ျားတို့၏အသွေးကို သွန်းလောင်းလေ၏။
၅ ထိုကာလ၌ ခိတ္တိမ်မင်းဖြစ်သော ဧသော၏သား ဧလိဖတ်၏သား ဇေဖောသည် အနိစ္စရောက်၍ ယာနေအာသည် သူ့အရာ၌ နန်းထိုင်လေ၏။
၆ ဇေဖောသည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို အုပ်စိုးသောကာလသည် အနှစ်ငါးဆယ်ရှိ၍၊ သူသည် ကွယ်လွန်၍ ခိတ္တိမ်ပြည်၊ နဗနမြို့တွင် သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။
၇ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့တွင် ခွန်အားကြီးသော သူရဲတစ်ဦးဖြစ်သော ယာနေအာသည် သူ့နောက်တွင် နန်းထိုင်၍ အနှစ်ငါးဆယ်စိုးစံလေ၏။
၈ ခိတ္တိမ်မင်းကြီး သေပြီးနောက်၊ ဗောရ၏သား ဗာလမ်သည် ခိတ္တိမ်ပြည်မှ ထွက်ပြေး၍ အဲဂုတ္တုပြည်၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ဖာရောထံသို့ ရောက်လေ၏။
၉ ဖာရောမင်းသည် သူ၏ပညာအကြောင်းကို ကြားသိသောကြောင့် သူ့ကို ကြီးစွာသော ဂုဏ်အသရေနှင့် ကြိုဆို၍ လက်ဆောင်များပေး၍ အကြံပေးအရာရှိအဖြစ် ခန့်ထား၍ ချီးမြှောက်လေ၏။
၁၀ ဗာလမ်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ရှင်ဘုရင်၏ မှူးမတ်အပေါင်းတို့နှင့်အတူ ရိုသေလေးစားစွာ နေထိုင်လေ၏။ မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် သူ၏ပညာကို သင်ယူလိုကြသောကြောင့် သူ့ကို ချီးမြှောက်ကြ၏။
၁၁ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသော နှစ်တစ်ရာ့သုံးဆယ်တွင်၊ ဖာရောဘုရင်သည် မိမိပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်ဟု အိပ်မက်မက်လေ၏။ မျှော်ကြည့်၍၊ အသက်ကြီးသော သူတယောက်သည် မိမိရှေ့မှာ ရပ်နေသည်ကို မြင်လေ၏။ ထိုသူတို့သည် ကုန်သည်များသုံးသော ချိန်ခွင်ကိုကိုင်ကြ၏။
၁၂ ထိုအခါ အဘိုးကြီးသည် ချိန်ခွင်ကိုယူ၍ ဖာရောဘုရင်ရှေ့တော်၌ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။
၁၃ အဲဒီအခါ အဘိုးကြီးက အီဂျစ်ပြည်ရဲ့ အကြီးအကဲတွေ၊ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေအားလုံးကို ခေါ်ပြီး ချည်နှောင်ကာ ချိန်ခွင်တစ်ခုထဲမှာ ချိန်လိုက်တယ်။
၁၄ နို့စားကလေးတစ်ကောင်ကိုယူပြီး တခြားချိန်ခွင်ထဲထည့်လိုက်တော့ ကလေးက အရာအားလုံးကို အနိုင်ယူသွားတယ်။
၁၅ ဖာရောဘုရင်သည် ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဗျာဒိတ်တော်ကို မြင်၍ အံ့ဩလေ၏။ ထိုသူငယ်သည် အဘယ်ကြောင့် အရာခပ်သိမ်းထက် သာ၍ ကြီးမြတ်ရသနည်းဟု တွေးတောလေ၏။ ဖာရောဘုရင်လည်း နိုးလာ၍ အိပ်မက်ဖြစ်ကြောင်းကို သိတော်မူ၏။
၁၆ ဖာရောမင်းသည် နံနက်စောစောထ၍ မိမိကျွန်အပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ အိပ်မက်ကို ပြန်ကြားလေ၏။ ထိုသူတို့သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။
၁၇ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်က၊ ငါမြင်မက်သော အိပ်မက်ကို ငါသိရမည်အကြောင်း၊ အနက်ကို သင်တို့အား ဘော်ပြကြလော့ဟု ပညာရှိအပေါင်းတို့အား မိန့်တော်မူ၏။
၁၈ ဗောရသား ဗာလမ်က ရှင်ဘုရင်အား ပြန်ပြောလျှင်၊ ဤအမှုသည် နောင်ကာလ၌ အဲဂုတ္တုပြည်အပေါ်၌ ပေါ်လာလတ့်သော ကြီးစွာသော ဘေးဥပဒ်မှတပါး အခြားမရှိ။
၁၉ အကြောင်းမူကား၊ ဣသရေလအမျိုး၌ သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်လိမ့်မည်။ သူသည် အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့ကို ဖျက်ဆီး၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို တန်ခိုးကြီးသောလက်ဖြင့် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ခေါ်ဆောင်လာလိမ့်မည်။
၂၀ သို့ဖြစ်၍ အိုမင်းကြီး၊ ဤအဲဂုတ္တုပြည်အပေါ်၌ ဤဘေးဥပဒ်မပေါ်ပေါက်မီ၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ မျှော်လင့်ချက်နှင့် သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက်ကို ဖျက်ဆီးတော်မူမည်အကြောင်း ဤအမှုကို တိုင်ပင်တော်မူပါ။
၂၁ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ဣသရေလအမျိုးအတို့ အဘယ်သို့ပြုရမည်နည်း။ အကယ်စင်စစ် ငါတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံအစည်ကို ပြု၍ သူတို့ကို မနိုင်နိုင်ကြ။
၂၂ သို့ဖြစ်၍၊ ငါတို့သည် သူတို့ကို အောင်နိုင်မည်အကြောင်း သူတို့ကို ဆန့်ကျင်ဘက်၍ အကြံဉာဏ်ပေးပါလော့။
၂၃ ဗာလမ်ကလည်း၊ ယခုစေလွှတ်၍ သင်၏ အကြံပေးနှစ်ဦးကို ခေါ်လော့။ ဤအမှု၌ သူတို့၏ အကြံဉာဏ်ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ ပေးမည်ကို ကြည့်ရှုပါမည်။ နောက်မှ ကိုယ်တော်၏ ကျွန်သည် ဟောပြောပါမည်ဟု ရှင်ဘုရင်အား ပြန်လျှောက်၏။
၂၄ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် မိဒျန်အမျိုးသား ရွေလနှင့် ဥဇိအမျိုးသား ယောဘတို့ကို စေလွှတ်၍ တိုင်ပင်မှူးမတ်နှစ်ပါးတို့ကို ခေါ်တော်မူလျှင်၊ သူတို့သည် လာ၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ထိုင်ကြ၏။
၂၅ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ငါမြင်မက်သော အိပ်မက်နှင့် အနက်ကို သင်တို့ကြားရကြပြီ။ ယခု အကြံပေးကြလော့။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို ကြည့်ရှုကြလော့။ သူတို့၏ မကောင်းသောအမှုသည် ငါတို့အပေါ်သို့ မကျရောက်မီ၊ ငါတို့သည် သူတို့ကို အောင်နိုင်မည်အကြောင်း၊ သူတို့၏ အကြံအစည်ကို ကြည့်ရှုကြလော့။
၂၆ မိဒျန်အမျိုးသား ရွေလက ရှင်ဘုရင်အား အသက်တော်ရှင်ပါစေ၊ ရှင်ဘုရင်သည် အစဉ်အမြဲ အသက်တော်ရှင်ပါစေဟု ပြန်လျှောက်လေ၏။

၂၇ ရှင်ဘုရင်အလိုရှိလျှင် ဟေဗြဲလူတို့ကို မဆက်ဆံဘဲ ထွက်သွားတော်မူပါ။ ထိုသူတို့ကို မထိခိုက်ပါစေနှင့်။

၂၈ အကြောင်းမူကား၊ ဤသူတို့သည် ရှေးကာလ၌ ထာဝရဘုရားရွေးကောက်တော်မူ၍၊ မြေကြီးပေါ်ရှိ လူမျိုးအပေါင်းတို့နှင့် မြေကြီးပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်များထံမှ အမွေဥစ္စာကို ခံယူတော်မူ၏။ ဘုရားသခင်သည် လက်စားမချေဘဲ သူတို့ကို ဒဏ်ခတ်တော်မူသောသူကား အဘယ်သူနည်း။

၂၉ အာဗြဟံသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ဟောင်း ဖာရောမင်းသည် မိမိမယားစာရာကိုမြင်၍ ထိမ်းမြားကြောင်းကို သင်သိ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အာဗြဟံက၊ သူသည် ငါ့ညီမဖြစ်သည်ဟု၊ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် မိမိမယားအတွက် သူ့ကိုသတ်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်၊ သူသည် မိမိမယားကို သိမ်းယူ၏။

၃၀ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်သည် စာရာကိုသိမ်းယူသောအခါ၊ ဘုရားသခင်သည် သူ့မှစ၍ အိမ်သူအိမ်သားတို့ကို ကြီးစွာသောဘေးဒဏ်ဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူသဖြင့်၊ ဇနီးစာရာကို အာဗြဟံအား ပြန်ပေးတော်မူ၏။ ထိုနောက် သူသည် အနာရောဂါကင်းလေ၏။

၃၁ ဖိလိတ္တိလူတို့၏ ဂေရရိလူမျိုး အဘိမလက်သည် အာဗြဟံ၏ဇနီးစာရာကြောင့် လူမှစ၍ တိရစ္ဆာန်တိုင်အောင် သားအိမ်အားလုံးကို ပိတ်ဆို့ခြင်းဖြင့် ဘုရားသခင် ဒဏ်ခတ်တော်မူ၏။

၃၂ သူတို့၏ဘုရားသခင်သည် ညဥ့်အိပ်မက်၌ အဘိမလက်ထံသို့ကြွတော်မူ၍၊ ထိုဘုရားသခင်သည် အာဗြဟံထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသော စာရာကို ပြန်ပေးစေခြင်းငှာ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့စေတော်မူ၏။ ထိုနောက်၊ ဂေရာမြို့သားအပေါင်းတို့သည် စာရာကြောင့် ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံရကြ၏။ အာဗြဟံသည် သူတို့အတို့ ဘုရားသခင်ကို ဆုတောင်း၍၊ ဘုရားသခင်သည် သူ့ကို တောင်းပန်တော်မူ၏။ သူတို့၏အနာကိုလည်း ငြိမ်းစေတော်မူ၏။

၃၃ အဘိမလက်သည် မိမိနှင့် မိမိလူမျိုးတို့အပေါ်၌ ကျရောက်သော ဤဘေးဥပဒ်အလုံးစုံတို့ကို ကြောက်၍၊ ဇနီးစာရာထံသို့ ပြန်သွား၍ လက်ဆောင်များစွာကို ပေးလေ၏။

၃၄ ဂေရာမြို့မှ နှင်ထုတ်သောအခါ၊ ဣဇာက်အားလည်း ထိုသို့ပြုလေ၏။ ဘုရားသခင်သည် သူ့အား အံ့ဖွယ်သောအမှုတို့ကို ပြုတော်မူသဖြင့်၊ ဂေရာမြစ်ရေရှိသမျှတို့သည် ခန်းခြောက်၍ အသီးအနှံများသော အပင်တို့သည် မသီးကြ။

၃၅ ဂေရာမြို့သား အဘိမလက်၊ သူ၏အဆွေတော် အဟုဇတ်၊ သူ၏ဗိုလ်ချုပ် ပိကောလတို့သည် သူ့ထံသို့လာ၍ သူ့ရှေ့မှာ ဦးညွှတ်ချကြ၏။

၃၆ သူတို့အတွက် တောင်းပန်ပေးဖို့ တောင်းလျှောက်ကြတဲ့အခါ၊ ယေဟောဝါဘုရားကို ဆုတောင်းပေးတဲ့အတွက် ယေဟောဝါဘုရားလည်း တောင်းပန်ခံရပြီး သူတို့ကို ပျောက်ကင်းစေခဲ့တယ်။

၃၇ ယာကုပ်သည်လည်း သစ္စာစောင့်သိမှုကြောင့် အစ်ကိုဧသော၏လက်မှလည်းကောင်း၊ သူ့အသက်ကိုရှာသော အမိ၏အစ်ကို ရှုရိလူလာဗန်၏လက်မှလည်းကောင်း၊ သူနှင့် သူ၏သားသမီးများကို ဖျက်ဆီးရန် စုဝေးလာသော ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့၏လက်မှလည်းကောင်း ကယ်တင်ခံခဲ့ရသည်။ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို သူတို့လက်မှ ကယ်လွှတ်တော်မူသဖြင့် သူတို့သည် လှည့်၍ ဒဏ်ခတ်ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မည်သူသည် သူတို့ကို အပြစ်မပေးဘဲ လက်ဆန့်ခဲ့ဖူးသနည်း။

၃၈ သင်၏အဘ၏အဘဖြစ်သော ရှေးဖာရောဘုရင်သည် ယာကုပ်၏သားယောသပ်ကို အဲဂုတ္တုပြည်၏မှူးမတ်အပေါင်းတို့ထက် ချီးမြှောက်တော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုပညာအားဖြင့် ထိုပြည်သားအပေါင်းတို့ကို အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးမှ ကယ်နှုတ်တော်မူ၏။

၃၉ ထို့နောက် ယာကုပ်နှင့် သူ၏သားသမီးများကို အီဂျစ်ပြည်သို့ ဆင်းလာရန် အမိန့်ပေးတော်မူ၏။ ထိုသို့ဖြင့် သူတို့၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် အီဂျစ်ပြည်နှင့် ဂေါ့ရှင်ပြည်သည် အစာခေါင်းပါးမှုမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

၄၀ ထို့ကြောင့် ယခုမှာ အလိုတော်ရှိလျှင် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို မဖျက်ဆီးပါနှင့်။ သူတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ နေစေခြင်းငှာ အလိုတော်မရှိလျှင်၊ ဤအရပ်မှ လွှတ်လိုက်တော်မူပါ။ သူတို့၏ဘိုးဘေးများ နေထိုင်ခဲ့သော ခါနာန်ပြည်သို့ သွားကြပါစေဟု လျှောက်ကြလျှင်၊

၄၁ ဖာရောမင်းသည် ယေသရော၏ စကားကို ကြားသောအခါ၊ ယေသရောကို အလွန်အမျက်ထွက်၍ ရှက်ရွံ့သဖြင့် ရှင်ဘုရင်ရှေ့မှ ထ၍ မိမိနေရာ မိဒျန်ပြည်သို့ သွား၍ ယောသပ်၏ တောင်ဝှေးကို ယူလေ၏။

၄၂ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ယောဘသည် အဘယ်သို့ဆိုသနည်း။ ဟေဗြဲလူတို့နှင့် ပတ်သက်၍ သင်၏အကြံအစည်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးတော်မူ၏။

၄၃ ယောဘကလည်း၊ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ကိုယ်တော်၏ လက်၌ရှိကြပါ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် အလိုတော်ရှိသည်အတိုင်း ပြုတော်မူပါ။

၄၄ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ ဗာလမ်၊ သင်အဘယ်သို့ လျှောက်သနည်း။ ငါတို့သည် နားထောင်ရမည်အကြောင်း သင်၏ စကားကို ပြောပါဟု ဗာလမ်အား မေးလျှင်၊

၄၅ ဗာလမ်ကလည်း၊ ရှင်ဘုရင်သည် ဟေဗြဲလူတို့တဘက်၌ ကြံစည်တော်မူသမျှတို့မှ ထိုသူတို့သည် လွတ်လိမ့်မည်။ ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့ကို အကြံအစည်အားဖြင့် မနိုင်နိုင်ဟု လျှောက်လေ၏။

၄၆ မီးလျှံအားဖြင့် သူတို့ကို နှိမ့်ချမည်ဟု သင်ကြံစည်လျှင် သူတို့ကို မနိုင်နိုင်၊ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏ ဘုရားသခင်သည် သူတို့၏အဘ အာဗြဟံကို ခါလဒဲလူတို့နေသော ဥရမြို့မှ ကယ်လွှတ်တော်မူပြီ။ သင်သည် သူတို့ကို ထားနှင့်ဖျက်ဆီးမည်ဟု ကြံစည်လျှင် သူတို့၏အဘ ဣဇာက်ကို ထိုမြို့မှ ကယ်လွှတ်တော်မူပြီ။ သူ့အစား သိုးထီးတစ်ကောင်ကို ထားလေ၏။

၄၇ သင်သည် သူတို့ကို ပင်ပန်းစွာ အလုပ်ခိုင်းစေလျှင်ပင် ဤအမှု၌ပင် အောင်မြင်မည်မဟုတ်၊ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏အဘ ယာကုပ်သည် လာဗန်အား ပင်ပန်းစွာ အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ကျွေး၍ အောင်မြင်လေ၏။

၄၈ ထို့ကြောင့် အို ရှင်ဘုရင်၊ အကျွန်ုပ်၏စကားကို နားထောင်တော်မူပါ။ ဤအကြံအစည်သည် သူတို့အပေါ်၌ ကြံစည်ထားသော အကြံအစည်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုအကြံအစည်အားဖြင့် ကိုယ်တော်သည် သူတို့ကို အောင်နိုင်တော်မူမည်ဖြစ်ပြီး၊ ထိုအကြံအစည်မှ မလွှဲမရှောင်သာပါ။

၄၉ ရှင်ဘုရင်သည် အလိုရှိလျှင်၊ ယနေ့မှစ၍ မွေးဖွားမည့် သူတို့၏ သားသမီးအားလုံးကို ရေထဲသို့ ပစ်ချရန် အမိန့်ပေးတော်မူပါစေ၊ အ

ကြောင်းမူကား၊ ဤနည်းအားဖြင့် သူတို့၏ နာမကို ဖျက်ပစ်နိုင်၏၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ထဲမှ မည်သူမျှ၊ သူတို့၏ ဘိုးဘေးများထဲမှ မည်သူမျှ ဤနည်းဖြင့် မစစ်ဆေးခံခဲ့ရပါ။
၅၀ ဗာလမ်၏ စကားကို ရှင်ဘုရင်ကြား၍ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် နှစ်သက်ကြ၏။ ထိုစကားကို ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် နှစ်သက်ကြ၏။ ဗာလမ်၏ စကားကို နားထောင်၍ ရှင်ဘုရင်လည်း ပြုလေ၏။
၅၁ ထိုနေ့မှစ၍ ဟေဗြဲအမျိုးသားတို့၌ ဘွားမြင်သော ယောကျ်ားအပေါင်းတို့ကို ရေထဲသို့ ပစ်ချရမည်ဟု အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ကြေငြာချက်ထုတ်ပြန်၍ ဥပဒေတစ်ရပ်ကို ထုတ်ပြန်စေဟု ရှင်ဘုရင် အမိန့်တော်ရှိ၏။
၅၂ ထိုအခါ ဖာရောမင်းသည် မိမိကျွန်အပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍၊ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ရှိရာ ဂေါရှင်ပြည်တရှောက်လုံးကို သွား၍ ရှာဖွေကြလော့။ ဟေဗြဲအမျိုးသားတို့မှ မွေးဖွားသော သားယောကျ်ားအပေါင်းတို့ကို မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချကြလော့။ သမီးအပေါင်းတို့ကို အသက်ရှင်စေကြဟု မိန့်တော်မူ၏။
၅၃ ဖာရောမင်း၏ သားယောကျ်ားများကို မြစ်ထဲသို့ ပစ်ချရန် အမိန့်တော်ကို ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် ကြားသောအခါ၊ အချို့သော သူတို့သည် မယားများနှင့် ကွာရှင်း၍ အချို့တို့သည် သူတို့ထံ ဆည်းကပ်ကြ၏။
၅၄ ထိုနေ့မှစ၍ ခင်ပွန်းနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဣလသရေလအမျိုးသမီးများ မီးဖွားချိန်ရောက်သောအခါ၊ သူတို့သည် လယ်ကွင်းသို့ သွားပြီး မီးဖွားကြပြီး လယ်ကွင်း၌ မီးဖွားကာ သားသမီးများကို လယ်ကွင်း၌ ထားခဲ့ကာ အိမ်သို့ ပြန်သွားကြ၏။
၅၅ သူတို့၏ဘိုးဘေးများကို များပြားစေခြင်းငှာ ကျိန်ဆိုတော်မူသော ထာဝရဘုရားသည် ကောင်းကင်ဘုံ၌ရှိသော အမှုတော်ဆောင်သော ကောင်းကင်တမန်တစ်ပါးကို စေလွှတ်၍ ကလေးတစ်ဦးချင်းစီကို ရေနှင့်ဆေးကြောစေခြင်း၊ ဆီလိမ်းခြင်း၊ အဝတ်နှင့်သုတ်ခြင်း၊ နို့ကိုစုပ်သော ချောမွတ်သောကျောက်နှစ်လုံးကို လက်၌ထည့်စေခြင်းငှာရင်း၊ ကရုဏာတော်အားဖြင့် နှစ်သိမ့်စေခြင်းငှာရင်း၊ တွယ်ကပ်စေခြင်းငှာရင်း၊ အမွေးကို ဒူးအထိပေါက်စေတော်မူ၏။
၅၆ ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို ကရုဏာစိတ်ရှိ၍၊ မြေကြီးမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ များပြားစေရန် အလိုရှိတော်မူသောအခါ၊ သူတို့ကြီးပြင်းလာသည့်အချိန်အထိ ထိုနေရာတွင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် မြေကြီးကို လက်ခံရန် အမိန့်ပေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် မြေကြီးသည် မိမိ၏ ပါးစပ်ကို ဖွင့်၍ သူတို့ကို အန်ထုတ်လေ၏။ သူတို့သည် မြို့မှ မြေ၏မြက်ပင်ကဲ့သို့ငှင်း၊ တော၏မြက်ပင်ကဲ့သို့ငှင်း ပေါက်လာကြ၏။ သူတို့သည် မိမိတို့၏မိသားစုနှင့် မိမိတို့၏အဘ၏အိမ်သို့ ပြန်သွား၍ မိမိတို့နှင့်အတူ နေကြ၏။
၅၇ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့၏ သူငယ်တို့သည် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် မြေကြီးပေါ်မှာ မြက်ပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကြလေ၏။
၅၈ ထိုအမှုကို အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် မြင်လျှင်၊ နွားယှဉ်း၊ ထွန်သွားကိုယူ၍ မိမိလယ်သို့ ထွက်သွားကြ၏။ မျိုးစေ့ကြဲရာကာလ၌ မြေကိုထွန်သကဲ့သို့ ထိုလယ်ကို ထွန်ကြ၏။
၅၉ သူတို့သည် ထွန်ယက်သောအခါ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့၏ ကလေးငယ်များကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်နိုင်သောကြောင့် လူတို့သည် တိုးပွားများပြားလာကြ၏။
၆၀ ဖာရောဘုရင်သည် မိမိကျွန်တို့အား ဣလသရေလအမျိုးသားတို့၏ သူငယ်များကို ရှာအံ့သောငှာ ဂေါရှင်သို့ နေ့တိုင်းသွား၍ မှာထားလေ၏။
၆၁ သူတို့သည် တစ်ကောင်ကိုရှာ၍တွေ့သောအခါ၊ အမိရင်ခွင်မှ ကလေးကို အတင်းယူ၍ မြစ်ထဲသို့ပစ်ချကြ၏။ သူငယ်မကို အမိနှင့် ထားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ကို အစဉ်ပြုကြ၏။

အခန်း ၆၈

၁ ထိုအခါ ဘုရားသခင်၏ဝိညာဉ်တော်သည် အာရုန်၏ညီမ အာမရံ၏သမီး မိရိအံအပေါ်၌ သက်ရောက်၍၊ ထိုမိရိအံသည် အိမ်တဝိုက်၌ ပရောဖက်ပြုလျက်၊ ယခုတကြိမ် ငါ့အဘနှင့်အမိထံမှ ငါတို့အဘို့ သားတယောက်ကို ဘွားမြင်လိမ့်မည်။ သူသည် ဣလသရေလအမျိုးကို အဲဂုတ္တုလူတို့လက်မှ ကယ်တင်လိမ့်မည်ဟု ပရောဖက်ပြုလေ၏။
၂ အာမရံသည် မိမိသမီး၏စကားကိုကြားလျှင်၊ ဖာရောဘုရင်သည် ယာကုပ်အမျိုး၏ ယောကျ်ားအပေါင်းတို့ကို ရေထဲသို့ပစ်ချရန် အမိန့်တော်ရှိသောအခါ၊ ထိုမိန်းမကို နှင်ထုတ်ပြီးမှ၊ သမီး၏အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
၃ အာမရံသည် ယောခေဗက်ကို နှင်ထုတ်ပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် မိမိမယားကို ယူ၍ သူမထံသို့လာသောအခါ သူမသည် ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။
၄ ပဋိသန္ဓေယူ၍ ခုနစ်လစေ့သောအခါ သားယောကျ်ားကို ဖွားမြင်လေ၏။ နေနှင့်လတို့၏ အလင်းရောင်ကဲ့သို့ အိမ်တစ်အိမ်လုံးသည် ကြီးစွာသော အလင်းရောင်နှင့် ပြည့်လေ၏။
၅ ထိုမိန်းမသည် သူငယ်သည် ကောင်း၍ မြင်ကွင်းကောင်းသည်ကို မြင်လျှင်၊ အတွင်းခန်း၌ သုံးလပတ်လုံး ဖွက်ထားလေ၏။
၆ အဲဒီ အချိန် မှာ အီဂျစ် တွေ က အဲဒီ က ဟေဗြဲ လူ အားလုံး ကို သုတ် သင် ပစ် ဖို့ ပူး ပေါင်း ကြံစည် ကြ တယ်။
၇ အီဂျစ်အမျိုးသမီးများသည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ရှိရာ ဂေါရှင်သို့ သွား၍ စကားမပြောနိုင်သော သူငယ်များကို ပခုံးပေါ်တင်၍ ထမ်းကြ၏။
၈ ထိုကာလ၌ ဣလသရေလအမျိုးသားမိန်းမတို့သည် သားဖွားသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် မသိစေရန်၊ ထိုပြည်မှ မဖျက်ဆီးစေရန် မိန်းမတိုင်းသည် မိမိသားကို အဲဂုတ္တုလူတို့ရှေ့မှာ ဝှက်ထားကြ၏။
၉ အဲဂုတ္တုမိန်းမတို့သည် ဂေါရှင်မြို့သို့ ရောက်လာ၍၊ စကားအသော သူတို့၏သားသမီးများကို ပခုံးပေါ်မှာတင်လျက်၊ အဲဂုတ္တုမိန်းမတစ်ယောက်သည် ဟေဗြဲမိန်းမအိမ်သို့ ဝင်သောအခါ၊ သူ၏သူငယ်သည် ငိုလေ၏။
၁၀ ထိုအသံကို ကြားသောအခါ၊ အတွင်းခန်း၌ရှိသော သူငယ်သည် အော်ဟစ်ပြန်ပြောလျှင်၊ အဲဂုတ္တုမိန်းမတို့သည် ဖာရောဘုရင်၏နန်းတော်သို့ သွား၍ ကြားပြောကြ၏။
၁၁ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်သည် သူငယ်များကိုခေါ်၍ သတ်စေခြင်းငှာ မိမိကျွန်တို့ကို စေလွှတ်လေ၏။ ထိုသို့ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဟေဗြဲမိန်းမတို့ကို အစဉ်ပြုကြ၏။

၁၂ ယောခေဗက်သည် မိမိသားကိုဝှက်ထားပြီးမှ သုံးလခန့်အကြာတွင် ထိုအကြောင်းအရာကို ဖာရောဘုရင်၏နန်းတော်၌ ထင်ရှားလေ၏။
၁၃ ထိုမိန်းမသည် မင်းအရာရှိများမရောက်မီ သားဖြစ်သူကို ခေါ်ဆောင်သွားရန် အလျင်အမြန်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျူပင်များဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော သေတ္တာတစ်လုံးကိုယူ၍ အမွှေးနှင့်သစ်စေးဖြင့် လိမ်းပြီးလျှင်၊ ကလေးကို ထိုသေတ္တာထဲတွင်ထည့်၍ မြစ်ကမ်းနားရှိ သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ထားလေ၏။
၁၄ သူ့ညီမ မိရိအံကလည်း သူ့အပေါ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ၊ သူ့စကားကြောင့် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ အဝေးမှာ ရပ်နေခဲ့တယ်။
၁၅ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ပူပြင်းသောအပူကို စေလွှတ်တော်မူ၍၊ ထိုအပူသည် လူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လောင်စေသဖြင့်၊ သူ၏ပတ်လမ်း၌ နေကဲ့သို့ လောင်စေ၍၊ အဲဂုတ္တုလူတို့ကို ပြင်းစွာ ညှဉ်းဆဲလေ၏။
၁၆ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် သူတို့၏အသားကို လောင်စေသော အပူဒဏ်ကြောင့် မြစ်၌ ရေချိုးခြင်းငှာ ဆင်းသွားကြ၏။
၁၇ ဖာရောဘုရင်၏သမီး ဗာသီယာသည်လည်း ပူပြင်းသောအပူဒဏ်ကြောင့် မြစ်၌ ရေချိုးခြင်းငှာ ထွက်သွား၍၊ သူ၏အပျိုတော်များနှင့် အဲဂုတ္တုပြည်မှ မိန်းမအပေါင်းတို့သည် မြစ်ကမ်း၌ လမ်းလျှောက်ကြ၏။
၁၈ ဗာသီယာသည် မြစ်ကို မျှော်ကြည့်၍ ရေပေါ်မှာရှိသော သေတ္တာကို မြင်လျှင်၊ ဆောင်ယူစေခြင်းငှါ မိမိအစေခံမကို စေလွှတ်၏။
၁၉ ထိုမိန်းမသည် ဖွင့်လိုက်သောအခါ၊ သူငယ်ကိုမြင်လျှင်၊ ငိုကြွေးလျက်နေသော သူငယ်ကိုမြင်လျှင်၊ သနားခြင်းစိတ်ရှိ၍၊ ဤသူသည် ဟေဗြဲအမျိုးဖြစ်၏ဟု ဆိုလေ၏။
၂၀ မြစ်ကမ်းနံဘေး၌ ခရီးသွားသော အဲဂုတ္တုပြည်မိန်းမအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို နို့တိုက်လိုကြသော်လည်း၊ သူသည် နို့မတိုက်ဘဲနေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဤအမှုသည် ထာဝရဘုရားအလိုတော်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူ့ကို အမိရင်ခွင်၌ ပြန်ထားတော်မူခြင်းငှာရင်း၊
၂၁ထိုအခါ သူ၏ညီမမိရိအံသည် မြစ်ကမ်းနားမှာ အဲဂုတ္တုအမျိုးသမီးတို့အလယ်၌ရှိစဉ်၊ ထိုအမှုကိုမြင်လျှင်၊ ဖာရောဘုရင်၏သမီးတော်အား၊ ကိုယ်တော်အတွက် သူငယ်ကို ထိန်းပေးရသော ဟေဗြဲအမျိုးသမီးများကို ကျွန်မသွား၍ ခေါ်ရပါမည်လောဟု မေးလျှောက်သော်၊
၂၂ ဖာရောဘုရင်၏သမီးတော်က သွားလော့ဟု ဆိုလျှင် ထိုမိန်းမငယ်သည် သွား၍ သူငယ်၏အမိကို ခေါ်လေ၏။
၂၃ ဖာရောဘုရင်၏သမီးတော်က ယောခေဗက်အား ဤသူငယ်ကို ယူသွား၍ ငါ့အဘို့နို့တိုက်လော့။ သင်၏လုပ်ခကို တစ်နေ့လျှင် ငွေဒင်္ဂါးနှစ်ပြားပေးမည်ဟု မှာထားသည်အတိုင်း၊ ထိုမိန်းမသည် သူငယ်ကိုယူ၍ နို့တိုက်လေ၏။
၂၄ နှစ်နှစ်စေ့သောအခါ သူငယ်ကြီးပွားသောအခါ၊ ဖာရောဘုရင်၏သမီးတော်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုသားသည် သားကဲ့သို့ ဘွားမြင်လေ၏။ ရေထဲကငါဆွဲထုတ်သောကြောင့်ဟုဆို၍ မောရှေအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၂၅ သူ၏အဘ အာမရံက၊ သူလွှဲသွားသောမယားနှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းအကြောင်းကြောင့်၊ သူ့ကို ခါဗာအမည်ဖြင့် မှည့်၏။

၂၆ သူ၏အမိကား၊ ယောခေဗက်က၊ ငါသည် သူ့ကို အနန္တတန်ခိုးရှင်ထံ မျှော်လင့်ပြီ။ ဘုရားသခင်သည် သူ့ကို ငါ့ထံသို့ ပြန်ပေးတော်မူပြီဟု ဆိုသောကြောင့်၊ ယေကုသေလ အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၂၇ သူ၏ညီမ မိရိအံက သူ့နောက်သို့ မြစ်သို့ ဆင်းလာသောကြောင့် ယေရက်အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၂၈ သူ့ညီအာရုန်က ငါ့အဘသည် ငါ့အမိကိုထားခဲ့ပြီး သူ့ကြောင့် အမိထံသို့ပြန်လာခဲ့သည်ဟုဆိုကာ သူ့ကို အဘိဇနုတ်အမည်ဖြင့် မှည့်၏။
၂၉ အာမရံ၏အဘ ကေဟတ်သည် သူ့ကို အဘိဂဒေါရ် အမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဘုရားသခင်သည် ယာကုပ်အမျိုး၏ပြိုကွဲရာကို ပြုပြင်တော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည် မိမိတို့၏ ယောက်ျားများကို ရေထဲသို့ နောက်တဖန် မပစ်ချနိုင်ကြ။
၃၀ သူတို့၏အထိန်းက သူ့ကို အဘိဆိုခေါဟု အမည်ပေး၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ဟာမ၏သားမြေးတို့ကြောင့် မိမိတဲ၌ သုံးလပတ်လုံး ဝှက်ထားလေ၏။
၃၁ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို နာသနေလသားရှေမာယဟူသော အမည်ဖြင့် မှည့်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူ၏လက်ထက်၌ ဘုရားသခင်သည် သူတို့၏အော်ဟစ်သံကို ကြား၍ သူတို့ကို ညှဉ်းဆဲသောသူတို့လက်မှ ကယ်လွှတ်တော်မူပြီဟု ဆိုကြ၏။
၃၂ မောရှေသည် ဖာရောဘုရင်၏နန်းတော်၌ရှိ၍၊ ဖာရောဘုရင်၏သမီးတော် ဗာသီယာ၏သားအဖြစ် ဘွားမြင်လေ၏။ မောရှေသည် ရှင်ဘုရင်၏သားသမီးတို့တွင် ကြီးပြင်းလာ၏။

အခန်း ၆၉

၁ ဒေံရှင်ဘုရင်သည် ထိုကာလ၌၊ နန်းစံဆယ်ရှစ်နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်၍၊ ဒေံပြည်၌ မိမိနန်းစံရာအဖြစ် မိမိအဘို့ တည်ဆောက်ခဲ့သော ဗိမာန်၌ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ခံလေ၏။
၂ ဧသော၏သားတို့သည် မြစ်ကမ်းနားရှိ ပေသော်မြို့သို့ စေလွှတ်၍၊ ထိုမြို့မှ ရှောလုအမည်ရှိသော လုသောမျက်စိနှင့် ချောမောသော လုလင်ကို ခေါ်ခဲ့၍၊ သာမလမင်းအရာ၌ သူ့ကို ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။
၃ ရှောလုသည် ဒေံပြည်၌ ဧသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့ကို အနှစ်လေးဆယ်စိုးစံလေ၏။
၄ ဣသရေလအမျိုးသားတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဗာလမ်ပေးခဲ့သော အကြံအစည် မအောင်မြင်ဘဲ၊ သူတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ဝှမ်းတွင် သားသမီးများ တိုးပွားများပြားသည်ကို အဲဂုတ္တုဘုရင် ဖာရောဘုရင် သိမြင်လျှင်၊
၅ထိုကာလ၌ ဖာရောဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ကြော်ငြာစေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။ အဘယ်သူမျှ နေ့စဉ်အလုပ်အကျွေးကိုမျှ မလျော့စေနှင့်။
၆ ထိုသူသည် အင်္ဂတေဖြစ်စေ၊ အုတ်ဖြစ်စေ နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်သော အလုပ်၌ အားနည်းနေသည်ကို တွေ့ရှိလျှင်၊ သူ၏အငယ်ဆုံးသားကို သူတို့နေရာ၌ ထားရမည်။
၇ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုလူတို့၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အပေါ်၌ ခိုင်မာလာ၏။ မည်သူမဆို နေ့စဉ်လုပ်အားခတွင် အုတ်တစ်ချပ်မျှ မလောက်ပါက အဲဂုတ္တုလူတို့သည် အငယ်ဆုံး

သားကို မိခင်ထံမှ အတင်းအကျပ်ယူ၍ ဖခင်ထားခဲ့သော အုတ်နေ
ရာတွင် အဆောက်အအုံထဲသို့ ထည့်ကြ၏။
၈ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့အား ထိုသို့
နေ့ရက်အစဉ်၊ ကြာမြင့်စွာ ပြုကြ၏။
၉ လေဝိအမျိုးသားတို့သည် အစအဦး၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အ
ပေါ် ကျင့်သုံးခဲ့သော အီဂျစ်လူတို့၏ ပရိယာယ်ကို သိကြသောကြော
င့်၊ ထိုစဉ်က လေဝိအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့၏ညီအစ်ကိုများနှင့်အ
တူ အလုပ်မလုပ်ခဲ့ကြပေ။

အခန်း ၇၀

၁ မောရှေသွားမြင်သောနောက် သုံးနှစ်မြောက်သောအခါ၊ ဖာရောဘု
ရင်သည် ပွဲခံစဉ်တွင် ထိုင်နေတော်မူ၏။ မိဖုရား အာလပရာနိသည်
လက်ျာဘက်၌၎င်း၊ ဗာသီယာသည် လက်ဝဲဘက်၌၎င်း ထိုင်တော်မူ
၏။ သူငယ်မောရှေသည် ရင်ခွင်၌အိပ်လျက်၊ ဗေရသားဗာလမ်သ
ည် သားနှစ်ယောက်နှင့်၎င်း၊ နိုင်ငံတော်၏မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် ရှ
င်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ စားပွဲ၌ထိုင်ကြ၏။
၂ ထိုသူငယ်သည် ရှင်ဘုရင်၏ခေါင်းပေါ်သို့ မိမိလက်ကိုဆန့်၍ ရှင်
ဘုရင်၏ခေါင်းပေါ်မှ သရဖူကိုယူ၍ မိမိခေါင်းပေါ်၌ တင်လေ၏။
၃ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် ထိုသူငယ်ပြုသောအမှုကို မြင်လျှင်၊
ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် ထိတ်လန့်၍၊ တယောက်သည် အိမ်နီး
ချင်းအား အံ့သြခြင်းရှိ၏ဟု ပြောဆိုလေ၏။
၄ ရှင်ဘုရင်သည် စားပွဲ၌ထိုင်နေသော မှူးမတ်တို့အား၊ အို မှူးမတ်
တို့၊ ဤအမှု၌ အဘယ်သို့ ပြောကြသနည်း။ ဤအမှုကြောင့် သူငယ်
ကို အဘယ်သို့ စီရင်ရမည်နည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။
၅ ထိုအခါ မှော်ဆရာဗေရ၏သား ဗာလမ်က ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်
များရှေ့တွင် ပြန်ပြောသည်ကား၊ အိုအရှင်မင်းကြီး၊ ကိုယ်တော်သည်
ကြာမြင့်စွာကပင် မြင်မက်တော်မူသော အိပ်မက်ကိုရှင်း၊ ကိုယ်တော်
၏ကျွန်သည် ကိုယ်တော်အား အနက်ဖွင့်တော်မူသော အိပ်မက်ကို၎
င်း အောက်မေ့တော်မူပါ။
၆ ထို့ကြောင့် ဤသူငယ်သည် ဘုရားသခင်၏ဝိညာဉ်တော်ရှိသော
ဟေဗြဲအမျိုးသားတို့အထဲမှ သူငယ်ဖြစ်ပါ၏၊ ဤသူငယ်သည် မသိဘဲ
ဤအမှုကို ပြုသည်ဟု အရှင်မင်းကြီး မထင်မှတ်ပါနှင့်ဟု အကျွန်ုပ်သ
ခင် မင်းကြီးအား လျှောက်ပါလော့။
၇ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ဟေဗြဲလူကလေးဖြစ်၏။ သူသည် သူင
ယ်ဖြစ်သော်လည်း ဉာဏ်ပညာနှင့် ဉာဏ်ပညာရှိ၏။ သူသည် ဉာဏ်ပ
ညာဖြင့် ဤသို့ပြု၍ အဲဂုတ္တုနိုင်ငံကို ရွေးချယ်လေ၏။
၈ အကြောင်းမူကား၊ ဟေဗြဲလူအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်များနှင့် သူ
တို့၏မှူးမတ်များကို လှည့်ဖြား၍၊ ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို ပရိယာယ်န
င့်ပြု၍၊ မြေကြီးပေါ်ရှိ ရှင်ဘုရင်များနှင့် သူတို့၏လူများကို တုန်လှုပ်
စေတတ်ကြ၏။
၉ သူတို့၏အဘ အာဗြဟံသည် ဗာဗုလုန်ရှင်ဘုရင် နိမ်ရောဒနှင့် ဂေ
ရာမင်းကြီး အဘိမလက်တို့၏ တပ်ကို လှည့်စား၍၊ ဟေသအမျိုး
သားတို့၏ ပြည်နှင့် ခါနာန်နိုင်ငံအပေါင်းတို့ကို သိမ်းယူခဲ့ကြောင်းကို
သင်အမှန်သိ၏။
၁၀ သူသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသက်၍ မိမိမယားစာရာအား၊ သူ
သည် ငါ့နှမဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျက်၊ အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် သူ၏ရှင်ဘုရင်ကို
လှည့်ဖြားစေခြင်းငှါ၊
၁၁ သားဣဇာက်သည်လည်း ဂေရာမြို့သို့သွား၍ ထိုမြို့၌နေသောအခါ
ထိုသို့ပြုလေ၏။ သူ၏အစွမ်းသတ္တိသည် ဖိလိတ္တိရှင်ဘုရင် အဘိမလ
က်၏တပ်ကို လွှမ်းမိုးလေ၏။
၁၂ သူ့ဇနီး ရေဗက္ကာဟာ သူ့ညီမဖြစ်တယ်လို့ ပြောပြီး ဖိလိတ္တိလူမျိုး
တွေရဲ့ နိုင်ငံကို ပြိုလဲအောင်လုပ်ဖို့လည်း သူစဉ်းစားခဲ့တယ်။
၁၃ ယာကုပ်သည် မိမိညီကို သစ္စာဖောက်၍၊ မိမိသားဦးအရာကို၎
င်း၊ ကောင်းကြီးမင်္ဂလာကို၎င်း သူ့လက်မှ ယူလေ၏။
၁၄ ထိုအခါ သူသည် ပါဒနာရံပြည်၊ အမိ၏အစ်ကို လာဗန်အိမ်သို့
သွား၍ သမီး၊ တိရစ္ဆာန်များနှင့် မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို ပရိယာယ်အားဖြင့်
ယူပြီးလျှင် ထွက်ပြေး၍ ခါနာန်ပြည်၊ မိမိအဘထံသို့ ပြန်လေ၏။
၁၅ သူ၏သားတို့သည် ညီယောသပ်ကို ရောင်းလိုက်ကြ၏။ ယောသ
ပ်သည်လည်း အီဂျစ်ပြည်သို့သွား၍ ကျွန်ခံသဖြင့် ဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တို
င် ထောင်၌ ချုပ်ထားခံရ၏။
၁၆ ဖာရောဘုရင်ဟောင်းသည် အိပ်မက်များကို မြင်မက်၍ ထောင်မှ
ခေါ်ထုတ်သွားလေ၏။ အိပ်မက်များကို သူ့အား အနက်ဖွင့်ပြသော
ကြောင့် အီဂျစ်ပြည်ရှိ မင်းညီမင်းသားအပေါင်းတို့ထက် သူ့အား ချီး
မြှောက်တော်မူ၏။
၁၇ ဘုရားသခင်သည် ထိုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းကို
ဖြစ်စေတော်မူသောအခါ၊ သူသည် စေလွှတ်၍ သူ့အဘနှင့် သူ့ညီအ
စ်ကိုအပေါင်းတို့၊ သူ့အဘ၏အိမ်သားအပေါင်းတို့ကို ခေါ်ခဲ့၍၊ အဘိုး
အဘွားမရှိဘဲ ထောက်ပံ့လေ၏။
၁၈ ယခုမှာ အကျွန်ုပ်အရှင်မင်းကြီး ကြည့်ရှုတော်မူပါ။ ဤသူငယ်သ
ည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ သူတို့ကိုယ်စား ပေါ်လာ၍၊ သူတို့၏အကျင့်အတို
င်း ပြု၍၊ ရှင်ဘုရင်၊ မင်းသား၊ တရားသူကြီးအပေါင်းတို့နှင့် ပေါ့ပေါ့ဆ
ဆ ပြုမူပါ၏။
၁၉ ရှင်ဘုရင်အလိုတော်ရှိလျှင် သူ၏အသွေးကို မြေပေါ်မှာ သွန်း
လောင်းကြစို့။ သို့မဟုတ် သူသည် ကြီးပြင်း၍ သင့်လက်မှ အစိုးရအာ
ဏာကို လုယူသွားလိမ့်မည်။ သူသည် အုပ်စိုးပြီးနောက် အဲဂုတ္တုပြည်
၏ မျှော်လင့်ချက် ပျက်ပြားသွားလိမ့်မည်။
၂၀ ဗာလမ်ကလည်း၊ အဲဂုတ္တုတရားသူကြီးအပေါင်းတို့နှင့် ပညာရှိတို့
ကို ခေါ်၍၊ ဤသူငယ်သည် ကိုယ်တော်မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း
သေဒဏ်ပေးသင့်မသင့်ကို သိလိုလျှင်၊ သူ့ကို သတ်ပါမည်ဟု လျှော
က်လျှင်၊
၂၁ ထိုအခါ ဖာရောမင်းသည် အဲဂုတ္တုပြည်ပညာရှိအပေါင်းတို့ကို
ခေါ်၍ သူတို့သည် ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကြ၏။ ထာဝရဘု
ရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် သူတို့အလယ်၌ ပေါ်လာ၍၊ သူသ
ည် အဲဂုတ္တုပြည်ပညာရှိကဲ့သို့ ဖြစ်၏။
၂၂ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်က ပညာရှိတို့အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ အိမ်
၌ရှိသော ဤဟေဗြဲသူငယ်ပြုသောအမှုကို သင်တို့ကြားရကြပြီ။ ဗာလ
မ်ကလည်း ဤအမှုကို ဤသို့စီရင်ပြီးပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။
၂၃ ယခု သင်တို့သည်လည်း စီရင်ကြလော့။ ထိုသူငယ်ပြုသောအမှု
အတွက် သူခံရမည့်အပြစ်ကို ကြည့်ပါ။

၂၄ ဖာရောဘုရင်၏ ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်ဟန်ရှိသော ကောင်းကင်တမန်က အဲဂုတ္တုပြည်ပညာရှိအပေါင်းတို့ရှေ့တွင်၎င်း၊ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်များရှေ့တွင်၎င်း ဤသို့ပြန်ပြော၏။
၂၅ အရှင်မင်းကြီး အလိုတော်ရှိလျှင် လူတို့ကို ခေါ်၍ သူငယ်ရှေ့မှာ ထားစေတော်မူပါ။ သူငယ်သည် လက်ကိုဆန့်၍ အရှင်မင်းကြီးကျောက်ကို ယူလျှင်၊ ထိုသူငယ်သည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြုလေသမျှတို့ကို ပြုပြီးသည်ကို ငါတို့ သိရကြမည်။ ငါတို့သည် သူ့ကို သတ်ရမည်။
၂၆ သို့သော် သူသည် မီးခဲပေါ်သို့ လက်ဆန့်လျှင်၊ သူသည် ဤအမှုကို သိလျက်နှင့် မလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ သူသည် အသက်ရှင်လိမ့်မည်ဟု ငါတို့သိကြလိမ့်မည်။
၂၇ ထိုအမှုကို ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် နှစ်သက်ကြ၍၊ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်၏ စကားကို နားထောင်သော ရှင်ဘုရင်သည် ပြုလေ၏။
၂၈ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ရှဟံကျောက်နှင့် မီးသွေးကို ယူဆောင်လာ၍ မောရှေရှေ့၌ ထားစေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။
၂၉ သူတို့သည် သူငယ်ကို သူတို့ရှေ့၌ ထား၍၊ သူငယ်သည် ရှဟံကျောက်ဆီသို့ လက်ကိုဆန့်၍ ကြိုးစားသော်လည်း၊ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် လက်ကိုကိုင်၍ မီးခဲပေါ်မှာ တင်သဖြင့်၊ သူ့လက်၌ မီးခဲငြိမ်းလေ၏။ သူသည် လက်ကို မြှောက်၍ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းတစ်စိတ်နှင့် လျှာတစ်စိတ် လောင်လေ၏။ သူသည် ပါးစပ်နှင့်လျှာ၌ လေးလံခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။
၃၀ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် ထိုအမှုကိုမြင်လျှင်၊ မောရှေသည် ရှင်ဘုရင်၏ခေါင်းပေါ်မှ သရဖူကို ချွတ်ယူခြင်း၌ ဉာဏ်ပညာနှင့်မညီဟု သိကြ၏။
၃၁ ထို့ကြောင့် ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် သူငယ်ကို မသတ်ဘဲ နေသောကြောင့် မောရှေသည် ဖာရောဘုရင်၏အိမ်တော်၌ နေရစ်၍ ကြီးပြင်းလာ၏။ ထာဝရဘုရားသည် သူနှင့်အတူ ရှိတော်မူ၏။
၃၂ ထိုသူငယ်သည် နန်းတော်၌ရှိစဉ် ခရမ်းရောင်အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်၍ ရှင်ဘုရင်၏သားသမီးတို့တွင် ကြီးပြင်းလာ၏။
၃၃ မောရှေသည် နန်းတော်၌ ကြီးပြင်းလာသောအခါ၊ ဖာရောဘုရင်၏သမီး ဗာသီယာသည် သူ့ကို သားအဖြစ် သတ်မှတ်၍၊ ဖာရောဘုရင်၏နန်းတော်သားအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို ရိုသေလေးစားကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့သည်လည်း သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ကြ၏။
၃၄ မောရှေသည် မိမိညီအစ်ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့ရှိရာ ဂေါရှင်ပြည်သို့ နေ့တိုင်းသွား၍ အသက်ရှူမဝခြင်း၊ ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ခြင်းတို့ကို နေ့တိုင်းမြင်လေ၏။
၃၅ မောရှေကလည်း၊ ဤအလုပ်ကို အဘယ်ကြောင့် နေ့စဉ် သင်တို့အဘို့ ခွဲဝေပေးသနည်း။
၃၆ သူတို့၌ ဖြစ်ပျက်သမျှသော အမှုအရာတို့ကို၎င်း၊ ဖာရောမင်း ဘွားမြင်ခြင်းမပြုမီ မှာထားတော်မူသော ပညတ်တရားအလုံးစုံတို့ကို၎င်း ပြန်ကြားကြ၏။
၃၇ ဗောရသား ဗာလမ်သည် သူတို့တဘက်၌ ကြံစည်သော အကြံအစည်ရှိသမျှကို၎င်း၊ ရှင်ဘုရင်၏သရဖူကို နှုတ်ယူသောအခါ၊ သူ့ကိုသတ်ရန် ကြံစည်သော အကြံအစည်တို့ကို၎င်း ပြန်ကြားကြ၏။
၃၈ မောရှေသည် ထိုစကားများကိုကြားသောအခါ၊ ဗာလမ်ကို အမျက်ထွက်၍ သတ်အံ့သောငှါ နေ့တိုင်းချောင်းမြောင်းလေ၏။
၃၉ ဗာလမ်သည် မောရှေကိုကြောက်၍ သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူထ၍ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားကြ၏။ သူတို့သည်လည်း အသက်ကို ကယ်နှုတ်၍ ကုရှပြည်သို့ ကုရှရှင်ဘုရင် ကိကိအာနုထံသို့ ဆောင်သွားကြ၏။
၄၀ မောရှေသည် နန်းတော်၌ ထွက်ဝင်လျက်ရှိစဉ်၊ ထာဝရဘုရားသည် ဖာရောဘုရင်ရှေ့၌၎င်း၊ သူ၏ကျွန်အပေါင်းတို့ရှေ့၌၎င်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့ရှေ့၌၎င်း၊ မျက်နှာသာရတော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည် မောရှေကို အလွန်ချစ်ကြ၏။
၄၁ မောရှေသည် မိမိညီအစ်ကိုများကို ကြည့်ရှုခြင်းငှာ ဂေါရှင်ပြည်သို့ သွားသောနေ့၌၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှင့် ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို မြင်လျှင်၊ သူတို့အတွက် မောရှေသည် ဝမ်းနည်းလေ၏။
၄၂ မောရှေသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်သွား၍ ဖာရောဘုရင်၏နန်းတော်သို့ ရောက်လျှင်၊ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ဦးချလေ၏။
၄၃ မောရှေကလည်း၊ အကျွန်ုပ်သခင်၊ ကိုယ်တော်ထံ၌ သေးငယ်သောဆုတစ်ခုကို တောင်းအံ့သောငှါ အကျွန်ုပ်လာပါ၏။ လက်ချည်းအကျွန်ုပ်မျက်နှာကို မလွှဲပါနှင့်ဟု လျှောက်လျှင်၊ ဖာရောမင်းက ပြောပါဟု မိန့်တော်မူ၏။
၄၄ မောရှေကလည်း၊ ဂေါရှင်မြို့မှာရှိသော ကိုယ်တော်၏ကျွန် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား၊ တစ်ရက်တာအလုပ်မှ အနားယူရသောအခွင့်ကို ပေးတော်မူပါဟု ဖာရောဘုရင်အား လျှောက်လေ၏။
၄၅ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်၏ဆုတောင်းချက်ကို ပေးသနားခြင်းငှာ ဤအမှု၌ ငါသည် သင်၏မျက်နှာကို မျှော်ကြည့်ပြီဟု မောရှေအား ပြန်ပြော၏။
၄၆ ထိုအခါ ဖာရောမင်းသည် အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် ဂေါရှင်ပြည်တစ်ဝှမ်းလုံးတွင် ကြေငြာရန် အမိန့်ပေးတော်မူ၏။
၄၇ အို ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့၊ ရှင်ဘုရင်မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ခြောက်ရက်ပတ်လုံး အလုပ်လုပ်ရမည်။ သို့သော် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာနေရကြမည်။ ထိုသို့ပြုလျှင်၊ ရှင်ဘုရင်နှင့် ဗာသီယာ၏သား မောရှေမှာထားသမျှအတိုင်း၊ နေ့ရက်အစဉ်အတိုင်း ပြုရကြမည်။
၄၈ မောရှေသည် ရှင်ဘုရင်ပေးသနားတော်မူသော ဤအရာကို ကြားသောအခါ ဝမ်းမြောက်၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မောရှေမှာထားသည်အတိုင်း ပြုကြ၏။
၄၉ အကြောင်းမူကား၊ ဤအမှုသည် ထာဝရဘုရားထံတော်မှ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား စီရင်တော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ဘိုးဘေးများအတွက် ကယ်တင်ခြင်းငှာ အောက်မေ့တော်မူ၏။
၅၀ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေနှင့်အတူရှိတော်မူ၍၊ သူ၏ဂုဏ်သတင်းသည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ပျံ့နှံ့လေ၏။
၅၁ မောရှေသည် အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့ရှေ့၌၎င်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ရှေ့၌၎င်း ဘုန်းကြီးသောသူဖြစ်လာ၍၊ မိမိလူ ဣသရေလအမျိုးအတို့ ကောင်းသောအရာတို့ကို ရှာ၍၊ ရှင်ဘုရင်အား ငြိမ်သက်ခြင်းစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

အခန်း ၇၁

၁ မောရှေသည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိသောအခါ မိဘတို့ကိုတွေ့လို၍ သူတို့ရှိရာ ဂေါရှင်ပြည်သို့ သွားလေ၏။ မောရှေသည် ဂေါရှင်ပြည်အနီးသို့ရောက်သောအခါ၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ အလုပ်လုပ်ရာအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ သူတို့၏ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို ကြည့်ရှုလေ၏။ အဲဂုတ္တုလူတယောက်သည် ဟေဗြဲအမျိုးသားညီအစ်ကိုတယောက်ကို ရိုက်နေသည်ကို မြင်လေ၏။

၂ ရိုက်နှက်ခံရသူသည် မောရှေကိုမြင်သောအခါ အကူအညီတောင်းရန် ပြေးသွားလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ မောရှေသည် ဖာရောဘုရင်၏နန်းတော်၌ အလွန်ရိုသေလေးစားခံရသူဖြစ်ပြီး၊ မောရှေက၊ အကျွန်ုပ်အရှင်၊ အကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ရှုတော်မူပါ။ ဤအဲဂုတ္တုလူသည် ညအချိန်၌ အကျွန်ုပ်အိမ်သို့ လာ၍ အကျွန်ုပ်ကို ချည်နှောင်ပြီးမှ၊ အကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ အကျွန်ုပ်မယားထံသို့ လာ၍ ယခု အကျွန်ုပ်အသက်ကို သတ်ရန် ရှာကြံပါ၏။

၃ ထိုမကောင်းသောစကားကို မောရှေကြားသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုလူကို အမျက်ထွက်၍ ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်သွားလေ၏။ ထိုအရပ်၌ လူမရှိသည်ကို မြင်သောအခါ၊ အဲဂုတ္တုလူကို ရိုက်၍ သဲထဲ၌ မြှုပ်ထားသဖြင့်၊ ရိုက်သောသူလက်မှ ဟေဗြဲလူကို ကယ်နှုတ်လေ၏။

၄ ဟေဗြဲလူသည် မိမိအိမ်သို့ပြန်သွားသောအခါ၊ မောရှေသည် မိမိအိမ်သို့ပြန်သွား၍ နန်းတော်သို့ပြန်လာလေ၏။

၅ ထိုသူသည် အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ၊ မိမိမယားကို ငြင်းပယ်မည်ဟု အကြံရှိ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ယာကုပ်အမျိုး၌ ယောကျ်ားသည် မိမိမယားကို ညစ်ညူးပြီးမှ မိမိမယားထံသို့ ပြန်သွားခြင်းသည် မသင့်။

၆ ထိုမိန်းမသည်သွား၍ အစ်ကိုတို့အား ကြားပြောသဖြင့်၊ အစ်ကိုတို့သည် သူ့ကိုသတ်အံ့သောငှါ ရှာကြံကြသဖြင့်၊ သူသည် မိမိအိမ်သို့ ထွက်ပြေး၍ လွတ်လေ၏။

၇ ဒုတိယနေ့၌ မောရှေသည် မိမိညီအစ်ကိုတို့ထံသို့ သွား၍ လူနှစ်ယောက် ရန်တွေ့သည်ကို မြင်လျှင်၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် သင်၏အိမ်နီးချင်းကို ရိုက်သနည်းဟု လူဆိုးအား မေး၏။

၈ ထိုသူက၊ အဘယ်သူသည် သင့်ကို ငါတို့အပေါ်မှာ မင်းသား၊ တရားသူကြီးအရာ၌ ခန့်ထားသနည်း။ အဲဂုတ္တုလူကို သတ်သကဲ့သို့ ငါ့ကို သတ်မည်ဟု ကြံစည်သလောဟု ပြန်မေးသော်၊ မောရှေသည် ကြောက်၍ "ထိုအမှုကို ထင်ရှားပြီ" ဟု ဆိုလေ၏။

၉ ဤအမှုကို ဖာရောဘုရင်ကြားသောအခါ မောရှေကိုသတ်ရန် အမိန့်ပေးတော်မူသဖြင့် ဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင်တမန်ကို စေလွှတ်တော်မူသဖြင့် သူသည် ကိုယ်ရံတော်မှူး၏ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဖာရောဘုရင်ထံ ပေါ်လာ၏။

၁၀ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ကိုယ်ရံတော်မှူး၏လက်မှ ထားကိုယူ၍ သူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကိုယ်ရံတော်မှူး၏ပုံသဏ္ဍာန်သည် မောရှေ၏ပုံသဏ္ဍာန်သို့ ပြောင်းလဲလေ၏။

၁၁ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် မောရှေ၏ လက်ျာလက်ကို ဆွဲ၍ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ဆောင်သွားလေ၏။ အဲဂုတ္တုပြည် နယ်နိမိတ်မှ ရက်ပေါင်းလေးဆယ် ခရီးသွား၍ သွားစေ၏။

၁၂ အာရုန်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ပရောဖက်ပြုလျက်၊

၁၃ သင်တို့ဘိုးဘေးများ၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ လူအသီးအသီးတို့သည် မိမိတို့မျက်စိ၌ ရွံရှာဖွယ်သောအရာတို့ကို စွန့်ပစ်ကြလော့။ အဲဂုတ္တုရုပ်တုများဖြင့် ကိုယ်ကိုကိုယ် မညစ်ညူးစေကြနှင့်။

၁၄ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပုန်ကန်ကြ၏။ ထိုအခါ အာရုန်၏စကားကို နားမထောင်ကြ။

၁၅ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြဟံ၊ ဣဇာက်၊ ယာကုပ်တို့နှင့် ဖွဲ့ခဲ့သောပဋိညာဉ်ကို မအောက်မေ့လျှင်၊ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးရန် အကြံရှိတော်မူ၏။

၁၆ ထိုကာလ၌ ဖာရောဘုရင်၏လက်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလျက် ဘုရားသခင် နှုတ်ကပတ်တော်ကို စေလွှတ်၍ သူတို့ကို သတိပြုမိသည့်အချိန်အထိ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလေ၏။

အခန်း ၇၂

၁ ထိုကာလ၌ ကုရှအမျိုးသားတို့နှင့် အရှေ့ပြည်နှင့် အာရံအမျိုးသားတို့ စပ်ကြား၌ ကြီးစွာသော စစ်ဖြစ်၍၊ သူတို့သည် မိမိတို့လက်၌ရှိသော ကုရှရှင်ဘုရင်ကို ပုန်ကန်ကြ၏။

၂ ထိုအခါ ကုရှမင်းကြီး ကိကိယနပ်စ်သည် သဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားသော လူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ချီသွား၍ အာရံပြည်နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့ကို စစ်တိုက်၍ သူတို့ကို အုပ်စိုးလေ၏။

၃ ကိကိယနပ်စ် ထွက်သွားသောအခါ မှော်ဆရာဗာလမ်နှင့် သားနှစ်ယောက်ကို မြို့ကိုစောင့်စေပြီး ထိုပြည်သားတို့တွင် အနိမ့်ကျဆုံးသူများကိုပါ ထားခဲ့သည်။

၄ ထို့ကြောင့် ကိကိယနပ်စ်သည် အာရံပြည်နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့ထံသို့ ထွက်သွားပြီး သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ကာ ချေမှုန်းခဲ့ရာ သူတို့အားလုံး ကိကိယနပ်စ်နှင့် သူ၏လူများရှေ့တွင် ဒဏ်ရာရပြီး လဲကျသေဆုံးခဲ့ကြသည်။

၅ သူသည် သူတို့ထဲမှ များစွာသောသူတို့ကို သုံ့ပန်းအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားပြီး၊ အစပိုင်းတွင်ကဲ့သို့ပင် လက်အောက်ခံစေကာ၊ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ထံမှ အခွန်ကောက်ခံရန် သူတို့၏မြေပေါ်တွင် စခန်းချခဲ့သည်။

၆ ဗောရသား ဗာလမ်သည် ကုရှမင်းကြီးသည် မြို့နှင့် ဆင်းရဲသားများကို စောင့်ကြပ်စေသောအခါ၊ ထ၍ ကိကိယနုတ်စ်မင်းကြီးကို ပုန်ကန်ရန်၊ အိမ်ပြန်သောအခါ မြို့ထဲသို့ မဝင်စေရန် ပြည်သူပြည်သားများနှင့်အတူ အကြံပေးလေ၏။

၇ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် သူ့စကားကို နားထောင်၍ ကျိန်ဆို၍ သူ့ကို ရှင်ဘုရင်အရာ၌ဌင်း၊ သားနှစ်ယောက်ကို တပ်မှူးအရာ၌ဌင်း ချီးမြှောက်ကြ၏။

၈ သူတို့သည် ထ၍ မြို့ရိုးကို ထောင့်နှစ်ဖက်တွင် ဆောက်ပြီးလျှင်၊ အလွန်ခိုင်ခံ့သော အဆောက်အဦကို တည်ဆောက်ကြ၏။

၉ သူတို့သည် တတိယထောင့်၌ မြို့နှင့် ကုရှပြည်လုံးကို ဝန်းရံထားသော မြစ်ကြားတွင် မရေမတွက်နိုင်သော မြောင်းများကို တူး၍ မြစ်ရေကို ထိုအရပ်၌ လျှံထွက်စေကြ၏။

၁၀ စတုတ္ထထောင့်တွင် သူတို့သည် ဂါထာနှင့် မှော်အတတ်များဖြင့် မြွေအမြောက်အမြားကို စုဆောင်းပြီး မြို့ကို ခိုင်ခံ့အောင်ပြုလုပ်ကာ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ကြသော်လည်း မည်သူမျှ သူတို့ရှေ့မှ ထွက်ဝင်ခြင်း မရှိပေ။

၁၁ ကိကီယန်နပ်စ်သည် အာရုံနှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ယခင်ကကဲ့သို့ သူတို့ကို နှိမ်နင်းခဲ့သဖြင့် သူတို့သည် သူ့အား ငင်းတို့၏ ပုံမှန်အခွန်ကို ပေးဆက်ခဲ့ပြီး သူသည် ထွက်သွားကာ မိမိပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

၁၂ ကုရှဘုရင် ကိကိယန်နပ်စ်သည် သူနှင့်အတူ တပ်မှူးအားလုံးသည် သူ၏မြို့သို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ၊ သူတို့သည် မော့ကြည့်၍ မြို့ရိုးများ တည်ဆောက်ပြီး အလွန်မြင့်မားနေသည်ကို မြင်သောအခါ၊ လူတို့သည် ဤအရာကို အံ့သြကြ၏။

၁၃ သူတို့က၊ ငါတို့သည် စစ်တိုက်ရာတွင် ကြန့်ကြာနေသည်ကို သူတို့သည် မြင်၍ အလွန်ကြောက်သောကြောင့်၊ ခါနာန်ရှင်ဘုရင်တို့သည် စစ်မတိုက်စေခြင်းငှာ မြို့ရိုးကို တည်ဆောက်၍ ခိုင်ခံ့စေကြသည်ဟု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြောကြ၏။

၁၄ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်နှင့် စစ်သားတို့သည် မြို့တံခါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြော်ကြည့်သောအခါ မြို့တံခါးရှိသမျှ ပိတ်ထားသည်ကို မြင်လျှင်၊ ကင်းစောင့်တို့အား "မြို့ထဲသို့ ဝင်ရအောင် ငါတို့အား ဖွင့်ကြလော့" ဟု အော်ဟစ်ကြ၏။

၁၅ သို့သော် သူတို့၏ဘုရင်ဖြစ်သော မှော်ဆရာဗာလမ်၏အမိန့်အရ ကင်းစောင့်များသည် သူတို့ကိုဖွင့်ပေးရန်ငြင်းဆန်သောကြောင့် မြို့ထဲသို့ မဝင်ခွင့်ပြုကြ၏။

၁၆ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မြို့တံခါးတစ်ဖက်တွင် သူတို့နှင့် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲပြီး ကိကီယန်နပ်စ်ရှိ တပ်သား တစ်ရာ့သုံးဆယ်သည် ထိုနေ့တွင် ကျဆုံးသွားကြ၏။

၁၇ နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြပြီး မြစ်ကမ်းဘေးတွင် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ဖြတ်သွားရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် အချို့သည် တွင်းများထဲတွင် နစ်မြုပ်သေဆုံးသွားကြသည်။

၁၈ ထို့ကြောင့် ရှင်ဘုရင်သည် သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲ၍ ဖောင်များ ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ပေးတော်မူသဖြင့် သူတို့လည်း ထိုအတိုင်းပြုကြ၏။

၁၉ သူတို့သည် မြောင်းများရှိရာနေရာသို့ ရောက်သောအခါ၊ ရေများသည် ကြိတ်စက်များဖြင့် လည်ပတ်နေပြီး ဖောင်ဆယ်ခုပေါ်ရှိ လူနှစ်ရာသည် ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ကြသည်။

၂၀ တတိယနေ့တွင် သူတို့သည် မြွေများရှိရာဘက်သို့ တိုက်ခိုက်ရန် ရောက်ရှိလာသော်လည်း ထိုနေရာသို့ မချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့ကြပါ၊ အကြောင်းမှာ မြွေများက လူတစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ်ကို သတ်ခဲ့သောကြောင့် သူတို့သည် ကုရှကို တိုက်ခိုက်ခြင်း ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး ကုရှကို ကိုးနှစ်ကြာ ဝိုင်းရံထားခဲ့ကြသော်လည်း မည်သူမျှ ထွက်မလာ၊ ဝင်မလာခဲ့ကြပေ။

၂၁ ကုရှပြည်ကို စစ်ပွဲနှင့် ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် မောရှေသည် အီဂျစ်လူကို သတ်ခဲ့သော ဖာရောဘုရင်ထံမှ အီဂျစ်ပြည်မှ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

၂၂ မောရှေသည် ဖာရောဘုရင်ထံမှ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်ပြေးသောအခါ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိ၍ ထိုစဉ်က ကုရှပြည်ကို ဝိုင်းထားလျက်ရှိသော ကိကိအာနု၏တပ်သို့ ထွက်ပြေးလေ၏။

၂၃ ထိုပြည်ကို ဝိုင်းထားသမျှကာလပတ်လုံး၊ မောရှေသည် ကုရှမင်းကြီး ကိကိအာနု၏တပ်၌ ကိုးနှစ်နေလေ၏။ မောရှေသည် ထွက်ဝင်၍ သူတို့နှင့်အတူ နေလေ၏။

၂၄ ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်များ၊ စစ်သည်အပေါင်းတို့သည် မောရှေကို ချစ်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ကြီးမြတ်၍ ထိုက်တန်သော သူ၊ သူ၏အရပ်အမောင်းသည် ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ မြင့်မြတ်၏။ သူ၏မျက်နှာသည် နေကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သူ၏ခွန်အားသည် ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သူသည် ရှင်ဘုရင်၏ အကြံပေးလည်း ဖြစ်၏။

၂၅ ကိုးနှစ်ကုန်ဆုံးသောအခါ၊ ကိကီယန်နပ်စ်သည် သေစေနိုင်သော ရောဂါဖြင့် စွဲကပ်ခံရပြီး သူ၏ရောဂါသည် သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးသွားကာ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် သေဆုံးသွား၏။

၂၆ ဒါ နဲ့ သူ့ ကျွန် တွေ က သူ့ ကို ဆေး စိမ် ပြီး သယ် သွား ပြီး အီဂျစ် ပြည် မြောက် ဘက် မြို့ တံခါး ရဲ့ တစ် ဖက် မှာ မြုပ် နှံ လိုက် ကြ တယ်။

၂၇ သူတို့သည် သူ့အပေါ်မှာ ကျော့ရှင်းပြီး ခိုင်ခံ့မြင့်မားသော အဆောက်အဦတစ်ခုကို တည်ဆောက်ပြီး အောက်တွင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံးများကို ချထားကြ၏။

၂၈ ရှင်ဘုရင်၏ စာရေးတို့သည် ထိုကျောက်များပေါ်တွင် သူတို့၏ဘုရင် ကိကိယာနပ်စ်၏ တန်ခိုးအလုံးစုံနှင့် သူတိုက်ခိုက်ခဲ့သော တိုက်ပွဲအလုံးစုံတို့ကို ထွင်းထုထားကြ၏။ ရှုလော့၊ ယနေ့တိုင် ထိုနေရာတွင် ရေးထား၏။

၂၉ ယခုတွင်၊ ကုရှမင်းကြီး ကိကိယန်နပ်စ် သေဆုံးပြီးနောက်၊ စစ်ပွဲကြောင့် သူ၏လူများနှင့် တပ်သားများသည် အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြ၏။

၃၀ ထိုအခါ သူတို့က၊ ငါတို့သည် ကိုယ်နေရာမှ ကိုးနှစ်အကွာတွင် တော၌ နေထိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍၊ ယခုကာလတွင် အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို အကြံပေးပါဟု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြောဆိုကြ၏။

၃၁ မြို့ကို တိုက်မယ်လို့ ငါတို့ပြောရင် ငါတို့ထဲက အများကြီး ဒဏ်ရာရကြလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးကြလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ဝိုင်းရံထားခံရရင် ငါတို့လည်း သေကြလိမ့်မယ်။

၃၂ အကြောင်းမူကား၊ ရှုရိရှင်ဘုရင်များနှင့် အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ငါတို့ရှင်ဘုရင် သေကြောင်းသတင်းကို ကြားသိကြလိမ့်မည်၊ သူတို့သည် ငါတို့ကို ရုတ်တရက် ရန်လိုသောပုံစံဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်။ ငါတို့တွင် အကြွင်းအကျန် တစ်စုံတစ်ဦးကိုမျှ မကျန်ရစ်စေကြ။

၃၃ သို့ဖြစ်၍ ယခုသွား၍ ငါတို့အပေါ်မှာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးကို ချီးမြှောက်ကြကုန်အံ့။ မြို့ကို ငါတို့လက်သို့ အပ်သည်တိုင်အောင် ဝိုင်းထား၍ နေကြစို့။

၃၄ သူတို့သည် ထိုနေ့၌ ကိကိယန်နပ်စ်၏ တပ်မှ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးကို ရွေးချယ်လိုကြပြီး မောရှေကဲ့သို့ သူတို့အပေါ် အုပ်စိုးရန် သူတို့ ရွေးချယ်သော အရာဝတ္ထုကို မတွေ့ရှိခဲ့ကြပေ။

၃၅ သူတို့သည် အလျင်အမြန်ထ၍ အသီးအသီး မိမိတို့အဝတ်များကို ချွတ်ပြီးလျှင်၊ မြေပေါ်မှာ ပစ်ချကြ၏။ ကြီးစွာသော အစုအပုံကြီးကို လုပ်ပြီးလျှင်၊ မောရှေကို ထိုအပေါ်မှာ ထားကြ၏။

၃၆ သူတို့သည်ထ၍ တံပိုးမှုတ်လျက်၊ ရှင်ဘုရင်အသက်တော်ရှင်စေသတည်း၊ ရှင်ဘုရင်အသက်တော်ရှင်စေသတည်းဟု ရှေ့တော်၌ ကြွေးကြော်ကြ၏။

၃၇ လူများနှင့် မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် သူ့အား ကျိန်ဆို၍ ကုရှလူမျိုး အဒေါနိယ၊ မိဖုရားအဒေါနိယ၊ ကိကိအာနု၏မယားကို ပေးစားကြ၏။ ထိုနေ့၌ မောရှေကို ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။

၃၈ ထိုနေ့၌ ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ကြွေးကြော်ကြ၏။ ထိုနေ့၌ ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည်၊ လူတိုင်း မိမိဥစ္စာထဲက မောရှေအား တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးရမည်။
၃၉ သူတို့သည် အစုအပုံပေါ်မှာ ခင်းကိုခင်း၍၊ လူတိုင်း မိမိတို့ဥစ္စာထဲက ရွှေနားကပ်တရံ၊ ရွှေဒင်္ဂါးတရံကို ထိုအစုအပုံထဲသို့ ပစ်ချကြ၏။
၄၀ ကုရှအမျိုးသားတို့သည် ရှပ်ကျောက်၊ ဗဒလီယမ်ကျောက်၊ ပုလဲကျောက်၊ စကျင်ကျောက်တို့ကို မောရှေထံသို့ ပစ်ချကြ၏။ ရွှေငွေလည်း များလှ၏။
၄၁ မောရှေသည်လည်း၊ ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့ပေးသော ငွေ၊ ရွှေ၊ တန်ဆာရှိသမျှ၊ ဗဒေလီယမ်ကျောက်နှင့် ရှပ်ကျောက်တို့ကို ယူ၍ မိမိဘဏ္ဍာတော်ထဲမှာ ထားလေ၏။
၄၂ ထိုနေ့၌ မောရှေသည် ကုရှမင်းကြီး ကိကိအာနုဧ အရာ၌ ကုရှအမျိုးသားတို့ကို အုပ်စိုးလေ၏။

အခန်း ၇၃

၁ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ဖာရောမင်း၏ နန်းစံ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်နှစ်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသွားသောနှစ် တရာငါးဆယ့်ခုနစ်နှစ်မြောက်တွင် မောရှေသည် ကုရှပြည်၌ စိုးစံလေ၏။
၂ မောရှေသည် ကုရှပြည်ကို အုပ်စိုးသောအခါ အသက်နှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိ၍ လေးဆယ်နှစ်စိုးစံလေ၏။
၃ ထာဝရဘုရားသည် ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့ရှေ့တွင် မောရှေအား မျက်နှာသာပေးတော်မူ၍၊ ကုရှအမျိုးသားတို့သည် မောရှေကို အလွန်ချစ်ကြသဖြင့်၊ ထာဝရဘုရားနှင့် လူတို့ရှေ့၌ မျက်နှာသာရကြ၏။
၄ ဣသရေလမင်းနန်းစံ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၊ ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မောရှေထံသို့ စုဝေး၍ သူ့ရှေ့မှာ ဦးညွှတ်ကြ၏။
၅ ထိုသူငယ်အပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ စုဝေး၍၊ ဤမြို့၌ အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို ငါတို့အား အကြံပေးပါဟု ပြောဆိုကြ၏။
၆ အကြောင်းမူကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့ကိုဝိုင်းရံ၍ ကိုးနှစ်ရှိပြီ၊ သားသမီးမယားများကို မတွေ့ရတော့ပါ။
၇ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်က၊ ငါမှာထားသမျှသော ငါ့စကားကို နားထောင်လျှင်၊ ထာဝရဘုရားသည် မြို့ကို ငါတို့လက်၌ အပ်တော်မူ၍ ငါတို့သည် အောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၈ အကြောင်းမူကား၊ ကိကီယနံနပ်စ် မသေဆုံးမီက သူတို့နှင့် ငါတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ယခင်တိုက်ပွဲကဲ့သို့ ငါတို့သည် သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ပါက၊ ငါတို့ထဲမှ များစွာသောသူတို့သည် ယခင်ကကဲ့သို့ ဒဏ်ရာရရှိပြီး လဲကျကြလိမ့်မည်။
၉ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စ၌ သင်တို့အတွက် အကြံဉာဏ်ရှိပါသည်။ သင်တို့သည် ငါ့စကားကို နားထောင်လျှင် မြို့ကို ငါတို့လက်သို့ အပ်လိမ့်မည်။
၁၀ ထိုအခါ တပ်သားအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်အား ပြန်ပြောကြ၏။ အရှင်မိန့်တော်မူသမျှတို့ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ပြုပါမည်ဟု ပြန်လျှောက်ကြ၏။
၁၁ မောရှေကလည်း၊ သင်တို့သည် တပ်တစ်တပ်လုံး၌ အသံကို ကြွေးကြော်ကြလော့။
၁၂ ရှင်ဘုရင်က၊ တောထဲသို့သွား၍ ငှက်ကျားငယ်အချို့ကို ယူခဲ့လော့။ ငှက်ကျားငယ်တစ်ကောင်စီကို လက်၌ယူခဲ့လော့။
၁၃ ရှင်ဘုရင်၏ အမိန့်တော်ကို လွန်ကျူးသောသူမည်သည်ကား၊ မိမိသားငယ်ကို မခေါ်ခဲ့လျှင် အသေသတ်ခြင်းကို ခံရမည်။ ရှင်ဘုရင်သည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို သိမ်းယူလိမ့်မည်။
၁၄ သင်သည် သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်လာသောအခါ၊ ၎င်းတို့သည် သင်၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်တွင် ရှိရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ၎င်းတို့ ကြီးပြင်းလာသည်အထိ သင်မွေးမြူရမည်ဖြစ်ပြီး၊ လင်းယုန်ငှက်ငယ်များ၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း ပစ်ရန် သင်ကြားပေးရမည်။
၁၅ ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မောရှေ၏စကားကို ကြားလျှင်၊ ထ၍ တပ်တရှောက်လုံး၌ ကြွေးကြော်ကြ၏။
၁၆ အို ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည် တောထဲသို့ စုဝေး၍ ငှက်ကျားငယ်များကို လက်ဖြင့်ဖမ်းယူ၍ အိမ်သို့ယူဆောင်လာရကြဟု ရှင်ဘုရင်အမိန့်တော်ရှိ၏။
၁၇ ရှင်ဘုရင်၏ အမိန့်ကို ချိုးဖောက်သူတိုင်းသည် အသေခံရမည်ဖြစ်ပြီး ရှင်ဘုရင်သည် သူပိုင်ဆိုင်သမျှကို သိမ်းယူလိမ့်မည်။
၁၈ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ထိုသို့ပြုကြ၏။ သူတို့သည် တောသို့ထွက်၍ ထင်းရှူးပင်များကိုတက်ကြ၏။ ငှက်ကျားငယ်အပေါင်းတို့ကို လက်၌တစ်ကောင်စီဖမ်း၍ တောထဲသို့ယူဆောင်သွားကြ၏။ ရှင်ဘုရင်၏အမိန့်တော်အတိုင်း မွေးမြူကြ၏။ လင်းယုန်ငယ်များကဲ့သို့ လင်းယုန်များကို ပစ်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးကြ၏။
၁၉ ငှက်ငယ်များကို မွေးမြူပြီးနောက်၊ ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့ကို သုံးရက်ကြာ ဝတ်မွတ်ခေါင်းပါးစေရန် အမိန့်ပေးတော်မူပြီး လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ပြုကြ၏။
၂၀ တတိယနေ့၌ ရှင်ဘုရင်က၊ သင်တို့သည် ကိုယ်ကိုခိုင်ခံ့စေ၍ ရဲရင့်သောသူများဖြစ်ကြလော့၊ လူတိုင်း မိမိလက်နက်ကို ဝတ်ဆင်ကြလော့။ မိမိထားကို ခါး၌စည်းကြလော့။ လူတိုင်း မိမိမြင်းကိုစီးကြလော့။ လူတိုင်း မိမိငှက်ကလေးကိုလည်း လက်၌ကိုင်ကြလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၂၁ မြွေများရှိရာမြို့ကို ငါတို့ထ၍ တိုက်ခိုက်ကြမည်။ လူအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်အမိန့်တော်အတိုင်း ပြုကြ၏။
၂၂ သူတို့သည် မိမိတို့၏ သားငယ်များကို လက်၌ကိုင်၍ သွားကြ၏။ မြွေများနေရာသို့ ရောက်သောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်က၊ လူအသီးအသီး မိမိတို့၏ သားငယ်ကို မြွေများဆီသို့ စေလွှတ်ကြဟု မိန့်တော်မူ၏။
၂၃ ရှင်ဘုရင်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း၊ အသီးအသီး မိမိတို့၏ ငှက်ကလေးများကို စေလွှတ်၍၊ ငှက်ကလေးတို့သည် မြွေများဆီသို့ ပြေး၍ ကိုက်စားကြ၏။ ထိုအရပ်မှ သုတ်သင်ပယ်ရှင်းကြ၏။
၂၄ ရှင်ဘုရင်နှင့် လူတို့သည် ထိုနေရာတွင် မြွေအပေါင်းတို့ သေကြေပျက်စီးကြောင်း မြင်သောအခါ၊ လူအပေါင်းတို့သည် ကျယ်စွာ ကြွေးကြော်ကြ၏။
၂၅ သူတို့သည် မြို့သို့ချဉ်းကပ်၍ တိုက်ယူသဖြင့် အောင်နိုင်ပြီးမှ မြို့ထဲသို့ဝင်ကြ၏။
၂၆ ထိုနေ့၌ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့သည် မြို့သူမြို့သား တစ်ထောင်တစ်ရာ သေကြ၏။ သို့သော် မြို့ကိုဝိုင်းထားသော မြို့သားတို့မှ တစ်ယောက်မျှ မသေ။

၂၇ ထိုအခါ ကုရှ၏ သားသမီးအပေါင်းတို့သည် မိမိအိမ်၊ မိမိမယား၊ မိမိဥစ္စာရှိသမျှထံသို့ ပြန်သွားကြ၏။
၂၈ မြို့ကို သိမ်းယူခံရကြောင်း မော်ဆရာဗာလမ်မြင်လျှင် တံခါးကိုဖွင့်၍ သားနှစ်ယောက်နှင့် ညီအစ်ကိုရှစ်ယောက်တို့သည် ထွက်ပြေး၍ အဲဂုတ္တုပြည်၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ဖာရောထံသို့ ပြန်သွားကြ၏။
၂၉ သူတို့ကတော့ ပညတ်ကျမ်းမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ မော်ဆရာတွေ၊ မော်ဆရာတွေဖြစ်ပြီး အီဂျစ်ပြည်ကို ကပ်ဘေးတွေ ကျရောက်စေတဲ့ အခါ မောရှေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ရပ်တည်ခဲ့ကြတယ်။
၃၀ မောရှေသည် မိမိပညာအားဖြင့် မြို့ကိုသိမ်းယူ၍ ကုရှ၏သားမြေးတို့သည် ကုရှရှင်ဘုရင် ကိကိအာနုအရာ၌ သူ့အား ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ တင်ကြ၏။
၃၁ သူတို့သည် သူ၏ခေါင်းပေါ်တွင် ရာဇသရဖူကို တင်၍ ကုရှမိဖုရား အဒေါနိယ၊ ကိကိအာနုစ်၏ဇနီးအဖြစ် ပေးစားကြ၏။
၃၂ မောရှေသည် မိမိဘိုးဘေးတို့၏ဘုရားသခင်ထာဝရဘုရားကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်၊ ဇလိယထံသို့မလာ၊ မျက်စောင်းလည်းမထိုး။
၃၃ အကြောင်းမူကား၊ အာဗြဟံသည် မိမိကျွန် ဧလျာဇာအား၊ သင်သည် ငါ့သားဣဇာက်အတို့ ခါနာန်အမျိုးသမီးတို့ကို မရွေးရဟု ကျိန်ဆိုစေသည်ကို မောရှေသည် အောက်မေ့လေ၏။
၃၄ ယာကုပ်သည် သူ့အစ်ကိုထံမှ ထွက်ပြေးသောအခါ၊ ဣဇာက်သည် ခါနာန်အမျိုးသမီးတို့နှင့် မယားမယူရ။ ဟာမ၏သားမြေးများနှင့် မဟာမိတ်မဖွဲ့ရ။
၃၅ အကြောင်းမူကား၊ ငါတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် နောဧ၏သား ဟာမနှင့် သူ၏သားသမီးများနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်အပေါင်းတို့ကို ရှေမ၏သားမြေးများနှင့် ယာဖက်၏သားမြေးများ၏ ကျွန်များအဖြစ်ငှာ၊ သူတို့နောက်၌ရှိသော သူတို့၏သားမြေးများထံသို့ငှာ၊ အစဉ်အမြဲ ကျွန်ခံစေခြင်းငှာ ပေးတော်မူ၏။
၃၆ ထိုကြောင့် မောရှေသည် ကုရှပြည်ကို အုပ်စိုးသော ကာလပတ်လုံး၊ ကိကိအာနု၏မယားထံသို့ မိမိစိတ်နှလုံးနှင့် မျက်စိကို မလှည့်ခဲ့။
၃၇ မောရှေသည် တစ်သက်လုံး မိမိဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားကို ကြောက်ရွံ့၍၊ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ စိတ်နှလုံးအကြွင်းမဲ့ သစ္စာတရားနှင့် ကျင့်ဆောင်၏။ အာဗြဟံ၊ ဣဇာက်၊ ယာကုပ်တို့ လျှောက်ခဲ့သော လမ်းမှ လက်ျာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်သို့ မလွှဲ။
၃၈ မောရှေသည် ကုရှအမျိုးသားတို့၏ နိုင်ငံ၌ ကိုယ်ကို ခိုင်ခံ့စေ၍၊ သူ၏ ရိုးရာပညာဖြင့် ကုရှအမျိုးသားတို့ကို လမ်းညွှန်သဖြင့် မောရှေသည် မိမိနိုင်ငံ၌ ကြီးပွား၏။
၃၉ ထိုအခါ ကုရှဘုရင် ကိကိအာနုနတ် ကွယ်လွန်ကြောင်း အာရံပြည်နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့သည် ကြားသိကြလျှင်၊ ထိုကာလ၌ ကုရှပြည်ကို ပုန်ကန်ကြ၏။
၄၀ မောရှေသည် ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့၊ အလွန်ခွန်အားကြီးသော လူသုံးသောင်းခန့်ကို စုဝေးစေပြီးလျှင်၊ အာရံအမျိုးသားတို့နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့ကို စစ်တိုက်ခြင်းငှါ ထွက်သွားလေ၏။
၄၁ သူတို့သည် အရှေ့ပြည်သားတို့ထံသို့ ဦးစွာသွား၍ အရှေ့ပြည်သားတို့သည် သူတို့၏သတင်းကိုကြားသောအခါ သူတို့ကိုဆီးကြို၍ တိုက်ခိုက်ကြ၏။
၄၂ အရှေ့ပြည်သားတို့ကို ပြင်းထန်စွာစစ်တိုက်သောကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့ကို မောရှေလက်၌အပ်တော်မူသဖြင့် လူသုံးရာခန့် သေကြေပျက်စီးကြ၏။
၄၃ အရှေ့ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ဆုတ်ခွာသွားကြ၏။ မောရှေနှင့် ကုရှအမျိုးသားတို့သည်လည်း သူတို့နောက်သို့ လိုက်၍ သူတို့ကို နှိမ်နင်းပြီး ထုံးစံအတိုင်း အခွန်ကောက်ခံကြ၏။
၄၄ မောရှေနှင့် သူနှင့်အတူရှိသော လူအပေါင်းတို့သည် ထိုအရပ်မှ အာရံပြည်သို့ စစ်တိုက်သွားကြ၏။
၄၅ ရှုရိလူတို့သည်လည်း သူတို့ကို တိုက်ခြင်းငှါ လာ၍ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို မောရှေလက်၌ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ ရှုရိလူအများတို့သည် ဒဏ်ရာရလျက် လဲသေကြ၏။
၄၆ အာရံသည်လည်း မောရှေနှင့် ကုရှလူမျိုးတို့၏ နှိမ်နင်းခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီး သူတို့၏ ပုံမှန်အခွန်ကိုလည်း ပေးဆောင်ခဲ့ကြသည်။
၄၇ မောရှေသည် အာရံပြည်နှင့် အရှေ့ပြည်သားတို့ကို ကုရှအမျိုးသားတို့လက်၌ အပ်နှင်းသဖြင့်၊ မောရှေနှင့် သူနှင့်အတူရှိသော လူအပေါင်းတို့သည် ကုရှပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏။
၄၈ မောရှေသည် ကုရှအမျိုးသားတို့၏ နိုင်ငံ၌ ကိုယ်ကို ခိုင်ခံ့စေ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် သူနှင့်အတူရှိတော်မူသဖြင့်၊ ကုရှအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

အခန်း ၇၄

၁ ကာလအဆုံး၌ ဧဒုံရှင်ဘုရင်ရှောလု အနိစ္စရောက်၍ အာခဗော်သား ဗာလခါနန်သည် သူ၏အရာ၌ နန်းထိုင်လေ၏။
၂ မောရှေသည် ကုရှမင်းလက်ထက် ဆယ်ခြောက်နှစ်မြောက်၌၊ အာခဗော်သား ဗာလခါနန်သည် ဧဒုံပြည်၌ ဧဒုံအမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို သုံးဆယ်ရှစ်နှစ်စိုးစံ၏။
၃ မောဘသည် ဧဒုံမင်းလက်ထက်၌ ပုန်ကန်၏။ ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်သည် သူတို့ကိုငှာ၊ မိဒျန်လူတို့ကိုငှာ လုပ်ကြံ၍ မောဘကို ဧဒုံမင်းလက်သို့ အပ်နှင်းသည်ကာလမှစ၍ ဧဒုံမင်း၏ အုပ်စိုးမှုကို ခံရ၏။
၄ အာခဗော်၏သား ဗာလခါနန်သည် ဧဒုံပြည်၌ မင်းပြုသောအခါ၊ မောဘအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ဧဒုံပြည်မှ သစ္စာခံခြင်းကို ဆုတ်သွားကြ၏။
၅ ထိုကာလ၌ အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ် နတ်ရွာစံ၍ သားတော် အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်သည် နန်းထိုင်၏။
၆ ထိုကာလ၌ ချစ်တ္တိမ်သားတို့၏ ရှင်ဘုရင် ဂျနီးယပ်စ် ကွယ်လွန်၍၊ သူတို့သည် သူ့အား နေအိမ်အဖြစ် ကာနိုပီယာ လွင်ပြင်၌ သူကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်ခဲ့သော ဗိမာန်တော်၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ လာတင်နပ်စ်သည် သူ့နေရာတွင် နန်းထိုင်၏။
၇ မောရှေသည် ကုရှအမျိုးသားတို့ကို အုပ်စိုး၍ နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်တွင်၊ လာတီနပ်စ်သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ကို လေးဆယ့်ငါးနှစ် အုပ်စိုး၏။
၈ သူသည် မိမိအတွက် ကြီးမားပြီး အားကောင်းသော မျှော်စင်တစ်ခုကိုလည်း တည်ဆောက်ပြီး၊ ထုံးစံအတိုင်း သူ၏အစိုးရကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ထိုနေရာတွင် သူ၏နေထိုင်ရာအတွက် ကြော့ရှင်းသော ဗိမာန်တော်ကို တည်ဆောက်၏။
၉ နန်းစံ တတိယနှစ်တွင် သူ့အတွက် သင်္ဘောများစွာ ပြုလုပ်ပေးသော ကျွမ်းကျင်သော သူအပေါင်းတို့အား ကြေငြာချက် ထုတ်ပြန်တော်မူ၏။

၁၀ လာတင်နပ်စ်သည် သူ၏တပ်အားလုံးကို စုစည်းပြီး သူတို့သည် သင်္ဘောများဖြင့် ရောက်ရှိလာကာ အာဖရိကဘုရင် အန်ဂျီးယက်စ်၏သား အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ထိုနေရာသို့ သွားကြပြီး သူတို့သည် အာဖရိကသို့ ရောက်ရှိလာကာ အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်နှင့် သူ၏တပ်များနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

၁၁ လာတင်နပ်စ်သည် အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်ကို အောင်နိုင်ခဲ့ပြီး လာတင်နပ်စ်သည် သူဖခင်သည် ဥဇီ၏သမီး ယာညာကို ဇနီးအဖြစ်ယူသောအခါ ချစ်တိမ်၏သားများထံမှ ယူဆောင်လာသော ရေပြွန်ကို အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်ထံမှ သိမ်းယူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လာတင်နပ်စ်သည် ရေပြွန်တံတားကို ဖြိုဖျက်ပြီး အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်၏ တပ်တစ်ခုလုံးကို ပြင်းထန်စွာ ထိုးနှက်ခဲ့သည်။

၁၂ အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်၏ ကျန်ရှိသော ခွန်အားကြီးသော စစ်သည်များသည် အားကောင်းလာကာ သူတို့၏ နှလုံးသားများသည် မနာလိုမှုဖြင့် ပြည့်နှက်နေပြီး သေခြင်းကို လိုလားကာ ချစ်တင်ဘုရင် လာတင်နပ်စ်နှင့် တစ်ဖန် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

၁၃ တိုက်ပွဲသည် အာဖရိကတိုက်သားအားလုံးအပေါ် ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ခဲ့ပြီး၊ သူတို့အားလုံးသည် လာတင်နပ်စ်နှင့် သူ၏လူများရှေ့တွင် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြပြီး၊ အက်ဇ်ဒရူဘယ်ဘုရင်လည်း ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့သည်။

၁၄ ဘုရင် အာဇ်ဒရူဗယ်တွင် ဥရှုပေဇေနာအမည်ရှိ အလွန်လှပသော သမီးတော်တစ်ပါးရှိပြီး အာဖရိကတိုက်သား ယောက်ျားအပေါင်းတို့သည် သူမ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အလှနှင့် ကျော့ရှင်းသော အသွင်အပြင်ကြောင့် သူမ၏ပုံတူကို ၎င်းတို့၏ အဝတ်အစားများတွင် ပန်းထိုးထားကြ၏။

၁၅ လာတင်နပ်စ်အမျိုးသားတို့သည် အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်၏သမီး ဥရှုပီဇေနာကို မြင်၍ လာတင်နပ်စ်၏ရှင်ဘုရင်အား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြ၏။

၁၆ လာတင်နပ်စ်သည် ထိုမိန်းမကို သူ့ထံသို့ ခေါ်လာရန် အမိန့်ပေးသဖြင့် လာတင်နပ်စ်သည် ဥရှုပေဇေနာကို ဇနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်ပြီး ချစ်တ္တိမ်မြို့သို့ ပြန်သွားလေ၏။

၁၇ အန်ဂျီးယက်စ်၏သား အက်ဇ်ဒရူဘယ် သေဆုံးပြီးနောက်၊ လာတင်နပ်စ်သည် တိုက်ပွဲမှ သူ၏ပြည်သို့ ပြန်သွားသောအခါ၊ အာဖရိကတိုက်သားအားလုံးသည် ထရပ်ပြီး အန်ဂျီးယက်စ်၏သား အာနီဘယ်လ်၊ အက်ဇ်ဒရူဘယ်လ်၏ညီငယ်ကို ခေါ်၍ အာဖရိကတစ်ပြည်လုံးကို သူ့အစ်ကိုအစား ရှင်ဘုရင်အဖြစ် ခန့်အပ်ကြ၏။

၁၈ သူ နန်းစံသောအခါ၊ ချစ်တိမ်၏ သားသမီးများနှင့် တိုက်ခိုက်ရန်၊ သူ့ညီ အာဇ်ဒရူဘယ်၏ အမှုနှင့် အာဖရိကတိုက်သားများ၏ အမှုအတွက် လက်စားချေရန် ချစ်တိမ်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

၁၉ သူသည် သင်္ဘောများစွာကို တည်ဆောက်ပြီး သူ၏တပ်တစ်ခုလုံးနှင့်အတူ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာကာ ခိတ္တိမ်မြို့သို့ သွားခဲ့သည်။

၂၀ ထို့ကြောင့် အနီဘယ်သည် ချစ်တိမ်၏ သားသမီးများနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ချစ်တိမ်၏ သားသမီးများသည် အနီဘယ်နှင့် သူ၏ တပ်မတော်ရှေ့တွင် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ပြီး အနီဘယ်သည် သူ့အစ်ကို၏အမှုကို လက်စားချေခဲ့သည်။

၂၁ အာနီဗယ်သည် ချစ်တိမ်၏ သားသမီးများနှင့်အတူ ၁၈ နှစ်ကြာ စစ်ပွဲကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲခဲ့ပြီး အာနီဗယ်သည် ချစ်တိမ်ပြည်တွင် နေထိုင်ကာ ထိုနေရာတွင် ကြာမြင့်စွာ စခန်းချခဲ့သည်။

၂၂ အနိဗလသည် ချစ်တ္တိမ်၏သားတို့ကို အလွန်ပြင်းထန်စွာ လုပ်ကြံပြီး သူတို့၏ ကြီးမြတ်သော လူများနှင့် မင်းညီမင်းသားများကို သတ်ပစ်ကာ ကျန်လူများထဲမှ လူရှစ်သောင်းခန့်ကို ကွပ်မျက်လေ၏။

၂၃ ရက်နှင့် နှစ်များကုန်ဆုံးသောအခါ၊ အာနီဘယ်သည် သူ၏ အာဖရိကပြည်သို့ ပြန်သွား၍ သူ၏ညီ အက်ဇ်ဒရူဘယ်၏ နေရာတွင် လုံခြုံစွာ စိုးစံခဲ့သည်။

အခန်း ၇၅

၁ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားကြသော နှစ်တစ်ရာရှစ်ဆယ်တွင်၊ ယောသပ်အမျိုးအနွယ်၊ ဧဖရိမ်အမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော ယောသပ်အမျိုးအနွယ်ထဲက၊ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့မှ၊ ရဲရင့်သောစစ်သူရဲ သုံးသောင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်လာကြ၏။

၂ အကြောင်းမူကား၊ ရှေးကာလ၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ထာဝရဘုရား စီရင်တော်မူသော ကာလသည် ပြည့်စုံပြီဟု သူတို့ဆိုကြ၏။ အာဗြဟံအား မိန့်တော်မူသော ကာလလည်း ပြည့်စုံပြီဟု ဆိုကြ၏။

၃ ထိုလူများသည် ခါးစည်းကိုစည်းလျက်၊ လူတိုင်း မိမိထားကို ခါး၌စည်းလျက်၊ လူတိုင်း မိမိလက်နက်ကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ မိမိတို့အစွမ်းသတ္တိကို ယုံကြည်ကိုးစားလျက် တန်ခိုးကြီးသော လက်တော်ဖြင့် အဲဂုတ္တုပြည်မှ အတူတကွ ထွက်သွားကြ၏။

၄သို့ရာတွင် သူတို့သည် လမ်းခရီးအတွက် စားစရာကို မဆောင်ခဲ့ကြ၊ ရွှေငွေကိုသာ ယူခဲ့ကြ၊ ထိုနေ့အတွက် မုန့်ကိုပင် ယူခဲ့ကြသည်မဟုတ်။ အကြောင်းမူကား၊ ဖိလိတ္တိလူတို့ထံမှ စားစရာကို ရယူရန် အကြံရှိကြ၏၊ မရလျှင် အတင်းအကျပ် သိမ်းယူကြလိမ့်မည်။

၅ ဤသူတို့သည် အလွန်ခွန်အားကြီးပြီး ရဲရင့်သောသူများဖြစ်ကြသည်၊ တစ်ယောက်တည်းသည် လူတစ်ထောင်ကို လိုက်နိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သည် လူတစ်သောင်းကို အနိုင်ယူနိုင်သည်၊ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မိမိတို့၏ခွန်အားကို ယုံကြည်ကာ မိမိတို့ကဲ့သို့ အတူတကွ ချီတက်သွားကြ၏။

၆ သူတို့သည် ဂါသပြည်သို့ ဦးတည်သွား၍ အောက်သို့ဆင်းသွားသောအခါ ဂါသမြို့သားတို့၏ နွားများကို ကျွေးမွေးနေသော သိုးထိန်းများကို တွေ့ကြ၏။

၇ သူတို့က သိုးထိန်းတို့အားလည်း၊ ငါတို့သည် ယနေ့ မုန့်ကို မစားသောကြောင့် ဆာလောင်သောကြောင့် စားစရာဘို့ သိုးအချို့ကို ပေးပါဟု တောင်းကြ၏။

၈ သိုးထိန်းတို့ကလည်း၊ ငါတို့သည် အခကြေးငွေဖြင့် သင့်အား ပေးရမည်အကြောင်း၊ ငါတို့၏ သိုးများလော၊ နွားများလောဟု မေးကြလျှင်၊ ဧဖရိမ်အမျိုးသားတို့သည် သူတို့ကို အဓမ္မလုယူခြင်းငှာ ချဉ်းကပ်ကြ၏။

၉ ဂါသမြို့သား သိုးထိန်းတို့သည် သူတို့အပေါ်မှာ အော်ဟစ်၍ သူတို့၏ အော်ဟစ်သံသည် အဝေးကပင် ကြားရသောကြောင့်၊ ဂါသမြို့သားအပေါင်းတို့သည် သူတို့ထံသို့ ထွက်လာကြ၏။

၁၀ ဂါသမြို့သားတို့သည် ဧဖရိမ်အမျိုးသားတို့၏ မကောင်းသောအမှုကို မြင်သောအခါ၊ ပြန်သွား၍ ဂါသမြို့သားတို့ကို စုဝေးစေပြီးလျှင်၊ လူ

တိုင်း မိမိတို့၏ လက်နက်များကို ဝတ်ဆင်စေပြီးမှ ဇေရိမ်အမျိုးသားတို့ထံသို့ စစ်တိုက်ခြင်းငှာ ထွက်လာကြ၏။

၁၁ သူတို့သည် ဂါသချိုင့်ဝှမ်း၌ သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ကြပြီး၊ တိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန်သဖြင့် ထိုနေ့၌ အချင်းချင်း များပြားစွာ သတ်ဖြတ်ကြ၏။

၁၂ ဒုတိယနေ့၌ ဂါသမြို့သားတို့သည် ဖိလိတ္တိမြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ သူတို့ကို ကူညီစေခြင်းငှါ၊

၁၃ ငါတို့၏ တိရစ္ဆာန်များကို လုယူ၍ အကြောင်းမရှိဘဲ ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်စေခြင်းငှါ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်လာသော ဇေရိမ်အမျိုးသားတို့ကို ငါတို့သည် လုပ်ကြံနိုင်မည်အကြောင်း၊ ငါတို့ထံသို့ လာ၍ ကူညီကြလော့။

၁၄ ဇေရိမ်အမျိုးသားတို့သည် သုံးရက်ပတ်လုံး အစာမစားရသောကြောင့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၍ ပင်ပန်းကြ၏။ ဂါသမြို့သားတို့ကို ကူညီရန် ဖိလိတ္တိမြို့များမှ လူလေးသောင်းတို့သည် ထွက်သွားကြ၏။

၁၅ ဤလူတို့သည် ဇေရိမ်အမျိုးသားတို့နှင့် စစ်တိုက်ကြ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် ဇေရိမ်အမျိုးသားတို့ကို ဖိလိတ္တိလူတို့လက်သို့ အပ်တော်မူ၏။

၁၆ သူတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်လာသောသူ၊ ဇေရိမ်အမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို သတ်ဖြတ်ကြ၏၊ ထိုတိုက်ပွဲမှ ထွက်ပြေးသောသူ ဆယ်ယောက်မှတပါး အဘယ်သူမျှ မကျန်ကြွင်းရ။

၁၇ ထာဝရဘုရားသည် ရှေးကာလ၌ ဣသရေလအမျိုးအား မှာထားတော်မူသော ကာလမရောက်မီ၊ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွား၍ ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို လွန်ကျူးသောကြောင့်၊ ဇေရိမ်အမျိုးသားတို့သည် ထာဝရဘုရားထံတော်မှ ဤဘေးဥပဒ်ကို ခံရကြ၏။

၁၈ ဖိလိတ္တိလူတို့သည်လည်း လူနှစ်သောင်းခန့် လဲကျကြ၏။ သူတို့၏ညီအစ်ကိုများသည် အလောင်းများကို သယ်ဆောင်၍ မြို့ရွာ၌ မြှုပ်နှံကြ၏။

၁၉ ဇေရိမ်အမျိုးသားတို့သည် ဂါသချိုင့်၌ ရက်ပေါင်းများစွာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွန့်ပစ်ခံရ၍ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းမခံရ။ ချိုင့်ဝှမ်းသည် လူတို့၏ အရိုးများနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

၂၀ စစ်မြေပြင်မှ လွတ်လာသောသူတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်၍ မိမိတို့၌ ဖြစ်ပျက်သမျှတို့ကို ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့အား ပြန်ကြားကြ၏။

၂၁ သူတို့၏အဘ ဇေရိမ်သည် သူတို့အတွက် ရက်ပေါင်းများစွာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးလျက်၊ သူ၏ညီအစ်ကိုများသည် သူ့ကို နှစ်သိမ့်ရန် လာကြ၏။

၂၂ သူသည် မိမိမယားထံသို့သွား၍ သူသည် သားယောကျ်ားကို ဘွားမြင်၏။ ထိုသားကို ဗေရိယအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုမိန်းမသည် မိမိအိမ်၌ ဆိုးသောသူဖြစ်သောကြောင့်။

အခန်း ၇၆

၁ ထိုကာလ၌ အာမရံ၏သား မောရှေသည် ကုရှုပြည်၌ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေဆဲပင်၊ မိမိနိုင်ငံတော်၌ ကြီးပွားတိုးတက်၍ ကုရှုအမျိုးသားတို့၏ အစိုးရမှုကို တရားမျှတခြင်း၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်းနှင့် သမာဓိရှိခြင်းတို့ဖြင့် အုပ်ချုပ်၏။

၂ မောရှေသည် သူတို့ကို အုပ်စိုးသော ကာလပတ်လုံး၊ ကုရှုအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မောရှေကို ချစ်ကြ၏။ ကုရှုပြည်သားအပေါင်းတို့သည်လည်း သူ့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

၃ မောရှေသည် ကုရှုပြည်ကို အုပ်စိုး၍ လေးဆယ်နှစ်မြောက်သောနှစ်တွင်၊ မောရှေသည် ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။ မိဖုရားအဒေါနိယသည် သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်လျက်၊ မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် သူ့ပတ်လည်၌ ထိုင်ကြ၏။

၄ မိဖုရားအဒေါနိယက ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်များရှေ့မှာ ကုရှုအမျိုးသားတို့၊ သင်တို့သည် ဤမျှကြာမြင့်စွာ ပြုသောအမှုကား အဘယ်သို့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။

၅ ဤသူသည် ကုရှုပြည်ကို အုပ်စိုး၍ အနှစ်လေးဆယ်ပတ်လုံး ငါ့ထံသို့ မချဉ်းကပ်၊ ကုရှုအမျိုးသားတို့၏ ဘုရားများကိုလည်း မဝတ်ပြုကြောင်း သင်တို့ အမှန်သိကြ၏။

၆ ယခုမူကား၊ အို ကုရှုအမျိုးသားတို့၊ နားထောင်ကြလော့။ ဤသူသည် ငါတို့အမျိုးမဟုတ်သကဲ့သို့ သင်တို့အပေါ်၌ နောက်ထပ်မအုပ်စိုးပါစေနှင့်။

၇ ကြည့်ရှုလော့၊ ငါ့သား မေနာခရစ်၊ ကြီးပြင်းလာ၏၊ သူသည် သင်တို့အပေါ် အုပ်စိုးပါစေ၊ အကြောင်းမူကား၊ အီဂျစ်ရှင်ဘုရင်၏ ကျွန်ဖြစ်သော တိုင်းတစ်ပါးသားကို အစေခံခြင်းထက်၊ သင်တို့သခင်၏သားကို အစေခံခြင်းသည် သာ၍ကောင်း၏။

၈ ကုရှုအမျိုးသားအပေါင်းတို့နှင့် မင်းညီမင်းသားအပေါင်းတို့သည် မိဖုရားအဒေါနိယ ဟောပြောသော စကားများကို ကြားရကြ၏။

၉ လူအပေါင်းတို့သည် ညနေခင်းတိုင်အောင် ပြင်ဆင်နေကြပြီး နံနက်စောစောထ၍ ကိကီယန်နပ်စ်၏သား မီနာခရပ်စ်အား ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။

၁၀ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေနှင့်အတူရှိတော်မူ၍၊ ကုရှုအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မောရှေအား လက်ဆန့်ဝံ့ကြ၏။ ထိုကြောင့်၊ ကုရှုအမျိုးသားတို့သည် မောရှေအား ကျိန်ဆိုခဲ့သော ကျိန်ဆိုခြင်းကို သတိရ၍၊ သူ့ကို မပြစ်မှားကြ။

၁၁ ကုရှုအမျိုးသားတို့သည် မောရှေအား လက်ဆောင်များစွာကို ပေး၍ သူတို့ထံမှ ကြီးမားသော ဂုဏ်အသရေဖြင့် စေလွှတ်ကြ၏။

၁၂ မောရှေသည် ကုရှုပြည်မှ ထွက်သွား၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားသဖြင့် ကုရှုပြည်ကို မအုပ်စိုးဘဲ နေလေ၏။ မောရှေသည် ကုရှုပြည်မှ ထွက်သွားသောအခါ အသက်ခြောက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုအမှုသည် ထာဝရဘုရားထံတော်မှ လာသတည်း။ ရှေးကာလ၌ ဟာမအမျိုးသားတို့၏ ဒုက္ခမှ ဣသရေလအမျိုးကို နှုတ်ဆောင်ခြင်းငှာ စီရင်တော်မူသော ကာလရောက်ပြီ။

၁၃ မောရှေသည် ဖာရောဘုရင်ကြောင့် အီဂျစ်ပြည်သို့ ပြန်သွားရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် မိဒျန်ပြည်သို့ သွား၍ မိဒျန်ပြည်ရှိ ရေတွင်းတစ်တွင်း၌ ထိုင်လေ၏။

၁၄ မိဒျန်အမျိုးသား ရွေလ၏ သမီးခုနစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့အဘ၏သိုးစုကို ကျွေးမွေးရန် ထွက်သွားကြ၏။

၁၅ သူတို့သည် ရေတွင်းသို့ ရောက်၍ သူတို့အဘ၏ သိုးစုကို ရေတိုက်လေ၏။

၁၆ ထိုအခါ မိဒျန်ပြည်သား သိုးထိန်းတို့သည် လာ၍ သိုးထိန်းတို့ကို မောင်းထုတ်ကြ၏။ မောရှေသည် ထ၍ သူတို့ကို ကူညီ၍ သိုးစုကို ရေတိုက်လေ၏။

၁၇ သူတို့သည် မိမိတို့၏အဘ ရွှေလထံသို့ ပြန်လာ၍ မောရှေသည် မိမိတို့အတွက် အဘယ်သို့ပြုသည်ကို အဘအား ပြန်ကြားကြ၏။

၁၈ သူတို့က "အီဂျစ်လူတစ်ယောက်က သိုးထိန်းတွေလက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်နုတ်ပြီး ရေခပ်ပေးတဲ့အတွက် သိုးအုပ်ကို ရေတိုက်ပေးတယ်" လို့ ပြန်ပြောကြတယ်။

၁၉ ရွှေလကလည်း၊ သူသည် အဘယ်မှာရှိသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသူကို ထားခဲ့သနည်းဟု သမီးတို့အား မေးလျှင်၊

၂၀ ရွှေလသည် သူ့ကို ခေါ်၍ အိမ်သို့ ခေါ်ခဲ့သဖြင့် သူသည်လည်း မုန့်ကို စားလေ၏။

၂၁ မောရှေကလည်း ရွှေလအား မိမိသည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြောင်း၊ ကုရှပြည်၌ အနှစ်လေးဆယ် စိုးစံခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် သူတို့သည် သူ့ထံမှ အစိုးရကို သိမ်းယူခဲ့ပြီး ဂုဏ်အသရေနှင့် လက်ဆောင်များဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြန်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

၂၂ ရွှေလသည် မောရှေ၏စကားကို ကြားလျှင်၊ ဤသူကို ထောင်ထဲမှာ ငါထားမည်။ ကုရှအမျိုးသားတို့သည် သူတို့ထံမှ ထွက်ပြေးသောကြောင့်၊ သူသည် သူတို့ထံမှ ထွက်ပြေးသောကြောင့်၊ သူတို့ကို ငါ ပြေငြိမ်းစေမည်ဟု တွေးလေ၏။

၂၃ သူတို့သည် မောရှေကို ခေါ်ဆောင်၍ ထောင်ထဲ၌ လှောင်ထားကြ၏။ မောရှေသည် ဆယ်နှစ်ထောင်ကျ၏။ ရွှေလ၏သမီး ဇိပေါရသည် မောရှေကို သနား၍ မုန့်နှင့်ရေဖြင့် အစဉ်ကျွေးမွေး၏။

၂၄ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ရှိသေး၍၊ အဲဂုတ္တုလူတို့အား ပင်ပန်းစွာ အလုပ်အကျွေးပြုရကြ၏။ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အပေါ်မှာ ပြင်းထန်စွာ စေခိုင်းကြ၏။

၂၅ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ဖာရောကို ဒဏ်ခတ်တော်မူ၍၊ ခြေဖဝါးမှ ဦးခေါင်းထိပ်တိုင်အောင် နူနာရောဂါဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ရက်စက်စွာ ဆက်ဆံသောကြောင့်၊ ထိုကာလ၌ ထာဝရဘုရားသည် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ဖာရောအပေါ်၌ ဤဘေးဒဏ်သည် သက်ရောက်လေ၏။

၂၆ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် မိမိလူ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ ဆုတောင်းသံကို နားထောင်တော်မူပြီ။ သူတို့၏ ပင်ပန်းစွာ လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် သူတို့၏ အော်ဟစ်သံသည် ကိုယ်တော်ထံသို့ ရောက်လေ၏။

၂၇ သို့သော်လည်း အမျက်တော်သည် သူတို့မှ မငြိမ်း၊ ဖာရောဘုရင်၏လက်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အပေါ်၌ ဆန့်ထားဆဲရှိ၍၊ ဖာရောဘုရင်သည် ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ လည်ပင်းကို မာကျောစေ၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အပေါ်၌ မိမိထမ်းဘိုးကို တိုးစေ၍၊ ပင်ပန်းစွာသောအလုပ်အမျိုးမျိုးဖြင့် သူတို့၏အသက်ကို ညှဉ်းဆဲလေ၏။

၂၈ ထာဝရဘုရားသည် အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်ဖာရောအပေါ် ကပ်ဘေးကို ကျရောက်စေတော်မူသောအခါ၊ သူ့ရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေရန် သူ၏ပညာရှိများ၊ မှော်ဆရာများကို မှာကြားတော်မူ၏။

၂၉ သူ၏ ပညာရှိများနှင့် မှော်ဆရာများက ကလေးငယ်များ၏ အသွေးကို ဒဏ်ရာများတွင် ထည့်လျှင် သူသည် ပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မည်ဟု ဆိုကြသည်။

၃၀ ဖာရောဘုရင်သည် သူတို့၏စကားကို နားထောင်၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ သူငယ်များကို ခေါ်ဆောင်စေခြင်းငှာ မိမိဝန်တို့ကို ဂေါရှင်ပြည်သို့ စေလွှတ်လေ၏။

၃၁ ဖာရောဘုရင်၏ အစေခံတို့သည် သွား၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ သူငယ်များကို မိခင်ရင်ခွင်မှ အတင်းအကျပ်ခေါ်ဆောင်သွား၍၊ နေ့တိုင်း သူငယ်တစ်ယောက်စီကို ဖာရောဘုရင်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။ ဆေးဆရာတို့သည်လည်း သူတို့ကို သတ်၍ ကပ်ရောဂါဘေး၌ လိမ်းကြ၏။ ထိုသို့ အစဉ်ပြုကြ၏။

၃၂ ဖာရောမင်းကွပ်မျက်ခဲ့သော သားသမီးအရေအတွက်မှာ သုံးရာခုနစ်ဆယ်ငါးယောက်ရှိသတည်း။

၃၃ ဒါပေမဲ့ အီဂျစ်ဘုရင်ရဲ့ ဆေးဆရာတွေရဲ့ စကားကို ယေဟောဝါ နားမထောင်တဲ့အတွက် ကပ်ရောဂါက ပိုပြင်းထန်လာတယ်။

၃၄ ဖာရောဘုရင်သည် ထိုဘေးဒဏ်ကို ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ခံရသော်လည်း ဖာရောဘုရင်၏စိတ်နှလုံးသည် အစ္စရေးအမျိုးသားတို့အပေါ်သာ၍မာကျောလျက်ရှိ၏။

၃၅ ဆယ်နှစ်ကုန်ဆုံးသောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် ဖာရောဘုရင်အား ဖျက်ဆီးတတ်သော ကပ်ဘေးများဖြင့် ဆက်လက်၍ ဒဏ်ခတ်တော်မူ၏။

၃၆ ထာဝရဘုရားသည် သူ့ကို အနာကြီးရောဂါနှင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူသဖြင့်၊ ထိုဘေးသည် ပြင်းစွာသော အနာစိမ်းဖြစ်လေ၏။

၃၇ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်၏ ဝန်ကြီးနှစ်ဦးသည် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ရှိရာ ဂေါရှင်ပြည်မှ လာ၍ ဖာရောဘုရင်၏အိမ်တော်သို့ ဝင်ပြီးလျှင်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အလုပ်၌ ပျင်းရိ၍ အလုပ်ကို ပေါ့လျော့ကြသည်ကို ငါတို့မြင်ကြပြီဟု လျှောက်ကြ၏။

၃၈ ဖာရောမင်းသည် မိမိဝန်ကြီးတို့၏ စကားကို ကြားသောအခါ၊ မိမိခံရသော ဝေဒနာကြောင့် အလွန်ဝမ်းနည်းသောကြောင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လေ၏။

၃၉ ထိုသူက၊ ယခု ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ငါနေမကောင်းသည်ကို သိသောကြောင့် သူတို့သည် ပြန်လာ၍ ငါတို့ကို ပြက်ရယ်ပြုကြ၏။ ယခု ငါ့ရထားကို ပြင်လော့။ ငါဂေါရှင်သို့ သွားမည်။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ငါ့ကို ပြက်ရယ်ပြုသော အရာကို ကြည့်ရှုမည်ဟု ပြန်ပြော၏။ သူ၏ကျွန်တို့သည် သူ့အဘို့ ရထားကို ပြင်ကြ၏။

၄၀ မြင်းစီးသူရဲသည် ကိုယ်တိုင်မစီးနိုင်သောကြောင့်၊ သူတို့သည် သူ့ကိုခေါ်၍စီးစေကြ၏။

၄၁ မြင်းစီးသူရဲဆယ်ယောက်နှင့် ခြေသည်ဆယ်ယောက်တို့ကိုခေါ်၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ရှိရာ ဂေါရှင်မြို့သို့ သွားလေ၏။

၄၂ အဲဂုတ္တုပြည်နယ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်၏မြင်းသည် စပျစ်ဥယျာဉ်၏ အခေါင်းပေါက်တွင် မြင့်မားသော ကျဉ်းမြောင်းသောနေရာသို့ မောင်းဝင်၍၊ နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ခြံစည်းရိုးခတ်လျက်၊ တစ်ဖက်တွင် မြေနိမ့်လွင်ပြင်ရှိသည်။

၄၃ မြင်းတို့သည် ထိုအရပ်၌ အလျင်အမြန်ပြေး၍ အချင်းချင်း ဖိမိကြ၏။ အခြားသောမြင်းတို့သည်လည်း ရှင်ဘုရင်၏မြင်းကို ဖိမိကြ၏။

၄၄ ရှင်ဘုရင်သည် မြင်းစီးတော်မူစဉ် ရှင်ဘုရင်၏မြင်းသည် မြေနိမ့်ထဲသို့ လဲကျလေ၏။ လဲသောအခါ ရထားသည် ရှင်ဘုရင်၏မျက်နှာပေါ် လိမ့်ကျ၍ မြင်းသည် ရှင်ဘုရင်အပေါ်၌ တင်လေ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် ကိုယ်၌ အလွန်နာကျင်သောကြောင့် အော်ဟစ်လေ၏။

၄၅ ရှင်ဘုရင်၏အသားသည် စုတ်ပြဲ၍ အရိုးများကျိုးသောကြောင့် မြင်းစီး၍မရ။ အကြောင်းမူကား၊ ဤအမှုသည် ထာဝရဘုရားထံတော်မှ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် မိမိလူ၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အော်ဟစ်သံနှင့် သူတို့၏ဒုက္ခကို ကြားတော်မူ၏။
၄၆ သူ၏ကျွန်တို့သည် သူ့ကို ပခုံးပေါ်မှာ အနည်းငယ်ထမ်း၍ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်ခေါ်သွားကြ၏။ သူနှင့်အတူပါသော မြင်းစီးသူရဲတို့သည်လည်း အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်လာကြ၏။
၄၇ သူ့ကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ချထားကြ၏။ ရှင်ဘုရင်သည် သူသေရမည်ကို သိတော်မူ၏။ မိဖုရား အပရာနိသည် လာ၍ ငိုကြွေးလေ၏။ မင်းကြီးသည်လည်း သူမနှင့်အတူ ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏။
၄၈ ထိုနေ့၌ သူ၏မှူးမတ်များနှင့် ကျွန်အပေါင်းတို့သည် လာ၍ ထိုဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားနေရသော ရှင်ဘုရင်ကို မြင်လျှင်၊ သူနှင့်အတူ အကြီးအကျယ်ငိုကြွေးကြ၏။
၄၉ ရှင်ဘုရင်၏မှူးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်အား သားတော်များထဲမှ မည်သူ့ကိုမဆို ရွေးချယ်၍ ပြည်၌ မိမိအစား တစ်ပါးကို နန်းထိုင်စေရန် အကြံပေးကြ၏။
၅၀ ရှင်ဘုရင်၌ မယားငယ်များ၏ သားသမီးများအပြင်၊ မိဖုရား အပရာနိ ဘွားမြင်သော သားသုံးဦးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ရှိ၏။
၅၁ သူတို့၏အမည်များမှာ သားဦး Othri၊ ဒုတိယသား Adikam၊ တတိယသား Morion၊ သူတို့၏ညီမများကား အကြီးဆုံးသား Bathia နှင့် နောက်တစ်ဦးမှာ Acuzi တို့ဖြစ်သည်။
၅၂ ရှင်ဘုရင်၏သားဦး ဩသရိသည် အရူးဖြစ်၏။ မိမိစကားအတိုင်း အလျင်အမြန်ပြု၏။
၅၃ အဒီကံသည် လိမ္မာပါးနပ်၍ ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အီဂျစ်ပြည်၏ ပညာအားလုံးကို ကျွမ်းကျင်သော်လည်း ရုပ်ရည်မတင့်တယ်သူ၊ အသားထူသူ၊ ကိုယ်လုံးအလွန်ပုသူဖြစ်ပြီး အရပ်တစ်တောင်သာရှိသည်။
၅၄ မင်းကြီးသည် သားတော် အဒီကံကို အရာရာ၌ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို မြင်သောအခါ၊ သူကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်စား ရှင်ဘုရင်အဖြစ် နန်းတင်ရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူ၏။
၅၅ သူသည် အသက်ဆယ်နှစ်ရှိသော အဘိလုပ်၏သမီး ဂေဒုဒနှင့် စုံဘက်လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် သားလေးယောက်ကို ဘွားမြင်လေ၏။
၅၆ ထို့နောက် သူသည် သွား၍ မယားသုံးယောက်ကိုယူ၍ သားရှစ်ယောက်နှင့် သမီးသုံးယောက်ကို ဖွားမြင်၏။
၅၇ ထိုမငြိမ်မသက်မှုသည် ရှင်ဘုရင်အပေါ်တွင် အကြီးအကျယ်လွှမ်းမိုးသွားသဖြင့် သူ၏အသားသည် နွေရာသီတွင် နေပူဒဏ်ကြောင့် လယ်ကွင်းပေါ်တွင် ပစ်ထားသော အသေကောင်၏အသားကဲ့သို့ နံစော်နေ၏။
၅၈ မင်းကြီးသည် သူ၏အနာရောဂါသည် သူ့အပေါ်တွင် အလွန်အမင်း ပြင်းထန်လာသည်ကို သိမြင်သောအခါ၊ သားတော် အဒီကံကို သူ့ထံသို့ ခေါ်လာရန် အမိန့်ပေး၍၊ သူတို့သည် သူ့နေရာတွင် သူ့အား တိုင်းပြည်၏ ရှင်ဘုရင်အဖြစ် ချီးမြှောက်ကြ၏။
၅၉ သုံးနှစ်စေ့သောအခါ၊ ရှင်ဘုရင်သည် ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ အရှက်ရခြင်းနှင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းတို့ဖြင့် ကွယ်လွန်သွား၍၊ သူ၏ကျွန်တို့သည် အလောင်းကို သယ်ဆောင်သွား၍ ဇောနမိဇရိမ်မြို့ရှိ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်တို့၏ သင်္ချိုင်း၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။
၆၀ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေလို သူ့အသားကို ဆေးစိမ်မထားကြဘူး။ အကြောင်းကတော့ သူ့အသားက ပုပ်သိုးနေပြီး အနံ့ဆိုးလွန်းလို့ ဆေးစိမ်ဖို့ ချဉ်းကပ်လို့မရလို့ အလျင်အမြန် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတယ်။
၆၁ အကြောင်းမူကား၊ ထိုဘေးသည် ထာဝရဘုရားထံမှ လာသတည်း။ အကြောင်းမူကား၊ သူ့လက်ထက်၌ ဣသရေလအမျိုး၌ ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအတွက် ထာဝရဘုရားသည် သူ့အပေါ်၌ မကောင်းမှုကို ဆပ်ပေးတော်မူ၏။
၆၂ သူသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ရှက်ရွံ့ခြင်းတို့ဖြင့် သေဆုံးသွားသဖြင့် သားတော် အဒီကမ်သည် သူ့နေရာတွင် နန်းထိုင်၏။

အခန်း ၇၇

၁ အဒီကံသည် အသက်နှစ်ဆယ်ရှိသောအခါ အီဂျစ်ပြည်ကို လေးနှစ်စိုးစံလေ၏။
၂ ဣသရေလလူမျိုးသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ဆင်းသက်သွားသော နှစ်ရာခြောက်နှစ်တွင်၊ အဒိကံသည် အဲဂုတ္တုပြည်ကို စိုးစံ၏။ သို့သော် သူ၏ဘိုးဘေးများ စိုးစံခဲ့သကဲ့သို့ အဲဂုတ္တုပြည်ကို ကြာရှည်စွာ မစိုးစံ။
၃ အကြောင်းမူကား၊ သူ၏ခမည်းတော် မေလောလသည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ကိုးဆယ့်လေးနှစ်စိုးစံ၏။ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ မကောင်းသောအမှုပြုသောကြောင့် ဆယ်နှစ်ဖျားနာ၍ သေဆုံးသွား၏။
၄ အီဂျစ်ပြည်မှာ ထုံးစံအတိုင်း အီဂျစ်လူအားလုံးက ဖာရောဘုရင်ရဲ့ နာမည်ကို အဒီကံလို့ ခေါ်ကြတယ်။
၅ ဖာရောဘုရင်၏ ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို အဒီကံ အာဟုဇ် ဟု ခေါ်ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အီဂျစ်ဘာသာစကားတွင် အတိုကောက်အားဖြင့် အာဟုဇ်ဟု ခေါ်သည်။
၆ အဒီကမ်သည် အလွန်ရုပ်ဆိုးပြီး တစ်တောင်နှင့်တစ်ထွာ အရပ်ရှည်ကာ ခြေဖဝါးအထိရှည်သော မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။
၇ ဖာရောမင်းသည် ခမည်းတော်၏ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာထိုင်၍ အီဂျစ်ပြည်ကို အုပ်စိုးလေ၏။ ဉာဏ်ပညာနှင့်အညီ အီဂျစ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ်၏။
၈ သူ စိုးစံ စဉ် တွင် သူ့ ဖခင် နှင့် ယခင် ဘုရင် အား လုံး ထက် မကောင်း မှု ၌ သာလွန် ၍ ဣသရေလ အမျိုးသား တို့ အပေါ် သူ့ ထမ်းပိုး ကို တိုးမြှင့် ခဲ့ ၏။
၉ မိမိကျွန်များနှင့်အတူ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ရှိရာ ဂေါရှင်ပြည်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင်၊ သူတို့အပေါ်၌ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို အားဖြည့်ပြီးလျှင်၊ သင်တို့၏အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ကြလော့။ ငါ့အဘလက်ထက်၌ သင်တို့ပြုသကဲ့သို့ ယနေ့မှစ၍ ငါတို့အလုပ်မှ သင်တို့လက်မလျော့စေနှင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၁၀ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အထဲမှ အရာရှိများကိုၔင်း၊ အရာရှိများအထဲမှ အစေခံများကိုၔင်း ခန့်ထားလေ၏။
၁၁ သူသည် နေ့တိုင်း ထိုအရေအတွက်အတိုင်း ပြုလုပ်ရန် သူတို့အပေါ်တွင် အုတ်များကို ချထားပြီးနောက် ပြန်သွား၍ အီဂျစ်ပြည်သို့ သွားခဲ့သည်။
၁၂ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်၏ အစေခံမင်းတို့သည် ဖာရောဘုရင်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ဣသရေလအမျိုးသား အကြပ်အဆော်တို့ကို မှာထားကြ၏။

၁၃ ဖာရောဘုရင်ကလည်း၊ သင်၏အလုပ်ကို နေ့တိုင်းလုပ်လော့။ သင်၏အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်လော့။ အုတ်အရေအတွက်ကို နေ့တိုင်းပမာဏအတိုင်း လုပ်ပါ။ အဘယ်အရာကိုမျှ မလျော့စေနှင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၄ သင်တို့သည် နေ့စဉ်အုတ်များတွင် ချို့တဲ့နေလျှင်၊ ငါသည် သင်တို့၏ ငယ်ရွယ်သော သားသမီးများကို သူတို့အစား ထားမည်။

၁၅ ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အခွန်အကောက်မှူးတို့သည် ဖာရောမင်း အမိန့်တော်အတိုင်း ပြုကြ၏။

၁၆ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ နေ့စဉ်အုတ်ပမာဏတွင် လိုအပ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာရှိသောအခါ၊ ဖာရောဘုရင်၏ အစေခံများသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ မယားများထံသို့ သွား၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ ကလေးငယ်များကို အုတ်အရေအတွက်အတိုင်း ယူဆောင်လာကာ မိခင်ရင်ခွင်မှ အတင်းအကြပ်ယူဆောင်ကာ အုတ်အစား အဆောက်အဦထဲတွင် ထားလေ့ရှိကြသည်။

၁၇ သူတို့ရဲ့ မိဘတွေက သူတို့အတွက် ငိုကြွေးနေချိန်မှာ အဆောက်အဦးရဲ့ နံရံထဲက သူတို့ရဲ့ ကလေးငယ်တွေရဲ့ ငိုကြွေးသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

၁၈ အခွန်အကောက်ကြီးကြပ်သူများသည် ဣသရေလလူတို့ကို အောင်နိုင်သောကြောင့် ဣသရေလလူတို့သည် မိမိတို့၏သားသမီးများကို အိမ်တော်၌ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့်၊ လူသည် မိမိသားကို မြို့ရိုး၌ထား၍ အင်္ဂတေဖြင့်ဖုံးအုပ်လေ၏။ သားသည် မျက်ရည်ကျ၍ သားအပေါ်မှာ မျက်ရည်ကျလေ၏။

၁၉ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အခွန်အကောက်မှူးတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသား သူငယ်တို့ကို ရက်ပေါင်းများစွာ ထိုသို့ပြုကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ သူငယ်တို့ကို အဘယ်သူမျှ မသနား၊ မသနားဘဲနေကြ၏။

၂၀ ထိုအဆောက်အအုံတွင် အသတ်ခံရသော ကလေးအားလုံး၏ အရေအတွက်မှာ နှစ်ရာခုနစ်ဆယ်ရှိပြီး၊ အချို့မှာ သူတို့၏ ဖခင်များက ချို့တဲ့နေခဲ့သော အုတ်များအစား တည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီး အချို့မှာ အဆောက်အအုံမှ သေဆုံးနေသော အုတ်များကို ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

၂၁ အဒီကံလက်ထက်၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အပေါ် ပြဋ္ဌာန်းထားသော အလုပ်သည် သူ့အဘလက်ထက်၌ သူတို့လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ထက် သာလွန်၏။

၂၂ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့၏ လေးလံသောအလုပ်ကြောင့် နေ့တိုင်းညည်းတွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဖာရောဘုရင်အနိစ္စရောက်သောအခါ၊ သူ၏သားတော်သည် ထ၍ ငါတို့အလုပ်ကို ပေါ့စေလိမ့်မည်ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြ၏။

၂၃ သို့သော် သူတို့သည် ရှေ့ကထက် နောက်ပိုင်းအလုပ်ကို ပိုမိုများပြားစေသဖြင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဤအကြောင်းကို ကြားသောအခါ ညည်းတွားကြပြီး သူတို့၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် သူတို့၏ငိုကြွေးသံသည် ဘုရားသခင်ထံ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

၂၄ထိုကာလ၌ ဘုရားသခင်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အသံကို၎င်း၊ သူတို့အော်ဟစ်သံကို၎င်း ကြားတော်မူ၍၊ အာဗြဟံ၊ ဣဇာက်၊ ယာကုပ်နှင့် ပြုတော်မူသော ပဋိညာဉ်ကို၎င်း အောက်မေ့တော်မူ၏။

၂၅ ဘုရားသခင်သည် ထိုကာလ၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ခံရသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို၎င်း၊ သူတို့၏ လေးလံသောအလုပ်တို့ကို၎င်း မြင်တော်မူလျှင်၊ သူတို့ကို ကယ်နှုတ်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်တော်မူ၏။

၂၆ ထိုကာလ၌ အာမရံ၏သား မောရှေသည် မိဒျန်အမျိုးသား ရွေလ၏အိမ်၌ မြေတွင်း၌ ချုပ်ထားခံရဆဲရှိ၏။ ရွေလ၏သမီး ဇိပေါရသည် နေ့တိုင်း ခိုး၍ အစာကျွေးမွေး၏။

၂၇ မောရှေသည် ရွေလ၏အိမ်ရှိ မြေတွင်း၌ ဆယ်နှစ်ပတ်လုံး ချုပ်ထားခံရလေ၏။

၂၈ ဖာရောဘုရင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ နန်းစံသော ပဋ္ဌမနှစ်တည်းဟူသော ဆယ်နှစ်စေ့သောအခါ၊ ခမည်းတော်အရာ၌ နန်းထိုင်လေ၏။

၂၉ ဇိပေါရသည် မိမိအဘ ရွေလအား "ယခု ဆယ်နှစ်ထောင်၌ ချည်နှောင်ထားသော ဟေဗြဲလူကို အဘယ်သူမျှ မမေးမြန်း၊ မရှာဖွေပါ" ဟု ပြောဆို၏။

၃၀ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်အလိုရှိလျှင် သူသည် အသက်ရှင်သည်ဖြစ်စေ၊ သေသည်ဖြစ်စေ ကြည့်ရှုရန် လူကိုစေလွှတ်ကြပါစို့။ သို့သော် သူမ၏ဖခင်သည် ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ့ကို ထောက်ပံ့ခဲ့ကြောင်း မသိခဲ့ပါ။

၃၁ သူမ၏ဖခင် ရွေလက၊ လူသည် ဆယ်နှစ်ပတ်လုံး အစာမစားဘဲ ထောင်ထဲတွင် ချုပ်ထားခံရ၍ အသက်ရှင်ရမည်ဟူသော အမှုဖြစ်ဖူးပါသလားဟု မေးလျှင်၊

၃၂ ဇိပေါရသည် မိမိအဘအား ပြန်ပြောလျှင်၊ ဟေဗြဲလူတို့၏ ဘုရားသခင်သည် ကြီးမြတ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ကို၎င်း၊ သူတို့အတွက် အံ့ဖွယ်အမှုများကို အစဉ်ပြုတော်မူသည်ကို၎င်း သင်ကြားရပြီလော။

၃၃ ကိုယ်တော်သည် အာဗြဟံကို ခါလဒဲလူတို့၏ ဥရမြို့မှလည်းကောင်း၊ ဣဇာက်ကို အဘ၏ဓားမှလည်းကောင်း၊ ယာဗုတ်မြစ်ရေတိမ်ရာအရပ်၌ သူနှင့်နပန်းလုံးခဲ့သော ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်မှလည်းကောင်း ကယ်လွှတ်တော်မူ၏။

၃၄ ဤသူနှင့်အတူ များစွာပြုတော်မူပြီ၊ အဲဂုတ္တုမြစ်မှ၎င်း၊ ဖာရောဘုရင်၏ ထားဘေးမှ၎င်း၊ ကုရှအမျိုးသားတို့မှ၎င်း ကယ်နှုတ်တော်မူပြီ၊ အစာခေါင်းပါးခြင်းဘေးမှ၎င်း ကယ်နှုတ်၍ အသက်ရှင်စေတော်မူ၏။

၃၅ ထိုအမှုကို ရွေလသည် နှစ်သက်သည်ဟု ထင်မှတ်၍ သမီး၏စကားကို နားထောင်လေ၏။ မောရှေ၌ အဘယ်သို့ဖြစ်သည်ကို သိအံ့သောငှါ မြေတွင်းသို့ စေလွှတ်လေ၏။

၃၆ မောရှေသည် ထိုမြေတွင်း၌ နေထိုင်လျက် မိမိဘိုးဘေးတို့၏ ဘုရားသခင်ကို ချီးမွမ်း၍ ဆုတောင်းလျက် ရပ်နေသည်ကို ထိုမြင်လေ၏။

၃၇ ရွေလကလည်း မောရှေကို ထောင်ထဲက ထုတ်ဖို့ အမိန့်ပေးတဲ့အတွက် မောရှေကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီး ထောင်ထဲက အဝတ်တွေ လဲပေးကာ မုန့်စားကြတယ်။

၃၈ ထိုနောက် မောရှေသည် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ရွေလဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်၍ မိမိအတွက် အံ့ဖွယ်အမှုများကို ပြုတော်မူသော မိမိဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်းလေ၏။

၃၉ ဆုတောင်းစဉ်တွင် ရှေ့တော်သို့ မျှော်ကြည့်လျှင်၊ ဥယျာဉ်အလယ်၌ စိုက်ထားသော နီလာကျောက်တုတ်တစ်ချောင်းကို မြေ၌စိုက်ထားသည်ကို မြင်လေ၏။

၄၀ သူသည် တုတ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကြည့်လျှင်၊ ကောင်းကင်ဗိုလ်ခြေအရှင် ထာဝရဘုရားဘုရားသခင်၏ နာမတော်ကို ထိုတုတ်ပေါ်မှာ ထွင်း၍ ရေးသားထားသည်ကို မြင်၏။
၄၁ သူသည် ၎င်းကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် လက်ကိုဆန့်၍ ချုံပုတ်ထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်ကို နှုတ်ယူသကဲ့သို့ လက်ထဲတွင် တောင်ဝှေးကို ကိုင်ထား၏။
၄၂ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကိုငင်း၊ ၎င်းတို့၏ ဗိုလ်ခြေအပေါင်းတို့၊ ပင်လယ်များ၊ မြစ်များနှင့် ၎င်းတို့၏ ငါးများအားလုံးကိုငင်း ဖန်ဆင်းပြီးနောက်၊ ငါတို့၏ ဘုရားသခင်ပြုတော်မူသော အမှုအလုံးစုံကို ပြုတော်မူသော တုတ်ကား၊ ဤတုတ်တည်း။
၄၃ ဘုရားသခင်သည် အာဒံကို ဒေင်ဥယျာဉ်မှ နှင်ထုတ်တော်မူသောအခါ၊ သူသည် တောင်ဝှေးကိုကိုင်၍ သွား၍ မိမိကို ဖန်ဆင်းရာမြေ၌ ထွန်ယက်လေ၏။
၄၄ ထိုတောင်ဝှေးသည် နောဧထံသို့ ဆင်းသက်၍ ရှေမနှင့် သူ၏အမျိုးအနွယ်တို့အား ပေးလေ၏။ ဟေဗြဲလူ အာဗြဟံလက်သို့ မရောက်မချင်း။
၄၅ အာဗြဟံသည် မိမိဥစ္စာရှိသမျှကို သားဣဇာက်အား ပေးပြီးနောက် ဤလုံတံကိုလည်း ပေးလေ၏။
၄၆ ယာကုပ်သည် ပါဒနာရံမြို့သို့ ထွက်ပြေးသောအခါ၊ ထိုပြည်ကို သူ့လက်၌ အပ်လေ၏။ အဘထံသို့ ပြန်သောအခါ ထိုပြည်ကို မထားခဲ့ဘဲ နေလေ၏။
၄၇ သူသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သွားသောအခါ၊ ထိုမြေကို ယာကုပ်သည် မိမိအစ်ကိုဧသောထံမှ အတင်းအကျပ် သိမ်းယူသောကြောင့်၊ မိမိလက်၌ အပ်၍ မိမိအစ်ကိုတို့ထက် တစ်ပိုင်းသော ဝေစုကို ယောသပ်အား ပေးလေ၏။
၄၈ ယောသပ်သေသောနောက်၊ အဲဂုတ္တုမှူးမတ်တို့သည် ယောသပ်အိမ်သို့ ရောက်လာ၍၊ ထိုတောင်ဝှေးကို မိဒျန်အမျိုးသား ရွေလလက်၌ အပ်လေ၏။ သူသည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားသောအခါ၊ ထိုတောင်ဝှေးကို လက်၌ကိုင်၍ မိမိဥယျာဉ်၌ စိုက်လေ၏။
၄၉ ကိနိအမျိုးသားတို့၏ ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည် ဇိပေါရ၏သမီးကို လုယူရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း မအောင်မြင်ကြ။
၅၀ ထိုတုတ်သည် ရွေလ၏ဥယျာဉ်၌ စိုက်ထားလျက်ရှိ၏။ ထိုတုတ်ကို ရွေလသည် ထိုဥယျာဉ်ကို ယူပိုင်ခွင့်ရှိသူ ရောက်လာသည်အထိပင်။
၅၁ ရွေလသည် မောရှေလက်၌ရှိသော တောင်ဝှေးကိုမြင်လျှင် အံ့ဩ၍ သမီးဇိပေါရကို သူ့အားပေးစား၏။

အခန်း ၇၈

၁ထိုအခါ ဒေိုရှင်ဘုရင် အာခဗော်သား ဗာလခါနန်သည် အနိစ္စရောက်၍ ဒေိုပြည်၌ မိမိအိမ်၌ သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။
၂ ဧသောသေသောနောက်၊ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် ဒေိုပြည်သို့ စေလွှတ်၍၊ ထိုပြည်မှ ဒေိုပြည်၌နေသော ဟာဒဒ်အမည်ရှိသောသူကို ခေါ်ခဲ့၍၊ သူတို့၏ရှင်ဘုရင် ဗာလခါနန်အရာ၌ သူ့ကို ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။
၃ ဟာဒဒ်သည် ဒေိုအမျိုးသားတို့ကို လေးဆယ်ရှစ်နှစ်စိုးစံ၏။
၄ နန်းစံသောအခါ၊ မောဘအမျိုးသားတို့ကို တိုက်၍ ဧသော၏အမျိုးသားတို့လက်သို့ ရောက်စေမည်ဟု အကြံရှိလေ၏။ သို့ရာတွင်၊ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ဤအကြောင်းကို ကြားလျှင်၊ သူတို့သည် ထ၍ မိမိတို့ညီအစ်ကိုများအထဲက ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးကို ရွေးကောက်ရန် အလျင်စလိုပြုကြ၏။
၅ ထို့နောက် သူတို့သည် များပြားသောလူများကို စုဝေးစေပြီးလျှင် ဧဒိုရှင်ဘုရင် ဟာဒဒ်ကို တိုက်ရန် သူတို့၏ညီအစ်ကို အမ္မုန်အမျိုးသားတို့ထံသို့ အကူအညီတောင်းခံကြ၏။
၆ ဟာဒဒ်သည် မောဘအမျိုးသားတို့ပြုသောအမှုကို ကြားလျှင်၊ သူတို့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍ စစ်မတိုက်ဘဲနေ၏။
၇ ထိုကာလ၌ အာမရံ၏သား မောရှေသည် မိဒျန်ပြည်၌ မိဒျန်အမျိုးသား ရွေလ၏သမီး ဇိပေါရနှင့် စုံဘက်လေ၏။
၈ ဇိပေါရသည် ယာကုပ်၏ သမီးတို့၏ လမ်းစဉ်သို့ လိုက်လျှောက်၍၊ သူမသည် စာရာ၊ ရေဗက္ကာ၊ ရာခေလနှင့် လေအာတို့၏ ဖြောင့်မတ်ခြင်းမှ လွဲ၍ အခြားမရှိ။
၉ ဇိပေါရသည် ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်၏။ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် တကျွန်းတနိုင်ငံ၌ ဧည့်သည်ဖြစ်၏ဟုဆိုသော်လည်း၊ ယောက္ခမ ရွေလ၏ အမိန့်အတိုင်း အရေဖျားလှီးခြင်းကို မခံယူ။
၁၀ တဖန်ပဋိသန္ဓေယူ၍ သားယောက်ျားကို ဘွားမြင်လေ၏။ သို့သော် မောရှေက၊ ငါ့ဘိုးဘေးတို့၏ဘုရားသခင်သည် ငါ့ကိုမစ၍ ဖာရောဘုရင်၏ထားမှ ကယ်လွှတ်တော်မူသောကြောင့်၊ ထိုသားကို ဧလျာဇာအမည်ဖြင့် မှည့်လေ၏။
၁၁ထိုကာလ၌ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ဖာရောမင်းသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အလုပ်ကို အလွန်များပြားစေ၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အပေါ်မှာ မိမိထမ်းဘိုးကို လေးလံစေ၏။
၁၂ အဲဂုတ္တုပြည်၌ ကြွေးကြော်ရမည်မှာ၊ အုတ်လုပ်စရာဘို့ ကောက်ရိုးကို လူတို့အား နောက်ထပ်မပေးနှင့်။ သူတို့သည် ကောက်ရိုးကိုတွေ့သမျှ ကောက်ရိုးကို ရှာယူကြစေဟု အမိန့်တော်ရှိ၏။
၁၃ သူတို့လုပ်မယ့် အုတ်အရေအတွက်ကိုလည်း နေ့တိုင်းပေးပါစေ၊ ဘာမှမလျှော့ပါနဲ့၊ အကြောင်းကတော့ သူတို့ဟာ အလုပ်မှာ အပျင်းကြီးနေကြတယ်။
၁၄ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင်၊ ညည်းတွားငိုကြွေး၍ မိမိတို့စိတ်နှလုံး၏ခါးသီးမှုကြောင့် ထာဝရဘုရားအား အော်ဟစ်ကြ၏။
၁၅ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားတော်မူ၍၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် သူတို့ကို ညှဉ်းဆဲခြင်းကို မြင်တော်မူ၏။
၁၆ ထာဝရဘုရားသည် မိမိလူမျိုးနှင့် မိမိအမွေဥစ္စာကို မနာလိုသောစိတ်ရှိ၍ သူတို့၏အသံကို ကြားတော်မူသဖြင့်၊ သူတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်၏ ဒုက္ခမှ ခေါ်ဆောင်၍ ခါနာန်ပြည်ကို အပိုင်ပေးမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်တော်မူ၏။

အခန်း ၇၉

၁ ထိုကာလ၌ မောရှေသည် သိန်တောတဘက်၌ မိမိယောက္ခမ မိဒျန်အမျိုးသား ရှေလ၏သိုးစုကို ကျွေးမွေးလျက်၊ မိမိယောက္ခမထံမှ ကောက်သော တောင်ဝှေးကိုကိုင်လျက်နေ၏။

၂ တစ်နေ့သ၌ ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်သည် သိုးစုမှ လမ်းလွဲ၍ လိုက်သွားလေ၏။ မောရှေသည် သိုးကို လိုက်၍ ဟောရပ်တောင်၊ ဘုရားသခင်၏တောင်သို့ ရောက်လေ၏။

၃ ဟောရပ်တောင်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် ချုံပုတ်၌ ထင်ရှားတော်မူ၍၊ မီးလောင်နေသော ချုံကို တွေ့တော်မူသော်လည်း၊ မီးသည် ချုံကို လောင်စေနိုင်သော တန်ခိုးမရှိဟု သူမြင်လေ၏။

၄ မောရှေသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ အလွန်အံ့ဩသဖြင့် ချုံပင်မကျွမ်းသောကြောင့် ချဉ်းကပ်၍ ထိုကြီးစွာသောအရာကို ကြည့်ရှုလေ၏။ ထာဝရဘုရားသည် မီးထဲက မောရှေကို ခေါ်တော်မူ၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အမှုထမ်းရာမှ လွှတ်ခြင်းငှာ အဲဂုတ္တုပြည်၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ဖာရောဘုရင်ထံသို့ သွားလော့။

၅ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ သင်၏အသက်ကိုရှာသောသူအပေါင်းတို့သည် သေကြပြီဖြစ်၍၊ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်သွားလော့။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို သူ၏ပြည်မှ စေလွှတ်ခြင်းငှာ ဖာရောဘုရင်အား ပြောလော့ဟု မောရှေအား မိန့်တော်မူ၏။

၆ ထာဝရဘုရားသည် သူ့ကို ဖာရောဘုရင်ရှေ့၌ငင်း၊ သူ၏ကျွန်တို့ရှေ့၌ငင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်၌ နိမိတ်လက္ခဏာနှင့် အံ့ဖွယ်အမှုများကို ပြုစေခြင်းငှာ၊ ထာဝရဘုရားသည် သူ့ကို စေလွှတ်တော်မူသည်ဟု သူတို့သည် ယုံကြည်ကြစေသတည်း။

၇ ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသမျှကို မောရှေသည် နားထောင်၍ ယောက္ခမထံသို့ ပြန်သွား၍ ထိုအကြောင်းအရာကို ကြားပြောလေ၏။ ရှေလကလည်း၊ ငြိမ်ဝပ်စွာသွားလော့ဟု ဆိုလေ၏။

၈ မောရှေသည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့သွားအံ့သောငှါ ထလေ၏။ မိမိမယားနှင့် သားတို့ကို ခေါ်၍ လမ်းနား၌ တည်းခိုခန်း၌ ရှိနေ၏။ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းကင်တမန်သည် ဆင်းသက်၍ သူ့အပေါ်၌ အမှုရှာလေ၏။

၉ သားဦးအတွက် သားကိုသတ်လို၏။ အကြောင်းမူကား၊ သားဦးကို အရေဖျားမလှီး၊ ထာဝရဘုရားသည် အာဗြဟံနှင့်ဖွဲ့တော်မူသော ပဋိညာဉ်ကို ချိုးဖောက်သောကြောင့်ငင်း၊

၁၀ အကြောင်းမူကား၊ မောရှေသည် မိမိသားဦးကို အရေဖျားလှီးခြင်း မပြုရဟု ယောက္ခမအား မိန့်တော်မူသောစကားကို နားထောင်သောကြောင့်၊ အရေဖျားလှီးခြင်းကို မပေးခဲ့။

၁၁ ဇိပေါရသည် ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် မောရှေကို အပြစ်တင်ရန် ကြံစည်သည်ကို မြင်လျှင်၊ မိမိသား ဂေရရှုံအား အရေဖျားမလှီးသောကြောင့် ဤအမှုသည် ဖြစ်ရမည်ဟု သိ၏။

၁၂ ဇိပေါရသည် အလျင်အမြန်သွား၍ ထိုအရပ်၌ရှိသော ချွန်ထက်သောကျောက်တို့ကိုယူ၍ မိမိသားကို အရေဖျားလှီးခြင်းကို ပေးလေ၏။ မိမိခင်ပွန်းနှင့် သားကို ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်လက်မှ ကယ်နှုတ်လေ၏။

၁၃ မောရှေ၏ညီ အာမရံ၏သား အာရုန်သည် ထိုနေ့၌ အီဂျစ်ပြည်၌ မြစ်ကမ်းနံဘေး၌ လမ်းလျှောက်နေ၏။

၁၄ ထာဝရဘုရားသည် ထိုအရပ်၌ မောရှေအား ထင်ရှားတော်မူ၍၊ တော၌ မောရှေထံသို့ သွားလော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ သူသည် သွား၍ ဘုရားသခင်၏ တောင်တော်၌ မောရှေနှင့်တွေ့၍ နမ်းလေ၏။

၁၅ အာရုန်သည် မျှော်ကြည့်၍၊ မောရှေ၏မယား ဇိပေါရနှင့် သူ၏သားသမီးများကိုမြင်လျှင်၊ ဤသူတို့သည် သင်၏အဘို့ အဘယ်သူနည်းဟု မေးသော်၊

၁၆ မောရှေကလည်း၊ သူတို့သည် မိဒျန်ပြည်၌ ဘုရားသခင်ပေးသနားတော်မူသော ငါ့မယားနှင့် သားများဖြစ်ကြ၏ဟု ပြန်ပြော၏။ ထိုအမှုသည် အာရုန်သည် ထိုမိန်းမနှင့် သူ၏သားသမီးများကြောင့် ဝမ်းနည်းလေ၏။

၁၇ အာရုန်ကလည်း၊ ထိုမိန်းမနှင့် သူ၏ကလေးများသည် သူ၏အဘအိမ်သို့ သွားစေခြင်းငှာ လွှတ်လိုက်လော့ဟု မောရှေအား ဆိုသည်အတိုင်း၊ မောရှေသည် အာရုန်၏စကားကို နားထောင်၍ ပြုလေ၏။

၁၈ ဇိပေါရသည် မိမိသားသမီးများနှင့်အတူ ပြန်သွား၍ ရှေလအိမ်သို့ သွားကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် မိမိလူမျိုးတော်ကို အကြည့်အရှုကြွတော်မူ၍ သူတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်မှ ဖာရောဘုရင်လက်မှ နှုတ်ဆောင်တော်မူချိန်တိုင်အောင် ထိုအိမ်၌ နေကြ၏။

၁၉ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားပရိသတ်ရှိရာ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်လာ၍ ထာဝရဘုရား၏ စကားတော်အလုံးစုံတို့ကို ပြန်ပြောကြ၏။ လူများတို့သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

၂၀ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောထ၍ ဘုရားသခင်၏လှံတံကို ကိုင်လျက်၊ ဖာရောဘုရင်၏အိမ်တော်သို့ သွားကြ၏။

၂၁ ရှင်ဘုရင်၏တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ၊ သံတူရိယာများဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားသော ခြင်္သေ့ပျိုနှစ်ကောင်ကို ထိုနေရာတွင် ထားလျက်ရှိ၏။ ရှင်ဘုရင်အမိန့်တော်ရှိသော ပရောဖက်များလာ၍ ခြင်္သေ့များကို ဂါထာရွတ်ဆို၍ ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ၊ ထိုခြင်္သေ့များကို ရှင်ဘုရင်ထံသို့ ဆောင်ခဲ့၍ အဘယ်သူမျှ မထွက်မဝင်။

၂၂ မောရှေသည် အလျင်အမြန်ထ၍ ခြင်္သေ့တို့အပေါ်သို့ လှံတံကို မြှောက်၍ ခြင်္သေ့များကို လွှတ်လေ၏။ ထိုအခါ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့သည် နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်ကြ၏။

၂၃ ခြင်္သေ့များလည်း ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြပြီး ခွေးသည် လယ်ကွင်းမှ ပြန်လာသော သခင်အပေါ် ဝမ်းမြောက်သကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

၂၄ ဖာရောဘုရင်သည် ထိုအမှုကိုမြင်လျှင်၊ အံ့ဩ၍ အလွန်ထိတ်လန့်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့၏အဆင်းသည် ဘုရားသခင်၏သားတို့၏အဆင်းနှင့်တူ၏။

၂၅ ဖာရောဘုရင်ကလည်း၊ သင်သည် အဘယ်အရာကို တောင်းသနည်းဟု မောရှေအား မေးလျှင်၊ သူတို့က၊ ဟေဗြဲလူတို့၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် ငါလူတို့ကို ငါ့အား ဝတ်ပြုစေခြင်းငှာ၊ ငါ့ကို စေလွှတ်လော့ဟု မိန့်တော်မူစေခြင်းငှါ၊ ငါတို့ကို သင့်ထံသို့ စေလွှတ်တော်မူပြီဟု ပြန်ပြောကြ၏။

၂၆ ဖာရောဘုရင်သည် သူတို့၏စကားကိုကြားလျှင် သူတို့ရှေ့မှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ ယနေ့သွားကြလော့၊ နက်ဖြန်ငါ့ထံသို့ပြန်လာကြလော့ဟု မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း သူတို့သည်ပြုကြ၏။

၂၇ သူတို့သွားသောအခါ၊ ဖာရောဘုရင်သည် မှော်ဆရာဗာလမ်နှင့် ယန္နေနှင့် ယမ်ဗြေ၏သားများ၊ ရှင်ဘုရင်၏ မှော်ဆရာများ၊ မှော်ဆ

ရာများ၊ တိုင်ပင်မှူးမတ်များအပေါင်းတို့ထံသို့ ခေါ်တော်မူပြီးလျှင်၊ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် လာ၍ ရှင်ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ထိုင်ကြ၏။

၂၈ ထိုအခါ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့ ဟောပြောသော စကားအလုံးစုံတို့ကို ရှင်ဘုရင်သည် သူတို့အား ပြန်ကြားတော်မူ၏။ မှော်ဆရာတို့က၊ တံခါးဝ၌ ပိတ်လှောင်ထားသော ခြင်္သေ့များကြောင့် ဤလူများသည် အဘယ်ကြောင့် ကိုယ်တော်ထံသို့ လာကြသနည်းဟု မေးလျှောက်ကြ၏။

၂၉ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သူတို့သည် ခြင်္သေ့တို့ကို လှံတံနှင့်ချီ၍ လွှတ်ပြီးမှ ငါ့ထံသို့ ရောက်လာကြသောကြောင့်၎င်း၊ ခွေးသည် မိမိသခင်ကို ကြိုဆို၍ ဝမ်းမြောက်သကဲ့သို့ ခြင်္သေ့တို့သည်လည်း သူတို့ကို ဝမ်းမြောက်ကြ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၀ မှော်ဆရာဗောရ၏သားဗာလမ်က ရှင်ဘုရင်အား၊ ဤသူတို့သည် ငါတို့ကဲ့သို့ မှော်ဆရာများမှတစ်ပါး အခြားမဟုတ်ဟု ပြန်လျှောက်၏။

၃၁ ထို့ကြောင့် ယခု သူတို့ကို ခေါ်၍ လာပါစေ၊ ငါတို့သည် သူတို့ကို စုံစမ်းမည် ဟု မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း ရှင်ဘုရင် ပြုတော်မူ၏။

၃၂ နံနက်အချိန်၌ ဖာရောဘုရင်သည် မောရှေနှင့် အာရုန်ကို ရှင်ဘုရင်ထံတော်သို့ ခေါ်လေ၏။ သူတို့သည် ဘုရားသခင်၏ လှံတံတော်ကို ကိုင်ယူပြီးလျှင်၊ ရှင်ဘုရင်ထံသို့ ဝင်၍ လျှောက်ကြ၏။

၃၃ ဟေဗြဲလူတို့၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ငါ၏လူတို့သည် ငါ့အား ဝတ်ပြုမည်အကြောင်း စေလွှတ်လော့။

၃၄ ရှင်ဘုရင်ကလည်း၊ သင်တို့သည် ဘုရားသခင်၏ တမန်တော်များဖြစ်ကြောင်းကို၎င်း၊ ကိုယ်တော်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ငါ့ထံသို့ လာကြောင်းကို၎င်း၊ အဘယ်သူ ယုံမည်နည်း။

၃၅ ယခုတွင် ဤအမှု၌ အံ့ဖွယ်အမှု သို့မဟုတ် နိမိတ်လက္ခဏာကို ပြလော့။ သို့ပြုလျှင် သင်ပြောသော စကားများကို ယုံကြည်ကြလိမ့်မည်။

၃၆ အာရုန်သည် ဖာရောဘုရင်နှင့် သူ၏ကျွန်များရှေ့တွင် မိမိလက်မှ တောင်ဝှေးကို အလျင်အမြန်ပစ်ချသဖြင့် တောင်ဝှေးသည် မြွေဖြစ်လေ၏။

၃၇ မှော်ဆရာတို့သည် ဤအရာကိုမြင်လျှင်၊ လူတိုင်း မိမိတို့၏လှံတံကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချကြသဖြင့် မြွေများဖြစ်လာကြ၏။

၃၈ အာရုန်၏လှံတံ၏မြွေသည် ခေါင်းကိုမြှောက်၍ မှော်ဆရာတို့၏ လှံတံများကို မျိုချရန် မိမိပါးစပ်ကိုဖွင့်လေ၏။

၃၉ မှော်ဆရာဗာလမ်က “မြွေသည် မိမိအပေါင်းအဘော်ကို မျို၍ အသက်ရှင်သောသတ္တဝါတို့သည် အချင်းချင်းကိုက်စားတတ်သည်ဟူသော အမှုသည် ရှေးကာလမှစ၍ ဖြစ်၏” ဟု ပြန်ပြော၏။

၄၀ ယခုတွင် မူလအတိုင်း တုတ်တစ်ချောင်းအဖြစ် ပြန်ထားပေးပါ၊ ငါတို့သည်လည်း မူလအတိုင်း ငါတို့တုတ်များကို ပြန်ထားပါမည်၊ သင်၏တုတ်သည် ငါတို့တုတ်များကို မျိုချပါက၊ ဘုရားသခင်၏ဝိညာဉ်တော်သည် သင်၌ရှိတော်မူကြောင်း ငါတို့သိရမည်၊ မဟုတ်လျှင်လည်း သင်သည် ငါတို့ကဲ့သို့ လက်မှုပညာရှင်မျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

၄၁ အာရုန်သည် အလျင်အမြန်လက်ကိုဆန့်၍ မြွေ၏အမြီးကိုကိုင်လေ၏။ ထိုအမြီးသည် သူ့လက်၌ လှံတံဖြစ်လေ၏။ မှော်ဆရာတို့သည်လည်း မိမိတို့လှံတံများဖြင့် ထိုနည်းတူပြု၍၊ လူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့မြွေ၏အမြီးကို ကိုင်ယူကြ၏။ ထိုလှံတံတို့သည်လည်း အရင်ကဲ့သို့ လှံတံများဖြစ်ကြ၏။

၄၂ သူတို့သည် လှံတံများကို ပြန်တပ်သောအခါ၊ အာရုန်၏လှံတံသည် သူတို့၏လှံတံများကို မျိုချလေ၏။

၄၃ ရှင်ဘုရင်သည် ဤအမှုကိုမြင်လျှင်၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်များနှင့်ဆိုင်သော မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ယူခဲ့ဟု အမိန့်တော်ရှိ၍၊ သူတို့သည် ထာဝရဘုရား၏ နာမတော်ကို ရှာမည်ဟု အကြံရှိသော်လည်း မတွေ့ကြ။ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုရုပ်တုရှိသမျှတို့ကို ရေးထိုးထားသော အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်များ၏ ရာဇဝင်စာအုပ်ကို ယူခဲ့ကြ၏။

၄၄ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်က မောရှေနှင့် အာရုန်တို့အား သင်တို့ဘုရားသခင်၏ နာမတော်ကို ဤကျမ်းစာ၌ ရေးထားသည်ကို ငါမတွေ့။ နာမတော်ကို ငါမသိ။

၄၅ တိုင်ပင်မှူးမတ်များနှင့် ပညာရှိများက ရှင်ဘုရင်အား ပြန်ဖြေကြလျှင်၊ ဟေဗြဲလူတို့၏ ဘုရားသခင်သည် ပညာရှိတို့၏သား၊ ရှေးရှင်ဘုရင်တို့၏သားဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ကြားသိရပါပြီ။

၄၆ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်သည် မောရှေနှင့် အာရုန်ထံသို့ လှည့်၍ သင်တို့ဟောပြောသော ထာဝရဘုရားကို ငါမသိ၊ သူ၏လူများကို ငါမစေလွှတ်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄၇ သူတို့က ဘုရားသခင်တို့၏ ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် နာမတော်ရှိတော်မူ၏။ ငါတို့ဘိုးဘေးများလက်ထက်မှစ၍ ငါတို့အပေါ်မှာ နာမတော်ကို ကြေငြာခဲ့ပြီးလျှင်၊ ဖါရောဘုရင်ထံသို့သွား၍ ငါ့လူမျိုးတို့ကို ငါ့အားဝတ်ပြုစေခြင်းငှာ စေလွှတ်လော့ဟု မှာထား၍ ငါတို့ကို စေလွှတ်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄၈ ထို့ကြောင့် ယခုမှာ အကျွန်ုပ်တို့သည် တော၌ သုံးရက်ခရီးသွား၍ ထိုအရပ်၌ သူ့အား ယဇ်ပူဇော်စေခြင်းငှာ စေလွှတ်တော်မူပါ။ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ရောက်သောနေ့မှစ၍ သူသည် မီးရှို့ရာယဇ်၊ ပူဇော်သက္ကာ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို အကျွန်ုပ်တို့လက်မှ မယူပါ။ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို မစေလွှတ်လျှင် ကိုယ်တော်အပေါ်၌ အမျက်ထွက်၍ အဲဂုတ္တုပြည်ကို ကာလနာဖြင့်၎င်း၊ ထားဖြင့်၎င်း ဒဏ်ခတ်တော်မူလိမ့်မည်။

၄၉ ထိုအခါ ဖာရောမင်းကလည်း၊ တန်ခိုးတော်နှင့် တန်ခိုးတော်ကို ငါ့အား ပြောပြလော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ ထိုသူတို့က၊ ကိုယ်တော်သည် ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး၊ ပင်လယ်နှင့် ငါးအပေါင်းတို့ကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ အလင်းကိုလည်း ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ မှောင်မိုက်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ မြေကြီးပေါ်မှာ မိုးရွာစေ၍ ရေလောင်းတော်မူ၏။ မြက်ပင်နှင့် မြက်ပင်တို့ကိုလည်း ပေါက်စေတော်မူ၏။ လူ၊ သားရဲ၊ တောတိရစ္ဆာန်၊ မိုးကောင်းကင်ငှက်၊ ပင်လယ်ငါးတို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ နှုတ်တော်အားဖြင့် သူတို့သည် အသက်ရှင်၍ သေကြ၏။

၅၀ အကယ်စင်စစ် ဘုရားသခင်သည် သင်၏အမိဝမ်းထဲမှာ သင့်ကို ဖန်ဆင်း၍ အသက်အသက်ကို သင့်အထဲသို့သွင်းတော်မူပြီးလျှင်၊ သင့်ကိုပြုစုပျိုးထောင်၍ အဲဂုတ္တုပြည်၏ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ တင်တော်မူပြီးလျှင်၊ သင်၏အသက်နှင့်ဝိညာဉ်ကို သင့်ထံမှယူ၍ သင်ထွက်ရာမြေသို့ ပြန်စေတော်မူမည်။

၅၁ ထိုသူတို့၏စကားများကြောင့် ရှင်ဘုရင်သည် အမျက်ထွက်၍၊ လူမျိုးတို့၏ဘုရားများတို့တွင် အဘယ်သူသည် ဤအမှုကို ပြုနိုင်သနည်း။ ငါ့မြစ်သည် ငါ့အပိုင်ဖြစ်၏။ ငါကိုယ်တိုင်အဘို့ ငါဖန်ဆင်းပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

၅၂ ထိုသူတို့ကို နှင်ထုတ်ပြီးလျှင်၊ ဣသရေလအမျိုးအပေါ်၌ ပင်ပန်းစွာ ပြုစုခြင်းကို မနေ့ကနှင့် ယခင်ထက် ပို၍ပြင်းထန်စေမည်ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

၅၃ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့သည် ရှင်ဘုရင်ထံတော်မှ ထွက်သွား၍၊ အခွန်အကောက် ကြီးကြပ်မှူးတို့သည် အလုပ်ကို အလွန်လေးလံစွာ လုပ်စေသောကြောင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဆိုးရွားသော အခြေအနေတွင် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြ၏။

၅၄ မောရှေသည်လည်း ထာဝရဘုရားထံတော်သို့ ပြန်သွား၍၊ ကိုယ်တော်၏လူများကို အဘယ်ကြောင့် မတရားစွာ စီရင်တော်မူသနည်း။ ကိုယ်တော်စေလွှတ်တော်မူသောအမှုကို ဖာရောဘုရင်အား လျှောက်ရန် လာကတည်းက သူသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အလွန်မတရားစွာ စီရင်လေပြီ။

၅၅ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ ဆန့်တော်မူသောလက်နှင့် လေးလံသောဘေးဒဏ်အားဖြင့် ဖာရောဘုရင်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို မိမိပြည်မှ လွှတ်လိမ့်မည်ဟု သင်သည်မြင်လိမ့်မည်။

၅၆ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့သည် မိမိတို့၏ညီအစ်ကိုများဖြစ်သော ဣသရေလအမျိုးသားတို့နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်၌ နေကြ၏။

၅၇ ဣသရေလအမျိုးသားတို့မူကား၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် လေးလံသောအလုပ်တို့ကို စေခိုင်းသဖြင့်၊ အသက်ကိုလည်း ညှဉ်းဆဲကြ၏။

အခန်း ၈၀

၁ နှစ်နှစ်စေ့သောအခါ၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ခေါ်ဆောင်၍ အဲဂုတ္တုပြည်မှ စေလွှတ်ခြင်းငှာ၊ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေကို ဖာရောဘုရင်ထံသို့ တစ်ဖန်စေလွှတ်တော်မူ၏။

၂ မောရှေသည် ဖာရောဘုရင်၏အိမ်သို့သွား၍ သူ့ကိုစေလွှတ်တော်မူသော ထာဝရဘုရား၏ စကားတော်ကို ပြန်ပြောလေ၏။ ဖာရောဘုရင်သည် ထာဝရဘုရား၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲနေ၏။ ဘုရားသခင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ဖာရောဘုရင်နှင့် သူ၏ကျွန်တို့အပေါ်၌ တန်ခိုးတော်ကို နှိုးဆော်တော်မူ၏။ ဘုရားသခင်သည် ဖာရောဘုရင်နှင့် သူ၏လူများကို အလွန်ကြီးစွာသော ဘေးဒဏ်ဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူ၏။

၃ ထာဝရဘုရားသည် အာရုန်အားဖြင့် စေလွှတ်၍ အဲဂုတ္တုပြည်၏ ရေရှိသမျှကိုငင်း၊ ချောင်းရေ၊ မြစ်ရေရှိသမျှကိုငင်း သွေးဖြစ်စေတော်မူ၏။

၄ အဲဂုတ္တုလူတစ်ယောက်သည် ရေခပ်သောက်ရန် လာသောအခါ၊ မိမိရေဘူးကိုကြည့်လျှင်၊ ရေရှိသမျှသည် သွေးဖြစ်လေ၏။ မိမိခွက်ကို သောက်ရန် လာသောအခါ၊ ခွက်ထဲကရေသည် သွေးဖြစ်လေ၏။

၅ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် မုန့်ညက်ကိုနယ်ပြီး အစားအစာများကို ချက်ပြုတ်သောအခါ၊ ထိုမုန့်ညက်များသည် သွေးကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

၆ ထာဝရဘုရားသည် တဖန်စေလွှတ်၍ ရေအပေါင်းတို့ကို ဖားများ ဘွားစေတော်မူသဖြင့်၊ ဖားအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုလူတို့၏အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြ၏။

၇ အီဂျစ်လူတွေ ရေသောက်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဖားတွေ ပြည့်နေပြီး မြစ်ထဲမှာ ကခုန်သလို ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာလည်း ကခုန်ကြတယ်။

၈ သူတို့၏ သောက်ရေနှင့် ချက်ပြုတ်ရေအားလုံးသည် ဖားများဖြစ်လာပြီး သူတို့၏ အိပ်ရာများတွင် အိပ်သောအခါ ချွေးများကြောင့် ဖားများ ပေါက်ဖွားလာကြသည်။

၉ ဤအရာအားလုံးနှင့် ကြုံတွေ့ရသော်လည်း ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်သည် သူတို့ထံမှ မငြိမ်းဘဲ၊ ကြီးလေးသောဘေးဒဏ်အမျိုးမျိုးဖြင့် သူတို့ကို ဒဏ်ခတ်ရန် အီဂျစ်လူတို့အပေါ် လက်တော်ကိုဆန့်တော်မူ၏။

၁၀ သူတို့ကို စေလွှတ်၍ မြေမှုန့်ကို ခြင်ကောင်ဖြစ်စေသဖြင့် အဲဂုတ္တုပြည်၌ မြေပေါ်မှာ နှစ်တောင်အမြင့်ရှိကြ၏။

၁၁ အဲဂုတ္တုပြည်သားအပေါင်းတို့၌ လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့၏အသား၌ ခြင်ကောင်တို့သည် အလွန်များပြားကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ရှင်ဘုရင်နှင့် မိဖုရားအပေါ်သို့ ခြင်ကောင်များကို စေလွှတ်တော်မူသဖြင့် ခြင်ကောင်များကြောင့် အဲဂုတ္တုပြည်သည် အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲလေ၏။

၁၂ ထိုသို့ဖြစ်လင့်ကစား ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်သည် မငြိမ်း၊ အီဂျစ်ပြည်အပေါ် လက်တော်ဆန့်ထားဆဲဖြစ်သည်။

၁၃ ထာဝရဘုရားသည် တောသားရဲအမျိုးမျိုးကို အဲဂုတ္တုပြည်သို့ စေလွှတ်တော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည် ရောက်လာ၍ အဲဂုတ္တုပြည်၌ရှိသော လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊ သစ်ပင်မှစ၍ ရှိသမျှတို့ကို ဖျက်ဆီးကြ၏။

၁၄ ထာဝရဘုရားသည် မီးမြွေ၊ ကင်းမြီးကောက်၊ ကြွက်၊ ဖျံ၊ ဖားနှင့် မြေမှုန့်၌ တွားတတ်သော အခြားသော မြွေများကို စေလွှတ်တော်မူ၏။

၁၅ ယင်ကောင်၊ ပျားတူ၊ ခွေးလှေး၊ အင်းဆက်ပိုးမွှားနှင့် ခြင်များသည် မျိုးအလိုက် စုရုံးလာကြသည်။

၁၆ တွားသွားသတ္တဝါများနှင့် အတောင်ရှိသော တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးတို့သည် မိမိတို့မျိုးအလိုက် အီဂျစ်ပြည်သို့ ရောက်လာ၍ အီဂျစ်လူတို့ကို အလွန်ဝမ်းနည်းစေကြ၏။

၁၇ ထိုအခါ မှက်နှင့် ယင်ကောင်တို့သည် အီဂျစ်လူတို့၏ မျက်စိနှင့် နားထဲသို့ ဝင်ကြ၏။

၁၈ ပျားတူကောင်သည် သူတို့ထံသို့လာ၍ နှင်ထုတ်သဖြင့် သူတို့သည် ထိုအထဲမှ အတွင်းခန်းထဲသို့ ထွက်သွား၍ ထိုအရုပ်သည် သူတို့ကို လိုက်လံလေ၏။

၁၉ အီဂျစ်လူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်အုပ်ကြောင့် ပုန်းအောင်းနေတဲ့အခါ တံခါးတွေကို သော့ခတ်လိုက်ကြတယ်။ ဘုရားသခင်က ပင်လယ်ထဲက ဆူလာနုကို အီဂျစ်ပြည်ကို တက်သွားခိုင်းတယ်။

၂၀ ထိုမိန်းမသည် လူတစ်တောင်၏ အရှည်ဆယ်တောင်ရှိသော ရှည်လျားသော လက်မောင်းများရှိ၏။

၂၁ သူမသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်၍ သစ်သားပြားများနှင့် ကြမ်းခင်းများကို ဖွင့်လှစ်ပြီး ဖြတ်တောက်ကာ အိမ်ထဲသို့ လက်ဆန့်၍ သော့ခလောက်နှင့် ကန့်လန့်ကာကို ဖွင့်ပြီးလျှင်၊ အဲဂုတ္တုပြည်၏ အိမ်များကို ဖွင့်လေ၏။

၂၂ ထို့နောက် တိရစ္ဆာန်အုပ်သည် အီဂျစ်ပြည်၏အိမ်များထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး တိရစ္ဆာန်အုပ်သည် အီဂျစ်လူတို့ကို ဖျက်ဆီးသဖြင့် သူတို့ကို အလွန်ဝမ်းနည်းစေ၏။

၂၃ ထိုသို့ဖြစ်လင့်ကစား ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်သည် အဲဂုတ္တုလူတို့အပေါ်မှ မငြိမ်းသေး၊ လက်တော်ကို သူတို့အပေါ်၌ ဆန့်ထားဆဲရှိ၏။

၂၄ ဘုရားသခင်သည် ကာလနာကို စေလွှတ်တော်မူသဖြင့်၊ အဲဂုတ္တုပြည်၌ မြင်း၊ မြည်း၊ ကုလားအုတ်၊ နွား၊ သိုးစု၊ လူတို့တွင် ကာလနာသည် ပျံ့နှံ့လေ၏။

၂၅ အီဂျစ်လူတွေ မနက်စောစောထပြီး နွားတွေကို ကျက်စားရာကို ယူသွားတဲ့အခါ နွားအားလုံး သေနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

၂၆ အီဂျစ်လူတွေရဲ့ နွားဆယ်ကောင်မှာ တစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဂေါ့ရှင်မှာ အစ္စရေးတွေရဲ့ နွားတစ်ကောင်မှ မသေဘူး။

၂၇ ဘုရားသခင်သည် အဲဂုတ္တုလူတို့၏ အသား၌ ပူလောင်သော အနာကို စေလွှတ်တော်မူသဖြင့်၊ အရေခွံကွဲ၍ ခြေဖဝါးမှသည် ဦးခေါင်းထိပ်တိုင်အောင် ယားယံခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

၂၈ သူတို့၏အသား၌ အနာစိမ်းများစွာရှိ၍၊ အသားသည် ပုပ်စပ်၍ ဆွေးမြေ့လေ၏။

၂၉ ထိုသို့ဖြစ်လင့်ကစား ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်သည် မငြိမ်း၊ လက်တော်သည် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံးအပေါ်၌ ဆန့်တန်းလျက်ရှိသေး၏။

၃၀ ထာဝရဘုရားသည် အလွန်ကြီးစွာသော မိုးသီးကို စေလွှတ်တော်မူ၍၊ သူတို့၏ စပျစ်နွယ်ပင်များကို ထိမှန်၍၊ အသီးပင်တို့ကို ကျိုးပဲ့စေသဖြင့် ခြောက်သွေ့စေ၍ စပျစ်နွယ်ပင်များပေါ်သို့ လဲကျလေ၏။

၃၁ မိုးသီးကြွေများကြားတွင် မီးရောနှောကျရောက်လာသောကြောင့် မိုးသီးနှင့် မီးသည် အရာခပ်သိမ်းကို လောင်ကျွမ်းစေသောကြောင့် စိမ်းလန်းသောအပင်ရှိသမျှသည် ခြောက်သွေ့သေဆုံးသွားကြ၏။

၃၂ ပြင်ပမှာတွေ့ရှိရတဲ့ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း မီးလျှံနဲ့ မိုးသီးကြောင့် သေကြေပျက်စီးကြပြီး ခြင်္သေ့ပျိုတွေအားလုံးလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားကြတယ်။

၃၃ ထာဝရဘုရားသည် ခါဆယ်လ်၊ ရှာလုံ၊ ခါဂေါလ၊ ခါဂေါလ ကျိုင်းကောင်များစွာကို အဲဂုတ္တုပြည်သို့ စေလွှတ်၍ ဆောင်ခဲ့တော်မူ၏။ ထိုကျိုင်းကောင်တို့သည် မိုးသီးမကြွေဘဲ ကျန်ကြွင်းသမျှကို မျိုကြ၏။

၃၄ ထိုအခါ အီဂျစ်လူတို့သည် ကျိုင်းကောင်များကို ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့သည် လယ်ကွင်းထွက်ကုန်များကို စားသုံး၍ များစွာဖမ်းမိ၍ အစားအစာအဖြစ် ဆားနယ်ကြ၏။

၃၅ ထာဝရဘုရားသည် ပင်လယ်လေပြင်းကို တိုက်စေ၍ ဆားငန်သော ကျိုင်းကောင်အပေါင်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွား၍ ဧဒုံပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချတော်မူ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ ကျိုင်းကောင်တစ်ကောင်မျှ မကျန်ရစ်ခဲ့။

၃၆ ဘုရားသခင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်အပေါ်၌ မှောင်မိုက်ကို စေလွှတ်တော်မူသဖြင့် အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် ပါသရုပြည်တရှောက်လုံးသည် သုံးရက်ပတ်လုံး မှောင်မိုက်လေ၏။ ထိုကြောင့် မိမိလက်ကို နူတ်ယူ၍ ပါးစပ်သို့ မြှောက်သောအခါ မမြင်ရ။

၃၇ အဲဒီအချိန်မှာ ယေဟောဝါကို ပုန်ကန်တဲ့၊ မောရှေနဲ့ အာရုန်ရဲ့ စကားကို နားမထောင်တဲ့၊ ဘုရားသခင် စေလွှတ်လိုက်တဲ့ သူတို့ကို မယုံကြည်တဲ့ အစ္စရေးလူမျိုးတွေ အများကြီး သေဆုံးသွားကြတယ်။

၃၈ လူသူကင်းမဲ့သော တော၌ အစာခေါင်းပါးခြင်းအားဖြင့် သေကြေပျက်စီးမည်ကို စိုးရိမ်စရာအကြောင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်မှ မထွက်မသွားဟုဆိုသောသူ၊ မောရှေ၏ စကားကို နားမထောင်သောသူကား အဘယ်သူနည်း။

၃၉ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို မှောင်မိုက်သောသုံးရက်၌ ဒဏ်ခတ်တော်မူသဖြင့်၊ ဣသရေလလူတို့သည် ထိုကာလ၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် မသိဘဲ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း မရှိ။

၄၀ အဲဂုတ္တုပြည်၌ သုံးရက်ပတ်လုံး အလွန်မှောင်မိုက်၍ မှောင်မိုက်ရောက်သောအခါ ရပ်နေသောသူသည် မိမိနေရာတွင် ရပ်နေ၏။ ထိုင်သောသူသည်လည်း ထိုင်နေ၏။ လဲလျောင်းသောသူသည်လည်း အရင်နေရာတွင် လဲလျောင်း၏။ လမ်းလျှောက်သောသူသည်လည်း အရင်နေရာတွင် မြေပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။ မှောင်မိုက်ပျောက်ကွယ်သည်တိုင်အောင် အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့၌ ထိုအမှုဖြစ်ပျက်လေ၏။

၄၁ မှောင်မိုက်ကာလများ ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေနှင့် အာရုန်ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍ သင်တို့၏ပွဲတော်ကို ကျင်းပကြလော့၊ ပသခါပွဲကို ခံကြလော့။ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် ညဉ့်အချိန်၌ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့အလယ်၌ လာ၍၊ လူ၏သားဦးမှစ၍ တိရစ္ဆာန်၏သားဦးတိုင်အောင် သူတို့၏ သားဦးအပေါင်းတို့ကို ဒဏ်ခတ်မည်။ သင်တို့၏ပသခါပွဲကို ငါမြင်သောအခါ သင်တို့ကို ငါကျော်သွားမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄၂ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့အား ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသမျှအတိုင်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထိုညဉ့်၌ ပြုကြ၏။

၄၃ သန်းခေါင်ယံ၌ ထာဝရဘုရားသည် အဲဂုတ္တုပြည်အလယ်၌ ကြွတော်မူ၍၊ လူ၏သားဦးမှစ၍ တိရစ္ဆာန်၏သားဦးတိုင်အောင် အဲဂုတ္တုလူတို့တွင် သားဦးအပေါင်းတို့ကို ဒဏ်ခတ်တော်မူ၏။

၄၄ ထိုညအချိန်တွင် ဖာရောဘုရင်သည် မိမိကျွန်များ၊ အဲဂုတ္တုလူများအပေါင်းတို့နှင့် ထလေ၏။ အသေကောင်မရှိသော အိမ်တစ်အိမ်မျှ မရှိသောကြောင့် ထိုညဉ့်တွင် အဲဂုတ္တုပြည်တစ်ပြည်လုံး၌ ကြီးစွာသော ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။

၄၅ သူတို့၏အိမ်များရှိ နံရံများတွင် ထွင်းထားသော အီဂျစ်ပြည်၏ သားဦးများ၏ ပုံတူများလည်း ဖျက်ဆီးခံရ၍ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

၄၆ ဤအချိန်မတိုင်မီ သေဆုံးသွားပြီး မိမိတို့အိမ်များတွင် မြှုပ်နှံထားသော သားဦးများ၏ အရိုးများကိုပင် ထိုညတွင် အီဂျစ်ခွေးများက ကောက်ယူ၍ အီဂျစ်လူတို့ရှေ့သို့ ဆွဲယူကာ သူတို့ရှေ့တွင် ပစ်ချခဲ့ကြသည်။

၄၇ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့အပေါ်၌ ရုတ်တရက်ကျရောက်သော ဤဘေးဥပဒ်ကို မြင်၍ ကျယ်သောအသံနှင့် အော်ဟစ်ကြ၏။

၄၈ ထိုညတွင် အဲဂုတ္တုပြည်၏ အဆွေအမျိုးအပေါင်းတို့သည် သားဦးအတွက်၊ သမီးအတွက် ငိုကြွေးကြ၏။ ထိုညတွင် အဲဂုတ္တုပြည်၏ ရုန်းရင်းခတ်သံကို အဝေးမှ ကြားရ၏။

၄၉ ထိုညဉ့်၌ ဖာရောဘုရင်၏သမီး ဗာသီယာသည် မောရှေနှင့် အာရုန်ကို ရှာအံ့သောငှါ ရှင်ဘုရင်နှင့်အတူ ထွက်သွား၏။ သူတို့သည် မိမိတို့အိမ်၌ မောရှေနှင့် အာရုန်ကို ရှာ၍ ဣသရေလလူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ စားသောက်ပျော်မွေ့လျက်နေသည်ကို တွေ့ကြ၏။

၅၀ ဗာသီယာကလည်း၊ ငါသည် သင့်ကို မွေးစား၍ ဆန့်တန်းသော သင်၌ ပြုခဲ့သော ကျေးဇူးအတွက် ဤအကျိုးကား ဤအရာလော။ သင်သည် ငါနှင့် ငါ့အဘ၏ အိမ်သားတို့အပေါ်သို့ ဤဘေးဥပဒ်ကို ရောက်စေသည် မဟုတ်လောဟု မောရှေအား မေးလျှင်၊

၅၁ မောရှေကလည်း၊ ထာဝရဘုရားသည် အဲဂုတ္တုပြည်အပေါ်သို့ ဘေးဆယ်ပါးကို သက်ရောက်စေတော်မူပြီ။ ထိုဘေးဆယ်ပါးတို့မှ သင့်အား ဘေးဥပဒ်တစ်စုံတစ်ရာ သက်ရောက်စေခဲ့သလော။ တစ်စုံတစ်ခုမျှ သင့်အား ထိခိုက်စေခဲ့ပါသလား။ သူမက မဟုတ်ပါ။

52 မောရှေကလည်း၊ သင်သည် သင်၏အမိ၏သားဦးဖြစ်သော်လည်း၊ သင်သည် မသေရ။ အဲဂုတ္တုပြည်အလယ်၌ ဘေးဥပဒ်ရောက် မည်မဟုတ်။

၅၃ သူမကလည်း၊ ရှင်ဘုရင်မှစ၍ ငါ့ညီမှစ၍ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ဤဘေးဒဏ်ကို ခံရသည်ကို ငါမြင်ရလျှင် အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်း။ ထိုဘေးဒဏ်ကို ခံရသော ရှင်ဘုရင်၏သားဦးများနှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်၏သားဦးအပေါင်းတို့သည် သေကြေပျက်စီးကြလိမ့်မည်ဟု ပြောဆို၏။

၅၄ မောရှေကလည်း၊ သင်၏အစ်ကိုနှင့် သူ၏အိမ်သားများ၊ ပြည်သူပြည်သားများ၊ အဲဂုတ္တုပြည်သားအနွယ်များသည် ထာဝရဘုရား၏ စကားတော်ကို နားမထောင်ကြသောကြောင့် ဤဘေးဥပဒ်သည် သူတို့အပေါ်သို့ ရောက်လေပြီဟု ဆို၏။

၅၅ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင် ဖာရောဘုရင်သည် မောရှေနှင့် အာရုန်မှစ၍ ထိုအရပ်၌ရှိသော ဣသရေလအမျိုးသားအချို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ သူတို့ကို ဆုတောင်းသည်ကား၊

၅၆ ထလော့။ ထိုပြည်၌ရှိသော သင်တို့ညီအစ်ကိုများ၊ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့၊ သိုးနွားများနှင့် ဥစ္စာရှိသမျှတို့ကို ခေါ်သွားကြလော့။ သူတို့၌ သိုးမကျန်စေရ။ ငါ့အဘို့ ဆုတောင်းပဌနာပြုကြလော့။ သင်တို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားအားသာ တောင်းလျှောက်ကြလော့။

၅၇ မောရှေကလည်း၊ သင်သည် သင်၏အမိ၏သားဦးဖြစ်သော်လည်း မကြောက်နှင့်။ အကြောင်းမူကား၊ သင်သည် မသေရ။ ထာဝရဘုရားသည် ကြီးစွာသော တန်ခိုးနှင့် ဆန့်ထားသော လက်ရုံးတော်ကို သင့်အား ပြခြင်းငှာ သင်သည် အသက်ရှင်ရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၅၈ ထိုအခါ ဖာရောမင်းသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို စေလွှတ်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည်လည်း၊ ငါတို့ရှိသမျှသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြပြီဟုဆို၍ သူတို့ကို စေလွှတ်ခြင်းငှာ ခွန်အားရှိကြ၏။

၅၉ ထာဝရဘုရားနှင့် ငါတို့အဘ အာဗြဟံတို့ ထားခဲ့သော ကျိန်ဆိုချက်အတိုင်း၊ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ သိုးနွားအစရှိသော အဖိုးထိုက်သောအရာတို့ကို ယူဆောင်၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို စေလွှတ်ကြ၏။

၆၀ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ညအချိန်၌ ထွက်သွား၍ နှောင့်နှေးကြ၏။ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် သူတို့ကို ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှာ ရောက်လာသောအခါ၊ ငါတို့သည် သူခိုးများဖြစ်သလော၊ ညအချိန်၌ ထွက်ရမည်လောဟု မေးကြ၏။

၆၁ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ငွေဖလား၊ ရွှေဖလားနှင့် အဝတ်တန်ဆာများကို အဲဂုတ္တုလူတို့ထံမှ တောင်းသောအခါ၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုလူတို့၏ ဥစ္စာကို လုယူကြ၏။

၆၂ မောရှေသည် အလျင်အမြန်ထ၍ အဲဂုတ္တုမြစ်သို့ သွားပြီးလျှင်၊ ထိုအရပ်မှ ယောသပ်၏ အခေါင်းကို ယူဆောင်သွားလေ၏။

၆၃ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည်လည်း မိမိတို့အဘ၏အခေါင်းကိုငင်း၊ မိမိတို့အမျိုးအနွယ်၏အခေါင်းများကိုငင်း ယူဆောင်လာကြ၏။

အခန်း ၈၁

၁ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ရာမသက်မြို့မှ သုကုတ်မြို့သို့ ခရီးသွားကြ၏။ သူငယ်များနှင့် သူတို့၏မယားများကို မဆိုဘဲ၊ ခြေလျင်ယောကျ်ား ခြောက်သိန်းခန့်ရှိ၏။

၂ ရောနှောသောလူအုပ်ကြီးသည်လည်း သိုးစု၊ နွားစုများ၊ နွားရိုင်းများစွာတို့သည် သူတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားကြ၏။

၃ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၌ ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်၍ ဧည့်သည်အဖြစ် နေထိုင်သော ကာလသည် အနှစ်နှစ်ရာ့ဆယ် ကြာမြင့်၏။

၄ နှစ်ရာ့တစ်ဆယ်ကုန်ဆုံးသောအခါ၊ ထာဝရဘုရားသည် အားကြီးသောလက်တော်ဖြင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်မှ နှုတ်ဆောင်တော်မူ၏။

၅ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်၊ ဂေါ့ရှင်ပြည်၊ ရာမသက်ပြည်မှ ထွက်ခွာလာ၍ ပဌမလ၊ ဆယ့်ငါးရက်နေ့တွင် သုကုတ်မြို့၌ စခန်းချကြ၏။

၆ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ထာဝရဘုရားဒဏ်ခတ်တော်မူသော သူတို့၏ သားဦးအပေါင်းတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် အသေခံရသောသူတို့ကို သုံးရက်ပတ်လုံး သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၇ အစ္စရေးအမျိုးသားတို့သည် သုကုတ်မြို့မှ ထွက်ခွာ၍ တောကန္တာရအဆုံးရှိ ဧသံမြို့တွင် စခန်းချကြ၏။

၈ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် သားဦးများကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌၊ လူအများတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်လာ၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်ပို့ခြင်းငှာ လိုက်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုသူတို့သည် ကျွန်ခံရာမှ လွှတ်လိုက်မိသောကြောင့် နောင်တရကြ၏။

၉လူတစ်ယောက်က အိမ်နီးချင်းကို မောရှေနှင့် အာရုန်တို့သည် ဖာရောဘုရင်အား အမှန်ပင် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်မှာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် တော၌ သုံးရက်ခရီးသွား၍ ငါတို့ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားအား ယဇ်ပူဇော်ပါမည်ဟု ပြောဆိုကြသည်ဟု ပြောဆိုလေ၏။

၁၀ ယခုတွင် နံနက်စောစောထ၍ သူတို့ကို ပြန်ခေါ်ကြစို့။ သူတို့သည် ငါတို့နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ သူတို့၏သခင်များထံသို့ ပြန်သွားလျှင် သူတို့၌ ယုံကြည်ခြင်းရှိကြောင်း ငါတို့သိလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့ပြန်မလာလျှင် ငါတို့သည် သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်၍ ကြီးစွာသောတန်ခိုးနှင့် အားကြီးသောလက်ဖြင့် သူတို့ကို ပြန်စေမည်။

၁၁ ဖာရောဘုရင်၏မှူးမတ်အပေါင်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ထ၍ လူခုနစ်သိန်းခန့်နှင့်တကွ ထိုနေ့၌ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွား၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ရှိရာအရပ်သို့ ရောက်ကြ၏။

၁၂ မောရှေနှင့် အာရုန်မှစ၍ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ပိဟဟိရုတ်ရှေ့မှာထိုင်၍ စားသောက်လျက်၊ ထာဝရဘုရား၏ပွဲတော်ကို ကျင်းပလျက်ရှိသည်ကို အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် မြင်မြင်ကြ၏။

၁၃ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့ကလည်း၊ ငါတို့သည် တော၌ သုံးရက်ခရီးသွား၍ ငါတို့၏ဘုရားသခင်အား ယဇ်ပူဇော်ပြီးမှ ပြန်လာမည်ဟု သင်တို့ဆိုကြ၏ဟု ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ပြောဆိုကြ၏။

၁၄ ယခု သင်ထွက်သွားပြီး ငါးရက်ရှိပြီဖြစ်၍ အဘယ်ကြောင့် သခင်များထံ မပြန်ကြသနည်း။

၁၅ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့က၊ ငါတို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် ငါတို့အား ပေးမည်ဟု ငါတို့ဘိုးဘေးများအား ကျိန်ဆိုတော်မူသည်အတိုင်း၊ သင်တို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့ နောက်တဖန် မပြန်ရကြ။ နို့နှင့်ပျားရည်စီးသောပြည်သို့ ငါတို့သွား၍ နေရကြမည်ဟု ငါတို့အား သက်သေပြုတော်မူသောကြောင့်၊

၁၆ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့စကားကို နားမထောင်၊ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်မသွားကြောင်းကို အဲဂုတ္တုမှူးမတ်တို့သည် သိမြင်လျှင်၊ ဣသရေလလူတို့နှင့် စစ်တိုက်ခြင်းငှာ ကိုယ်ကိုစည်းကြ၏။

၁၇ ထာဝရဘုရားသည် အဲဂုတ္တုလူတို့အပေါ်၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ခိုင်မာစေတော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည် ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရကြ၏။ တိုက်ပွဲသည် အဲဂုတ္တုလူတို့အပေါ်၌ ပြင်းထန်စွာ သက်ရောက်လေ၏။ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့အများတို့သည် ဣသရေလလူတို့လက်ဖြင့် သေကြေပျက်စီးကြ၏။

၁၈ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်၏ မှူးမတ်တို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်သို့သွား၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထွက်ပြေးကြပြီ။ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ နောက်တဖန် မပြန်ကြတော့ဟု ဖာရောဘုရင်အား ကြားလျှောက်ကြ၏။ မောရှေနှင့် အာရုန်တို့သည် ငါတို့အား ဤကဲ့သို့ ဟောပြောကြ၏။

၁၉ ဖာရောဘုရင်သည် ထိုစကားကိုကြားလျှင်၊ စိတ်နှလုံးနှင့် သူ၏ကျွန်အပေါင်းတို့သည် ဣသရေလလူတို့ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၍၊ သူတို့သည် ဣသရေလလူတို့ကို စေလွှတ်မိသည်ကို နောင်တရကြ၏။ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ဖာရောဘုရင်အား ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို လိုက်လံ၍ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ပြန်လုပ်စေခြင်းငှာ အကြံပေးကြ၏။

၂၀ သူတို့က ငါတို့သည် အဘယ်သို့ပြု၍ ဣသရေလကို ငါတို့ကျွန်ခံရာမှ လွှတ်လိုက်သနည်းဟု ညီအစ်ကိုချင်းတို့အား မေးမြန်းကြ၏။

၂၁ ထာဝရဘုရားသည် အဲဂုတ္တုလူတို့ကို ဒေဲပင်လယ်၌ ဖျက်ဆီးလိုတော်မူသောကြောင့်၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလလူတို့ကို လိုက်လံစေခြင်းငှာ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ခိုင်မာစေတော်မူ၏။

၂၂ ထိုအခါ ဖာရောဘုရင်သည် ထ၍ ရထားတော်ကို ပြင်လေ၏။ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေဟု အမိန့်တော်ရှိလေ၏။ ယောကျ်ားတယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းရ။ သူငယ်တို့နှင့် မိန်းမတို့မှတပါး အခြားသော ယောကျ်ားမရှိ။

၂၃ အဲဂုတ္တုလူအပေါင်းတို့သည် ဖာရောဘုရင်နှင့်အတူ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို လိုက်ရှာကြ၏။ အဲဂုတ္တုတပ်သည် အလွန်ကြီးမား၍ လေးလံသောတပ်ကြီးဖြစ်၍၊ လူတသိန်းခန့်ရှိ၏။

၂၄ ဤတပ်သားအပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်ပို့ခြင်းငှာ လိုက်လံကြ၏။ ထိုသူတို့သည် ဒေဲပင်လယ်နားမှာ တပ်ချရာ ထိုတပ်သို့ ရောက်ကြ၏။

၂၅ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မျှော်ကြည့်၍၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် လိုက်လံသည်ကို မြင်လျှင်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့၍ ထာဝရဘုရားအား အော်ဟစ်ကြ၏။

၂၆ အဲဂုတ္တုလူတို့ကြောင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် လေးမျိုးကွဲပြား၍၊ မိမိတို့အထင်အမြင်များ၌ ကွဲပြားကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ မောရှေသည် ထိုသူအပေါင်းတို့အား ပြောဆိုလေ၏။

၂၇ ပထမတပ်သည် ရုဗင်၊ ရှိမောင်၊ ဣသခါအမျိုးသားတို့ ခွဲထွက်၍၊ အဲဂုတ္တုလူတို့ကို အလွန်ကြောက်သောကြောင့် ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၂၈ မောရှေကလည်း၊ မကြောက်ကြနှင့်။ ငြိမ်ဝပ်စွာရပ်နေကြလော့။ ထာဝရဘုရားသည် ယနေ့ သင်တို့အဘို့ ပြုတော်မူသော ကယ်တင်ခြင်းကို ကြည့်ရှုကြလော့။

၂၉ ဒုတိယတပ်သည် ဇာဗုလုန်အမျိုး၊ ဗယ်္ယာမိန်အမျိုးနှင့် နဿလိအမျိုးတို့ ခွဲဝေပြီး အဲဂုတ္တုလူတို့နှင့်အတူ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၃၀ မောရှေကလည်း၊ မကြောက်ကြနှင့်။ ယနေ့တွင် အဲဂုတ္တုလူတို့ကို သင်တို့သည် မြင်သကဲ့သို့၊ နောက်တဖန် အစဉ်မမြင်ရကြ။

၃၁ တတိယတပ်မှာ ယုဒနှင့် ယောသပ်၏သားများဖြစ်ပြီး အီဂျစ်လူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

၃၂ မောရှေကလည်း၊ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့ဘက်၌ စစ်တိုက်တော်မူလိမ့်မည်။ သင်တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာနေကြလော့ဟု သူတို့အား ဆို၏။

၃၃ စတုတ္ထအသုတ်တွင် လေဝိ၊ ဂဒ်၊ အာရှာအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုလူတို့အလယ်သို့ သွား၍ သူတို့ကို ရှက်ကြောက်စေခြင်းငှာ ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ မောရှေကလည်း၊ မကြောက်ကြနှင့်။ ထာဝရဘုရားကို ဆုတောင်းကြလော့။ သူတို့လက်မှ သင်တို့ကို ကယ်တင်တော်မူမည်အကြောင်း ဆုတောင်းကြလော့။

၃၄ ထိုနောက် မောရှေသည် လူများအလယ်မှ ထ၍ ထာဝရဘုရားအား ဆုတောင်းလျက်၊

၃၅ အို မြေကြီးတစ်ပြင်လုံးကို အစိုးရတော်မူသော ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၊ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ခေါ်ဆောင်တော်မူသော ကိုယ်တော်၏လူတို့ကို ယခု ကယ်တင်တော်မူပါ။ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် မိမိတို့၏ တန်ခိုးနှင့် တန်ခိုးကို ကြွားဝါခြင်း မပြုကြပါစေနှင့်။

၃၆ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို အော်ဟစ်သနည်း။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သွား၍ ပင်လယ်ပေါ်မှာ လှံတံကို ဆန့်၍ ပင်လယ်ကို ခွဲကြလော့။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပင်လယ်ကို ဖြတ်သွားကြလိမ့်မည်။

၃၇ မောရှေသည် ထိုသို့ပြု၍၊ မိမိလှံတံကို ပင်လယ်ပေါ်မှာ မြှောက်၍ ပင်လယ်ကို ခွဲလေ၏။

၃၈ ပင်လယ်ရေသည် ဆယ့်နှစ်ပိုင်းကွဲသွား၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပြင်ဆင်ထားသောလမ်းကို ဖြတ်သွားသကဲ့သို့၊ ဖိနပ်စီး၍ ခြေလျှင်သွားကြ၏။

၃၉ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေနှင့် အာရုန်တို့လက်ဖြင့် အဲဂုတ္တုပြည်၌၎င်း၊ ပင်လယ်၌၎င်း အံ့ဖွယ်အမှုများကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ထင်ရှားစေတော်မူ၏။

၄၀ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပင်လယ်ထဲသို့ ဝင်သောအခါ၊ အဲဂုတ္တုလူတို့သည် သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာ၍၊ ပင်လယ်ရေသည် သူတို့အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသဖြင့်၊ သူတို့အပေါင်းတို့သည် ရေ၌ နစ်မြုပ်ကြ၏။ ထာဝရဘုရားကို ကျေးဇူးတော်ချီးမွမ်း၍ ယုံကြည်သော ဖာရောဘုရင်မှတပါး၊ တယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းရ။ ထို့ကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် သူ့ကို အဲဂုတ္တုလူတို့နှင့်အတူ ပျက်စီးစေခြင်းငှာ မပြုခဲ့။

၄၁ ထာဝရဘုရားသည် သူ့ကို အဲဂုတ္တုလူတို့အထဲမှ ခေါ်ဆောင်သွားရန် ကောင်းကင်တမန်တစ်ပါးကို အမိန့်ပေးတော်မူပြီးလျှင်၊ ထိုကောင်းကင်တမန်တို့သည် နိနေဝေပြည်သို့ ပစ်ချတော်မူသဖြင့် သူသည် ထိုပြည်ကို ကြာမြင့်စွာ အုပ်စိုးလေ၏။

၄၂ ထိုနေ့၌ ထာဝရဘုရားသည် က္လသရေလအမျိုးကို အဲဂုတ္တုလူတို့လက်မှ ကယ်တင်တော်မူသဖြင့်၊ က္လသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အဲဂုတ္တုလူတို့ သေကြေပျက်စီးကြောင်းကို သိမြင်ကြ၏။ အဲဂုတ္တုပြည်နှင့် ပင်လယ်၌ ထာဝရဘုရားပြုတော်မူသော အမှုတော်၌ ကြီးစွာသော လက်တော်ကို မြင်ရကြ၏။

၄၃ ထိုအခါ အဲဂုတ္တုလူတို့ကို ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ရှေ့မှာ လဲစေတော်မူသောနေ့၌ မောရှေနှင့် က္လသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထာဝရဘုရားအား ဤသီချင်းကို ဆိုကြ၏။

၄၄ ထိုအခါ က္လသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် တညီတညွတ်တည်း သီချင်းဆိုကြသည်၊ ထာဝရဘုရားသည် အလွန်ချီးမြှောက်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူ၏၊ မြင်းနှင့် မြင်းစီးသူရဲကို ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချတော်မူပြီ။ ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တရားတော်၌ ရေးထားလျက်ရှိ၏။

၄၅ ထိုနောက် က္လသရေလအမျိုးသားတို့သည် ခရီးဆက်၍ မာရမြို့၌ စခန်းချကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် မာရမြို့၌ စီရင်ထုံးဖွဲ့တော်မူချက်တို့ကို က္လသရေလအမျိုးသားတို့အား ပေးတော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားသည် က္လသရေလအမျိုးသားတို့သည် ကိုယ်တော်၏လမ်းတော်အတိုင်းလိုက်၍ ကိုယ်တော်ကို ဝတ်ပြုရမည်အကြောင်း မှာထားတော်မူ၏။

၄၆ မာရမြို့မှ ခရီးသွား၍ ဧလိမ်မြို့သို့ ရောက်ကြ၏။ ဧလိမ်မြို့၌ ရေတွင်းဆယ်နှစ်တွင်းနှင့် စွန်ပလွံပင်ခုနစ်ဆယ်ရှိ၏။ သားသမီးတို့သည် ရေအနားမှာ တပ်ချကြ၏။

၄၇ သူတို့သည် ဧလိမ်မြို့မှ ခရီးသွား၍ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားပြီးနောက် ဒုတိယလ၊ ဆယ်ငါးရက်နေ့တွင် သိန်တောသို့ ရောက်ကြ၏။

၄၈ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် က္လသရေလအမျိုးသားတို့အား မန္နကိုပေးတော်မူ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် က္လသရေလအမျိုးသားတို့အဘို့ ကောင်းကင်မှ နေ့တိုင်း အစာကို မိုးရွာစေတော်မူ၏။

၄၉ က္လသရေလအမျိုးသားတို့သည် ခါနာန်ပြည်သို့ ဝင်စားခြင်းငှာ ရောက်သည်တိုင်အောင် တော၌နေသော ကာလပတ်လုံး အနှစ်လေးဆယ်ပတ်လုံး မန္နကို စားကြ၏။

၅၀ သူတို့သည် သိန်တောမှ ထွက်ခွာ၍ အာလုရှအရပ်၌ စခန်းချကြ၏။

၅၁ သူတို့သည် အာလုရှမြို့မှ ထွက်၍ ရေဖိဒိမ်အရပ်၌ တပ်ချကြ၏။

၅၂ က္လသရေလအမျိုးသားတို့သည် ရေဖိဒိမ်အရပ်၌ရှိသောအခါ၊ ဧဖော၏ညီ ဧသော၏သား ဧလိဖတ်၏သား အာမလက်သည် က္လသရေလအမျိုးကို စစ်တိုက်ခြင်းငှါ လာ၏။

၅၃ သူသည် မှော်ဆရာနှင့် မှော်ဆရာ ရှစ်သိန်းတစ်ထောင်ကို ခေါ်ဆောင်လာ၍ ရေဖိဒိမ်၌ က္လသရေလလူတို့နှင့် စစ်တိုက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

၅၄ သူတို့သည် က္လသရေလလူတို့ကို ကြီးစွာသောတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် အာမလက်လူနှင့် သူ၏လူများကို မောရှေနှင့် က္လသရေလအမျိုးသားတို့လက်သို့၎င်း၊ မောရှေ၏ကျွန် ဧဖရိမ်အမျိုး၊ နုန်၏သား ယောရှုလက်သို့၎င်း အပ်တော်မူ၏။

၅၅ က္လသရေလအမျိုးသားတို့သည် အာမလက်အမျိုးသားနှင့် သူ၏လူများကို ထားလက်နက်ဖြင့် လုပ်ကြံကြသော်လည်း၊ တိုက်ပွဲသည် အလွန်ပြင်းထန်လေ၏။

၅၆ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ ဤအရာကို သင်၏အောက်မေ့စရာဘို့ စာရေး၍ သင်၏ကျွန် နုန်၏သား ယောရှုလက်၌ ထားပြီးမှ၊ က္လသရေလအမျိုးသားတို့အား မှာထားလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ခါနာန်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ကောင်းကင်အောက်၌ အာမလက်အမျိုးကို အောက်မေ့စရာအကြောင်း လုံးဝပယ်ရှင်းရမည်ဟု က္လသရေလအမျိုးသားတို့အား မှာထားရမည်။

၅၇ မောရှေသည် ထိုအတိုင်းပြု၍၊ ကျမ်းစာကိုယူ၍ ဤစကားများကို ရေးထား၏။

၅၈ သင်သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်လာသောအခါ လမ်း၌ အာမလက်လူတို့သည် သင့်အား အဘယ်သို့ ပြုခဲ့သည်ကို အောက်မေ့လော့။

၅၉ လမ်းမှာ သင့်ကိုတွေ့ပြီး သင့်ရဲ့ကျောကို ရိုက်ခဲ့သူ၊ သင် အားနည်းပြီး မောပန်းနေချိန်မှာ သင့်နောက်က အားနည်းနေသူတွေကို တောင် ရိုက်ခဲ့သူ။

၆၀ ထို့ကြောင့် သင်၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် သင့်အား အမွေခံစရာဘို့ ပေးသနားတော်မူသောပြည်၌၊ သင်၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် သင်၏ပတ်ဝန်းကျင်ရန်သူအပေါင်းတို့လက်မှ သင့်အား ချမ်းသာပေးတော်မူသောအခါ၊ ကောင်းကင်အောက်၌ အာမလက်အမျိုး၏ အောက်မေ့စရာကို ပယ်ရှင်းတော်မူသောအခါ၊ မမေ့ရ။

၆၁ အာမလက်လူမျိုးကိုဖြစ်စေ၊ သူ၏အမှတ်တရကိုဖြစ်စေ၊ သူ၏အမျိုးအနွယ်ကိုဖြစ်စေ သနားကြင်နာသောရှင်ဘုရင်ကို၎င်း၊ ရှုလော့၊ ငါသည် သူ့ထံမှ တောင်းမည်။ သူ၏လူမျိုးထဲမှ သူ့ကို ပယ်ရှင်းမည်။

၆၂ မောရှေသည် ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို စာအုပ်၌ ရေးထား၍၊ ဤအရာအလုံးစုံတို့ကို က္လသရေလအမျိုးသားတို့အား မှာထားလေ၏။

အခန်း ၈၂

၁ က္လသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားသောနောက်၊ တတိယလတွင် ရေဖိဒိမ်အရပ်မှ ထွက်၍ သိနာတော၌ တဲဆောက်ကြ၏။

၂ ထိုအခါ မောရှေ၏ယောက္ခမ မိဒျန်အမျိုးသား ရွေလသည် ထာဝရဘုရားသည် က္လသရေလအမျိုးအား ပြုတော်မူသော အံ့ဖွယ်အမှုတို့ကို ကြားသိသောကြောင့်၊ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို အဲဂုတ္တုပြည်လက်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူ၍၊ သမီးဇိပေါရနှင့် သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်လာ၏။

၃ ရွေလသည် မောရှေတပ်ချရာ တောကန္တာရသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုတော၌ ဘုရားသခင်၏တောင်တော်ရှိ၏။

၄ မောရှေသည် ယောက္ခမကို ကြီးစွာသော ဂုဏ်အသရေနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုခြင်းငှာ ထွက်သွားသောအခါ၊ က္လသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သူနှင့်အတူ ရှိကြ၏။

၅ ရွေလနှင့် သူ၏သားသမီးတို့သည် က္လသရေလအမျိုးသားတို့အလယ်တွင် ရက်ပေါင်းများစွာနေ၍၊ ရွေလသည် ထိုနေ့မှစ၍ ထာဝရဘုရားကို သိလေ၏။

၆ က္လသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားသောနေ့မှစ၍ တတိယလ၊ ဆဌမနေ့၌ ထာဝရဘုရားသည် သိနာတောင်ပေါ်

မှာ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား ပညတ်တော်ဆယ်ပါးကို ပေးတော်မူ၏။

၇ ဣလသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ဤပညတ်တော်အလုံးစုံတို့ကို ကြားသိကြ၍၊ ထိုနေ့၌ ထာဝရဘုရား၌ အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

၈ ထာဝရဘုရား၏ ဘုန်းတော်သည် သိနာတောင်ပေါ်မှာ ထိန်နေ၍၊ မောရှေကို ခေါ်တော်မူလျှင်၊ မောရှေသည် မိုးတိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။

၉ မောရှေသည် တောင်ပေါ်တွင် ရက်လေးဆယ်နှင့် ညလေးဆယ်နေခဲ့ပြီး မုန့်ကိုမစား၊ ရေကိုမသောက်ဘဲနေခဲ့သည်။ ထာဝရဘုရားသည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား သွန်သင်ပေးရန်အတွက် ပညတ်တရားများနှင့် တရားစီရင်ချက်များကို သူ့အား ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

၁၀ ထာဝရဘုရားသည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား မှာထားတော်မူသော ပညတ်တော်ဆယ်ပါးကို ကျောက်ပြားနှစ်ပြားပေါ်တွင် ရေးထားတော်မူ၏။ ထိုကျောက်ပြားနှစ်ပြားကို ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား မှာထားစေခြင်းငှာ မောရှေအား ပေးတော်မူ၏။

၁၁ ရက်လေးဆယ်နှင့် ညလေးဆယ်ကုန်ဆုံးပြီးနောက်၊ ထာဝရဘုရားသည် သိနာတောင်ပေါ်တွင် မောရှေအား မိန့်တော်မူပြီးသောအခါ၊ ဘုရားသခင်၏ လက်ညှိုးတော်ဖြင့် ရေးထားသော ကျောက်ပြားများကို မောရှေအား ပေးတော်မူ၏။

၁၂ မောရှေသည် တောင်ပေါ်မှ မဆင်းဘဲနေသည်ကို ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် မြင်လျှင်၊ အာရုန်ထံသို့ စုဝေး၍၊ ဤသူမောရှေသည် အဘယ်သို့ဖြစ်သွားသည်ကို ငါတို့မသိဟု ပြောဆိုကြ၏။

၁၃ ထို့ကြောင့် ယခုထလော့။ သင်မသေစေရန် ငါတို့ရှေ့မှာ သွားမည့် ဘုရားကို ငါတို့အတွက် လုပ်ပါ။

၁၄ အာရုန်သည် လူတို့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ရွှေကိုယူလာရန် အမိန့်ပေး၍ လူများအတွက် နွားသငယ်ရုပ်ကို သွန်းလုပ်လေ၏။

၁၅ မောရှေသည် တောင်ပေါ်မှ မဆင်းမီ ထာဝရဘုရားအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ဆင်းသွားလော့။ အဲဂုတ္တုပြည်မှ သင်နှုတ်ဆောင်ခဲ့သော သင်၏လူတို့သည် ဖောက်ပြန်ကြပြီ။

၁၆ သူတို့သည် မိမိတို့အတွက် နွားသငယ်ကို သွန်းလုပ်ပြီးလျှင်၊ ထိုနွားသငယ်ကို ဦးချကြပြီ။ ယခု ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး သူတို့ကို မြေကြီးပေါ်က သုတ်သင်ပယ်ရှင်းမည်။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် လည်ပင်းခိုင်မာသောလူမျိုး ဖြစ်၏။

၁၇ မောရှေသည် ထာဝရဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကို တောင်းပန်၍၊ လူများလုပ်သော နွားသငယ်အတွက် ထာဝရဘုရားထံ ဆုတောင်းလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ ထိုကျောက်ပြားနှစ်ပြားကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ဆောင်လျက် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား မှာကြားလေ၏။

၁၈ မောရှေသည် စခန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လူများလုပ်ထားသော နွားသငယ်ရုပ်ကို မြင်သောအခါ၊ မောရှေသည် အမျက်ထွက်၍ တောင်အောက်ရှိ ကျောက်ပြားများကို ချိုးဖဲ့လေ၏။

၁၉ မောရှေသည် စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ၊ နွားသငယ်ကိုယူ၍ မီးရှို့ပြီးမှ၊ အမှုန့်ဖြစ်သည်အထိ ညက်အောင်ကြိတ်ပြီးမှ၊ ရေပေါ်မှာ ဖြူး၍ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား သောက်စေ၏။

၂၀ နွားသငယ်ရုပ်ကို လုပ်သောသူ သုံးထောင်ခန့်သည် အချင်းချင်း ထားဖြင့် သေကြ၏။

၂၁ နက်ဖြန်နေ့၌ မောရှေကလည်း၊ ထာဝရဘုရားထံတော်သို့ ငါတက်သွားမည်။ သင်တို့သည် ထာဝရဘုရားအား ပြစ်မှားသော သင်တို့အပြစ်များအတွက် ငါဖြေနိုင်လျှင် ထာဝရဘုရားထံတော်သို့ ငါတက်သွားမည်ဟု လူများတို့အား ပြောဆို၏။

၂၂ မောရှေသည် ထာဝရဘုရားထံသို့ တစ်ဖန်တက်သွား၍ ထာဝရဘုရားနှင့်အတူ ရက်လေးဆယ်နှင့် ညလေးဆယ်နေလေ၏။

၂၃ ရက်ပေါင်းလေးဆယ်ပတ်လုံး မောရှေသည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အဖို့ ထာဝရဘုရားထံတော်၌ အသနားခံလေ၏။ ထာဝရဘုရားသည်လည်း မောရှေ၏ဆုတောင်းချက်ကို နားထောင်တော်မူ၏။ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အဖို့ ထာဝရဘုရားသည် သူ့ထံမှ အသနားခံခြင်းကို ခံရ၏။

၂၄ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား ကျောက်ပြားနှစ်ပြားကို ခုတ်ထစ်၍ ထာဝရဘုရားထံသို့ ယူဆောင်လာရန် မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် ပညတ်တော်ဆယ်ပါးကို ရေးထားတော်မူမည်။

၂၅ မောရှေသည် ထိုအတိုင်းပြု၍ ကျောက်ပြားနှစ်ပြားကို ခုတ်ထစ်ပြီးလျှင်၊ သိနာတောင်သို့ ထာဝရဘုရားထံသို့ တက်သွားတော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားသည် ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ပညတ်တော်ဆယ်ပါးကို ရေးထားတော်မူ၏။

၂၆ မောရှေသည် ထာဝရဘုရားနှင့်အတူ ရက်ပေါင်းလေးဆယ်နှင့် ညဥ့်လေးဆယ်နေသေး၍၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား ပေးသနားရန် ပညတ်တရားတော်များကို မှာကြားတော်မူ၏။

၂၇ ထာဝရဘုရားသည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား ထာဝရဘုရား၏နာမတော်သည် ထိုအရပ်၌ တည်နေစေခြင်းငှာ၊ သန့်ရှင်းရာဌာနကို တည်ဆောက်ရမည်အကြောင်း မိန့်တော်မူ၏။ ထာဝရဘုရားသည် သန့်ရှင်းရာဌာန၏ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ၎င်း၏တန်ဆာအားလုံး၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြတော်မူ၏။

၂၈ ရက်လေးဆယ်ကုန်ဆုံးသောအခါ၊ မောရှေသည် ကျောက်ပြားနှစ်ချပ်ကိုကိုင်လျက် တောင်ပေါ်မှဆင်းလာ၏။

၂၉ မောရှေသည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ထံသို့ လာ၍ ထာဝရဘုရား၏ စကားတော်အလုံးစုံတို့ကို ဟောပြောလေ၏။ ထာဝရဘုရား သွန်သင်တော်မူသော ပညတ်တရားများ၊ စီရင်ထုံးများနှင့် စီရင်ထုံးများကိုလည်း သွန်သင်လေ၏။

၃၀ မောရှေသည်လည်း၊ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့တွင် နေစရာဘို့ သန့်ရှင်းရာဌာနကို တည်ဆောက်ရမည်အကြောင်း ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အား ဆင့်ဆိုလေ၏။

၃၁ မောရှေအားဖြင့် ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသော ကောင်းမြတ်သောအရာကြောင့် လူတို့သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသမျှတို့ကို ငါတို့သည် ပြုပါမည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၃၂ လူအပေါင်းတို့သည် တယောက်တည်းကဲ့သို့ ထ၍ ထာဝရဘုရား၏ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်သို့ ရက်ရောစွာ ပူဇော်သက္ကာပြုကြ၏။ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်လုပ်ငန်းနှင့် သန့်ရှင်းရာဌာနတော်၏ အမှုတော်အလုံးစုံအတွက်၊ ထာဝရဘုရားအား ပူဇော်သက္ကာကို အသီးသီး ယူဆောင်လာကြ၏။

၃၃ ဣလသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ထာဝရဘုရား၏ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်အတွက် လုပ်ဆောင်စရာဘို့၊ မိမိတို့၌ရှိသော ဥစ္စာရှိ

သမျှထဲက၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေးဝါမှစ၍ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်အတွက် အသုံးပြုစရာ ရှိသမျှကို ယူဆောင်လာကြ၏။

၃၄ ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသမျှအတိုင်း၊ အလုပ်လုပ်သော ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် လာ၍ ထာဝရဘုရား၏ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်ကို တည်ဆောက်ကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ စိတ်နှလုံးပညာရှိအပေါင်းတို့သည် သန့်ရှင်းရာဌာနတော်နှင့် ၎င်း၏ပရိဘောဂများ၊ သန့်ရှင်းသောဝတ်ပြုရာ အသုံးအဆောင်များကို၎င်း၊ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်အဘို့ တန်ဆာရှိသမျှကို၎င်း လုပ်ကြ၏။

၃၅ ငါးလကြာသောအခါ တဲတော်သန့်ရှင်းရာဌာနတော်အမှုသည် ပြီးစီးလေ၏။ မောရှေအား ထာဝရဘုရားမှာထားတော်မူသမျှအတိုင်း ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပြုကြ၏။

၃၆ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား ပြတော်မူသော ပုံဥပမာနှင့်အညီ၊ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်နှင့် ၎င်း၏ပရိဘောဂအလုံးစုံတို့ကို မောရှေထံသို့ ယူဆောင်လာကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည်လည်း ပြုကြ၏။

၃၇ မောရှေသည် ထိုအလုပ်ကိုမြင်သောအခါ၊ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း သူတို့သည် လုပ်ဆောင်ကြသည်ကို မြင်လျှင်၊ မောရှေသည် သူတို့ကို ကောင်းချီးပေးလေ၏။

အခန်း ၈၃

၁ ဒွါဒသမလ၊ နှစ်ဆယ်သုံးရက်နေ့တွင်၊ မောရှေသည် အာရုန်နှင့် သူ၏သားတို့ကိုခေါ်၍ သူတို့အဝတ်ကိုဝတ်စေသဖြင့်၊ သူတို့ကို ဆီလိမ်းပြီးလျှင်၊ ထာဝရဘုရားမှာထားတော်မူသည်အတိုင်း ပြုလေ၏။ ထိုနေ့၌ ထာဝရဘုရားမှာထားတော်မူသော ပူဇော်သက္ကာအလုံးစုံတို့ကို မောရှေသည် ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။

၂ ထိုနောက် မောရှေသည် အာရုန်နှင့် သူ၏သားတို့ကို ခေါ်၍ သင်တို့သည် တဲတော်တံခါးဝ၌ ခုနစ်ရက်နေကြလော့၊ အကြောင်းမူကား၊ ငါ့ကို ဤသို့ မှာထားတော်မူ၏။

၃ အာရုန်နှင့် သူ၏သားတို့သည် မောရှေမှတစ်ဆင့် ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသမျှတို့ကို ပြု၍၊ သူတို့သည် တဲတော်တံခါးဝ၌ ခုနစ်ရက်နေကြ၏။

၄ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားသောနေ့မှ ဒုတိယနှစ်၊ ပဌမလ၏ ပဌမနေ့ဖြစ်သော ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၌ မောရှေသည် သန့်ရှင်းရာဌာနတော်ကို ဆောက်လေ၏။ တဲတော်တန်ဆာရှိသမျှနှင့် သန့်ရှင်းရာဌာနတော်တန်ဆာရှိသမျှကို တပ်ဆင်လေ၏။ ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသမျှအတိုင်းလည်း ပြုလေ၏။

၅ မောရှေသည် အာရုန်နှင့် သူ၏သားတို့ကို ခေါ်၍၊ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ သူတို့သည် မိမိတို့အဘို့နှင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အဘို့ မီးရှို့ရာယဇ်နှင့် အပြစ်ဖြေရာယဇ်ကို ယူဆောင်လာကြ၏။

၆ ထိုနေ့၌ အာရုန်၏သားနှစ်ယောက်၊ နာဒပ်နှင့် အဘီဟုတို့သည် ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မမူသော မီးကိုယူ၍ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ဆောင်ခဲ့ကြ၏။ ထာဝရဘုရားထံမှ မီးထွက်၍ သူတို့ကို လောင်လေ၏။ ထိုနေ့၌ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ သူတို့သည် သေကြ၏။

၇ မောရှေ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်ကို တည်ဆောက်ပြီးသောနေ့တွင် အစ္စရေးအမျိုးသားတို့၏ မှူးမတ်များသည် ယဇ်ပလ္လင်ကို အပ်နှံပွဲအတွက် မိမိတို့၏ ပူဇော်သက္ကာများကို ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ယူဆောင်လာကြ၏။

၈ သူတို့သည် တစ်ရက်လျှင် မင်းတစ်ပါးစီ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်လျှင် မင်းတစ်ပါးစီ မိမိတို့၏ ပူဇော်သက္ကာများကို ယူဆောင်လာကြ၏။

၉ သူတို့နေ့ရက်အစဉ်အတိုင်း ယူဆောင်လာသော အလှူငွေအပေါင်းတို့တွင်၊ ရှယ်ကယ်အားဖြင့် တစ်ရာ့သုံးဆယ်အချိန်ရှိသော ငွေအင်တုံတစ်လုံး၊ သန့်ရှင်းရာဌာနတော်၏ ရှယ်ကယ်အတိုင်း ရှယ်ကယ်ခုနစ်ဆယ်အချိန်ရှိသော ငွေအင်တုံတစ်လုံး၊ ဘောဇဉ်ပူဇော်သက္ကာဘို့ ဆီနှင့်ရောထားသော မုန့်ညက်ဖြင့် ပြည့်သော မုန့်ညက်တည်း။

၁၀ ရွှေဆယ်ရှယ်ကယ်ချိန်ရှိသော ဇွန်းတစ်ချောင်း၊ နံ့သာပေါင်းနှင့်ပြည့်၏။

၁၁ မီးရှို့ရာယဇ်အတွက် အသက်ပျိုသောနွားထီးတစ်ကောင်၊ သိုးထီးတစ်ကောင်၊ အခါမလည်သောသိုးသငယ်တစ်ကောင်။

၁၂ အပြစ်ဖြေရာယဇ်ဘို့ ဆိတ်သငယ်တစ်ကောင်ကိုလည်း ပူဇော်ရမည်။

၁၃ မိဿဟာယယဇ်အတွက် နွားထီးနှစ်ကောင်၊ သိုးထီးငါးကောင်၊ ဆိတ်ငါးကောင်၊ တစ်နှစ်သားသိုးသငယ်ငါးကောင်။

၁၄ ထိုသို့ ဣသရေလမင်းသား တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည် နေ့ရက်တိုင်း မိမိတို့နေ့ရက်၌ ပြုကြ၏။

၁၅ ထိုနောက်မှ ထိုလဆယ်သုံးရက်နေ့၌ မောရှေသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ပသခါပွဲကို ခံစေခြင်းငှာ မှာထားလေ၏။

၁၆ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထိုလဆယ်လေးရက်နေ့တွင် ပသခါပွဲကို မိမိအချိန်၌ ခံကြ၏။ ထိုနည်းတူ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပြုကြ၏။

၁၇ ဒုတိယလ၊ ပဌမနေ့၌ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊

၁၈ သင်နှင့် သင်၏အစ်ကိုအာရုန်မှစ၍ ဣသရေလအမျိုး၌ မင်းတဆယ်နှစ်ပါးတို့သည်၊ အသက်နှစ်ဆယ်မှစ၍ ဣသရေလအမျိုးသားယောကျ်ားအပေါင်းတို့၏ ခေါင်းများကို ရေတွက်လော့။

၁၉ မောရှေသည် ထိုသို့ပြု၍၊ အာရုန်နှင့်အတူ ဣသရေလမင်းသား တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးတို့သည် လာ၍၊ သိနာတော၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ရေတွက်ကြ၏။

၂၀ အသက်နှစ်ဆယ်မှစ၍ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်သော ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အဆွေအမျိုးအလိုက် စာရင်းဝင်သူပေါင်း ခြောက်သိန်းသုံးထောင် ငါးရာငါးဆယ် ရှိသတည်း။

၂၁ လေဝိအမျိုးသားတို့ကိုမူကား၊ မိမိတို့ညီအစ်ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့နှင့် ရောနှော၍ မရေတွက်ရ။

၂၂ ဣသရေလအမျိုးသားတို့တွင် အသက်တလကျော်ရှိသော ယောကျ်ားအပေါင်းတို့၏ စာရင်းကား၊ နှစ်သောင်းနှစ်ထောင် နှစ်ရာခုနစ်ဆယ်သုံးယောက် ရှိသတည်း။

၂၃ လေဝိအမျိုးသားတို့၏ အသက်တလကျော်ရှိ၍၊ နှစ်သောင်းနှစ်ထောင် ရှိသတည်း။

၂၄ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ မောရှေသည် ယဇ်ပုရောဟိတ်များနှင့် လေဝိအမျိုးသားတို့ကို၊ တဲ

တော်သန့်ရှင်းရာဌာနတော်ကို အမှုတော်ဆောင်စေခြင်းငှာ၊ အသီးအသီး မိမိတို့ဝန်ကို ခွဲခန့်ထားလေ၏။

၂၅ ထိုလ၏ နှစ်ဆယ်ရက်နေ့တွင် မိုးတိမ်သည် သက်သေခံချက်တဲတော်မှ ကွာသွားလေ၏။

၂၆ထိုအခါ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သိနာတောမှ ခရီးဆက်၍ သုံးရက်ကြာ ခရီးဆက်ကြ၏။ မိုးတိမ်သည် ပါရန်တော၌ တည်နေ၏။ ထိုအရပ်၌ ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်သည် ဣသရေလအမျိုးအပေါ်၌ သက်ရောက်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် စားစရာကို တောင်း၍ ထာဝရဘုရားကို အမျက်ထွက်ကြ၏။

၂၇ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့၏စကားကို နားထောင်၍ တစ်လလုံး စားရန် အစာကို ပေးတော်မူ၏။

၂၈ ထိုနောက်မှ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို အမျက်ထွက်၍ ကြီးစွာသော လုပ်ကြံခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူသဖြင့်၊ ထိုအရပ်၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၂၉ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထိုအရပ်ကို ကေဗြုတ် ဟတ္တဝါဟုသမုတ်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုအရပ်၌ အသားကို တပ်မက်သောသူတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၃၀ သူတို့သည် ကေဗြုတ်ဟတ္တဝါအရပ်မှ ပြောင်း၍ ပါရန်တော၌ရှိသော ဟာဇရုတ်အရပ်၌ စားခန်းချကြ၏။

၃၁ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဟာဇရုတ်မြို့၌ရှိစဉ်၊ မောရှေကြောင့် ထာဝရဘုရား၏အမျက်တော်သည် မိရိအံအပေါ်၌ ပြင်းစွာထွက်၍၊ သူသည် နူနာစွဲ၍ နှင်းကဲ့သို့ဖြူလေ၏။

၃၂ သူမသည် နူနာစွဲ၍ ပြန်မလာမချင်း ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တပ်ပြင်၌ ချုပ်ထားခံရလေ၏။

၃၃ ထိုနောက် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဟာဇရုတ်မြို့မှ ထွက်ခွာ၍ ပါရန်တောကန္တာရအဆုံး၌ တဲဆောက်ကြ၏။

၃၄ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့မှ၊ အမျိုးအနွယ်တစ်ခုစီသို့ လူတစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ကို ခါနာန်ပြည်ကို စူးစမ်းစေခြင်းငှါ စေလွှတ်တော်မူ၏။

၃၅ မောရှေသည် လူတဆယ်နှစ်ပါးတို့ကို စေလွှတ်၍၊ သူတို့သည် ခါနာန်ပြည်ကို ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းငှာ ရောက်လာ၍၊ သိန်တောမှစ၍ ဟာမုတ်မြို့တိုင်အောင် တပြည်လုံးကို စူးစမ်းကြ၏။

၃၆ ရက်လေးဆယ်စေ့သောအခါ၊ မောရှေနှင့် အာရုန်ထံသို့ လာ၍၊ မိမိတို့စိတ်နှလုံး၌ရှိသော သတင်းကို ကြားပြောကြ၏။ ထိုပြည်ကို စူးစမ်းသောသူတို့အထဲက တကျိပ်သောသူတို့ကလည်း၊ အဲဂုတ္တုပြည်သို့ ပြန်သွားခြင်းသည် မိမိလူများကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ဤပြည်သို့ သွားခြင်းထက် သာ၍ကောင်းသည်ဟု ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား သတင်းစကားကို ပြောကြ၏။

၃၇ ထိုပြည်ကို စူးစမ်းသောသူတို့တွင် နုန်၏သား ယောရှုနှင့် ယေဖုနာ၏သား ကာလက်တို့က၊ ထိုပြည်သည် အလွန်ကောင်းပါသည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၃၈ ထာဝရဘုရားသည် ငါတို့ကိုနှစ်သက်လျှင်၊ ဤပြည်သို့ ငါတို့ကို ဆောင်ခဲ့၍ အပိုင်ပေးတော်မူလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား၊ ထိုပြည်သည် နို့နှင့်ပျားရည်စီးသောပြည်ဖြစ်၏။

၃၉ သို့သော် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ ထိုပြည်အကြောင်း မကောင်းသောသတင်းကို ပြောဆိုသော လူဆယ်ယောက်၏ စကားကို နားထောင်ကြ၏။

၄၀ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ မြည်တမ်းသောအသံကို ကြားတော်မူလျှင်၊ အမျက်ထွက်၍ ကျိန်ဆိုတော်မူ၏။

၄၁ ယေဖုန္နာ၏သား ကာလက်နှင့် နုန်၏သား ယောရှုမှတပါး၊ အသက်နှစ်ဆယ်မှစ၍ ဤဆိုးယုတ်သောလူမျိုးတွင် တစ်စုံတစ်ဦးမျှ ထိုပြည်ကို မမြင်ရ။

၄၂ သို့သော် ဤဆိုးယုတ်သောလူမျိုးဆက်သည် ဤတော၌ ပျက်စီးရလိမ့်မည်၊ သူတို့၏သားသမီးများသည် ထိုပြည်သို့ ရောက်လာ၍ အမွေခံရကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်သည် ဣသရေလအမျိုးအပေါ်၌ ပြင်းစွာထွက်၍ ထိုဆိုးယုတ်သောလူမျိုးဆက် ကုန်ဆုံးသည်အထိ အနှစ်လေးဆယ်ပတ်လုံး တော၌လှည့်လည်သွားလာစေတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် ထာဝရဘုရားကို မလိုက်လျှောက်ကြသောကြောင့်တည်း။

၄၃ ထိုလူမျိုးတို့သည် ပါရန်တော၌ ကြာမြင့်စွာနေထိုင်ပြီးမှ ဒေဲပင်လယ်လမ်းဖြင့် တောသို့သွားကြ၏။

အခန်း ၈၄

၁ထိုအခါ လေဝိအမျိုး ကေဟတ်၏သား ယေဇာ၏သား ကောရသည် ဣသရေလအမျိုးသား အများတို့ကို ခေါ်၍၊ သူတို့သည် ထ၍ မောရှေ၊ အာရုန်မှစ၍ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကို ရန်တွေ့ကြ၏။

၂ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို အမျက်ထွက်တော်မူသဖြင့် မြေကြီးသည် မိမိခံတွင်းကို ဖွင့်၍ သူတို့နှင့်တကွ သူတို့၏အိမ်များ၊ သူတို့နှင့်ဆိုင်သမျှကိုငှင်း၊ ကောရနှင့်ဆိုင်သော လူအပေါင်းတို့ကိုငှင်း မျိုလေ၏။

၃ ထိုနောက် ဘုရားသခင်သည် လူတို့ကို စိရတောင်လမ်းဖြင့် ကြာမြင့်စွာ လှည့်လည်စေတော်မူ၏။

၄ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ဧသော၏သားမြေးတို့ကို စစ်မတိုက်နှင့်။ ခြေနှင်းနိုင်သမျှ သူတို့ပိုင်သောအရာကို ငါသည် သင်တို့အား မပေး။ အကြောင်းမူကား၊ စိရတောင်ကို ဧသောအား အမွေပေးပြီ။

၅ ထို့ကြောင့်၊ ဧသော၏အမျိုးသားတို့သည် ရှေးကာလ၌ စိရအမျိုးသားတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် စိရအမျိုးသားတို့ကို ဧသော၏အမျိုးသားတို့လက်၌ အပ်၍ သူတို့ရှေ့မှ ဖျက်ဆီးတော်မူသဖြင့်၊ ဧသော၏အမျိုးသားတို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် သူတို့နေရာတွင် နေကြ၏။

၆ ထို့ကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ သင်တို့ညီအစ်ကို ဧသော၏သားမြေးတို့ကို မတိုက်ကြနှင့်။ သူတို့ပြည်၌ အဘယ်အရာမျှ သင်တို့မပိုင်။ သင်တို့သည် ငွေနှင့် သူတို့ထံမှ အစာကိုဝယ်၍ စားသောက်ရကြ၏။ ရေကိုလည်း ငွေနှင့်ဝယ်၍ သောက်ရ၏။

၇ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထာဝရဘုရား၏ စကားတော်အတိုင်း ပြုကြ၏။

၈ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သိနာတောင်လမ်းဖြင့် ကြာမြင့်စွာ လှည့်လည်သွားလာ၍၊ ဧသော၏သားမြေးတို့ကို မထိဘဲ တော၌ ဆယ့်ကိုးနှစ်နေကြ၏။

၉ ထိုကာလ၌ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့၏ ရှင်ဘုရင် လာတင်နပ်စ်သည် နန်းစံ လေးဆယ့်ငါးနှစ်တွင် ကွယ်လွန်လေ၏။ ထိုနှစ်ကား ဣသရေ

လအမျိုးသားတို့ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်ခွာပြီး ဆယ့်လေးနှစ်မြောက် ဖြစ်သည်။

၁၀ ခိတ္တိမ်ပြည်၌ မိမိအဘို့ သူတည်ဆောက်ခဲ့သော နေရာတွင် သူ့အား သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ အဘိမနသည် သူ့နေရာတွင် သုံးဆယ်ရှစ်နှစ် စိုးစံ၏။

၁၁ ထိုကာလ၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်စေ့သောအခါ၊ ဧသော၏သားမြေးတို့၏ နယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်သွား၍ မောဘတောလမ်းကို ဖြတ်သွားကြ၏။

၁၂ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ မောဘပြည်ကို မဝိုင်းထားနှင့်။ သူတို့ကို မတိုက်နှင့်။ သူတို့၏ပြည်ကို ငါအလျှင်းမပေး။

၁၃ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မောဘတောလမ်းကို ဆယ့်ကိုးနှစ်တိုင်တိုင် ဖြတ်သန်းသွားလာကြသော်လည်း သူတို့ကို မတိုက်ခိုက်ကြ။

၁၄ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားသော သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်တွင်၊ ထာဝရဘုရားသည် အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်၏ စိတ်နှလုံးကို ဒဏ်ခတ်တော်မူသဖြင့်၊ သူသည် စစ်တိုက်၍ မောဘအမျိုးသားတို့ကို တိုက်လေ၏။

၁၅ ရှိဟုန်မင်းသည် မောဘပြည်ကို ရှိဟုန်မင်းလက်သို့ အပ်ခြင်းငှာ၊ အဲဂုတ္တုရှင်ဘုရင်၏ အကြံပေး ဗာလမ်၏သား၊ ယာနေ၏သား ဗောရနှင့် သူ၏သား ဗာလမ်ထံသို့ သံတမန်တို့ကို စေလွှတ်လေ၏။

၁၆ တမန်တို့သည် သွား၍ ယာနေ၏သား ဗောရနှင့် သူ၏သား ဗာလမ်တို့ကို မက်ဆိုပိုတေးမီးယားပြည် ပေသော်မြို့မှ ခေါ်ဆောင်လာသဖြင့်၊ ဗောရနှင့် သူ၏သား ဗာလမ်တို့သည် ရှိဟုန်မြို့သို့ ရောက်လာ၍ အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်ရှေ့တော်၌ မောဘပြည်နှင့် သူတို့၏ရှင်ဘုရင်ကို ကျိန်ဆဲကြ၏။

၁၇ ထိုအခါ ရှိဟုန်သည် မိမိတပ်သားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထွက်သွား၍ မောဘပြည်သို့ သွားပြီးလျှင်၊ သူတို့ကို တိုက်၍ အောင်နိုင်လေ၏။ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို သူ့လက်၌ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ ရှိဟုန်သည် မောဘရှင်ဘုရင်ကို သတ်လေ၏။

၁၈ ရှိဟုန်သည် မောဘပြည်၏ မြို့အားလုံးကို တိုက်ပွဲတွင် သိမ်းပိုက်ပြီး ဟေရှဘုန်မြို့ကိုလည်း ထိုမြို့များမှ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟေရှဘုန်မြို့သည် မောဘပြည်၏ မြို့များထဲမှ တစ်မြို့ဖြစ်ပြီး သူ၏ မှူးမတ်များနှင့် မှူးမတ်များကို ဟေရှဘုန်မြို့တွင် ထားရှိခဲ့ပြီး ထိုကာလ၌ ဟေရှဘုန်မြို့သည် ရှိဟုန်၏ ပိုင်နက်ဖြစ်သည်။

၁၉ ထို့ကြောင့် ပုံဥပမာကို ပြောသော ဗောရနှင့် သူ၏သား ဗာလမ်တို့က၊ ဟေရှဘုန်မြို့သို့ လာကြလော့၊ ရှိဟုန်၏မြို့ကို တည်ဆောက်၍ ခိုင်မာစေလိမ့်မည်။

၂၀ မောဘပြည်၊ အို ကေမုရှမြို့သားတို့၊ သင်သည် ဆုံးရှုံးလေပြီ။ ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တရားစာစောင်၌ ရေးထားလျက်ရှိ၏။

၂၁ ရှိဟုန်သည် မောဘပြည်ကို အောင်နိုင်သောအခါ၊ မောဘပြည်မှ သိမ်းယူခဲ့သော မြို့များတွင် ကင်းစောင့်များကို ထားလေ၏။ မောဘအမျိုးသား အမြောက်အမြားသည် ရှိဟုန်လက်သို့ တိုက်ပွဲတွင် ကျရောက်၍ သားသမီးများ၊ များစွာသော သူတို့ကို သိမ်းယူလေ၏။ သူတို့၏ ရှင်ဘုရင်ကိုလည်း သတ်လေ၏။ ထိုအခါ ရှိဟုန်သည် မိမိပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

၂၂ ရှိဟုန်မင်းသည် ဗောရနှင့် သားတော်ဗာလမ်တို့အား ရွှေငွေလက်ဆောင်များစွာကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်သဖြင့် သူတို့သည် မေသောပေါတာမိပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏။

၂၃ ထိုအခါ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မောဘတောလမ်းမှ ထွက်သွား၍ ပြန်သွား၍ ဧဒုံတောကို ဝိုင်းကြ၏။

၂၄ ထိုသို့ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားသော သက္ကရာဇ် လေးဆယ်မြောက်၊ ပဉ္စမလတွင် ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် သိန်တောသို့ ရောက်ကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သိန်တော၊ ကာဒေရှအရပ်၌ နေကြ၏။ မိရိအံသည် ထိုအရပ်၌ သေ၍ သင်္ဂြိုဟ်လေ၏။

၂၅ ထိုအခါ မောရှေသည် ဧဒုံရှင်ဘုရင် ဟာဒဒ်ထံသို့ သံတမန်တို့ကို စေလွှတ်၍၊ သင်၏ညီ ဣသရေလက၊ သင်၏ပြည်ကို ဖြတ်၍သွားပါရစေ။ လယ်ကွင်း သို့မဟုတ် စပျစ်ဥယျာဉ်ကို မဖြတ်၍ မသွားရ၊ ရေတွင်းရေကို မသောက်ရ။ ရှင်ဘုရင်၏လမ်း၌ လျှောက်သွားရမည်။

၂၆ ဧဒုံကလည်း၊ သင်သည် ငါ့ပြည်အလယ်၌ မဖြတ်သွားရ။ ဧဒုံသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ဆီးကြိုခြင်းငှါ အားကြီးသော လူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထွက်သွား၏။

၂၇ ဧသော၏သားမြေးတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား မိမိတို့ပြည်ကို ဖြတ်သွားခွင့်မပြုသောကြောင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့ထံမှ ထွက်ခွာ၍ သူတို့ကို မတိုက်ခိုက်ကြ။

၂၈ အကြောင်းမူကား၊ ဤအမှုမတိုင်မီက ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို၊ သင်တို့သည် ဧသော၏အမျိုးအနွယ်ကို မတိုက်ရဟု ပညတ်တော်မူခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့ထံမှ ထွက်သွား၍ မတိုက်ကြ။

၂၉ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ကာဒေရှအရပ်မှ ထွက်ခွာ၍ လူအပေါင်းတို့သည် ဟောရတောင်သို့ ရောက်ကြ၏။

၃၀ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ သင်၏အစ်ကိုအာရုန်သည် ထိုပြည်၌ သေရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား၊ သူသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ငါပေးသောပြည်သို့ မရောက်ရ။

၃၁ အာရုန်သည် လေးဆယ်မြောက်သော သက္ကရာဇ်၊ ပဥ္စမလ၊ ပဉ္စမနေ့၌ ထာဝရဘုရား၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ဟောရတောင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။

၃၂ အာရုန်သည် ဟောရတောင်၌ အနိစ္စရောက်သောအခါ အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိလေ၏။

အခန်း ၈၅

၁ တောင်ဘက်၌နေသော ခါနာန်ရှင်ဘုရင် အာရဒ်သည် ဣသရေလလူတို့သည် သူလျှိုတို့၏လမ်းဖြင့် လာကြကြောင်း ကြားလျှင်၊ ဣသရေလလူတို့ကို တိုက်ရန် မိမိတပ်များကို စီစဉ်လေ၏။

၂ သူ့တွင် ကြီးမားသော စစ်တပ်ကြီးတစ်ခုရှိသောကြောင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူ့အား အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် အီဂျစ်ပြည်သို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၃ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အာရဒ်မင်းကြီးကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်၊ သုံးရက်ခရီးကို ပြန်သွား၍၊ မဇရတ်ဗေနိယာကွန်မြို့သို့ ရောက်ကြ၏။

၄ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့နေရာသို့ မပြန်နိုင်ကြသောကြောင့်၊ ဗိနီယာကွန်မြို့၌ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်နေကြ၏။

၅ လေဝိအမျိုးသားတို့သည် က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပြန်မလှည့်မည်ကို သိမြင်သောအခါ၊ ထာဝရဘုရားအတွက် ပြုစုသောစိတ်ရှိ၍၊ ထ၍ မိမိတိုညီအစ်ကို က္ကသရေလအမျိုးသားတို့ကို တိုက်ခိုက်သဖြင့်၊ များစွာသော လူအုပ်ကြီးကို သတ်၍ မိမိတို့နေရာ ဟောရတောင်သို့ ပြန်သွားစေခြင်းငှာ ဖိအားပေးကြ၏။

၆ သူတိုပြန်လာသောအခါ အာရဒ်မင်းကြီးသည် အစ္စရေးလူတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် သူ၏တပ်များကို စီစဉ်နေဆဲဖြစ်သည်။

၇ က္ကသရေလကလည်း၊ ကိုယ်တော်သည် ဤလူမျိုးကို အကျွန်ုပ်လက်၌ အပ်တော်မူလျှင်၊ သူတို့၏မြို့များကို ရှင်းရှင်းဖျက်ဆီးပါမည်ဟု သစ္စာဆိုလေ၏။

၈ ထာဝရဘုရားသည်လည်း က္ကသရေလအမျိုး၏ စကားကို နားထောင်၍ ခါနာန်လူတို့ကို သူတို့လက်၌ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ သူတို့နှင့် သူတို့၏မြို့များကို ရှင်းရှင်းဖျက်ဆီးတော်မူ၏။ ထိုအရပ်ကို ဟော်မာအမည်ဖြင့် သမုတ်တော်မူ၏။

၉ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဟောရတောင်မှ ပြောင်း၍ ဩဗုတ်အရပ်၌ တပ်ချကြ၏။ ဩဗုတ်အရပ်မှ ပြောင်း၍ မောဘပြည်နယ်စပ်၊ ဣယေဗာရိမ်အရပ်၌ တပ်ချကြ၏။

၁၀ ထိုအခါ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် မောဘပြည်သို့ စေလွှတ်၍ ငါတို့နေရာသို့ သင်၏ပြည်ကို ဖြတ်သွားပါရစေဟု မှာလိုက်ကြ၏။ သို့သော် မောဘအမျိုးသားတို့သည် က္ကသရေလအမျိုးသားတို့ကို သူတို့၏ပြည်ကို ဖြတ်သွားခွင့်မပြုကြ။ အကြောင်းမူကား၊ အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်သည် သူတိုပြည်ကို သိမ်းယူ၍ လူများစွာကို သတ်သကဲ့သို့ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့ကို ပြုမည်ကို အလွန်ကြောက်ကြ၏။

၁၁ ထို့ကြောင့် မောဘပြည်သည် က္ကသရေလအမျိုးသားတို့အား မိမိပြည်ကို ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်မပြုသောကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် က္ကသရေလအမျိုးသားတို့အား မောဘပြည်ကို မတိုက်ရဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် မောဘပြည်မှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

၁၂ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် မောဘပြည်မှ ထွက်ခွာ၍ မောဘပြည်နှင့် အာမောရိလူတို့ကြား၊ မောဘပြည် နယ်နိမိတ်ဖြစ်သော အာနုန်မြစ်တဘက်သို့ ရောက်လျှင်၊ ကေဒမုတ်တော၌ အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်၏ နယ်နိမိတ်၌ တပ်ချကြ၏။

၁၃ ထိုအခါ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်ထံသို့ သံတမန်တို့ကို စေလွှတ်၍၊

၁၄ ကိုယ်တော်၏ပြည်ကို ဖြတ်သွားပါရစေ။ လယ်ကွင်းများ သို့မဟုတ် စပျစ်ဥယျာဉ်များထဲသို့ မလှည့်ပါ။ ကိုယ်တော်၏ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွန်သည်အထိ ရှင်ဘုရင်၏ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ဖြတ်သန်းသွားပါမည်။ သို့သော် ရှိဟုန်မင်းက က္ကသရေလလူတို့ကို ဖြတ်သွားခွင့်မပြုပါ။

၁၅ထိုအခါ ရှိဟုန်မင်းသည် အာမောရိအမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေ၍ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့နှင့်တွေ့ဆုံခြင်းငှာ တောသို့ထွက်သွား၍ ယာဟတ်မြို့၌ က္ကသရေလလူတို့ကို တိုက်လေ၏။

၁၆ ထာဝရဘုရားသည် အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်မင်းကို က္ကသရေလအမျိုးသားတို့လက်၌ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် ရှိဟုန်မင်း၏လူအပေါင်းတို့ကို ထားနှင့်ကွပ်မျက်၍ မောဘအမျိုးအတွက် လက်စားချေကြ၏။

၁၇ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် အာရံပြည်မှစ၍ ယာဗုတ်ပြည်တိုင်အောင်၊ အမ္မုန်အမျိုးသားတို့တိုင်အောင် ရှိဟုန်မင်း၏ပြည်ကို သိမ်းယူ၍၊ မြို့ရွာတို၌ လက်ရဉစ္စာရှိသမျှကို သိမ်းယူကြ၏။

၁၈ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဤမြို့ရှိသမျှတို့ကို သိမ်းယူ၍ အာမောရိလူတို့၏ မြို့ရှိသမျှတို့တွင် နေကြ၏။

၁၉ က္ကသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အမ္မုန်အမျိုးသားတို့ကို တိုက်၍ သူတို့၏ပြည်ကိုလည်း သိမ်းယူရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၂၀ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ အမ္မုန်အမျိုးသားတို့ကို မဝိုင်းမရံကြနှင့်။ သူတို့ကို မတိုက်ကြနှင့်။ သူတို့၏မြေကို သင်တို့အား ငါအလျှင်းမပေး။ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို နားထောင်၍ အမ္မုန်အမျိုးသားတို့ကို မတိုက်ကြ။

၂၁ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် လှည့်၍ ဗာရှန်ပြည်သို့ ဗာရှန်လမ်းဖြင့် ဗာရှန်ရှင်ဘုရင်ဩဃ၏ပြည်သို့ ချီသွားကြ၏။ ဗာရှန်ရှင်ဘုရင်ဩဃသည်လည်း က္ကသရေလလူတို့ကို စစ်တိုက်ခြင်းငှါ ထွက်သွား၏။ သူနှင့်အတူ ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲအများတို့နှင့် အာမောရိအမျိုးသားတို့ထဲက အလွန်ခွန်အားကြီးသော တပ်ကို ဆောင်ခဲ့၏။

၂၂ ဗာရှန်ရှင်ဘုရင် ဩဃသည် အလွန်တန်ခိုးကြီးသောသူဖြစ်၏။ သားတော်နာရှန်သည် အလွန်တန်ခိုးကြီး၍ သူ့ထက်ပင် ခွန်အားကြီး၏။

၂၃ ဩဃမင်းကလည်း၊ ယခု က္ကသရေလတပ်တစ်တပ်လုံးသည် ပါရသုံးခုစာ နေရာယူကြပြီ။ ယခု ငါသည် သူတို့ကို ထား၊ လှံမပါဘဲ တပ်ပြိုင်နက် ရိုက်သတ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့၏။

၂၄ ဩဃသည် ယာဟတ်တောင်ပေါ်သို့ တက်၍၊ အလျားသုံးဖာရိရှိသော ကျောက်ကြီးတစ်လုံးကို ယူ၍ မိမိခေါင်းပေါ်မှာ တင်ပြီးလျှင်၊ ထိုကျောက်နှင့် က္ကသရေလအမျိုးသားတပ်ပေါ်သို့ ပစ်ချမည်ဟု အကြံရှိ၏။

၂၅ ထာဝရဘုရား၏ ကောင်းကင်တမန်သည် လာ၍ ဩဃ၏ ခေါင်းပေါ်၌ ကျောက်ကို ထိုးဖောက်သဖြင့်၊ ကျောက်သည် ဩဃ၏ လည်ပင်းပေါ်၌ ကျလေ၏။ ထိုကျောက်သည် လည်ပင်း၌ စွဲကပ်သောကြောင့် ဩဃသည် မြေပေါ်သို့ လဲလေ၏။

၂၆ထိုအခါ ထာဝရဘုရားသည် က္ကသရေလအမျိုးသားတို့အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ သူ့ကို မကြောက်ကြနှင့်။ အကြောင်းမူကား၊ ငါသည် သူနှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့ကိုငှင်း၊ သူ၏မြေတစ်ခုလုံးကိုငှင်း သင်တို့လက်၌ အပ်ပေးပြီ။ ရှိဟုန်မင်းကို ပြုသကဲ့သို့ သင်သည်လည်း သူ့ကိုပြုရမည်။

၂၇ မောရှေသည် က္ကသရေလအမျိုးသားအနည်းငယ်နှင့်အတူ ဩဃထံသို့ဆင်းသွား၍၊ မောရှေသည် ဩဃ၏ခြေချင်းဝတ်ကို လှံနှင့်ရိုက်သတ်လေ၏။

၂၈ ထိုနောက် က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် ဩဃ၏သားမြေးများနှင့် သူ၏လူအပေါင်းတို့ကို လိုက်လံဖမ်းဆီး၍ တယောက်မျှ မကျန်အောင် ရိုက်နှက်ဖျက်ဆီးကြ၏။

၂၉ ထို့နောက် မောရှေသည် ယာဇာမြို့သည် အလွန်ကျော်ကြားသောမြို့ဖြစ်သောကြောင့် ယာဇာမြို့ကို စူးစမ်းရန် အစ္စရေးအမျိုးသားအချို့ကို စေလွှတ်လေ၏။

၃၀ သူလျှိုတို့သည် ယာဇာမြို့သို့သွား၍ စူးစမ်းကြ၏။ သူလျှိုတို့သည် ထာဝရဘုရားကို ယုံကြည်ကိုးစား၍ ယာဇာမြို့သားတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြ၏။
၃၁ ထိုသူတို့သည် ယာဇာမြို့နှင့် ထိုမြို့ရွာများကို သိမ်းယူ၍ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို သူတို့လက်၌ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ ထိုမြို့၌ ရှိခဲ့ဖူးသော အာမောရိလူတို့ကို နှင်ထုတ်ကြ၏။
၃၂ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် အာနုန်မြစ်မှစ၍ ဟေရမန်တောင်တိုင်အောင် ယော်ဒန်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အာမောရိရှင်ဘုရင်နှစ်ပါး၏ ပြည်ကို သိမ်းယူကြ၏။
၃၃ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် ခရီးသွား၍ ယော်ဒန်မြစ်တဘက်၊ ယေရိခေါမြို့တဘက်၌ရှိသော မောဘလွင်ပြင်သို့ ရောက်ကြ၏။
၃၄ မောဘအမျိုးသားတို့သည် အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်နှင့် ဩဃတို့၌ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအလုံးစုံကို ကြားသိရသောအခါ၊ မောဘအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ဣလသရေလလူတို့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၏။
၃၅ မောဘပြည်သား အသက်ကြီးသူတို့ကလည်း၊ အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်နှင့် ဩဃတို့သည် မြေကြီးပေါ်မှာရှိသော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ထက် တန်ခိုးကြီးသောကြောင့်၊ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ကို မခံနိုင်သောကြောင့်၊ ငါတို့သည် သူတို့ရှေ့မှာ အဘယ်သို့ ရပ်တည်နိုင်မည်နည်း။
၃၆ သူတို့သွားရာလမ်းမှာ ငါတို့ပြည်ကိုဖြတ်သွားစေခြင်းငှါ ယခုပင် ငါတို့အား သတင်းပို့ကြပြီ။ ငါတို့သည် သူတို့ကို အခွင့်မပေး။ ယခု သူတို့သည် လေးလံသောဓားဖြင့် ငါတို့ကို လှည့်၍ ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မည်။ မောဘပြည်သည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့၍၊ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့အတို့ အဘယ်သို့ပြုရမည်ကို တိုင်ပင်ကြ၏။
၃၇ မောဘပြည်သား အသက်ကြီးသူတို့သည် တိုင်ပင်၍ မောဘအမျိုးသား ဇိဖော်၏သား ဗာလက်အမည်ရှိသော သူတို့လူတစ်ဦးကို ခေါ်၍ ထိုကာလ၌ ရှင်ဘုရင်အရာ၌ ချီးမြှောက်ကြ၏။ ဗာလက်သည် အလွန်ပညာရှိဖြစ်၏။
၃၈ ထိုအခါ မောဘပြည်သား အသက်ကြီးသူတို့သည် ထ၍ မိဒျန်အမျိုးသားတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူစေခြင်းငှာ စေလွှတ်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား၊ မောဘပြည်၌ မိဒျန်လူတို့ကို လုပ်ကြံသော ဒဒ်ရှင်ဘုရင် ဗေဒဒ်၏သား ဟာဒဒ်လက်ထက်မှစ၍ ယနေ့တိုင်အောင် မောဘပြည်နှင့် မိဒျန်ပြည်တို့၌ ကြီးစွာသော စစ်တိုက်ခြင်းနှင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းရှိကြ၏။
၃၉ မောဘအမျိုးသားတို့သည် မိဒျန်အမျိုးသားတို့ထံသို့ လူကိုစေလွှတ်၍ သူတို့သည် သူတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူကြ၏။ မိဒျန်အမျိုးသား အသက်ကြီးသူတို့သည် မောဘပြည်သို့ ရောက်လာ၍ မိဒျန်အမျိုးသားတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးယူကြ၏။
၄၀ မောဘ ပြည် က အသက်ကြီး သူတွေက အစ္စရေး တွေ လက်ကနေ အသက်ကယ် နိုင်ဖို့ မိဒျန် ပြည် က အသက်ကြီး တွေနဲ့ တိုင်ပင် ကြတယ်။
၄၁ မောဘအမျိုးသားအပေါင်းတို့က၊ မိဒျန်ပြည်သား အသက်ကြီးသူတို့အား ယခုတွင် နွားသည် မြက်ပင်ကို လျက်သကဲ့သို့ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် ငါတို့ပတ်လည်၌ရှိသမျှကို လျက်ကြပြီ။ ငါတို့ထက် အားကြီးသော အာမောရိမင်းကြီးနှစ်ပါးကို ထိုသို့ပြုကြပြီဟု ပြောဆိုကြ၏။
၄၂ မိဒျန်ပြည်သား အသက်ကြီးသူတို့က၊ အာမောရိရှင်ဘုရင် ရှိဟုန်သည် သင်တို့ကို စစ်တိုက်၍ အောင်နိုင်သောအခါ၊ မေသောပေါတာမိပြည်မှ ယာနေ၏သား ဗောရနှင့် သူ၏သား ဗာလမ်ထံသို့ စေလွှတ်၍၊ သူတို့သည် လာ၍ သင်တို့ကို ကျိန်ဆဲကြ၏။ ထိုကြောင့်၊ ရှိဟုန်သည် သင်တို့ကို အောင်နိုင်၍ သင်တို့ပြည်ကို သိမ်းယူလေ၏။
၄၃ ယခုမှာ သူ၏သား ဗာလမ်ထံသို့လည်း စေလွှတ်လော့။ သူသည် မိမိပြည်၌ ရှိနေသေးသောကြောင့်၊ သူ၏အခကို သူ့ထံသို့ စေလွှတ်လော့။ သူသည် သင်တို့ကြောက်သော လူအပေါင်းတို့ကို ကျိန်ဆဲစေခြင်းငှါ၊ အခကြေးငွေကို ပေးလော့။ မောဘပြည်သား အသက်ကြီးသူတို့သည် ဤအမှုကို ကြားသောအခါ၊ ဗောရ၏သား ဗာလမ်ထံသို့ စေလွှတ်ရန် အလိုရှိကြ၏။
၄၄ မောဘရှင်ဘုရင် ဇိဖော်၏သား ဗာလက်သည် ဗာလမ်ထံသို့ တမန်တို့ကို စေလွှတ်၍၊
၄၅ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်လာသော လူမျိုးတစ်မျိုးသည် မြေကြီးမျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ငါ့ရှေ့၌ နေရာချကြ၏။
၄၆ ယခုမှာ လာ၍ ဤလူမျိုးကို ငါ့အတို့ ကျိန်ဆဲလော့။ သူတို့သည် ငါ့ထက် အားကြီးသောကြောင့်၊ ငါသည် သူတို့ကို တိုက်၍ နှင်ထုတ်နိုင်ကောင်း နှင်ထုတ်နိုင်လိမ့်မည်။ ကိုယ်တော် ကောင်းချီးပေးသောသူသည် ကောင်းချီးခံရ၏၊ ကိုယ်တော် ကျိန်ဆဲသောသူသည် ကျိန်ဆဲခြင်းကို ခံရ၏ဟု ငါကြားသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၄၇ ထိုအခါ ဗာလက်မင်း၏ တမန်တို့သည် ဗာလမ်ထံသို့ သွား၍ မောဘလူတို့ကို တိုက်စေခြင်းငှာ ကျိန်စာတိုက်စေခြင်းငှာ ဗာလမ်ကို ခေါ်လာကြ၏။
၄၈ ဗာလမ်သည် ဣလသရေလအမျိုးကို ကျိန်ဆဲခြင်းငှာ ဗာလက်မင်းထံသို့ လာ၏။ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ ဤလူမျိုးသည် ကောင်းချီးမင်္ဂလာကို ခံရသောသူဖြစ်၍၊ ကျိန်ဆဲခြင်းကို မပြုနှင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။
၄၉ ဗာလက်မင်းကလည်း ဗာလမ်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဣလသရေလအမျိုးကို ကျိန်ဆဲစေသော်လည်း၊ ဗာလမ်သည် ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို ကျိန်ဆဲသောကြောင့်၊ ဗာလက်မင်း၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲနေ၏။
၅၀ ဗာလမ်သည် မိမိဆန္ဒအလျောက် လိုက်လျောခြင်းမပြုကြောင်း ဗာလက်မင်းသိမြင်သောအခါ ထ၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ဗာလမ်သည်လည်း မိမိပြည်သို့ ပြန်သွား၍ ထိုအရပ်မှ မိဒျန်ပြည်သို့ သွားလေ၏။
၅၁ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် မောဘလွင်ပြင်မှ ခရီးသွား၍ ယော်ဒန်မြစ်ကမ်းနား၊ ဗက်ယေရှိမုတ်မြို့မှ မောဘလွင်ပြင်အဆုံး၌ အာဗေလရှိတ္တိမ်မြို့တိုင်အောင် တပ်ချကြ၏။
၅၂ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် ရှိတ္တိမ်လွင်ပြင်၌ နေသောအခါ၊ မောဘအမျိုးသမီးတို့နှင့် မတရားသောမေထုန်ကို ပြုကြ၏။
၅၃ ဣလသရေလအမျိုးသားတို့သည် မောဘပြည်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့၏ တပ်ရှေ့မှာ တဲများကို ဆောက်ကြ၏။
၅၄ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ကို ကြောက်ရွံ့၍၊ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ဣလသရေလအမျိုးသားတို့ကို ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ချောမောလှပသော သမီးမယားအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ ရွှေငွေအဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်စေကြ၏။

၅၅ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ထိုမိန်းမတို့ကို မိမိတို့တဲတံခါးဝ၌ ထားကြ၏။ ထိုသို့ပြုလျှင် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့ကိုမြင်၍ လှည့်လာ၍၊ မောဘလူတို့ကို မတိုက်စေခြင်းငှာ။
၅၆ မောဘအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ထိုသို့ပြုကြ၏။ အသီးအသီး မိမိတို့မယားနှင့် သမီးကို မိမိတို့တဲတံခါးဝ၌ ထားကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မောဘအမျိုးသားတို့၏ လုပ်ရပ်ကို မြင်ကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မောဘအမျိုးသမီးတို့ထံသို့ လှည့်၍ သူတို့ကို တပ်မက်ကြ၏။ ထိုအမျိုးသမီးတို့သည်လည်း ထိုအမျိုးသမီးတို့ထံသို့ သွားကြ၏။
၅၇ ထိုအခါ ဟေဗြဲလူတစ်ဦးသည် မောဘတဲတံခါးသို့ ရောက်လာ၍၊ မောဘသမီးတစ်ဦးကို မြင်လျှင်၊ သူ့စိတ်နှလုံး၌ တောင့်တ၍၊ တဲတံခါးဝ၌ သူမနှင့် သူအလိုရှိသည်အတိုင်း ပြောဆိုလျှင်၊ သူတို့အတူတကွ ပြောဆိုနေစဉ်တွင်၊ တဲ၏ယောက်ျားတို့သည် ထွက်လာ၍ ဤစကားများကဲ့သို့ ဟေဗြဲလူအား ပြောဆိုကြ၏။
၅၈ ငါတို့သည် ညီအစ်ကိုများဖြစ်ကြောင်း၊ ငါတို့အပေါင်းတို့သည် လောတ၏သားမြေးများနှင့် သူ့အစ်ကိုအာဗြဟံ၏သားမြေးများဖြစ်ကြောင်းကို သင်သိသည်မှန်လျှင်၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ငါတို့နှင့်အတူမနေသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ငါတို့၏မုန့်နှင့် ငါတို့၏ယဇ်ကို မစားသနည်း။
၅၉ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ထိုစကားများဖြင့် ယောသပ်ကိုလွှမ်းမိုး၍ ချော့မော့သောစကားများဖြင့် သွေးဆောင်သောအခါ၊ သူတို့သည် သူ့ကို တဲ၌ထိုင်စေပြီးလျှင် သူ့အတွက် ချက်ပြုတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ကြ၏။ သူသည်လည်း သူတို့၏ယဇ်နှင့် သူတို့၏မုန့်ကို စားလေ၏။
၆၀ သူတို့သည် စပျစ်ရည်တိုက်၍ သူသည် သောက်သဖြင့် ယစ်မူးလေ၏။ သူ့ရှေ့မှာ လှပသော မိန်းမငယ်တစ်ဦးကို ထား၍ စပျစ်ရည်ကို အလွန်အကျွံသောက်သောကြောင့် မိမိဘာလုပ်နေသည်ကို မသိသောကြောင့် မိမိအလိုရှိသည်အတိုင်း ပြုကြ၏။
၆၁ မောဘအမျိုးသားတို့သည် ရှိတ္တိမ်လွင်ပြင်၌ ထိုအရပ်၌ ဣသရေလလူတို့ထံသို့ ပြုကြ၏။ ထိုအမှုကြောင့် ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုး၌ အမျက်ထွက်၍ ကာလနာဘေးကို စေလွှတ်တော်မူသဖြင့်၊ ဣသရေလလူ နှစ်သောင်းလေးထောင် သေကြ၏။
၆၂ ရှိမောင်အမျိုးသားတို့တွင် သာလု၏သား ဇိမရိအမည်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ရှေ့တွင် မိဒျန်ရှင်ဘုရင် ဇုရ၏သမီး မိဒျန်အမျိုးသား ကောဘိနှင့် ပေါင်းသင်း၏။
၆၃ ဇိမရိပြုသော ဤဆိုးညစ်သောအမှုကို ယဇ်ပုရောဟိတ်အာရုန်၏သား ဧလာဇာ၏သား ဖိနဟတ်သည် မြင်လျှင်၊ လှံကိုယူ၍ ထ၍ သူတို့နောက်သို့လိုက်သဖြင့်၊ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို ထိုးဖောက်သတ်လေ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့တွင် ကာလနာဘေးငြိမ်းလေ၏။

အခန်း ၈၆

၁ ကာလနာဘေးရောက်ပြီးသောကာလ၌ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေနှင့် ယဇ်ပုရောဟိတ်အာရုန်၏သား ဧလာဇာတို့အား မိန့်တော်မူသည်ကား၊
၂ အသက်နှစ်ဆယ်မှစ၍ အနှစ်နှစ်ဆယ်နှင့်အထက် တပ်၌စစ်မှုထမ်းသော ဣသရေလအမျိုးသား ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကို အကြီးအကဲလုပ်ကြလော့။
၃ မောရှေနှင့် ဧလာဇာတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို မိမိတို့အဆွေအမျိုးအလိုက် ရေတွက်၍ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ကား ခုနစ်သိန်း ခုနစ်ရာသုံးဆယ် ရှိကြ၏။
၄ လေဝိအမျိုးသားတို့သည် အသက်တလကျော်ရှိသော ယောက်ျားအပေါင်းတို့တွင် နှစ်သောင်းသုံးထောင်ရှိ၍၊ မောရှေနှင့်အာရုန်တို့သည် သိနာတော၌ ရေတွက်၍ ထိုသူတို့တွင် ယောက်ျားတယောက်မျှမပါ။
၅ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် တော၌ သေရကြလိမ့်မည်ဟု ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသောကြောင့်၊ သူတို့အားလုံး သေကြ၍၊ ယေဖုန္နာ၏သား ကာလက်နှင့် နုန်၏သား ယောရှုမှတပါး၊ သူတို့တွင် တစ်ယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းရ။
၆ ထိုနောက်မှ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့ညီအစ်ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့အဘို့ မိဒျန်လူတို့ကို လက်စားချေစေခြင်းငှာ မိန့်တော်မူ၏။
၇ မောရှေသည် ထိုသို့ပြု၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထိုသူတို့အထဲမှ လူတစ်ထောင်စီ၊ လူတစ်သောင်းနှစ်ထောင်တို့ကို ရွေးချယ်၍ မိဒျန်ပြည်သို့ သွားကြ၏။
၈ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိဒျန်အမျိုးသားတို့ကို စစ်တိုက်၍ ယောက်ျားအပေါင်းတို့ကိုရင်း၊ မိဒျန်မင်းငါးပါးတို့ကိုရင်း သတ်ကြ၏။ ဗေါရသားဗာလမ်ကိုလည်း ထားနှင့်သတ်ကြ၏။
၉ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိဒျန်မယားများ၊ သူငယ်များ၊ တိရစ္ဆာန်များနှင့် ဥစ္စာရှိသမျှတို့ကို သိမ်းယူကြ၏။
၁၀ သူတို့သည် လက်ရဥစ္စာရှိသမျှနှင့် လက်ရဥစ္စာရှိသမျှကို ယူ၍ မောရှေနှင့် ဧလာဇာထံသို့ မောဘလွင်ပြင်သို့ ယူဆောင်သွားကြ၏။
၁၁ မောရှေ၊ ဧလာဇာမှစ၍ ပရိသတ်အကြီးအကဲအပေါင်းတို့သည် သူတို့ကို ဝမ်းမြောက်စွာကြိုဆိုရန် ထွက်သွားကြ၏။
၁၂ သူတို့သည် မိဒျန်လူတို့၏ ဥစ္စာရှိသမျှကို ခွဲဝေယူကြသဖြင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့၏ညီအစ်ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ အကျိုးအတွက် မိဒျန်လူတို့ကို လက်စားချေကြ၏။

အခန်း ၈၇

၁ ထိုအခါ ထာဝရဘုရားက၊ သင်၏နေ့ရက်ကာလ ကုန်ဆုံးလုနီးပြီ။ သင်၏ကျွန် နုန်၏သား ယောရှုကိုခေါ်၍ တဲတော်၌ထားလော့။ ငါမှာထားမည်ဟု မောရှေအား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း မောရှေပြု၏။
၂ ထာဝရဘုရားသည် တဲတော်၌ မိုးတိမ်တိုင်၌ ထင်ရှားတော်မူ၍၊ မိုးတိမ်တိုင်သည် တဲတော်ဝင်ဝ၌ ရပ်နေ၏။
၃ ထာဝရဘုရားသည် နုန်၏သား ယောရှုအား မိန့်တော်မူသည်ကား၊ အားယူ၍ ရဲရင့်လော့။ အကြောင်းမူကား၊ သင်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ငါပေးမည်ဟု ကျိန်ဆိုသောပြည်သို့ ဆောင်သွားရမည်။ ငါသည် သင်နှင့်အတူရှိမည်။
၄ မောရှေကလည်း၊ ခွန်အားကြီး၍ ရဲရင့်လော့။ အကြောင်းမူကား၊ သင်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ထိုပြည်ကို အမွေခံစေမည်။ ထာဝရဘုရားသည် သင်နှင့်အတူရှိတော်မူလိမ့်မည်။ သင့်ကို မစွန့်ပစ်၊ မပစ်ထား၊ မကြောက်နှင့်၊ စိတ်ဓာတ်မကျနှင့်ဟု ယောရှုအား မိန့်တော်မူ၏။

၅ မောရှေသည် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍၊ သင်တို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရားသည် တော၌ သင်တို့အဘို့ ပြုတော်မူသော ကောင်းမြတ်ခြင်းအလုံးစုံတို့ကို သင်တို့မြင်ကြပြီ။

၆ ယခုမှာ ဤပညတ်တရားစကားအလုံးစုံတို့ကို စောင့်ရှောက်၍ သင်တို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၏လမ်းတော်၌ လိုက်ကြလော့။ ထာဝရဘုရားမှာထားတော်မူသောလမ်းမှ လက်ျာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်သို့ မလွှဲကြနှင့်။

၇ မောရှေသည်လည်း ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ ထိုပြည်၌ ကျင့်ရမည်အကြောင်း ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား စီရင်ထုံးများ၊ တရားစီရင်ချက်များနှင့် တရားဥပဒေများကို သွန်သင်လေ၏။

၈ ထာဝရဘုရား၏ လမ်းစဉ်နှင့် ပညတ်တရားများကို သူတို့အား သွန်သင်လေ၏။ မောရှေလက်ဖြင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ပေးတော်မူသော ဘုရားသခင်၏ ပညတ်တရားစာစောင်၌ ရေးထားလျက်ရှိ၏။

၉ မောရှေသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို မှာထား၍ပြီးသည်နောက်၊ ထာဝရဘုရားက၊ အာဗရိမ်တောင်ပေါ်သို့တက်၍ ထိုအရပ်၌ သေလော့။ သင်၏အစ်ကိုအာရုန်သည် စုဝေးသကဲ့သို့ သင်၏လူမျိုးစည်းဝေးရာသို့ ရောက်လော့။

၁၀ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း မောရှေသည် တက်သွား၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားသောနေ့၊ လေးဆယ်နှစ်တွင်၊ ထာဝရဘုရား၏ အမိန့်တော်အတိုင်း မောဘပြည်၌ အနိစ္စရောက်လေ၏။

၁၁ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မောဘလွင်ပြင်၌ မောရှေအတွက် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်ပတ်လုံး ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၏။ မောရှေအတွက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောနေ့ရက်များ ကုန်ဆုံးလေ၏။

အခန်း ၈၈

၁ မောရှေသည် အနိစ္စရောက်သောနောက်၊ နုန်၏သား ယောရှုအား ထာဝရဘုရားက၊

၂ ထ၍ ယော်ဒန်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလော့။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ငါပေးသော ပြည်သို့ သွားလော့။ သင်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို ထိုပြည်ကို အမွေခံစေရမည်။

၃ သင်တို့ခြေဖဝါးနင်းသမျှသောအရပ်သည် သင်တို့အပိုင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ လေဗနုန်တောမှစ၍ ပေရတ်မြစ်ကြီးတိုင်အောင်၊ သင်တို့၏နယ်နိမိတ်ဖြစ်လိမ့်မည်။

၄ မောရှေနှင့်အတူ ငါရှိသကဲ့သို့ သင်၏အသက်တာတစ်လျှောက်လုံးတွင် မည်သူမျှ သင့်အပေါ်တွင် မရပ်တည်နိုင်ရ။ မောရှေမှာကြားခဲ့သော တရားအားလုံးကို လိုက်နာရန် ခွန်အားနှင့် ရဲရင့်ခြင်းရှိလော့။ သင်ပြုလေသမျှ၌ အောင်မြင်မည်အကြောင်း လမ်းမှ လက်ယာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်သို့ မလွှဲနှင့်။

၅ ယောရှုကလည်း၊ တပ်ထဲမှာသွားကြလော့။ သုံးရက်အတွင်းတွင် သင်တို့သည် ယော်ဒန်မြစ်ကိုကူး၍ ထိုပြည်ကို ဝင်စားရကြလိမ့်မည်ဖြစ်၍၊ ရိက္ခာကို ပြင်ဆင်ကြလော့ဟု ဣသရေလအရာရှိတို့အား မှာထားလေ၏။

၆ ဣသရေလအမျိုးသား အကြပ်အခေါ်တို့သည်လည်း ပြု၍၊ လူများကို မှာထားကြ၏။ ယောရှုမှာထားသမျှကိုလည်း ပြုကြ၏။

၇ ယောရှုသည် ယေရိခေါမြို့ကို စူးစမ်းရန် လူနှစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်ရာ ထိုလူများသည် သွား၍ ယေရိခေါမြို့ကို စူးစမ်းကြ၏။

၈ ခုနစ်ရက်လွန်သောအခါ၊ စခန်း၌ရှိသော ယောရှုထံသို့ ရောက်လာ၍၊ ထာဝရဘုရားသည် ထိုပြည်လုံးကို ငါတို့လက်၌ အပ်တော်မူပြီ။ မြို့သားတို့သည် ငါတို့ကြောင့် စိတ်ပျက်အားငယ်ကြ၏ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၉ ထိုနောက် ယောရှုသည် နံနက်အချိန်၌ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထ၍ ရှိတ္တိမ်မြို့မှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ယောရှုနှင့် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ယော်ဒန်မြစ်ကို ကူးကြ၏။ ယောရှုသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့နှင့်အတူ ယော်ဒန်မြစ်ကို ကူးသောအခါ အသက်ရှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိ၏။

၁၀ လူများတို့သည် ပဌမလ၊ ဆယ်ရက်နေ့တွင် ယော်ဒန်မြစ်မှ တက်လာ၍ ယေရိခေါမြို့၏ အရှေ့ဘက်ထောင့်ရှိ ဂိလဂါလမြို့တွင် တပ်ချကြ၏။

၁၁ မောရှေ၏ပညတ်တရား၌ ရေးထားသည်အတိုင်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည်၊ ယေရိခေါလွင်ပြင်၊ ဂိလဂါလမြို့၌ ပသခါပွဲကို ခံကြ၏။

၁၂ ပသခါပွဲနေ့၌ မန္နသည် ထိုကာလ၌ ပြတ်သွား၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အဘို့ မန္န မရှိသဖြင့်၊ သူတို့သည် ခါနာန်ပြည်၏ အသီးအနှံကို စားကြ၏။

၁၃ ယေရိခေါမြို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ ရန်မှ လုံးလုံးပိတ်လျက်ရှိ၍၊ အဘယ်သူမျှ ထွက်ဝင်ခြင်းမရှိ။

၁၄ ဒုတိယလ၊ ပဌမနေ့၌ ထာဝရဘုရားသည် ယောရှုအား ထလော့။ ယေရိခေါမြို့နှင့် မြို့သားအပေါင်းတို့ကို သင့်လက်၌ ငါအပ်ပြီ။ သင်၏စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည် တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ် မြို့ကိုလှည့်ပတ်ရကြမည်။ ထိုသို့ ခြောက်ရက်ပတ်လုံး ပြုရကြမည်။

၁၅ ယဇ်ပုရောဟိတ်တို့သည် တံပိုးမှုတ်၍၊ တံပိုးမှုတ်သံကို ကြားသောအခါ၊ လူအပေါင်းတို့သည် ကျယ်စွာ ကြွေးကြော်ကြ၍၊ မြို့ရိုးတို့သည် ပြိုလဲကြလိမ့်မည်။ လူအပေါင်းတို့သည် အသီးအသီး မိမိတို့ရန်သူကို စစ်ချီရကြမည်။

၁၆ ယောရှုသည်လည်း ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသမျှအတိုင်း ပြုလေ၏။

၁၇ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် သူတို့သည် မြို့ကို ခုနစ်ကြိမ်ပတ်ပြီး ယဇ်ပုရောဟိတ်တို့သည် တံပိုးများကို မှုတ်ကြ၏။

၁၈ ခုနစ်ချီမြောက်တဲ့အခါ ယောရှုက လူတွေကို “ယေဟောဝါက မြို့တစ်မြို့လုံးကို ငါတို့လက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီ၊ ကြွေးကြော်ကြ” လို့ပြောတယ်။

၁၉ မြို့နှင့် မြို့နှင့်ဆိုင်သမျှတို့ကို ထာဝရဘုရားအား ကျိန်ဆဲရမည်။ ကျိန်အပ်သောအရာကို ရှောင်ကြဉ်ကြလော့။ သို့မဟုတ် ဣသရေလတပ်ကို ကျိန်ဆဲ၍ နှောင့်ယှက်မည်ကို စိုးရိမ်စရာရှိ၏။

၂၀ ငွေ၊ ရွှေ၊ ကြေးဝါ၊ သံရှိသမျှတို့ကို ထာဝရဘုရားအား ပူဇော်၍ ထာဝရဘုရား၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲသို့ သွင်းရမည်။

၂၁ လူများတို့သည် တံပိုးမှုတ်၍ ကျယ်သောအသံနှင့် ကြွေးကြော်ကြသဖြင့် ယေရိခေါမြို့ရိုးသည် ပြိုလဲလေ၏။ လူအပေါင်းတို့သည် အသီးအသီး မိမိတို့ရှေ့၌ တက်ကြ၏။ မြို့ကိုသိမ်းယူ၍ မြို့၌ရှိသမျှသော

ယောက်ျားမိန်းမ၊ အကြီးအငယ်၊ နွား၊ သိုး၊ မြည်းတို့ကို ထားဖြင့် ရှင်းရှင်းဖျက်ဆီးကြ၏။

၂၂ သူတို့သည် မြို့တစ်မြို့လုံးကို မီးရှို့ကြ၏။ ငွေတန်ဆာ၊ ရွှေတန်ဆာ၊ ကြေးဝါတန်ဆာ၊ သံတန်ဆာများကိုသာ ထာဝရဘုရား၏ ဘဏ္ဍာတော်ထဲသို့ သွင်းထားကြ၏။

၂၃ ထိုအခါ ယောရှုက “ယေရိခေါမြို့ကို တည်ဆောက်သောသူသည် ကျိန်ခြင်းခံရပါစေ၊ ထိုမြို့ကို သူ၏သားဦး၌ရင်း၊ သူ၏သားငယ်၌ရင်း၊ မြို့တံခါးတို့ကို ထောင်၍ မြို့တံခါးတို့ကို တည်ဆောက်လိမ့်မည်” ဟု ကျိန်ဆိုလေ၏။

၂၄ ယုဒအမျိုး၊ ဇေရ၊ ဇာဗဒိ၊ ကာမိတို့၏သား အာခန်သည်၊ ကျိန်အပ်သောအရာ၌ သစ္စာဖောက်၍၊ ကျိန်အပ်သောအရာကိုယူ၍ တဲ၌ဝှက်ထားလေ၏။ ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်သည် ဣသရေလအမျိုး၌ ပြင်းစွာထွက်လေ၏။

၂၅ ထိုနောက်မှ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ယေရိခေါမြို့ကို မီးရှို့ရာမှ ပြန်လာသောအခါ၊ ယောရှုသည် အာဣမြို့ကို စူးစမ်းစစ်ဆေး၍ တိုက်ဖျက်စေခြင်းငှာ လူတို့ကို စေလွှတ်လေ၏။

၂၆ထိုလူတို့သည် ချီသွား၍ အာဣမြို့ကို ကြည့်ရှုပြီးမှ ပြန်လာ၍ လူအပေါင်းတို့ကို သင်နှင့်အတူ အာဣမြို့သို့ မလိုက်စေနှင့်။ လူသုံးထောင်ခန့်သာ ချီသွား၍ မြို့ကို လုပ်ကြံပါစေဟု ဆိုကြ၏။ မြို့သားတို့သည် နည်းသောကြောင့်၊

၂၇ ယောရှုသည်လည်း ထိုသို့ပြုသဖြင့် ဣသရေလအမျိုးသား သုံးထောင်ခန့်သည် သူနှင့်အတူ လိုက်သွား၍ အာဣမြို့သားတို့ကို တိုက်ကြ၏။

၂၈ ဣသရေလလူတို့ကို ပြင်းထန်စွာတိုက်သဖြင့်၊ အာဣမြို့သားတို့သည် ဣသရေလလူ သုံးဆယ်ခြောက်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်သဖြင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အာဣမြို့သားတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြ၏။

၂၉ ယောရှုသည် ထိုအမှုကိုမြင်လျှင်၊ မိမိအဝတ်ကိုဆုတ်၍ ဣသရေလအမျိုး အသက်ကြီးသူတို့နှင့်အတူ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌ ပျပ်ဝပ်လျက် မြေမှုန့်ကိုယူ၍ မြေမှုန့်ကို မိမိတို့ခေါင်းပေါ်မှာ တင်ကြ၏။

၃၀ ယောရှုကလည်း၊ အို ထာဝရဘုရား၊ ဤလူများကို ယော်ဒန်မြစ်ကို အဘယ်ကြောင့် ကူးစေတော်မူသနည်း။ ဣသရေလလူတို့သည် ရန်သူတို့ကို ကျောခိုင်းပြီးမှ၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ပြောရပါမည်နည်းဟု မေးလျှောက်သော်၊

၃၁ ယခုတွင်၊ ထိုပြည်၌နေသော ခါနာန်လူအပေါင်းတို့သည် ဤစကားကိုကြား၍ ငါတို့ကို ဝိုင်း၍ ငါတို့၏နာမကို ပယ်ဖြတ်ကြလိမ့်မည်။

၃၂ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ပျပ်ဝပ်လျက်နေသနည်း။ ထ၍ ထွက်သွားလော့။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပြစ်မှား၍ ကျိန်အပ်သောအရာကို မယူကြပြီ၊ ကျိန်အပ်သောအရာကို သူတို့အထဲမှ မဖျက်ဆီးမချင်း ငါသည် သူတို့နှင့်အတူ မနေဟု ယောရှုအား မိန့်တော်မူ၏။

၃၃ ယောရှုသည် ထ၍ လူများကို စုဝေးစေပြီးလျှင်၊ ထာဝရဘုရား၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ဥရိမ်ကို ဆောင်ခဲ့သဖြင့်၊ ယုဒအမျိုးကို မှတ်တော်မူ၏။ ကာမိ၏သား အာခန်ကိုလည်း မှတ်တော်မူ၏။

၃၄ ယောရှုကလည်း၊ ငါ့သား၊ သင်ပြုသောအမှုကို ငါ့အားပြလော့ဟု အာခန်အားဆိုလျှင်၊ အာခန်က၊ လုယူသောဥစ္စာတို့တွင် ရှိနာအဝတ်ကောင်းတစ်ထည်၊ ငွေနှစ်ရာ၊ ရွှေငါးဆယ်တုံးတစ်တုံးကို ငါမြင်၏။ ငါသည် သူတို့ကို တပ်မက်၍ ယူလေ၏။ တဲအလယ်၌ မြေ၌ ဝှက်ထားလျက်ရှိသည်ကို ငါမြင်၏။

၃၅ ယောရှုသည်လည်း လူတို့ကို စေလွှတ်၍၊ အာခန်၏တဲမှ သိုးသငယ်တို့ကို ယူခဲ့သဖြင့်၊ ယောရှုထံသို့ ဆောင်ခဲ့လေ၏။

၃၆ ယောရှုသည် အာခန်နှင့် ဤအသုံးအဆောင်များ၊ သူ၏သားသမီးများနှင့် သူ၏ဥစ္စာရှိသမျှတို့ကို ယူ၍ အာခေါ်ချိုင့်သို့ ဆောင်သွားလေ၏။

၃၇ ယောရှုသည်လည်း ထိုအရပ်၌ သူတို့ကို မီးရှို့လေ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အာခန်ကို ကျောက်ခဲနှင့်ပစ်သတ်ကြ၏။ သူ့အပေါ်မှာ ကျောက်ပုံကိုလည်း ပုံထားကြ၏။ ထိုအရပ်ကို အာခေါ်ချိုင့်ဟု ခေါ်လေ၏။ ထာဝရဘုရား၏ အမျက်တော်ပြေလေ၏။ ထိုနောက် ယောရှုသည် မြို့သို့ လာ၍ တိုက်လေ၏။

၃၈ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ မကြောက်နှင့်၊ စိတ်မပျက်နှင့်။ အာဣမြို့ကို သင်၏လက်၌ ငါအပ်ပြီ။ ယေရိခေါမြို့နှင့် သူ၏ရှင်ဘုရင်ကို ပြုသကဲ့သို့ သူတို့ကို ပြုရမည်။ သို့ရာတွင် လုယူသောဥစ္စာနှင့် တိရစ္ဆာန်များကိုသာ လုယူရမည်။ မြို့နောက်မှာ ကင်းစောင့်တပ်ထားရမည်။

၃၉ ယောရှုသည်လည်း ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အတိုင်းပြု၍၊ စစ်သူရဲသုံးသောင်းတို့ကို ရွေးချယ်၍ ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲသုံးသောင်းတို့ကို စေလွှတ်သဖြင့်၊ သူတို့သည် မြို့ကို ချောင်းမြောင်းစေခြင်းငှါ ထားကြ၏။

၄၀ သင်တို့သည် ငါတို့ကိုမြင်သောအခါ ပရိယာယ်ဖြင့် သူတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြမည်။ သူတို့သည် ငါတို့ကို လိုက်ကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်တို့သည် ကင်းထိုးရာမှ ထ၍ မြို့ကိုသိမ်းယူကြလိမ့်မည်ဟု မှာထားလေ၏။ သူတို့သည်လည်း ထိုသို့ပြုကြ၏။

၄၁ ယောရှုသည် စစ်တိုက်သောအခါ၊ မြို့သားတို့သည် မြို့နောက်ဘက်၌ ကင်းထိုးလျက် နေကြသည်ကို မသိဘဲ ဣသရေလလူတို့ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြ၏။

၄၂ ယောရှုနှင့် အစ္စရေးအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် သူတို့ရှေ့မှာ မောပန်းဟန်ဆောင်၍ ပရိယာယ်နှင့် တောလမ်းဖြင့် ထွက်ပြေးကြ၏။

၄၃ အာဣမြို့သားတို့သည် မြို့၌ရှိသောသူအပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေပြီးလျှင်၊ မြို့ပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွား၍ တယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းစေဘဲ မြို့ကို လုပ်ထား၍ ဣသရေလလူတို့ကို လိုက်ကြ၏။

၄၄ ချုံခိုတိုက်ခိုက်သောသူတို့သည် မိမိတို့နေရာမှထ၍ မြို့ထဲသို့အလျင်အမြန်ဝင်၍ တိုက်ယူမီးရှို့ကြ၏။ အာဣမြို့သားတို့သည် ပြန်လှည့်၍ မြို့မှမီးခိုးသည် ကောင်းကင်သို့တက်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ကြ၏။ အဘယ်လမ်းမှ ဆုတ်ခွာရန်နည်းလမ်းမရှိ။

၄၅ အာဣမြို့သားအပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အလယ်၌ရှိကြ၏၊ အချို့တို့သည် ဤဘက်၌ရင်း၊ အချို့တို့သည် ထိုဘက်၌ရင်း ရှိနေ၍ တယောက်ကိုမျှ မကျန်အောင် လုပ်ကြံကြ၏။

၄၆ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် အာဣမင်းကြီး မေလုရှကို အရှင်ဖမ်း၍ ယောရှုထံသို့ ဆောင်ခဲ့သဖြင့်၊ ယောရှုသည် သူ့ကို သစ်ပင်၌ ဆွဲထား၍ သေလေ၏။

၄၇ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မြို့ကိုမီးရှို့ပြီးနောက် မြို့သိုပြန်လာ၍ မြို့၌ရှိသောသူအပေါင်းတို့ကို ထားနှင့်ကွပ်မျက်ကြ၏။

၄၈ အာဣမြို့သား ယောက်ျားမိန်းမ အပေါင်းတို့ ကျဆုံးသော လူအရေအတွက်ကား တသောင်းနှစ်ထောင်ရှိ၍၊ ထာဝရဘုရားသည်

ယောရှုအား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ တိရစ္ဆာန်များနှင့် မြို့၏လက်ရဉစ္စာများကိုသာ သိမ်းယူကြ၏။

၄၉ ယော်ဒန်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း၌ရှိသော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့နှင့် ခါနာန်ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ယေရိခေါ်မြို့နှင့် အာဣမြို့တို့ကို မကောင်းသောအမှုပြုသည်ကို ကြားလျှင်၊ ဣသရေလအမျိုးကို စစ်တိုက်ခြင်းငှာ စုဝေးကြ၏။

၅၀ ဂိဗောင်မြို့သားတို့သည်သာ ဣသရေလလူတို့ကို တိုက်ခိုက်ရမည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်၊ ပရိယာယ်အားဖြင့် ပြုမူ၍၊ ယောရှုနှင့် ဣသရေလလူအပေါင်းတို့ထံသို့ လာ၍၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဝေးသောပြည်မှ လာကြပါ၏။ ယခု အကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပဋိညာဉ်ပြုပါဟု သူတို့အား ပြောဆိုကြ၏။

၅၁ ဂိဗောင်မြို့သားတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ထံသို့ ရောက်ရှိလာ၍ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့နှင့် ပဋိညာဉ်ဖွဲ့၍ မိဿဟာယဖွဲ့ကြ၏။ ပရိသတ်အကြီးအကဲတို့သည်လည်း ကျိန်ဆိုကြ၏။ နောက်မှ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့နှင့် အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် အတူနေထိုင်ကြောင်း သိကြ၏။

၅၂ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့ကို မသတ်ကြ။ အကြောင်းမူကား၊ သူတို့သည် ထာဝရဘုရားကို တိုင်တည်၍ ကျိန်ဆိုသောကြောင့်၊ ထင်းခုတ်သူများ၊ ရေခပ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

၅၃ ယောရှုကလည်း၊ ငါတို့၌ ဤအမှုကို ပြုစေခြင်းငှာ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို လှည့်စားကြသနည်းဟု မေးလျှင်၊ သူတို့က၊ အာမောရိရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့အား ကိုယ်တော်ပြုတော်မူသမျှကို ကိုယ်တော်၏ ကျွန်တို့အား ကြားပြော၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်ဘေးကို အလွန်ကြောက်၍ ဤအမှုကို ပြုမိသောကြောင့်၊

၅၄ ယောရှုသည် ထိုနေ့၌ ထင်းခုတ်ခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်းတို့ကို စီရင်၍ ဣသရေလအမျိုးအနွယ်အပေါင်းတို့အား ကျွန်ဖြစ်စေခြင်းငှာ ခွဲဝေလေ၏။

၅၅ ယေရုရှလင်မင်းကြီး အဒေါနိဇေဒက်သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ယေရိခေါ်မြို့နှင့် အာဣမြို့၌ ပြုသမျှကို ကြားလျှင်၊ ဟေဗြုန်မင်းကြီး ဟောဟံ၊ ယာမုတ်မြို့၌ ပိရံ၊ လာခိရှမြို့၌ ယာဖျာ၊ ဧဂလုန်မြို့၌ ဒေဗာမြို့၌ စေလွှတ်၍၊

၅၆ ဣသရေလအမျိုးသားတို့နှင့် မိဿဟာယဖွဲ့သော ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကိုဎင်း၊ ဂိဗောင်မြို့သားတို့ကိုဎင်း ငါတို့သည် လုပ်ကြံနိုင်မည်အကြောင်း ငါ့ထံသို့လာ၍ ငါ့ကိုကူညီကြလော့။

၅၇ သူတို့သည် စုဝေး၍ အာမောရိမင်းကြီးငါးပါးတို့သည် ၎င်းတို့၏ တပ်များနှင့်အတူ ချီတက်ကြ၏။ ထိုလူအုပ်ကြီးသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားကြ၏။

၅၈ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ဂိဗောင်မြို့ရှေ့မှာ တပ်ချကြ၏။ ဂိဗောင်မြို့သားတို့ကို တိုက်ကြ၏။ ဂိဗောင်မြို့သားအပေါင်းတို့သည် ယောရှုထံသို့ စေလွှတ်၍ ငါတို့ထံသို့ အလျင်အမြန်လာ၍ ကူညီကြလော့။ အာမောရိမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ငါတို့ကို တိုက်ခြင်းငှာ စုဝေးကြပြီဟု မှာလိုက်ကြ၏။

၅၉ ယောရှုနှင့် စစ်သူရဲအပေါင်းတို့သည် ဂိလဂါလမြို့မှ ချီသွားကြ၏။ ယောရှုသည် ရုတ်တရက် ရောက်လာ၍ ထိုမင်းကြီးငါးပါးတို့ကို ကြီးစွာသော လုပ်ကြံခြင်းအားဖြင့် ဒဏ်ခတ်လေ၏။

၆၀ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့ရှေ့မှာ ရှုက်ကြောက်စေတော်မူသဖြင့်၊ ဂိဗောင်မြို့၌ ကြောက်မက်ဖွယ်သော လုပ်ကြံခြင်းအားဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူ၍၊ ဗက်ဟောရုန်မြို့ မက္ကဒါမြို့သို့ သွားသောလမ်း၌ လိုက်လံသဖြင့်၊ သူတို့သည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြ၏။

၆၁ သူတို့ထွက်ပြေးနေစဉ်တွင် ထာဝရဘုရားသည် ကောင်းကင်မှ မိုးသီးများကို သူတို့အပေါ်သို့ စေလွှတ်တော်မူသဖြင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းထက် မိုးသီးများကြောင့် ပိုများသောသူတို့သည် သေကြ၏။

၆၂ အစ္စရေးအမျိုးသားတို့သည် လိုက်လံဖမ်းဆီးကြသော်လည်း လမ်း၌ပင် သူတို့ကို ရိုက်နှက်ကြ၏။

၆၃ သူတို့ တိုက်ခိုက်နေချိန်မှာ ညနေစောင်းလောက်မှာ နေ့ဝင်တော့ ယောရှုက လူအားလုံးရှေ့မှာ “လူမျိုးဟာ ရန်သူတွေကို လက်စားချေတဲ့အထိ နေ၊ ဂိဗောင်မြို့ပေါ်မှာ၊ လ၊ အာယလုန်ချိုင့်ဝှမ်းမှာ ရပ်နေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

၆၄ ထာဝရဘုရားသည် ယောရှု၏ စကားကို နားထောင်တော်မူလျှင်၊ နေသည် ကောင်းကင်အလယ်၌ ရပ်နေ၏။ မိနစ်သုံးဆယ်ခြောက်မိနစ်လည်း ရပ်နေ၏။ လသည်လည်း ရပ်နေ၏။ တစ်နေ့လုံး ဝင်ခြင်းငှာ အလျင်မလိုက်။

၆၅ ထာဝရဘုရားသည် လူ၏စကားကို နားထောင်၍၊ ထိုနေ့ကဲ့သို့သောနေ့သည် မဖြစ်စဖူး၊ နောက်လည်းမဖြစ်၊ မရှိ၊ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးဘက်မှာ စစ်တိုက်တော်မူ၏။

အခန်း ၈၉

၁ ထာဝရဘုရားသည် အာမောရိလူတို့ကို ယောရှုနှင့် ဣသရေလအမျိုးသားတို့လက်၌ အပ်တော်မူသောနေ့၌ ယောရှုသည် ဤသီချင်းကို မြွက်ဆို၍၊ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ရှေ့မှာ မြွက်ဆိုသည်ကား၊

၂ အို ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်သည် တန်ခိုးကြီးသောအမှုတို့ကို ပြုတော်မူပြီ။ ကြီးမြတ်သောအမှုတို့ကို ပြုတော်မူပြီ။ ကိုယ်တော်နှင့် အဘယ်သူတူပါသနည်း။ အကျွန်ုပ်၏နှုတ်ခမ်းသည် နာမတော်ကို ထောမနာသီချင်းဆိုပါမည်။

၃ အကျွန်ုပ်၏ ကောင်းမြတ်ခြင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ ခံတပ်၊ အကျွန်ုပ်၏ မြင့်သော မျှော်စင်၊ အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တော်အား သီချင်းသစ်တစ်ပုဒ်ကို ဆိုပါမည်၊ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းခြင်းနှင့်တကွ ကိုယ်တော်အား သီချင်းဆိုပါမည်၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်၏ ကယ်တင်ခြင်း၏ အစွမ်းသတ္တိ ဖြစ်တော်မူ၏။

၄ လောကီရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့သည် ကိုယ်တော်ကို ချီးမွမ်းကြလိမ့်မည်။ လောကီမင်းတို့သည် ကိုယ်တော်အား သီချင်းဆိုကြလိမ့်မည်။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ကိုယ်တော်၏ ကယ်တင်ခြင်း၌ ဝမ်းမြောက်ကြလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ကိုယ်တော်၏ တန်ခိုးတော်ကို သီချင်းဆို၍ ချီးမွမ်းကြလိမ့်မည်။

၅ အို ထာဝရဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်တော်အား ကိုးစားပါ၏။ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင်ဖြစ်တော်မူသည်ဟု လျှောက်ဆိုပါ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ခိုလှုံရာ၊ ရန်သူတို့ရှေ့မှာ ခိုင်ခံ့သော ရဲတိုက်ဖြစ်တော်မူ၏။

၆ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်တော်ထံ အော်ဟစ်သောအခါ ရှက်ကြောက်ခြင်းမရှိ၊ ကိုယ်တော်၌ ယုံကြည်ကိုးစား၍ ကယ်တင်ခြင်းသို့ ရော

က်ပါ၏။ ကိုယ်တော်ထံ အော်ဟစ်သောအခါ ကိုယ်တော်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အသံကို ကြားတော်မူ၏၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝိညာဉ်ကို ဓားဘေးမှ ကယ်နှုတ်တော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ပြတော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်၏ ကယ်တင်ခြင်းကို ပေးတော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်၏ အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်နှလုံးကို ဝမ်းမြောက်စေတော်မူ၏၊

၇ ကိုယ်တော်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကယ်တင်ခြင်းအတွက် ကြွတော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်၏ လက်ရုံးတော်ဖြင့် ကိုယ်တော်၏ လူမျိုးတော်ကို ရွေးနှုတ်တော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်၏ သန့်ရှင်းသော ကောင်းကင်ဘုံမှ အကျွန်ုပ်တို့ကို နားထောင်တော်မူ၏၊ လူအထောင်အသောင်းတို့မှ အကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်တင်တော်မူ၏၊

၈ နေနှင့်လသည် ကောင်းကင်၌ ငြိမ်ဝပ်စွာရပ်နေ၍၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဖိနှိပ်သူများကို အမျက်ထွက်၍ သူတို့အပေါ်၌ ကိုယ်တော်၏ တရားစီရင်ချက်များကို အမိန့်ပေးတော်မူ၏။

၉ လောကီမင်းအပေါင်းတို့သည် ထကြ၏။ လူမျိုးတို့၏ရှင်ဘုရင်တို့သည် စုဝေးကြ၏၊ ရှေ့တော်၌ မတုန်လှုပ်၊ ကိုယ်တော်၏စစ်မှုကို တောင့်တကြ၏။

၁၀ ကိုယ်တော်သည် အမျက်တော်ထွက်၍ သူတို့အပေါ်သို့ အမျက်တော်ကို ချတော်မူပြီ။ အမျက်တော်ထွက်၍ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးတော်မူပြီ။ နှလုံးတော်၌လည်း ပယ်ရှင်းတော်မူပြီ။

၁၁ လူမျိုးတို့သည် ကိုယ်တော်၏ အမျက်တော်ကြောင့် လောင်ကျွမ်းခြင်းသို့ ရောက်ကြပါပြီ၊ ကိုယ်တော်၏ အမျက်တော်ကြောင့် တိုင်းနိုင်ငံတို့သည် ပြိုကွဲသွားကြပါပြီ၊ ကိုယ်တော်၏ အမျက်တော်နေ့၌ ရှင်ဘုရင်များကို နှိပ်စက်တော်မူပါပြီ။

၁၂ ကိုယ်တော်သည် သူတို့အပေါ်သို့ အမျက်တော်ကို သွန်းလောင်းတော်မူပြီးလျှင်၊ ဒေါသအမျက်တော်သည် သူတို့ကို လွှမ်းမိုးတော်မူပြီးလျှင်၊ သူတို့၏အပြစ်ကို သူတို့အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်စေတော်မူပြီးလျှင်၊ သူတို့၏ဆိုးညစ်မှု၌ သူတို့ကို ပယ်ရှင်းတော်မူပြီ။

၁၃ သူတို့သည် ထောင်ချောက်ကို ဖြန့်၍ ထိုအထဲသို့ ကျရောက်ကြ၏။ သူတို့ဝှက်ထားသော ပိုက်ကွန်၌ ခြေထောက်တို့သည် ကပ်ကြ၏။

၁၄ "သူတို့သည် မိမိတို့ထားဖြင့် မြေကိုသိမ်းယူ၍၊ မိမိတို့လက်ဖြင့် မြို့၌နေကြ၏။ ကိုယ်တော်သည် သူတို့၏မျက်နှာကို ရှက်ကြောက်ခြင်းနှင့် ပြည့်စေတော်မူ၏။ သူတို့၏ဦးချိုများကို မြေသို့နှိမ့်ချတော်မူ၏။ အမျက်တော်အားဖြင့် သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့စေ၍၊ အမျက်တော်အားဖြင့် သူတို့ကို ဖျက်ဆီးတော်မူ၏။" ဟု ပြောဆိုသော ကိုယ်တော်၏ရန်သူအပေါင်းတို့အတွက် ကိုယ်တော်၏လက်တော်သည် အသင့်ရှိတော်မူ၏။

၁၅ သူတို့အပေါ်၌ ကိုယ်တော်၏ မုန်တိုင်းအသံကြောင့် မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။ ကိုယ်တော်သည် သူတို့၏ ဝိညာဉ်ကို သေခြင်းမှ မဆီးတားဘဲ၊ သူတို့၏ အသက်ကို မရဏာနိုင်ငံသို့ နှိမ့်ချတော်မူ၏။

၁၆ ကိုယ်တော်သည် မုန်တိုင်းအားဖြင့် သူတို့ကို လိုက်လံ၍ ဖျက်ဆီးတော်မူ၏၊ သူတို့၏ မိုးရေကို နှင်းကျစေတော်မူ၏၊ သူတို့သည် နက်သောတွင်းထဲသို့ လဲကျကြသဖြင့် ပြန်မထနိုင်ကြ။

၁၇ သူတို့ရဲ့ အလောင်းတွေဟာ လမ်းမတွေအလယ်မှာ ပစ်ထားတဲ့ အမှိုက်တွေလိုပါပဲ။

၁၈ သူတို့သည် အမျက်တော်အားဖြင့် ဖျက်ဆီးခြင်းသို့ ရောက်ကြ၏။ ကိုယ်တော်၏လူစုကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် ကယ်တင်တော်မူ၏။

၁၉ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်နှလုံးသည် ကိုယ်တော်၌ ဝမ်းမြောက်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်တော်၏ကယ်တင်ခြင်း၌ ချီးမြှောက်ခြင်းရှိပါ၏။

၂၀ အကျွန်ုပ်တို့၏လျှာသည် ကိုယ်တော်၏တန်ခိုးတော်ကို ပြောပြပါမည်၊ ကိုယ်တော်၏အံ့ဖွယ်အမှုတော်များကို ချီးမွမ်းသီချင်းဆိုပါမည်။

၂၁ အကြောင်းမူကား၊ ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်သူတို့လက်မှ ကယ်တင်တော်မူပြီ၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်သောသူတို့လက်မှ ကယ်နှုတ်တော်မူပြီ။ အကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးတော်မူပြီ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ခြေအောက်၌ နှိမ့်ချတော်မူပြီ။

၂၂ အို ထာဝရဘုရား၊ ကိုယ်တော်၏ ရန်သူအပေါင်းတို့သည် ထိုသို့ ပျက်စီးကြလိမ့်မည်၊ မတရားသောသူတို့သည် လေတိုက်ရာသို့ လွင့်သော ဖွဲကဲ့သို့၎င်း၊ ကိုယ်တော်၏ ချစ်ရသူတို့သည် ရေနားမှာ စိုက်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့၎င်း ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။

၂၃ ယောရှုနှင့် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ကို ချေမှုန်းပြီးနောက် ဂိလဂါလတပ်သို့ ပြန်သွားကြ၏။ တယောက်မျှ မကျန်ကြွင်းရ။

၂၄ မင်းကြီးငါးပါးတို့သည် တိုက်ပွဲမှ ခြေလျင်ထွက်ပြေး၍ ဥမင်ထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေကြ၏။ ယောရှုသည် စစ်မြေပြင်၌ သူတို့ကို ရှာ၍ မတွေ့။

၂၅ ထိုနောက် ယောရှုအား ကြားလျှောက်လျှင်၊ ရှင်ဘုရင်တို့ကို တွေ့ပြီ၊ သူတို့သည် ဂူထဲမှာ ပုန်းအောင်းလျက်နေကြသည်ဟု ကြားလျှောက်ကြ၏။

၂၆ ယောရှုကလည်း၊ သူတို့သည် ကိုယ်ကို မသတ်မည်အကြောင်း ဂူဝ၌ စောင့်ရှောက်စေခြင်းငှာ လူတို့ကို ခန့်ထားလော့ဟု ဆိုသည်အတိုင်း ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ပြုကြ၏။

၂၇ ယောရှုသည် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ စစ်သူကြီးတို့အား သင်တို့၏ခြေကို ဤမင်းကြီးတို့၏လည်ပင်းပေါ်မှာ တင်ကြလော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ ယောရှုက၊ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့၏ရန်သူအပေါင်းတို့ကို ထိုသို့ပြုတော်မူလိမ့်မည်ဟု ပြန်ပြော၏။

၂၈ ထိုနောက် ယောရှုသည် ရှင်ဘုရင်တို့ကို သတ်၍ ဂူထဲသို့ ပစ်ထားစေ၊ ဂူဝ၌ ကြီးစွာသော ကျောက်တို့ကို ထားစေဟု အမိန့်ရှိ၏။

၂၉ ယောရှုသည် ထိုနေ့၌ ပါသော လူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ မက္ကဒါမြို့သို့ ချီသွား၍ ထားနှင့်လုပ်ကြလေ၏။

၃၀ သူသည် မြို့သူမြို့သားများနှင့် မြို့သူမြို့သားအားလုံးကို လုံးလုံးလျားလျား ဖျက်ဆီးပြီး ယေရိခေါမြို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ရှင်ဘုရင်နှင့် မြို့သူမြို့သားတို့ကို ပြုလေ၏။

၃၁ထိုမှ လိဗနမြို့သို့ သွားပြီးလျှင်၊ ထာဝရဘုရားသည် ထိုမြို့ကို သူ့လက်၌ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ ယောရှုသည် ယေရိခေါမြို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ထိုမြို့နှင့် ထိုမြို့၏ ရှင်ဘုရင်ကို ပြုလေ၏။

၃၂ ထိုမှ လာခိရှမြို့သို့ သွားပြီး တိုက်လေ၏။ ဂါဇမင်းကြီး ဟောရံသည် လာခိရှမြို့သားတို့ကို ကူညီရန် ချီတက်လာသောအခါ ယောရှုသည် သူနှင့် သူ၏လူများကို သတ်ဖြတ်လေ၏။

၃၃ ယောရှုသည် လာခိရှမြို့နှင့် ထိုမြို့သားအပေါင်းတို့ကို သိမ်းယူ၍ လိဗနမြို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ထိုမြို့ကိုလည်း ပြုလေ၏။

၃၄ ယောရှုသည် ထိုမြို့မှ ဧဂလုန်မြို့သို့ ချီသွား၍ ထိုမြို့ကိုပင် သိမ်းယူလေ၏။ ထိုမြို့နှင့် ထိုမြို့သားအပေါင်းတို့ကို ထားနှင့်လုပ်ကြံလေ၏။
၃၅ ထိုမှ ဟေဗြုန်မြို့သို့ ကူးသွား၍ တိုက်ယူလေ၏။ ရှင်းရှင်းဖျက်ဆီးပြီးမှ၊ ဣသရေလလူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထိုမြို့မှ ဒေဗိရမြို့သို့ ပြန်သွား၍ တိုက်ဖျက်လေ၏။ ထားနှင့်လုပ်ကြံလေ၏။
၃၆ ယေရိခေါမြို့ကို ပြုသကဲ့သို့ မြို့နှင့် မင်းကြီးကိုလည်း ပြုလေ၏။ တယောက်ကိုမျှ မကျန်ကြွင်းရဘဲ သုတ်သင်ပယ်ရှင်းလေ၏။
၃၇ ယောရှုသည် ကာဒေရှဗာနာမြို့မှစ၍ အာဇမြို့တိုင်အောင် အာမောရိရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ကို လုပ်ကြံ၍ ထိုပြည်ကို ချက်ချင်းသိမ်းယူလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးဘက်မှာ စစ်တိုက်တော်မူ၏။
၃၈ ယောရှုသည် ဣသရေလလူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ဂိလဂါလတပ်သို့ ရောက်လာ၏။
၃၉ ယောရှုသည် အာမောရိရှင်ဘုရင်တို့အား ပြုသမျှကို ထိုကာလ၌ ဟာဇော်မင်းကြီးယာဘိန်ကြားလျှင်၊ မိဒျန်မင်းကြီးယောဗတ်၊ ရှိမုန်မင်းကြီးလာဗန်၊ အာခရှပ်မင်းကြီးယေဖလမှစ၍ အာမောရိမင်းကြီးအပေါင်းတို့ထံသို့ စေလွှတ်၍၊
၄၀ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ငါတို့ကိုတိုက်လာ၍ အာမောရိရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ငါတို့ကိုမပြုမီ၊ သူတို့သည် သူတို့ကို ငါတို့လုပ်ကြံနိုင်မည်အကြောင်း၊ အလျင်အမြန်လာ၍ ငါတို့ထံသို့ ကူညီပါဟု တောင်းပန်ကြ၏။
၄၁ ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့သည် ဟာဇော်မင်းကြီးယာဘိန်၏ စကားကို နားထောင်၍၊ သူတို့၏တပ်ပေါင်း ဆယ့်ခုနစ်ပါး၊ မင်းကြီးအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ချီသွားကြ၏။ သူတို့၏လူများသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သဲလုံးနှင့်အမျှ များပြားကြ၏။ မရေမတွက်နိုင်သော မြင်းများ၊ ရထားများနှင့်အတူ မေရုံရေနားမှာ စုဝေး၍ တပ်ချကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးကို စစ်တိုက်ခြင်းငှာ စုဝေးကြ၏။
၄၂ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ သူတို့ကို မကြောက်နှင့်၊ နက်ဖြန်နေ့ ဤအချိန်၌ ငါသည် သူတို့အပေါင်းတို့ကို သင့်ရှေ့၌ အသေခံစေမည်။ သင်သည် မြင်းတို့၏ ခြေချင်းကို ဖြတ်၍ ရထားတို့ကို မီးရှို့ရမည်။
၄၃ ယောရှုသည် စစ်သူရဲအပေါင်းတို့နှင့်အတူ သူတို့ကို ရုတ်တရက်တိုက်လာ၍ လုပ်ကြံသဖြင့် ရန်သူလက်၌ လဲကျလေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့လက်သို့ အပ်တော်မူပြီ။
၄၄ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထိုမင်းကြီးအပေါင်းတို့ကို လိုက်လံ၍ တယောက်မျှ မကျန်အောင် လုပ်ကြံကြ၏။ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း ယောရှုလည်း ပြုလေ၏။
၄၅ ထိုအခါ ယောရှုသည် ခါဇော်မြို့သို့ ပြန်၍ ထားနှင့်လုပ်ကြံသဖြင့် မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့ကို မီးရှို့လေ၏။ ယောရှုသည် ခါဇော်မြို့မှ ရှိမရုန်မြို့သို့ ချီသွား၍ လုပ်ကြံသဖြင့် ရှင်းရှင်းဖျက်ဆီးလေ၏။
၄၆ ထိုအရပ်မှ အာခရှပ်မြို့သို့ သွားပြီးလျှင်၊ ရှိမုန်မြို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ထိုမြို့ကိုလည်း ပြုလေ၏။
၄၇ ထိုမှ အဒုလံမြို့သို့ လွန်သွား၍ မြို့၌ရှိသော လူအပေါင်းတို့ကို လုပ်ကြံပြီးမှ အာခရှပ်မြို့နှင့် ရှိမရုန်မြို့တို့ကို ပြုသကဲ့သို့ အဒုလံမြို့ကိုလည်း ပြုလေ၏။
၄၈ သူသည် ထိုမြို့မှ မိမိလုပ်ကြံခဲ့သော ရှင်ဘုရင်များ၏ မြို့အားလုံးသို့ ထိုမြို့မှ ထွက်ခွာသွားပြီး ကျန်ကြွင်းသော လူအပေါင်းတို့ကို သုတ်သင်ပယ်ရှင်းလေ၏။
၄၉ ဣသရေလလူတို့သည် သူတို့၏ဥစ္စာနှင့် တိရစ္ဆာန်များကိုသာ လုယူကြ၏။ သို့သော် လူအပေါင်းတို့ကို သတ်ကြသော်လည်း အသက်ရှင်စေခြင်းငှာ မထားခဲ့ပါ။
၅၀ မောရှေကို ထာဝရဘုရား မှာထားတော်မူသည့်အတိုင်း၊ ယောရှုနှင့် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ပြုကြ၏။ အဘယ်အမှုမျှ မလျော့ကြ။
၅၁ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ယောရှုနှင့် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် ခါနာန်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ထိုပြည်၌ ရှင်ဘုရင်သုံးဆယ်တစ်ပါးတည်းကို လည်း သုတ်သင်ပယ်ရှင်းကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ခါနာန်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းယူကြ၏။
၅၂ မောရှေသည် မြို့များစွာကို တိုက်ခိုက်၍ ရုဗင်အမျိုး၊ ဂဒ်အမျိုးနှင့် မနာရှေအမျိုးတစ်ဝက်တို့အား ပေးခဲ့သော ယော်ဒန်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ရှိဟုန်နှင့် ဩဃမင်း၏ တိုင်းနိုင်ငံမှတပါး၊ ထိုတိုင်းနိုင်ငံတို့ကိုလည်း မပယ်ရ။
၅၃ ယောရှုသည် ယော်ဒန်မြစ်အနောက်ဘက်၌ရှိသော ရှင်ဘုရင်အပေါင်းတို့ကို လုပ်ကြံ၍ ဣသရေလအမျိုးကိုးမျိုးနှင့် အမျိုးတစ်ဝက်တို့အား အမွေပေးလေ၏။
၅၄ ယောရှုသည် ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ဤဘုရင်များနှင့် စစ်ဆင်နွှဲခဲ့ပြီး သူတို့၏မြို့များကို အစ္စရေးလူမျိုးထံ ပေးအပ်ခဲ့သဖြင့် အာမောရိနှင့် ခါနာန်လူမျိုးတို့၏ မြို့များတစ်လျှောက်တွင် တိုက်ပွဲများကြောင့် တိုင်းပြည်သည် ငြိမ်းချမ်းသာယာလာခဲ့သည်။

အခန်း ၉၀

၁ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ယော်ဒန်မြစ်ကို ကူးပြီး ပဉ္စမနှစ်တွင်၊ ခါနာန်လူတို့နှင့် စစ်တိုက်ခြင်းမှ အနားယူပြီးသောအခါ၊ ဧဒုံလူမျိုးနှင့် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့ အကြား၌ ကြီးစွာသော စစ်တိုက်ခြင်း ဖြစ်ပွား၍ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် ဧဒုံလူတို့ကို စစ်တိုက်ကြ၏။
၂ ခိတ္တိမ်မင်းကြီး အဘိယနပ်စ်သည် နန်းစံ သုံးဆယ်တစ်နှစ်တွင်၊ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့မှ ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲများနှင့်အတူ ချီလာ၍၊ ဧသောအမျိုးသားတို့ကို စစ်တိုက်အံ့သောငှါ စိရမြို့သို့ ချီသွား၏။
၃ ဧဒုံရှင်ဘုရင် ဟာဒဒ်သည် သူ၏သတင်းကို ကြားလျှင်၊ များပြားသောလူများ၊ များပြားသောဗိုလ်ခြေများနှင့်အတူ ဆီးကြို၍ ဧဒုံပြည်၌ စစ်တိုက်လေ၏။
၄ ခိတ္တိမ်၏လက်သည် ဧသော၏သားမြေးတို့ကို နိုင်သဖြင့်၊ ခိတ္တိမ်၏သားမြေးတို့သည် ဧသော၏သားမြေးနှစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကို သတ်ကြ၍၊ ဧသော၏သားမြေးအပေါင်းတို့သည် သူတို့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးကြ၏။
၅ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် လိုက်လံ၍ ဧဒုံရှင်ဘုရင် ဟာဒဒ်ထံသို့ ရောက်သောအခါ၊ သူသည် သူတို့ရှေ့မှ ပြေးနေသဖြင့်၊ သူတို့သည် သူ့ကို အသက်ရှင်လျက် ဖမ်းဆီး၍ ခိတ္တိမ်မင်းကြီး အဘိယနုထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

၆ အဘီယန်စ်က သူ့အား ကွပ်မျက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ပြီး ဇဒ့်ဘုရင် ဟာဒဒ်သည် သူ၏နန်းစံ လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

၇ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် ဇဒ့်လူတို့ကို ဆက်လက်လိုက်လံရှာဖွေကြပြီး ကြီးစွာသော လုပ်ကြံမှုဖြင့် သတ်ဖြတ်ကြသဖြင့် ဇဒ့်လူမျိုးသည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့၏ လက်အောက်ခံဖြစ်လာခဲ့သည်။

၈ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့သည် ဇဒ့်ပြည်ကို အုပ်စိုး၍၊ ဇဒ့်ပြည်သည် ခိတ္တိမ်အမျိုးသားတို့၏ လက်အောက်တွင်ရှိ၍၊ ထိုနေ့မှစ၍ တစ်နိုင်ငံတည်းသော နိုင်ငံဖြစ်လာ၏။

၉ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့သည် ခေါင်းကို နောက်တစ်ဖန် မမော့နိုင်တော့ဘဲ သူတို့၏နိုင်ငံသည် ခိတ္တိမ်၏ သားသမီးများနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်လာ၏။

၁၀ အဘီယနပ်စ်သည် ဇဒ့်ပြည်တွင် အရာရှိများကို ခန့်အပ်ပြီး ဇဒ့်အမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အဘီယနပ်စ်၏ လက်အောက်ခံနှင့် အခွန်ပေးဆောင်ရကြသဖြင့် အဘီယနပ်စ်သည် သူ၏နေရင်းပြည် ခိတ္တိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

၁၁ သူပြန်လာသောအခါ သူ၏အစိုးရကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီး နန်းတော်အတွက် ကျယ်ဝန်းပြီး ခိုင်ခံ့သော နန်းတော်ကို တည်ဆောက်ကာ ခိတ္တိမ်အမျိုးသားများနှင့် ဇဒ့်အမျိုးသားများကို ဘေးကင်းစွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

၁၂ ထိုကာလ၌ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ခါနာန်လူနှင့် အာမောရိလူအပေါင်းတို့ကို နှင်ထုတ်ပြီးသည်နောက်၊ ယောရှုသည် အသက်ကြီး၍ အသက်ကြီးရင့်လျက်ရှိ၏။

၁၃ ထာဝရဘုရားကလည်း၊ သင်သည် အသက်ကြီး၍ အသက်ရှည်၏။ မြေအများစုကိုလည်း သိမ်းယူရဦးမည်ဟု ယောရှုအား မိန့်တော်မူ၏။

၁၄ ယခုမှာ ဤပြည်ကို အမျိုးကိုးမျိုးနှင့် မနာရှေအမျိုးတစ်ဝက်တို့အား အမွေခွဲဝေလော့။ ယောရှုသည် ထ၍ ထာဝရဘုရားမိန့်တော်မူသည်အတိုင်း ပြုလေ၏။

၁၅ ပြီးတော့ အစ္စရေး မျိုးနွယ်စု တွေ အတွက် အမွေအဖြစ် မြေတစ်ပြင်လုံးကို ခွဲဝေပေး တယ်။

၁၆ လေဝိအနွယ်အား အမွေမပေး၊ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအားဖြင့် မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း ထာဝရဘုရား၏ ပူဇော်သက္ကာတို့သည် သူတို့၏ အမွေဖြစ်၏။

၁၇ ယောရှုသည် မောရှေအားဖြင့် ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ယေဖုန္နာ၏သား ကာလက်အား ဟေဗြုန်တောင်ကို သူ၏ညီအစ်ကိုများထက် တစ်ပိုင်းပေး၏။

၁၈ ထို့ကြောင့် ဟေဗြုန်မြို့သည် ယနေ့တိုင်အောင် ကာလက်နှင့် သူ၏သားများအဖို့ အမွေမြေဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉ ယောရှုသည် ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်း၊ ထိုပြည်တရှောက်လုံးကို စာရေးတံပြု၍ ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့အား အမွေခွဲဝေလေ၏။

၂၀ ထာဝရဘုရားသည် မောရှေအား မှာထားတော်မူသည်အတိုင်း၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့အမွေခံရာထဲက မြို့များကိုင်၊ မိမိတို့တိရစ္ဆာန်များနှင့် ဥစ္စာများအတွက် မြို့နယ်များကိုင်း ပေး၍၊ သူတို့သည် မြေကြီးငယ်မရွေး၊ စာရေးတံဖြင့် ပိုင်းခြားကြ၏။

၂၁ သူတို့သည် မိမိတို့၏ နယ်နိမိတ်အတိုင်း ထိုပြည်ကို အမွေခံရန်သွားသောအခါ၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် နုန်၏သား ယောရှုအား အမွေမြေကို ပေးကြ၏။

၂၂ ထာဝရဘုရား၏ နှုတ်ကပတ်တော်အတိုင်း သူတောင်းသောမြို့ ဧဖရိမ်တောင်ပေါ်မှာ တိမနသာရက်မြို့ကို ပေးသဖြင့်၊ သူသည် မြို့ကိုတည်ဆောက်၍ နေလေ၏။

၂၃ ဤရွေ့ကား၊ ရှိလောမြို့၌ ထာဝရဘုရားရှေ့တော်၌၊ တဲတော်တံခါးနားမှာ၊ ယဇ်ပုရောဟိတ် ဧလာဇာ၊ နုန်၏သား ယောရှုနှင့် အမျိုးအနွယ်တို့၏ အဆွေအမျိုးသူကြီးတို့သည်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား မဲချ၍ ဝေငှသော အမွေမြေများပေတည်း။ သူတို့သည် မြေကို ပိုင်းခြားခြင်းကို မပြုဘဲနေကြ၏။

၂၄ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ထိုပြည်ကို ပေးတော်မူသဖြင့်၊ ထာဝရဘုရား မိန့်တော်မူသည်အတိုင်းငင်း၊ သူတို့၏ဘိုးဘေးများအား ကျိန်ဆိုတော်မူသည်အတိုင်းငင်း၊ သူတို့သည် ထိုပြည်ကို သိမ်းယူကြ၏။

၂၅ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ပတ်ဝန်းကျင်ရန်သူအပေါင်းတို့လက်မှ ချမ်းသာပေးတော်မူ၍၊ အဘယ်သူမျှ သူတို့ကို မဆီးတားနိုင်။ ထာဝရဘုရားသည် ရန်သူအပေါင်းတို့ကို သူတို့လက်သို့ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား မိန့်တော်မူသော ကောင်းသောအရာ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မလျော့၊ ထာဝရဘုရားသည် အလုံးစုံတို့ကို စီရင်တော်မူ၏။

၂၆ ယောရှုသည် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ ကောင်းကြီးပေးလျက်၊ ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုစေခြင်းငှာ မှာထားလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် မိမိမြို့သို့ငင်း၊ မိမိအမွေခံရာသို့ငင်း ပြန်သွားကြ၏။

၂၇ ယောရှုလက်ထက်ကာလပတ်လုံး ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်တို့မှ ငြိမ်ဝပ်စွာနေစေတော်မူသဖြင့် မြို့ရွာတို့၌ ဘေးကင်းစွာနေကြ၏။

၂၈ ထိုကာလ၌ ခိတ္တိမ်မင်းကြီး အဘီယာနပ်စ်သည် နန်းစံ သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်၊ ဇဒ့်ပြည်၌ နန်းစံ ခုနစ်နှစ်မြောက်တွင် ကွယ်လွန်၍ မိမိအဘို့ တည်ဆောက်ခဲ့သော သူ၏နေရာတွင် သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ လာတင်နပ်စ်သည် သူ့အရာ၌ ငါးဆယ်နှစ် စိုးစံ၏။

၂၉ သူ ၏ နန်း စံ ချိန် တွင် တပ် တစ် တပ် ကို ခေါ် ဆောင် လာ ပြီး ဗြိ တန် နီးယား နှင့် ကာ နေ နီး ယား တို့ မှ လူ များ ဖြစ် သော ဂျာ ဗန် သား ဧ လိ ရှဲ ၏ သား များ ကို တိုက် ခိုက် ပြီး သူ သည် သူ တို့ ကို အောင် မြင် ကာ အ ခွန် ပေး ရ စေ ၏။

၃၀ ထိုအခါ ဇဒ့်လူမျိုးသည် ခိတ္တိမ်မင်း၏လက်အောက်မှ ပုန်ကန်ကြောင်းနှင့် လာတင်နစ်လူမျိုးတို့သည် သူတို့ထံသို့ လာ၍ သူတို့ကို လုပ်ကြံနှိမ်နင်းပြီး ခိတ္တိမ်မင်း၏သားမြေးများ၏လက်အောက်သို့ ချထားကြောင်း သူကြားသိရသဖြင့် ဇဒ့်ပြည်သည် ခိတ္တိမ်မင်း၏သားမြေးများနှင့် အဆက်မပြတ် တစ်ပြည်တည်းဖြစ်လာသည်။

၃၁ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဇဒ့်ပြည်၌ ရှင်ဘုရင်မရှိခဲ့ဘဲ သူတို့၏ အုပ်ချုပ်မှုသည် ခိတ္တိမ်၏ သားသမီးများနှင့် သူတို့၏ ရှင်ဘုရင်နှင့်အတူ ရှိခဲ့သည်။

၃၂ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် ယော်ဒန်မြစ်ကိုကူးပြီး နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်သောနှစ်၊ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ထွက်သွားပြီး ခြောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်သောနှစ်တွင် ယောရှုသည် အိုမင်း၍ အသက်ကြီးရင့်လျက်ရှိ၏။ ထိုကာလ၌ အသက်တစ်ရာ့ရှစ်နှစ်ရှိလေ၏။

၃၃ ထာဝရဘုရားသည် က္ကသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့အား ပတ်ဝန်းကျင်ရန်သူအပေါင်းတို့လက်မှ ချမ်းသာပေးတော်မူပြီးမှ၊ ယောရှုသည် က္ကသရေလအမျိုး အသက်ကြီးသူ၊ တရားသူကြီး၊ အရာရှိအပေါင်းတို့ကို ခေါ်လေ၏။ ယောရှုကလည်း၊ ငါသည် အသက်ကြီး၍ အသက်ကြီးပြီ။ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့ရှေ့မှ နှင်ထုတ်တော်မူသော လူမျိုးအပေါင်းတို့အား ပြုတော်မူသောအမှုကို သင်တို့မြင်ကြပြီ။ အကြောင်းမူကား၊ ထာဝရဘုရားသည် သင်တို့အဘို့ စစ်တိုက်တော်မူ၏။

၃၄ ထို့ကြောင့် မောရှေ၏တရားစကားအလုံးစုံတို့ကို စောင့်ရှောက်၍ ကျင့်ဆောင်ခြင်းငှာ ကိုယ်ကိုကိုယ် ခိုင်ခံ့စေကြလော့။ ထိုတရားမှ လက်ျာဘက်၊ လက်ဝဲဘက်သို့ မသွေဖည်ဘဲ၊ ထိုပြည်၌ ကျန်ကြွင်းသော လူမျိုးတို့နှင့်အတူ မချဉ်းကပ်ဘဲ၊ သူတို့၏ဘုရားများ၏နာမကို မမြွက်ဆိုဘဲ၊ ယနေ့တိုင်အောင် ကျင့်သကဲ့သို့၊ သင်တို့၏ဘုရားသခင် ထာဝရဘုရား၌ ဆည်းကပ်မှီဝဲကြလော့။

၃၅ ယောရှုသည် က္ကသရေလအမျိုးသားတို့ကို တစ်သက်လုံး ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုရမည်အကြောင်း၊ သူတို့ကို အလွန်တိုက်တွန်းလေ၏။

၃၆ က္ကသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့က၊ ငါတို့မှစ၍ ငါတို့၏သားသမီးများ၊ ငါတို့၏မြေးမြစ်များ၊ ငါတို့၏အမျိုးအနွယ်များမှစ၍ ငါတို့၏ဘုရားသခင်ထာဝရဘုရားကို အစဉ်အမြဲဝတ်ပြုမည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၃၇ ယောရှုသည် ထိုနေ့၌ လူများနှင့် ပဋိညာဉ်ပြု၍၊ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူအပေါင်းတို့သည် အသီးအသီး မိမိတို့အမွေခံရာ၊ မိမိတို့မြို့သို့ သွားကြ၏။

၃၈ ထိုကာလ၌ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့မြို့၌ လုံခြုံစွာနေသောအခါ၊ အဲဂုတ္တုပြည်မှ ယူဆောင်လာသော မိမိတို့ဘိုးဘေးများ၏အခေါင်းများကို မိမိတို့၏သားမြေးများ၏ အမွေအဖြစ် အသီးသီးယူဆောင်လာကြ၏။ ယာကုပ်၏သား တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့ကို က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့၏သားမြေးများ၏ အမွေအဖြစ် အသီးသီးသင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၃၉ က္ကသရေလအမျိုးသားတို့သည် အဲဂုတ္တုပြည်မှ ခေါ်ဆောင်လာသော ယာကုပ်၏သား တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကို သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သော မြို့များ၏အမည်များမှာ ဤမြို့များဖြစ်သည်။

၄၀ မောရှေသည် မိမိတို့၏ သားသမီးတို့အား ပေးခဲ့သော ယော်ဒန်မြစ်ကမ်း၊ ရောမပြည်၌ ရုဗင်နှင့် ဂဒ်တို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၄၁ ရှိမောင်နှင့် လေဝိတို့သည် မောဒမြို့၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ ထိုမြို့ကို ရှိမောင်အမျိုးသားတို့အား ပေးလေ၏။ မြို့၏ဆင်ခြေဖုံးမြို့သည် လေဝိအမျိုးသားတို့အဘို့ ဖြစ်၏။

၄၂ ယုဒအမျိုးကို ဗက်လင်မြို့တဘက်၊ ဗယ်ာမိန်မြို့မှာ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၄၃ ကွသခါနှင့် ဇာဗုလုန်တို့၏ အရိုးများကို သူတို့၏ သားသမီးများရရှိသော မြေကွက်၌ ဇိဒုန်မြို့၌ မြှုပ်နှံကြ၏။

၄၄ ဒန်ကို မိမိသားမြေးတို့ရှိရာ ဧရှတေလမြို့တွင် သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ နသလိနှင့် အာရှာတို့ကိုလည်း၊ ကာဒေရှ-နသလိမြို့၌ အသီးသီး မိမိတို့သားမြေးတို့အား ပေးသောအရပ်၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၄၅ ယောသပ်၏အရိုးတို့ကို ရှေခင်မြို့၊ ဟာမော်ထံမှ ယာကုပ်ဝယ်ယူ၍ ယောသပ်အား အမွေအဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့သော လယ်ကွက်တွင် မြှုပ်နှံကြ၏။

၄၆ ဗယ်ာမိန်အမျိုးသားတို့အား ပေးခဲ့သော ယေဗုသိလူတို့ရှေ့မှာ ဗယ်ာမိန်ကို ယေရုရှလင်မြို့၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။ ကွသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့၏ သားသမီးများရှိရာ မြို့၌ အဘများကို အသီးသီး သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၄၇ နှစ်နှစ်စေ့သောအခါ၊ နုန်၏သား ယောရှုသည် အသက်တစ်ရာ့တစ်ဆယ်ရှိ၍ အနိစ္စရောက်လေ၏။ ယောရှုသည် ကွသရေလအမျိုးကို အုပ်စိုးသောကာလသည် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ရှိသတည်း။ ကွသရေလအမျိုးသည် မိမိအသက်ရှိသမျှကာလပတ်လုံး ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကြ၏။

၄၈ ယောရှု၏ အခြားသောအမှုအရာများ၊ သူ၏တိုက်ပွဲများ၊ ကွသရေလအမျိုးကို ဆုံးမသော ဆုံးမခြင်းများနှင့် သူမှာထားသမျှ၊ သူ့လက်ထက်၌ ကွသရေလအမျိုးသားတို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့သော မြို့များ၏အမည်များကို ယောရှု၏ ကွသရေလအမျိုးသားတို့အား ရေးထားသော ဗျာဒိတ်တော်စာအုပ်နှင့် မောရှေနှင့် ယောရှုနှင့် ကွသရေလအမျိုးသားတို့ ရေးထားသော ထာဝရဘုရား၏ စစ်တိုက်ခြင်းစာအုပ်၌ ရေးထားလျက်ရှိ၏။

၄၉ ကွသရေလအမျိုးသားတို့သည် ယောရှုအား ဧဖရိမ်တောင်ပေါ်မှာ ပေးခဲ့သော တိမနသရက်မြို့၏ အမွေမြေ၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

၅၀ အာရုန်၏သား ဧလာဇာသည် ထိုကာလ၌ သေဆုံးသွား၍၊ သူ၏သား ဖိနဟတ်ပိုင်သော ဧဖရိမ်တောင်ပေါ်မှာ သူ့ကို ပေးခဲ့သော တောင်ကုန်း၌ သင်္ဂြိုဟ်ကြ၏။

အခန်း ၉၁

၁ ယောရှုသေဆုံးပြီးနောက်၊ ခါနာန်အမျိုးသားတို့သည် ထိုပြည်၌ ရှိနေသေးသဖြင့်၊ ကွသရေလအမျိုးသားတို့သည် သူတို့ကို နှင်ထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

၂ ကွသရေလအမျိုးသားတို့က၊ ခါနာန်လူတို့ထံသို့ အဘယ်သူသည် ရှေ့ဦးစွာ ချီသွားရပါမည်နည်းဟု ထာဝရဘုရားအား မေးလျှောက်ကြလျှင်၊ ထာဝရဘုရားက၊ ယုဒသည် ချီသွားရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃ ယုဒအမျိုးသားတို့က ရှိမောင်အား ငါတို့အမွေမြေသို့ ငါတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားလော့။ ခါနာန်လူတို့ကို တိုက်၍ ငါတို့သည်လည်း သင်၏အမွေမြေ၌ သင်နှင့်အတူ လိုက်သွားမည်ဟု ဆိုကြလျှင်၊ ရှိမောင်အမျိုးသားတို့သည် ယုဒအမျိုးသားတို့နှင့်အတူ လိုက်သွားကြ၏။

၄ ယုဒအမျိုးသားတို့သည် ချီသွား၍ ခါနန်လူတို့ကို တိုက်သဖြင့်၊ ထာဝရဘုရားသည် ခါနန်လူတို့ကို ယုဒအမျိုးသားတို့လက်၌ အပ်တော်မူသဖြင့်၊ သူတို့သည် ဗေဇက်မြို့၌ လူတစ်သောင်းကို ဒဏ်ခတ်ကြ၏။

၅ ဗေဇက်မြို့မှာ အဒေါနိဗေဇက်နဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ သူ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ သူ့ကို လိုက်ဖမ်းပြီး လက်မနဲ့ ခြေမတွေကို ဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

၆ အဒေါနိဗေဇက်ကလည်း၊ လက်မနှင့် ခြေမဖြတ်သော မင်းကြီးခုနစ်ဆယ်သုံးပါးတို့သည် ငါပြုသကဲ့သို့ ငါ့စားပွဲအောက်၌ သူတို့၏အစာကို ကောက်၍စားကြ၏။ ဘုရားသခင်သည် ငါ့အား ဒဏ်ပေးတော်မူပြီဟု ပြောဆို၏။ သူတို့သည် သူ့ကို ယေရုရှလင်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ထိုအရပ်၌ သေလေ၏။

၇ ရှိမောင်အမျိုးသားတို့သည် ယုဒအမျိုးသားတို့နှင့်အတူ လိုက်သွား၍ ခါနန်အမျိုးသားတို့ကို ထားနှင့်သတ်ကြ၏။

၈ ထာဝရဘုရားသည် ယုဒအမျိုးသားတို့နှင့်အတူရှိတော်မူ၍၊ သူတို့သည် တောင်ကိုသိမ်းယူကြ၏။ ယောသပ်၏သားတို့သည် လုဇအမည်ရှိသော ဗေသလမြို့သို့ တက်သွားကြ၏။ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့နှင့်အတူရှိတော်မူ၏။

၉ ယောသပ်၏သားမြေးတို့သည် ဗေသလမြို့ကို ချောင်းမြောင်းကြ၏။ မြို့ထဲက ထွက်လာသောလူတစ်ယောက်ကို ကင်းစောင့်တို့သည် မြင်လျှင်၊ သူ့ကိုဖမ်းမိ၍၊ မြို့တံခါးကို ပြပါ။ သို့ပြုလျှင် သင့်အား ကျေးဇူးပြုမည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

၁၀ အဲဒီလူက မြို့ဝင်ပေါက်ကို ပြတော့ ယောသပ်ရဲ့သားမြေးတွေ ရောက်လာပြီး မြို့ကို ဓားနဲ့ ခုတ်သတ်လိုက်တယ်။

၁၁ ထိုသူကို သူ၏မိသားစုနှင့်အတူ စေလွှတ်လေ၏။ သူသည် ဟိတ္တိလူတို့ထံသို့ သွား၍ မြို့တစ်မြို့ကို တည်ဆောက်လေ၏။ ထိုမြို့ကို လုဇအမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဣသရေလအမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့မြို့ရွာ၌ နေထိုင်ကြ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့မြို့ရွာ၌ နေထိုင်ကြ၏။ ယောရှုလက်ထက်ကာလပတ်လုံး ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် ထာဝရဘုရားကို ဝတ်ပြုကြ၏။ ယောရှုနောက်ကာလ၌ အသက်ကို ရှည်စေ၍ ဣသရေလအမျိုးအနွယ်အဘို့ ထာဝရဘုရားပြုတော်မူသော ကြီးမြတ်သောအမှုတော်ကို သိမြင်ကြ၏။

၁၂ ယောရှုသေဆုံးပြီးနောက် အကြီးအကဲများသည် အစ္စရေးလူမျိုးကို ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ကြာ အုပ်စိုးခဲ့ကြသည်။

၁၃ အသက်ကြီးသူအပေါင်းတို့သည်လည်း ဣသရေလလူတို့နှင့် ခါနာန်လူတို့ကို တိုက်ပွဲများတွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသဖြင့်၊ ထာဝရဘုရားသည် ဣသရေလအမျိုးသားတို့ရှေ့မှ ခါနာန်လူတို့ကို နှင်ထုတ်တော်မူသဖြင့်၊ ဣသရေလအမျိုးသားတို့ကို သူတို့၏ပြည်၌ နေရာချထားတော်မူ၏။

၁၄ အာဗြဟံ၊ ဣဇာက်၊ ယာကုပ်တို့အား မိန့်တော်မူသော စကားအလုံးစုံတို့ကိုငင်း၊ ခါနာန်အမျိုးသားတို့နှင့် သူတို့၏သားသမီးတို့အား ပေးမည်ဟု ကျိန်ဆိုတော်မူသော ကျိန်ဆိုချက်ကိုငင်း ပြည့်စုံစေတော်မူ၏။

၁၅ ထာဝရဘုရားသည် သူတို့၏ဘိုးဘေးများအား ကျိန်ဆိုတော်မူသည်အတိုင်း၊ ခါနာန်ပြည်တရှောက်လုံးကို ဣသရေလအမျိုးသားတို့အား ပေးတော်မူသဖြင့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌နေသောသူတို့လက်မှ ငြိမ်ဝပ်စွာနေရမည်အကြောင်း ထာဝရဘုရားသည် သူတို့ကို ပေးတော်မူ၏။ ဣသရေလအမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့မြို့ရွာတို့၌ ဘေးကင်းစွာနေကြ၏။

၁၆ ထာဝရဘုရားသည် အစဉ်အမြဲ မင်္ဂလာရှိတော်မူစေသတည်း၊ အာမင်၊ အာမင်။

၁၇ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွန်အားရှိစေကြလော့။ ထာဝရဘုရားကို ကိုးစားသောသူအပေါင်းတို့၏ စိတ်နှလုံးသည် ရဲရင့်ခြင်းရှိကြလော့။